

تفسیر احمد

Ketabton.com

تفسیر شریف جزء سیزدهم (۱۳)، چهاردهم (۱۴) و

پانزدهم (۱۵)

امین الدین «سعیدی - سعیدافغانی»

چاپ اول سال ۱۴۰۱ هجری شمسی ©

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَلَقَدْ يَسَّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ

(And we have indeed made the Quran marvellously easy to remember understand and act. Upon; but is there any that will remember it?) Verse17:45- Quran

Name: Tafsir Ahmad

(Interpretation of Part 13-14-15 of the Holy Quran with Original 'Arabic Text)

By: Aminuddin Saidi ©

Printed at: Ahmad Printing Press Kabul, Afghanistan

Publisher :De Haq De laare Kultury Markaz

First Edition 2023, in 1094 Pages, A5

Email: saidafghani@hotmail.com

شناسنامه:

نام: تفسیر احمد جزء سیزدهم (۱۳)، چهاردهم (۱۴) و پانزدهم (۱۵)

تتبع، تحقیق و نگارش: امین الدین «سعیدی - سعید افغانی»

مهتمین:

• دکتور صلاح الدین «سعیدی - سعید افغانی»

• انجینیر عتیق الله «یاسر»

تیراژ چاپ اول: ۱۰۰۰

سال طبع: جدی سال ۱۴۰۱ هـ، ش

مطبعه و محل طبع: مطبعه صنعتی احمد کابل، افغانستان

فهرست
مضامین سوره های جزء سیزدهم (۱۳)، چهاردهم (۱۴) و
پانزدهم (۱۵)
تفسیر احمد
شامل سوره های

سوره الرعد، سوره ابراهیم، سوره الحجر، سوره النحل، سوره الاسراء،
سوره الکهف و سوره مریم.

شماره	نام سوره	معانی و محتوی سوره ها	صفحه
	الرعد	وجه تسمیه	۱
۱		رعد چیست؟	۲
۲		علت نام گذاری به رعد	۲
۳		تعداد آیات، کلمات و تعداد حروف سوره رعد	۲
۴		اهداف کلی سوره رعد	۲
۵		محل نزول سوره الرعد	۳
۶		زمان نزول سوره رعد	۳
۷		فضای نزول سوره رعد	۳
۸		ارتباط سوره رعد با سوره قبلی	۴
۹		سایر خصوصیات سوره رعد	۴
۱۰		آیه سجده تلاوت در سوره رعد	۵
۱۱		محتوای و موضوعات سوره الرعد	۵
۱۲		موضوعات آیات (۱ الی ۴) در باره اینکه قرآن، حق است و الله متعال بر هر چیزی تواناست.	۹
۱۳		نظام خلقت بر بنیاد زوجیت است	۱۳
۱۴		موضوعات آیات (۵ الی ۷) درباره برخی از گفتار غیرعادی، درشت، زمخت، شنیع مشرکان و مجازات آنان در جهان آخرت.	۱۷

۲۲	خواهشات غیر منطقی در مورد معجزه	۱۵
۲۴	موضوعات آیات (۸ الی ۱۱) که از مظاهر علم و حکمت الهی بحث بعمل آورد.	۱۶
۳۴	موضوعات آیات (۱۲ الی ۱۶) در مورد مظهر الوهیت، ربوبیت و قدرت پروردگار.	۱۷
۴۵	موضوعات آیات (۱۷ الی ۲۵) مثل حق و باطل، سرانجام نیک بختان و بدبختان.	۱۸
۵۰	حساب و حسابگری در قیامت	۱۹
۵۰	حساب پس از مرگ	۲۰
۵۰	حساب آسان	۲۱
۵۱	انواع حساب در روز قیامت	۲۲
۵۳	اصطلاح «اولوا الالباب» در قرآن	۲۳
۵۵	وفای به عهد در اسلام	۲۴
۶۰	صابرین قبل از حساب و کتاب وارد جنت میشوند	۲۵
۶۳	درجات انفاق به رویت قرآن عظیم الشأن	۲۶
۶۹	موضوعات آیات (۲۶ الی ۲۹) اشاره ای از روزی فراوان و روزی اندکی در دنیا.	۲۷
۷۴	موضوعات آیات (۳۰ الی ۳۴) در باره موضوعات محمد(ص)، پیامبر خدا، رسول الله(ص)	۲۸
۷۴	تقسیمات مردم به چهار دسته	۲۹
۸۴	چطور عذاب آخرت نسبت به عذاب دنیایی سخت تر است.	۳۰
۸۴	موضوعات در آیات (۳۵ الی ۳۹) در باره وصف بهشت، مزد و مکافات متقیان و آن چه که برایشان در بهشت آماده است.	۳۱

۹۳	موضوعات آیات (۴۰ الی ۴۳) مسؤولیت پیامبر در تبلیغ شریعت الهی، خداوند حسابرس و حاکم است و حیلہ‌ی حیلہ گران را از بین می برد.		۳۲
۱۰۰	وجه تسمیه	ابراہیم	
۱۰۱	اهداف تعلیمی سوره ابراهیم		۱
۱۰۱	تعداد آیات، کلمات و تعداد حروف سوره		۲
۱۰۱	ارتباط سوره ابراهیم به سوره‌ی رعد		۳
۱۰۲	فضای نزول سوره ابراهیم		۴
۱۰۲	سایر خصوصیات سوره ابراهیم		۵
۱۰۳	مختصری در مقام حضرت ابراهیم خلیل الله		۶
۱۰۴	ابراہیم علیہ السلام ابوالانبیاء یعنی پدر پیامبران		۷
۱۰۵	مقام و منزلت حضرت ابراهیم علیہ السلام		۸
۱۰۵	مدت عمر حضرت ابراهیم علیہ السلام چقدر بود؟		۹
۱۰۶	محتوای و موضوعات سوره ابراهیم		۱۰
۱۱۱	موضوعات آیات (۱ الی ۴) هدف نزول قرآن و رسالت پیامبر و اثرات خیرشان.		۱۱
۱۱۱	هدایت تنها کار الله متعال است		۱۲
۱۱۷	موضوعات آیات (۵ الی ۸) در مورد رسالت موسی علیہ السلام و اندرزهایش،		۱۳
۱۲۳	شکر نعمت مراحلی دارد		۱۴
۱۲۴	موضوعات آیات (۹ الی ۱۸) اخبار ملل پیشین و پیامبران آنان، سرانجام نیکت، از آن پیامبران است،		۱۵
۱۳۷	نوشیدنی های اهل جهنم و اهل جنت		۱۶
۱۴۲	موضوعات آیات متبرکه (۱۹ الی ۲۳) دلیل یکتایی و توانایی الله متعال، گفتگوی مستضعفان و مستکبران و مناظره‌ی شیاطین و پیروانشان در دوزخ، پیروزمندی سعادت‌مندان در بهشت،		۱۷

۱۵۰	موضوعات آیات (۲۴ الی ۲۷) مثل کلمه‌ی حق (طیب، پاک) و مثل کلمه‌ی باطل (خبیث، ناپاک)	۱۸
۱۵۱	ورود و داخل شدن به جنت	۱۹
۱۶۱	موضوعات در آیات (۲۸ الی ۳۴) احوال کافران مکه اشاره میکند.	۲۰
۱۷۰	موضوعات آیات (۳۵ الی ۴۱) در مورد دعای ابراهیم علیه السلام.	۲۱
۱۷۲	بت چگونه عامل گمراهی انسان‌ها می‌گردد.	۲۲
۱۷۸	حفظ رابطه وجودی در دعا	۲۳
۱۷۹	حفظ رابطه معنوی در دعاء	۲۴
۱۸۱	موضوعات آیات (۴۲ الی ۵۲) منظره بر پای و صحنه‌ی قیامت، غافل نبودن الله از ظالمان و خیره گشتن چشمان انسان را در آن روز هراسناک.	۲۵
۱۹۵	وجه تسمیه	الحجر
۱۹۵	سیمای سُورَةُ حِجْرِ	۱
۱۹۶	تعداد آیات، کلمات و حروف سُورَةُ حِجْرِ	۲
۱۹۷	محل نزول سُورَةُ حِجْرِ	۳
۱۹۷	فضای نزول سُورَةُ حِجْرِ	۴
۱۹۷	ارتباط سُورَةُ حِجْرِ با سوره ابراهیم	۵
۱۹۸	عمده ترین مطالب مندرج در این سوره	۶
۱۹۹	سایر خصوصیات سُورَةُ حِجْرِ	۷
۲۰۰	محتوای سُورَةُ حِجْرِ	۸
۲۰۳	در آیات (۱ الی ۱۵) موضوعاتی از قبیل وصف قرآن، تهدید کافران و گناهکاران، رد سخنان مشرکان در مورد پیامبر بزرگوار اسلام.	۹

۲۱۷	در آیات (۱۶ الی ۲۵) در باره قدرت و دلایل وحدانیت پروردگار در آسمان از جمله: برجهای نجومی و کواکب درخشان و در زمین از: کوههای سر به فلک کشیده، انواع محصولات زراعتی برای انسان و سایر جانداران وغیره.	۱۰
۲۲۹	در آیات (۲۶ الی ۴۴) قصه‌ی آدم علیه السلام و پیدایش او، سجده کردن و تکریم فرشتگان از او نافرمانی ابلیس از این دستور و دشمنی اش بابتی آدم.	۱۱
۲۳۴	چگونه بودن سجده بردن بغیر الله	۱۲
۲۳۵	آیا ابلیس از جمله فرشته بود؟	۱۳
۲۳۶	انواع سجده	۱۴
۲۴۳	شیطان چه کسانی را اغوا و گمراه کرده نمی تواند؟	۱۵
۲۴۸	در آیات (۴۵ الی ۵۰) در مورد مکافات و حال تقوا کنندگان، نیک بختان و جنتیان و اینکه شیطان نمیتواند بر آنان استیلا یابد و آنان را فریب دهد.	۱۶
۲۵۴	در آیات (۵۱ الی ۷۷) قصص پیامبران علیه اسلام از جمله، قصه‌ی مهمانان ابراهیم علیهم السلام و خیر نابودی قوم لوط علیهم السلام.	۱۷
۲۷۰	اعزاز و اکرم خاص رسول الله(ص)	۱۸
۲۷۰	قسم خوردن به غیر الله	۱۹
۲۷۲	قسم خوردن به جان پدر و مادر	۲۰
۲۷۶	در آیات (۷۸ الی ۶۸) در باره قصه‌ی اصحاب ایکه (قوم شعیب) و اصحاب حجر یا ثمود (قوم صالح).	۲۱
۲۸۵	نظریات چند در مورد «السبع المثانی، یا سبعا من المثانی»	۲۲
۲۸۶	در آیات (۸۸ الی ۹۹) موضوعاتی در باره عطای ای پروردگار به پیامبرش، محمد(ص)	۲۳

۲۹۵	معالج تنگدلی از آزار دشمنان	۲۴
۲۹۶	مهمتر از عبادت، استمرار آن است!	۲۵
۲۹۸	وجه تسمیه	النَّحْلِ
۲۹۸	محور کلی بحث این سوره نحل	۱
۲۹۸	سایر خصوصیات سوره نحل	۲
۲۹۹	تعداد آیات، کلمات و حروف سوره نحل	۳
۲۹۹	ارتباط سوره نحل به سوره قبلی	۴
۳۰۰	خصوصیات سوره نحل	۵
۳۰۰	یادداشت آیه سجده در سوره نحل	۶
۳۰۰	محتوای سوره نحل	۷
۳۰۱	محتوای کلی سوره نحل	۸
۳۰۲	نعمت های ذکر شده در سوره نحل	۹
۳۰۷	موضوعات آیات متبرکه (۱ الی ۹) دلایل در مورد وحدانیت الله متعال.	۱۰
۳۱۶	موضوعات آیات متبرکه (۱۰ الی ۱۶) دلایلی دیگر بر اثبات الوهیت و وحدانیت پروردگار	۱۱
۳۲۲	زینت های دریایی	۱۲
۳۲۲	ابحار، مسیر حمل و نقل	۱۳
۳۲۶	موضوعات آیات (۱۷ الی ۲۳) از ویژگیهای الوهیت، آفریدن، دانستن نهان و آشکار و جاودانگی است.	۱۴
۳۳۱	موضوعات آیات متبرکه (۲۴ الی ۲۹) رد شبهه های منکران وحی و معجزه و مجازات مستکبران.	۱۵
۳۴۰	موضوعات آیات متبرکه (۳۰ الی ۳۲) در باره تقوای کنندگان و ایمان شان به وحی اوصاف مؤمنان راستکردار، که به قرآن و پیامبر باور قلبی و حتمی دارند، و مزد و پاداش آنان.	۱۶

۳۴۵	موضوعات آیات متبرکه (۳۳ الی ۴۰) بحثی در باره فرجام مشرکان و ناسپاسان، و دلایل باطل آنان،	۱۷
۳۵۲	سیر و سیاحت	۱۸
۳۵۴	سیر و سیاحت در قرآن عظیم الشان	۱۹
۳۵۴	سیر و سیاحت برای عبرت است	۲۰
۳۵۹	بحث کوتاه در مورد آیه مبارکه «كُنْ فَيَكُونُ»	۲۱
۳۶۱	فعل الله متعال تدریجی نیست	۲۲
۳۶۲	موضوعات آیات متبرکه (۴۱ الی ۵۰) حکم هجرت از سرزمین ظلم به دیار امن ورهایی از چنگال دشمن ثواب مؤمنان مهاجر و مجازات و سزای بدکاران ورد رد شبهه‌ی پنجم، که می گفتند پیامبر باید از جنس ملک (فرشته) باشد.	۲۳
۳۷۲	موضوعات آیات متبرکه (۵۱ الی ۶۲) الف: خود داری از شرک و دوگانگی. ب: کردار مشرکان، تباه و نامتناسب است. ج: فرصت دادن به آنان، صبر و حلم آفریدگار و شتاب نورزیدن در مجازات شان؛	۲۴
۳۸۲	تنفر اعراب جاهلیت از داشتن دختر	۲۵
۳۸۹	موضوعات آیات متبرکه (۶۳ الی ۶۹) در باره برخی از مظاهر قدرت و نعمت پروردگار بر بندگانش و ظایف زنبوران عسل در خانه	۲۶
۴۰۳	موضوعات آیات متبرکه (۷۰ الی ۷۴) بیان مراتب چهارگانه عمر انسان دوران تولد، جوانی، میان سالی و پیری و فرسودگی.	۲۷
۴۰۵	أَرَادَ الْعُمُرَ	۲۸

۴۱۳	موضوعات آیات متبرکه (۷۵ الی ۷۶) در مورد دو مثل در مورد بتان به بیان گرفته می شود.	۲۹
۴۱۸	نعمت های سه گانه (گوش چشم و قلب)	۳۰
۴۱۹	«سمع» و «ابصار»	۳۱
۴۱۹	ابصار چیست	۳۲
۴۲۱	موضوعات آیات متبرکه (۷۷ الی ۷۹) در مورد دانای راز و آفریننده ی انسان و پرندگان	۳۳
۴۲۲	موضوعات آیات متبرکه ذیل (۸۰ الی ۸۳) اشاره ای دیگر به دلایل توحید و انواع نعمت ها و الطاف الله	۳۴
۴۲۸	موضوعات متبرکه (۸۴ الی ۸۹) در باره احوال مشرکان در روز قیامت، برگزیدن شاهد بر آنان و بر مؤمنان، تخفیف نیافتن عذاب مشرکان.	۳۵
۴۳۵	موضوعات آیات (۹۰ الی ۹۷) اشاره به مهمترین و اصولی ترین فضایل امور جامعه، اصول اخلاق اجتماعی و انواع مسؤولیت های واجب و مندوب (وفا به عهد، احسان و غیره).	۳۶
۴۳۷	«وَالْأِحْسَانِ»	۳۷
۴۳۸	فحشاء	۳۸
۴۳۹	داستان زیبا	۳۹
۴۵۰	زن و مرد در کسب کمالات معنوی یکسانند	۴۰
۴۵۲	حیات طیبه چیست؟	۴۱
۴۵۳	نقش زن و مرد در حیات طیبه	۴۲
۴۵۳	تعامل زن و مرد	۴۳
۴۵۳	عنصر اصلی تحقق حیات طیبه	۴۴
۴۵۴	شرط ایمان	۴۵
۴۶۰	نسخ چیست	۴۶

۴۶۵	موضوعات آیات (۱۰۶ الی ۱۱۳) در باره از دین برگشتگان، مهاجران ستم دیده، فرجام ناسپاسی.	۴۷
۴۷۵	مرتد دو نوع است	۴۸
۴۷۹	موضوعات آیات (۱۱۴ الی ۱۱۹) به مؤمنان دستور میدهد تا از چیزهای حلال و پاکیزه استفاده کنند و شکر گزار باشند و حرام را ترک نمایند.	۴۹
۴۸۵	جهالت	۵۰
۴۸۸	موضوعات آیات (۱۲۰ الی ۱۲۴) به یاد ابراهیم، بزرگداشت روز شنبه از سوی یهودیان.	۵۱
۴۸۹	اوصاف حضرت ابراهیم علیه السلام	۵۲
۴۹۰	نظریات مفسران در مورد «أمت» بودن ابراهیم(ع)	۵۳
۴۹۳	شخصیت والا مقام حضرت ابراهیم	۵۴
۵۰۰	موضوعات آیات (۱۲۵ الی ۱۲۸) در مورد شیوه دعوت رهبران راستین، صبر در برابر مصائب.	۵۵
۵۱۱	وجه تسمیه	الإسراء
۵۱۲	فضیلت سوره الإسراء	۱
۵۱۲	تعداد آیات کلمات و حروف سوره الإسراء	۲
۵۱۲	محتوای سوره الاسراء	۳
۵۱۵	ارتباط سوره اسرا با سوره نحل	۴
۵۱۶	داستان سفر زمینی و آسمانی	۵
۵۲۲	حرکت های مقدّس، باید از راه های مقدّس باشد	۶
۵۲۴	«بَارَكْنَا»	۷
۵۲۶	شان نزول آیه «اسراء»	۸
۵۲۷	موضوعات آیات (۱ الی ۱۱) موضوع اسراء، تورات موسی علیه السلام، احوال بنی اسرائیل در تاریخ و اهداف قرآن.	۹

۵۲۹	مدت حیات نوح علیه السلام	۱۰
۵۲۹	تعداد اشخاص در کشتی	۱۱
۵۳۰	صبر و تحمل نوح علیه السلام در مقابل تکذیب قومش	۱۲
۵۳۱	از خصوصیات های خاص نوح علیه السلام	۱۳
۵۴۱	موضوعات مطروحه در آیات متبرکه (۱۲ الی ۱۷) نعمتهای پروردگار با عظمت بر ما و دلایل قدرت او.	۱۴
۵۴۵	گلوبند قرار گرفتن نامه اعمال	۱۵
۵۴۶	خصوصیات نامه اعمال	۱۶
۵۴۷	انواع نامه اعمال	۱۷
۵۴۸	حقیقت نامه اعمال	۱۸
۵۴۸	نحوه تسلیمی نامه اعمال	۱۹
۵۵۰	تصویر امام قرطبی از صحنه‌ی محاسبه	۲۰
۵۵۵	انسان در انتخاب راه، آزاد است	۲۱
۵۵۷	سرنوشت اهل فترت و نوزادان کافران در آخرت	۲۲
۵۵۷	سرنوشت اولاد مشرکین	۲۳
۵۶۶	موضوعات آیات (۱۸ الی ۲۱) در مورد مجازات دنیا خواهان و مکافات خدادوستان.	۲۵
۵۶۸	شرط سعادت اخروی، ایمان و تلاش است!	۲۶
۵۷۱	موضوعات آیات (۲۲ الی ۳۰) اصول تنظیم کننده‌ی جامعه‌ی اسلامی، توحید، اساس ایمان، پیوند خانواده مسلمان با ارکان جامعه.	۲۷
۵۷۶	ارشادات رسول الله صلی الله علیه وسلم بر نیکی با والدین دوست داشتن و با شفقت بودن با آنها	۲۸
۵۷۷	اطاعت از آنان	۲۹

۵۷۷	سرپرستی آنان	۳۰
۵۷۷	نیکی کردن به آنها	۳۱
۵۷۸	آنان را به اسم شان صدا مکن	۳۲
۵۷۸	دعاء برای آنان در زمان حیات و پس از مردن ایشان	۳۳
۵۷۹	احسان و نیکی با دوستان پدر و مادر پس از وفاتشان	۳۴
۵۸۷	موضوعات آیات (۳۱ الی ۳۹) منع نمودن: زنا، ریختن خون ناحق، نگهداری اموال یتیمان، وفا به عهد، پیمانهای درست و وزن دقیق در خرید و فروش.	۳۵
۵۹۶	دین اسلام، پشتیبان محرومان، ضعیفان و یتیمان است.	۳۶
۶۰۶	موضوعات آیات متبرکه (۴۵ الی ۵۵) مشرکان و انکار کردن دوباره زنده شدن.	۳۷
۶۱۷	موضوعات آیات (۵۶ الی ۶۰) خواسته‌ی حسی و معجزه‌ی مادی مشرکان عرب را هم چون پیشینیان بی اساس می شمرد.	۳۸
۶۲۴	موضوعات آیات متبرکه (۶۱ الی ۷۰) قصه‌ی آدم(ع) با ابلیس، فرشتگان و پیروی از دستور الله،	۳۹
۶۳۴	کرامت چیست	۴۰
۶۳۶	موضوعات آیات (۷۱ الی ۷۷) قیامت و منظره‌ی آن روز، تلاش مشرکان برای بیرون راندن پیامبر از مکه.	۴۱
۶۴۷	موضوعات آیات (۷۸ الی ۸۵) فرمان شب زنده داری، به مقام محمود و شفاعت عظمی، و این که قرآن، روح و قلب و درون را از دردهای حسی و معنوی و هرگونه غبار و کدورت پاک میدارد.	۴۲
۶۴۹	مقام محمود	۴۳
۶۵۸	روح چیست	۴۴

۶۶۱	موضوعات آیات (۸۶ الی ۹۳) اگر تمام جن و انس باهم دست به هم کنند که همانند قرآن را بیاورند هرگز نخواهند توانست.	۴۵
۶۶۵	خواهشات جاهلانه و غیر منطقی کفار در مورد معجزه	۴۶
۶۶۵	موضوعات آیات متبرکه (۹۰ الی ۹۳) برخی از خواهش جاهلانه و غیر منطقی کفار	۴۷
۶۷۰	موضوعات آیات (۹۴ الی ۱۰۰) در باره سایر شبهات مشرکان و علت واهی و بی اساس ایمان نیاوردن آنان.	۴۸
۶۷۱	بهبانه های کفار در نیاوردن ایمان	۴۹
۶۷۲	رسالت و پیامبری از جانب خداست و انتخابی نیست	۵۰
۶۷۸	موضوعات آیات (۱۰۱ الی ۱۰۹) در باره معجزات نه گانه ی موسی (ع) و چگونگی فرود آمدن قرآن و نابودی فرعون و فرعونیان.	۵۱
۶۸۸	موضوعات آیات متبرکه (۱۱۰ الی ۱۱۱) الله را چگونه به فریاد بخوانیم؟ با یکا یک اسمای حسنی	۵۲
۶۹۲	وجه تسمیه	الْكَهْفِ
۶۹۲	کهِف	۱
۶۹۲	محور و موضوع بحث سوره کهِف	۲
۶۹۵	قصه ها و داستان سوره کهِف	۳
۶۹۵	تعداد آیات، کلمات و تعداد حروف سوره کهِف	۴
۶۹۶	ارتباط سوره کهِف با سوره قبلی	۵
۶۹۷	فضیلت سوره کهِف	۶
۶۹۸	فضیلت آیات اولیه سوره کهِف	۷
۶۹۹	شان نزول سوره کهِف	۸
۷۰۲	از نزول قرآن باید سپاس گزار بود	۹

۷۰۵	فرزند داشتن برای الله	۱۰
۷۰۹	داستان و قصه اصحاب کهف	۱۱
۷۰۹	قصه اصحاب کهف	۱۲
۷۱۲	غار اصحاب کهف در کجا است؟	۱۳
۷۱۳	یادداشت خوارزمی در مورد محل اصحاب کهف	۱۴
۷۱۴	بازدید خوارزمی از غار اصحاب کهف	۱۵
۷۱۶	موقعیت غار اصحاب کهف	۱۶
۷۱۷	غار اصحاب کهف در اردن	۱۷
۷۱۸	چگونگی داستان اصحاب کهف در قرآن	۱۸
۷۲۳	دعای اصحاب کهف	۱۹
۷۲۳	علت فرار و پناه بردن اصحاب کهف به غار	۲۰
۷۲۵	موضوعات آیات (آغاز از آیه ۹ الی ۱۲) داستان اصحاب کهف به طور مفصل.	۲۱
۷۲۷	جوانانی که به پروردگار خویش ایمان داشتند	۲۲
۷۲۸	ارتباطات قلبی مؤمنان	۲۳
۷۲۹	برخورد حکام در برابر جوانان مؤمن	۲۴
۷۳۳	هدایت و ضلالت	۲۵
۷۳۴	آرامش واقعی در درون غار	۲۶
۷۳۵	خوابیدن سگ در دهان غار	۲۷
۷۳۶	خواب یاران کهف	۲۸
۷۳۹	دفع گرسنگی	۲۹
۷۴۸	وحدت اسامی اصحاب کهف	۳۰
۷۵۱	موضوعات مطروحه در آیات (۲۳ الی ۲۴) گفتن «ان شاء الله» در هر کاری مطلوب می باشد.	۳۱
۷۵۲	«إن شاء الله»	۳۲

۷۵۶	موضوعات آیات (۲۷ الی ۳۱) دستور العملها و رهنمودهایی برای پیامبر و مؤمنان است تا برای تلاوت قرآن، برنامه‌ی منظمی ترتیب دهند.	۳۳
۷۶۵	موضوعات آیات (۳۲ الی ۴۴) قصه و داستان صاحبان دو باغ	۳۴
۷۶۶	نه فقر نشانه‌ی ذلّت است و نه ثروت نشانه‌ی عزّت	۳۵
۷۷۶	موضوعات در آیات (۴۵ الی ۴۹) در مورد مثال زندگی دنیا و اشاره‌ی به منظره‌ی قیامت،	۳۶
۷۸۴	حساب و کتاب در روز آخرت	۳۷
۷۸۵	ادله اثبات حساب	۳۸
۷۸۶	حسابرسی مقتضای حکمت است	۳۹
۷۸۶	شیوه و کیفیت حسابرسی	۴۰
۷۸۷	انواع حساب	۴۱
۷۸۷	قوانینی که بندگان براساس آن‌ها مورد محاسبه قرار می‌گیرند.	۴۲
۷۸۸	عمومیت حساب و کسانی که مورد محاسبه قرار نمی‌گیرند.	۴۳
۷۸۹	شیوه رسیدگی به حساب کافران.	۴۴
۷۹۰	انواع سجده در شریعت اسلامی	۴۵
۷۹۴	موضوعات آیات (۵۴ الی ۵۹) در مورد هشدار قرآن، سبب تأخیر مجازات تا زمانی معین،	۴۶
۸۰۱	موضوعات آیات (۶۰ الی ۷۴) سرنوشت موسی علیه السلام و بنده‌ی صالح	۴۷
۸۰۲	یوشع بن نون	۴۸
۸۰۵	مجمع البحرین	۴۹
۸۰۶	داستان موسی علیه السلام و خضر	۵۰

۵۱	شیطان دشمن مصلحت انسان است	۸۱۴
۵۲	راه‌های فریب شیطان	۸۱۵
۵۳	آیا حضرت خضر نبی است یا ولی	۸۱۹
۵۴	در طلب علم شکیباء باشید	۸۲۱
۵۵	تواضع و فروتنی در طلب علم	۸۲۲
۵۶	رفتار متعلم در مقابل عالم	۸۲۴
۵۷	اطاعت از دساتیر معلم	۸۲۵
۵۸	قتل پسر جوان توسط خضر علیه السلام	۸۳۰
۵۹	موضوعات آیات (۷۵ الی ۸۲) ادامه داستان و قصه موسی و خضر علیهم السلام	۸۳۲
۶۰	فوائد مترتب از این داستان	۸۳۵
۶۱	مبحث اول تاویل سورخ کردن کشتی	۸۳۷
۶۲	رضایت در برابر قضاء	۸۳۹
۶۳	حفاظت از فرزندان با نیکوکار بودن پدران	۸۴۱
۶۴	نام گزاری خضر علیه السلام	۸۴۴
۶۵	آخرین وصیت به موسی علیه السلام	۸۴۵
۶۶	آیا خضر علیه السلام تاکنون زنده است؟	۸۴۵
۶۷	موضوعات آیات (۸۳ الی ۹۸) داستان و قصه‌ی ذوالقرنین، سفرهای سه گانه او به شرقمیان، و داستان یاجوج و ماجوج و ساختن سد،	۸۴۹
۶۸	ذوالقرنین کیست؟	۸۴۹
۶۹	وجه تسمیه او به ذی القرنین	۸۵۰
۷۰	«قرن»	۸۵۳
۷۱	مختصری در مورد قوم یاجوج و ماجوج	۸۶۴
۷۲	موضوعات آیات متبرکه (۹۹ الی ۱۰۶) در باره فرجام کفر در روز رستاخیز.	۸۷۱

۸۷۷	حبط	۷۳
۸۸۶	وجه تسمیه	مریم
۸۸۶	نامگذاری سوره	۱
۸۸۷	مریم	۲
۸۸۷	تعداد آیات، کلمات و حروف سوره مریم	۳
۸۸۷	ارتباط مریم با سوره کهف	۴
۸۸۸	ویژگی های سوره مریم	۵
۸۸۸	محتوای سوره مریم	۶
۸۹۰	سلسله نسب مریم	۷
۸۹۳	موضوعات آیات (۱ الی ۱۱) در باره دعای زکریا و بشارت به او به فرزند یحیی چون یحیی	۸
۸۹۳	سلسله نسب زکریا علیه السلام	۹
۸۹۴	رسالت وی در چه زمانی بوده است؟	۱۰
۸۹۸	بالا کردن دست بسوی پروردگار لاجوب نمی ماند.	۱۱
۸۹۹	دعای حضرت زکریا علیه السلام	۱۲
۹۰۵	انتخاب نام برای فرزند	۱۳
۹۱۱	موضوعات مطروحه در آیات (۱۲ الی ۱۵) در باره قصه ای یحیی علیهم السلام	۱۴
۹۱۶	قصه یحیی علیه السلام	۱۵
۹۱۶	ولادت حضرت یحیی علیه السلام	۱۶
۹۱۷	دعوت یحیی علیه السلام	۱۷
۹۱۹	معنای تعمید نزد اهل کتاب	۱۸
۹۲۰	داستان قتل یحیی علیه السلام	۱۹
۹۲۲	خصوصیات یحیی علیهم السلام در قرآن	۲۰
۹۲۳	موضوعات آیات (۱۶ الی ۳۳) در باره قصه ی مریم، ولادت، نبوت و سخن گفتن عیسی در گهواره	۲۱

۹۲۹	یاد و شوق مرگ	۲۲
۹۲۹	آرزوی مرگ و ممانعت از طلب آن	۲۳
۹۳۴	روزه سکوت مریم	۲۴
۹۴۱	جماعت قدریه	۲۵
۹۴۲	موضوعات آیات (۳۴ الی ۴۰) در باره اختلاف نظر پیروان دین مسیح در شأن عیسی علیهم السلام	۲۶
۹۴۵	نسطوریان	۲۷
۹۴۶	یعقوبیان	۲۸
۹۴۷	وَيَوْمَ الْحَسْرَةِ	۲۹
۹۴۸	برحذر داشتن از روز قیامت	۳۰
۹۴۹	غفلت چیست	۳۱
۹۵۰	مراتب انسان	۳۲
۹۵۰	غافلان از چه غفلت دارند؟!	۳۳
۹۵۰	عوامل غفلت	۳۴
۹۵۳	انجیل	۳۵
۹۵۵	انجیل برنابا	۳۶
۹۵۵	حواریان	۳۷
۹۵۵	معجزات عیسی	۳۸
۹۵۵	وفات مسیح	۳۹
۹۵۷	موضوعات مطروحه در آیات (۴۱ الی ۵۰) در باره قصه ی ابراهیم علیه السلام و گمراهی های بت پرستان	۴۰
۹۵۸	یادداشت در مورد حنیف	۴۱
۹۶۰	دعوت ابراهیم علیه السلام از پدرش آزر	۴۲
۹۶۵	نپذیرفتن سخن حق، از کوچک تر از خود، نشانه ی تکبر است	۴۳

۹۶۷	شیوه گفتگوی شخص مؤمن با کافر	۴۴
۹۷۱	موضوعات آیات (۵۱ الی ۵۳) در باره قصه‌ی موسی علیه السلام	۴۵
۹۷۱	فرق بین رسول و نبی	۴۶
۹۷۴	موضوعات آیات (۵۴ الی ۵۵) داستان اسماعیل فرزند ابراهیم علیه السلام.	۴۷
۹۷۶	سلسله نسب حضرت اسماعیل (ع)	۴۸
۹۷۷	ذبیح اسماعیل است یا اسحاق (ع)	۴۹
۹۷۷	اولاده اسماعیل (ع)	۵۰
۹۷۸	وفات اسماعیل (ع)	۵۱
۹۷۸	نگاه مختصری تاریخچه نماز در قرآن	۵۲
۹۷۹	تعریف و مفهوم نماز	۵۳
۹۸۱	معنای لغوی نماز	۵۴
۹۸۲	نماز در ادیان ابراهیمی	۵۵
۹۸۳	اقامه نماز توسط اسحاق و یعقوب (ع)	۵۶
۹۸۳	اقامه نماز توسط حضرت موسی (ع)	۵۷
۹۸۳	اقامه نماز حضرت زکریا (ع)	۵۸
۹۸۴	سفارش لقمان به فرزندش در باره‌ی نماز	۵۹
۹۸۴	نماز در دین یهودیت	۶۰
۹۸۸	حد نصاب در نماز جماعت	۶۱
۹۸۹	مقام نماز در اسلام	۶۲
۹۹۴	چرا اسلام بر خواندن نماز تأکید همیشگی میکند	۶۳
۹۹۶	موضوعات مطروحه در آیات متبرکه (۵۶ الی ۵۸) داستان و قصه‌ای ادریس علیه السلام	۶۴
۹۹۷	ادریس علیه السلام	۶۵
۹۹۸	نسب ادریس علیه السلام	۶۶

۹۹۸	مولد و نشأت ادريس	۶۷
۱۰۰۶	موضوعات آیات (۶۴ الی ۶۵) درباره نزول فرشتگان که به امر الله متعال صورت میگیرد	۶۸
۱۰۰۹	موضوعات آیات (۶۶ الی ۷۶) شبهه‌ی مشرکان در مورد انکار زنده شدن بعد از مرگ.	۶۹
۱۰۱۴	قیامت و مراحل آن، حساب شده و دقیق است	۷۰
۱۰۲۳	موضوعات آیات (۷۷ الی ۸۷) سخن تمسخر آمیز مشرکان در مورد زنده شدن، بت پرستان و دوستان شیاطین آنان	۷۱
۱۰۲۷	کلید بهشت تقوای الهی است	۷۲
۱۰۳۳	موضوعات آیات (۹۶ الی ۹۸) محبوبیت مؤمنان، و نابودی گناهکاران.	۷۳
۱۰۳۶	حکمت و فلسفه آسان بودن قرآن	۷۴
۱۰۳۷	هلاکت دشمنان حق، یکی از سنت های الهی است	۷۵
۱۰۳۸	دروس آموزنده سوره مریم	۷۶
۱۰۴۲	مکثی بر بعضی از منابع و مأخذها	۷۷

منهج تفسير «أحمد»

بسم الله الرحمن الرحيم،

- في تفسير «أحمد» تم بذل جهد كبير في التعبير عن المواضيع الواردة في السور، مع سهولة تفسيرها بلغة واضحة وبسيطة وتفسير القرآن بالقرآن والأحاديث النبوية وشرحها قدر الإمكان بعيداً عن تعليقات الفقهاء المختلفة.
- في هذا التفسير جرت محاولة لتوثيق جميع المصادر والمراجع العلمية ومنع المراجع للأحاديث الغريبة ذات السرد غير الموثوق به قدر الإمكان.
- في هذا التفسير، تم الاهتمام بالقضايا التي تعتبر حيويةً لجيل الشباب، لا سيما الطلب على العلوم في المدارس والجامعات والمزيد من التركيز والاجتهاد في القضايا من حيث الوقت.
- إنَّ التعبير عن معاني آيات القرآن وتفسير رسالته الإرشادية قد تم بعيداً عن التعصّب الديني والتوجهات الطائفية.
- في التعليق، عملنا على استخدام أسلوبٍ سهّل فهم الآيات وبذل الجهد في ترجمة الكلمات والعبارات الصعبة وشرحها بلغة بسيطة قريبة من الفهم لجعل القراء أكثر دراية.
- شرح محتوى السور في بداية المناقشة وقبل بدء الترجمة والتفسير.
- تحديد وتوضيح القضايا الواردة في السور بشكلٍ موجز، مع الإشارة إلى رسالة الآية المباركة، وما هي واجبات المسلمين في مواجهة هذه الرسائل، تمت دراستها بشكل مكثّف ومركّز وتحديد المواضيع المختلفة في السور والآيات.

- تم تجنّب الأحاديث والروايات النادرة والغريبة قدر الإمكان، مع محاولة تقديم وجهة نظر مفضلة تعتمد على ظاهر الآية وعدم التطرّق إلى الموضوعات التي تشوّش ذهن القارئ وتطرح أسئلة تظل دون حل.
- في هذه المناقشات تم توثيق أسباب نزول الآيات كما وردت في الوثائق الأصلية للأحاديث، وتم ذكر المصادر والكتب والروايات الصحيحة، وتم ذكر مصادر المصادر بأمانة تامة.
- في تفسير السور ولاسيما في القصص القرآنية، تم بذل جهد كبير في الإشارة إلى الاسرائيليات ومحتوياتها لعدم اعتمادها على وثيقة صحيحة موثوق بها.
- بذلت قصارى جهدي لتقديم ملخص وخطاب رئيسي في كتابة الترجمة، وخاصة في تفسير الآيات بشكل موجز ومفيد وواضح.
- لا شك أنّ أصالة القرآن الكريم ومرجعياته هي في الجوهر ترجع إلى نزوله على نبي الإسلام محمد صلّ الله عليه وسلم وللمسلمين هو نفس المصدر والمرجع والمرشد، لكن في تفسير آيات القرآن الكريم تم التقاط الحكمة والفوائد والأسرار التعبيرية لهذه الآيات كما وردت بتفصيل كبير.
- كذلك في طريقة كتابة شرح أحمد، تم تلخيص المراجع الضرورية في نص الموضوعات الرئيسية والمراجع العامة في الجزء الأخير.
- في كتابة هذا الشرح، جرت محاولة لذكر عدد الآيات وعدد الكلمات وعدد حروف الآيات المباركة من مصادر موثوقة.
- توصلنا إلى شرح المسائل الواردة من وجهة نظر أهل السنّة والجماعة، وتجنب التماس الخلافات المذهبية والدينية.
- بدأت متابعة وبحث وكتابة تعليق «أحمد» لأمين الدين «سعيد سعيد أفغاني» في عام ٢٠١٩، ووصل إلى شكل كتاب.
- عزيزي القارئ:

القرآن الكريم بطبيعته معجزة إلهية وكتاب هداية، وقد جعل الله عز وجل القرآن الكريم شفاء القلوب من أمراض الشك والشبهات، وبواسطته تنال درجات العلم واليقين، كما يعالج القرآن الآلام الروحية والجسدية.

من المؤكد أن القرآن الكريم لا شك فيه بأي حال من الأحوال للمسلمين وقد أعلن الله تعالى البشارة في هذا الصدد، لقد أنعم الله علينا في القرآن الكريم بالهدى والبشارة في أوامره ونواهيه وقصصه، وفيه خير وبركة وعلم غزير وأسرار رائعة وأمور حيوية للإنسانية وخيرات كثيرة.

- القرآن الكريم هو مصدر كل نعمة في الدنيا والآخرة، واتباعه تقليد رسول الله صل الله عليه وسلم.

- يعترف القرآن الكريم بجميع الكتب المقدسة لانبيااء الله تعالى في الماضي.

أنار الله نفوسنا ببركة ونور القرآن الكريم.

أمين يا رب العالمين

مؤلف شرح « أحمد »

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سپاس نامه

اللّٰهُ تَعَالَى رَبُّ الْعِزَّةِ مِيفْرَمَائِد: «مَنْ جَاءَ بِالْحَسَنَةِ فَلَهُ عَشْرُ أَمْثَالِهَا وَ مَنْ جَاءَ بِالسَّيِّئَةِ فَلَا يُجْزَى إِلَّا مِثْلَهَا وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ» (سوره انعام). (هر کس کار نیکی انجام دهد پس ده برابر به او پاداش است، و هر که کار بدی انجام دهد تنها مانند آن سزا خواهد دید، و به آنها هرگز ظلم نخواهد شد. سوره انعام آیه ۱۶۰). صدق الله العظيم.

وظیفه و رسالت مسلمان رسالتمند است تا در رساندن قرآن کریم و درک عمیق آن به سایر مسلمانان از هیچگونه سعی و تلاش دریغ نه ورزیده و از تمام امکانات مادی و معنوی دست داشته استفاده کند.

در اینجا جا دارد که از برادر بزرگوار و محترم خویش الحاج آرش «صاحبی» رئیس شرکت خدمات مالی صاحبی و رئیس اتحادیه شرکت های مشورتی مالی، قلباً سپاسگزاری نمایم که با تمام اخلاص، محبت و (ان شاءالله) نیت خیر جهت رساندن خیر به سایر مسلمانان و خاصتاً نسل جوان، در چاپ تفسیر جزء شانزدهم، هفدهم و هژدهم قرآن کریم از «تفسیر احمد»، سرمشق و نمونه خوب تشویق برای خدمت قرآن و ادای رسالت، زمینه سازی کرده و سهم گرفته است. بزرگواری اولاد صالح و نمونه بودنش درین است که جناب شان این کار و عمل نیک را به پدر بزرگوار خویش کاکاخان «صاحبی» که شخصیت متقی و با دیانت است و به مادر عزیز و مهربان خویش بی بی حاجی که تمام زندگی اش را در راه خدمت به فرزندان متدین خویش وقف نموده است، هدیه فرموده است.

تفسیر احمد

سپاس نامه

پروردگارا! این هدیه شانرا قبول و مقبول گردانیده سعادت دارین نصیب شان
نماید.

آمین یارب العالمین.

مؤلف «تفسیر احمد»

شهر برول - جرمنی

ماه جدی، سال ۱۴۰۱ هجری، شمسی (سال ۲۰۲۳ میلادی)

د «تفسیر احمد» د ځانگړنو مهم ټکي

بسم الله الرحمن الرحيم

د «تفسیر احمد» په ژباړه او تفسیر کې تر ډېره بریده هڅه شوې ده چې د سورتونو په ژباړه، تفسیر او د موضوعاتو په بیانولو کې له ساده او روانې ژبې کار واخستل شي. په دې تفسیر کې د سورتونو تفسیر په مستنده توگه یعنی قرآن د قرآن له مخې او د رسول الله صلی الله علیه وسلم له نبوي احادیثو څخه گټه اخستل شوی ده؛ ددې ترڅنګ تر ډېره بریده هڅه شوې ده چې په تفسیر کې د علماوو او فقهاوو له اختلافي مسایلو څخه ډډه وشي.

په دې تفسیر کې هڅه شوې ده چې له ټولو منابعو او علمي حوالو څخه په مستند توگه گټه پورته شي او د کمزورو، عجیبو او بې اعتباره احادیثو او حوالو څخه دامکان ترحدده مخنیوی وشي. همدارنګه دټولو روایتونو سرچینې په علمي او اکدمیکه توگه بنودل شوي دي.

په دې تفسیر کې هغو موضوعاتو او مسایلو ته زیاته پاملرنه شوې ده چې د ځوان نسل لپاره اړین او حیاتي گڼل کېږي، په ځانگړې توگه په بنوونځیو او پوهنتونونو کې د زده کړیالانو لپاره.

د قرآن کریم د آیتونو او هدایت کونکو پیغامونو په تشریح او تفسیر کې فرقه یي او مذهبي تعصباتو ته هیڅ ډول پاملرنه نه ده شوې.

- ددې تفسیر په لیکلو کې او لوستونکو ته په اسانه بڼه د مفاهیمو د پوهېدلو په موخه تر ډېره بریده هڅه شوې ترڅو هغه کلمې جملې او ستونزمن عبارتونه او مفردات چې په مبارکه آیتونو کې راغلي په ساده او روانه ژبه واضح شوي دي.

- لوستونکو ته د مفاهیمو سره دبلدتیا او په اسانه بڼه د پوهېدلو په موخه مخکې له دې چې ترجمه او تفسیر پیل شي له اصلي موضوع مخکې دمحتوا او تفسیر یوه کوچنۍ خلاصه وړاندې شوې ده.

- دمبارکو آیتونو د تفسیر په برخه کې په یوه آیات کې راغلي موضوعات په لومړي سر کې ټول راټول شوي او اساسي ټکي او مفاهیم یې په خلاصه بڼه باندې وړاندې شوي دي همدارنګه تر څنګ یې په مبارکه آیتونو کې راغلي پیغام او داچې د مسلمانانو دنده او مسوولیت په دې برخه کې څه دی هغه هم په خلاصه بڼه په کې ځای پر ځای شوی دي سر بېره پر دې د مباحثو او توضیح په برخه کې می تر ډېره بریده دا هڅه کړې تر څو له هغو نادرو

حدیثونو او روایتونو څخه چې لوستونکي ورسره اشنا نه دي کار وانځلم تر څو وکولای شم د لوستونکو ذهنونه له مغشوشتیا او بې ځایه اندېښنو له رامنځته کېدلو څخه وساتم.

- په دې بحث کې د آیتونو د نازلېدو شان او مستندات د معتبرو منابعو کتابونو او روایاتوله مخې ځای پر ځای یې اخذونه بنودل شوي دي او پاتې منابع او اخلیکونه په بشپړه امانتداری سره په اخر سر کې همراوړل شوي دي.

- د آیتونو په تفسیر کې په ځانگړې بڼه د قراني حکایاتو کیسو او داستانونو په تفسیر کې تر ډېره دا هڅه شوې چې له ډېر ځیرتیا او دقت څخه کار واخیستل شي ددې له پاره چې خدای مکره د اسراییلیاتو او نور بې سندو او جعلی تشریحاتو اغیز پرې رانشي او له هغو څخه په بشپړه بڼه امن کې وساتل شي. همدارنگه تر اخري حده پورې دا هڅه شوې تر څو په خلاصه بڼه اصلي مطلب روښانه شي.

- ژباړو او په ځانگړې بڼه د آیتونو د تفسیر په برخه کې ځیني موارد په ډېره خلاصه بڼه توضیح شوي دي خو په هغو برخو کې چې د ډېرو توضیحاتو او سپړنو اړتیا لیدل شوې ډېر توضیحات ورکول شوي. په یقیني بڼه چې د قران کریم د صحت والي بنسټیزه مرجع محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم ته د هغه نزول دی او د ټولو مسلمانانو د هدایت او لارښوونې له پاره همدا کتاب تر ټول بهترینه مرجع او لارښود دی خو ددې له پاره چې لوستونکي په هر اړخیزه بڼه د آیتونو په حکمتونو نکتو گټو تفسیري اسرارو او رازونو د پوهېدلو له پاره بېلابېل تفصیله همراوړل شوي دي.

- ددې تفسیر په لیکنو کې ضروري موخذونه د متن به داخل کې او نور موخذونه په مجموعي بڼه د همدې (احمد) تفسیر په آخره کې په بشپړه توگه ذکر شوي دي.

- ددې تفسیر په لیکلو کې هڅه شوې تر څو د آیتونو شمېر، کلماتو شمېر، او د مبارکه آیتونو دتورو شمېر له موثوقو منابعو څخه په گټه اخیستنې وپېژندل شي.

- په دغه تفسیر کې تحلیلونه او توضیحات د اهل سنت او جماعت په بنسټ ترسره شوي او تر ډېره دا هڅه شوې تر څو له مذهبي او فرقوي تعصباتو څخه خالي وي.

- ددې تفسیر لیکنه څېړنه او ترتیب په ۲۰۱۹ م کال د امین الدین (سعیدی) - سعید افغاني له خوا پیل او په جزوي جزوي بڼه ترتیب شوی دی.

د احمد تفسیر د هېواد له بېلابېلو پوهانو، عالمانو، د افغانستان علومو اکاډمۍ او پوهنتونونو له خوا د کتنې وروسته د هغه په بېلابېلو برخو باندې یې تقریظونه همليکلي دي.

درنو لوستونکو!

قران کریم په خپل ذات کې الهي معجزه او د بشر د لارښوونې کتاب دی. خدای ج د خپل عظمت له برکته دا کتاب ټولو مرضونو، شهواتو او زړونو ته شفا او د تسکین یوه اله گرځولې ده او په مرسته یې علم او یقین ترلاسه کولای شو.

دا یو څرگند حقیقت دی چې هیڅ مسلمان د قران کریم صحت او معجزې اوسېدلو په اړه کوم شک نه لري او خدای ج په خپله د دې په اړه په خپل کلام کې گڼې څرگندونې لري، لارښوونې، اوله بدبختیو څخه د ژغورنې لارې او داسې نور موارد هغه څه دي چې مونږ یې د قران کریم په بېلابېلو برخو او کیسو کې موندلای شو چې په هغو کې د بشریت له پاره خیر، برکت، لوړه پوهه، حیرانونکي رازونه او داسې نور په کې نغښتي دي.

قران کریم د دنیوي او اخروي ښیگڼو نیکمرغیو او سوکالیو منښه ده. د قران کریم له لارښوونو عملي کول د حضرت محمد صلی الله علیه وسلم سنت دی.

قران کریم ټولو پخواني پیغمبرانو ته د رالېږل شویو اسماني کتابونو تصدیق کوونکی دی.

یا الله ته زموږ روح او روان ددې برکتې کتاب په شغلو او پلوشو روڼ او روښانه کړي.

امین یا رب العالمین

د احمد تفسیر لیکوونکی

تقریظ محمد بهاوالدین حسینی، صاحب تفسیر فرقان

وَبِهِ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ نَسْتَعِينُ
 اَللّهُمَّ اِی خَالِقِ یَلْبُتَا، اِی اَفْرِیْنْدِی خِرَشید و ماه، اِی پِنَا و بی پِنَا اَن، اِی
 یَا وِر دِل سُو خُشْکَمَان، اِی صَا ب هِر و د جِهَان و اِی دَانای اَشْکَار و نَهَان اَلْحَلَا ت و دَقَائِق
 زَنْدِگِی مَارا پَر بَار گِرْدَان و مَلْذَا ب جَز رَا و تُو رَا هِی بِیُوسِم و مَارا بِ خِر دَمَان مَسْپَار، تَا لَز شَر هِر اِی اَصْحَابِ
 بَاسْمِ.

آری اِجْهَاجِی عَزِیز لُذْزَا گِی اَه خِرِیش (سِر زَمِیْن اِفْتَا نَسَا)، بِ کَشُورِی دُور دَسْت (اَن اَن)، بِ چِیْت
 خَشْزُورِی اَفْرِیْدِ گِی مَار، بِ نِجْهَآ کَشِیدِه و دُور دِ کِشِیْت سِر نِهَادِه، بِلْکِه بَا زَبَان و قَلَش، خَشْکَمَا رَا بِلْکِه کُند و رَا هِی
 و کَلَام پُر حُکْمَت خُضَای مَتَعَالِ رَا بِ اَن اَن بِلْیَا مَزُور دِ و سِی بِ اَن دُور خُضْهَ اِی شَا یَسِیْت بِ بِیْ شِگَا هِ دُور سَ،
 رَا هِ یَا بَد و اَز هِر و ل و هِر اَس رُوز جَزَا - بَا سِر اَفْرِیْدِی - بِرِیْد و بَا قَلْبِی اَن اَم و سِکِنْدِ اِی تَام بِرِیْدِ هِی
 اَمَال رَا دِ دَسْت رَا سَت بِلْکِه دِ و شَر دَمَان بِ سُرِی خُلْدِ بَرِیْن، بِرِیْ سَپَار گِرْد و فَر شِکَمَا، بِ بِذِیْرِه اِش بِرِیْدِ
 اِیْن عَزِیز و گِو اِی دِیْن دُور سَ، جَنَابِ فَا ضِل عِ سَتَلَاب، « اِیْن لَیْن سَعِیْدِی - صَا نَدَه اَن تَه - سَت کِی»

طی سال آرزوگاری به کتب معارف و دانش پرداخته و با تدریس و ترویج فراوان به استقبال تفسیر قرآن و به نام
 «تفسیر احمد» شتافت. به امید این که اثری ارزنده و زیبا از کلام حق تعالی برای آیندگان رقم زند و به عنوان «
 باقیات صالحات» با خود به محضر فات کردگار برسد تا در روز جزا شافع وی شود و برپادارش افزون گردد. (از خدیام
 محترم که بر اتمام این امر بی حس و حیای آرموخت و سر بلند شود. این شاء الله.

ایران، استان گورستان همیشه سر بلند، مشهد، محمد بهاوالدین حسینی، صاحب تفسیر فرقان، روز چهارشنبه ۱۴۰۰ ش
 ۱۳۱۵ هـ قمری ۱۴۰۰ ش

د لوی او بخښوونکي الله ﷻ په سپېڅلي نامه

قرآن عظیم الشان د ستر څښتن تعالی ﷻ هغه سپېڅلی کتاب دی ، چې مسلمانانو ته تر ټولو کتابونو معتبر او د ځانگړي فضيلت او اهميت وړ دی. د قرآن کریم تلاوت ، ترجمه او تفسیر د ډېر دقت او پام وړ دي . ځکه قرآن کریم د الله ﷻ له لوري د انسانانو د هدايت او لارښوونې لپاره نازل شوی دی ، د قرآن کریم د مفاهیمو توضیح ، تفسیر ، ترویج ، تبلیغ او په پای کې پر هغه عمل کول ددغه مهم کتاب غوښتنه ده .

څوک چې په ديني او شرعي علمي مسایلو کې مشغولېږي او نورو ته يې د رسولو تکل او نيت کړی وي ، د هغوی په اړه د اسلام ستر پېغمبر حضرت محمد مصطفی ﷺ فرمایي: «مَنْ سَلَكَ طَرِيقًا يَلْتَمِسُ فِيهِ عِلْمًا سَهَّلَ اللَّهُ لَهُ طَرِيقًا إِلَى الْجَنَّةِ» (رواه أبو داود والترمذي). په شرعي علومو کې د قرآن کریم تفسیر تر ټولو مهم علم دی ، ځکه چې په دې علم کې د ستر څښتن تعالی ﷻ د کلام په اړه د هغه له مراد څخه د بشر د توان په اندازه بحث کېږي او داسې یو علم دی چې د قرآن عظیم الشان د معانیو بیان او د احکامو استخراج او روښانولو کې د مجتهد او مفتي سره مرسته کوي او د اسلامي لارښوونو په رڼا کې د مسلمان د لارې مشعل گرځي. ددې مهم کار لپاره د عربي ژبې پوهه ، صرف ، نحوی ، بدیع ، بیان ، معاني ، اصول فقه ، قرآنونو او له نورو اسلامي علومو د پوهې اړتیا او له هغو نه گټه اخیستل لازم بلل کېږي او د ښه دقت لپاره د نزول اسباب ، ناسخ او منسوخ پېژندلو ته هم اړتیا ده ، نو هر څوک چې د قرآن کریم د تفسیر په برخه کې هڅه کوي تر څو د قرآن کریم مفاهیم د پورتنیو اصولو په نظر کې نیولو سره په عام فهمه او ملي ژبه مینه والو او مسلمانانو ته ورسوي ، نو دا یو ډېر د قدر او ارزښت وړ کار دی ، چې د دغه ارزښتناک کار د عمل په ډگر کې یو هم معزز او قدرمن ورور امین الدین سعیدي صاحب دی چې په عربي ټولنه کې ژوند کوي اما د قرآن کریم مفاهیم د تفسیر په بڼه نورو ته روښانه کوي. په کلکه ویلای شم چې د نوموړي دا کار په خپل ځای د ډېر اهميت وړ او ان شاء الله تعالی د جاريه صدقه يې بللی شو .

ددې تر څنگ دا تفسیر په خپل ذات کې یوه لویه لاسته راوړنه ده ، د توصیف او تقدیر وړ او ستر اقدام دی ، چې د افغاني فرهنگ او افغاني مسلمانې ټولنې په فرهنگي بډاینه کې د قدر وړ قدم دی. پدې توگه دغه تفسیر شریف ته په کتو او مطالعې دې پابلې ته رسوو چې د ښاغلي امین الدین سعیدي صاحب په دغه تفسیر شریف کې ډېر زیار ایستلی او خپل قیمتي وخت يې نور هم قیمتي کړی دی. باوري يم چې له دې تفسیر څخه به زموږ هغه هېوادوال ښه گټه واخلي چې له دري ژبې سره بلدیت ولري. زما په نظر د ښاغلي سعیدي صاحب دا حاضر تفسیر ځانگړې ښېگڼې او امتیازونه هم لري چې ځینې به يې په لاندې ډول وشمېرو ، مثلاً : د سورة د نومولو وجه بیانوي ، د سورة محتوا او هدف په ډاگه کوي ، د آیتونو ، کلماتو او حروفو شمېر مشخص کوي ، د آیاتونو د شمېر په اړه د علماوو متفاوت حساب په ډاگه کوي ، لفظي ترجمه يې واضح او روانه ده ، له ترجمې وروسته گونگ مطالب روښانه کوي ، له معتبرو منابعو څخه يې گټه اخیستې ده ، په ځینو ځایونو کې شېهانو ته هم ځواب وايي دا او یو شمېر نورې ښېگڼې هم لري ، انسان په خپل توان او وس ملامت دی ، ښاغلي سعیدي په دې تفسیر کې خپل ټول توان په کار اچولی او تر خپله وسه يې هڅه کړې ده ، چې افغاني ټولنې ته د قرآن کریم د تفسیر په برخه کې خپل رسالت اداء او کار وکړي. خدای دې يې دا کار د نېکۍ په تله کې حساب کړي او خدای ﷻ دې دوی او ټولو تخنیکي همکارانو ته د ددې کار په بدل کې د نبيوي او اخروي اجر و ورکړي .

په درنښت

څېړنپوه دکتور عبدالظاهر شکیب
د افغانستان د علومو اکاډمي رئیس

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

الحمد لله رب العالمين والعاقبة للمتقين والصلوة والسلام على صفوة رسله وخير خلقه سيدنا وحبيبنا
وشفيقتنا ومولانا محمد وعلى اله واصحابه ومن تبع بدعوته الى يوم الدين وعلى جميع الانبياء
والمرسلين.

قدرمنو ورونو او درنو لوستونكو!

د قران كريم (۱۳، ۱۴ او ۱۵) جزونه چې ستاسو په لاسونو كې قرار لري، محترم او قدرمن شخصيت
امين الدين سعیدی - سعیدی افغاني « صيب لخوا ده احمد » د تفسير تر نامه لاندې ژباړه، تفسير
او چاپ شوی دی. د احمد د تفسير سلسله او په خانگړې توگه دغه (۱۳، ۱۴ او ۱۵) جزونه مې د
ژورې مطالعې لاندې ونيولې. ټکی په ټکي، کليمه په کليمه ټول مسائل او موضوعگانې مې وڅيړلې.
واقعا د دې زمانې او عصر د غوښتنې سره سم يو لوی او نه هيريدونکی ديني خدمت او سرمايه ده،
چې محترم ورور سعیدی صاحب ترسره کړی دی.

د مطالعې او څيړنې په جريان كې ډېری عملده او گټورې خانگړنې په نظر راغلې چې محترم ورور
په پام كې نيولي دي اود يو خاص مهارت څخه يې گټه اخيستي ده، همدارنگه په عباراتو كې سليس
او روان والی په پام كې نيولی دی.

كومې موضوع گانې چې د بحث وړ دي هلته د موضوع اړوند مناسب او هر اړخيز معلومات او آدرس
وپاندې شوي دي.

د شان نزول او د مطرحو بحثو د موضوع د وضاحت لپاره معقول او مناسب دلايل هم پکې شته.
هغه موضوعگانې چې اختلافي بلل کيږي، هلته چې کومه تگلاره او معقوليت محترم سعیدی
صاحب غوره کړیدی، د ستاينې وړ دی. په ضروري مسائلو باندې زيات ترکيز صورت نيولای دی،
چه دا کار د علماؤو، څيړونکو او عامو مسلمانانو لپاره بشپړه گټوره ده ځکه چې په داسې يو انداز
کې څيړل شوي دي چې دلوستونکي د زړه ميلان او تلوسې سبب کيږي.

د قدرمند ورور امين الدين سعیدی « سعیدی افغاني » د نورو برياوو او دغسې ديني او علمي آثارو
د ليکلو په هيله.

زه دلوی خدای په دربار كې د ياد تفسير مفسر او ټول امت مسلمه دکاميابې دعاكوم د دنيا او عقبې
سفر مو آسانه.

ومن الله توفيق

مولوي محمد امين صديقي

د لغمان ولايت د رويان عالي ليسي استاد

۱۳۴۴ / ۱ / ۲۳

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
تقریظ
انجینر عتیق الله یاسر

الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على أشرف المرسلين سيدنا محمد وعلى

آله وصحبه ومن تبعهم بإحسان إلى يوم الدين

قدرمنو لوستونکو غوارم یوخل بیا تاسو ته د خوښی زیری درکرم هغه دا چی الله الحمد د قرآن عظیم الشان د احمد تفسیر (۱۳-۱۴ او ۱۵) پاره هم له چاپه را ووته؛

دا چی د قرآن عظیم شان تفسیر آسانه کار ندی او د تفسیر لپاره خاصو مهارتونو او پدی برخه کی خاص علم ته ضرورت دی نو زه غواړام چی د قرآن عظیم الشان د تفسیر په اړوند لږ څه معلومات له تاسو سره شریک کړم.

تفسیر داسي یو علم دی چی د هغه په ذریعه پر حضرت محمد صلی الله علیه وسلم باندي د الله تعالی د نازل شوي کتاب (قرآن عظیم الشان) په هکله پوهه او د هغه د معناووبیان تشریح او وضاحت اوله الفاظو او کلماتوڅخه د هغه د احکامو او حکمتونو را ایستل په لاس راځي.

پدی هکله ځینی علما فرمایي چی تفسیر پوهنه ډېره غوره او عظیمه پوهه ده، چی په هغی سره د قرآن کریم هغه معناوي او موخي څرگندیږي چی د مسلمانانو د دنیا او اخرت د نېکمرغی لامل گرځي.

خو ژباړه بیا په یوه ژبه د بلي ژبي تفسیر او څرگندوني ته وايي او ژباړن (ترجمان) هغه چاته ویل کیږی چی د دووبیلا بېلو ژبو د خاوندانو خبري یوه او بل ته څرگندي کړي او پری وي پوهوي.

خوځینی لغات پوهان وایی چی ترجمه یوه عربي کلمه ده چی له یوې کلمي څخه بلی کلمي او له یوې ژبي څخه بلي ژبي ته اړولو او ژباړلو ته وایي، البته په هغه معنا او مفهوم چی په اصل کي شتون ولري.

بیا ژباړه پر دوه ډوله ده:

(الف): کلمه په کلمه ژباړه یا په اصطلاح «تحت اللفظي ژباړه». چي دا ډول ژباړه د قرآن کریم په اړه د پوهانو لخوا په اتفاق سره ناسمه بلل شوي ده او وايي چي دا ډول ژباړه هيڅکله نه شي کولای چي د قرآن کریم د ټولو حقيقي معناوو او موخو، اعجاز او اسلوب او د هغه د بلاغت د څرنگوالي او ځانگړتياوو او اصلي قرآني نظم او د هغه د احکامو او لارښوونو سمه څرگندويه اوسي.

(ب): آزاده ژباړه او په روان او آسان عبارت او په ډېر دقت او احتياط سره د يوې جملې معنا او مفهوم بيانول. چي دې ته معنوي يا تفسيري ژباړه وايي. چي ټول عالمان پر دې په يوه خوله دي چي بايد د قرآن کریم په ژباړلو کي له دغه ډول ژباړي څخه کار واخيستل شي.

قدرمن ورور مولنا امين الدين «سعيدى سعيدى افغايي» صاحب پدې تفسیر کي هم له تحت لفظي ترجمي چي لمړی د الفاظو وضاحت وشي او همد ازادى ژباړی له سبک ځينی کار اخيستی ده چي دا پخپل ذات کي يو نوی ابتکار دی.

همدا راز د آیات ترجمه او تفسیر يی په بل آیات او په نبوی احاديثو او د علماو او مجتهدينو په اقوالو سره کړی ده چي دا د قرآن عظيم الشان د تفسیر او ترجمي له پاره يو له بهترينو کړنلارو څخه شميرل کيږی، څه ورته د الله له درباره لا زيات برياليتوب غواړم.

په درنښت

د احمد تفسیر مهتم

انجينير عتيق الله ياسر

شماره تماس: ۰۰۹۳ ۷۹۹ ۴۷۹ ۳۴۵

ایمیل آدرس: atiqyasar^۸@gmail.com

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

تقریظ

دکتور صلاح الدین سعیدی «سعید افغانی»

حمد و سپاس خداوند هر دو جهان را، سلام و درود بر رسول الله صلی الله علیه وسلم و بر خاندان و یاران ایشان و هرآنکس که به آن حضرت اقتداء نموده و پیروی حضرتش را برگزیده است.

اینک یکبار دیگر جای مسرت و خوشبختی است که جلد هشتم «تفسیر احمد» که حاوی جزء سیزدهم (۱۳) چهاردهم (۱۴) و پانزدهم (۱۵) است غرض طبع و نشر، تقدیم و به اختیار و مطالعه خوانندگان و مشتاقان دین مقدس اسلام و جوانان تقدیم میگردد.

جزء سی ام، جزء بیست ونهم، جزء بیست هفتم و جزء بیست هشتم، جلد بیست و پنجم و بیست و ششم، و جزء بیست دوم، بیست سوم و بیست چهارم، و جزء نوزدهم، بیستم، و بیست یکم، و جزء شانزدهم، هفدهم و هژدهم تفسیر احمد به استقبال گرم اهل علم و دوستان دین مقدس اسلام و بخصوص جوانان قرار گرفت و حتی چاپ مجدد آن توقع شد و صورت گرفت. با توجه به یاد داشت ها و درخواست های علاقمندان بسیاری از علاقمندان تقاضای طبع مجدد تفسیر را بعمل نیز آورده اند.

- قبل از همه باید گفت که در تفسیر آیات قرآنی و ترجمه و تفاسیر زیاد نگاشته شده و هریک سبک خویش را داشته اند و دارند. اما در تفسیر احمد سبک نگارش و تفاسیر موضوعات و مباحث مختلف به صورت بهتر، مطابق جوابگوی ذهن خواننده پیشکش شده و در همه موارد در همانجا توضیحات

مفردات و منابع مورد تمرکز قرار گرفته و مطالب مورد بحث امروز قبل از مطرح شدن توسط خواننده به جواب و تفصیل آن درین تفسیر پرداخته میشود. این روش مورد استقبال خواننده های این تفسیر در سپاره های نشر شده (۳۰ الی ۱۶) به طور وسیع قرار گرفته.

- به این ترتیب در «تفسیر احمد» آیات متبرکه که موضوعات مندرج آیات، جمع بندی و موضوعات بصورت فشرده تعریف و توضیح گردیده به نحوی که خواننده را در افاده های و کلمات وارده مستقیم کمک و کلمات نا آشنا برای خواننده را بصورت مفردات حد اعظم تشریح میکند. در ضمن بیان پیام ها و یا پیام آیه مبارکه و این که وظایف مسلمانان در برابر این پیام ها چه میباشد، بصورت فشرده مورد مذاقه، تمرکز و تعریف قرار گرفته است. این موارد سبک کار بشکل مواد درسی مورد ضرورت وابسته به موضوعات مختلف در سوره ها و آیات مندرج نیز بیان و توضیح شده است. در ارایه مباحث، و توضیح مطالب؛ در حد توان از ذکر احادیث و روایات نادر و غریب اجتناب بعمل آمده است و کوشش شده، که نظر راجح و بر گرفته از ظاهر آیه را ارایه و مباحث به طوری ارایه شود که ذهن خواننده را مغشوش نه کرده و به سوال مطروح تحت الذهن خود به تفصیل و جواب پرداخته.

قرآن کریم سرچشمه هر برکتی در دنیا و آخرت است. اقتداء به قرآن کریم و پیروی کردن از آنست رسول الله صلی الله علیه و سلم است.

قرآن کریم تصدیق کننده تمام کتاب های مقدس آسمانی پیامبران گذشته الله جل جلاله است.

من برای برادر عزیزم امین الدین «سعیدی - سعید افغانی» توفیق مزید از بارگاه ایزد متعال استدعا دارم و میخواهم تا در تحریر متباقی جزوه های این تفسیر

اهتمام نموده و به خواست مشتقان فهم کتاب الله لیبیک گفته و در اشاعه دین الهی کما کان ادای رسالت کند.

الهی طول عمر با سعادت، صلاح و فلاح دارین را نصیب برادر محترم امین الدین سعیدی و همه دست اندرکاران این کار معظم فرما.

آمین یا رب العالمین - ربنا تقبل منا انک انت السميع العليم.

دکتور صلاح الدین «سعیدی - سعید افغانی»

مهتمم تفسیر احمد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مقدمه

مقدمه مؤلف:

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ، وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ، وَمَنْ يَضِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْشِدًا - أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ.

الحمد لله از پروردگار با عظمت خویش سپاس گزار هستم که برایم توفیق نصیب فرمود که بعد طبع و نشر جز سی ام، جز بیست و نهم و جز بیست و هفتم و بیست و هشتم و جز بیست و پنجم و بیست و ششم، و جز بیست دوم، بیست سوم و بیست چهارم، و جز نوزدهم، بیستم و بیست و یکم، و جز شانزدهم، هفدهم و هژدهم تفسیر «احمد» که مورد استقبال گرم خوانندگان محترم واقع شد، اینک و جز سیزدهم، جز چهاردهم و پانزدهم این تفسیر مبارک را غرض استفاده و مطالعه خوانندگان گرامی خویش تقدیم می دارم.

قرآن عظیم الشأن کتاب رهنمودی برای عالم بشریت است که: انسانها را از گمراهی کفر، گناهان و جهالت به سوی ایمان، قوا و دانش بیرون می آورد.

پروردگار با عظمت قرآن عظیم الشأن را شفا بخش دلها از امراض شُبُهات و شهوات گردانیده و به وسیله آن مدارج علم و یقین حاصل می گردد.

همچنین قرآن شفابخش امراض و دردهای جسمانی است. قرآن سرچشمه هر برکتی در دنیا و آخرت میباشد.

اقتداء به قرآن، پیروی کردن از آن است و خداوند خبر داده که قرآن تصدیق کننده کتاب های گذشته است.

پروردگار با عظمت ما در مورد قرآن عظیم الشان میفرماید: «يَهْدِي بِهٖ اَللّٰهُ مَنِ اتَّبَعَ رِضْوَانَهُ سُبُلَ السَّلَامِ» (المائدة: ۱۶). «خداوند به وسیله آن کتاب کسانی را که جویای خوشنودی او هستند به راه های امن و امان هدایت مینماید». پس قرآن انسانها را به سرای بهشت راهنمایی میکند، راه رسیدن به جنت را بیان میدارد و مردم را برای در پیش گرفتن راه های بهشت تشویق مینماید. قرآن کریم انسان را از راهی که انسان را به سرای رنج ها میرساند، برحذر می دارد و رهنمایی رهایی بخش میکند.

امیدم به الله متعال است و بر او توکل می نمایم و از او می طلبم که آنچه را که اراده نموده ام برایم آسان بگرداند. چون اگر خداوند متعال آن را آسان نکند راهی برای به دست آمدن آن نیست و اگر خداوند متعال بنده را کمک نکند راهی برای رسیدن به آرزویش ندارد.

نیت و اراده اخلاصمندانه دارم تا انشاءالله، ترجمه و تفسیر سایر سوره ها را به استعانت پروردگار با عظمت تکمیل و غرض مطالعه مشتاقان قرآن تقدیم بدارم.

در خاتمه یکبار دیگر از برادران ارجمندم و دانشمند خویش هریک دکتور صلاح الدین سعیدی «سعید افغانی» و محترم انجینیر عتیق الله یاسر سپاس گزارم که مرا در تمام مراحل تحریر و تکمیل این تفسیر به تقدیم کردن، نظریات و مشوره های علمی و سازنده خویش یاری رسانیده اند.

همچنان جای دارد که از فرزندان و نور چشمان ام هر یک احمد سعیدی، عزیز الدین سعیدی، نجیب الله جان سعیدی، برادرانم هر یک انجینر رفیع الدین سعیدی و دکتور مصباح الدین سعیدی و نور چشمانم هر یک همزه سعیدی، هارون سعیدی، موسی سعیدی، بی بی دیوه سعیدی، بی بی جیدا سعیدی و بی بی نیگینه سعیدی، سومایه سعیدی، جنه سعیدی، سوره سعیدی و نوره سعیدی، و برادرم شمس الدین شکوری، و قاضی نثار احمد مصلح، ابراز سپاس و تشکر نمایم که مرا در طبع و نشر تفسیر شریف کمک و مساعدت نموده اند. از خداوند متعال میخواهم همه ی ما را هدایت دهد که در راه اصلاح و رساندن کلام پروردگار و آگاهی از دین را برما بیشتر ارزانی دارد و اخلاص را در گفتار و کردارمان برقرار سازد.

اللهم صل علی محمد وآله وصحبه وسلم تسلیما کثیرا.

آمین یا رب العالمین

امین الدین «سعیدی - سعید افغانی»

شهر برول - کولن کشور جرمنی

ماه جدی، سال ۱۴۰۱ هجری، شمسی (سال ۲۰۲۳ میلادی)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
سورة الرعد
جزء ۱۳

سوره رعد در مکه نازل شده دارای چهل و سه آیه و شش رکوع می باشد.

وجه تسمیه:

نامگذاری سوره: این سوره به سوره‌ی «رعد» موسوم است؛ زیرا در این سوره از پدیده‌ی شگفت‌انگیز هستی که در آن قدرت و توانایی خدای سبحان متجلی و نمایان است سخن به میان آمده است. خدا آب را مایه‌ی حیات قرار داده و آن را از ابر فرو بارانده و رحمت و عذاب را در ابر جمع کرده است. باران و صاعقه را با هم حمل می‌کند، در آب زندگی و در صاعقه نابودی و ویرانی نهفته است. و همان‌طور که گفته‌اند: جمع دو نقیض محال است، اما جمع دو نقیض از جمله اسرار قدرت لا یزال خداست. ابر را بین که آب و آتش را با خود دارد. بنابر این بنگر چه بزرگ و با عظمت است قدرت خدا! یادداشت کوتاه:

تعیین مکی یا مدنی بودن و زمان نزول هر سوره قرآن، در شناخت بهتر و دقیق تر آن و برگزیدن و برتری دادن روایات و اقوال تفسیری، تأثیری بسزا دارد. در این زمینه، شمار زیادی از سوره‌های قرآن، بدون اختلاف نظر، مکی و شمار کمتری مدنی هستند و در اندک سوره‌هایی اختلاف بین مفسران وجود دارد؛ سوره رعد در زمره دسته سوم است. با گردآوری و بررسی روایات و اقوال ترتیب نزول مکی و مدنی بودن سوره‌ها، اقوال مفسران در مکان نزول سوره و روایات سبب نزول در بخش‌های سوره، بیشتر مکی بودن آن به دست می‌آید.

مفسران می نویسند که سورة رعد تا پایان آیه ی سی و یک مدنی و بقیه مکی و پس از سوره ی محمد نازل شده است. (تفسیر فرقان)

رعد چیست؟

رعد صدای ابر که در اثر تخلیه الکتریکی به وجود می آید و توأم با برق است. (قاموس قرآن، جلد ۳، صفحه ۱۰۵).

علت نام گذاری به رعد:

«سورة رعد»؛ بمعنی (صدای غرش ابرهای آسمان) است و به مناسبت آیه سیزده که از رعد و برق و صاعقه در آن بحث بعمل آمده است، بدین نام مسمی گردیده است. (تفسیر قرآن مهر، جلد ۱۰، صفحه ۱۸۹).

تعداد آیات، کلمات و تعداد حروف سورة رعد:

طوریکه در فوق هم متذکر شدیم، تعداد آیات سورة رعد به چهل و سه آیه میرسد، و تعداد کلمات آن بالغ به هشتصد و پنجاه و پنج کلمه بوده و تعداد حروف آن به سه هزار و پانصد و شش حرف میرسد. (التفسیر الکبیر: تفسیر القرآن العظیم (الطبرانی)، جلد ۴، صفحه ۵) (لازم به تذکر است که اقوال علماء در تعداد کلمات و حروف سوره رعد مختلف بوده که شما می توانید تفصیل این مبحث را در سورة طور تفسیر «احمد» مطالعه فرماید.

اهداف کلی سورة رعد:

اهداف کلی سورة رعد را میتوان در مباحث ذیل خلاصه نمود:

بیان مطالبی در باره توحید و اثبات عظمت خالق؛

بیان مطالبی در باره قیامت؛

بیان مطالب در باره رسالت رسول الله صلی الله علیه وسلم؛

اثبات حقانیت قرآن و مطالبی در باره آن. (تفسیر قرآن مهر، جلد ۱۰، صفحه ۱۹۲).

محل نزول سوره الرعد:

مفسران ابن عباس (رض) و عطا معتقدند که تمام سوره رعد، در مکه نازل شده است.

کلبی و مقاتل سوره را بجز آخرین آیه آن مکی می دانند، آیه اخیر، در مدینه، درباره عبدالله بن سلام نازل شده است. سعید بن جبیر میفرماید: چگونه ممکن است آخرین آیه، در باره عبد الله بن سلام باشد، حال آنکه تمام سوره، در مکه نازل شده است؟

حسن و عکرمة و قتاده می نویسند: این سوره - بجز دو آیه آن - در مدینه نازل شده است. دو آیه دیگر در مکه نازل شده و آیه ۳۱ و ۳۲ سوره است. (ترجمه: تفسیر مجمع البیان، جلد ۱۳، صفحه ۳).

زمان نزول سوره رعد:

کسانی که معتقدند که سوره رعد در مدینه نازل شده است نزول آنرا در سال ششم هجری و بعد از سوره محمد میدانند. (کتاب آشنایی با سوره‌ها، صفحه ۴۵). تعدادی از مفسران می فرمایند که: سوره رعد از جمله سوره های مکی است، جز آیه: «ولایزال الذین کفروا» و آیه «ویقول الذین کفروا لست مُرسلاً» و قولی میگوید سوره رعد مدنی است جز آیه «وَلَوْ أَن قَرَأْنَا سِیرت - الخ» (بنقل از تفسیر جلالین).

فضای نزول سوره رعد:

فضای نزول سوره رعد همانند فضای نزول سوره های مکی است زیرا که در این سوره بحث‌های اعتقادی مربوط به توحید و معاد مطرح شده است. این سوره در جواب کافرانی نازل شده است که قرآن را به عنوان آیه و معجزه قبول نداشتند و از پیامبر صلی الله علیه وسلم آیه و معجزه طلب میکردند و خلاصه بیان خداوند متعال در این سوره این است که رسول الله صلی الله علیه

وسلم را مخاطب قرار میدهد به اینکه این قرآن که بر تو نازل شده حق است، حقی که مخلوط به باطل نیست، زیرا آنچه که این قرآن بدان دعوت می کند توحیدی است که آیات تکوینی از قبیل به پاداشتن آسمانها، گستردن زمین، تسخیر آفتاب و ماه، و سایر عجایبی که الله متعال در تدبیر آسمانها و زمین و غرابی که در تقدیر آنها بکار برده، همه بر آن دلالت دارند. (بر گرفته از ترجمه تفسیر المیزان، جلد ۱۱، صفحه ۳۸۷).

ارتباط سورة رعد با سورة قبلی:

خداوند متعال سوره یوسف را به ذکر داستان انبیاء علیهم السلام خاتمه داد، اکنون سوره رعد را اینطور آغاز می کند که همه اینها آیات کتاب آسمانی بوده و نازل کننده آن جانب خداوند یکتاست. (ترجمه تفسیر مجمع البیان، جلد ۱۳، صفحه ۴).

قابل تذکر است که هدف هر دو سوره (رعد و سوره یوسف)، اثبات یکتایی و توانایی الله متعال را نشان می دهند. در سوره یوسف میفرماید: «أرباب متفرقون خیر أم الله الواحد القهار» و در سوره رعد میفرماید: «الله الذی رفع السموات بغير عمد ترونها...». «قل: من رب السموات والأرض قل: الله» که این آیه ها بر وجود سازنده فرزانه، کمال قدرت و علم و یکتایی او دلالت میکنند و....

پایان سوره یوسف در وصف قرآن با «...ما کان حدیثاً یفتی و لکن تصدیق الذی...» مزین گشته است و سرآغاز سوره رعد با «.. تلك آیات الكتاب و الذی أنزل إليك من ربك الحق..» شروع می شود.

سایر خصوصیات سورة رعد:

سوره رعد از جمله سور مثنی می باشد. مثنی سوره هایی هستند که بعد از سور مثنی قرار گرفته اند و زیر صد آیه دارند مانند اینکه سور مثنی مبادی

باشند و توالی آن مثانی آن فرض شده اند. (زاد المسیر فی علم التفسیر، جلد ۴، صفحه ۱۴۱) سوره های مثانی عبارتند از: احزاب، حج، قصص، نمل، نور، انفال، مریم، عنکبوت، روم، یس، فرقان، حجر، رعد، سبأ، فاطر، ابراهیم، ص، محمد، لقمان و زمر. (التمهید فی علوم القرآن، جلد ۱، صفحه ۳۱۳)

روایتی است که از رسول الله صلی الله علیه وسلم نقل شده که فرمود: خداوند هفت سوره طوال را به جای تورات و سوره های مئین را به جای انجیل و سوره های مثانی را به جای زبور به من داد، و پروردگرم مرا با دادن سوره های مفصل فزونی بخشید. (جامع البیان فی تفسیر القرآن، جلد ۱، صفحه ۳۴).

آیه سجده تلاوت در سوره رعد:

آیه پانزده این سوره دارای سجده تلاوت میباشد. «وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلَالًا لَهُمْ بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ. ۱۵» (تفصیل در مورد سجده تلاوت را میتوان در سوره سَجْدَه تفسیر احمد مطالعه فرماید).

محتوای و موضوعات سوره الرعد:

عده ای از مفسران در تفاسیر خویش می نویسند که: سوره رعد از جمله سوره هایی است که در مدینه نازل شده اند. ولی در سوره «رعد» از آن بخش از مقاصد سوره های مدنی مطالب را به بیان گرفته است که به مقاصد سوره های مکی شباهت دارد؛ از قبیل «یگانگی» الله و «رسالت» و «رستخیز و پاداش» و دفع شبهاتی که مشرکان آنرا بر می انگیزند، مورد بحث و بررسی قرار میگیرد. بنا به روایتی، برخی از آیاتی از این سوره مکی است.

طوریکه یادآور شدیم؛ این سوره مبارکه با مطرح کردن بزرگترین موضوع یعنی ایمان به الله متعال و یگانگی او بحث را آغاز نموده است. علی رغم روشن و واضح بودن حق، مشرکین قرآن را تکذیب کرده و یگانگی خداوند رحمان را انکار کردند. به همین خاطر آیاتی نازل شدند که قدرت بیکران

خدا و شگفتی‌های عالم خلقت را در آسمان و زمین و آفتاب و ماه و شب و روز و کشت و زرع و دیگر مخلوقات او در این هستی بیکران به تصویر میکشند. به تعقیب آن آیاتی در مورد اثبات رستاخیز و جزا وارد شده، سپس دلایل و براهین روشن و قاطعی مبنی بر اینکه خدای توانا در خلق و ایجاد و زنده کردن و میراندن و سود و زیان رساندن، تک و منفرد میباشد، یادآور شده است. قرآن برای حق و باطل دو مثال زده است:

۱- آبی که از آسمان فرو می‌ریزد و سیلاب آن در دره‌ها و دامنه‌ی کوه‌ها جاری می‌گردد و تمامی خس و خاشاک سر راه خود را از میان برداشته و بر سطح آن کفی نمایان می‌گردد که هیچ سودی در بر ندارد.

۲- معادن ذوب شدنی که از آن ظروف و بعضی زیور آلات ساخته می‌شود و آنچه که بر سطح مایع ذوب شده قرار می‌گیرد از قبیل کف و کثافت و زنگار، که طولی نمی‌کشد که پراکنده و نابود میشود و مواد معدنی پاک و خالص باقی میماند: «أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَهُمْ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا». این است مثل حق و باطل.

در این سوره همچنین اوصاف اهل سعادت و اهل شقاوت بیان شده و آنان را به کور و بینا تشبیه کرده است. و سرانجام و عاقبت هر یک از آنها را نیز روشن و بیان کرده است. آنگاه با گواهی دادن بر رسالت و نبوت پیامبر صلی الله علیه وسلم و این که او از جانب خدا مبعوث شده است، خاتمه می‌یابد.

قابل تذکر است که: سورة رعد، در بدو از عقاید و ایمان، می‌آغازد و در نهایت به اعمال و برنامه‌های انسان‌سازی پایان می‌یابد. (بنقل از: تفسیر صفوأة التفاسیر).

ترجمه و تفسیر سوره الرعد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدای بخشاینده و مهربان

المَر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَالَّذِي أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿١﴾

المـر. (الف لام میم راء) از حروف مقطعه است (رمزی بین الله و رسول الله است و مفهوم این حروف را الله می داند) این آیات کتاب (قرآن با عظمت) [الهی] است، و آنچه از سوی پروردگارت بر تو نازل شده، سراسر حق و راستی است [چنان حقی که هیچ باطلی در آن راه ندارد] ولی بیشتر مردم [به سبب عناد و لجاجت] ایمان نمی آورند. (۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«تِلْكَ»: آن. در اینجا به معنی این است، و اشاره به آیات موجود در سوره است. به کار بردن اسم اشاره بعید به جای قریب، بیان گر عظمت و رفعت مشارالیه است. این کلمه (تلك) مبتدا و (آیات) خبر آن است. «الَّذِي»: مبتدا است و خبر آن (أُنزِلَ إِلَيْكَ...) یا (الْحَقُّ) است. «الْحَقُّ»: خبر (الَّذِي)، یا خبر مبتدای محذوف است.

«الَّذِي»: مبتدا است و خبر آن (أُنزِلَ إِلَيْكَ...) یا (الْحَقُّ) است.

«الْحَقُّ»: خبر (الَّذِي)، یا خبر مبتدای محذوف است.

تفسیر:

«المـر»: به اعجاز قرآن اشاره دارد. و طوریکه در فوق هم یادآور شدیم «المـر» از جمله حروف مقطعه است و ما علم آنها را به حق تعالی که علام الغیوب

است و امی گذاریم. البته باور داریم که در این حروف، به اعجاز قرآن اشاره بعمل آمده است.

حضرت ابن عباس (رض) میفرماید: معنای آن چنین می باشد: من خدایم، میدانم و می بینم. (تفسیر طبری ۹۱/۱۳).

«تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ»: اینها آیات معجزه گر قرآن آند که بر تمام کتابها آسمانی تفوق یافته است. این آیات، قرآن بزرگ مقدار، بلند مرتبه و بزرگ منفعت است، قرآنی که بر پیامبر ما محمد صلی الله علیه وسلم نازل شده است. «وَالَّذِي أَنْزَلَ إِلَيْكَ مِنَ رَبِّكَ الْحَقُّ»: ای محمد! آنچه در این قرآن به تو وحی شده است همانا حقی است که با باطل در نمی آمیزد، مشتبه نمی شود و شک و تردید در آن راه ندارد.

قرآن، کتابی بسیار با عظمت است. نزول کتب آسمانی، برای تربیت مردم است کتابی است حق و اثبات شده، و آنگونه که کفار میگویند: قرآن سحر، یا شعر یا کفالت است، نیست.

خداوند متعال خبر میدهد که این قرآن نشانهها و آیاتی را در بردارد که بندگان را به تمام اصول و فروع دین راهنمایی و آشنا میسازد. قرآن کتابی است که از سوی پروردگار با عظمت نازل شده، و حق آشکار است، زیرا تمامی آنچه را که از آن خبر داده راست و حقیقت میباشد و دستورات و نواهی آن مبتنی بر عدل استوار بوده، و با دلیل و حجت های قاطع مورد تایید قرار گرفته است.

پس هر کس به فرا گرفتن و علوم آن روی بیاورد از زمره کسانی خواهد بود که به حق آگاهی دارند، حقی که آگاهی یافتن از آن باعث می شود تا انسان به آنچه خداوند دوست دارد عمل نماید.

«وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يُؤْمِنُونَ (۱)»: باید با تمام وضاحت اعلان داشت که: اکثریت مردم حق گرا نیستند طوریکه در آیه مبارکه آمده است: با وجود

راستی و درستی قرآن و ثبوت نزول آن از بارگاه حق تعالی بیشتر مردم از روی نادانی، اعراض و بی‌مبالاتی و یا از روی عناد، دشمنی و ستمگری به این قرآن ایمان نمی‌آورند، پس بیشتر مردم از آن بهره‌مند نمی‌شوند، چون ایمان که باعث بهره‌بردن از آن است در دوران آنان وجود ندارد.

باید گفت که: محور، حقیقت است نه اکثریت. بی‌توجهی و ایمان نیاوردن اکثریت مردم، دلیل بر باطل بودن راه شرعیست غرای محمدی شده نمی‌تواند. خوانندگان گرامی!

در آیات (۱ الی ۴) در باره اینکه قرآن، حق است و الله متعال بر هر چیزی تواناست. بحث بعمل آمده است.

اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا ثُمَّ اسْتَوَىٰ عَلَى الْعَرْشِ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى يُدَبِّرُ الْأَمْرَ يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بِلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ ﴿٢﴾

الله ذاتی است که آسمان‌ها را بدون ستونهایی که آنها را ببینید برافراشت، باز بر عرش استیلا یافت (و زمام تدبیر جهان را بدست گرفت) و آفتاب و ماه را مُسَخَّر کرد، هر یک تا مدت معین در حرکت است، الله کار هستی را تدبیر و اداره می‌کند و او آیات (علامات قدرت) خود را به تفصیل بیان می‌کند تا شما به ملاقات پروردگارتان یقین پیدا کنید. (۲)

تفسیر آیه:

«اللَّهُ الَّذِي رَفَعَ السَّمَاوَاتِ بِغَيْرِ عَمَدٍ تَرَوْنَهَا» خداوند متعال ذاتی است که آسمانها را بدون ستونهایی که آنها را ببینید، برافراشت، و آن را به صورت بنایی رفیع قرار داد و بدون تکیه بر چیزی، ایستاده و پا برجا است و شما آن را بدون ستون می‌بینید. به قولی؛ معنی این آیه است که: آسمانها دارای ستونهایی مانند نیروی جاذبه هستند ولی شما آنها را دیده نمیتوانید. یعنی اینکه خداوند

متعال به نیرو و قدرت و حکمتش هفت آسمان مستحکم را بی‌ستونی قابل رؤیت برای مردم برافراشت. پس این بنایی است بزرگ و در عظمتش بسیار هولناک و عجیب که گستره این عظمت را فقط ذات ذوالجلال میدانند و بس. این سقفی است بس مرتفع که حق تعالی آن را بدون تکیه بر ستون‌هایی مرئی چنین با شکوه نگهمیدارد. قابل یادآوری است که: چنان امری دلیل بر وجود سازنده‌ای مبدع، خالق و حکیم توانا است.

«ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ»: بعد از آنکه آسمان‌ها را بنا کرد بر عرشش آنگونه استقرار یافت که سزاوار جلال وی است، یعنی بعد از بنا آسمانها بر عرش استوا بلاکیف یافت، استوایی که شایسته‌ی جلال و عظمتش است، بدون «تجسیم جسمانیت» و «تکیف کیفیت» و «تعطیل انحلال، برچیدگی». (استوی العرش، کنایه از احاطه کامل پروردگار و تسلط او در تدبیر امور آسمان‌ها و زمین بعد از خلقت آنها است «مکارم شیرازی».

«وَسَخَّرَ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ كُلٌّ يَجْرِي لِأَجَلٍ مُّسَمًّى»: و به قدرتش آفتاب و ماه را برای مصالح و منافع بندگان رام و فرمانبردار ساخت تا بشر از نور و انرژی آنها تا زمانی معین، یعنی تا انقراض عالم تا روز قیامت به حسابی دقیق در مدارهای معین خود جاری و شناورند، استفاده نمایند و به وسیله این دو پدیده، کار پیاپی آمدن شب و روز، فصل‌های چهارگانه سال، به پختگی رساندن حاصلات و میوه جات، شناخت سال و ماه و حساب و بسی از منافع دیگر را تأمین نمود.

«يُدَبِّرُ الْأُمْرَ»: خداوند متعال بر مبنای حکمت و قدرتش امور خلق و شؤون ملکوت را از قبیل ایجاد و نابود کردن و زندگی بخشیدن و میراندن و غیره را تدبیر اداره و کارگردانی می‌کند.

تشریح لغات و اصطلاحات:

«رَوَاسِي»: جمع «راسیه» به معنای ثبوت است و از اینرو به کوه‌های ثابت و استوار رواسی می‌گویند. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».

جمله «مَدَّ الْأَرْضَ» شاید به بیرون کشیده شدن زمین از زیر آب اشاره دارد که در روایات به نام «دَحْوُ الْأَرْضِ» آمده است. این احتمال با نظریه زمین‌شناسان امروزی که می‌گویند: زمین ابتدا در زیر آب قرار داشته، مطابقت دارد. (والله العالم).

در آیه مبارکه که قبلی درباره‌ی عظمت آسمان‌ها بحث بعمل آمد و در آیین آیه مبارکه در مورد زمین و نعمت‌های زمینی بحث آغاز می‌نماید. طوریکه می‌فرماید: «وَهُوَ الَّذِي مَدَّ الْأَرْضَ»: تنها ذات پروردگار است که با قدرت با عظمت خویش زمین را هموار و گسترده و آن را وسعت بخشیده است. که گهواره‌ی راحتی برای بندگان و فرشی گسترده برای معیشت است.

باید دانست که گسترده بودن زمین فی نفسه منافاتی با کرویت آن نمی‌باشد، بدان جهت که ابعاد آن طولانی و گسترده است و به دلیل همین طول مسافت و دوری ابعاد آن است که زمین با آن که کروی است برای ساکنان خود گسترده ظاهر می‌شود. منظور این است که خدای متعال زمین وسعت بخشیده است تا انسان و حیوان و سایر مخلوقات بر آن مستقر گردد. و اگر تمام زمین کوه یا دره می‌بود زندگی بر آن ممکن نمی‌شد.

واقعیت امر همین است که: گستردگی زمین، حکیمانه و با تدبیر انجام گرفته است. «مَدَّ الْأَرْضَ»: (گستردگی زمین و وجود کوه‌ها در آن، باعث حفظ تعادل زمین و عامل بهره‌مندی انسان‌هاست، زیرا که اگر تمام زمین مسطح یا کوهستانی می‌بود، امکان زندگانی در آن وجود نداشت).

در التسهیل، آمده است: لفظ مد و بسط با در هم پیچیده شدن آن منافات ندارد؛ زیرا هر قطعه از زمین به صورت مستقل از دیگر قطعات امتداد یافته است. و تکویر برای تمام زمین است. (التسهیل ۱۳۰/۲).

«وَجَعَلَ فِيهَا رَوَاسِيًا»: او در زمین کوه‌هایی استوار، ثابت و سر به فلک کشیده وریشه دار قرار داد تا ساکنانش را آشفته و لرزان نکند، «أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ». (أنهارا) در آن رودخانه ها و نهرهایی جاری قرار داد که از آب آن‌ها مینوشید و از آنها بهره می برید چنان که در عین حال زندگی و زیبایی زمین وابسته به آب است. «وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ جَعَلَ فِيهَا رَوْحَيْنِ اثْنَيْنِ»: در زمین جفت جفت از نر و ماده از انواع میوه‌ها، درختان، گل‌ها و شکوفه‌ها قرار داد که چشم‌ها را بهجت، روان‌ها را مسرت، عقل‌ها را خرامان و جان‌ها را تابان می سازند. (در تفسیر الضلال القرآن تألیف شیخ قطب آمده است: انسان این حقیقت را از طریق علم و بحث جز در این اواخر ندانسته است: این که تمام جانداران از نر و ماده درست میشوند. حتی گیاهان که گمان نمی‌رود از جنس خود نر داشته باشند، معلوم شده است که از جنس خود زوج دیگری دارند. بدین ترتیب در یک گل اعضای مذکر با اعضای تأنیث در کنار هم قرار دارند و در ساقه و شاخه از هم جدا می باشند. فی الضلال القرآن ۹۷/۵)

مفسر شیخ ابو سعود میفرماید: از تمام انواع ثمرات موجود در دنیا دو گونه و دو صنف قرار داده است. یا از لحاظ رنگ مانند سفید و سیاه و یا از نظر طعم و مزه مانند شیرین و ترش و یا از نظر اندازه مانند کوچک و بزرگ، یا از لحاظ کیفیت مانند گرم و سرد، از هر نوعی یک جفت قرار داد. (تفسیر ابو السعود با نام ارشاد العقل السليم الى مزایا الكتاب الكريم اثر ابوالسعود محمد بن محمد بن مصطفی عمادی (متوفای ۹۸۲) ۹۷/۳).

قبل از همه باید گفت که: توالی و تبادل شب و روز، عامل زندگی است. «يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ» (وگر نه یا همه چیز در اثر حرارت میسوخ و یا بواسطه ی عدم نور و حرارت پژمرده می شد و یخ می زد).

طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «روز را به شب می پوشاند» یعنی: روز را به ظلمت شب پوشانیده و شب را همچون لباسی قیرگون برچهره روز می نشاند و آن را تیره و تاریک گرداند، بعد از آن که سپید و روشن و روشنگر بود. «إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ» (۳): پس در این آفریده‌ها، نشانه‌ها و دلالت‌های روشنی است برای کسانی که اندرزها را می فهمند، از برهان‌ها و معجزات بهره می برند و در نتیجه به حقیقت گرویده، ایمان می آورند و تصدیق می کنند.

از این جهت «متفکران» را مخصوصاً نام برده است که صنعت عجیب خدا که در این آیات نهفته است جز به وسیله‌ی تفکر و اندیشیدن درک نمی شود. ولی کسانی که تفکر نمی کنند از دیدن این نشانه‌ها کورند. بصورت کل باید گفت که: تفکر در جهان طبیعت، بمثابة مدرسه بوده و نه بمثابة خانه غفلت.

نظام خلقت بر بنیاد زوجیت است:

قابل یاد آوری است که نظام خلقت بر اساس زوجیت می باشد:

زوجیت در نباتات؛ طوریکه میفرماید: «وَأَنْبَتَ مِنْ كُلِّ زَوْجٍ بَهِيجٍ» (حج، ۵).
 زوجیت در حیوانات؛ طوریکه میفرماید: «وَمِنَ الْأَنْعَامِ أَزْوَاجًا» (شوری، ۱۱).
 زوجیت در انسان؛ طوریکه میفرماید: «خَلَقَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا» (روم، ۲۱).
 زوجیت در همه چیز؛ طوریکه میفرماید: «وَمِنْ كُلِّ شَيْءٍ خَلَقْنَا زَوْجَيْنِ» (ذاریات، ۴۹).

وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُتَجَاوِرَاتٌ وَجَنَّاتٌ مِنْ أَعْنَابٍ وَزَرْعٌ وَنَخِيلٌ صِنَوَانٌ وَغَيْرُ صِنَوَانٍ يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفَضِّلُ بَعْضَهَا عَلَىٰ بَعْضٍ فِي الْأَكْلِ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٤﴾

و در روی زمین قطعاتی در کنار هم قرار دارد که با هم متفاوتند و باغهایی از انگور و کشتزارها وجود دارد و درختان خرما چه از یک ریشه و چه از غیر

یک ریشه که همه با یک آب آبیاری می شوند، اما برخی را از لحاظ طعم و لذت بر برخی دیگر برتری می دهیم، یقیناً در این (اختلاف) نشانه هائی است برای آنها که عقل خویش را بکار می گیرند. (۴)

تفسیر آیه:

«وَفِي الْأَرْضِ قِطْعٌ مُتَجَاوِرَاتٌ» و در روی زمین قطعه ها و مساحت هایی است متفاوت بعضی کنار بعضی دیگر یعنی: نزدیک و چسبیده به هم که خاک آنها یکی است، برخی از این قطعات بار آور و حاصل خیز و بعضی دیگری از این قطعه خشک و بی گیاه است، بعضی چمنزار است و بعضی دیگر شوره زار و بی خیر، بعضی ریگزار و سنگزار است و بعضی مزروع و خاکی؛ به رنگ های گونه گون و اشکال مختلف.

ابن عباس (رض) در تفسیر خویش میفرماید: یعنی زمین خوب و زمین شوره زار، این یکی برای حاصل خیز مناسب است و در آن یکی که در جنبش قرار دارد، در آن چیزی نمی روید. (تفسیر طبری ۹۷/۱۳).

«وَجَنَّاتٍ مِنْ أَعْنَابٍ»: باغ های فراوان و وسیع است از انگور که برچیدن میوه آنها به آسانی در دسترس است، «وَزَرْعٍ وَنَخِيلٍ صِنَوَانٌ وَغَيْرُ صِنَوَانٍ» و کشت زارهایی است با میوه های مختلف و درختان تناور خرما که خوشه های روی هم چیده دارند.

«صِنَوَانٌ»: برخلاف ظاهرش که قالب تشبیه دارد، جمع «صنوا» به معنای شاخه ای است که از اصل درخت خارج میشود و در اینجا به معنای مشابه و مانند است. ابن عباس (رض) میفرماید: «صنوا»، درخت خرمایی است که دو سر و یک تنه دارد»

«يُسْقَى بِمَاءٍ وَاحِدٍ وَنُفِضَ بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ فِي الْأَكْلِ»: تنوع میوه ها با اراده و خواست خداوند است، و گرنه یک آب، یک نوع مزه بیشتر ندارد. یعنی همه این ها در کنار یکدیگر در یکجا و در یک خاک قرار داشته از یک خاک میرویند و از یک آب آبیاری و سیراب میشوند، لیکن میوه آنها در طعم و رنگ و حجم خود مختلف و گوناگون است؛ بعضی شیرین و بعضی دیگر ترش، بعضی سیاه و بعضی سفید و سرخ و سبز و... تاغیر اینها از تفاوت های بسیار دیگر در مزه و طعم و خاصیت. البته باید گفت که: همجواری، دلیل یکسان بودن نیست. ملاک برتری، فایده بیشتری است که آن متصور است.

شیخ طبری در تفسیر خویش میفرماید: در یک قطعه زمین انگور سفید و سیاه به بار می آید، که بعضی شیرین و بعضی ترش و بعضی از بعضی دیگر بهترند در صورتی که تمام آنها از یک آب آبیاری می شوند. (تفسیر طبری ۹۸/۱۳). باید گفت که: تنوع میوه ها با رنگ، مزه، بو و شکل های مختلف، همه از نشانه های قدرت الهی میباشد. «إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ» (۴) این تنوع، برای آنان که دارای عقل و خردند، آنها علامات روشن و نمایان در بردارند. بدین وسیله نظر مادیون و طبیعت گرایان را رد می کند.

پس در این امور دلایل واضح و نشانه های روشنگری است بر قدرت خداوند قدیر، بر حکمت ذات لطیف خبیر و بر نوآوری های پروردگار متعال و کبیر؛ اما برای کسانی که قلبی بیدار و هوشمند داشته و به ایمان و طاعت پروردگارش راه یابد.

قابل تذکر است که: دانشمندان و علماء از خوردنی ها، روح ایمان خود را نیز تقویت و اشباع میکنند، در حالیکه دیگران، تنها به پرکردن شکم خود اکتفا مینمایند. و از اعجاز که در خلقت آن وجود دارد اصلاً فکری هم در باره آن نمی کنند.

خواننده محترم!

ملاحظه می کنیم که خداوند متعال در سه آیه فوق، سه دلیل از أدله آسمانی و شش دلیل از أدله زمینی را بر قدرت و عظمت و وجود و یگانگی خویش گردآورده که دلایل آسمانی عبارتند از:

۱- برافراشتن آسمانها بدون ستون قابل رؤیت.

۲- تسلط بر عرش.

۳- و رام نمودن آفتاب و ماه.

اما دلایل زمینی عبارتند از:

۱- گسترانیدن زمین نسبت به شخص بیننده در عین کرویت آن.

۲- آرام ساختن و تعادل بخشیدن به زمین به وسیله کوه‌های استوار.

۳- به جریان انداختن نهرها و شکافتن چشمه‌ها.

۴- قرار دادن زوجیت در میوه‌ها.

۵- پوشانیدن روز به وسیله شب.

۶- تفاوت تولیدات زمین در کیفیت و کمیت، با وجود اتحاد و یگانگی خاک و آب.

سپس خداوند متعال به بیان سه موقف از مواقف و موضع‌گیریهای کفار می‌پردازد:

موضع‌گیری اول: انکار روز آخرت،

موضع‌گیری دوم: به شتاب خواستن عذاب و

موضع‌گیری سوم: درخواست معجزات است.

خداوند متعال این موضع‌گیری‌هایشان را در حالی مطرح میکند که در آیات قبل، با تبیین اصل آفرینندگی خود، به رد ضمنی آنها پرداخت زیرا

پروردگاری که بر آفرینش همه آن پدیده‌های شگرف توانا باشد، بی شک بر اعاده آفرینش انسان نیز توانا بوده و از فرستادن عذاب دنیوی هم ناتوان نیست، در عین حال، معجزات و نشانه‌هایش بیشتر از آن است که باز از وی نشانه‌های جدید دیگری خواسته شود. (بنقل از تفسیر انوار القرآن) اینک بنگریم به اولین موضع‌گیری از این مواضع کفار:

خوانندگان محترم!

پروردگار باعظمت ما برای اثبات قدرت مطلق خود در آیات متبرکه قبلی از آسمانها و زمین نام برد که آفریدگار آنهاست. پس خدایی که این همه توانا باشد، بعث بعد الموت و خلقت مجدد انسان‌ها در قیامت نیز برایش سهل، ساده است و اسان. «مگر بی باوران نمی دانند که آن خدایی که آسمانها و زمین را آفریده است و در آفریدن آنها درمانده نگردید می تواند مردگان را نیز زنده کند؟ بلی! خداست که بر همه چیز تواناست.» ([احقاف/۳۳]).

اینک در آیات (۵ الی ۷) برخی از گفتار غیرعادی، درشت، زمخت، شنیع مشرکان و مجازات آنان در جهان آخرت، به بحث گرفته میشود.

وَإِنْ تَعْجَبْ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ إِذَا كُنَّا تُرَابًا أَلْنَا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا رَبَّهُمْ وَأُولَئِكَ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ ﴿٥﴾

و(ای پیامبر!) اگر (از ایمان نیاوردن کفار) تعجب می کنی، پس سخن آنان عجیب (تر) است، که (میگویند:) «آیا هنگامی که (مردیم و) خاک شدیم (بار دیگر زنده میشویم و) و به آفرینش نوینی باز میگردیم؟! اینان کسانی هستند که به پروردگارشان کافر شده‌اند، و اینان غل‌ها (وزنجیرها) در گردنهایشان است، و اینان اهل آتش (جهنم) اند، و جاودانه در آن خواهند ماند.» (۵)

«وَإِنْ تَعْجَبُ فَعَجَبٌ قَوْلُهُمْ أَ إِذَا كُنَّا تُرَابًا أَوْ إِنَّا لَفِي خَلْقٍ جَدِيدٍ»: در آیه مبارکه در خطاب به پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرماید: آی پیامبر! واگراز ایمان نیاوردن کفار به رسالت با وجود آفتابی بودن أدله راستی و درستی آن تعجب داری، پس تعجب بر انگیزتر از آن این سخن کافران است که: میگویند: اگر ما بمیریم و جسدمان پوسیده گردید و به خاک تبدیل شد، آیا ما از نو زنده میشویم و بر میخیزیم؟ چون انکار زنده شدن از طرف آنها واقعاً شایسته‌ی تعجب شگفتی است؛ زیرا آنکه برانشاء و ایجاد مراتب مذکور از قبیل آسمانها و زمین و درختان و میوه‌ها و دریاها و رودخانه‌ها مقتدر است، همو قادر است که بعد از مرگ، آنها را زنده کند.

در مقابل، قرآن عظیم الشان علاوه بر ذکر عدالت و حکمت خداوند که مستلزم وجود قیامت است، بارها در مقام جواب از این استبعاد منکرین برآمده است؛ یک جا میفرماید: اگر شما در وقوع قیامت شک و تردید دارید، از خلقت اولین خویش یاد کنید که ما چگونه شما را از خاک و نطفه خلق نمودیم: طوریکه در (آیه ۵/ سورة حج) آمده است: «يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِن كُنتُمْ فِي رَيْبٍ مِّنَ الْبُعْثِ فَإِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِّن تُرَابٍ ثُمَّ مِّن نُّطْفَةٍ»: (ای مردم! اگر در باره‌ی قیامت شک دارید (با دقت در وجود خود، شک خود را بر طرف کنید)، ما شما را از خاک آفریدیم (مواد غذایی خاک از طریق غذا به صورت نطفه در آمد) سپس از نطفه،)

«أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ»: اینان همان کسانی اند که به پروردگارشان کفر ورزیده‌اند» یعنی: این گروهی که منکر قدرت حق تعالی بر بعث و حشرند، در حقیقت کسانی اند که در کفر لجاجت ورزیده و در پیمودن درکات منحط آن، به پله نهایی رسیده‌اند.

«وَأُولَئِكَ الْأَعْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ»: منکر معاد چون تمام هدفش دنیاست، به غل و زنجیر مادیت، هواپرستی، جهل و خرافات مبتلا میگردد و اینچنین کسی در آخرت نیز در غل و زنجیر عذاب الهی خواهد بود.

«وَأُولَئِكَ الْأَعْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ»: زنجیرهایی از آتش در گردن های شان میباشد؛ آنان برای همیشه در آتش ماندگارند؛ نه عذاب از آنان تخفیف داده می شود و نه از سرای جزا و عقوبات بیرون ساخته میشوند، نه می میرند تا راحت شوند و نه انسان زنده اند که از نعمتی واقعی زندگی برخوردار باشند؛ بلکه عذابی است همیشه و سزای است پیوسته.

به قولی: غل و بندها عبارت است از اعمال بدشان که همچون گریبانگیر بودن طوق بر گردن، گریبانگیرشان می شود.

غل و زنجیر در روز قیامت تنها بر روی گردن منکرین نیست که تا بتوانند آن را از گردن های خویش دور سازند، بلکه این زنجیرها چنان به درون گردنشان فرو رفته که قابل برداشتن هم نیست.

مفسر ابو حیان میفرماید: «در قیامت زنجیرها و طوقها در گردنهایشان است و آنان را با آن زنجیرها به سوی دوزخ می کشانند».

«وَأُولَئِكَ أَصْحَابُ النَّارِ هُمْ فِيهَا خَالِدُونَ(۵)»: آنها برای همیشه در جهنم خواهند ماند، نه می میرند و نه از آن خارج می شوند. منکر روز قیامت چون توشه ای برای رهایی خود از قهر الهی را در دنیا فراهم نکرده، بناءً همیشه در عذاب قیامت باقی خواهند ماند.

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ وَقَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمَثَلَاتُ وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٦﴾

و آنها پیش از نیکی (و رحمت الهی) بدی (و عذاب) رابه شتاب از تو میخواهند، با اینکه (برامتها) پیش از آنها بلاها (و عقوبت های عبرت انگیز) گذشته است،

و یقیناً پروردگارت نسبت به مردم - با وجود ظلم شان - آمرزنده است و البته پروردگارت سخت عذاب دهنده است. (۶)

با تأسف باید گفت که: در بسیاری از اوقات انسان در اثر لجاجت، چنان از مقام و منزلت انسانی خویش سقوط و انحطاط می کند که حاضر است نابود شود، ولی حاضر نیست که به پذیرش حق گردن نهد.

«وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ»: ای محمد! مشرکان قبل از حسنه، به شتاب از تو سیئه می طلبند، آنها به عنوان استهزاء و تمسخر، عذابی را که به آن تهدید شده بودند، در همین دنیا می خواستند.

«السَّيِّئَةُ»: بمعنی بدی. مراد بلا و عذاب است.

«الْحَسَنَةُ»: بمعنی خوبی. مراد نعمت و رحمت و سلامتی است. مطابق فحوای آیه مبارکه مشرکان از شدت کفر، عذاب را قبل از سلامت و عافیت می طلبند. «وَقَدْ خَلَقْتُمْ مِنْ قَبْلِهِمُ الْمُثَلَاتُ»: حال آنکه اگر از وضع پیشینیان خود از کسانی که به علت تکذیب حق عذاب شدند، عبرت می گرفتند یقیناً ایمان آورده و تصدیق میکردند. قابل یادآوری است که: قهر الهی را نباید به شوخی و دید مزاق ببینیم، از تاریخ گذشته ها باید عبرت گرفت.

«مثلات»: جمع «مُثَلَّة»، سزای سخت، عذاب و عقوبتی رسوا کننده است که به انسان روی می آورد. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».

«وَإِنَّ رَبَّكَ لَذُو مَغْفِرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَى ظُلْمِهِمْ»: ای پیامبر! و به یقین پروردگارت بر تائبان و باز آمدگان از گناه، بسی آمرزگار است چشم پوشی و مغفرتی عظیم دارد هر چند بسیار ظلم کرده و در بدکاری زیاده روی کرده باشند.

سنت خداوند متعال مهلت دادن است و کاری به عجله مردم ندارد، یعنی در عقوبت آنان تعجیل نشان نمی دهد، بلکه با به تأخیر انداختن کیفر به آنها مهلت میدهد. راه توبه و بازگشت، برای انسانهای لجوج نیز باز است، خداوند،

انسان‌ها را بادر نظر داشت همه‌ی بدی‌هایی که از آنها سر میزند باز هم دوست دارد. ود این هیچ جای شکی نیست که: لطف خداوند بر قهر او مقدم است. ولی با تأسف باید گفت که کفار از توبه و انابت روی بر نمی‌گردانند. ابن عباس (رض) میفرماید: «این امیدوارترین آیه در قرآن عظیم الشان است». سعید بن مسیب؛ میفرماید: چون این آیه نازل شد، رسول الله صلی الله علیه وسلم در حدیث شریف فرمودند: «اگر عفو و گذشت الله متعال نمی بود، هیچکس به گوارایی و خوشی زندگی نمی‌کرد و اگر بیم و عذاب وی نمی‌بود، بی‌گمان هر کس بر عفو و کرمش تکیه میکرد»، یعنی: ازار تکاب هیچ محظوری ابا نمی‌ورزید.

«وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ (۶)»: پس یقیناً خداوند متعال بر هر کسی که بر گناهِش پای فشرده و از ایمان استکبار ورزد سخت سزای مقرر داشته است. و در این هیچ جای شکی نیست که: سرکشان و تکذیب‌کننده کافر را به عذابی سخت بر وفق آنچه مشیت وی اقتضاء کند عذاب می‌کند، بدین جهت، او مهلت می‌دهد اما مهمل و متروک نمی‌گذارد و سرانجام به حساب کارها رسیدگی می‌کند.

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَلِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ ﴿۷﴾

و کافران میگویند: چرا از سوی پروردگارش معجزه ای [غیر قرآن] بر او نازل نشده؟ همانا تو تنها بیم دهنده هستی و هر قومی راهنمایی دارد. (۷)
«وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ»: کافران قریش، توقعات نابجا از خدا متعال و پیامبرش مطرح می‌ساختند. آنها خواستار نشانه‌ها و معجزه‌هایی براساس هوا و هوس که خود پیشنهاد میکردند میشدند. آنان میگفتند که: چرا پیامبر صلی الله علیه وسلم معجزه‌ای آشکار و محسوس مانند عصای موسی

علیه السلام، شتر صالح علیه السلام و مانند آن نیاورده است؟ حال آنکه این کار به دست پیامبر صلی الله علیه وسلم نیست، بلکه فقط در اختیار خداوند متعال است.

در البحر آمده است: به دلایل خارق العاده از قبیل شق القمر و آمدن درخت به نزد وی و جوشیدن آب از لای انگشتان و امثال این معجزات، اعتماد نکردند و به طریق عناد و انکار، معجزاتی دیگر را درخواست می کردند. (البحر ۵/۳۶۷).

خواهشات غیر منطقی در مورد معجزه:

خواننده محترم!

در فهم اسلامی معجزه، یک امر خارق العاده‌ای است که از راه علل ماوراء طبیعی با اراده الله متعال از شخص مدعی نبوت به نشانه صدق ادعای وی همراه با مبارزه طلبی ظاهر می شود.

در جمله «آیةٌ مِّن رَّبِّهِ ۗ»: آیه مبارکه خواندیم: معجزه‌ای بزرگ از سوی پروردگارش. مراد معجزه یا معجزاتی است که کفار از روی عناد و دشمنی و لجاجت میخواستند. بطور مثال میگفتند: کوه صفا را برای ما بحیث کوه طلا مبدل کن، برخی از کوه‌های دیگری را برای ما بحیث کوه‌های گلزارها و کشتزارها، تبدیل کن. از این قبیل خواهشات غیر منطقی در مورد معجزه دلخواه شان از جانب مشرکان به پیامبر صلی الله علیه وسلم مطرح میشود که در (آیات ۹۰ الی ۹۳ /سورة اسراء) به این مبحث به تفصیل اشاره بعمل آمده است. بطور مثال در (آیه ۹۰ / سورة اسراء) آمده است: و (هنگامی که کافران مکه در برابر اعجاز قرآن و دلائل روشن آن درمانده و مبهوت شدن.

گفتند: ما هرگز به تو ایمان نمی آوریم، مگر این که از زمین (خشک و سوزان مکه) چشمه‌ای «تَفْجُرَ»: بر جوشانی برای ما بیرون بیار که: (آب آن دائم و روان باشد). و چشمه که: «يَبُوعًا»: چشمه‌ای که آب آن فواره کند و بیرون بیاید.

و یا اینکه در آیه (۹۱ سوره اِسرائ) مطرح می‌داشتند که می‌خواهند: باغی از درختان خرما و انگور (در مکه) داشته باشیم و نه‌رها و جویبارهای فراوان در آن روان گردانی. و در آیه (۹۲ همین سوره اِسرائ) مطرح نمودند که: آسمان را تکه تکه بر سر ما فرود آری همان‌گونه که می‌پنداری (و می‌گوئی که خدا ما را بیم داده است) و یا این که خدا و فرشتگان را بیاوری و با ما رویاری گردانی. و در آیه (۹۳ / سوره اِسرائ) مطرح کردند: «یا اینکه سرای بزرگ زرنگاری داشته باشی، و یا اینکه به سوی آسمان بالا روی، و تنها به بالا رفتن از آسمان هم ایمان نمی‌آوریم مگر اینکه کتابی همراه خود برایمان بیاوری که آن را بخوانیم (و ببینیم که از جانب خدا در آن نوشته شده است که تو فرستاده پروردگار می‌باشی). بگو: پروردگار من منزّه است (از آن که کسی بدو فرمان دهد، یا این که در قدرت او شریک گردد). مگر من جز انسان فرستاده‌ای (از سوی الله متعال برای رهنمود مردمان) هستم؟ (معجزه در دست خدا است؛ نه من). تفصیل این مبحث را میتوان در آیات (۹۰ الی ۹۳) سوره اِسرائ - تفسیر احمد) مطالعه فرماید.

«إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَ لِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ (۷)»: خداوند متعال در جواب در خواست مشرکان می‌فرماید: «إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ وَ لِكُلِّ قَوْمٍ هَادٍ (۷)» ای پیامبر! تو فقط هشدار دهنده‌ای، که آنان را از آتش دوزخ بیم و هشدار می‌دهی و کار معجزات به تو هیچ ارتباطی ندارد. وظیفه تو مانند وظایف سایر پیامبران قبل از تو می‌باشد. کار اصلی پیامبران، همانا ارشاد و انذار است؛ «إِنَّمَا أَنْتَ مُنذِرٌ» نه برآورده ساختن خواهشات غیر منطقی و بی ربط مردم که در عرصه معجزه در هر لحظه و از جانب هر کس بطور غیر منطقی مطرح می‌گردد.

قابل یاد آوری است که: رسول الله صلی الله علیه وسلم طبق فرمان الهی مسئولیت انذار و بیم دهی را که برعهده شان سپرده شده بود، به احسنترین و نیکوترین شکل پیش برده و به بلیغترین وجه انجام داده است.

«مُنذِرٌ»: یعنی هشدار دهنده. کلمه انذار در حدود ۱۲۰ بار در قرآن عظیم الشأن تذکر یافته است که: ۱۰۰ بار آن در آیات مکی می باشد.

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه انکار مشرکان در مورد زنده شدن برای عالمی دیگر در آیات فوق الذکر، به بیان گرفته شد، اینک خداوند متعال در آیات (۸ الی ۱۱) از مظاهر علم و حکمت الهی بحث بعمل آورد، دلایلی بر قدرت مطلق خود - که محیط بر هستی است - می آورد که: از جزئیات جنین در رحم و از نهان و آشکار انسان و تمام نهانیها خبر دارد. طوریکه میفرماید:

اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيضُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ ﴿۸﴾

خدا [حالات، صفات و زمان ولادت] جنین هایی را که هر انسان و حیوان ماده ای حمل است، و آنچه را رحم ها [از زمان طبیعی حمل] میکاهند و آنچه را می افزایند، می داند؛ و هر چیزی نزد او اندازه معینی دارد. (۸)

در این آیه مبارکه، ابتداء از علم خداوند نسبت به حمل هر ماده ای، (چه دارای رحم باشد مثل انسان و حیوان و چه دارای رحم نباشد مثل نبات و جماد) یادآوری بعمل آمده است، و سپس به مخلوقات رحم دار اشاره خاصی شده است. طوریکه میفرماید: «اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَىٰ» الله سبحان و تعالی حالات و وضع حمل تمام مخلوقات را می داند. علم دارد به اینکه هرزنی در حمل خویش دارد، از نطفه، یا علقه، یا مضغه؛ از نر یا ماده (مذکر است یا

مؤنث)، از زیبا یا زشت، از سعید یا شقی آن حمل نیک بخت است یا بدبخت، و این که آن جنین در چه حال و وضعی قرار دارد کامل است یا ناقص؟ زشت است یا زیبا؟ علم کامل دارد.

«وَمَا تَغِيضُ الْأَرْحَامُ»: همچنان ذات پروردگار می داند آنچه را رحم ها بر اثر سقط طفل یا به علت تولد زودرس پیش از نه ماهگی، می کاهند.

«غیض»: به معنای فرو بردن (نطفه) است. یعنی خداوند متعال، به آن آبی که رحم به خود جذب می کند و در آن تغییراتی می دهد و رو به رشد و زیادی می برد، آگاه است.

باید گفت که: نظام آفرینش موجودات بر اساس مقدار و میزان دقیق صورت میگیرد.

«بِمِقْدَارٍ»: هدف از آن همان: (مدت حمل یعنی کم شدن و زیاد شدن ماه های حمل، و یا اینکه تعداد چندگانه در شکم مادر است و یا اینکه آیا این حمل سقط میشود یا سالم به دنیا می آید، مدت حمل زیاد میشود، و یا زود و قبل از موعود معین به دنیا می آید، الله متعال میداند که حمل ناقص الخلقه یا دارای عضو زیادی است، همه ای این کم و زیادی «تَغِيضُ و تَزْدَادُ»: بر اساس یک فرمول حساب شده می باشد).

«وَمَا تَزْدَادُ» و اوست که می داند آنچه را رحم ها با فزونی مدت حمل به بیشتر از نه ماه، می افزایند.

ابن عباس (رض) میفرماید: «ما تَغِيضُ» یعنی قبل از نه ماه وضع حمل می شود و «تزداد» یعنی بعضی بعد از نه ماه وضع صورت میگیرد. و نیز گفته است: منظور از «غیض» سقط ناقص است و منظور از «ازدیاد» تولد کامل است. (زاد المسیر ۳۰۸/۴).

«وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ (۸)»: و هر چیزی نزد حق تعالی اندازه معین از کاستی یا فرونی دارد که از آن اندازه تجاوز نمی کند بناءً هر مدتی که هست با برنامه ریزی و حکمی پیشین تحت حساب و کتاب در آمده است.

شأن نزول آیه ۸ - ۱۳:

۶۱۹- طبرانی و دیگران از ابن عباس (رض) روایت کرده اند: اربد بن قیس و عامر بن طفیل به مدینه نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم (آمدند. عامر گفت: ای محمد اگر ایمان بیاورم به من چه می دهی؟ پیامبر گفت: آنچه برای دیگر مسلمانان است برای تو هم هست و آنچه وظیفه دیگران است تو نیز بر عهده خواهی داشت. گفت: آیا بعد از خودت اداره امور را به من می سپاری؟ گفت: این کار نه تو را سزاوار است و نه قومت را. از حضور مبارک خارج شدند و عامر به اربد گفت: من محمد را مشغول می کنم، بعد تو با شمشیر به او حمله کن دوباره نزد رسول الله آمدند، عامر گفت: ای محمد بیا با تو حرف دارم، پیامبر همراهش رفت [تا اینکه کنار دیواری تنها شدند] پیامبر با او به صحبت کردن ایستاد. اربد خواست شمشیر خود را آهسته از نیام برکشد، ولی چون دست به قبضه شمشیر برد دستش لرزید. پیامبر متوجه اوضاع شد و از نزد آنها برگشت. آنها از مدینه بیرون رفتند و در رجم بودند که خدا صاعقه ای را فرستاد و اربد را کشت. همان وقت خدای متعال آیات «اللَّهُ يَعْلَمُ مَا تَحْمِلُ كُلُّ أُنْثَىٰ وَمَا تَغِيصُ الْأَرْحَامُ وَمَا تَزْدَادُ وَكُلُّ شَيْءٍ عِنْدَهُ بِمِقْدَارٍ (۸) عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ (۹) سَوَاءٌ مِّنْكُمْ مَّنْ أَسْرَأَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ (۱۰) لَهُ مُعَقَّبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُعَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُعَيِّرُوهُ مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءَ أَفْلَاقٍ مَرَدَّدًا لَهُ وَمَا لَهُمْ مِّنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ (۱۱) هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنشِئُ

السَّحَابَ الثَّقَالَ (۱۲) وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ (۱۳)» را نازل کرد. (طبرانی ۱۰۷۶۰ و در «احادیث طوال» ۳۷ از ابن عباس (رض) روایت کرده است. هیشمی در «مجمع الزوائد» ۹۱۰۱۱ میگوید: «در این دو اسناد عبدالعزیز بن عمران ضعیف است» و واحدی در «اسباب نزول» ۵۴۷ ذکر کرده و طبری ۲۰۲۷۲ از ابن جریج روایت کرده که معضل است... به تفسیر ابن کثیر ۶۲۴/۲ و «زاد المسیر» ۸۲۴ مراجعه فرماید

۶۲۰- نسائی و بزار از انس (رض) روایت کرده اند: رسول خدا یکی از یاران خویش را نزد شخصی از بزرگان جاهلیت فرستاد که او را به اسلام و ایمان به خدا دعوت کند. پس او گفت: پررودگارت - که مرا به پرستش او دعوت میکنی - از چه جنسی است، آیا از آهن است یا از مس یا از نقره و یا از طلاست؟ صحابی بزرگوار نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم بازگشت و از جریان آگاهش ساخت، پیامبر او را برای بار دوم و سوم نزد آن سرکش فرستاد. پس خدای بزرگ صاعقه‌ای را فرستاد و او را سوزاند. پس آیه: «وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ... تا آخر آیه» در آن مقام نازل شد. (جید است، ابوعاصم در «السنه» ۱ / ۳۰۴، بزار ۲۲۲۱، ابویعلی ۳۳۴۱ و ۳۳۴۲ از دیلم بن غزوان از ثابت از انس (رض) روایت کرده اند. برای تفصیل موضوع مراجعه فرماید: به «میزان الاعتدال» ۱۳۰/۳ و «التهدیب» ۷ / ۳۲۴ و «زاد المسیر» ۸۲۶).

عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ الْكَبِيرُ الْمُتَعَالِ ﴿۹﴾

(او) دانای همه پوشیده‌ها و آشکارا است، (و او) بزرگ بلند مرتبه است. (۹) «الْمُتَعَالِ»: بمعنی والا و برتر از جهان و منزّه از مشابَهت و مماثلت این و آن. چیره و مسلط بر همه چیز. اصل آن (الْمُتَعَالَى) است و حذف یاء محض تخفیف

است (ملاحظه شود سورة: غافر / ۱۵ و ۳۲). (تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن») پروردگار با عظمت به آنچه از دیده‌ها پنهان یا آشکار است داناست. یعنی: خداوند متعال دانای هر امر پنهان از میدان حس و دانای هر آشکار محسوس و حاضری است. یا دانای هر معدوم و هر موجودی است.

ذات پروردگار به آنچه که مردم می‌بینند و به آنچه که نمی‌بینند احاطه دارد، دانای نهان و آشکار است. در ذات، اسما و صفاتش بزرگ، در قدر و قهرش عظیم، در نهی و امرش حکیم و به ذات و قدرت و غلبه‌اش بر تمام مخلوقاتش بلندمرتبه است.

سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسْرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ
بِالنَّهَارِ ﴿۱۰﴾

[برای او] برابر است هر کس از شما سخن را پنهان می‌دارد و کسی که آن را آشکار می‌سازد، و (برابر است نزد او) هر کس در شب پنهان است و هر کس در روز آشکارا حرکت می‌کند. (۱۰)

«سَوَاءٌ مِنْكُمْ مَنْ أَسْرَ الْقَوْلَ وَمَنْ جَهَرَ بِهِ» برای او مساوی است کسی سخن خود را در قلوب خویش پنهان دارد یا آنچه بر زبان جاری سازد، همان گونه که علم وی به آنچه که او از خیر و شر آشکار می‌گرداند، نیز احاطه دارد.

«أَسْرَ الْقَوْلَ» از اسرار مشتق است و به معنای کلام خفیه می‌باشد و «جَهَرَ» به معنای کلام آشکار است، کلامی که انسان برای شنوایان دیگران می‌آورد به آن جهر می‌گویند و آنچه برای شنوایان خویش می‌کند به آن سرگفته می‌شود.

«وَمَنْ هُوَ مُسْتَخْفٍ بِاللَّيْلِ وَسَارِبٌ بِالنَّهَارِ (۱۰): «و» میداند «کسی که در شب پنهان است» یعنی: حق تعالی به موجوداتی که در پرده شب پنهان و از عرصه دید چشمها دورند، علم و احاطه دارد «و» نیز احاطه دارد به «کسی که در روز

آشکارا حرکت کند». یعنی نهان پیش از عیان نزد اوست؛ نهان پیش او مانند آشکار است و رحمت و دانایی اش بر همه چیز گسترده و همه جانبه می باشد. این آیه که ظاهراً توضیح و تکمیل آیه سابق است، یکی از آیات بسیاری است که در رابطه با علم خداوند، به اعمال کوچک و بزرگ و ظاهر و پنهان و حتی افکار و نیات انسان‌ها، در قرآن مجید آمده است و اگر انسان‌ها به چنین علمی از طرف پروردگار ایمان داشته باشند، میتواند بهترین عامل حیا و تقوا و بزرگ‌ترین وسیله تربیت آنها باشد. زیرا سبب تشویق نیکوکاران و تهدید بدکاران میگردد. جالب آنکه خداوند متعال در این آیه، علم خود را به حرف‌های سری و کارهای مخفی و شبانه، قبل از کلام‌های علنی و کارهای آشکار روزانه ذکر کرده است.

«سارِبٌ»: از «سرب» در اصل به معنای آب جاری است، ولی به کسی که در روز به سراغ کاری می رود نیز گفته می شود.

لَهُ مُعَقِّبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ ﴿١١﴾

برای انسان فرشتگانی است که پیاپی از روبرو و پشت سر به فرمان الله او را مراقبت (نگهبانی) میکنند، همانا الله احوال هیچ قومی را تغییر نمی دهد تا وقتی که آنان احوال خود را تغییر دهند و چون الله برای قومی (بخاطر اعمالشان) بلائی بخواهد پس هیچ برگشتی برای آن نیست و برای آنان جز او هیچ کارسازی نیست. (۱۱)

«مُعَقِّبَاتٌ»: «مُعَقِّبَاتٌ»: جمع مُعَقِّبَةٌ، گروه ملائکه و جماعت فرشتگان. حرف (ة) برای مبالغه است. فرشتگانی که انسان را تعقیب می کنند، اعمال و گفتار او را ثبت مینمایند و به دستور خداوند متعال آنان را از مصائب و بلاها و اشیاء و

اشخاصی که خدا بخواهد، وی را حفظ میکنند. از آنجا که فرشتگان مانند افراد نوکریوال یا بهره داران تبدیل میشوند و به تعقیب یکدیگر می آیند و اعمال انسان را مراقبت مینمایند و او را نیز می پابند، آنان را (مُعَقَّبَات) گفته اند (برای معلومات بیشتر به آیات سوره های: یونس/۲۱، زخرف/۸۰، ق/۱۷ و ۱۸، انفطار/۱۰ و ۱۱ و ۱۲) مراجعه فرماید: (تفسیر نور دکتور مصطفی خرمدل).

تفسیر آیه مبارکه:

«لَهُ مُعَقَّبَاتٌ مِّنْ بَيْنِ يَدَيْهِ وَمِنْ خَلْفِهِ يَحْفَظُونَهُ مِنْ أَمْرِ اللَّهِ»: خدای متعال را فرشتگانی است که برانسان از پیش رو و پشت سرش حرکت کرده، و به فرمان الهی از او محافظت میکنند و عملش را - از خوب و بد - ثبت مینمایند. مفسر «تفسیر انوار القرآن» مینویسد: یعنی: برهریک از انسانها در همه حالات، فرشتگانی گماشته اند که او را مطابق آنچه که خداوند متعال به ایشان هدایت داده است نگهبانی میکنند، نه این که قادر باشند تا از امر الهی سرپیچی کنند. به قولی: فرشتگان انسانها را از آسیب جنیان و از خطر آسیب نگهبانی و محافظت میکنند. به قولی دیگر: او را به امر خداوند متعال از امر وی نگهبانی می کنند ولی چون قضا و قدر آمد، از وی دست بر می دارند. اینان فرشتگان نگهبان (ملائکه حفظه) اند که بعضی به تعقیب بعضی دیگر می آیند و او را از همه جهات و جوانب در نگهبانی خود دارند.

مجاهد گفته است: هر انسانی فرشته ای مامور دارد که او را در خواب و بیداری از جن و انس و حشرات محافظت می کند. (تفسیر طبری ۱۱۹/۱۳).

از ابن عباس (رض) روایت شده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: این آیه کنایه ای در مورد شاهان و امیران است که محافظان را از پیش رو و پشت سر برای نگهبانی خود میگمارند، خداوند متعال میفرماید: آیا از آنان در برابر امر من نگهبانی میکنند؟ غافل از آن که چون من به کسی بدی ای را

اراده کنم، هیچ نیرویی توان برگرداندن آن بدی را از وی ندارد و نگهبانان هرگز چیزی را از او دفع نمی توانند کرد».

مفسر «تفسیر انوار القرآن» می افزاید: بلی! خدای منان به هر انسان چهار فرشته را در شب و چهار فرشته را در روز اختصاص داده است که دو تن از آنان نگهبان و دو تن نویسنده اند و فرشتگان شب از پی فرشتگان روز می آیند.

فرشتگان نگهبان وظایفی دارند، مانند نگهبانی انسان در شب و روز از مضرات و حوادث به اذن و امر و رعایت الهی که این فرشتگان دو تن اند، یکی از پیشرو او را نگهبانی میکند و دیگری از پشت سر. دو فرشته دیگر، مأمور حفظ و نگهبانی اعمال خیر و شر انسان اند که یکی از آنها به جانب راست وی گمارده است و دیگری به جانب چپش و این دو فرشته، اعمال وی را می نویسند، فرشته دست راست اعمال نیک او و فرشته دست چپ، اعمال بد او را می نویسد.

پس مجموع فرشتگان توظیف شده و موکل برای هر انسان، چهار فرشته در روز و چهار فرشته در شب اند که در هر نوبت، دو تن محافظ و دو تن نویسنده می باشند. چنان که در حدیث شریف آمده است: «بر شما فرشتگانی در شب و فرشتگانی در روز پی در پی می آیند و هر دو گروه در نماز صبح و نماز عصر یکجا می شوند...».

در حدیث شریف دیگری آمده است: «همانا با شما کسانی هستند که هرگز از شما جدا نمی شوند مگر در هنگام رفتن به قضای حاجت و در هنگام جماع. پس از آنان حیا کنید و گرامی شان بدارید».

همچنان در حدیثی صحیح بخاری آمده است که دو گروه از فرشتگان برای نگهبانی مقررند یکی برای شب و دیگری برای روز و این هر دو گروه در نماز صبح و عصر باهم جمع میشوند و پس از نماز صبح گروه محافظ شب مرخص

میشوند و محافظین روز کار را به عهده میگیرند و پس از نماز عصر، ایشان مرخص میگردند و فرشتگان شب، روی کار می آیند.

و در حدیثی از ابوداود به روایت حضرت علی (رضی الله عنه) منقول است که به همراه هر انسان چند تا فرشته برای نگهبانی او مقرر است که از او نگهبانی میکنند که بر او دیوار یا چیزی ساقط شود، یا او در چقری و غاری نیفتد یا انسان و حیوان به او مشقتی نرساند، البته هرگاه حکم الهی برای مبتلا کردن انسان در بلا و مصیبت نافذ گردد، پس فرشتگان از آنجا کناره میگیرند. (روح المعانی) و از حدیث ابن جریر به روایت حضرت عثمان (رضی الله عنه) معلوم میشود که وظیفه آن فرشتگان نگهبان تنها حفظ از مشقتی و مصایب دنیوی نیست، بلکه سعی میکنند تا او را از گناه هم نجات داده حفظ بکنند و در دل انسان انگیزه نیکی و خوف الله را بیدار میکنند که به وسیله آن او از گناه نجات یابد و اگر باز هم او از الهام فرشتگان غفلت ورزیده به گناه مبتلا بشود باز آنها سعی و برای او دعا میکنند تا زود تر توبه نموده، از گناه پاک گردد باز هم اگر او به هیچ نحو تنبیه نشد آنگاه آنان در نامه اعمال او آن را عمل گناه ثبت می نمایند.

خلاصه اینکه این گروه محافظین فرشته انسان را از مصایب وافات دین و نیا در حال بیداری و خواب حفظ می کنند حضرت کعب احبار میفرماید: اگر این نگهبانی خداوند از انسان گرفته شود جن ها زندگی را بر و بال جان میکنند ولی این گروه نگهبان مادم کار میکنند که تقدیر الهی به حفظ اجازه میدهد و هرگاه الله بخواهد که بنده ای را مبتلا کند این گروه نگهبان از او کناره گیری میکنند.

توضیح آن در آیه بعدی چنین آمده است: «إِنَّ اللَّهَ لَا يُغَيِّرُ مَا بِقَوْمٍ حَتَّىٰ يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ» خداوند متعال نعمتی را که عطا فرماید پس نمی گیرد، مگر آنکه

مردم، آن نعمت را ناسپاسی کنند، در حقیقت خدا نعمتی را که به قومی بخشیده است هیچ تغییر نمی دهد تا آنان خود طاعتش را به معصیتش تغییر ندهند؛ در آن صورت است که او خوشی را به ناخوشی و نعمت را به بلا تبدیل می کند.

این امر از جمله سنت های اجتماعی خدای متعال است، که عافیت و نعمت و آسایش و عزت هیچ قومی را تغییر نمیدهد مگر این که به آن نعمت ها ناسپاس باشند و مرتکب معاصی شوند.

فحوای آیه مبارکه به یک فهم عالی و تعلیمی بس بزرگی، برای ما اشاره فرموده است که: به پشت چانس و بخت اقبال و فال و نجوم نگردید، سرنوشت شما به دست خودتان است.

در ضمن باید گفت که: حفاظت خداوند تا زمانی است که انسان، کفران نعمت نکند و گرنه به یاد داشته باشد که از لطف الهی محروم و به حال خود رها خواهد شد. همچنان باید گفت که: برخورداری از نعمت های ظاهری و بیرونی، وابسته به کمالات نفسانی و حالات درونی است. «حَتَّى يُغَيِّرُوا مَا بِأَنْفُسِهِمْ» در جای دیگر میفرماید: «وَكَلَوْ أَنَّ أَهْلَ الْقُرَى آمَنُوا وَاتَّقَوْا لَفَتَحْنَا عَلَيْهِم بَرَكَاتٍ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ...» (سوره اعراف، ۹۶).

در خبر آمده است که: خدای متعال به یکی از پیامبران بنی اسرائیل وحی کرد که به قومش بگوید: ساکنان هر دهکده یا هر خانه که مطیع فرمان خدا باشند، وقتی از اطاعت خارج شوند و به معصیت روی آورند، خدا نعمت و اموری را که دوست دارند، به چیزی تبدیل می کند که از آن بیزار و متنفرند. (حاکم آن را روایت کرده است. در مختصر ابن کثیر نیز وارد شده است. ۲/۲۷۴).

«وَإِذَا أَرَادَ اللَّهُ بِقَوْمٍ سُوءًا فَلَا مَرَدَّ لَهُ»: وقتی خداوند متعال به گروهی بلا یافته ای بخواهد، هیچ برگشت دهنده ای برای آن نبوده و هیچ گریزگاهی از قضایش وجود ندارد.

«وَمَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَالٍ (۱۱)»: و برای شان حمایتگری نیست که متولی امرشان شده، خواست‌های دوست داشتنی شان را برای شان جلب و دوست نداشتنی‌ها را از ایشان دفع نماید؛ بلکه تنها الله یگانه است که کارسازامور بندگانش می باشد. یعنی به غیر از الله متعال ولی و یآوری ندارند که عذاب و بلا را از آنان دفع کند.

خوانندگان محترم!

خداوند متعال در آیات فوق الذکر بندگان خود را هشدار داد که اگر الله متعال از هر کس روی برگراند، بازگشتی ندارد.

اینک در آیات (۱۲ الی ۱۶) در مورد مظهر الوهیت، ربوبیت و قدرت پروردگار با عظمت بحث بعمل می آید.

در این آیات به بیان گرفته میشود که: همه چیز در هستی او را سجده می کنند و در برابر قدرت و شکوه او فروتن و خاکسارند. پس باید مردم از بندگی بتها و امثال آن دوری گزینند و طوریکه یادآور شدیم: به یکتایی الوهیت و ربوبیت الله متعال اعتراف کنند تا هوسهای باطل و عشق به بتها از دل و دیده‌ی آنان بیرون رود.

هُوَ الَّذِي يُرِيكُمُ الْبَرْقَ خَوْفًا وَطَمَعًا وَيُنشِئُ السَّحَابَ الثِّقَالَ ﴿۱۲﴾

اوست که برق [جهنده را از میان قطعه‌های ابر] که مایه ترس و امید است، به شما نشان می دهد، و ابرهای سنگین بار را پدید می آورد. (۱۲)

«الْبَرْقَ»: البرق جرقه الکتریکی آسمان که بر اثر برخورد دو توده ابر، بارهای الکتریکی متفاوت مثبت و منفی به وجود می آید، همان گونه که از برخورد سر دو سیم برق، جرقه تولید می شود و به اصطلاح تخلیه الکتریکی صورت می گیرد. (تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».)

«هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ الْبَرْقَ»: اوست (سبحانه و تعالی) که از قدرت خویش برق و نور درخشان درون لایه‌های ابر را به شما نشان می دهد.
 «خَوْفًا وَ طَمَعًا»: ابن عباس (رض) گفته است: از صاعقه میترسند و طمع و امید باران را نیز دارند. (زاد المسیر ۳۱۳/۴).

که معمولاً به دنبال برق صاعقه‌ی ویرانگر می آید. و گاهی هم باران تند میبارد که با خود زندگی را برای زمین و بندگان به ارمغان می آورد.
 باید گفت که: رعد و برق و صاعقه‌ی آسمان از یک جهت مایه ترس و وحشت مردم است، زیرا با باریدن و طوفان شدید باران بی موقع، واقع شدن سیلابها، خرابی‌ها و اکثراً آتش سوزی‌ها دنبال دارد و از جهت دیگر سبب شادی و نشاط و امید برای مردم است، زیرا سبب باریدن باران، درختان زراعت و حاصلات سیراب میگردد، درضمن موجب طراوت و شادابی هوا و پاکی و نظافت در محیط می گردد.

پس چنانکه از صاعقه‌ها می ترسید و به باران امیدوارید همچنان از هشدارهای الهی به عذاب بترسید و در مژده هایش به ثواب امید بندید که این میسر نیست جز با عمل به صالحات و ترک منکرات.

«وَ يُنْشِئُ السَّحَابَ الثَّقَالَ (۱۲)»: گرچه به ظاهر، عوامل طبیعی زمینه پیدایش رعد و برق و باران است، ولی مبدا و موجد همه عوامل خداوند متعال است.
 طوریکه میفرماید:

«و»: اوست آن که ابرهای گرانباراسنگین و متراکم و آب زا که به سبب آبی که در آنهاست، گرانبارند خلق می کند.

قابل تذکر است که: کشف قوانین فیزیکی و کیمیاوی طبیعت، نباید از ایمان ما به الله متعال بکاهد، زیرا طبیعت و قوانینش هم از مخلوقات خداوند متعال اند.

وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ وَيُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ ﴿١٣﴾

و رعد به ستایش او و فرشتگان نیز از ترس او تسبیح می گویند، و صاعقه ها را میفرستد و هرکس را که بخواهد به آنها گرفتار میکند، در حالیکه آنان در باره الله مجادله میکنند، حال آنکه او (در رساندن عذاب دردناک) بسیار قدرتمند است. (۱۳)

قبل از همه باید گفت: در فرهنگ قرآن، کل هستی در حال تسبیح الله سبحان و تعالی اند، آنها تسبیحی بر اساس علم و شعور و انتخاب رعد نیز مثل فرشته، تسبیحی آگاهانه و از روی شعور دارد، زیرا کلمه رعد و فرشته در آیه مبارکه در کنار هم قرار گرفته است: «وَيُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ وَالْمَلَائِكَةُ مِنْ خِيفَتِهِ»: رعد به حمد الله سبحان و تعالی با خضوع و انقیاد تسبیح می گوید. برق آسمان که بر اثر برخورد توده های ابر، با بارهای الکتریکی متفاوت مثبت و منفی بوجود می آید.

«الرَّعْدُ»: رعد. صدائی که از برخورد دو توده ابر، با بار الکتریکی متفاوت به وجود می آید. «يُسَبِّحُ الرَّعْدُ بِحَمْدِهِ»: (ملاحظه شود - سوره های: اسراء / آیه ۴۴، نور / آیه ۴۱، حشر آیه ۲۴).

«الصَّوَاعِقُ»: جمع صاعقه، جرقه الکتریکی. آتشی که بر اثر رعد و برق شدید پدید می آید. (و فرشتگان نیز از بیم او) تسبیحش می گویند (و صاعقه ها را میفرستد و با آنها هر که را بخواهد مورد اصابت قرار می دهد) پس آن را میسوزاند، باید گفت که: تسبیح رعد حقیقتی است که قرآن عظیم الشأن به آن اشاره کرده است و ما هم هر چند معنی آن صداها را نمی دانیم اما به آن ایمان داریم؛ چون خدای متعال جز به حق و درستی خبر نمی دهد و فرموده است: «وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ. يُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ» به

عنوان انتقام، صواعق ویرانگر میفرستد و هرکس را که خود بخواهد به وسیله‌ی آن به هلاکت میرساند.

«يُرْسِلُ الصَّوَاعِقَ فَيُصِيبُ بِهَا مَنْ يَشَاءُ» باید یاد آور شد که: صاعقه گرفتنی یک امر تصادفی نیست، بلکه با خواست خدا و مطابق قوانین الهی است.

«وَهُمْ يُجَادِلُونَ فِي اللَّهِ كِفَارًا»: اما با وجود این نشانه‌های درخشان و واضح بازهم کفار را می‌یابی که در صفات و آیات و رسالت‌های الهی به ناروا جدال ورزیده، در قدرتش شک می‌کنند و با پیامبرانش سرستیز در پیش می‌گیرند.

«وَهُوَ شَدِيدُ الْمِحَالِ (۱۳)»: خدای توانا نیرو و مجازات و سزای شدید دارد و می‌تواند از هر نافرمانی انتقام بگیرد.

بناءً نه باید در فکر حيله و خدعه و جدال با خداوند متعال باشید، نباید فراموش کنید که ذات پروردگار توان مقابله را ندارد.

«الْمِحَالِ»: اگر مصدر باب مفاعله بشمار آید، به معنی مُکایده، یعنی چاره جوئی و چاره سازی است، و اگر اسم باشد، به معنی قوت و قدرت است.

اصل آن (محلّ) به معنی حيله و نیرنگ است. برخی هم آن را از (حوّل) و هم‌ریشه با (حیلَة) می‌دانند، وقوت و نعمت معنی می‌کنند. (سوره‌های اعراف آیه ۱۸۳، طارق آیات ۱۵ و ۱۶). «ترجمه معانی قرآن». در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم چون صدای رعد را می‌شنیدند و برق صاعقه را می‌دیدند، می‌گفتند: «اللهم لا تقتلنا بغضبک ولا تهلكنا بعذابک وعافنا قبل ذلك». «یا الله! ما را باغضب خود نکش، با عذاب خود هلاک نکن و قبل از اینها ما را عافیت بخش».

همچنان طبرانی از ابن عباس (رض) روایت می‌کند که رسول الله صلی الله علیه وسلم در حدیث شریف فرمودند: «چون صدای رعد را شنیدید، خدا را یاد کنید زیرا رعد بر ذاکر الله متعال اصابت نمی‌کند». لذا خواندن این دو آیه در هنگام رؤیت رعد و برق سنت است.

همچنین در حدیث شریف به روایت ابو هریره (رض) آمده است که چون رسول الله صلی الله علیه وسلم صدای رعد را می شنیدند، این آیه را می خواندند: «سبحان من یسبح الرعد بحمده والملائکة من خیفته وهو علی کل شیء قذیر: پاکا خدایی که رعد به حمد وی و فرشتگان نیز از بیم وی تسبیح می گویند و او بر همه چیز تواناست». سپس فرمودند: «اگر کسی این دعا را خواند و باز صاعقه بر او اصابت کرد، دیت وی بر من است». و از آنجا که صاعقه نقمتی است که الله متعال با آن انتقام می گیرد پس این پدیده در آخرالزمان بسیار واقع می شود. چنان که در حدیث شریف آمده است: «هنگامی که قیامت نزدیک شود، صاعقه ها بسیار می شود...».

از ابو هریره روایت شده است که هر وقت پیامبر صلی الله علیه و اله و سلم رعد را می شنید می گفت: سبحان من یسبح الرعد بحمده و الملائکة من خیفته و هو علی کل شیء قذیر.

ابو هریره میفرماید: هر کس آن را بخواند و صاعقه او را بزند من دیه ی او را به گردن می گیرم. (تفسیر طبری ۲۹۸/۹).

لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ إِلَّا كَبَاسِطٍ كَفَيْهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ ﴿١٤﴾

دعوت حق [که اجابتش مایه سعادت دنیا و آخرت است] تنها الله است. و کسانی که جز الله را میخوانند به هیچ وجه دعایشان را اجابت نمی کنند، مگر مانند کسی که دو دستش رابه سوی آب بگشاید تا به دهانش برسد در حالیکه هرگز آب به دهانش نخواهد رسید، ودعای کافران جز در ضلال (و گمراهی) نیست! (۱۴)

«لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ»: الله سبحانه و تعالی شایسته ی نیایش و دعا حق برای او است.

این همان دعوت به سوی «لا اله الا الله» است که دعوت همه پیامبران بود است.

امام شوکانی در تفسیر «دعوت حق» میگوید: «یعنی دعای حق از آن خدای سبحان است و آن عبارت است از دعای انسان به بارگاه الهی در هنگام ترس و بیم زیرا در این حال جز خدای سبحان و تعالی کسی دیگر به یاری خوانده نمیشود چرا که در هنگام انقطاع اسباب مادی، فقط حق تعالی قادر به اجابت گفتن انسان در مانده است. پس کسی که او را در این حال بخواند، بی گمان او را به حق خوانده است.» «تفسیر انوار القرآن»

بنابر این فقط او باید مورد پرستش قرار گیرد. و فقط از او درخواست شود و به او پناه برده شود.

«وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ»: و کسانی که جز الله را به یاری میخوانند، به هیچ وجه جوابی به آنان نمیدهند» یعنی: خدایانی که مشرکان آنها را بجز خدای سبحان می خوانند و پرستش میکنند، هیچ پاسخی به هیچ خواهسته‌ای از خواهسته هایشان هر چه که باشد نمیدهند، «لَا يَسْتَجِيبُونَ لَهُمْ بِشَيْءٍ»، جز الله متعال نباید به سراغ دیگران رفت، زیرا از غیر او هیچ کاری ساخته نیست، دعای هیچ کس را اجابت کرده نمیتواند، وجود هیچ کس را احساس نکرده و هرگز گره‌ای از مشکلات و پرابلم‌ها را باز کرده نمیتواند.

«إِلَّا كَبَاسِطٍ كَفَّيْهِ إِلَى الْمَاءِ لِيَبْلُغَ فَاهُ وَمَا هُوَ بِبَالِغِهِ»: و در مثل به شخص تشنه‌ای می ماند که در لحظات هلاکت قرار داشته باشد، و میخواهد دست خویش را به سوی آب دراز میکند تا آب به دهانش برسد، و میخواهد تا آب از همان دور دست حرکت کند و خود رابه او برساند، طبیعی است که آب هیچ جوابی به این شخص نمیدهد زیرا آب نیاز آن شخص را به خود احساس نمی کند و قادر نیست که خواهسته وی را اجابت کند. یعنی اینکه آب جماد و بی حس و بی شعور است و اساساً امکان شنیدن و دفع حاجت او را ندارد. مثال شان به اشخاص بت پرست می ماند که از رساندن منفعت شان محروم‌اند طوریکه

شخصی تشنه از منفعت آب دوردست محروم است همینطور بت پرستان از گرفتن فایده ای بت های شان محروم می باشند.

مفسیر شیخ ابو السعود محمد بن مصطفی عمادی (متوفای ۹۸۲) در تفسیر خویش «ارشاد العقل السليم الى مزايا الكتاب الكريم» میفرماید: حال مشرکان در این که درخواستشان از خدایانشان در هیچ مورد حاصل نمی شود، به حال یک نفر تشبیه شده که تشنه و سرگردان است و نمی داند چه کار باید بکند. از دور دستش را به سوی آب دراز کرده تا آب به دهانش برسد و هرگز آب به دهانش نمی رسد؛ چون آب جماد است و تشنگی او را درک نمی کند. (ابو سعود ۱۰۲/۳).

«وَمَا دُعَاءُ الْكَافِرِينَ إِلَّا فِي ضَلَالٍ (۱۴)» هر کس خالصانه خدا را بخواند، با دست پر بر میگردد. دست خالی برگشتن به خاطر توجه به غیر خداست واقعاً! همین طور است دعا و پناه جویی کافران از بتانشان در منت های دوری از صواب و درعین گمراهی از هدایت قرار دارد؛ زیرا مشرکان کوردل و فطرت باخته اند؛ روی فطرتشان را حجابی غلیظ از ظلمت کفر فرا گرفته است.

یعنی: دعای کافران هدر و باطل و نابود است زیرا این دعا به هیچ وجهی از وجوه به حالشان سودی و فایده ای نمی بخشد.

خواننده محترم!

مبحث دعوت به پرستش الله یگانه، دوری از توجه به دیگران و تنها او را مؤثر دانستن، بارها در قرآن تذکر داده شده است. از جمله: اگر انسان، تنها از من درخواست کند، من حتماً او را پاسخ می دهم. «أَجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ» (بقره، ۱۸۶). اما اگر به سراغ دیگران رفت و از آنها حاجت خواست، بداند آنها نمی شنوند و اگر هم بشنوند اجابت نمی کنند. «إِنْ تَدْعُوهُمْ لَا يَسْمَعُوا دُعَاءَكُمْ وَ لَوْ سَمِعُوا مَا اسْتَجَابُوا لَكُمْ» (فاطر، ۱۴).

انسان محدود در زندگی پر حادثه دنیا نیازمند پناهگاهی مطمئن است، انبیاء پناهگاه واقعی را به او معرفی میکنند، «لَهُ دَعْوَةُ الْحَقِّ» اما کمک های دیگران (طاغوت ها) یا برای استعمار یا استثمار یا تبلیغات و حفظ موقعیت خود و یا... می باشد و در واقع آنچه برای آنها مطرح نیست، انسان است.

انسان، فطرتاً تشنه حق و خواستار حقیقت است «لِيُبْلَغَ فَاهُ» ولی راه وصول به آنرا گم میکند. اما جز ایمان به خدا و عشق و انس به او و دعا و درخواست از او، هیچ چیز دیگری انسان بی نهایت طلب را سیراب نمی کند. «وَمَا هُوَ بِالْبَالِغِ» چرا که غیر از الله هر چه باشد سراب است و دعا از غیر او بیهوده.

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ طَوْعًا وَكَرْهًا وَظِلَالُهُمْ بِالْعُدُوِّ وَالْأَصَالِ ﴿١٥﴾

هر آفریده ای که در آسمان ها و زمین است خواسته و ناخواسته برای الله سجده میکنند، و همچنین سایه هایشان صبح و شام برای الله سجده میکنند. (۱۵) «وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ» ساکنان آسمان ها و زمین یعنی اینکه هر که در آسمان ها و زمین است فقط در برابر خدا سرفروتنی و تسلیم خم میکنند. «مَنْ» برای موجود عاقل بکار میرود و «ما» برای موجود غیر عاقل، اما در آیات دیگر مشابه این آیه با «ما» آمده است، مثل آیه «وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَ مَا فِي الْأَرْضِ» (نحل، ۴۹)، لذا میتوان نتیجه گرفت که مراد از این آیه نیز سجده ای همه موجودات است، خصوصاً که در تفسیر «فی ظلال القرآن» نیز مطرح شده که ناگفته پیداست سایه، عقل ندارد. شاید منظور از سجده کردن سایه ها حالت افتادن سایه بر زمین باشد. (تفسیر نور).

«طَوْعًا وَكَرْهًا»: خواه ناخواه، به اجبار یا اکراه. یعنی اینکه مؤمنان با میل و رغبت سجده میکنند، ولی دیگران بخاطر نیاز، مجبور به تواضع و تذلل میشوند. مفسر حسن بصری میفرماید: مؤمن به میل و رغبت خود سجده می کند و کافر به اکراه یعنی در حالت آشفتگی و هراس و وحشت.

«طَوْعاً أَوْ كَرْهاً»: خواه ناخواه. یعنی همه کس و همه چیز در برابر فرمان خدا خاضع و فرمانبردار میباشند، ولی خضوع و فرمانبرداری دست‌های تکوینی است، و خضوع و فرمانبرداری دست‌های تکوینی و تشریحی است. مؤمنان از روی میل و رغبت در پیشگاه پروردگار به سجده می‌افتند، اما غیر مؤمنان هر چند حاضر به چنین سجده‌ای نیستند، تمام ذرات وجودشان از نظر قوانین آفرینش خواه ناخواه تسلیم فرمان خدا است. این دو اصطلاح مصدر و حال می‌باشند (نگاه: آل عمران آیه ۸۳). (تفسیر نور).

«وَوَلَّاهُم بِالْغُدُوِّ وَالْآصَالِ (۱۵)»: همچنان سایه‌های مخلوقات که در آغاز و آخر روز به اراده حق تعالی در حال حرکت‌اند، در پیشگاه جبروتش خضوع و سر تعظیم فرود می‌آورند. پس پاک پروردگاری که عظمت کبریایی‌اش دشمنانش را مقهور، و محبت ولایی‌اش دوستانش را سرخوش و مخمور گردانیده است.

«غدو»: جمع «غده»، عبارت از اول روز است چنانکه آصال: جمع «اصیل»، عبارت از وقت بعد از عصر تا هنگام غروب است.

منظور بیان قدرت و عظمت خدا و تسلط وی بر همه چیز است که قدرتش بر همه چیز غالب بوده و همه چیز در برابر او سر تسلیم فرود می‌آورد. و تمام کائنات حتی سایه‌ی انسان تسلیم شکوه و جلال او شده، و در کمال فروتنی فرمانبردار فرمان او هستند.

قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ قُلِ اللَّهُ قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنْفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهُ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ ﴿١٦﴾

(ای پیامبر! به مشرکان) بگو: «پروردگار آسمانها و زمین کیست؟» بگو: «الله» (سپس به آنها) بگو: «آیا به جای او اولیاء (ومعبودانی) بر گزیده‌اید که مالک

سود و زیان خود نیستند». بگو: «آیا نابینا و بینا برابرند، یا تاریکی ها و نور یکسان است؟ آیا آنها شریکانی برای خدا قرار داده اند که همچون آفرینش او آفریده اند، پس (این) آفرینش (ها) بر آنها مشبه شده است؟!». بگو: «الله آفریننده ی همه چیز است، و او خدای یگانه ی مقتدر است. (۱۶)

«قُلْ مَنْ رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ»: ای محمد! به آن مشرکان بگو: چه کسی آسمان ها و زمین را آفریده کار آنها را به تدبیر خویش سامان داد و روزی همه کسانی را که در آنها وجود دارند عهده دار گشت؟ منظور از این سؤال سرزنش و تمسخر خدایان ساختگی است که توسط کفار مورد پرستش قرار می گرفتند.

«قُلْ اللهُ» بگو: او فقط الله یگانه آفریننده روزی بخش مدبر است.

«قُلْ أَفَاتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُونِهِ أَوْلِيَاءَ لَا يَمْلِكُونَ لِأَنفُسِهِمْ نَفْعًا وَلَا ضَرًّا»: حجت را بر آنان تمام کن و به آنها بگو: آیا برای خدا شرکائی قرار داده و آنها را پرستش می کنید درحالی که آنها برای خود نمی تواند سودی را جلب یا ضرری را دفع نماید، نباید تحت هیچ عنوانی به جای الله مورد اطاعت قرار گیرد.

کسی که حق را دید و آن را نپذیرفت، بمثابة شخصی است که چشم دلش کور و فضای اطرافش ظلمات است طوریکه درآیه مبارکه میفرماید: «قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ أَمْ هَلْ تَسْتَوِي الظُّلُمَاتُ وَالنُّورُ» بگو: آیا نابینا (که مراد از آن شخص کافر است) با بینا که منظور آن مؤمن است برابرند؟ قطعاً برابر نیستند و مسلماً شخص بینا کاملتر از شخص نابیناست. پس همچنان مؤمن نسبت به کافر و نور در برابر ظلمت نیکوتر و راه گشایتر است.

یعنی همانطور که نابینا و بینا تاریکی و روشنایی مساوی نیستند، همچنین مؤمن که نور حق را می بیند با مشرک که از دیدن نور حق عاجز است برابر نیست. تمایز و جدایی بین حق و باطل واضح است بسان تمایز بین نابینا و بینا. و تفاوت بین ایمان و گمراهی بسان تفاوت بین روشنایی و تاریکی است.

«أَمْ جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ خَلَقُوا كَخَلْقِهِ فَتَشَابَهُ الْخَلْقُ عَلَيْهِمْ»: مفسر تفسیر صفواه التفاسیر در تفسیر این آیه مبارکه می نویسد: بدین ترتیب احتجاج و اقامه ی دلیل بر آنان و مسخره کردن آنها را تمام کرده است. غیر از خداوند کسی چیزی رانیافریده تا در آفریده‌ها دچار اشتباه شویم. یعنی آیامشکران خدایانی برگرفته اند که موجوداتی بسان مخلوقات خدا را خلق کرده اند و کار بر آنان مشتبه شده است و مخلوق خدا را از مخلوق خدایان دیگر تشخیص نمی دهند؟ این تمسخر و ریشخندی همراه با تحقیر و توهین است؛ زیرا آنها می دانند همه چیز مخلوق الله است و می دانند این خدایان، ساخته‌ی گمان و توهمات آنها بوده و هیچ چیز را خلق نکرده‌اند، اما با این وجود آنها را پرستش می کنند. و این بی ارزش ترین و پست ترین مرحله‌ایست که عقل مشرکین بدان می رسد و بعد از این که بر آنان اقامه‌ی حجت کرد، آشکارا میفرماید: «قُلِ اللَّهُ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ وَهُوَ الْوَاحِدُ الْقَهَّارُ» (۱۶) بگو: الله خالق جمیع اشیاء است، پس آفریننده‌ای غیر از او وجود ندارد بنابر این، این که حق تعالی شریکی در عبادت داشته باشد درحالیکه در آفرینش شریکی ندارد، به هیچ وجه با منطقی و معقول نیست «و اوست یگانه قهار» و غیر او هر چه هست، مقهور و تحت فرمان است پس هرکس چنین شأن و عظمتی داشته باشد، فقط او سزاوار پرستش و اطاعت می‌باشد.

شیخ عبدالرؤف مخلص هروی مفسر «تفسیر انوار القرآن» مینویسد: «اهل سنت با این آیه استدلال کرده‌اند بر این که افعال بندگان همه مخلوق خداوند متعال است و بنده خود خالق فعل خویش نیست زیرا فعل او «شیء» است و حق تعالی خالق هر «شیء» است پس آنچه در حوزه توان انسان است، همانا عمل و انتخاب چیزی است که خداوند برایش آفریده است، نه بیشتر از آن.»

خوانندگان محترم!

در آیات قبلی از دعوت حق و باطل بحث بعمل آمد و تذکر یافت که: مؤمن و کافر و ایمان و کفر را به بینا و نابینا و روشنایی و تاریکی تشبیه کرد. اینک در آیات (۱۷ الی ۲۵) مثل حق و باطل، سرانجام نیک بختان و بدبختان، معرفی این دو گروه مورد بحث قرار داده شده است. در این آیات نیز مثال دیگری است که: حق را به آبی که در درون زمین میماند به مردم سود میرساند و نیز به معدنی سودمند تشبیه و باطل را - از جهت نابودی و ناپایداری و بی سود بودن - به کف روی آب، همانند کرده است، و طوریکه یادآور شدیم به صفات نیک بختان و سیاه بختان هم اشاره میکند. و میفرماید:

أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حَلِيَّةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلُهُ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ ﴿١٧﴾

الله از آسمان آبی فرورستاد و در هر دره رودخانه‌هایی به اندازه گنجایش وسعت خویش [سیلابی] روان گشت، پس سیل کف بلندی روی خود برداشت. همچنین از آنچه در آتش میگذارد (از طلا و نقره و غیره) برای حصول زیورات و ابزار، از آن نیز کفی بالا می آید، الله برای حق و باطل این چنین مثل می‌زند (تا آنرا بیان و روشن کند)، اما آن کف از میان می رود و اما آنچه به مردم سود میبخشد در روی زمین باقی میماند. الله مثل‌ها را این گونه بیان می کند [تا مردم در همه امور حق را از باطل بشناسند]. (۱۷)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«سألت»: جاری شد. «أودیه»: جمع وادی، دره‌ها. مراد رودخانه و جویبارهای میان کوه‌ها است.

«بِقَدَرِهَا»: به اندازه گنجایش خود. «زَبَدًا»: کف. «رَابِيًا»: برآمده. در بالا قرار گرفته. «إِنِّيغَاءً»: به خاطر. از برای. مفعولٌ له است. «حَلِيَّةً»: زیور. «جُفَاءً»: دور انداختنی. مصدر ماده (جَفَأ) به معنی اسم مفعول، یعنی مَجْفُوءٌ است که به معنی مطرود و پرت شده می باشد. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه الله متعال در آیات قبلی یادآور شد که در روی زمین دو دعوت موجود است: یکی دعوت حق و دیگری دعوت باطل، وهمانا دعوت الله دعوت حق است و دعوت غیر از الله دعوت باطل، در این بابت الله متعال دو مثل را در مورد حق و رهروان راه حق و باطل و حزبش آورده است تا تفاوت بین هدایت و گمراهی و تفاوت بین رشد و انحراف روشن شود. همچنان به تعقیب آن مؤمنان را در سرای نعمت ها و عاقبت کافران را در دیار بدبختی ها یادآور می شود. (تفسیر صفوأة التفاسیر)

در آیه مبارکه: «أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَسَالَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا...» خداوند متعال دو مثال برای معرفی باطل بیان نموده است، یکی مثال خس و خاشاک که بر روی آب ظاهر می شود و دوم کفی که هنگام ذوب فلزات، روی آنها را می پوشاند. باطل همچون کف است، زیرا:

۱- رفتنی است، ۲- در سایه حق جلوه می کند، ۳- روی حق را می پوشاند، ۴- جلوه دارد، ولی ارزش ندارد. نه تشنه ای را سیراب میکند نه گیاهی از آن میروید، ۵- با آرام شدن شرایط محو می شود، ۶- بالانشین بر سر و صدا، اما تو خالی و بی محتوی است. چنانکه در آیات دیگر نیز بر این امر تأکید شده است: «بَلْ نَقْذِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ» (نبیاء، ۱۸)، با حق بر سر باطل می کوبیم.

«يَمْحُ اللَّهُ الْبَاطِلَ» (شوری، ۲۴):، خداوند باطل را محو می کند.
 «وَمَا يُبَدِيُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ» (سبأ، ۴۹): باطل در دنیا و آخرت محو و نابود
 است. «إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا» (اسراء، ۸۱): همانا باطل رفتنی است.
 «جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ»: (اسراء، ۸۱)، حق آمد و باطل رفت.
 تفسیر آیه مبارکه:

«أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً»: پروردگار همان ذاتی است که از آسمان باران نازل
 نموده است پس از آن آب رود خانه ها پر شده «فَسَأَلَتْ أَوْدِيَةٌ بِقَدَرِهَا» پس
 رودخانه‌هایی روان شدند یعنی: آب رودخانه‌ها روان شد «به اندازه گنجایش
 یعنی به میزان وسعت و اندازه خودشان» پس اگر رودخانه کوچک و خورد
 بود، آن رودخانه مقدار آب کم و اگر رودخانه بزرگ بود، مقدار آب بسیار
 در آن روان و جاری گشت. ملاحظه می نمایم که فیض الهی جاری است و
 هر کس به اندازه توان و استعدادش از آن بهره‌مند و مستفید می شود.
 «فَاحْتَمَلَ السَّيْلُ زَبَدًا رَابِيًا»: «و سیل کفی بلند روی خود برداشت».
 «زبد»: قف سپید بالا آمده بر روی سیل است.

«رابی»: بلند و بالا آمده بر روی آب، یعنی سیل ناشی از بارش باران، خس و
 خاشاک را با خود حمل میکند که بر سطح آن آب قرار داشته باشد.
 مفسیر مشهور جهان اسلام شیخ مرحوم صابونی میفرماید: پروردگار با عظمت
 این ضرب المثل را در مورد حق و باطل و کفر و ایمان به بیان گرفته است: پس
 مثال حق در ثبات و پایداریش و مثال باطل در نابود شدنش، مانند آبی است
 که خداوند متعال آنرا از آسمان بر روی زمین فرو میریزد. سیل خس و خاشاک
 را بر می دارد، پس حق همان آبی است که در زمین باقی می ماند و خس
 و خاشاک بی فایده همان باطل است. و این یکی از دو مثال حق و باطل است
 که بیان یافت. (تفسیر صفوأة التفاسیر) و مثال دیگر عبارت است از گفته‌ی

خداوند متعال است که میفرماید: «وَمِمَّا يُوقِدُونَ عَلَيْهِ فِي النَّارِ ابْتِغَاءَ حُلْيَةٍ أَوْ مَتَاعٍ زَبَدٌ مِثْلَهُ». و همچنین است آنچه که از طلا و نقره و مس که انسان‌ها آن را برای تهیه‌ی زیور آلات چون طلا و نقره برای زینت و آرایش یا چیزهای مورد نیاز از قبیل ظروف خانه و یا سایر موارد ضروری برای و سایل کار، از آهن، برنج، مس و سرب، روی آتش می‌گذارند یعنی صیقل می‌کنند و در این حالت قشر های اضافی و فضلات آن که مانند خس و خاشاک که بی فایده است از بین رفته و اصل آن باقی می‌ماند.

«كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْحَقَّ وَالْبَاطِلَ»: به این ترتیب خداوند متعال برای حق و باطل مثالی را بیان میدارد. مثل حق در ثبات و استقرار مانند آب پاک و زلالی است که در زمین استقرار یافته و انسان از آن بهره و فایده ای بدست می‌آورد، و مثال باطل در زوال و نابود شدنش مانند آن خس و خاشاکی است که آب آن را دور کرده و متلاشی و نابود می‌شود.

و همچنان صنعتگر، قشر های گداخته‌های مذاب معادن را به بیرون افکنده نه از آن زیوری میسازد و نه کالا و ابزاری. پس همچنین است مثال باطل که نابود می‌شود.

طوری‌که میفرماید: «فَأَمَّا الزَّبَدُ فَيَذْهَبُ جُفَاءً» و قشر که خیر و برکتی ندارد. از قبیل آنچه که بر سطح آب و مواد ذوب شده قرار می‌گیرد، سیل آن را پرت میکند و پراکنده شده و در دو طرف دره از بین می‌رود.

باید به این واقعیت اعتراف کرد که: حق و باطل با هم هستند، ولی در نهایت، باطل رفتنی است. و حق به پیروزی می‌رسد.

طوری‌که مثال آن در آیه مبارکه بیان شده که: «وَأَمَّا مَا يَنْفَعُ النَّاسَ فَيَمْكُثُ فِي الْأَرْضِ»: ولی آنچه که برای انسان فایده دارد از قبیل آب زلال و معادن خالص در زمین باقی میماند.

«كَذَلِكَ يَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ (۱۷)»: این گونه خداوند متعال برای حق و باطل و هدایت و گمراهی مثال آورده است، تا انسان پند و اندرز بگیرد.

لِّلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنَىٰ وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ لَافْتَدَوْا بِهِ أُولَٰئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ وَمَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ وَبِئْسَ الْمِهَادُ ﴿۱۸﴾

برای کسانی که (دعوت) پروردگارشان را اجابت کردند، پاداش نیک (بهشت) است و کسانی که (دعوت) او را اجابت نکردند، اگر تمام آنچه در زمین است و (نیز) همانندش، از آنها باشد برای رهایی خود (از عذاب) فدیة بدهند، (از آنها پذیرفته نخواهد شد) آنها سختی حساب را خواهند داشت، و جایگاهشان جهنم است، و چه بد جایگاهی است! (۱۸)

«لِّلَّذِينَ اسْتَجَابُوا لِرَبِّهِمُ الْحُسْنَىٰ»: برای کسانی که فرمان پروردگارشان را اجابت و اطاعت کرده اند، از پیامبرش پیروی نموده، به آنچه موجبات رضای الله متعال است عمل کرده و از آنچه سبب غضب اوست پرهیز نموده‌اند، پاداش و ثوابی نیکوتر مقرر است که عبارت است از بهشت، آن سرای نعمت‌ها. «وَالَّذِينَ لَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُ» و کسانی که فرمان پروردگارشان را اجابت نکرده اند، از پیامبرش پیروی نکرده و به هدایتش تاسی نه جسته اند، برای شان آتش جهنم است.

«لَوْ أَنَّ لَهُمْ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا وَمِثْلَهُ مَعَهُ»: اینان اگر اموال تمام دنیا را با همه اشیای نفیس و قیمتی آن داشته باشند و مانند آن را نیز با آن بیاورند یعنی: مانند سراسر آنچه در زمین است، نیز به آن ضمیمه شود و از آنان باشد.

«لَافْتَدَوْا»): به تمام آن را میدهند تا خود را از عذاب خدا برهانند. به حال شان فایده ای نمیرساند؛ «أُولَٰئِكَ لَهُمْ سُوءُ الْحِسَابِ»: کسانی که ندای پروردگارشان را نشنیده گرفته و او را اجابت نکرده‌اند «برای آنان سختی حساب است» در

سرای آخرت. سختی حساب آن است که شخص در برابر کل گناهانش مورد محاسبه قرار گیرد و هیچ چیز از گناهان اش بخشیده نشود.

مفسر حسن بصری (رح) فرموده است: در مقابل تمام گناهانشان مورد بازخواست و محاسبه قرار میگیرند، از آنان چیزی بخشوده نمیشود.

«وَمَا وَاهُمْ جَهَنَّمُ»: در روز قیامت به جهنم پناه میبرند و به آن رو می آورند.

زیرا به سبب کفر و تکذیبی که داشته اند جایگاهشان در روز قیامت آتش جهنم است و به سختی جزا خواهند یافت، «وَبَسَّ الْمِهَادُ (۱۸)»: وه! چه بد فرشی است که برای خود گسترده اند. بناء آنها با اعمال بد خویش، بدترین اقامتگاه و سنگین ترین کیفر را برای خود آماده کرده اند؛ در غل و زنجیرها، در حوض خواری و خفت و در پرتگاه خوف و ترس و وحشت قرار دارند.

حساب و حسابگری در قیامت:

از جمله منازل سخت و خوفناک در روز قیامت همانا، ایستگاه حساب و کتاب است. خداوند متعال در این مورد در (آیه ۱ / سورة انبیاء) میفرماید: «أَقْتَرَبَ لِلنَّاسِ حِسَابُهُمْ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ مَّعْرُضُونَ» (برای مردم (وقت) حسابشان نزدیک شده است، در حالی که آنان در غفلت روی گردانند).

حساب پس از مرگ:

خدای متعال در سورة (طلاق / آیه ۸) میفرماید: «وَكَأَيِّن مِّن قَرْيَةٍ عَتَتْ عَنْ أَمْرِ رَبِّهَا وَرُسُلِهِ فَحَاسَبْنَاهَا حِسَابًا شَدِيدًا وَعَدَّبْنَاهَا عَذَابًا نُكْرًا» (و چه بسا (اهالی) قریه ها از فرمان پروردگارشان و (فرمان) رسول او سرکشی کردند، پس به سختی از آنان حساب گرفتیم و به عذابی سخت ناشناخته عذابشان کردیم).

- حساب آسان

پروردگاریا عظمت ما در (آیات ۷ و ۸ / سورة انشقاق) در مورد حساب آسان میفرماید: «فَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ (۷) فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا (۸)» (پس

از ملاقات) کسی که نامه اعمالش به دست راستش داده شود. (۸) پس به آسانی با او حساب خواهد شد.

در این هیچ جای شکی نیست که: اعمال انسان در دنیا ثبت شده و در قیامت، به صورتی مکتوب و مستند به او ارائه میشود. در قیامت، حساب مردم گوناگون است. حساب و کتاب انسانهای صالح آسان بوده. «حِسَاباً یَسِيراً» (و حساب ظالمین و تبه کاران حسابی سخت. «حِسَاباً شَدِيداً» خواهد داشت.

انواع حساب در روز قیامت:

در این هیچ جای شک نیست که الله متعال میفرماید: «وَكَفَىٰ بِنَا حَاسِبِينَ / كَافِيٌّ أَسْتِ كَمَا حَسَابِكُمْ بِأَسْمِمْ، «وَاللَّهُ سَرِيعُ الْحِسَابِ / وَحَسَابِ رَسِي اللَّهِ سَرِيعِ أَسْتِ.» قرآن عظیم الشان برای مردم چند نوع حساب را به در روز قیامت به بیان گرفته است.

طوریکه در فوق هم تذکر دادیم حساب تعداد از انسانها بی نهایت اسان صورت می پذیرید که همانا «حِسَاباً یَسِيراً» است. (انشقاق، ۸). و حساب یک تعداد از انسانها، دارای حساب سخت و دقیق صورت می پذیرد که همانا به عنوان «حِسَاباً شَدِيداً» یادآوری شده است. (طلاق، ۸)، و هدف از «سُوءُ الْحِسَابِ» همانا دقت در حساب است.

قابل تذکر است که: تعدادی از انسانها بدون حساب رأساً به دوزخ برده میشوند و ضرورتی به محاکمه و میزان را ندارند. این عده از انسانها عبارتند از: «أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَ لِقَائِهِ فَحَبَطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزَنًا» (۱۰۵) (کهف، ۱۰۵). (آنان، کسانی اند که به آیات پروردگارشان و دیدار او (در قیامت) کفر ورزیدند، پس کارهایشان تباه و نابود شد. پس ما برای آنان در قیامت، میزانی برپا نخواهیم کرد، (چون کارشان وزن و ارزشی ندارد تا نیاز به میزان باشد).

همچنان هستند تعدادی از انسانها که بدون حساب به بهشت داخل می شوند
 طوری که قرآن عظیم الشان در (آیه ۱۰ سوره زمر) میفرماید: «إِنَّمَا يُوقَى
 الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ» (زمر/۱۰).

طبق آنچه از روایات و احادیث متعدد به دست می آید، مبین این حقیقت و
 واقعیت است که حساب آنده از انسانهای که با مردم به عفو و رحمت
 برخورد میکنند، حسابشان در روز قیامت آسان و کسانی که با مردم به سختی
 ظلم و تعدی عمل مینمایند حسابشان در روز قیامت سخت و دشوار خواهد
 بود. ولی در این هیچ جای شکی نیست که انسانهای مشرک بدون حساب به
 دوزخ برده می شوند در مقابل اهل صبر هم بدون حساب به بهشت داخل
 خواهند شد. الهی ما را از جمله اهل صابر قرار ده. آمین یا رب العالمین.

أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو
 الْأَلْبَابِ ﴿١٩﴾

آیا کسی که می داند آنچه از سوی پروردگارت بر تو نازل شده حق است،
 مانند کسی است که [از نظر باطن] نابیناست؟! فقط خردمندان [بینادل] متذکر
 [حق] می شوند. (۱۹)

در آیه قبل به کسانی که دعوت حیات بخش انبیاء علیهم السلام را اجابت
 میکنند اشاره شد، در این آیه مبارکه و آیات بعدی، آثار استجابت آن دعوت
 را بیان گرفته میفرماید:

«أَفَمَنْ يَعْلَمُ أَنَّمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ الْحَقُّ كَمَنْ هُوَ أَعْمَىٰ» ای محمد! (آیا
 کسی که می داند آنچه از سوی پروردگارت به تو نازل شده حق است [پس
 ایمان آورد] مانند کسی است که نابیناست) آن را نمی داند و به آن ایمان نمی
 آورد، خیر (فقط خردمندان اند که پند می پذیرند).

در آیه مبارکه در می یابیم که: قرآن عظیم الشأن انسان بی خبر از حق را انسان نایبنا خطاب مینماید. طوریکه به جای «کمن هو لایعلم» فرموده است «کمن هو اعمی»

و کوردل لذا این حقیقت را نمی داند؟ یکسان است؟ منظور آیه مبارکه همانا کوری بصیرت است.

ابن عباس (رض) فرموده ه است: و درباره سیدنا حمزه سیدالشهداء و ابی جهل این آیه نازل شده است.

«إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ (۱۹)» «فقط خردمندانند» یعنی: صاحبان عقل و خرد برترند «که پند می پذیرند» اما آنان که از عقل و خرد سالم بی بهره اند، پند نمی پذیرند و هر کس پند نپذیرفت، نایبناست.

باید گفت گک عقلی که انسان را به حقایق کتاب آسمانی نرساند، اساساً در جمله عقل بحساب نمی آید. بناءً برای رسیدن به عقل سلیم و فطرت خالص باید گناه و غفلت را از خود دور کرد.

سپس خدای متعال خصوصیات هر دو گروه را به بیان می گیرد و در بدو به اوصاف و خصوصیات اهل حق پرداخته میفرماید:

اصطلاح «اولوا الالباب» در قرآن:

طوریکه در (آیه ۱۹ سوره رعد) خواندیم: «إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُو الْأَلْبَابِ»: حق را و عظمت خدا را تنها خردمندان درک و فهم می کنند. تنها عاقلان میدانند که باید مؤمنان و کافران مثل هم بشمار نیایند.

اصطلاح «اولوا الالباب»: یعنی صاحبان عقل و اندیشه، بصورت کل ۱۶ بار در قرآن عظیم الشأن استعمال گردیده است و هر مرتبه همراه با یک کمال و وصفی بیان شده است. از جمله: راز احکام را می فهمند. «و لَكُمْ فِي الْقِصَاصِ حَيَاةٌ يَا أُولِي الْأَلْبَابِ» (بقره، ۱۷۹).

آینده نگر هستند. «تَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَى وَاتَّقُونِ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ» (بقره، ۱۹۷).

دنیا را محل عبور و گذر می دانند نه توقف گاه و مقصد. «الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ فِي خَلْقِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ» (آل عمران، ۱۹۱)

(خردمندان) کسانی هستند که ایستاده و نشسته و (خوابیده) بر پهلو یاد خدا میکنند و در آفرینش آسمانها و زمین فکر میکنند (و از طی قلب میگویند): پروردگارا! این هستی را باطل و بی هدف نیافریده‌ای، تو (از کار عبث) پاک و منزهی، پس ما را از عذاب آتش نگهدار.

بهترین و برترین منطق را می پذیرند. طوری که در (آیات ۱۷ و ۱۸ سوره زمر) «وَالَّذِينَ اجْتَنَبُوا الطَّاغُوتَ أَنْ يَعْبُدُوهَا وَأَنَابُوا إِلَى اللَّهِ لَهُمُ الْبُشْرَىٰ فَبَشِّرْ عِبَادِ» (۱۷) «الَّذِينَ يَسْتَمِعُونَ الْقَوْلَ فَيَتَّبِعُونَ أَحْسَنَهُ أُولَٰئِكَ الَّذِينَ هَدَاهُمُ اللَّهُ وَ أَُولَٰئِكَ هُمُ أُولُوا الْأَلْبَابِ» (۱۸) (و کسانی که از عبادت و بندگی طاغوتها (و قدرت‌های ضد الهی) دوری نموده و به سوی خدا بازگشتند بر آنان مژده باد، پس بندگان مرا بشارت ده. ۱۷) (آنان که سخن را با دقت میشنوند و بهترین آن را پیروی میکنند، آنانند که خداوند هدایتشان نموده و آنانند همان خردمندان. ۱۸)

اهل تهجد و عبادت میباشند. «أَمَّنْ هُوَ قَانِتٌ آنَاءَ اللَّيْلِ سَاجِدًا وَقَائِمًا يَحْذَرُ الْآخِرَةَ وَيَرْجُوا رَحْمَةَ رَبِّهِ قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِينَ يَعْلَمُونَ وَالَّذِينَ لَا يَعْلَمُونَ إِنَّمَا يَتَذَكَّرُ أُولُوا الْأَلْبَابِ» (آیه: ۹ سوره زمر) (آیا (چنین کسی بهتر است یا) آن کس که در طول شب در حال سجده و قیام به اطاعت مشغول است (و) از آخرت می ترسد و به رحمت پروردگارش امید دارد؟ بگو: «آیا کسانی که می دانند و کسانی که نمی دانند یکسانند؟» تنها خردمندان متذکر می شوند (و) پند می پذیرند).

الَّذِينَ يُوفُونَ بَعْدَ اللَّهِ وَلَا يَنْفُضُونَ الْمِيثَاقَ ﴿٢٠﴾

(خردمندان) کسانی اند که به عهدی که با الله بسته‌اند، وفا می‌کنند و عهد او را نمی‌شکنند. (۲۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«عَهْدِ اللَّهِ»: پیمان فطری و تکوینی خدا با انسان. یعنی آن بخش از حقائق هستی که انسان با نیروی عقل و فکر خویش بدان‌ها پی می‌برد (انعام / ۱۵۲).
و پیمان تشریحی، یعنی رعایت احکام و قوانینی که الله متعال توسط انبیاء برای راهنمایی انسان‌ها فرستاده است.

«الْمِيثَاقَ»: پیمان‌هایی که انسان‌ها با انسان‌ها می‌بندند. (تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».)

تفسیر:

«الَّذِينَ يُوفُونَ بَعْدَ اللَّهِ»: اولین صفت کسانی که احکام الهی را قبول داشته‌اند، آنان کسانی اند که: به عهد و پیمان الله متعال یعنی اوامر و نواهی او را که بندگان را بدان مکلف نموده است، کاملاً و به بهترین شکل آن به انجام می‌رسانند و به آن وفا می‌دارند.

«وَلَا يَنْفُضُونَ الْمِيثَاقَ (۲۰)»: دومین صفت کسانی که احکام الهی را قبول داشته‌اند کسانی اند که: عهد و پیمانی را نقض نمی‌کنند بلکه به آن با امانت داری وفا می‌کنند؛ که عبادات، معاملات و سایر انواع طاعات به شمول قرار داده‌ها، پیمان‌نامه‌ها، سوگندها و نذرها این معنی شامل‌اند.

وفای به عهد در اسلام:

«اوفوا بعهدي اوف بعهديكم» (به عهد و پیمان من پایبند باشید، تا که به عهد و پیمانم با شما وفادار باشم). (آیه ۴۰ / سورة بقره)

عهد چیست:

عهد در لغت به معنای پاسداری و سرکشی کردن و حفظ چیزی می باشد، و در اصطلاح به قرار دادها و پیمان هایی که باید آنها را حفظ کرد و دقیقاً رعایت نمود، عهد گفته میشود. (مفردات راغب اصفهانی، چاپ اول، ۱۴۱۲هـ، چاپ بیروت، ص ۱، جلد ۵).

مهمترین سرمایه یک انسان و مهمترین سرمایه یک جامعه داشتن حس اعتمادی است که اتباع یک جامعه به یکدیگر دارند، و هر عامل که حس اعتماد را در جامعه تقویت نماید، مایه سعادت و پیشرفت آن جامعه است. در جامعه ای که حس اعتماد از بین رود و یا به تضعیف گذاشته شود آن جامعه به سوی بدبختی سوق میگردد.

از مهمترین عامل که میتواند حس اعتماد را در جامعه تقویه و قوت ببخشد، زنده نگاهداشتن اصل وفا به عهد و پیمان است. عهد و پیمان یکی از فضایل مهم اخلاقی بحساب رفته و شکستادن عهد و پیمان از بدترین رذایل اخلاقی بحساب می آید.

وفای به عهد و پیمان، نشان دهندهی درجه عالی شخصیت انسانی بوده، و وفای داری به عهد پیمان انسان را به عالیترین معراج انسانیت ارتقاء میدهد. وفا به عهد و پیمان یکی از اساسی ترین شرایط زندگی دسته جمعی است و بدون آن هیچ گونه همکاری اجتماعی ممکن نیست و بشر با از دست دادن آن از زندگی اجتماعی و آثار و برکات آن محروم خواهد شد. به همین دلیل، وفای به عهد در شرعیت غرای محمدی مورد تأکید زیاد اکید و همه جانبه قرار گرفته است و شاید کمتر حکمی را بتوان یافت که دامنه اجرای آن تا این اندازه وسیع و گسترش داشته باشد.

خداوند متعال، در قرآن عظیم الشان از سویی خود را با وفاترین با وفایان عالم معرفی میکند: «وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ» (آیه ۱۱۱ / سورة توبه) چه کسی به پیمانش پایبندتر از الله است؟ و کمترین احتمال پیمان شکنی را نسبت به خود قاطعانه مردود می‌شمارد: «فَلَنْ يُخْلِفَ اللَّهُ عَهْدَهُ» (آیه ۸۰ / سورة بقره) خداوند هرگز پیمان شکنی نمی‌کند.

از سوی دیگر، بارها بندگان مؤمن خویش را به وفاداری و پایبندی به تعهدات شان دعوت کرده از نقض عهد و بی وفایی باز می‌دارد.

خداوند در آیه ای ضمن بیان نشانه های اولوالالباب «خردمندان حق جو» قبل از هر چیز، روی وفا به عهد و ترک پیمان شکنی انگشت نهاده می‌فرماید: «الَّذِينَ يُوفُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَلَا يَنْقُضُونَ الْمِيثَاقَ» (آیه ۲۰ / سورة رعد) «۱۸۹» آنها کسانی هستند که به عهد الهی وفا میکنند و پیمان را نمی‌شکنند.

حضرت محمد صلی الله علیه وسلم حتی در بین مخالفین خویش به وفادار به عهد بودن مشهور بود و حتی دشمنان وی این شخصیت والا و پیامبر اسلام را با وجود اینکه به پیامبر بودنش معتقد نبودند اما وی را یک انسان وفادار به عهد می‌شمردند و این اخلاق را وی در عمل ثابت کرده بود.

با تأسف باید که روزگار زندگی برخی از اوقات انسان، به افراد سر می‌خورد که به بیان چالاک و فریب چنان بازی را براه می‌اندازد که انسان میتواند حتی از مقام انسانی همچو افراد انکار نماید. عهد شکنان را در اسلام غدار مینامند و این غداری با کفار هم بعد از عهد بستن مجاز نیست.

غدر و غدار:

غدر همانا بی وفایی، پیمان شکنی، نقض عهد، خیانت، تزویر، حيله و فریب است.

عهد شکنی و عدم وفاداری به عهد یکی از بدترین اعمال انسانی بشمار رفته که: پیامبر بزرگوار اسلام، محمد صلی الله علیه وسلم همچو اشخاص را در جمله بی دینان شماریده و میفرماید: «لَا دِينَ لِمَنْ لَاعَهْدَ لَهُ» هر کسیکه شکننده عهد و پیمان اند از جمله بی دینان بشمار میرود.

همچنان پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم میفرماید: من کان یومن بالله و الیوم الآخر فلیف ادا وعد. پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرماید: هر کس به خدا و روز قیامت ایمان دارد هر گاه وعده می دهد باید به آن وفا کند.

همچنان پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده است: ثلاث لیس لاحد من الناس فیهن رخصة: بر الوالدین مسلما کان او کافرا و الوفاء بالعهد لمسلم او کافرا و اداء الامانة الی مسلم کان او کافرا.

محمد صلّ الله علیه و آله فرمودند: سه چیز است که ترک آن بر هیچ کس جایز نیست: نیکی به پدر و مادر چه مسلمان باشند چه کافر و وفای به عهد با مسلمان یا کافر و ادای امانت به مسلمان یا کافر.

از آیات قرآنی و احادیث نبوی و سایر دساتیر اسلامی بصورت واضح و آشکارا معلوم میگردد که فرد مسلمان باید به همه ی پیمان ها، و سایر قرار داد های خواه لفظی باشد و یا کتبی باشد، و عملی باشد باید پابند ان باشد.

وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ وَيَخَافُونَ سُوءَ الْحِسَابِ ﴿٢١﴾

و (همچنان خردمندان) آنانی اند که آنچه را الله به پیوستنش امر کرده است می پیوندند و از پروردگارشان همواره در هراسند و از حساب سخت و دشوار بیم دارند. (۲۱)

«وَالَّذِينَ يَصِلُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ» سومین وصف اهل حق بندگان فرمانبردار این است، که صله ی ارحام را به جا می آورند که خدا به آن امر

کرده است. از نیکی به پدر و مادر گرفته تا رعایت صلۀ رحم، سرپرستی یتیم، یاری به مستمندان و بخشش به محرومان.

برخی از مفسران در تفسیر این آیه مبارکه می نویسند: که هدف آیه مبارکه اینست که: ایشان با ایمان و عمل صالح را یا همراه با ایمان به آنحضرت صلی الله علیه وسلم و قرآن ایمان به انبیا ی گذشته و کتابهای آنها را با هم وصل میکنند. (تفسیر معارف القران: مفتی محمد شفیع عثمانی دیوبندی)

در حدیث شریف به روایت انس (رض) آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «کسی که دوست دارد تا در رزقش توسعه داده شود و باقی مانده عمرش طولانی شود، باید رحم خود را بیوندد.»
 «وَيَخْشَوْنَ رَبَّهُمْ»:

چهارمین وصف اهل حق این است: همین طور ایشان با عمل به آنچه که حق تعالی را راضی میسازد و پرهیز از آنچه که او ناپسندش می دارد، از عذاب پروردگار خویش می ترسند.

ترسی که آنان را بر انجام تکالیف شان و اجتناب از محرّمات وا می دارد. یعنی ترسی است که با شناخت کسی که انسان از او می ترسد، همراه باشد.

«خشیت» عبارت از آن خوفی است که به وجه عظمت و محبت پدید آید لذا در جمله مابعد که خوف سختی عذاب بیان شده در آنجا لفظ «خشیت» نیست بلکه فقط لفظ خوف استعمال شده است. طوریکه میفرماید: «وَيَخْشَوْنَ سُوءَ الْحِسَابِ (۲۱)»: پنجمین وصف اهل حق و فرمانبرداران این است: که از حساب بد در روز حساب می ترسند که منجر به آتش میشود، پس به خاطر ترس شان در اطاعت جدی می باشند و حدود او را نگهمیدارند.

باید گفت که یکی از اوصاف اهل حق این است که قبل از آن که مورد چنین محاسبه‌ای قرار گیرند، با خود محاسبه می‌کنند.

وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً وَيَدْرءُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةِ أُولَئِكَ لَهُمْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٢٢﴾

و (همچنان خردمندان) آنانی اند به خاطر پروردگارشان صبر و شکیبایی کردند، و نماز را بر پا داشتند و از آنچه به آنها روزی داده ایم، پنهان و آشکارا انفاق کردند، و بدی را با نیکی دفع میکنند، فرجام (نیک) سرای آخرت از آن آنهاست. (۲۲)

«وَالَّذِينَ صَبَرُوا ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ»:

«ابْتِغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ»: به خاطر (رضایت) ذات پروردگارشان.

ششمین وصف اهل حق و فرمانبرداران این است: که به خاطر جلب رضایت الله متعال به هنگام مشکلات و مصایب، شکیبایی از خود نشان میدهند، هدف از شکیبایی بر طاعت الله متعال، شکیبایی از محرمات وی و شکیبایی بر مقدرات درد آور و ألمناک وی است.

باید یاد آور شد که: «صبر»، فقط به معنای تحمل مشکلات نیست، بلکه شامل پایداری در عبادت، مقابله با معصیت، بردباری در مصیبت، تسلیم در اطاعت و عدم غرور و مستی در نعمت نیز می‌شود.

«صَبَرُوا»: صبر و استقامتی دارای ارزش است که برای خداوند متعال و در راه او باشد.

«وَجْهِ رَبِّهِمْ»: به معنای جلب توجه، عنایت و رضایت پروردگار است.

صابرین قبل از حساب و کتاب وارد جنت میشوند!

روایت شده است که در روز قیامت زمانیکه مردم همه را برای محاسبه و تصفیه حساب جمع میکند، منادی ندا میزند: صابران کجایند تا بی حساب وارد جنت شوند؟

گروهی از مردم بر می خیزند. فرشتگان که آنان را می بینند می گویند: به کجا می روید ای فرزندان آدم؟
میگویند: به بهشت.

فرشتگان می گویند: قبل از حساب؟
میگویند: بله.

فرشتگان از آنان می پرسند: شما کی هستید؟
میگویند: صابران.

فرشتگان می پرسند: صبر شما چه بود؟
میگویند: بر طاعت خدا صبر کردیم و در برابر معصیت و گناه خدا صبر کردیم تا این که خداوند جان ما را گرفت.

فرشتگان می گویند: شما چنان هستید که گفتید. وارد بهشت شوید که چه زیباست پاداش عمل کنندگان.

خداوند متعال در این باره با زیبای خاصی میفرماید: «إِنَّمَا يُوفِّي الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ» (سورة الزمر: ۱۰) (جز این نیست که صابران اجرشان را بدون حساب کاملاً دریافت می دارند.)
«وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ»:

هفتمین وصف أهل حق و فرمانبرداران این است:

که نمازهای فرض را در اوقات تعیین شده و با رعایت شروط و ارکان که خداوند متعال آن را مشروع کرده، همراه با خشوع و اخلاص ادا و اقامه نماید. زیرا نماز همدم و همراه صبر و مدد کار و چشمه سار آن میباشد، نماز باز دارنده از فحشا و بسترساز عبور از گذرگاه قضای الهی است. قابل توجه و یادآوری است که: نماز باید اقامه شود، نه آنکه فقط خوانده شود. یعنی طوریکه گفتیم: باید آداب، شرایط، حدود و دستورات آن مطابق شرع

اسلام و سنت رسول الله عليه وسلم انجام دهد طوری که میفرمایند. «صَلُّوا كَمَا رَأَيْتُمُونِي أُصَلِّي» (نماز بخوانید طوری که من نماز میخوانم) مراعات شود. باید گفت که رابطه با الله متعال بدون کمک به دیگران مقبولیتی ندارد، گرچه کمک هم تنها کمک مالی نیست. طوری که در آیه مبارکه به بیان گرفته شده که: «وَأَنْفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً»:

«سِرًّا وَعَلَانِيَةً»: در پنهان و آشکارا. یعنی در جائی که پنهان بهتر است پنهانی می بخشند، و در جائی که آشکارا بهتر است آشکارا می بخشند.

هشتمین وصف اهل حق و فرمانبرداران این است: که در خفا و آشکار بخشی از اموال خود را که خدا بر آنان فرض کرده است، انفاق و خرج میکنند، یعنی اینکه زکات اموالشان را اداء کرده و در جایی که واجب یا مستحب است، بذل و انفاق کرده اند «در پنهان» به طور خفیه و پنهانی «و آشکارا» به طور علنی تا دیگران نیز به ایشان اقتداء کنند. پنهان دادن صدقه در صدقات نفل افضل است و آشکار دادن آن در زکات فرض.

باید گفت: زمانی که نیت و اراده انسان «اِتِّغَاءَ وَجْهِ رَبِّهِمْ» یعنی رضایت پروردگار باشد، دیگر پنهان و آشکار عمل مهم نیست.

در جمله «سِرًّا وَعَلَانِيَةً» آیه مبارکه هدف اساسی و حکمت اقتضاء می کند که بعضی از کمک ها علنی صورت گیرد برخی از کمک ها در برخی از اوقات مخفی باشد.

«وَيَذَرُونَ بِالْحَسَنَةِ السَّيِّئَةَ»:

نهمین وصف اهل حق و فرمانبرداران این است: که نادانی را به بردباری و اذیت را با شکیبایی دفع میکنند، یعنی: بدی کسی را که به ایشان بد کرده است، با احسان و نیکی به وی دفع میکنند، یا عمل بد را با عمل صالح جواب می دهند، یا گناه را با توبه دفع می کنند.

ابن عباس (رض) گفته است: با انجام دادن عمل صالح، عمل بد را دفع میکنند. (تفسیر قرطبی ۳۱۱/۹). این بدین معنی که عمل صالح انجام می دهند تا به وسیله آن گناهان را دفع کنند. در حدیث آمده است: «و أتبع السيئة الحسنة تمحها»: بعد از گناه، عمل نیک انجام بده که گناه را پاک می کند. در حدیثی آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم به حضرت معاذ بن جبل وصیت نمود که: «پس از بدی نیکی بجا آور که نیکی بدی را نابود میکند.» مقصود اینست که وقتی بر آن بدی نادم و پشیمان شده توبه کند و پس از آن کار نیک انجام دهد، پس این عمل نیک آن گناه گذشته را نیست و نابود میکند، بدون ندمت و توبه انجام کار نیک به تنهایی برای نابودی گناه کافی نیست.

«أُولَئِكَ لَهُمْ عُقُوبَةُ الدَّارِ (۲۲)» «آن گروه» موصوف به صفات یاد شده نزد حق تعالی سرانجام و عاقبت ستوده و پسندیده را در منزلگاه آخرت دارند؛ که همانا پاداش کریمانه و رستگاری عظیم است که در آیات مابعدی توضیح مییابد:

درجات انفاق به روئیت قرآن عظیم الشان:

گام اول: بخشش از فضل و داده های الهی. «يا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا أَنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاكُمْ مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعٌ فِيهِ وَلَا خُلَّةٌ وَلَا شَفَاعَةٌ وَالْكَافِرُونَ هُمُ الظَّالِمُونَ» (بقره، ۲۵۴) (ای کسانی که ایمان آورده‌اید! از آنچه به شما روزی داده‌ایم انفاق کنید، پیش از آنکه روزی فرا رسد که نه خرید و فروشی در آن است و نه دوستی و نه شفاعتی، و (بدانید که) کافران همان ستمگران هستند.

(که هم به خود ستم می کنند و هم به دیگران.)

در این آیه مبارکه خداوند متعال رهنمودی را برای تشویق مردم به انفاق چنین فورمولبندی نموده است:

آنچه داری، ما به تو دادیم از خودت نیست. «رَزَقْنَاكُمْ»

مقداری از آنچه داری کمک کن، نه همه را. «مِمَّا»

این انفاق برای قیامت تو، از هر دوستی بهتر است. «يَأْتِي يَوْمًا...»

گام دوم: بخشش از دسترنج و کسب حلال. «أَنْفِقُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا كَسَبْتُمْ»

(بقره، ۲۶۷)

گام سوم: بخشش از آنچه دوست دارند. «لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ»

(آل عمران، ۹۲)

گام چهارم: ایثار. «وَيُؤْتِرُونَ عَلَى أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ» (حشر، ۹)

جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ وَالْمَلَائِكَةُ

يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بَابٍ ﴿۲۳﴾

همان باغ های بهشت که جای (اقامت) همیشگی است، آنان همراه پدران و

فرزندان و همسران شایسته خود در آنجا وارد می شوند و فرشتگان (برای سلام

و خوش آمدید) از هر دروازه ای بر ایشان وارد می شوند. (۲۳)

«جَنَّاتُ عَدْنٍ يَدْخُلُونَهَا وَمَنْ صَلَحَ مِنْ آبَائِهِمْ وَأَزْوَاجِهِمْ وَذُرِّيَّاتِهِمْ» «جَنَّاتُ

عَدْنٍ»: یعنی باغ های جاودان که نیکان و افراد صالح و پدران و همسران و

فرزندانشان وارد آن می شوند تا در آن با یکدیگر مانوس شده و شادی و

سرورشان کامل شود. اگر چه با عمل خود استحقاق این منازل والا را هم

نداشته باشند، اما قدر و منزلت آنان نیز به احترام اینها بالا می رود. و این هم از

فضل و کرم خدا می باشد. و احترامی دیگر نیز دارند.

بلی! طوریکه یادآور شدیم: سرانجام ستوده و عاقبت خوش آن ها «همان

بهشت های عدن که در آن وارد میشوند» بهشتهایی که اهل آن در آرامش و

آسایش، حال خوش و سرانجام دلخواه به سر میبرند، در آن اقامت همیشگی

داشته و از آن اصلاً کوچانده نمی شوند.

«عدن»: لغتاً به معنای اقامت است. در تفسیر کشف الاسرار، «جنات عدن» به «بهشتهای پایندگی» معنی شده است.

برای افزودن بر اُنس و گرم‌تر ساختن زندگی فاخرشان؛ پدران شان که نیکوکار باشد، پدران از باب تغلیب ذکر شده‌اند و این عبارت شامل مادران نیز می‌شود، همسران، پسران و دختران درستکارشان نیز با ایشان همراه ساخته می‌شوند. تا بادیدار دوستان و عزیزان، اُنس و آرامش تمام یافته و از کمال آسایش برخوردار گردند.

این آیه دلیل بر آن است که با شفاعت و نزدیکی نیکان، درجه انسان علو و برتری می‌یابد چنانکه جمله: (هر که نیکوکار باشد از پدران و...) دلیل بر آن است که از نزدیکان این گروه، فقط کسانی وارد بهشت می‌شوند که نیکوکار باشند و صرف این که شخص، پدر یا زن یا فرزند کسی از آن گروه باشد بی‌آنکه خود صالح باشد کافی نیست بلکه همراه با نزدیک بودن به ایشان، شرط صلاح نیز شرطی الزامی است.

یعنی اینکه: شرط و رود به بهشت، صالح بودن است. در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم در مریضی وفات شان به فاطمه (رض) فرمودند: «ای فاطمه دختر محمد! از مال من هر چه می‌خواهی درخواست کن زیرا من نمی‌توانم هیچ چیز از جانب الله متعال را از تو دفع کنم». (تفسیر انوار القرآن).

قابل تذکر است که: توجه به عواطف در اسلام یک اصل است. برای انسان زندگی در بهترین مکان‌ها، ولی به دور از خانواده، صفایی ندارد.

«وَالْمَلَائِكَةُ يَدْخُلُونَ عَلَيْهِمْ مِنْ كُلِّ بابٍ (۲۳)»: یعنی فرشته‌ها برای تبریک و تهنیت از تمام دروازه‌های بهشت بر آنان وارد میشوند و می‌گویند:

سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ (۲۴) (ترجمه تحت اللفظی در بالا آمده).

(و به آنها میگویند: «سلام بر شما به (خاطر) آنچه صبر و شکیبایی نموده‌اید، پس چه خوب است عاقبت آن سرای (جاویدان)» (۲۴).

یکی از بلاغت‌های اعجازی و بی نظیری که در قرآن عظیم الشان وجود دارد همین است که: بیان پرمحتواترین مطالب، را در قالب ساده‌ترین و مختصرترین کلمات به بیان میگیرد: یکی از جمله همین عبارت «سَلَامٌ عَلَيْكُمْ» که در آیه متبرکه آمده است. این جمله بی نهایت کوتاه و آسان، اما پرمحتوا و سابقه‌ی آن به انبیای گذشته همچون ابراهیم، نوح و آدم علیهم السلام می‌رسد. «سَلَامٌ عَلَى نُوحٍ فِي الْعَالَمِينَ» (صافات، ۷۹)، «سَلَامٌ عَلَى مُوسَى وَ هَارُونَ» (صافات، ۱۲۰).

سلام، یکی از نام‌های پروردگار با عظمت، خداوند بر پیامبران، تبریک الهی برجستیان، شعار بین المللی تمام مسلمانان، بشمار می‌رود. شعار سلام، احترام، تبریک، دعا، امان و تهنیت از سوی خداوند است. «سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ» (یس، ۵۸). وقتی ما در پایان هر نماز می‌گوییم: «السلام علينا وعلى عباد الله الصالحين»، با این سلام تمام مرزهای و سرحدات نژادی و امتیازات پوچ سن، جنسیت، مال، مقام، زبان و زمان را در طول تاریخ در هم می‌شکنیم و با همه بندگان صالح الله متعال ارتباط برقرار می‌کنیم و بر آنها درود می‌فرستیم.

«سَلَامٌ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ» فرشتگان خطاب به آنان میگویند: «سلام بر شما» یعنی: از تمام آفات به سلامت و در امان باشید، خداوند متعال در این بهشت

دل آرا شما را از هر آسیبی به سلامت داشته، هر خیری را به شما رسانده و از هرامر ناخوش آیندی محفوظتان داشته است؛ از آنکه شما بر طاعتش پایداری ورزیده و از معصیتش خودداری نموده اید؛ «فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ (۲۴)» پس چه نیک سرانجامی دارید؛ گوارا و گرامی بادبر شما این سرنوشت خجسته و این فوز و کامیابی عظیم که نصیب شما شده است و به جای آتش به بهشت نایل آمده‌اید.

در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «آیا می‌دانید اولین کسانی از بندگان خدا که وارد بهشت می‌شوند کیستند؟ یاران گفتند: الله و رسولش داناترند. فرمودند: اولین کسانی از خلق الله که وارد بهشت می‌شوند، فقرای مهاجرانی هستند که مرزها به وسیله ایشان نگهبانی می‌شود، سیل ناملایمات و تهاجمات به وسیله ایشان سد میگردد و یکی از ایشان می‌میرد در حالیکه نیازش در سینه‌اش باقی مانده و توانایی بر آوردن آن را در زندگی‌اش نداشته است. پس خداوند متعال به کسانی از فرشتگانش که بخواهد میگوید: نزد آنان بروید و بر آنان درود و شادباش بگویید. فرشتگان میگویند: ما ساکنان آسمانت و برگزیدگان از میان خلقت هستیم، آیا ما را میفرمایی که نزد آنان رفته و بر آنان درود و سلام بگوییم؟ پروردگار باعظمت میفرماید: ایشان بندگان برای من بودند که فقط مرا پرستیده و چیزی را با من شریک نمی‌آوردند، مرزها به وسیله ایشان نگهبانی و بدیها و سختی‌ها به وسیله ایشان دفع می‌شد و یکی از ایشان می‌مرد در حالیکه نیاز وی در سینه‌اش بود و آن را نمی‌توانست برآورده کند. آنگاه فرشتگان نزد ایشان رفته و از هر دری بر ایشان وارد می‌شوند و میگویند: سلام علیکم بما صبرتم فنعیم عقبی الدار».

همچنین در حدیث شریف آمده است: رسول الله صلی الله علیه وسلم در رأس هر سال به زیارت قبور شهدا رفته آنگاه خطاب به ایشان این آیه را می خواندند:

«سَلِّمْ عَلَيْكُمْ بِمَا صَبَرْتُمْ فَنِعْمَ عُقْبَى الدَّارِ ۲۴».

وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ أُولَئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ ﴿۲۵﴾

و اما کسانی که عهد الله را پس از بستن آن می شکنند، و پیوندهایی را که خدا به برقراری آن فرمان داده قطع میکنند، و در زمین فساد مینمایند، لعنت برای آنهاست، و برای آنها سختی (و بدی) آن سرای (آخرت) است. (۲۵)

بعد از این که خداوند متعال اوصاف مؤمنان را به بیان و تعریف گرفت، به تعقیب آن اوصاف ناپسند کافران را نیز خاطر نشان کرده و میفرماید: «وَالَّذِينَ يَنْقُضُونَ عَهْدَ اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مِيثَاقِهِ»: کسانی که پیمانی را که با الله بسته بودند، نقض می کنند. پیمانی را نقض میکنند که در آن متعهد شده بودند که به خدا ایمان داشته باشند و از اوامرش اطاعت کنند. تعهد نامه که در اقرار و اعتقاد شان در کلمه طیبه «لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ» بسته بودند. این تعهد نامه بمثابة معاهده بزرگی است که غرض انجام تمام احکامی که از جانب خداوند متعال و رسول اله صلی الله علیه وسلم نشان داده شده است.

«وَيَقْطَعُونَ مَا أَمَرَ اللَّهُ بِهِ أَنْ يُوصَلَ»: یعنی حقوقی را که خدای سبحان به پیوستن آن دستور و هدایت داده همچون حق والدین، صلۀ رحم و حق سایر ذی حقان از جمله فقرا، مستمندان و یتیمان را زیر پا کرده اند.

از فحوای آیه مبارکه به وضاحت در می یابیم که: نقطه‌ی شروع و آغاز تمام انحرافات، همانا جدایی انسان از خداوند متعال و احکام و دساتیر الهی است.

همچنان در می یابیم که: قطع رحم از جمله گناهان کبیره می باشد، زیرا وعده عذاب برای آن داده شده است.

در خصلت سوم بندگان آمده است که: «وَيُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ» که ایشان در روی زمین فساد ایجاد میکنند، با کفر، ارتکاب معاصی و زیان رساندن به جانها و مالهای مردم. «بر آن گروه» به سبب این فساد افروزشان «لعنت است»
 «أُولَئِكَ لَهُمُ اللَّعْنَةُ» آنهایی که به این اوصاف زشت متصف هستند از رحمت الله متعال فاصله گرفته و بهره‌ای از این گروه که به این اوصاف زشت وبد متصف هستند از رحمت حق تعالی مطرود و از بهشتش محروم می باشند.
 «وَلَهُمْ سُوءُ الدَّارِ (۲۵)» جایگاهشان خواری و شرمساری همراه با نابودی و زیان و خشم خدای رحمان به عکس پرهیزگاران، در جهنم سوزان است.
 «اللَّعْنَةُ»: لعن و نفرین. طرد از رحمت خدا و بی بهره ماندن از نعمت او.
 «سُوءُ الدَّارِ»: سرانجام بد. پایان بد جهان که دوزخ است.

خوانندگان محترم!

پس از بیان کردن سرانجام مؤمن و فرجام مشرک، اینک در آیات (۲۶ الی ۲۹) اشاره ای از روزی فراوان و روزی اندکی در دنیا اشاره بعمل می آورد؛ چون این جهان آزمایشگاه بزرگ برای انسانها است. پس برخورداری کافران سست عناصر و بی باوران ناسپاس از رزق و روزی فراوان، دلیل بر بزرگواری وارزش آنان نخواهد بود و اندک بودن روزی برخی از مؤمنان هم نشان اهانت به آنان نیست؛ بلکه مصلحتی است که فقط آفریدگار میداند. قرآن در آیات متعددی از کافران حکایت میکند که از پیامبر خاتم معجزه‌ی مادی حسی درخواست میکردند؛ چون به قرآن ایمان نداشتند. بدان که: این پیشنهاد، نشان نادانی آنان است.

اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي
الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَاعٌ ﴿٢٦﴾

الله روزی را برای هر کسی که بخواهد وسیع میگرداند، و (هر کسکه بخواهد) تنگ می دارد، و (کافران) به زندگی دنیا شاد شدند، در حالیکه زندگی دنیا در (برابر) آخرت جز متاعی (ناچیز و چند روزه) نیست. (۲۶)

«اللَّهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ»: تنها ذات پروردگار است که بر مبنای حکمت و مصلحت، روزی را بر هر کس از بندگانش که بخواهد، گشاده، و فراوان و با برکت می گرداند.

«يَقْدِرُ»: و بر هر کس از خلقش که بخواهد آن را تنگ و اندک می سازد؛ از آنکه در پس پرده، در این امرچه رازها و حکمت هایی نهفته است، خالق لایزال بدان دانا و حکیم است.

«وَفَرِحُوا بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا»: آن مشرکان به نعمت های دنیا مسرور شدند و همچون انسان های مست و متکبر به شادی پرداختند. و نسبت به آنچه که نزد الله متعال است، غافل و جاهل ماندند، این بیان متضمن سفیه خواندن آنهاست که به دنیا مسرور می شوند، دنیایی که خدا آن را ناچیز و پست معرفی کرده و گفته است:

«وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا مَتَاعٌ (۲۶)»: ارزش حیات دنیا ناچیز و در مقایسه با آخرت حقیر است.

درس مهم در آیه مبارکه اینست که: دنیا، کوچک، کم و زودگذر است، به آن نباید دل بسطه کنیم، و در ضمن نباید از بسط رزق یاغی و باغی شویم که همه چیز را از یاد خود ببریم و نه به هنگام قبض آن از همه چیز ناامید و مأیوس گردیم. زیرانظام الهی، نظامی است حکیمانه و بر پایه آزمایش، نه بر اساس شانس و بخت و اقبال.

در حدیث شریف آمده است: «دنیا در برابر آخرت جز مانند این که یکی از شما این انگشتش را در دریا فرو برد، نیست و به انگشت سبابه خویش اشاره کردند پس باید بنگرد که با آن چه چیز را از دریا بیرون می آورد!».

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ قُلْ إِنَّ اللَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أُنَابَ ﴿٢٧﴾

و کسانی که کافر شدند می گویند: «چرا بر او (محمد) نشانه (و معجزه ای) از (سوی) پروردگارش بر او نازل نشده است؟!». (ای پیامبر!) بگو: «بی گمان خداوند هر کس را بخواهد گمراه میکند، و هر کس که باز گردد (و توبه کند) به سوی خویش هدایت می کند.» (۲۷)

باید گفت که: هر پیامبری برای اثبات ادعای نبوت خود، باید نشانه‌ای از جانب خداوند داشته باشد که آن را معجزه می نامند، این معجزه طبعاً در امور خاص و مشخصی است، اما افراد لجوج که قصد پذیرش حق را نداشتند، از پیامبر صلی الله علیه وسلم درخواست و تقاضای معجزه بر اساس هوس‌های خود میکردند، در صورتی که اگر لجاجت را کنار می گذاشتند، قرآن عظیم الشان، بزرگترین معجزه است.

در ضمن قابل تذکر است که: کفار که انسانها لجوجی بودند و هر لحظه معجزه‌ی جدیدی را از پیامبر صلی الله علیه وسلم مطرح میکردند، مشکل در معجزه بیرونی نیست، بلکه در عناد درونی کفار است. طوریکه میفرماید: «وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ آيَةٌ مِنْ رَبِّهِ ۚ ۲۷» کافران از روی دشمنی عناد و لجاجت میگویند: چرا بر پیامبر صلی الله علیه وسلم معجزه محسوس و ملموسی مانند معجزه موسی در عصا و ید بیضا، معجزه عیسی در زنده ساختن مردگان و شفای کوران و امثال آنها فرود نیامده است؟

«قُلْ إِنْ أَلَّهَ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَ يَهْدِي إِلَيْهِ مَنْ أُنَابَ (٢٧)» ای محمد! به آنان بگو: کار در دست الله است نه در اختیار من. هر کس را که بخواهد گمراه میکند، به طوری که دلایل و تهدید مراو را سودی نیست. و هر کس را که بخواهد به دین خود هدایت می کند؛ چون توبه کرده و پشیمان شده و به پیشگاه او برگشته است.

باید یادآور شد که: سنّت الهی هدایت همه مردم است، «إِنْ عَلَيْنَا لَلْهُدَى» (لیل، ۱۲). اما اگر کسی راه کج را انتخاب و در پیش گیرد، خداوند سزای او را، همان گمراهی قرار می دهد.

در ضمن باید گفت: که در این هیچ جای شکی نیست که: هدایت بدست الله متعال است، ولی هدایت خداوند شامل کسانی می شود که در خود، آمادگی به وجود آورده باشند.

در التسهیل آمده است: درخواست مشرکین را به صورت تعجب آورده است. یعنی محمد صلی الله علیه وسلم قرآن و آیات بی شماری را آورده و شما آنها را نادیده گرفته و آیتی دیگر درخواست کردید و به کفر خود ادامه دادید. خدای متعال هر کس را که بخواهد با وجود ظهور آیات گمراه میکند. و هر کس را که بخواهد بدون آیات او را راهنمایی و هدایت می کند. (التسهیل ۱۳۴/۲).

الَّذِينَ آمَنُوا وَ تَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ أَلَّا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ ﴿٢٨﴾

(ای پیامبر!) بگو: آنها کسانی هستند که ایمان آورده اند و دل‌هایشان به یاد خدا مطمئن (و آرام) است، آگاه باشید با یاد خدا دل‌ها آرامش می‌یابد! (۲۸)

«الَّذِينَ آمَنُوا وَ تَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ»: راه یافتگان همان کسانی هستند که الله متعال هدایت شان کرده لذا به سوی او بازگشته‌اند و ایمان آورده اند. یعنی خدا توبه کاران و پشیمان شدگان را که عبارتند از مؤمنان، هدایت کرده و

قلوب آنها را به ذکر و یاد خود آرامش و انس می دهد. یعنی: دل هایشان را با ذکر خدای سبحان به زبان؛ چون تلاوت قرآن، تسبیح، تمجید، تکبیر و کلمه توحید، یا با شنیدن این اذکار از دیگران، انس گرفته و آرامش میابد، «أَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ (۲۸)» آگاه و بیدار باشید که با یاد وسیله‌ی ذکر و یاد الله قلوب مؤمنان انس و آرامش می یابد. نه با یاد دیگران.

بنابراین خوشبخت‌ترین انسانها کسانی‌اند که پیوسته به یاد الله متعال مشغول‌اند. به راستی که آنها پیشتازان کامیافته و رستگاران عرصه‌ی توفیق‌اند که زندگی‌شان سرشار از عطر دل‌انگیز شادابی است؛ آنانند که همه‌ی فرصت‌ها را به کار بسته، پشتوانه‌ی حسنات خویش را هرچه پر بارتر نموده‌اند و با آلاله‌های نورانی طاعت؛ سیل گناه را از نفس انداخته و از سرزمین هستی‌شان زدوده‌اند. (تفسیر المیسر: دکتر عایض بن عبدالله القرنی).

قابل تذکر است که: یاد خدا تنها به ذکر زبانی نیست، اگر چه یکی از مصادیق روشن یاد خداست، زیرا آنچه مهم است یاد خدا بودن در تمام حالات خصوصاً در وقت گناه است. و باید گفت که: یاد خداوند با زبان کفایت نمیکند، اطمینان قلبی هم میخواهد. هکذا ایمان بدون اطمینان قلبی، کامل و کار ساز نیست.

الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ طُوبَىٰ لَهُمْ وَحَسُنَ مَا أَجْرُهُمْ ﴿٢٩﴾

کسانی که ایمان آوردند، و کارهای شایسته انجام دادند، برای آنان زندگی خوش و با سعادت و سرانجام نیک دارند. (۲۹)

باید قبل از همه گفت که: زندگی شیرین دنیوی و عاقبت نیکوی اخروی در سایه ایمان و عمل صالح است. همچنان قابل یادآوری است که: کامیابی‌های دنیوی در صورتی ارزش دارد که همراه عاقبت اخروی باشد نه آنکه مانع آن گردد.

طوریکه در این آیه متبرکه که حق تعالی به اهل ایمان مژده داده میفرماید: کسانی که به الله متعال و پیامبرش ایمان آورده و به برنامه و شریعتش عمل کرده‌اند چه خوشحال و چه خوش سرانجامی دارند؛ زیرا فوز عظیم و نعمت‌های پایدار و دایمی در بهشت‌های جاودانگی همراه با عفو، رضا، کرم و امتنان الهی بر سر ایشان سایه گسترده است؛ پس ایشان در دنیا زندگی پاکیزه و گوارا و در آخرت حیاتی پسندیده، شاداب و خجسته دارند.

«تفسیر المیسر» ابن عباس (رض) گفته است: «طوبی لهُم» یعنی سرور و چشم روشنی.

طوبی: حال خوش است؛ از شادی و آرامش روح، زندگانی گوارا و خیر و نعمت فراوان. به قولی: طوبی درختی در بهشت است چنان که در حدیث شریف به روایت سهل بن سعد (رض) آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «طوبی درختی است در جنت که سوار در سایه آن صد سال راه می‌پیماید، اما هنوز آن را نمی‌تواند طی کند».

و هیچ جای شگفتی هم نیست زیرا چنان که در حدیث شریف آمده است: «در بهشت چیزهایی است که نه آنها را چشمی دیده و نه گوشی شنیده و نه بر قلب هیچ بشری خطور کرده است». امام قرطبی این قول را صحیح‌تر دانسته است.

تقسیمات مردم به چهار دسته:

الف: مؤمن، کسانی که هم ایمان دارند و هم اعمالشان صالح است.

ب: کافر، کسانی که ایمان ندارند و در ظاهر نیز اظهار ایمان نمی‌کنند.

ج: فاسق، کسانی که ایمان دارند، ولی اعمالشان صالح نیست.

د: منافق، کسانی که ایمان ندارند، ولی به ظاهر اظهار ایمان می‌کنند.

خوانندگان محترم!

در آیات (۳۰ الی ۳۴) در باره موضوعاتی حضرت محمد (ص)، پیامبر خدا، عظمت قرآن، قدرت پروردگار با عظمت بحث بعمل می‌آید.

كَذَلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَا أُمَمٌ لِيَتْلُوَ عَلَيْهِمُ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابِ ﴿٣٠﴾

(ای پیامبر!) این گونه تو را در (میان) اُمتی فرستادیم که پیش از آنها اُمت‌های (دیگر، بودند و) رفتند، تا آنچه رابه تو وحی کردیم بر آنها بخوانی، درحالی‌که آنها به (خدای) رحمان کفر می‌ورزند. بگو: «او (الله) پروردگار من است، معبودی (به حق) جز او نیست، بر او توکل کردم، و بازگشتم به سوی اوست». (۳۰)

«كَذَلِكَ أَرْسَلْنَاكَ فِي أُمَّةٍ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهَا أُمَمٌ»: ای محمد! همانگونه که خداوند متعال پیامبران پیش از تو را با پیام توحید به سوی اقوام شان فرستاد همچنین ما تو را نیز به سوی امت فرستادیم یعنی مبعوث کردیم که قبل از آنها بسی ملت‌ها رفته‌اند. امت تو آخرین امت است و تو هم خاتم پیامبران هستی.

از جانب دیگر وظیفه و رسالت پیامبران تلاوت وحی الهی بر مردم است طوریکه میفرماید: «لِيَتْلُوَ عَلَيْهِمُ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ»: تا این وحی با عظمت الهی را بر آنها بخوانی و ایشان را در علم نافع، فهیم و دانشمند گردانی، «وَهُمْ يَكْفُرُونَ بِالرَّحْمَنِ» زیرا این قوم از عظمت و یگانگی خداوند رحمان انکار ورزیده‌اند. و سایرین را شریک ذات پروردگار می‌سازند.

یعنی: مشرکان مکه منکر آنند که خداوندی اسمی به نام رحمان داشته باشد چنان که گفتند: ما نمی‌دانیم که رحمان و رحیم کیست؟

«قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ» ای پیامبر! در جواب آن مشرکان بگو: «او پروردگار من است» یعنی: رحمان آفریننده من است «جز او خدایی نیست» یعنی: جز او هیچکس و هیچ چیز دیگر سزاوار عبادت و پرستش نمی‌باشد.

واقعیت امر اینست که: توکل بر الله متعال، عامل مقاومت در برابر کفار است، «عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَ إِلَيْهِ مَتَابِ (۳۰)» پس من فقط به او اعتماد و توکل دارم و بازگشتم به سوی اوست. کار خویش را تنها به او سپرده، خواسته‌هایم را تنها به پیشگاه او برده و تنها به سوی او با توبه و انابت باز می‌گردم و مطمئن هستم که او لغزش‌هایم را می‌بخشد و از بدی‌هایم در می‌گذرد. بنابر این، توکل آغاز راه، و توبه پایان آن است.

دلایل ایمان ما به خداوند متعال؛ ربوبیت او «رَبِّي»، یگانگی او «لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ»، پناهگاهی او «عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ»، و بازگشت ما بسوی او «إِلَيْهِ مَتَابِ»، می‌باشد. منظور آیه مبارکه همانا تسلی خاطر پیامبر صلی الله علیه وسلم است در مقابل انکار و سرسختی قریش؛ زیرا ملت‌های قبل از آنان نیز پیامبران را تکذیب کردند.

وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ أَوْ قُطِعَتْ بِهِ الْأَرْضُ أَوْ كُفِّرَتْ بِهِ الْمَوْتَى بَلْ لِلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا أَفَلَمْ يَنبَأِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَهْدَى النَّاسَ جَمِيعًا وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ أَوْ تَحُلُّ قَرِيبًا مِّن دَارِهِمْ حَتَّى يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ لَا يُخْلِفُ الْمِيعَادَ ﴿٣١﴾

اگر (چنین) قرآنی بود که کوه‌ها به آن به حرکت آیند یا زمین به آن پاره پاره شود یا مردگان را به سخن آرد، (باز هم ایمان نمی‌آورند)، بلکه همه امور از آن الله است، آیا کسانی که ایمان آورده اند (هنوز) ندانسته اند که اگر خداوند می‌خواست؛ قطعاً همه ی مردم را هدایت میکرد؟! و پیوسته کسانی که کافر شدند بخاطر آنچه کرده اند بلاهای کوبنده میرسد، و یا به نزدیکی خانه‌ی آنها فرود می‌آید، تا وعده‌ی خدا فرا رسد، بی‌گمان خداون خلاوف وعده نمیکند. (۳۱)

این آیه مبارکه اوج دشمنی عناد و لجاجت کفار را در برابر رسول الله صلی الله علیه وسلم به بیان گرفته، مانند (آیه ۱۱۱ سورة انعام) که میفرماید: اگر ما فرشتگان را بر خود آنها نازل کنیم و مردگان با آنها سخن بگویند و همه چیز روبروی آنان محشور شود باز هم ایمان نخواهند آورد.

«وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ»: در این آیه مبارکه خداوند متعال از تکذیب کنندگان پیامبرش صلی الله علیه وسلم و کسانی که خواهان معجزات محسوس و ملموس هستند چنین خبر داده است، اگر در اینجا قرآنی بود که از اثر بخشی و اعجاز آن کوه‌ها از جای خود روان می شدند و در حرکت در می آمدند، «أَوْ قُطِّعَتْ بِهِ الْأَرْضُ» یا بر اثر خواندن آن زمین شکاف برمی داشت و قطعه قطعه می شد، و با خواندن آن از آن چشمه‌ها و انهار جاری می شد، یا زمین از خشیت الهی در هنگام قرائت آن شکافته می شد، یا خواننده آن مسافت‌های زمین را به وسیله آن می پیمود. «أَوْ كُفِّمَ بِهِ الْمَوْتَى» یا به وسیله آن مردگان مورد خطاب قرار می گرفتند و جواب میدادند و خدا بر اثر خواندن آن، آنها را زنده میکرد و به زبان می آورد، جواب «لَوْ» محذوف است و تقدیر آن چنین است: «لکان هذا القرآن» یعنی چنان کتابی این قرآن بود و جز آن چیز دیگری نمی توانست باشد؛ زیرا این قرآن در هدایت و یادآوری و نیز در بر حذر داشتن و ترساندن، در اوج فصاحت و بلاغت قرار دارد و چیزی را باقی نگذاشته است که به آن نپرداخته باشد. (این نظر زمخشری است. اما زجاج تقدیر آنرا لَمَّا آمَنُوا دانسته است.).

زجاج گفته است: تقدیر آن چنین است: «لَمَّا آمَنُوا» یعنی بازایمان نمی آوردند؛ زیرا آنها در انکار و سرسختی و دشمنی مبالغه کرده و در آن فرو رفته بودند. و بر گمراهی و فساد خود اصرار داشتند.

«بَلْ لِلَّهِ الْأَمْرُ جَمِيعًا»: بل برای اضراب است. یعنی اگر قرار بود کتابی نازل شود و موارد مذکور را انجام دهد، آن کتاب همین قرآن میبود. اما خدا درخواست آنان را مبنی بر آوردن آیات نپذیرفت؛ زیرا ذات الهی مالک انجام امور و فاعل ما یشاء است. بدون این که احدی توانایی حکم کردن بر او و یا حق پیشنهاد را داشته باشد. و بصورت کل باید گفت که: معجزه، تحت اراده خداوند متعال انجام می یابد، نه بر اساس پیشنهاد و هوس های افراد لجوج.

«أَفَلَمْ يَنبَأِ الَّذِينَ آمَنُوا أَنْ لَوْ يَشَاءُ اللَّهُ لَهَدَى النَّاسَ جَمِيعًا» آیا هنوز مؤمنان از ایمان آوردن کفار ناامید نشده اند، در حالیکه کاملاً می دانند که اگر الله متعال می خواست، آنها را هدایت می کرد؛ زیرا زمام امور در قبضه ی قدرت او قرار دارد. اما حکمت چنان اقتضا کرد که تکلیف بر مبنای اختیار صورت پذیرد.

برخی از مفسران در تفاسیر خویش مینویسد: «أَفَلَمْ يَنبَأِ الَّذِينَ آمَنُوا» به معنی «أفلم يعلم و يتبين» می باشد. آنچه که گفته شد براساس لغت هوازن است (کلمات هوازنی قرآن، کلمات از قرآن است که به قبیله هوازن اطلاق میشود هوازن نام قبیله از عرب در شمال جزیره العرب است که با طایفه قریش در عکاظ جنگیدند آنان از تبار عدنانیان بودند و در سرزمین نجد میان مکه و یثرب می زیستند، که کلمه «يعلم» در آیه ۳۱ رعد به همین قبیله منسوب است) که این معنی از بعضی از سلف نقل شده است، اما تا زمانی که کلمه دارای معنی واضح و مفهوم باشد، خارج کردن آن از معنی اصلی و معنی متبادر به ذهن لزومی ندارد. (تفسیر صفواه التفاسیر).

«وَلَا يَزَالُ الَّذِينَ كَفَرُوا تُصِيبُهُمْ بِمَا صَنَعُوا قَارِعَةٌ» هنوز مصیبت و خطری بزرگ کفار مکه را به خاطر کفر و اعمال ناپسندشان تهدید میکند و انواع مصیبت و بلایا روح و روان آنها را آشفته میسازد. باید یادآور شد که: قهر الهی اختصاص به جهان آخرت ندارد بلکه بساری از انسانها در همین دنیا نیز به قهر الهی مواجه شده اند.

«أَوْ تَحُلُّ قَرِيْبًا مِّنْ دَارِهِمْ» یا خطر و مصیبت بزرگ در نزدیکی دیار آنان به وقوع می پیوندد و موجبات هراس و وحشت آنها را فراهم کرده و جرقه‌هایی از آن به سویشان می جهد.

«حَتَّىٰ يَأْتِيَ وَعْدُ اللَّهِ» تا وعده‌ی خدا مبنی بر پیروزی اسلام و فتح مکه تحقق می یابد.

«إِنَّ اللَّهَ لَا يَخْلِفُ الْمِيعَادَ» (۳۱) «الله متعال هرگز از وعده‌ی خود در مورد نصرت و یاری پیامبران و اولیاء خود و غالب ساختن آنان بردشمنانشان تخلف نمی‌ورزد. وما نیز نباید بر وعده‌ها و وعیدهای الهی شک و تردید داشته باشیم. نکنیم. (صفوأة التفاسیر).

شان نزول آیه ۳۱:

۶۲۱- طبرانی و دیگران از ابن عباس (رض) روایت کرده اند: [مشرکان قریش] به نبی اکرم گفتند: اگر راست می‌گویی بزرگان ما را که مرده اند به مانشان بده، تا با آنان صحبت و گفتگو کنیم و کوه‌های مکه را دورتر ببر که عرصه را بر ماتنگ کرده اند. در اینجا آیه: «وَلَوْ أَنَّ قُرْآنًا سُيِّرَتْ بِهِ الْجِبَالُ...» نازل شد. (اسناد این حدیث ضعیف است، طبرانی ۱۲۶۱۷ روایت کرده در این اسناد قابوس بن ابوطیبان ضعیف است به حدیث بعدی و «فتح القدیر» ۱۳۹۶ مراجعه فرماید).

۶۲۲- ک: ابن ابوحاتم و ابن مردویه از عطیة عوفی روایت کرده اند: [مشرکین قریش] به نبی اکرم (گفتند: کوه‌های مکه را دور ببر تا در دشت گسترده کشت و زرع کنیم یا فاصله‌ها را کوتاه کن، مانند سلیمان (که این کار را برای قومش به وسیله باد انجام می داد، یا مردگان ما را زنده کن مانند عیسی (که مردگان قوم خود را زنده میکرد. در این هنگام خدا آیه و لَوْ أَنَّ قُرْآنًا... را نازل کرد.

وَلَقَدْ اسْتَهْزَيْتُمْ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ فَأَمَلَيْتُمْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ فَكَيْفَ كَانَ
عِقَابِ ﴿٣٢﴾

(تنها تو را استهزا نکردند) قطعاً پیامبران پیش از تو را نیز استهزا نمودند، من به کافران مهلت دادم سپس آنها را گرفتم دیدی مجازات (من) چگونه بود؟! (۳۲) «وَلَقَدْ اسْتَهْزَيْتُمْ بِرُسُلٍ مِنْ قَبْلِكَ» این آیه مبارکه غرض تسلی و آرامش دادن خاطر پیامبر صلی الله علیه وسلم است. طوریکه میفرماید: ای پیامبر برگزیده! اگر مشرکان تو را به مسخره گرفتند متاثر و غمگین می شو، پیش از قومت، امت های دیگر یعنی، مجرمان دیگر پیامبران و انبیاء خود را نیز مورد تمسخر و ریشخند قرار داده اند. پس تو اولین کسی در این راه نیستی، از این رو به شیوه پیامبران پیشین که شیوه پایداری و استقامت است عمل کن. «فَأَمَلَيْتُمْ لِلَّذِينَ كَفَرُوا ثُمَّ أَخَذْتُهُمْ» از این رو به شیوه پیامبران پیشین که شیوه پایداری و استقامت است عمل کن، طوریکه به کافران مهلت و فرصت دادم و آنان را در امنیت و آرامش رها کردم، سپس آنها را به عذاب سخت خود گرفتار نمودم. در این هیچ شکی نیست که: مهلت دادن، سنت حتمی و همیشگی الهی است. «فَأَمَلَيْتُمْ» که: مؤمن از این فرصت برای توبه و عمل صالح استفاده و بهره برداری میکند، ولی کفار از این فرصت ها استفاده سوء نموده و برگناهان خویش می افزایند. «أَخَذْتُهُمْ» ولی نباید به مهلت های الهی مغرور شویم، زیرا قهرالله متعال ناخبر و یکبارگی نازل میشود. «فَكَيْفَ كَانَ عِقَابِ (۳۲)» و در نتیجه درقبال کفر و تکذیبشان جزای عمل بد و جزای تکذیب شان را چشیدند.

أَفَمَنْ هُوَ قَاتِمٌ عَلَىٰ كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلْ سَمُّوهُمْ أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ أَمْ بظَاهِرٍ مِنَ الْقَوْلِ بَلْ زَيْنٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرَهُمْ
وَصَدُّوا عَنِ السَّبِيلِ وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ ﴿٣٣﴾

آیا کسی که بالای سر همه ایستاده (و حافظ و نگهبان و مراقب همه است) و اعمال همه را می بیند (همچون کسی است که هیچیک از این صفات را ندارد)

آنان را برای الله شریکانی قرار داده‌اند. بگو: نام‌های آنها را بگیرید، آیا الله را به آنچه که در زمین نمیداند (و نمی‌شناسد) خبر میدهید؟ یا اینکه با سخنان ظاهری (مردم) فریفته میشوید (و آنها را عبادت میکنید)؟ بلکه برای کافران مکر (کفر) شان مزین شده است و از راه راست باز داشته شده‌اند، و کسی را که خدا گمراه کند، پس هیچ راهنمایی برای او وجود نخواهد داشت. (۳۳)

«أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ عَلَى كُلِّ نَفْسٍ بِمَا كَسَبَتْ»: آیا کسی که نگهدار، مراقب، محاسب و ناظر بر تمام اعمال هر شخص است و یک ذره از اعمال بندگان بر او پوشیده نیست به یگانگی در پرستش و اطاعت سزاوارتر میباشد، یا این معبودان ناتوان و بتان جامد و بی‌جان که نه سودی را به انسان میرسانند و نه زیانی؟

مفسر زمخشری میفرماید: خداوند آنها را به خاطر شرکی که قرار داده بودند، به شدت سرزنش میکند. یعنی آیا خدا که ناظر و شاهد اعمال خیر و شر میباشد و تمام نهادهای نیک و بد را زیر نظر دارد و برای آنها جزا و پاداش تهیه دیده است، با آن که فاقد چنان صفاتی است برابر و یکسان است؟! (تفسیر کشاف).

«وَجَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ قُلُوبًا سَمُوهُمْ»: و کافران از نادانی برای خدای یگانه قهار شریکانی قرار دادند درحالیکه او آفریننده خودشان و آفریننده همان چیزهایی است که جز او به پرستش می‌گیرند.

به یاد داشته باشید آنچه اشخاصیکه: از خدای علیم، واحد و قیوم جدا شود، به ورطه شرک و چند خدایی گرفتار می‌شود.

در ضمن باید گفت که: بت پرستی و شرک به قدری سبک سری و بی‌منطق است که حتی نمی‌توان نام و اوصاف معبودان آنان را بیان کرد.

«أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ فِي الْأَرْضِ»: آیا خدا را از وجود شرکایی در زمین با خبر میکنید که از آنها خبر ندارد؟ استفهام برای توییح است. «أَمْ بَظَاهِرٍ مِنَ الْقَوْلِ» یا اینکه از فرط نادانی و سبک مغزی و براساس ظن و گمانی فاسد و باطل آنها

را شریک خدا می نامند؟ یعنی آنها را از روی ظاهر لفظ بی آنکه معنی و حقیقتی داشته باشند، شریکان می نامید؟ از فحوای آیه مبارکه به وضاحت بر می آید که: شاید مشرکان نیز از عمق جان بت‌ها را قبول ندارند. «بَلْ زُيِّنَ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مَكْرَهُمْ وَصُدُّوا عَنِ السَّبِيلِ» چنین نیست بلکه ابلیس لعین، اعمال زشت و باطل کافران را برای شان آراسته و آنها را با مکر و فریبش از هدایت باز داشته است. نباید فراموش کرد: کسیکه مسائل انحرافی برایش جلوه کرد، از راه حق و مسیر هدایت باز می ماند.

«وَمَنْ يُضِلِلِ اللَّهُ فَمَا لَهُ مِنْ هَادٍ (۳۳)» و الله متعال هر کس را به ایمان راه ننماید، رهبری غیر وی نخواهد داشت و هر که را او بر هدایت توفیق نبخشاید قطعاً سرنوشتش به سرایش نیستی و پستی گره خواهد خورد.

یادآوری:

امام قرطبی در رابطه با فرموده‌ی خدا: «أَفَمَنْ هُوَ قَائِمٌ عَلَى كُلِّ نَفْسٍ» فرموده است: بر مبنای فنون علم بیان این آیه شامل استدلالی بلیغ است:

اول، مشرکین را به خاطر قیاس فاسد در مورد عبادت و پرستش غیر خدا توبیخ و سرزنش کرده است.

دوم، در «جَعَلُوا لِلَّهِ شُرَكَاءَ» اسم ظاهر را به جای ضمیر آورده است تا گمراهی آنان را در قرار دادن شریک برای خدای یگانه که هیچ شخصی نمی تواند با او شریک شود، یادآور شود.

سوم، به شیوه‌ای مستدل وجود شرکا را انکار کرده است: «قُلْ سَمُّوهُمْ».

چهارم، با آوردن «أَمْ تُنَبِّئُونَهُ بِمَا لَا يَعْلَمُ» با نفی لوازم شیء آن شیء را نیز نفی کرده است.

پنجم، برای این که به صورت تدریجی آنان را به تأمل و اندیشه وا دارد، گفته است: «أَمْ بظَاهِرٍ مِنَ الْقَوْلِ» یعنی آیا بدون تفکر و اندیشه چیزی را میگویند و

در باره‌ی بطلان نمی‌اندیشید؟! پس همین استدلال و اعتراض بیانگر اعجاز قرآن است و نشان می‌دهد که گفته‌ی انسان نیست. (به نقل از حاشیه‌ی صاوی).
خوانندگان محترم!

حق تعالی در این دو آیه، از طریق اقامه حُجّت بر بطلان راه و روشی که مشرکان بر آن قرار دارند، درخواست معجزات از سوی آنان را نیز به‌طور ضمنی رد کرده است. همچنان خداوند متعال بعد از اقامه حُجّت، این هشدار مطرح می‌شود:

لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَلِعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ وَمَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ
وَاقٍ ﴿٣٤﴾

برای آنان در زندگی دنیا عذابی است، و مسلماً عذاب آخرت سخت‌تر و پر مشقت‌تر است، و آنان راهیچ حافظ و نگه‌دارنده‌ای [از عذاب خدا] نیست. (۳۴) «لَهُمْ عَذَابٌ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا» برای کفار در این جهان عذابی عاجل از قبیل کشته شدن، ذلت و به اسارت در آمدن رسوایی و اهانت و سایر مشکلات دارند. واقعیت هم همین است کسیکه: برای الله متعال شریک قرار می‌دهند، در دنیا نیز معذب می‌شوند.

«وَلِعَذَابُ الْآخِرَةِ أَشَقُّ»: ولی عذاب آخرتشان از عذاب دنیا شان سنگین‌تر و شدیدتر و دردناکتر است. زیرا عذاب دنیا سپری می‌شود در حالی که عذاب آخرت همیشگی و ابدی است، همچنین آتش دوزخ نسبت به آتش دنیا هفتاد برابر سوزان‌تر و سخت‌تر است

«وَمَا لَهُمْ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَاقٍ ﴿٣٤﴾» و هیچ کس نیست که آنان را از عذاب خدا حفظ کند و قهر و انتقامش را از آنان دفع نماید. یعنی اینکه شفاعت، شامل حال مشرکان نمی‌شود.

سپس بشارت به اهل تقوی و هشدار به اهل کفر در یک آیه چنین آمده است:

چطور عذاب آخرت نسبت به عذاب دنیا بی سخت تر است:

مطابق نص قرآنی عذاب آخرت نسبت به عذاب دنیایی، سخت تر و شدید تر است: زیرا:

در قیامت اسباب و وسایل قطع می گردد. «تَقَطَّعَتْ بِهِمُ الْأَسْبَابُ» (بقره، ۱۶۶).
نسب و فامیلی، دیگر رولی را بازی کرده نمی تواند «فَلَا أَنْسَابَ بَيْنَهُمْ يَوْمَئِذٍ»
(مؤمنون، ۱۰۱).

فدیه قبول نمی شود. «يَوْمَذُ الْمُجْرِمُ لَوْ يَفْتَدِي... بِبَنِيهِ وَ صَاحِبَتِهِ وَ أَخِيهِ... وَ مَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا كَلًّا» (آیات: ۱۱ تا ۱۶ سورة معارج را ملاحظه فرماید).
حاضر است بستگان و حتی تمام جهان را فدا کند.

عذر خواهی مفید نیست. «يَوْمَ لَا يَنْفَعُ الظَّالِمِينَ مَعَذِرَتُهُمْ» (غافر، ۵۲).
دوستان یکدیگر را رها می کنند. «لَا يَسْتَلُ حَمِيمٌ حَمِيمًا» (معارج، ۱۰).
«خَالِدِينَ فِيهَا لَا يُخَفَّفُ عَنْهُمْ الْعَذَابُ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ» (بقره، ۱۶۲).
(آنان برای) همیشه در آن (لعنت و دوری از رحمت پروردگار) باقی می مانند،
نه از عذاب آنان کاسته می شود و نه مهلت داده می شوند.
تخفیفی در کار نیست. «لَا يُخَفَّفُ» (بقره، ۱۶۲).

و نباید فراموش کنید که عذاب آخرت هم، روحی و هم جسمی است. «ذُقْ
إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ الْكَرِيمُ» (۴۹) «إِنَّ هَذَا مَا كُنْتُمْ بِهِ تَمْتَرُونَ» (۵۰) (آیات ۴۹ و ۵۰
دخان) (به او گفته میشود) بچش که تو همان هستی که به گمان خود عزیز و
کریم بودی. این همان است که همواره در آن تردید داشتید.

خوانندگان محترم!

پس از بیان مجازات کافران در هر دو جهان (سورة فرقان آیات ۱۱ الی ۱۶)
اینک در آیات (۳۵ الی ۳۹) موضوعاتی در باره وصف بهشت، مزد و مکافات
متقیان و آن چه که برایشان در بهشت آماده است، بحث بعمل می آورد. سپس

به شادمانی مؤمنان اهل کتاب در مورد نزول قرآن و انکار برخی از آنان، اشاره و شبهه های بی باوران را - که به تعدد ازدواج ایراد میگیرند و این که محمد از آوردن معجزه ی حسی ناتوان است - ابطال میکند و مردود میشمرد و میگوید: او نیز همچون سایر پیامبران، زن و فرزند دارد، معجزه فقط در اختیار پروردگار است و هر رویدادی زمان و اجلی معین خواهد داشت.

مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ ﴿٣٥﴾

وصف بهشتی که به پرهیزگاران وعده داده شده است، (چنین است که: نهرها از زیر (قصرها ودرختان) آن جاری است، میوه هایش همیشگی، و (نیز) سایه اش (دائمی است)، این است سرانجام کسانی که پرهیزگاری کردند، و سرانجام کافران آتش (جهنم) است. (۳۵)

ازجمله شیوه های تعلیمی و تربیتی در قرآن عظیم الشأن، مقایسه و سنجش میان افراد، حالات و سرانجام حق و باطل است. از این جهت چون در آیه ی قبل، آینده مشرکان بیان شده بود، لذا در این آیه مبارکه به عاقبت افراد با تقوا اشاره بعمل آمده است، تا انسان ها با مقایسه ی این دو سرنوشت، با درک و آگاهی بیشتر و بهتری بتوانند راه خود را انتخاب نمایند.

وبدین ترتیب سورة مبارکه رعد با بیان صدق رسالت پیامبر صلی الله علیه و سلم و گواهی دادن خدا و مؤمنان اهل کتاب بر صداقت و صحت ادعای او خاتمه می یابد.

«مَثَلُ الْجَنَّةِ الَّتِي وَعَدَ الْمُتَّقُونَ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ أُكُلُهَا دَائِمٌ وَظِلُّهَا» وصف و چگونگی بهشت شگفت انگیزی که الله متعال آن را به بندگان پرهیزگارش وعده داده است چنین میباشد: که از زیر قصرها، منازل و درختان آن نهرها روان است، پس درخشش و صفا، و رونق و بهاء، با آب و چمن و

باغ‌های رعنا و بوستان‌های دلگشا که میوه‌های آن همیشگی و لاینقطع است همه باهم برای شان جمع آمده است. میوه‌های آن در دسترس، لذت بخش و بس گواراست، سایه سارهای آن نه بر می‌گردد و نه از بین می‌رود. باید گفت که: نعمت‌های بهشتی، موسمی، موضعی و فاسد شدنی نیست و قطع و وصل و آفت در آن راه ندارد.

همچنان قابل یادآوری است که: بهشت، بهای تقواست و بی‌جهت به کسی داده نمی‌شود. در ضمن باید گفت: پاداش پرهیز موقت دنیوی، کامیابی دائم اخروی را به دنبال دارد.

«تِلْكَ عُقْبَى الَّذِينَ اتَّقَوْا» این است سرانجام متقیان و پرهیزگاران همان بهشت است و در نهایت به آن در می‌آیند.

«وَعُقْبَى الْكَافِرِينَ النَّارُ (۳۵)» اما سرنوشت اشرار بدکار، همان سوزش نار است همراه با خشم خدای جبار؛ پس بنگر که میان دو سرنوشت چه قدر فاصله بعید است!

خواننده محترم!

به ظاهر اشخاص نباید نظر اندازیم، زیرا که پایان کار مهم است.

در حدیث شریف به روایت جابر(رض) آمده است: «روزی مشغول خواندن نماز ظهر بودیم که ناگهان دیدیم رسول الله صلی الله علیه وسلم جلو رفتند و ما نیز به پیروی از ایشان جلو رفتیم. سپس دست بردند تا چیزی را بگیرند، آنگاه واپس آمدند. چون نماز تمام شد، ابی بن کعب(رض) به ایشان گفت: یا رسول الله! امروز در حال نماز کاری کردید که تاکنون ندیده‌ایم که آن را انجام دهید؟ رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: بلی! امروز بهشت، طراوتها، گلها و میوه‌های آن در حال نماز بر من عرضه شد پس از میوه‌های آن خوشه‌ای انگور را به دست گرفتم تا برای شما بیاورم، اما میان من و آن خوشه مانع ایجاد

شد و اگر آن را به شما می آوردم و تمام کسانی که در میان زمین و آسمانند از آن می خوردند، قطعاً چیزی از آن نمی کاستند».

وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ إِلَيْهِ أَدْعُو وَإِلَيْهِ مَآبٌ ﴿٣٦﴾

و کسانی که به آنها کتاب (آسمانی) دادیم، از آنچه به سوی تو نازل شده است، خوشحال میشوند، و از احزاب (و گروه ها) کسانی هستند که قسمتی از آن را انکار میکنند، (ای پیامبر!) بگو: «من مأمورم که «الله» را بپرستم، و به او شرک نیاورم، و تنها به سوی او دعوت می کنم، و بازگشت من به سوی اوست» (۳۶). این آیه مبارکه مانند آیات دیگر: (از جمله آیه: ۵۲ سوره قصص، آیه ۱۲۰ سوره بقره، و آیه ۱۵۹/ سوره اعراف) از انسانهای سالم، خوش قلب و پذیرای حق اهل کتاب ستایش کرده و میفرماید: اهل کتاب واقعی، روحیه‌ی حق‌گرا دارند، از تعصبات نابجا پرهیز می کنند و چون با اسلام و آیات الهی برخورد کنند، شادمان شده و ایمان می آورند.

طوری که در این آیه مبارکه آمده است: معلوم می شود که ایمان به تمام دستورات الهی لازم است، نه بخشی از آن.

تشریح لغات و اصطلاحات آیه مبارکه:

«الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ...»: مراد گروهی از یهودیان و مسیحیانی است که ایمان آورده‌اند.

«الْأَحْزَابِ»: گروه‌ها و دسته‌ها. «مِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ...»: مراد یهودیان و مسیحیان و همچنین مشرکانی است که گرد هم آمدند و بر ضد پیغمبر و دین مقدس اسلام به مبارزه برخاستند. «أَدْعُو»: دعوت می کنم. مردم را فرا می خوانم. در رسم الخط قرآنی الف زائدی در آخر دارد.

«مَآبٍ»: رجوع و بازگشت من. اصل آن (مَآبِي) و از ماده (أَوْب) می باشد.

(تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن» مصطفی خرمدل).

تفسیر:

«وَالَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَفْرَحُونَ بِمَا أُنزِلَ إِلَيْكَ»: مؤمنان اهل کتاب (همچون عبدالله بن سلام از یهود و نجاشی از نصاری) از وحی نازل شده بر پیامبر صلی الله علیه وسلم شاد و مسرور می شوند؛ زیرا قرآن تصدیق کننده کتاب های آسمانی است که نزدشان وجود دارد، و نیز مژده ای آمدن این کتاب ها داده شده است.

«وَمِنَ الْأَحْزَابِ مَنْ يُنْكِرُ بَعْضَهُ»: و از احزاب کسانی هستند که بخشی از آن را انکار میکنند. یعنی: از احزاب و دسته های یهود و نصاری کسانی هستند که بر ضد این دین عمل می کنند زیرا منکر آنند که احکام و برنامه های قرآن، ناسخ برنامه های ادیانشان است. بنابر این، شادمانی عده ای از آنان به نزول قرآن، فقط به آن بخش از قرآن بر می گردد که با کتابهایشان موافق است و انکار منکرانشان هم، متوجه بخشی از قرآن است که مخالف کتابهایشان می باشد. «قُلْ إِنَّمَا أُمِرْتُ أَنْ أَعْبُدَ اللَّهَ وَلَا أُشْرِكَ بِهِ»: پس ای پیامبر! به آنها خبر ده که الله سبحانه و تعالی به تو دستور داده است تا او را به یگانگی پرستیده، و به او شرک نورزم یعنی: جز این نیست که در کتاب نازل شده بر خود، به عبادت خداوند متعال و یکتا پرستی اش مأمور گردیده ام و این اصلی است که همه کتاب های آسمانی بر آن متفق بوده و تمام ملل اقتدا کننده به پیامبران علیهم السلام نیز بر عدم انکار آن وحدت کامل دارند «إِلَيْهِ أَدْعُوا وَ إِلَيْهِ مَأْب (۳۶)»: مردم را به عبادت او میخوانم نه به سوی غیر وی و سرانجام بازگشتم به سوی اوست» نه به سوی غیر وی پس چگونه دعوتی این چنین مورد کفر و انکار قرار می گیرد؟!!

وَكَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ ﴿٣٧﴾

و این چنین قرآن را به عنوان کتابی روشن و با زبان عربی نازل کردیم، و (بالفرض) اگر از خواهشات آنها پیروی کنی بعد از علمی که به تو رسیده است، تو را از (عذاب) الله هیچ حمایتگر و مددگاری نیست. (۳۷)

«كَذَلِكَ أَنْزَلْنَاهُ حُكْمًا عَرَبِيًّا»: «و بدین سان قرآن را حکمی عربی فر فرستادیم» یعنی: قرآن را به گونه‌ای نازل کردیم که دربرگیرنده اصول و فروع شریعت بوده و به زبان عربی روشنی بیان شده است و میان مردم در وقایع و قضایا به مقتضای حکمت حکم میکند چنان که کتاب های آسمانی دیگر بر پیامبران علیهم السلام را به زبانهای خودشان نازل کردیم.

«حکم»: در آیه، به یکی از این سه معناست: حاکم و فاصل میان حق و باطل، احکام الهی و حکمت.

«وَلَئِنِ اتَّبَعْتَ أَهْوَاءَهُمْ بَعْدَ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ»: و بر فرض اینکه پیامبر صلی الله علیه وسلم از هوس های مشرکان در پرستش غیر پروردگار عالمیان پیروی کند، «ما لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا وَاقٍ (۳۷)» یاوری نمی یابی که تو را یاری دهد و از عذاب خدا مصون بدارد. منظور این است که مردم از پیروی هوی و هوس بر حذر باشند؛ زیرا وقتی چنین خطابی بر معصوم نازل شود، هدف از آن بر حذر داشتن مردم است. این بدین معنی است که: خداوند با هیچکس خویشاوندی ندارد، حتی اگر انبیاء هم کج بروند، مورد تنبیه الهی واقع میشوند. قرطبی فرموده است: خطاب به پیامبر صلی الله علیه وسلم و منظور امت است. (تفسیر قرطبی ۳۲۷/۹).

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ ﴿٣٨﴾

و همانا پیش از تو پیامبرانی را فرستادیم و برای آنها همسران و فرزندان قرار دادیم، و هیچ پیامبری حق نداشت، که جز به فرمان خدا معجزه ای بیاورد، برای هر (امر و) زمانی، نوشته ای مقرر است. (۳۸).

«وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً»: پس پیامبران پیشین نیز با زنان ازدواج کرده و از آنان صاحب فرزندان می شده اند، و این سنت حق تعالی در مورد انبیائش میباشد. این آیه در رد گفته‌ی آن‌عه از اشخاصی نازل شده است که کثرت زنان را بر پیامبر صلی الله علیه وسلم عیب و عار قلمداد میکردند و میگفتند: اگر واقعاً پیامبر بود به زهد و ترک دنیا روی می آورد و از زنان رویگردان میشد. لذا الله متعال گفته‌ی آنها را رد کرده و توضیح می دهد که محمد صلی الله علیه وسلم در این مورد یک استثناء نیست، بلکه او مانند پیامبران پیشین است. باید گفت که: انبیاء نیز مثل سایر مردم زندگی می کرده و دارای همسر و فرزند بوده‌اند «وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ»

«آیة»: معجزه. مراد معجزاتی است که مشرکان و یهودیان پیشنهاد می کردند و انجام آنها را درخواست می نمودند.

هیچ پیامبری نمی تواند برای قوم خود معجزه‌ای ارائه دهد، مگر خدا به او اجازه‌ی آن را بدهد. این هم رد بر آن‌عه اشخاصی است که از پیامبر صلی اله علیه وسلم درخواست معجزه می کردند.

«لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ (۳۸)»: زمان، در نزول قانون الهی نقش دارد طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٌ» برای هر امری که خداوند متعال مقدر کرده است کتاب و میعاد است؛ که خداوند متعال آنها را در لوح محفوظ

نگاشته است. و می‌عاش نیز همان وقتی است که خداوند متعال تحققش را اراده کرده است.

طبری گفته است: الله هر امری را که مقرر فرموده است کتابی دارد، آن را نوشته و در نزد خود دارد. (طبری ۱۳/۱۶۵).

شان نزول آیه:

کلبی در بیان سبب نزول آیه کریمه می‌گوید: یهودیان، رسول الله صلی الله علیه وسلم را مورد طعن قرار داده و گفتند:

ما جز توجه به زنان و نکاح، وظیفه‌ای برای این مرد نمی‌بینیم، اگر همان‌طور که گمان می‌برد پیامبر بود پرداختن به امر نبوت می‌بایست فرصتی را برای او باقی نگذارد که به این مسائل پردازد. آنگاه آیه‌ی «وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا رُسُلًا مِنْ قَبْلِكَ وَجَعَلْنَا لَهُمْ أَزْوَاجًا وَذُرِّيَّةً» نازل شد. (قرطبی ۹/۳۲۷).

در حدیث شریف آمده است: «چهار چیز از سنن پیامبران است: استعمال عطر، مسواک، حنا و عقد نکاح».

يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ ﴿٣٩﴾

الله هر چیزی را که بخواهد از میان می‌برد و هر چیزی را که بخواهد ثابت می‌دارد، و ام‌الکتاب (لوح محفوظ) در نزد اوست. (۳۹)

«يَمْحُوا اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ» الله متعال از شرایع و احکام و نامه‌های فرشتگان، هر چه را که بخواهد پاک می‌کند و هر چه را بخواهد بدون تغییر دادن ثابت نگه‌میدارد.

یعنی دست خداوند متعال برای تغییر در نظام تکوین یا تشریح باز است. ذات پروردگار آن احکامی را که بخواهد به وسیلهٔ نسخ محو و زایل می‌کند؛ چنان که کتاب‌های آسمانی پیشین را با نزول قرآن کریم منسوخ گردانید.

ابن عباس (رض) گفته است: خدا جز مرگ و حیات و شقاوت و نیکبختی هر چه را بخواهد تغییر می‌دهد، که آنها تغییر ناپذیرند. و بنا به قولی محو و اثبات عام است و شامل همه چیز میشود؛ زیرا روایت است که امیرالمؤمنین عمر رضی الله عنه وقتی که به طواف بیت می‌پرداخت می‌گریست و میگفت: بار خدایا! اگر شقاوت و گناهی دربارهی من نوشته‌ای آنرا محو فرما، تو هر چه را بخواهی محو و یا اثبات میکنی و «ام الكتاب» نزد تو میباشد، و آنرا بخشودگی و نیکبختی قرار بده. (این نظر مجاهد نیز میباشد آنجا که میگوید: مرگ و زندگی و شقاوت و سعادت تغییر ناپذیر نیستند.) و ابو سعود این را ترجیح داده است و نظر ابن مسعود نیز چنین است.

عکرمه در تفسیر این آیه مبارکه مینویسد: «خداوند به وسیله ی توبه ی راستین (نصوح) گناهان را محو میکند و نیکی را جایگزین میفرماید». [فرقان/۷۰].
 «وَعِنْدَهُ أُمُّ الْكِتَابِ (۳۹)» اصل و منبع هر کتابی یعنی «لوح المحفوظ» نزد او میباشد که خدا مقدار همه چیز را در آن ثبت کرده است.

«وام الكتاب» یعنی: اصل کتاب که نه آن را تبدیلی است و نه تغییری «نزد اوست» به قولی: محو و اثبات در نامه هایی است که به دست فرشتگان قرار دارد، اما لوح محفوظ (ام الكتاب) را نه محوی است و نه تبدیلی بلکه آیات ناسخ و منسوخ و آنچه که محو یا تبدیل می‌شود و آنچه که باقی می‌ماند و حکم آن از بین نمی‌رود، همه در آن ثبت و محفوظ است.

در حدیث شریف آمده است: «همانا انسان به سبب گناهی که مرتکب میشود، از رزق محروم میگردد و قضا راجز دعا برنمیگرداند و در عمر جز نیکوکاری نمی‌افزاید».

خلاصه: عقیده ما این است که:

- ۱- برای قضای خداوند متعال، دگرگونی و تبدیلی نیست.
 - ۲- محو و اثبات احکام نیز از جمله اموری است که قضای الله متعال سابقاً بر آن رفته است.
 - ۳- بخشی از قضای الهی حتماً واقع میشود و آن قضایی است که ثابت و تغییر ناپذیر است و بخشی از آن به اسباب برگردانده می شود و آن اموری است که به وسیله اسباب محو و نابود می شوند و محو شدن آنها یا به دعاست، یا به صله رحم و نیکوکاری با نزدیکان.
 - ۴- محو آن بخش از قضای الهی که به اسباب برگردانده می شود، شامل نسخ شریعت‌ها نیز میگردد، یعنی: گاهی شریعتی، شریعت ما قبل خود را منسوخ میکند، مانند نسخ کتاب‌های آسمانی دیگر به قرآن. و همه اینها به قضا و قدر خداوند مربوط است.
 - ۵- امور همه به اوقات خود وابسته می باشند. که البته نص آیات و احادیث شریف، به همه این مواد ناطق است. (بنقل از تفسیر انوار القرآن: تألیف عبدالرؤف مخلص هروی).
- شان نزول آیه ۳۹:
- ۶۲۳- ک: ابن ابوحاتم از مجاهد روایت کرده است: هنگامی که «وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيَ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ» (رعد: ۳۸) نازل شد، قریش گفت: ای محمد! ما تو را در هیچ چیز صاحب اختیار نمی بینیم. پیامبر (از این قضیه نگران و ناآرام شد. پس خدای مهربان «يَمْحُو اللَّهُ مَا يَشَاءُ وَيُثَبِّتُ» را نازل کرد. خوانندگان محترم!
- در آیات (۴۰ الی ۴۳) موضوعاتی از قبیلی مسؤولیت پیامبر در تبلیغ شریعت الهی، خداوند حسابرس و حاکم است و حیل‌های حیل‌گران را از بین می برد. به بحث گرفته شده است.

وَإِنْ مَا تُرِيكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ أَوْ تَتَوَقَّعُكَ فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ ﴿٤٠﴾

اگر بخشی از آنچه به آنان وعده داده‌ایم، به تونشان دهیم و یا اینکه تو را بمیرانیم، در هر حال تنها رساندن (پیغام) بر عهده تو است و حساب بر عهده ما می باشد. (۴۰)

«وَإِنْ مَا تُرِيكَ بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ» ای پیامبر! واگر قسمتی از عذاب و رسوایی ها، خواری ها و حقارت هایی که کفار را در همین دنیا به آن تهدید نموده‌ایم، به تو نشان دهیم، نمایانیم این همان عذاب شتابان و زود رس شان است.

«بَعْضَ الَّذِي نَعِدُهُمْ» یعنی آنچه از لطف خداوند بر مسلمانان و یا قهر الهی بر کفار مشاهده میشود، تنها گوشه‌ای از تحقق وعده‌های الهی است، «أَوْ تَتَوَقَّعُكَ» یا روح تو را پیش از آن بگیریم و تو را قبل از آنکه عذابشان را مشاهده کنی تو را بمیرانیم حتی مرگ افرادی چون رسول گرامی اسلام مانع از تحقق وعده‌های الهی نیست و در زمان پیش بینی شده، محقق خواهد شد.

«فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ وَعَلَيْنَا الْحِسَابُ (۴۰)» «به هر حال جز این نیست که بر تو رساندن پیام است» یعنی: پس بر تو جز دعوت و رساندن پیام چیز دیگری نیست؛ حساب شان بر الله متعال و عقاب شان نیز نزد اوست، بدین گونه، الله متعال پیامبرش را دلجویی کرده و او را به عدم شتابزدگی در امر ایمان آوردن یا عذاب نمودنشان فرا می خواند.

سپس خداوند متعال نظر کفار را به سوی یکی از معجزات و نشانه‌ها جلب می کند و آن این نشانه است:

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٤١﴾

آیا ندیده اند که ما پیوسته به سراغ این سر زمین (کفر) می آییم، که آن را از اطراف (ودامنه هایش) میکاهیم؟! (و به سرزمین اسلام می افزاییم؟) و خداوند

حکم می کند، و هیچ کس نمی تواند حکم او را رد کند، و او سریع الحساب (= زود شمار) است. (۴۱)

از تاریخ و عاقبت گذشتگان باید درس عبرت گرفت و در وعده و وعیدهای الهی نباید شک و تردید داشته باشیم، و قابل یاد آوری است که: پایان عمر حکومت‌ها و شخصیت‌ها، باخواست الهی است، تمام افراد و قدرت‌ها به تدریج از زمین برچیده میشوند، ولی قدرت الهی ثابت و پابرجاست طوری که در آیه مبارکه میفرماید: «أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا نَأْتِي الْأَرْضَ نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا»: مگر کافران نمی بیند و مشاهده نکرده‌اند که خداوند متعال زمین را از اطراف آن می‌کاهد؛ با فتح کشورهای مشرکان به وسیله مسلمان، یا با افزودن ساحه آبی بر ساحه خشکی زمین. این کاهش دهی از اطراف زمین اعلام و هشدار بر امر برپایی قیامت است.

(تفسیر المیسر: دکتر عایض بن عبدالله القرنی) این قوی‌ترین دلیل است که الله متعال وعده‌ی خود را به پیامبرش به اجرا در می‌آورد.

سید قطب مفسر تفسیر فی ظلال می‌نویسد: دست نیرومند خدا در مورد ملت‌های ثروتمند که در عیش و عشرت افراط می‌کنند در کار است: نیرو و ارزش و ثروت و خاک آنها را می‌کاهد. و آنان را در قطعه زمینی تنگ محبوس و محصور می‌دارد در حالیکه قبل از آن قلمروشان فراخ و وسیع بود و بر آن تسلط داشتند.»

برخی از مفسران «نَنْقُصُهَا مِنْ أَطْرَافِهَا» را به مرگ علما و فقها و نیکوکاران و صالحان تفسیر نموده‌اند. این بیان از مجاهد و ابن عباس (رض) روایت شده است. (صفوأة التفاسیر)

«وَاللَّهُ يَحْكُمُ لَا مُعَقَّبَ لِحُكْمِهِ»: و تنها ذات پروردگار است که به عدل و داد حکم کرده و به طور فیصله کن داوری میکند؛ حکمش را هیچ پی جویی نیست تا آنرا نقض کند و قضایش را هیچ برگرداننده‌ای نیست تا آن را باز دارد. «وَهُوَ سَرِيعُ الْحِسَابِ (۴۱)» و او به سرعت حسابرسی میکند به طوری که بشر را با همه کثرت شمارشان در وقتی کوتاه مورد محاسبه قرار میدهد از این رو حسابش سریع است و در کارش عجله‌ای وجود ندارد؛ زیرا هرچه آمدنی است، و قوعش نزدیک است.

وَقَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ وَسَيَعْلَمُ الْكُفَّارُ لِمَنْ عُقْبَى الدَّارِ ﴿٤٢﴾

و به راستی کسانی که پیش از آنها بودند مکر و حيله ورزیدند (و نقشه کشیدند) پس (باید دانست که) تمام مکرها (و نقشه‌ها) از آن خداست، میداند آنچه را که هر کس انجام میدهد، و به زودی کافران خواهند دانست که سرا انجام (نیک) سرای آخرت از آن کیست. (۴۲)

قرآن عظیم الشان برای اینکه تمام توجه انسان به الله متعال معطوف شود و از غیر او مأیوس گردد، همه‌ی راه‌هایی را که ممکن است باعث گرایش انسان به غیرالله شود می بندد، مثلاً میفرماید: «الْعِزَّةُ لِلَّهِ الْعِزَّةُ جَمِيعًا» اگر به خاطر کسب عزت به سراغ دیگران می روی، بدان که تمام عزت‌ها برای خدا متعال است. در جای دیگر میفرماید: «أَنَّ الْقُوَّةَ لِلَّهِ جَمِيعًا» تمامی قدرت‌ها در نزد خداوند است. و در این آیه میفرماید: «فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا» تمام تدبیرها از خداست، تا انسان برای دستیابی به عزت و قدرت و سیاست به دیگران دل نبندد.

یکی از بهترین نمونه‌های مکر خداوند، مهلت دادن به منحرفان است، بنحوی که آنها گمان می کنند راهشان درست است، اما خداوند بارها در قرآن عظیم

الشأن فرموده است که کفار گمان نکنند مهلت دادن، نشانه محبت ما نسبت به آنهاست، بلکه ما مهلت می دهیم تا پیمانه‌ی آنها پر شود.

«وَ قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ» به یقین امت‌های پیشین با پیامبران خود نیرنگ کردند یعنی: کفاری که پیش از کفار مکه بودند با پیامبرانی که خداوند متعال ایشان را به سوی آنها فرستاده بود، نیرنگ کرده و به ایشان کافر شدند. «فَلِلَّهِ الْمَكْرُ جَمِيعًا» ولی بدانند که تمام اسباب دسیسه و نیرنگ در اختیار خدا می‌باشد. و جز به اراده‌ی او نیرنگ آنها زبانی به بار نمی آورد. پس آنها را از طریق اذیت می دهد که خود حسابی برای آن باز نکرده بودند.

«يَعْلَمُ مَا تَكْسِبُ كُلُّ نَفْسٍ»: از عمل هر انسان «آنچه را که هر کسی به عمل می آورد، باخبر است. پس هر کس آنچه را که همه به عمل آورند بداند و برای اعمالشان جزای مناسب آن را آماده کند، یقیناً تمام مکر و تدبیر از آن اوست و مکر دیگران در برابر مکرش بی اثر است.

قابل یادآوری است: مکر انسان نسبت به الله متعال معنا ندارد، چون مکر و حيله در جایی اثر می کند که طرف مورد مکر غافل باشد.

«وَ سَيَعْلَمُ الْكُفَّارُ لِمَنْ عُقِبِيَ الدَّارِ (۴۲)»: کافران خواهند دانست که عاقبت نیکو در آخرت از آن کیست. فرجام ستوده و خاتمه نیک از آن چه کسانی است؟ بدون شک سرانجام خوش از آن مؤمنان پیرو پیامبران و فرجام بد از آن تکذیب پیشگان دشمن پروردگار جهانیان است.

وَيَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ وَمَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ ﴿۴۳﴾

و کسانی که کافر شدند میگویند: «تو پیامبر (خدا) نیستی» بگو: «کافی است که خدا و کسی که علم (پیشین) نزد اوست، میان من و شما گواه باشند». (۴۳)

خوانندگان محترم!

در اولین آیه این سوره مبارکه خواندیم که آنچه بر پیامبر نازل میشود حقّ است، اگر چه اکثر مردم ایمان نمی آورند، و در آخرین آیه مبارکه همین سوره مبارکه ملاحظه نمودیم که: کفّار، رسالت پیامبر را انکار می کنند، این حاکی از اوج لجاجت، دشمنی و عناد اهل باطل با فرستاده الهی و کلام حقّ اوست. طوریکه کفار مکه در خطاب به رسول الله صلی الله علیه وسلم می گفتند: «وَ يَقُولُ الَّذِينَ كَفَرُوا لَسْتَ مُرْسَلًا» ای محمد! تو از سوی خدای یگانه قهار فرستاده نشده‌ای.

ولی با تمام وضاحت باید گفت که: ایمان داشتن به حمایت و پشتیبانی خداوند متعال، بهترین پشتوانه برای انسان در برابر هرگونه تکذیب و تحقیر است. طوریکه میفرماید: «قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَ بَيْنَكُمْ»: پس ای پیامبر! به آنان خبر ده همین که خدا بر صدق من گواه است و مرا با معجزات تایید میکند. برای من کافی است.

آگاهی بر کتاب الهی، «كَفَى بِاللَّهِ» مقام و منزلت انسان را تا به آنجا بالا می برد که شهادت او در کنار شهادت الهی قرار می گیرد. «وَ مَنْ عِنْدَهُ عِلْمُ الْكِتَابِ (۴۳)» همچنان کسانی از یهود اهل تورات و نصارای اهل انجیل که به تو ایمان آورده و به کلمه شهادت نطق کرده و آن را همچون منکران اهل کتاب کتمان نکرده‌اند نیز به رسالت گواهند.

و علت اینکه خداوند دستور داده است اهل کتاب بر رسالت پیامبر گواه گرفته شوند این است که آنها اهل این کار هستند و در هر کاری باید کسانی شاهدان گرفته شوند که اهلیت و شایستگی آنرا داشته باشند، و در این کار از دیگران آگاه تر باشند؟ اما کسی که نسبت به این مسئله بیگانه است، مانند بیسوادان و

مشرکین عرب و دیگران، گواه گرفتن آنان فایده ای ندارد، زیرا آنها آگاهی و شناختی در مورد این قضیه ندارد و الله اعلم. در ضمن قابل یادآوری است که در بسیاری از اوقات: ارزش شهادت یک شخص، از انکار هزاران نفر بیشتر است. و مثال مشهوری است که: (اصل با کیفیت است نه با کمیت).
یادداشت ضروری:

به قولی برخی از مفسرین که این آیه را مدنی می دانند در معنی این آیه مبارکه می نویسند: شهادت کسانی از اهل کتاب که اسلام آورده اند مانند عبدالله بن سلام برایم بس است زیرا مسلمانان اهل کتاب بر صدق رسالت من گواهی میدهند. به قولی دیگر: مراد کسی است که علم لوح محفوظ نزد اوست و او خود خداوند متعال است. بنقل از «تفسیر انوار القرآن»

خواننده محترم!

سرآغاز این سوره با اثبات رسالت رسول الله صلی الله علیه وسلم شروع میشود و پایان این سوره به نافرمانی مشرکان در انکار رسالت، اشاره میکند. پس، آغاز و انجام سوره به هم پیوند میخورد و الله متعال بر صدق رسالت پیامبر، شهادت می دهد.

اللهم صل وسلم و بارک علی محمد و آله و صحبه أجمعین.

و من الله التوفیق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سوره ابراهیم

جزء ۱۳

سوره ابراهیم در مکه نازل شده دارای پنجاه دو آیه (۵۲) و هفت رکوع (۷) میباشد.

وجه تسمیه:

«سوره ابراهیم»؛ این سوره به نام بُت شکن معروف و بزرگ تاریخ بشریت، یعنی حضرت ابراهیم علیه السلام این پیامبر اولی العزم الهی، نام گذاری شده است؛ زیرا که در آیات ۳۵ تا ۴۱ این سوره از ابراهیم علیه السلام و دعوت و دعاهای او یاد شده است.

در این سوره یاد آور حقایق فراوان اعتقادی می باشد، همان حقایقی که قریش و مشرکان از آن غفلت کردند.

پیام اصلی و مضمون اساسی سوره «ابراهیم»، بیرون آوردن مردم از تاریکی ها به سوی نور است.

مسمی ساختن این سوره به نام پدر پیامبران و پیشوای پاکان یعنی حضرت ابراهیم علیه السلام اینست تا نامش را برای همیشه جاودانه سازد که بت ها را شکست و پرچم توحید را برافراشت و دین حنیف و دین اسلام را برای بشریت به ارمغان آورد که خاتم پیامبران بدان مبعوث شده است. و قرآن کریم دعوت حضرت ابراهیم را بعد از تکمیل بنای «بیت العتیق» برای ما بازگو کرده که دعوت به ایمان و توحید است.

اهداف تعلیمی سوره ابراهیم:

اهداف اساسی و بنیادی سوره ابراهیم بصورت کل طرح و بیان مسائلی است در باره:

توحید؛ رسالت؛ معاد و حساب رسی و سزای اعمال در قیامت. خلاصه این سوره مجموعه‌ای از بیان اعتقادات و اندرزها و موعظه‌ها و سرگذشت‌های عبرت‌انگیز اقوام پیشین و بیان هدف رسالت پیامبران و نزول کتب آسمانی می‌باشد.

تعداد آیات، کلمات و تعداد حروف سوره ابراهیم:

طوری‌که در فوق هم یادآور شدیم؛ سوره ابراهیم دارای پنجاه و دو (۵۲) آیه و هشتصد و سی و یک (۸۳۱) کلمه دارد و به تعداد سه هزار و چهارصد و سی چهار (۳۴۳۴) حرف می‌باشد. (لازم به تذکر است که اقوال علماء در مورد تعداد کلمات و حروف سوره ابراهیم مختلف و متفاوت بوده که شما می‌توانید تفصیل این مبحث را در سوره (طور) تفسیر «احمد» مطالعه فرمایید. یادداشت:

طوری که در فوق هم یادآور شدیم؛ سوره ابراهیم از جمله سوره‌های مکی است بجز از آیه‌های ۲۸ و ۲۹.

ارتباط سوره ابراهیم به سوره‌ی رعد:

خداوند متعال سوره رعد را با اثبات رسالت پیامبر صلی الله علیه وسلم و آسمانی بودن قرآن، خاتمه داد. اکنون سوره ابراهیم را به بیان هدف رسالت و قرآن آغاز کرده است.

در سوره‌ی مبارکه رعد آمده است: «خداوند، قرآن را به صورت حکم و فرمانی روشن به زبان عربی فر فرستاده»؛ اما به حکمت آن تصریح ننموده

است. [رعد ۳۷] در این سوره حکمت آن را بیان میکند که: رهایی و رستگاری مردم از جهل و کفر به سوی نور ایمان و خداشناسی است. (رعد آیه: ۱).
 در سوره‌ای رعد میفرماید: «وَمَا كَانَ لِرَسُولٍ أَنْ يَأْتِيََ بِآيَةٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ لِكُلِّ أَجَلٍ كِتَابٍ». (رعد آیه ۳۸) در این سوره میفرماید: «مَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ». (ابراهیم: آیه ۱۱) هر دو آیه از آیات و آثار «کون»ی سخن می‌گویند.

فضای نزول سوره ابراهیم:

سوره ابراهیم در اواخر حضور پیامبر اسلام در مکه نازل شده است در روزهایی که صف آرایی بین مشرکان و پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم به اوج خود رسیده بوده، خداوند متعال در این مرحله با نازل کردن سوره ابراهیم به بیان غرض نزول قرآن پرداخته است و قرآن را کتاب هدایت و ترغیب کننده به ثواب و هشدار دهنده به عقاب معرفی میکند و قرآن را از این جهت مؤید کتب نازل قبل از خودش میدانند سپس به مشرکان هشدار میدهد که عقابی همانند عقاب تکذیب کنندگان کتب آسمانی گذشته در انتظار آنهاست. سپس نمونه هایی از سرگذشت گذشتگان رانیز بیان گرفته است.

سایر خصوصیات سوره ابراهیم:

باید یادآور شد که: سوره ابراهیم با حروف مقطعه شروع شده است و از سوره راثیات است (سوره های یونس و هود و یوسف و ابراهیم و حجر را راثیات یا رآت می نامند).

ابن مردویه از انس (رض) روایت کرده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «خداوند از راثیات تا طواسین را به جای انجیل به من عطا کرده است. (فتح القدیر، ج ۲، ص ۴۷۹) راثیات سوره هایی هستند که با «الر» و طواسین سوره هایی هستند که با «طس» و «طسم» شروع شده اند.

همچنین سوره ابراهیم از سور مثنائی می باشد مثنائی سوره هایی هستند که بعد از سور مئین قرار گرفته اند و زیر صد آیه دارند مانند اینکه سور مئین مبادی باشند و توالی آن مثنائی آن فرض شده اند. (زاد المسیر فی علم التفسیر، ج ۴، ص ۱۴۱)

سوره های مثنائی عبارتند از: احزاب و حج و قصص و نمل و نور و انفال و مریم و عنکبوت و روم و یس و فرقان و حجر و رعد و سبأ و فاطر و ابراهیم و ص و محمد و لقمان و زمر (التمهید فی علوم القرآن، ج ۱، ص ۳۱۳) روایتی است که از رسول الله صلی الله علیه وسلم نقل شده که فرمود: خداوند هفت سوره طوال را به جای تورات و سوره های مئین را به جای انجیل و سوره های مثنائی را به جای زبور به من داد، و پروردگام مرا با دادن سوره های مفصل فزونی بخشید. (جامع البیان فی تفسیر القرآن، ج ۱، ص ۳۴)

سوره ابراهیم و سوره های یونس، هود، یوسف و حجر همه با (ا، ل، ر) آغاز شده اند، این می رساند که یک هماهنگی مخصوص در میان این سوره ها هست که در سوره های دیگر نیست. (تفسیر أحسن الحدیث، ج ۵، ص ۲۶۵)

مختصری در مقام حضرت ابراهیم خلیل الله:

یکی از لقب های مهم حضرت ابراهیم علیه السلام، خلیل الله است. این لقب چه معنا و مفهومی دارد؟

خلیل به معنی دوست و برگزیده است. در واقع حضرت ابراهیم علیه السلام به عنوان دوست و برگزیده الله متعال است.

چطور آن حضرت به مقامی رسید که به دوستی با خدای یکتا رسید؟ در کتاب علل الشرایع این طور نوشته شده که چند خصلت و عمل صالح در حضرت ابراهیم علیه السلام وجود داشت که ایشان را به این مرتبه رساند.

اعمالی مثل زیاد سجده کردن و ذکر گفتن در برابر خداوند متعال، اطعام فقیران و مردم، رد نکردن خواسته و نیاز مردم و درخواست نکردن از غیر خدا، عبادت های شبانه و خالصانه آن حضرت زمینه رسیدن به این مرتبه و مقام شده است.

ابراهیم علیه السلام ابوالانبیاء یعنی پدر پیامبران:

در آیات قرآن عظیم الشأن و از آن جمله در سوره ابراهیم اشاره بعمل آمده است که: حضرت ابراهیم علیه السلام در دعا های خود از خدای متعال میخواست که فرزندانش از صالحان و نیکان باشند و به عنوان پیشوایان مردم به هدایت خلق مشغول شوند. آیا این دعا مستجاب شد؟

بله: حضرت ابراهیم علیه السلام دارای دو فرزند شد، به نام های حضرت اسماعیل و حضرت اسحاق علیهم السلام که هر دو از پیامبران خدا بودند. همچنین نواسه آن حضرت یعنی فرزند حضرت اسحاق علیه السلام، حضرت یعقوب نبی است که از او هم حضرت یوسف علیه السلام متولد شد. نسل ایشان از حضرت اسحاق همین طور ادامه پیدا کرد و پیامبرانی مانند حضرت داوود، حضرت سلیمان، حضرت ایوب، حضرت موسی و حضرت هارون علیهم السلام و سایر پیامبران بنی اسرائیل از ایشان هستند. حتی نسب حضرت عیسی علیه السلام هم از طریق مادر ایشان، یعنی حضرت مریم علیها السلام، به حضرت یعقوب نواسه حضرت ابراهیم علیه السلام می رسد.

همچنین از نسل حضرت اسماعیل علیه السلام هم پیامبرانی بزرگ به هدایت مردم مشغول بودند که مهم ترین آنها نبی مکرم اسلام حضرت محمد صلی الله علیه و آله وسلم هستند. به همین علت است که به حضرت ابراهیم علیه السلام لقب ابوالانبیاء یعنی پدر پیامبران را هم داده اند.

مقام و منزلت حضرت ابراهيم عليه السلام:

طوريكه در فوق هم ياد آور شديد حضرت ابراهيم عليه السلام از جمله پيامبران اولوالعزم بشمار ميرود. قرآن عظيم الشأن نام ابراهيم عليه السلام را ۶۹ بار با محبت و عنايت خاص ياد نموده است. حتى يكي از سوره هاي قرآن كريم به دليل اينكه به زندگي آن حضرت پرداخته، به نام ايشان نام گذاري شده است. در عين حال در قرآن عظيم الشأن به موضوعاتي از زندگي آن حضرت مانند نبوت، دعوت آن حضرت به توحيد و يكتاپرستي، امامت ايشان، بنای كعبه، ماجرای تولد فرزندان ايشان، ذبح فرزند و موضوع قرباني كردن، معجزه زنده شدن چهار پرنده پس از مردن، سرد شدن آتش و شكستن بت ها اشاره شده است.

مدت عمر حضرت ابراهيم چقدر بود؟

مطابق روايات؛ حضرت ابراهيم عليه السلام در حدود ۱۷۹ سال يا ۲۰۰ سال عمر كرد. در نهايت، وفات يافت و در منطقه‌اي به نام حبرون كه امروزه بنام شهر الخليل مسمی و در کشور فلسطين قرار دارد، مدفون است. مزار آن حضرت هنوز هم در شهر الخليل در فلسطين زيارتگاه مردم مؤمن است. قابل تذكر است اينجانب امين الدين سعیدی «مؤلف اين تفسير» كه الحمد لله در سال ۲۰۲۳ به زيارت مرقد سيدنا حضرت ابراهيم عليه السلام شرف ياب شدم. كه شرح فوق را تايد می نمايم.

در روايات تاريخي اشاره‌هايي به تاريخ تولد و همچنين پدر و مادر حضرت ابراهيم عليه السلام شده است. طبق اين روايت‌ها، آن حضرت در تاريخ ۲۵ ذی‌القعدة به دنيا آمد. البته بعضی از روايت‌ها به ميلاد ايشان در اول ذی‌الحجه اشاره دارند. همچنين درباره سال تولد حضرت ابراهيم عليه السلام هم گفته شده كه ايشان در حدود ۳ هزار سال بعد از خلقت آدم عليه السلام و يا ۱۲۶۳ سال بعد از حضرت نوح عليه السلام به دنيا آمد. اگر هم بخوايم تاريخ تولد

آن حضرت را با تاریخ میلاد حضرت عیسی علیه السلام بسنجیم، طبق تاریخ، حضرت ابراهیم علیه السلام حدود ۲ هزار سال قبل از میلاد مسیح متولد شد. والله اعلم

محتوای و موضوعات سوره ابراهیم:

سوره ابراهیم چنان که از نام سوره پیدا است، قسمتی از آن درباره قهرمان توحید ابراهیم بت شکن (بخش نیایشهای او) نازل گردیده است. و طوریکه در اکثر سوره های مکی میخوانیم قسمت قابل ملاحظه ای نیز بحث از موضوع مهم اصول عقیده یعنی «ایمان به الله و ایمان به رسالت و ایمان به رستاخیز و جزا، که باراسخ شدن ایمان به آنها در قلب انسان، روح و جان و سپس گفتار و کردار او، نور و روشنایی دیگری پیدا میکند و در مسیر حق و الله قرار می گیرد.

محور اصلی این سوره عبارت است از «رسالت و رسول» و موضوع دعوت پیامبران را نیز به تفصیل بیان کرده و وظیفه ی پیامبر را معین و معنی وحدت رسالات آسمانی را توضیح داده است. پس تمام پیامبران علیهم السلام به منظور استحکام بخشیدن به کاخ ایمان آمده اند. که انسان را با پروردگار آشنا کنند که باید همه ی موجودات در مقابل وی سر تسلیم و تعظیم خم نمایند، آمده اند که بشریت را از تاریکی به سوی نور و روشنایی هدایت کنند. بنابر این دعوت آنها یکی است و یک هدف و آرمان دارند، اگر چه در فروع تفاوت و اختلاف دارند.

این سوره ی مبارکه به بحث درباره ی رسالت حضرت موسی علیه السلام می پردازد و این که موسی قوم خود را به پرستش و سپاسگزاری و شکر خدا دعوت کرده است. و برای تکذیب کنندگان پیامبران مثل آورده است.

تکذیب کنندگان ملت‌های پیشین مانند قوم نوح و عاد و ثمود را مثل زده است. سپس آیات موضوع پیامبران و برخورد آنان را در طول قرون و اعصار، با ملت‌های خود مورد بررسی قرار داده و گفتگوهای آنان را باز گفته که به نابودی ستمکاران انجامیده است.

سوره درباره‌ی یکی از مناظر آخرت به بحث پرداخته که در آن تیره بختان مجرم با پیروان مستضعف خود برخورد میکنند. و گفتگوی طولانی دایر بین آنها را یادآور شده که با انداختن همه‌ی آنها به داخل دوزخ شعله‌ور خاتمه می‌یابد و موجب شعله‌ور شدن آتش جهنم میشوند. و نفرین و ناسزای ضعیفان و اهانتی که به رؤسای خود میکنند برای آنان سودی در بر نداشته و جای همه آتش است. سپس آیات ایمان و گمراهی را به درخت پاک و درخت ناپاک تشبیه کرده و سوره با بیان سرانجام ستمکاران در روز آخرت خاتمه می‌یابد. و همانگونه که در غالب سوره‌های مکی میخوانیم قسمت قابل ملاحظه‌ای نیز بحث از مبدء و معاد است، که با راسخ شدن ایمان به آنها در قلب انسان، روح و جان و سپس گفتار و کردار او، نور و روشنایی دیگری پیدا میکند و در مسیر حق واللّه قرار میگیرد. (بنقل از تفسیر صفوأة التفاسیر شیخ مرحوم صابونی).

ترجمه و تفسیر سوره ابراهيم

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

به نام خدای بخشاینده و مهربان

الر كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ بِإِذْنِ رَبِّهِمْ إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ ﴿١﴾

الر. خوانده می شود: (الف لام راء) این (قرآن) کتابی است که آن را به سوی تو نازل کرده ایم تا(به وسیله آن) مردم از تاریکی ها (کفر و گناه، جهل و طغیان) به سوی روشنایی (ایمان، معرفت، عدالت در حقیقت) فرود آوریم تا مردم را به اذن پروردگارش از تاریکیها به سوی روشنایی بیرون آوری به سوی راه آن شکست ناپذیر ستوده. (۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«لُتُخْرِجَ»: تا بیرون بیاوری، ببری. اذن: توفیق، امر، اجازه. العزیز: پیروزمند، شکست ناپذیر، ارجمند، مسلط ظفرمند. «الْحَمِيدِ»: ستوده.

تفسیر:

«الر»: از حروف مقطعه است که خدای متعال خود به مرادش از آنها دانایتر میباشد. اما در آن ها به اعجاز علمی قرآن اشاره شده است.

این کتاب معجزه گر از جنس این حروف متقاطع ترکیب یافته است پس اگر می توانید مثل و مانند آن را بیاورید.

«كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ»: ای محمد صلی الله علیه وسلم! این قرآن کتابی است که ما آن را برای تو فرستاده ایم، «تا مردم را بیرون آوری» با دعوتشان به سوی این قرآن و تربیت نمودن شان براساس این قرآن.

«لُتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ»: لفظ ناس برای عموم مردم گفته می شود و مقصود از آن همه ای انسانهای دور حاضر و آینده هستند.

«ظُلُمَاتٍ»: جمع «ظلمه» به معنای تاریکی، معروف و مشهور آیت و مراد از آن ظلمت در اینجا تاریکی های کفر و شرک و بدکاری است و منظور از نور روشنی ایمان است از این جهت لفظ «ظُلُمَاتٍ» به صیغه جمع آورده شد؛ زیرا کفر، شرک، انواع و اقسام دارد؛ و همچنین اعمال بد هم بی شمارند و لفظ «نور» به صیغه مفرد است، زیرا ایمان و حق یکی است و معنای آیه این است که این کتاب را ما به سوی شما بدین خاطر نازل کردیم که شما به وسیله آن مردمان همه جهان را از تاریک های کفر و شرک و اعمال بد نجات داده به سوی روشنی ایمان و حق روان سازید.

البته قابل تذکر است که حکمت و فلسفه ی نزول کتاب های آسمانی و بعثت انبیاء، نجات بشر از ظلمت هاست. تا اینکه بشریت را (در پرتو تعلیمات و هدایات آن) از تاریکیها (و گمراهی های کفر و جهل و نادانی) به سوی نور (و روشنائی ایمان و دانائی) بیرون بیاوری.

تا به وسیله این قرآن، انسانها را از تاریکی های اوضاع و احوال و تقلیدهای کورکورانه و آداب رسوم جاهلانه، تاریکی های سرگشتگی و سرگردانی در بیابان برهوت و بی نشان اربابان و خدا گونه گان گوناگون. بیرون بیاوری و به سوی نور رهنمود گردانی، نوری که این تاریکی ها رامی زداید. این تاریکی ها را از جهان درون و از جهان اندیشه می زداید، و از واقعیت زندگی و ارزشها و اوضاع و احوال و تقلید کورکورانه آداب و رسوم جاهلانه پاک می نماید. و به صورت کل باید گفت تا به وسیله این قرآن؛ بشریت را از ظلمت جهل به نور علم، از ظلمت کفر به نور ایمان، از ظلمت تفرقه به نور وحدت و از ظلمت گناه به نور تقوا نور وسیله بینایی، بیداری، حرکت و رشد و رهنمای فرمایی.

تشبیه کفر و تفرقه و جهل و شرک و شک به «ظلمات» بخاطر آن است که انسان در آن حالت‌ها متحیر است، مثل زمانی که در تاریکی به سر می برد. در آیه مبارکه ملاحظه می نمایم که: ظلمت‌ها بسیارند، اما نور یکی است. حقّ یکی، ولی باطل زیاد است. الظُّلُمَاتِ... النُّورِ (نور مفرد و ظلمات جمع آمده است).

«يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ حَقَّ تَقْوَاهُ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ» پیامبران و کتاب‌های آسمانی وسیله‌ی هدایتند، اصل هدایت با اذن به امر و توفیق پروردگارشان. زیرا به اضافه جمله «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا» در آیه متبرکه این شبهه برطرف گردید؛ زیرا معنای آیه میشود که این نجات دادن از تاریکهای کفر و شرک و آوردن به روشنی ایمان و عمل صالح اگرچه از روی اصل حقیقت در اختیار شما نیست ولی بنا بر دستور می توانند انجام دهید. «إِلَى صِرَاطٍ الْعَزِيزِ الْحَمِيدِ (۱)»: واقعیت اینست که راه خدا، راه عزت و سربلندی و کمال است تا آنها را به راه خدای با عزت هدایت کنی، همان خداوندی که بر کارش غالب، بر خلقش قاهر، در ملکش شکست ناپذیر و ستوده است. همان که بر دشمنانش قاهر است و آنان را به خاک مذلت کشانده است.

شیخ سعید حوی در تفسیر «الاساس» میگوید: «از این آیه و آیه «وَإِنْ مِنْ أُمَّةٍ إِلَّا خَلَا فِيهَا نَذِيرٌ» [فاطر: ۲۴]. «و هیچ اُمتی نبوده مگر این که در آن هشدار دهنده‌ای گذشته است» چنین دانسته می شود که: این فهم برخی از مردم که پیامبران الهی جز در منطقه عربی و بلاد شام برانگیخته نشده‌اند، فهم نادرستی است و پیامبران الهی در میان هر اُمتی با هر زبانی مبعوث گردیده‌اند.» (تفسیر انوار القرآن).

هدایت تنها کار الله متعال است:

قبل از همه باید گفت: هدایت، کار پروردگار با عظمت است که فقط شامل قلب های پاک و آماده میشود. و طوریکه در فوق هم یادآور شدیم، وظیفه ی انبیاء ابلاغ پیام های الهی و ارائه ی راه است. پذیرفتن یا عدم پذیرش مردم ربطی به آن بزرگواران ندارد. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «إِنَّكَ لَا تَهْدِي مَنْ أَحْبَبْتَ وَ لَكِنَّ اللَّهَ يَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَ هُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ» (آیه: ۵۶ سورة قصص) (ای پیامبر!) همانا تو نمی توانی هر که را دوست داری هدایت کنی (و به مقصد برسانی)، بلکه این الله متعال است که هر کس را بخواهد هدایت می کند و او به ره یافتگان آگاه تر است.)

خواننده گان گرامی!

در آیات (۱ الی ۴) موضوعاتی از قبیلی هدف نزول قرآن و رسالت پیامبر و اثرات خیرشان، به بحث گرفته میشود.

اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَوَيْلٌ لِّلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابِ شَدِيدٍ ﴿٢﴾

الله ذاتی که آنچه در آسمانها و زمین است خاص از اوست، و وای (هلاکت باد) بر کافران از عذاب سخت! (۲)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«وَيْلٌ»: وای. هلاک و نابودی. عذاب.

تفسیر:

«اللَّهُ الَّذِي لَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ»: قانون و مکتب کسی قابل پیروی است که جهان را آفرید و هستی از اوست، یعنی: تنها الله متعال است که هر چه در آسمانها و در زمین است در آفرینش، روزی رسانی، کارگردانی و مدیریت از آن اوست.

«وَوَيْلٌ لِلْكَافِرِينَ مِنْ عَذَابٍ شَدِيدٍ (۲)» مفسر زجاج در این بابت میفرماید: «وَوَيْلٌ» کلمه‌ایست که برای آزار و نابودی به کار میرود. (تفسیر قرطبی ۳۳۹/۹). یعنی هلاک و نابودی برای کافران است. و وای به حالشان از عذاب دردناک خدا!

طوری‌که در فوق هم یادآور شدیم «وَوَيْلٌ»: کلمه‌ای است به معنای عذاب و هلاکت. لذا با این کلمه، حکم خدای سبحان به «عذاب و هلاکت» بر کفاری که به وسیله راهنمایی رسول الله صلی الله علیه وسلم از تاریکی های کفر و شرک به سوی نور هدایت بیرون نمی روند، ثابت و لازم گردیده است. به قولی: معنی (ویل بر آنها از عذابی سخت) این است: کفار از عذاب سختی که گرفتار آن شده‌اند، داد و واویلا و ضجه و شیون و ناله سر می دهند. به قولی دیگر: ویل، خود عذاب است. «تفسیر انوار القرآن».

الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ ﴿۳﴾

(همانا) کسانی که زندگی دنیا را بر آخرت ترجیح میدهند، و (مردم را) از راه الله منع میکنند و در آن کجی و انحراف می‌طلبند، این گروه کسانی‌اند که در گمراهی دور از حق قرار دارند. (۳)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«يَسْتَحِبُّونَ»: (حب) آنرا سخت دوست می‌دارند و تفضیل و ترجیحش میدهند. استحباب به معنی تلاش در محبت و دوست داشت چیزی است. «يَبْغُونَهَا عِوَجًا»: کج و ناراست بودن راه الله را میخواهند، در پی کج و ناهموار بودن آن هستند، آن را نادرست جلوه می‌دهند.

ضلال بعید: گمراهی دور و درازی، تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

باید گفت: دنیا‌گرایی، و محبت‌گرایی به دنیا زمینه‌ی کفر، مبارزه با دین و ضلالت است. طوریکه در آیه مبارکه می‌فرماید: «الَّذِينَ يَسْتَحِبُّونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ» همین کافران اند که سبب محبتی که به دنیا دارند، زندگی ناپدار دنیا را بر آخرت و حیات پایدار ترجیح داده و مقدم می‌سازند، به آن عشق ورزیده و سخت در راه آن جد و جهش می‌کنند، به آرایش‌ها و زیبای ظاهری کاذب آن فریفته شده و حساب و جزایی را که پیش رو دارند کاملاً فراموش می‌کنند. در این هیچ جای شکی نیست که: کامیابی در شؤون دنیایی در شرع جایز بوده و شرع اسلامی هیچگونه ممانعتی را در این مورد نمی‌بیند، ولی ترجیح افراطی و بی حد حصر، دنیا بر آخرت خطرناک است، زیرا دنیا‌گرایی مانع عبادت، انفاق، جهاد، کسب حلال، صداقت و انجام تکالیف شرعی می‌شود.

«وَيَصُدُّونَ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ»: و مردم را از دین اسلام و از راه الله باز و منصرف می‌کنند و مانع ورود آنها به دین الله میشوند، «وَيَبْغُونَهَا عِوَجًا» «و در آن کجی‌ای می‌طلبند» یعنی: برای راه الله کجی و انحراف و اشتباه می‌طلبند و می‌خواهند دین مطابق هوس‌های باید یادآور شد که: گمراهی، دارای درجات و مراحل می‌باشد ولی هرچه که این ضلالت و گمراهی عمیق‌تر شود رجوع به حقّ مشکل‌تر میشود. طوریکه در آیه مبارکه می‌فرماید: «آنان کج و معوج باشند. «أُولَئِكَ فِي ضَلَالٍ بَعِيدٍ (۳)» آنان که دارای چنان صفاتی بد و ناپسند می‌باشند به صورتی آشکاراً از حقیقت گمراه شده‌اند و امیدی به صلاح و توفیق آنها نمی‌رود. این گروه، از حق بسی دور افتاده و در عمق پرتگاه بی‌عقلی، جهالت و گمراهی به سر می‌برند؛ از آنرو که ضلالت را بر هدایت ترجیح داده‌اند. در ضمن قابل تذکر است که: سرچشمه‌ی گمراهی‌ها عملکرد خود انسان است.

از فحوای آیه مبارکه بصورت کل سه صفت برای کفار شماریده شده است: برگزیدن و ترجیح دادن زندگانی دنیا بر آخرت.

باز داشتن از راه الله جل شانہ. البته باید گفت که بازداشتن از راه الله متعال را نمی توان در یک یا دو مورد خاص خلاصه نمود، بلکه تبلیغات ناروا، گناه علنی، ترویج ابزار فساد و غفلت آور، القای شبهه، ایجاد اختلاف، نشریات و فیلم های گمراه کننده، بد معرفی کردن دین حق، معرفی ناهلان به عنوان الگوی دین و ده ها نمونه ی دیگر از مصادیق بستن راه خداست.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤﴾

و ما هیچ رسولی را نفرستادیم مگر به زبان قومش، تا (دین الله را) برای شان بیان کند (لیکن باز هم قبول نکردند) پس الله هر کسی را که بخواهد گمراه میکند و هر کسی را که بخواهد، هدایت میکند و او پیروزمند حکیم است. (۴)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«بِلِسَانِ قَوْمِهِ»: به زبان قوم خود.

«لِيُبَيِّنَ لَهُمْ...»: تبیین: تا بیان کند، روشن نماید.

مراد این است که تبلیغ کار پیغمبران، و هدایت کار خدا است.

تفسیر:

«وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ» خداوند متعال پیش از محمد صلی الله علیه وسلم در میان ملت های پیشین، هیچ پیامبری را جز به زبان قومش نفرستاده است.

تا آنچه را که می گوید، به آسانی دریابند زیرا اگر پیامبر به زبانی غیر از زبان قومش سخن میگفت، قطعاً آنان سخنان او را درک نمی کردند و خطاب او را در نمی یافتند. پس این لطفی است بسیار بزرگ از جانب خدای منان بر بندگانش.

بِلِسَانِ قَوْمِهِ:

در این هیچ جای شکی نیست که: پیامبران، با فرهنگ و زبان مردم زمان خود آشنا بوده و طبق فهم آنان تبلیغ میکردند. مراد از «لسان قوم» در این آیه مبارکه، تنها لغت و زبان مردم نیست، زیرا گاهی ممکن است گوینده‌ای با زبان مردم سخن بگوید ولی مردم حرف او را درست و دقیق نفهمند، بلکه هدف از «بِلِسَانِ قَوْمِهِ» آسان و قابل فهم گفتن است، به زبان و شیوه که: مردم پیام الهی را درک و بفهمند، چنانکه در (آیه: ۹۷ سورة مریم) میفرماید: «فَأَنمَّا يَسِرَّنَاهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَ تُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لُدًّا» (۹۷) (پس همانا قرآن را بر زبان تو آسان ساختیم تا پرهیزکاران را به وسیله‌ی آن بشارت دهی و مردم ستیزه جو را بدان هشدار دهی). همچنان حضرت موسی علیه السلام نیز از خداوند میخواهد «وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي» (۲۷) «يَفْقَهُوا قَوْلِي» (۲۸) (و گره از زبانم باز نما. تا (آنها) سخنان مرا (خوب) بفهمند). (طه، ۲۷-۲۸).

«لِيُبَيِّنَ لَهُمْ»: تا امت‌ها پیام‌های پیامبران را به درستی بفهمند و تا شریعت‌شان روشن، آسان و ساده باشد. و هدف رسالت را تمام و تکمیل کند. البته پس از آن حجت بر آنان اقامه شد، «فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ» قبل از همه باید گفته شود که: وظیفه‌ی و رسالت پیامبر فقط تبلیغ است و هدایت و ایمان در قبضه‌ی قدرت الله متعال قرار دارد. گمراهی هر کس را بخواهد او را گمراه کرده و هدایت هر کس را بخواهد بر اساس تقدیر ازلی او را هدایت میکند. یعنی: حق تعالی کسانی را که اسباب گمراهی را برگزیده‌اند، گمراه می‌کند، (و هر که را بخواهد هدایت میکند) یعنی: کسانی را که اسباب هدایت را برگزیده‌اند، هدایت می‌کند.

«فَيُضِلُّ اللَّهُ مَنْ يَشَاءُ»: مقصود از گمراه کردن خداوند، محروم کردن افراد لجوج از لطف خود است، والا اگر خداوند بنای گمراه کردن مستقیم کسی را داشت، نه کتابی میفرستاد و نه پیامبری. در آیات دیگر میخوانیم که خداوند ظالمان و فاسقان و مسرفان را گمراه میکند، یعنی انسان با گناه و ظلم، زمینه‌ی محروم شدن از هدایت را در خود فراهم می‌کند.

بعضی از مفسران گفته‌اند: فاعل «یَشَاءُ» مردم هستند نه الله متعال، یعنی خداوند گمراه میکند کسی را که خودش بخواهد گمراه شود و هدایت می‌کند کسی را که خودش بخواهد هدایت شود. مانند آیه: (سوره اسراء) که میفرماید: «كُلًّا نُمِدُّ هُوَآءًا وَ هُوَآءًا مِّنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَ مَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا» (۲۰) (ما از عطای پروردگارت، اینان (فرصت طلبان) و آنان (دنیا طلبان) را کمک میکنیم و عطای پروردگارت از کسی منع نمیشود). خداوند متعال انسان‌ها را آزاد خلق نموده و با در اختیار قرار دادن امکانات، آنان را مورد آزمایش قرار داد تا نحوه‌ی عمل و گزینش آنان روشن شود و معامله کنندگان با خدا، از دیگران جدا و تفکیک گردد. سنت الله متعال بر این است که نعمت و امداد خویش را در اختیار همگان قرار دهد، تا هر کس صفات خوب و بد خویش را بروز دهد. «وَ هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ» (۴): و او در ملک خود غالب است و در صنعتش حکیم و با حکمت است در افعال خویش؛ خداوند متعال هر کس را بخواهد از هدایت بر میگرداند و هر کس را هم بخواهد، به سوی حق رهنمای می‌نماید. پس هر که را که شایسته هدایت است، هدایت و هر که را که سزاوار گمراهی است، گمراه می‌سازد.

و اوست عزتمندی که فرمانش غالب، قدر و عظمتش والا و قهرش آشکار است، اوست که در آفرینشگری، نوآوری، تصویرگری، صنع، شریعت و حاکمیتش، حکیم و فرزانه می‌باشد.

حاصل معنی این است: آنگاه که پیامبر مرسل، شرع الله متعال را به قومش به زبان خودشان بیان کرد، دیگر او را بر هدایت کردن کسی هیچ قدرتی نیست زیرا هدایتگر و گمراه کننده خود الله متعال است. یا معنی چنین است: درحقیقت خداوند متعال کافرانی را که گفتند: محمد به زبان ما سخن میگوید و او یکی از خود ماست پس این نبوت برایش از کجا آمده؟ گمراه کرده است. پیامبران، با فرهنگ و زبان مردم زمان خود آشنا بوده و طبق فهم آنان تبلیغ می کردند.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه قبلی بیان یافت که الله متعالی، محمد صلی الله علیه وسلم را نزد مردم فرستاد تا آنانرا از کفر و گمراهی برهاند و به سوی ایمان، باور راستین و پایدار و حقیقت بینی رهنمایی کند.

اینک در آیات (۵ الی ۸) در مورد رسالت موسی علیه السلام و اندرزهایش، بحث بعمل می آورد و پس از او از سرگذشت سایر پیام آوران مهربان و مردم دوست خبر میدهد، تا بیشتر روشن گردد که هدف همه‌ی پیامبران، مشترک و همان رهایی از کفر و نادانی و درماندگی و رسیدن به نور ایمان، یکتاپرستی و حق دوستی است.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَىٰ بِآيَاتِنَا أَنْ أَخْرِجْ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ ﴿٥﴾

به راستی ما موسی را با معجزه های خود فرستادیم، (و به او دستور دادیم) که: قومت را از تاریکیها (کفر و جهل) به سوی روشنی (ایمان و دانش) بیرون کن و به آنان روزهای (نعمت‌ها و مصیبت‌های) الله را یادآوری کن (تا پند گیرند). یقیناً در این (امور) عبرتهایی برای هر صبر کننده سپاسگزار است. (۵)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«ذَكَرَهُمْ»: به آنان یادآوری کن، آنانرا پند ده. ایام الله: روزهای خدا، روزهای تلخ و شیرین گذشتگان. «صَبَّارٌ»: بسیار بردبار و شکیبا، شکور: بسیار شکرگزار. آنجا که: شما را رهانید، شما را رستگار کرد.

تفسیر:

قابل یادآوری است که هدف و مقصد کلی انبیاء، یکی است. خداوند متعال در اولین آیه این سوره به پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم و در این آیه به حضرت موسی علیه السلام میفرماید: «أَخْرَجَ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ» مردم را از تاریکی‌ها خارج کنید و به نور هدایت نمایید.

«وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مُوسَى بِآيَاتِنَا» به یقین خداوند متعال موسی علیه السلام را همراه با معجزات درخشانی و نشانه‌های روشن که بر صدق او دلالت می‌کردند.

چون عصا ویدبضاء به سوی بنی اسرائیل فرستاد. در ضمن قابل یادآوری میدانم: رسالت موسی (علیه السلام) نیز به زبان قوم خودش بوده است.

«أَنْ أَخْرَجَ قَوْمَكَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ» «أَنْ» تفسیری به معنی «یعنی» است. یعنی به حضرت موسی علیه السلام دستور و هدایت فرمود تا بنی اسرائیل را به راه حق دعوت کرده و از این طریق ایشان را از تاریکی‌های کفر به سوی نور ایمان بیرون برد، و نعمت‌های خداوند برای‌شان را به یاد آورد.

مفسر ابو حیان میفرماید: لفظ «قَوْمَكَ» نمایانگر آن است که رسالت حضرت موسی به قومش اختصاص دارد. به عکس آنچه که به حضرت محمد صلی الله علیه وسلم گفته است: «لِتُخْرِجَ النَّاسَ» که برعمومیت رسالتش دلالت دارد.

(البحر ۴۰۵/۵).

«وَذَكِّرْهُمْ بِآيَاتِ اللَّهِ»: عطایا و نعمت های خدا را به آنان یادآور شو. راه نجات مردم از ظلمات، یاد قهر و قدرت الله متعال نسبت به ظالمان و توجه به الطاف اونسبت به گذشتگان است.

«إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ(۵)»: توجه به تاریخ، زمینه‌ی صبر و شکر را در انسان به وجود می‌آورد. یادآوری مصیبت‌ها و تلخی‌های گذشته و برطرف شدن آنها، انسان را به شکر وادار می‌کند. توجه به پایداری امت‌ها و پیروزی آنان، انسان را به صبر و مقاومت دعوت می‌کند. طوریکه در آیه مبارکه تذکر یافت: بیگمان در این یادآوری‌ها و عطایای الهی، اندرزهایی است رسا و عبرت‌هایی است بزرگ برای کسانی که بر مصیبت و بلا صابر و شکویا، و بر شادی و رفاه شاکر و سپاسگزار اند، زیرا کسانی‌که از همچو اوصافی برخوردار باشند، بی شک همانان عابدان راستین حق تعالی‌اند که مراتب عبودیت را (که همانا پیمودن پلکان‌های صبر و شکر است) صعود کرده‌اند و در نتیجه شایسته ولایت گردیده، از حکمت بهره‌مند و به ساحل کامیابی و رستگاری رسیده‌اند.

«صَبَّارٍ»: صبر زمینه درک حقیقت است. مؤمن در سختی، صبر و در رفاه، شکر می‌کند. و از جمله از فحوای آیه مبارکه: «إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّكُلِّ صَبَّارٍ شَكُورٍ(۵) [ابراهیم: ۵]. فهمیده میشود که: فقط کسی از ایام الله عبرت می‌گیرد که در او دو وصف صبر و شکر وجود داشته باشد.

«شَكُورٍ»: بسیار سپاسگزار در برابر نعمت‌های خداوند متعال است. چنان‌که رسول الله صلی الله علیه وسلم در حدیث شریف فرمودند: «بی‌گمان کار مؤمن همه شگرف و شگفت است؛ خداوند متعال هیچ قضایی را در حق وی مبرم نمیسازد مگر این که آن قضا به خیر اوست، چه اگر به او آفت و رنجی برسد، شکیبایی میکند و این به خیر اوست و اگر هم به او خوشی و نعمتی برسد، شکر می‌گزارد و این نیز به خیر اوست».

وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ
يَسُومُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ وَيُدَّبِحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ وَفِي ذَلِكَ
بَلَاءٌ مِنْ رَبِّكُمْ عَظِيمٌ ﴿٦﴾

[یاد کن] برایشان وقتی را که موسی به قوم خود گفت: نعمت الله را بر خودتان به یاد آورید، آن زمان که شما را از [چنگال] فرعون نجات داد که بدترین عذاب را به شما میرساندند [همانان] که پیوسته شما را شکنجه سخت میدادند، و پسرانتان را سر می بریدند و زنانان را (برای خدمتکاری) زنده نگاه می داشتند و در این امر آزمایش بزرگی از جانب پروردگارتان بود. (۶)
تشریح لغات و اصطلاحات:

«يَسُومُونَكُمْ» (سوم): بر سرتان می آورند، به شما می چشانند، به شما میرسانند.
«سُوءَ الْعَذَابِ»: عذاب سخت، بدترین شکنجه. «يَسْتَحْيُونَ»: نگه میدارند، زنده می گذارند. «ذالکم»: آن رهایی و شکنجه. «بلاء»: آزمون.

تفسیر:

«وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِقَوْمِهِ اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ»: سپس خداوند متعال از سخنان موسی علیه السلام در یادآوری از ایام الله برای قومش، چنین حکایت میکند: ای پیامبر! اخبار موسی علیه السلام را به خاطر بیاورد، روزی که به قومش بنی اسرائیل گفت: ای قوم من! نعمت های گرانقدر حق تعالی را با شکر و سپاسش به یاد آورید.

«إِذْ أَنْجَاكُمْ مِنْ آلِ فِرْعَوْنَ»: روزی که شما را از ذلت و بردگی فرعون و سپاه شکنجه گر شان نجات داد. یعنی اینکه من شما را از سرزمین مصر کوچاندم و الله متعال بحر را برایتان گشود و فرعون و لشکریانش را در آن غرق ساخت.

واقعاً هم آزادی، از مهم‌ترین نعمت‌های الهی که نصیب انسانها می‌گردد. با تمام وضاحت درمی‌یابیم که مهمترین رسالت انبیا، مبارزه با طاغوت‌ها و نجات محرومان و مستضعفان از یوغ آنان و درنهایت سوق جوامع به سوی سعادت‌مندی و رفاه انسانی است.

«يَسْؤُمُونَكُمْ سُوءَ الْعَذَابِ»: همانان که سخت‌ترین و بدترین انواع اذیت و عذاب‌ها مانند قتل، برده‌سازی و ظلم‌های رنگا رنگ و گوناگون را بر شما می‌چشانند؛

«وَيُذَبِّحُونَ أَبْنَاءَكُمْ وَيَسْتَحْيُونَ نِسَاءَكُمْ»: و اولاد ذکور شما را از بیم آنکه در بزرگسالی مایه درد سرشان برای شان واقع نشوند، آنان را می‌کشتند و و اولاد مؤنث شما یعنی دختران تان را برای خفت و خواری و برای خدمتگزاری و در نهایت برای خوش‌گزارنی خود زنده نگه‌میداشتند.

«وَفِي ذَلِكَ بَلَاءٌ مِّن رَّبِّكُمْ عَظِيمٌ» (۶): محنت و مصیبتی که بر شما رفت آزمایش و امتحانی بود که از جانب خدای بزرگ بر شما مقرر شده بود. تا حق تعالی صبر و شکر تان را در عینیت معلوم بدارد. یعنی اینکه نجات دادن تان نعمتی عظیم از جانب حق تعالی بود که شما از شکرگزاری آن عاجزید.

مفسران در مورد قتل اولاد ذکور بنی اسرائیل می‌نویسند: عامل بقتل رساندن اولادهای ذکور این بود که کاهنان به فرعون گفته بودند از بنی اسرائیل پسری به دنیا می‌آید که انقراض قدرت و ملک تو به دست او صورت می‌گیرد. بنابر این دستور کشتن تمام مولود ذکور بنی اسرائیل صادر نموده بود.

وَإِذْ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ وَلَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ ﴿٧﴾ (همچنین) بخاطر بیاورید هنگامی را که پروردگارتان اعلام داشت که اگر شکرگزاری کنید (نعمت خود را) بر شما خواهم افزود و اگر کفران کنید، بی‌گمان عذاب من بسیار سخت است. (۷)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«تَأَذِّنَ»: اعلام کرد، خبر داد. «لَأَزِيدَنَّكُمْ» (زید)؛ حتماً افزون میکنم، می افزایم.

تفسیر:

«وَ إِذِ تَأَذَّنَ رَبُّكُمْ لَئِن شَكَرْتُمْ لَأَزِيدَنَّكُمْ» موسی علیه السلام به قومش گفت: به شما به اعلامی عام و همگانی خطاب مینمایم تا سخن او را بشنوید و آن را به درستی دریابید: که: باید وی را در برابر نعمت هایش (با فرمان پذیری) سپاس بگذارید که در این صورت یقیناً از فضل گسترده، کرم عام و همه شمولش بر شما خواهد افزود، یعنی: اگر نعمت های یادشده مرا بر خود واقعاً سپاسگزاری کنید. «بر نعمت شما می افزایم» یعنی: نعمتی بر نعمت دیگر بر شما می افزایم، به عنوان بخششی از جانب خود.

باید گفت: که هیچ چیز دیگر بسان شکر جالب نعمت و استمرار بخش آن نیست.

«وَ لَئِن كَفَرْتُمْ إِنَّ عَذَابِي لَشَدِيدٌ» (۷)

و اگر با کفر و نافرمانی نعمت الله متعال را انکار کنید، طاعتش را ترک نمودید و به نافرمانی هایش آغشته شدید، یقیناً بدانید که شما را در برابر عملکرد زشتتان به سختی عذاب خواهد کرد. همان طور که وعدهی افزایش را در مقابل سپاسگزاری داده است، وعدهی عذاب را در موقع ناسپاسی و کفر نیز داده است.

قابل دقت و یادآوری است که: این آیه مبارکه، مهم ترین و صریح ترین آیه قرآن عظیم الشأن در مورد شکر نعمت و یا کفران آن است، که بعد از آیهی مربوط به نعمت آزادی و تشکیل حکومت الهی، به رهبری حضرت موسی مطرح شده است و این، رمز آن است که حکومت الهی و رهبر آسمانی مهم ترین نعمت هاست، و اگر شکرگزاری نشود خداوند مردم ناسپاس را به عذاب شدیدی گرفتار می کند.

شکر نعمت مراحلی دارد:

خداوند سبحان و تعالی نعمت‌های فراوانی را بر ما ارزانی فرموده است که: قابل شمارش و حساب نیستند. در نتیجه مؤمن پیوسته باید با جسم و جان خویش سپاسگزار خداوند باشد.

شکر از نعمت مراحلی دارد که برخی از آن قرار ذیل می باشد:

الف: شکر قلبی که انسان همه‌ی نعمت‌ها را از جانب پروردگار با عظمت بداند.

ب: شکر زبانی، مانند گفتن «الْحَمْدُ لِلَّهِ».

ج: شکر عملی که با انجام عبادات و صرف کردن عمر و اموال در مسیر رضای خدا و خدمت به مردم به دست می آید.

وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا فَإِنَّ اللَّهَ لَعَنِي حَمِيدٌ ﴿٨﴾

و موسی [به بنی اسرائیل] گفت: اگر شما و همه مردم روی زمین کافر شوید [زیانی به خدا نمی رسد]؛ زیرا خدا بی نیاز و ستوده است. (۸)

تفسیر:

«وَقَالَ مُوسَىٰ إِنَّ تَكْفُرُوا أَنْتُمْ وَمَنْ فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا»

همچنان حضرت موسی علیه السلام بعد از اینکه از ایمان آوردن بنی اسرائیل نا امید شده به آنان گفت: اما بر فرض اگر شما و تمام کسانی که در زمین به سر می‌برند به خدای متعال کفر بورزید، «إِنَّ تَكْفُرُوا»: اگر کافر شوید. اگر کفران نعمت کنید و ناسپاس گردید. بدانید که هرگز به وی زیانی نمیرسانید، «فَإِنَّ اللَّهَ لَعَنِي حَمِيدٌ (۸)»: با ایمان و عمل خود، نباید بر خداوند هیچ منتهی بگذاریم زیرا او نیازی به اعمال ما ندارد، همانا الله متعال از شکر بندگان بی نیاز است، او نیازی به طاعت کسی ندارد. ایمان و کفر، یا شکر و کفران ما در ذات او تعالی اثری ندارد.

و اگر تمام خلق همه بر قلب بدکارترین شخص روی زمین باشند، این نیز از عظمت و وسعت مُلکش چیزی را کم نمی کند، زیرا حق تعالی از همگان بی نیاز است، از آنکه یگانه صمد است و اوست که سزاوار حمد و ثناء می باشد، او در زمین و آسمان ستوده است، به کسانی که از وی روی میگردانند محتاج نیست و کسانی را که به وی رو میکنند می ستاید و کارشان را قدر می شناسد.
خوانندگان محترم!

خداوند متعال، پیامبران را به توکل و اعتماد در برابر شر دشمن، راهنمایی میکند و یادآور میشود که کافران نژاد پرست در نادانی فرورفته اند و میگویند: یا شما را از دیار و مملکت خود می رانیم و آواره می کنیم یا باید به کیش و مسلک بت پرستی داخل شوید؛ اما خداوند، برابر سنت همیشگی خود، پیامبران را پیروز می گرداند و دشمنانشان را در هم می کوبد و معجزات شان می کند و به عذاب آخرت هشدار می دهد.

اینکه در آیات (۹ الی ۱۸) برخی از اخبار ملل پیشین و پیامبران آنان، سرانجام نیکت، از آن پیامبران است، را مورد بحث قرار داده است.

أَلَمْ يَأْتِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ ﴿٩﴾

آیا خبر آنها که پیش از شما بودند به شما نرسیده: (مانند) قوم نوح و عاد و ثمود و آنها که پس از ایشان بودند، همانها که جز خداوند از آنان آگاه نیست، پیامبرانشان با دلائل روشن به سوی آنها آمدند، ولی آنها (از روی تعجب و استهزاء) دست بر دهان گرفتند و گفتند که ما به آنچه شما مامور آن هستید کافریم، و نسبت به آنچه ما را به سوی آن میخوانید در شک هستیم. (۹)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«نَبَأٌ»: خبر. «قَوْمٌ»: بدل یا عطف بیان (الَّذِينَ) است. «فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ»: اگر معنی (آیدی) و (افواه) همان اندام‌های مشهور بدن باشد که دست‌ها و زبان‌ها است، معانی جمله عبارت است از: دست‌های شان را در دهان‌هایشان نهادند و از شدت خشم و بیزاری از دعوت پیغمبران، آنها را گاز گرفتند. دست‌هایشان را به سبب غلبه خنده و قهقهه تمسخرآمیز بر دهان‌های شان نهادند و پیغمبران را استهزاء کردند. دست‌های شان را بر دهان‌های شان نهادند یعنی که ای داعیان بس کنید و ساکت باشید. دست‌های شان را بر دهان‌های انبیاء نهادند و جلو سخنان شان را گرفتند.

تفسیر:

«الْمَ يَا تِكُمْ نَبَأُ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ قَوْمِ نُوحٍ وَعَادٍ وَثَمُودَ» باید گفت که: از سوی خداوند سنت‌ها و قوانین ثابتی بر تاریخ و جامعه حاکم است، که آشنایی با قسمتی از تاریخ میتواند درس عبرتی برای قسمت دیگر باشد. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: ای امت محمد! آیا اخبار ملت‌های تکذیب‌کننده‌ی پیشین امت‌هایی که پیش از شما بودند: از قبیل قوم نوح، قوم هود، قوم صالح و کسانی که بعد از آنان آمدند، به شما نرسیده است.

قابل تذکر است که: این آیه یکی از مصادیق تذکر و توجه به «ایام الله» است که در آیه‌ی پنجم این سوره مطرح شد. «وَذَكِّرْهُمْ بِأَيَّامِ اللَّهِ».

«وَالَّذِينَ مِنْ بَعْدِهِمْ»: و ملت‌هایی که بعد از آنان آمدند، به شما نرسیده است، «لَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا اللَّهُ» و جز الله متعال هیچکس تعداد و کثرت شان را نمی‌داند، به شما نرسیده است؟

«جَاءَتْهُمْ رُسُلُهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ»: پیامبرانشان ما با أدله روشن و براهین قاطع که گویای صِدقِ شان بود، نزد آن اقوام رفتند. «فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ» اما آنها از روی خشم، کینه و تمرد به عنوان کذب از پذیرش حق، دستان خود را به دهان‌های خویش گرفتند.

ابن مسعود میفرماید: از فرط کین و عناد انگشتان خود را به دهن جویدند. (قول دوم بر مبنای مجاز است همانند: عَضُوا عَلَيْكُمْ الْأَنَامِلَ مِنَ الْغَيْظِ و قول اول حَمَلٌ بر حقیقت می شود و توضیح آن چنین است: وقتی کلام پیامبران را شنیدند از آن در تعجب شدند، خندیدند و آن را مسخره کردند در این موقع دست‌ها را بر دهان نهادند، همان طور کسیکه می‌خندد دستش را جلو دهانش می‌گیرد.)

«وَقَالُوا إِنَّا كَفَرْنَا بِمَا أُرْسِلْتُمْ بِهِ»: و کافران به پیامبران خود گفتند: ما به آنچه از پیام یگانگی الله متعال و ایمان به وی آوردید منکریم!

بناءً با تمام وضاحت از فحواى آیه مبارکه هذا در می‌یابیم که: کفار تنها مخالف شخص انبیاء نبودند، بلکه با مکتب آنان هم مخالفت شدیدی داشتند.

«وَإِنَّا لَفِي شَكٍّ مِّمَّا تَدْعُونَنَا إِلَيْهِ مُرِيبٍ (۹)»: شك و تردید کفار در حقایق دین، ناشی از مقام تحقیق نیست، بلکه منشأ آن بدبینی و لجبازی است.

طوری‌که در آیه مبارکه آمده است: ما شدیداً به دعوت شما و راستگویی شما شک داریم! ما آنچه را شما به سوی آن فرا می‌خوانید به باد استهزاء و تمسخر گرفته و در صحت نبوت‌تان مرددیم! دل‌های را از تردید و غیظ نسبت به شما انباشته است!

«فَرَدُّوا أَيْدِيَهُمْ فِي أَفْوَاهِهِمْ»: مفسران این جمله آیه مبارکه را به چند صورت معنا نموده‌اند:

مخالفتان با گذاشتن دست بر دهان حَقَّگویان، صدای آنان را در گلو خفه می کردند.

معجزات و دلایل انبیاء به قدری محکم بود که گویا دست مردم را گرفته بردهانشان گذاشتند، کنایه از اینکه زبان مردم در برابر حق، بسته شد و حرفی برای گفتن نداشتند.

مخالفتان انبیاء از شدت خشم، انگشتان خود را می جویدند می گرفتند. مخالفتان انبیاء، در حضور پیامبر دستان خود را بر دهانشان قرار می دادند. کنایه از اینکه ساکت شوند و موعظه ای نکنند.

قَالَتِ رُسُلُهُمْ أَفِي اللَّهِ شَكٌّ فَاطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ وَيُؤَخِّرَكُمْ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى قَالُوا إِنْ أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِثْلُنَا تُرِيدُونَ أَنْ تَصُدُّونَنَا عَمَّا كَانَ يَعْبُدُ آبَاؤُنَا فَأْتُونَنَا بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ ﴿١٠﴾

رسولان شان گفتند: آیا در باره الله آفریننده آسمانها و زمین شکی است؟! او شما را دعوت میکند تا گناهانتان را بیاورزد و تا مدتی معین شما را مهلت میدهد. گفتند: شما جز بشری مانند ما نیستید، میخواهید ما را از آنچه پدران ما می پرستیدند منع کنید، پس اگر در ادعای تان صادق هستید دلیل روشنی [بر اثبات رسالت خود که مورد پسند ما باشد] بیاورید. (۱۰)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«فَاطِرٍ»: آفریننده بدون الگو و مدل (انعام/ آیه ۱۴، یوسف آیه ۱۰۱). بدل یا صفت (الله) است. «أَجَلٍ مُّسَمًّى»: وقت تعیین شده. مراد هنگام مرگ طبیعی است (هود/ آیه ۳، نحل/ آیه ۶۱، عنکبوت/ آیات ۵۳ - ۵۵، فاطر/ آیه ۴۵، احقاف/ آیه ۳). «عَمَّا»: از چیزهایی که. مراد بتها است. «سُلْطَانٍ»: حجت و برهان. مراد معجزه های پیشنهادی است.

تفسیر:

«قَالَتْ رُسُلُهُمْ أَ فِي اللَّهِ شَكٌّ فَأَطِرِ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ»: اعتقاد به پروردگار با عظمت، فطری و بدیهی است و سزاوار هیچگونه شک و تردیدی نمی باشد. بناءً پیامبران در جواب تکذیب کنندگان پرداخته و گفتند: آیا در وجود و یگانگی خدا شک و تردید وجود دارد؟ یعنی: آیا در وجود و یگانگی حق تعالی ذاتی که اختراع کننده و ایجادگر آسمانها و زمین بعد از عدم آنهاست شک و متردید هستید؟ در حالیکه وجود و وحدانیت او در منتهای روشنی و وضوح بوده و فطرت‌ها گواه وجود او میباشند؟ استفهام انکاری است، یعنی: در این باره هیچ شکی وجود ندارد.

«يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ»: باید گفت که: دین انسان را به پاکی از آلودگی‌ها دعوت میکند طوری که میفرماید: «يَدْعُوكُمْ لِيَغْفِرَ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ»: او شما را به این مرام به سوی یگانگی خود و اطاعت از پیامبرانش میخواند تا گناهان‌تان را بر شما ببخشد یعنی: تاحق تعالی پاره‌ای از گناهانی را که آمرزش آن را بخواهد، بر شما بیامرزد.

از فحوای آیه مبارکه در می یابیم که: خداوند متعال طالب غفران و آمرزش گناهان انسان است.

در آیه‌ی قبل کُفَّار به انبیاء گفتند: «تَدْعُونَنَا» شما ما را به راه خدا میطلبید، ولی در این آیه مبارکه پیامبران به آنان گفتند: «يَدْعُوكُمْ» خدا شما را می خواند. یعنی دعوت ما از جانب خود و به سوی خود نیست، بلکه از سوی خدا و به سوی خداست.

به گفته‌ی مفسران جلیل القدر هر یک زمخشری و مراغی؛ وعده‌های قرآن نسبت به مؤمنان بخشش تمام گناهان است. «يَغْفِرُ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ» ولی نسبت به دیگران، بخشش بعضی از گناهان است. «يَغْفِرُ لَكُمْ مِنْ ذُنُوبِكُمْ» در این هیچ جای شکی نیست که: عمر هرانسانی، از پیش اندازه گیری و تعیین شده است، طوریکه آیه مبارکه میفرماید: «وَيُؤَخِّرْكُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى» که اگر ایمان بیاورید، عمر شما راتا نهایت أجل و مهلتی که برایتان تعیین شده است به تأخیر می‌اندازد و در جزای اعمال شما عجله به خرج نمی‌دهد که شما را نابود کند. «قَالُوا إِنَّا أَنْتُمْ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُنَا»: اما کافران به پیامبران‌شان گفتند: شما نیز بشری مانند ما هستید، صفات شما مانند صفات ما است پس شمارا برما چنان امتیازی که شایسته رسالت‌تان گرداند، وجود ندارد از این رو چرا بی هیچ سببی خود را بر ما برتر دانسته «تُرِيدُونَ أَنْ تَصْدُقُوا عَمَّا كَانُوا» تعصبات قومی و نژادی، در زیاتر از موارد مانع پذیرفتن حق است، طوریکه در آیه مبارکه آمده است که: کافران در جواب گفتند و می‌خواهید تا ما را از پرستش بتان و همتایانی که پدران و اجداد ما آنها را می‌خواندند باز دارید؟ «فَأْتُونَا بِسُلْطَانٍ مُّبِينٍ (۱۰)». پس دلیل و برهان روشن و آشکار را بر صدق خود به ما ارائه دهید. با تأسف باید گفت که: عناد و بغاوت و سرکشی در برابر حق، درد بی درمان است. تمام انبیاء با معجزه به سراغ مردم میرفتند، ولی لجاجت برخی مردم سبب می‌شد که همواره معجزه‌ی تازه‌ای که طبق هوس آن‌ها باشد از پیامبران مطالبه و درخواست کنند.

این درخواست را در حالی مطرح کردند که پیامبران علیهم السلام برای‌شان حجت‌های آشکار آورده بودند. پس این‌گونه برخورد با پیامبران علیهم السلام، نمایانگر نوعی تعصب و سرسختی در عقاید فاسدشان بود.

قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿١١﴾

پیامبران شان گفتند: «ما جز بشری همانند شما نیستیم، ولیکن خداوند بر هر کس از بندگانش که بخواهد منت می گذارد (و به پیامری بر می گزیند) و ما (هرگز) نمیتوانیم (و حق نداریم) که معجزه‌ای جز به فرمان خدا برایتان بیاوریم. و مؤمنان باید بر خدا توکل کنند. (۱۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«يَمُنُّ»: منت می نهد. لطف و بزرگواری می کند. «مَا كَانَ لَنَا»: ما را نرسد. ما نمی توانیم.

تفسیر:

از فحوای این آیه مبارکه برمی آید که: خداوند متعال بر هر کس بخواهد منت گذاشته، او را پیامبری قرار میدهد، ولی خدای حکیم می داند که چه کسی ظرفیت و لیاقت این مسئولیت بزرگ را دارد. «اللَّهُ أَعْلَمُ حَيْثُ يَجْعَلُ رِسَالَتَهُ» (انعام، ۱۲۴) (بگو:): الله داناتر است که رسالت خود را در کجا قرار دهد.

قابل توجه است که: کفار و مشرکان با انبیا بطور دایمی این دو بحث را داشتند: اول اینکه: شما انسان‌هایی مثل ما هستید.

دوم اینکه: معجزه‌ای را که ما پیشنهاد می کنیم برای ما بیاورید.

طوری که در این آیه مبارکه به جواب هر دو پیشنهاد مطرح شده پرداخته شده است:

اما این که ما انسانی همانند شما هستیم قبول داریم، ولی خداوند بر ما منت گذاشته و به ما وحی کرده است، اما این که معجزه‌ی ما به دلخواه شما باشد،

این پیشنهاد غیر عملی است، زیرا ما حق نداریم بدون اِذْن و اِجازه خداوند متعال، معجزه‌ای بیاوریم. «قَالَتْ لَهُمْ رُسُلُهُمْ إِنْ نَحْنُ إِلَّا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ».

پیامبران شان در جواب: این سخنان که: شما نیز بشری مانند ما هستید، گفتند: بلی! ما نیز انسان که شما گفتید بشری مانند شما هستیم، گرچه انسان‌ها همه در شکل و ظاهر یکسانند، اما دلیل بر این نیست که در باطن و معنویت نیز یکسان باشند. در آیه مبارکه ملاحظه میشود که: پیامبران، در باره خود غلو و اضافه‌گویی نمی‌کردند و می‌گفتند: بلی ما انسانی مثل شما هستیم.

«وَلَكِنَّ اللَّهَ يَمُنُّ عَلَىٰ مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ»: مقام نبوت، هدیه و منت الهی است از این رو خداوند متعال از روی کرم و فضلش، هر کس از بندگانش که خود بخواهد منت می‌نهد و نبوت و رسالت را به او می‌بخشد. یعنی: برای ما مقدور نیست که به شما حجتی از حجت‌ها را بیاوریم.

مفسر زمخشری در این بابت می‌نویسد: به عنوان تواضع و فروتنی فضل خود را ذکر نکرده‌اند. و در برابر گفته‌ی آنها که می‌گفتند: شما هم مانند ما انسان هستید تسلیم شدند که در بشریت مانند آنها می‌باشند اما در غیر آن مانند آنها نمی‌باشند. (تفسیر کشاف ۵۴۴/۲).

«وَمَا كَانَ لَنَا أَنْ نَأْتِيَكُمْ بِسُلْطَانٍ إِلَّا بِإِذْنِ اللَّهِ» و اما در مورد براهین، أدله و معجزاتی که در خواست کرده اید، باید این نکته را به شما روشن سازیم که ما بندگانی مأمور بیش نیستیم. از این رو نمیتوانیم جز به اجازه و اراده خداوند متعال هیچ چیزی بیاوریم. یعنی: به مشیت وی. به قولی: مراد از «سلطان» در اینجا، معجزاتی است که کفار بر سبیل سرسختی، لجاجت و تعصب از پیامبران علیهم السلام می‌طلبیدند.

قابل یادآوری است که: معجزه که امر خارق العاده است؛ به اذن و امر پروردگار با عظمت صورت میگیرد، نه به اراده و خواست مردم. (بطور مثال در موارد و حالاتیکه در ظاهر امر؛ حتی اگر مردم توقع معجزه را هم نداشته باشند، انبیاء آن را می آورند).

«وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ (۱۱)»: مؤمن، از عناد و انکار مخالفان خسته نمیشود و با توکل بر ذات اقدس الهی راهش را ادامه میدهد، بناءً مؤمنان در تمام امور فقط بر الله متعال اعتماد و توکل میکنند. پس او یقیناً ایشان را بر دشمنان شان یاری داده و در تمام امور از ایشان پشتیبانی میکند. یعنی: توکل ما پیامبران علیهم السلام باید فقط بر خداوند متعال باشد، نه بر گرایش شما به ایمان و پشتیبانی تان از ما.

وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ وَقَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَى مَا آذَيْتُمُونَا وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ ﴿۱۲﴾

و ما را چه شده است که بر الله توکل نکنیم؟ در حالیکه ما را به راههای (سعادت بخش) مان هدایت فرموده است؟! و مسلماً ما بر آزارهای که به ما میرسانید صبر خواهیم کرد، (ورسالت خود را خواهیم رساند) و توکل کنندگان باید تنها بر خدا توکل کنند». (۱۲)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«مَا لَنَا»: ما را چه شده است؟ ما را چه رسیده است؟ «هَدَانَا سُبُلَنَا»: ما را به راه های خود داشته است و رهنمودمان کرده است و طریق نجات از دوزخ و وصول به بهشت را به ما نموده است. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».

تفسیر:

«وَمَا لَنَا أَلَّا نَتَوَكَّلَ عَلَى اللَّهِ»: خداوند متعال که: هدایت کرد، حمایت هم میکند. پس تنها براو باید توکل کنیم. بناء پیامبران گفتند: چه امری و چه عذری مانع توکل و اعتماد ما به الله متعال میشود؟ چرا ما نباید به الله توکل کنیم؟ و کار خویش را بدو نسپاریم.

«وَ قَدْ هَدَانَا سُبُلَنَا»: حال آنکه تنها اوست که چشمان ما را به سوی حق باز کرده، ما را به راه هدایت رهبری نموده و طریق نجات از عذاب را به ما نشان داده است. و ما را به سوی راهی هدایت میکند که در نهایت به سر منزل رحمتش میرساند.

«وَلَنَصْبِرَنَّ عَلَى مَا آذَيْتُمُونَا»: هم باید بر الله توکل کرد و هم باید در برابر مخالفان صبر و مقاومت نمود طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: و البته ما بر آزارهای گفتاری و رفتاری که شما مشرکان (با بد زبانی و بد کرداری) به ما میرسانید صبر شکیبایی خواهیم کرد.

ابن جوزی گفته است: از این جهت این قصه و امثال آن را بر پیامبر ما صلی الله علیه و سلم باز گفته است که او هم به پیشینیان خود اقتدا و تاسی کند و ماجرای آنان را بداند. (زاد المسیر ۴/۳۵۰).

«وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُتَوَكِّلُونَ (۱۲)»: تکرار نیست بلکه معنی ثبات و دوام بر توکل را دارد. یعنی بر توکل و اعتماد به خداوند متعال، ادامه بدهید و بر آن پایدار بمانید. کسی میتواند صبر کند که تکیه گاهی داشته باشد واقعیت همین است که: مؤمنان متوکل تنها بر الله تکیه میکنند، در نتیجه با بر خورداری از عنایت و حمایت الله متعال نیرومند، در پناه دین وی مقتدر و عزتمند، و با تائید وی موفق و پیروز می شوند.

مفسر تفسیر «صفوأة التفاسر» مرحوم شیخ علی صابونی میفرماید: در آیه مبارکه عصیان و نافرمانی با تکیه به نیروی مادی که در اختیار ستمگران است، نقاب را از چهره‌ی خود کنار می‌زند:

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ ﴿١٣﴾

و کسانی که کافر شدند به پیامبران شان گفتند: «ما قطعاً شما را از سرزمین خود بیرون خواهیم کرد، یا اینکه به دین ما باز گردید». پس پروردگارشان به آنها وحی فرستاد که: یقیناً ظالمان را هلاک خواهیم کرد. (۱۳)

تفسیر:

تهدید و تبعید، سیاست همیشگی زورگویان بی منطق است. در طول تاریخ همه‌ی انبیاء، گرفتار مخالفان بودند. طوری که میفرماید: «وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا» کافران بر آزار رسانی و بد رفتاری با انبیاء پافشاری نموده گفتند: به الله قسم! یا شما را از سرزمین‌های خویش اخراج میکنیم یا باید به دین ما برگشته و دین خویش را ترک نماید! یعنی کافران اصرار کردند تا یکی از این دو امر را بر پیامبران علیهم السلام تحمیل نمایند. البته این ظلم و تجاوزی آشکار از سوی آنان بود که پیامبران علیهم السلام را به صرف این که دعوت الله متعال را برای شان آورده‌اند، از خانه و سرزمین خودشان و از میان کسان و نزدیکانشان اخراج نمایند.

«فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ (۱۳)»: خداوند متعال به پیامبرانش وحی کرد که: حتماً دشمنان کافر و ظالم را با عذاب ویرانگر محو و نابود خواهد کرد. ملاحظه میشود که: دلیل هلاکت ظلم است، نه کفر و به تام صراحت دریافتیم که: ظلم، ظالم دوام نمی‌یابد و ظالم، در نهایت امر نابود می‌شود.

وَلَنُصَلِّنَكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ﴿١٤﴾
 و یقیناً شما را بعد از آنها در سرزمین سکونت خواهیم داد، این (وعده) برای کسی است که از وقوف در پیشگاه من بترسد، و از وعید (عذاب) من بیمناک باشد. (۱۴)

کفار، زمین را منطقه‌ی قدرت‌نمایی خود بحساب می‌آورند، غافل از آنکه حکومت زمین به دست انبیا و مؤمنان میرسد. در برابر تهدید کفار: «لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا» وعده خداوند: «وَلَنُصَلِّنَكُمْ الْأَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ» (یقیناً شما را بعد از آنها در سرزمین سکونت خواهیم داد) آمده است.

خداوند متعال به اولیای خود به آنان (که حاملان رسالات آسمانی و راهنمایان بشری بودند) پیام فرستاد که حتماً ظالمان (کفرپیشه چون ایشان) را (به خاطر ظلم و ستمی که روا میدارند) نابود میکنیم. و ما شما را پس از ایشان در سرزمین (آنان) سکونت می‌بخشیم. یعنی: در سرزمین این کافرانی که شما را به إخراج از آن، یا بازگشت به دین خود تهدید کرده‌اند.

«ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ (۱۴)»: ولی نباید فراموش کرد که: شرط پیروزی بر ظالمان، همانا داشتن تقواست. بناءً سرانجام ستوده، عاقبت خوش و پیروزی نهایی از آن کسانی است که از الله متعال بترسند و به هدایتش تمسک جویند، از قرار گرفتن در پیشگاه حق تعالی در محشر به هنگام حساب خوف داشته باشند و از هشدارهایش در مورد عذاب بیمناک باشند؛ در نتیجه به عمل صالح روی آورند. بنابر این عزّت و مجد و توفیق همه در طاعت خدای متعال است.

باید با تمام قوت گفت که از: تهدید کُفار نترسید که میگویند: «لَنُخْرِجَنَّكُمْ» بلکه از تهدید الله متعال بترسید که میفرماید: «خَافَ وَعِيدِ» (و از وعید (عذاب) من بیمناک باشد)

در تفسیر البحر آمده است: وقتی آنها قسم یاد کردند که یا پیامبران را اخراج میکنند و یا باید به دین آنان برگردند، خدای متعال نیز قسم یاد کرد که آنها را نابود میکند. و چه اخراجی بزرگتر است از نابود کردنی که هرگز برگشتی به دنبال نخواهند داشت.

وَاسْتَفْتَحُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾

و پیامبران از الله فتح (نصرت) طلبیدند و (سر انجام) هر متکبر سرکشی ناکام شد. (۱۵)

تفسیر:

باید گفت که: همه ی انبیاء در انتظار پیروزی بودند. نوح علیه السلام میفرماید: «أَنِّي مَغْلُوبٌ فَأَتْتَصَبِرُ» (سوره قمر، ۱۰). خداوندا! من مغلوبم، کمکی برسان. سایر انبیاء نیز از خداوند متعال فتح و پیروزی میخواستند: «رَبَّنَا افْتَحْ بَيْنَنَا وَبَيْنَ قَوْمِنَا بِالْحَقِّ وَأَنْتَ خَيْرُ الْفَاتِحِينَ» (اعراف، ۸۹) پروردگارا! میان ما و قوم ما به حق حکم کن، کفار نیز به مسلمانان می گفتند: شما که میگویید ما در روزی پیروز خواهیم شد، پس آن روز کی فرامیرسد؟ «مَتَى هَذَا الْفَتْحُ» (سجده، ۲۸). این جاست که قرآن کریم در تعداد زیاد از آیات از پیروزی پیامبران و نابودی کافران و عذاب آنان سخن بمیان آورده و با تمام قاطعیت به کفار اعلام میکند که آن روز به زودی فرا می رسد.

«وَاسْتَفْتَحُوا وَخَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ﴿١٥﴾»

پیامبران پیروزی بر قوم خود را از خدا خواستار شدند. و تمام ظالمان منکر حق زیانمند و نابود شدند. یا معنی این است: کفار به گمان اینکه حق با آنهاست از الله متعال خواستند تا میان آنان و پیامبران علیهم السلام فیصله نموده، ظالم را نابود ساخته و مظلوم را یاری نماید پس چون الله متعال میانشان فیصله کرد،

پیامبران علیهم السلام و مؤمنان را نصرت داد «و سرانجام هر جبار عنیدی ناکام شد»

بنابر این هر کسی که با زور گویی، فخر فروشی و برتری طلبی بر دیگران، در نفس خود جبار و گردن کش است، از حق و راستی روی بر میگرداند، به ناروا جدال می ورزد و به دروغ دفاع می کند، عاقبت ناکام و نابود است. «جبار»: متکبر و زورگویی است که برای هیچ کس بر خود حقی را به رسمیت نمی شناسد.

«عنید»: معاند و ستیزه جویی است که در برابر حق ستیزه پیشه کرده و از آن کناره می جوید، یعنی: کسی است که از اقرار به کلمه توحید: «لا اله الا الله» سرباز می زند. «تفسیر انوار القرآن»

مِنْ وَرَائِهِ جَهَنَّمُ وَيُسْقَى مِنْ مَاءٍ صَدِيدٍ ﴿١٦﴾

پشت سرش جهنم است، و از زرداب دوزخیان به او نوشانیده میشود. (۱۶)
صدید: آبی است از چرک و خون که از پوست دوزخیان سرازیر می شود.
تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

مفسر تفسیر المیسر: دکتر عایض بن عبدالله القرنی می نویسد: از پیش روی این انسان زورگوی لجباز، آتش جهنم است که گرمای سوزانش دل و جان و مغز استخوانش را می سوزاند، نوشیدنی وی در آن، زرداب چرکین و خونی است که از اجساد فجار در دوزخ بیرون می آید.

نوشیدنی های اهل جهنم و اهل جنت:

قبل از همه باید گفت که: نوشیدنی های اهل جهنم در قیامت سوزنده است نه سیراب کننده:

الف: «سُقُوا مَاءً حَمِيمًا فَقَطَّعَ أَمْعَاءَهُمْ» (آیه ۱۵ سوره محمد). از آب جوشانی نوشانده می شوند که درون آن ها را قطعه قطعه می کند.

ب: «يُعَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهُ» (آیه: ۲۹/سوره کهف) از آبی همچون مس گداخته پذیرایی می شوند، که حرارت آن جسم آنرا کباب می کند. اما بالعکس نوشیدنی های اهل جنت همان است که: جنتیان در کنار نهلهایی از آب گوارا زندگی میکنند و از شیر و عسل مصفا که از طرف خداوند برای آنان آماده شده است استفاده می کنند و از همه ی نعمت های الهی مستفید میشوند. «وَسَقَاهُمْ رَبُّهُمْ شَرَابًا طَهُورًا» (آیه ۲۱ / سوره انسان).

يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ وَمِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ ﴿١٧﴾

(به سبب تلخی و داغی) آن را جرعه جرعه می نوشد و نزدیک نیست که به آسانی از گلوش بگذرد و مرگ از هر سو به سراغ او می آید، لیکن نمی میرد، و به تعقیب آن، عذاب سختی در پیشروی خود دارد. (۱۷)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«يَتَجَرَّعُهُ»: با زحمت ورنج آن را جرعه جرعه می نوشد. «لَا يَكَادُ يُسِيغُهُ»: اصلاً گوارایش نمی یابد.

«يَأْتِيهِ الْمَوْتُ»: مراد اسباب و موجبات مرگ است.

«مِنْ وَرَائِهِ»: گذشته از عذاب قبلی. در برابر او و بر سر راه وی. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».

تفسیر:

«يَتَجَرَّعُهُ وَلَا يَكَادُ يُسِيغُهُ»: از بس که تلخ و بدمزه میباشد، کافر می کوشد تا آن زرداب چرکین را در دوزخ جرعه جرعه بنوشد اما نمی تواند آن را فروبرد از آنکه بی نهایت بدبو، زهر آگین گلوگیر، بسیار تلخ، و جوشان است.

«وَيَأْتِيهِ الْمَوْتُ مِنْ كُلِّ مَكَانٍ»: و عذاب به انواع و اشكال گوناگون، بر سراغ اش، به هر عضوی از اعضای بدنش و همراه با هر رگ و شریان، رگ و پوستش یعنی در نهایت امر سلول سلولش را در بر می گیرد.

«وَمَا هُوَ بِمَيِّتٍ وَمِنْ وَرَائِهِ عَذَابٌ غَلِيظٌ» (۱۷) آرزو دارد که بمیرد تا آسوده شود ولی نمی میرد و نه هم به حیاتی سعادت‌مندان و پسندیده زنده می ماند؛ بلکه اوست و آن عذاب دردناک ابدی که پیوسته در دوزخ گریبانگیرش می باشد. و این عذاب افزایش هم می یابد.

خواننده محترم!

از فحوای آیه مبارکه بر می آید که:

عذاب اهل دوزخ ذره ذره است تا شکنجه‌ی آنان بیشتر باشد. و یا به تعریف دیگر عذاب دوزخ تدریجی و دائمی است.

عذاب‌های گوناگون، دوزخیان را تا مرز مرگ پیش می‌برند، ولی آنان نمی‌میرند. یعنی اینکه دوزخیان مرگ ندارند و عذاب دوزخ سبب مرگ شان نمی‌شود. و طوری که یادآور شدیم عذاب‌ها، عقبه‌های سخت‌تری دارد و رو به افزایش است.

قرآن عظیم الشان با چندین تعبیری وصف عذاب قیامت را به بیان گرفته است که از جمله با تعبیری چون: «أَلِيمٌ»، «شَدِيدٌ»، «غَلِيظٌ»، «عَظِيمٌ» که همه اشاره به شدت و عظمت عذاب دارد. یاد آوری نمایم.

«اساغه» به معنای آشامیدن آب است با میل و رغبت. جمله‌ی «لَا يَكَادُ يُسِيغُهُ» یعنی هرگز با میل خود آن را نمی‌آشامد. «ترجمه معانی قرآن».

مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ لَأَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَىٰ شَيْءٍ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ الْبَعِيدُ ﴿١٨﴾

مثال آنانی که به پروردگارشان کفر ورزیدند اعمالشان مانند خاکستری است که تند بادی در یک روز طوفانی بر آن وزیده باشد، به هیچ چیزی از آنچه (در دنیا) کسب کرده بودند، قدرت ندارند. این همان گمراهی دور (و درازی) است. (۱۸)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«مَثَلٌ»: صفت. حال و وضع. «رَمَادٍ»: خاکستر. «عَاصِفٍ»: طوفانی. «ذَلِكَ»: این کار و کوشش همراه با کفر و زندقه. این سرانجام بد و تباه. «الضَّلَالُ»: گمراهی. سرگشتگی. (سوره ابراهیم آیه ۱۹) «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

اعمال کفار، نباید انسان را خیره و دل‌باخته سازد، زیرا پوچ و بی ثمر است: در آیات قبلی، مطالبی از خسران و محرومیت ظالمان لجوج به بیان گرفته شد و خواندیم، «وَ خَابَ كُلُّ جَبَّارٍ عَنِيدٍ ۱۵» و (سر انجام) (هر متکبر سرکشی ناکام شد) و در این آیه مبارکه به توضیح همان خسارت می پردازد.

قابل یاد آوری است که: خداوند متعال بدی های مؤمنان را در شرایطی به نیکی ها و حسنات تبدیل میکند، «يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ» (فرقان، ۷۰). ولی اعمال بد کفار، حسناتشان را نابود میکند، «كَرَّمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ» و در آیات دیگر آمده است: «حَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ» (عراف، ۱۴۷). یعنی اعمالشان محو میشود. قرآن عظیم الشان همچنان در آیات متعددی موضوع پوچ شدن و بی ثمر بودن اعمال کفار را مطرح نموده است: از جمله میفرماید: «وَ قَدِمْنَا إِلَىٰ مَا

عَمَلُوا مِنْ عَمَلٍ فَجَعَلْنَاهُ هَبَاءً مَّنْثُورًا» (فرقان، ۲۳). ما اعمال آنها را می آوریم و پوچ میکنیم. و اگر در باره ی کفار میخوانیم: «فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزَنًا» (کهف، ۱۰۵). در قیامت میزانی برای کفار به پا نمی کنیم، شاید اشاره به همین مطلب باشد.

همچنان در این آیه مبارکه مورد پوچ بودن وبی ثمر شدن اعمال تمام کفار میخوانیم:

«مَثَلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِرَبِّهِمْ أَعْمَالُهُمْ كَرَمَادٍ اشْتَدَّتْ بِهِ الرِّيحُ فِي يَوْمٍ عَاصِفٍ»: اعمال کفار، آتشی است که جز خاکستر چیزی به جای نمی گذارد. یعنی: مثل کسانی که به پروردگار خود کافر شدند، اعمال آنان مانند خاکستری است که بادی تند در روزی طوفانی بر آن بوزد یعنی: اعمال نیک کفار مانند صله رحم، دادن صدقه به فقرا، نیکی باوالدین و امثال آن تباه و مردود است و خداوند متعال آنرا محو و نابود میکند چنانکه باد تند در روز طوفانی به سرعت خاکستر را برداشته و آنرا به همه جا می پراکند، به طوری که آن خاکستر کلا نابود شده و جای آن چنان خالی میماند که گویی در آنجا هیچ چیزی نبوده است.

پس همچنین است اعمال نیک کافران که تندباد کفر و ریاکاری آن را از بین برده و از این رو برای آن نزد حق تعالی هیچ منفعتی باقی نمی ماند.

شیخ قرطبی در تفسیر خویش می نویسد: خداوند متعال این آیه را برای مجسم نمودن اعمال کفار آورده است؛ همان طور که تندباد در یک روز طوفانی خاکستر را پخش و پراکنده می کند اعمال آنها نیز نابود شده و به هدر میرود؛ زیرا در آن اعمال غیر خدا را شریک قرار داده اند. (قرطبی ۳۵۳/۹).

«لَا يَقْدِرُونَ مِمَّا كَسَبُوا عَلَى شَيْءٍ ذَلِكَ هُوَ الضَّلَالُ البَعِيدُ (۱۸)» کفار به ثواب اعمال نیک خود نایل نمی آیند؛ زیرا کفر سبب تباه شدن اعمال آنها گشته است، همان گونه که انسان نمیتواند به خاکستر بر باد رفته دست یابد. بناءً شرک و کفر از بین برنده اعمال نیک اند چنان که باد از بین برنده خاکستر می باشد، به راستی که اعمال شان از ایمان و اخلاص خالی است از این رو هر تلاشی که بر قاعده تقوی و طاعت حق تعالی استوار نباشد، در واقع گمراهی است دور از صراط مستقیم، پس عمل بی بهره از اخلاص، همانند جسم بدون جان است.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه قبلی ملاحظه نمودیم که: پروردگار با عظمت به سبب کفرورزی ناسپاسان و کافران و روی گردانیدنشان از بندگی راستین با او، اعمالشان را باطل و بیهوده گردانید.

اینک در آیات متبرکه (۱۹ الی ۲۳) موضوعاتی از قبیلی دلیل یکتایی و توانایی الله متعال، گفتگوی مستضعفان و مستکبران و مناظره‌ی شیاطین و پیروانشان در دوزخ، پیروزمندی سعادت‌مندان در بهشت، مورد بحث قرار داده میشود. و سر انجام، آیه‌ی ۲۳ به کافات مؤمنان اشاره می کند.

تفسیر:

أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ يَشَأُ يُذْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ
جَدِيدٍ ﴿۱۹﴾

(ای انسان) آیا ندیدی که خداوند آسمانها و زمین را به حق آفریده است؟! اگر بخواهد شما را می برد و خلق جدیدی (به جای شما پدید) می آورد. (۱۹)

تفسیر:

قرآن عظیم الشان در آیات متعددی میفرماید که: ما آسمانها و زمین را بیهوده و بازیچه نیافریدیم. «ما خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا لَاعِبِينَ» (آیه: ۳۸/سورة دُحان) و باز هم در (آیه: ۲۷/سورة ص) میفرماید: «ما خَلَقْنَا السَّمَاءَ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا بَاطِلًا ذَلِكُمْ ظَنُّ الَّذِينَ كَفَرُوا» بلی این کفارند که خلقت هستی را بی هدف و باطل بحساب می آورند.

باید گفت که: آفرینش آسمانها و زمین، براساس حکمت و مصلحت و هدفی شایسته و نیکی انجام گرفته است. «أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ» پس ای انسان! آیا ندانسته‌ای مگر با چشم دل نمی بینی که فقط خدای یگانه است که آسمانها و زمین را در صنی بدیع (که دلیل روشن حکمت تامه و قدرت کامله‌اش می باشد) از عدم آفریده است و آنها را نه به بازی و عبث بلکه به حق آفریده تا بر عظمت و یگانگی‌اش پی برند و در نتیجه تنها او بی هیچ شریکی مورد پرستش قرار گیرد؟

مفسران می نویسند: یعنی آنها را بیهوده خلق نکرده است بلکه به منظوری بس بزرگ آنها را آفریده است.

«إِنْ يَشَاءُ يُدْهِبْكُمْ وَيَأْتِ بِخَلْقٍ جَدِيدٍ (۱۹)» قبل از همه باید گفت که خالق لایزال؛ به بود و نبود ما اصلاً نیاز و ضرورتی ندارد، پس ای مردم! نباید با خود مغرور شویم، الله متعال همانطوریکه قدرت ایجاد را دارد قدرت نابود کردن را هم دار می باشد.

هستی و دوام آن، به اراده و مشیت الهی وابسته است. اگر الله متعال بخواهد شما را از بین برده و خلق جدیدی غیر از شما را پدید می آورد که نسبت به شما برایش فرمانبرتر و عابد پیشه‌تر باشند، پس آفرینش و فنای شما بر او تعالی ساده، اسان و سهل می باشد.

ابن عباس (رض) میفرماید: یعنی ای جماعت کفار! خدا می خواهد شما را نابود کند و قومی بهتر و مطیع تر را جایگزین شما کند. (زاد المسیر ۴/۳۵۵).

وَمَا ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ بَعِزٌ ﴿٢٠﴾

و چنین امری برای الله مشکل و ناممکن نیست. (۲۰)

میراندن شما و این تبدیل و جابه جایی، بر حق تعالی امری دشوار نیست، بلکه بسیار آسان است، زیرا قدرتش نافذ و فرمانش غالب می باشد.

وَبَرُّوْا لِلَّهِ جَمِيعًا فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا فَهَلْ أَنْتُمْ مُعْتَدُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهَدَيْنَاكُمْ سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرٌ عَنَّا أَمْ صَبَرْنَا مَا لَنَا مِنْ مَحِيصٍ ﴿٢١﴾

و (در روز قیامت) همگی در پیشگاه الله حاضر (و آشکار) می شوند، پس (در این هنگام) ضعیفان به مستکبران میگویند: «همانا ما پیرو شما بودیم، پس آیا میتوانید چیزی از عذاب الله را از ما دفع کنید؟». (آنها) گویند: «اگر خداوند ما را هدایت کرده بود، ما (نیز) شما را هدایت می کردیم، چه بی تابی کنیم و چه صبر نماییم، برای ما یکسان است، (هیچ) گریز گاهی برای ما نیست». (۲۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«بَرُّوْا»: آشکار شدند. به دشت وسیع و فراخی آمدند. «تَبَعًا»: پیروان. مصدر است و به صورت وصف جمع، یعنی تابعان آمده است. «مُعْتَدُونَ»: بی نیاز کنندگان. کفایت کنندگان. دفع کنندگان. «مَحِيصٍ»: راه نجات. گریزگاه. (تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»)

تفسیر:

«وَبَرُّوْا لِلَّهِ جَمِيعًا»: همه ای مردم در روز رستاخیز از قبرهای شان برای ملاقات پروردگارشان بیرون می آیند و برای حساب و کتاب حاضر می شوند.

یعنی: همگی در روز قیامت از قبرهای خود به سوی «براز» (دشت وسیع و فراخی) بیرون می آیند و آن عرصه محشر است که جایی است فراخ و نمایان و همگی (اعم از نیکوکار و بدکار) یکجا در آن گرد می آیند. و چیزی از نظر خداوند متعال پوشیده نیست.

اما فخر رازی در تفسیر خویش مینویسد: «بَرَزُوا» به لفظ ماضی برای تعبیر از آینده آمده است؛ زیرا الله از هر چیز خبر بدهد حق و درست است و بصورت یقین تحقق یافته و به صحنه‌ی وجود آمده است. و شبیه آن است آیه‌ی «وَ نَادَى أَصْحَابُ الْجَنَّةِ أَصْحَابَ النَّارِ أَنْ قَدْ وَجَدْنَا مَا وَعَدَنَا رَبُّنَا حَقًّا فَهَلْ وَجَدْتُمْ مَا وَعَدَ رَبُّكُمْ حَقًّا قَالُوا نَعَمْ فَأَذَّنَ مُؤَذِّنٌ بَيْنَهُمْ أَنْ لَعْنَةُ اللَّهِ عَلَى الظَّالِمِينَ» (سوره اعراف) (واهل بهشت، دوزخیان را صدا زنند که ما آنچه را پروردگارمان وعده داده بود، حق و راست یافتیم (و به آن رسیدیم)، آیا شما وعده‌های پروردگارتان را حق یافتید؟ (ما در لذت و نعمتیم، آیا شما هم در رنج و عذابید؟) گویند: بلی. پس منادی میان آنان اعلام کند که لعنت خدا بر ظالمان باد. (تفسیر فخر رازی ۱۰۷/۱۹).

«فَقَالَ الضُّعَفَاءُ لِلَّذِينَ اسْتَكْبَرُوا إِنَّا كُنَّا لَكُمْ تَبَعًا»: در این بین پیروان به رؤسا و پیشوایانی خویش میگویند: ما در دنیا تحت سرپرستی شما بودیم و به فرمان شما گردن می‌نهادیم و به دستوری که صادر میکردید انجام می‌دادیم. و از آن اطاعت هم می‌کردیم.

«فَهَلْ أَنْتُمْ مُغْنُونَ عَنَّا مِنْ عَذَابِ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ»: پس آیا امروز همانطوریکه در دنیا به ما وعده کرده‌اید، با دفع عذاب خواهید پرداخت؟ استفهام برای توبیخ و سرزنش است.

«قَالُوا لَوْ هَدَانَا اللَّهُ لَهَدَيْنَاكُمْ»: هدایت و ضلالت رهبران وزعمای جامعه، در سعادت یا شقاوت مردم نقش مهمی دارد. طوریکه در آیه مبارکه آمده است

که: پیشوایان و رؤسای شان معذرت خواسته و میگویند: اگر خدا ما را به ایمان هدایت می کرد، ما هم شما را به آن هدایت می کردیم، اما گمراهی نصیب ما شد و ما هم شما را گمراه کردیم. بنابر این سرزنش و بی تابی سودی ندارد. ملاحظه می داریم که؛ یکی از عذاب های روحی و روانی زعماء و رهبران فاسد جامعه در قیامت، همانا اقرار آنها به عُجز، ناتوانی و بدبختی خود، در برابر پیروان خویش است که آنها با تمام صراحت اقرار و بیان می دارند.

«سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرُ غَنَا أَمْ صَبْرُنَا» (۲۱) «بناءً امروز بی تابی شکیبایی به ما و شما سودی نمیرساند؛ آنها که در دنیا، به انبیاء میگفتند: برای ما فرقی ندارد که ما را موعظه کنید یا نکنید. «سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَوْعَظْتَ أَمْ لَمْ تَكُنْ مِنَ الْوَاعِظِينَ» (سوره شعراء، ۱۳۶). در قیامت هم میگویند: فرقی ندارد که ما چغ و فریاد بکشیم یا آرام باشیم، به هر حال، دچار عذابیم.

امام طبری میفرماید: دوزخیان اجتماعی تشکیل میدهند و به یکدیگر میگویند: بهشتیان به سبب گریه و زاری در پیشگاه الله متعال به بهشت نایل آمده اند، پس بیاید ما هم با گریه و زاری به درگاه الله متعال رو آوریم. آنگاه گریه را سر میدهند، اما وقتی دیدند گریه برایشان هم سودی و فایده ای نمیرساند، میگویند: بیاید صبر کنیم. آنگاه صبر را در پیش میگیرند صبری که مانندش دیده نشده است. وقتی دیدند آنها نفعی را در بر ندارد، باز میگویند: «سَوَاءٌ عَلَيْنَا أَجْرُ غَنَا أَمْ صَبْرُنَا». (تفسیر طبری ۲۰۰/۱۲).

و مقاتل گفته است: پانصد سال بی تابی میکنند و پانصد سال هم صبر میکنند. (تفسیر زاد المسیر ۳۵۶/۴).

«ما لَنَا مِنْ مَحِيصٍ» (۲۱) «به یاد داشته باشید و نباید فراموش کنید که: فرار از محکمه عدل الهی و جزای الهی امکان پذیر نیست. عذاب الهی از طاقت و توان انسان خارج است، همچنان به یاد داشته باشید که نه هم ناشکیبی و

بی‌قراری به حال ما و شما سودی رسانده می‌تواند، چرا که حاصلی از آن متصور نیست در نتیجه از عذاب الله متعال نه گریز گاهی وجود دارد و نه پناهگاهی، بلکه عذابی است پیوسته و مجازات است سخت و سنگین که در آن هیچ تخفیفی وجود ندارد.

وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعَدَ الْحَقُّ وَوَعَدْتُكُمْ فَأَخْلَفْتُكُمْ وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا تَلْمُزُونِي وَلَوْمُوا أَنْفُسَكُمْ مَا أَنَا بِمُصْرِخِكُمْ وَمَا أَنْتُمْ بِمُصْرِخِيَّ إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونِ مِنْ قَبْلُ إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿٢٢﴾

ووقتی که کار (قضاوت) به پایان برسد (و کار از کار بگذرد) شیطان می‌گوید: الله به شما وعده راست داد و من به شما وعده دادم و با شما وعده خلافی کردم. و من هیچ سلطه‌ای بر شما نداشتم جز اینکه شما را دعوت دادم و شما هم دعوت مرا پذیرفتید. پس مرا ملامت نکنید و خود را ملامت کنید، نه من به فریاد شما می‌رسم و نه شما به فریاد من می‌رسید، البته به اینکه پیش از این شما مرا شریک الله قرار می‌دادید کافر. بی‌گمان ظالمان برایشان عذاب دردناک است. (۲۲)

تفسیر:

«وَقَالَ الشَّيْطَانُ لَمَّا قُضِيَ الْأَمْرُ» بعد از آنکه مردم از مسأله‌ی حساب و کتاب فارغ شدند و حساب و کتاب شان به اتمام برسد؛ گروهی به سوی بهشت و گروهی دیگر به سوی دوزخ روان شدند در این هنگام شیطان می‌گوید: ای پیراوان من! «إِنَّ اللَّهَ وَعَدَكُمْ وَعَدَ الْحَقُّ» وعده‌های الهی، حق و مطابق با واقع است. در حقیقت الله متعال در دنیا به شما وعده داد و وعده‌ای راست و حق بر اینکه به زودی شما را برخواهد انگیخت و مورد حسابرسی قرار خواهد داد،

آنگاه خدا به وعده‌ی خود وفا کرد. «وَوَعَدْتُمْكُمْ فَأَخْلَفْتُمْ» و من نیز به شما وعده دادم اما وعده‌ای دروغ که گفتم: نه رستاخیزی در کار است و نه حساب و کتابی، اکنون وعده‌ی الله محقق شد و وعده‌ی من دروغین بر آمد یعنی اینکه من دروغ گفتم و به شما خلاف وعده کردم.

خصوصیت شیطان همین است که؛ با وعده‌های خویش انسان را فریب میدهد. «وَوَعَدْتُمْكُمْ فَأَخْلَفْتُمْ» چنانکه در جای دیگر آمده است: «يَعِدُهُمْ وَيُمَنِّيهِمْ وَ مَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا» (شیطان) به آنان وعده میدهد و ایشان را در آرزو می‌افکند و شیطان جز فریب، وعده‌ای به آنان نمی‌دهد. (نساء، ۱۲۰). «وَمَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ» لیکن این امر روشن است که من چنان نیروی قهریه‌ای نداشتم که پیروانم را به زور بر راه باطل وادارم و نه هم بر آنچه شما را به سویش فرا میخواندم دلیل و حجت آشکاری داشتم.

باید گفت که: شیطان، انسان را مجبور به انجام کار زشت و بد نمی‌سازد، بلکه فعالیتش در دایره و سوسه و دعوت خلاصه می‌گردد. طوریکه میفرماید: «إِلَّا أَنْ دَعَوْتُمْكُمْ فَأَسْتَجِبْتُمْ لِي» جز این که به وسوسه و آراستن شما را به گمراهی دعوت کردم و شما هم به میل و اختیار خود دعوتم را پذیرفتید.

خواننده محترم!

گناهکار در قیامت دست و پا میزند تا برای خود شریک جرم پیدا کند و انحراف خود را به گردن دیگران بیندازد. گاهی میگوید: دوست بد مرا منحرف کرد. «لَقَدْ أَضَلَّنِي عَنِ الذِّكْرِ» (فرقان، ۲۹). گاهی میگوید: رهبران فاسد مرا فاسد کردند. «لَوْ لَا أَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ» (سبأ، ۳۱). گاهی شیطان را ملامت میکند و او را عامل گمراهی خود قلمداد می‌دارد، اما شیطان میگوید: مراسم زنش نکنید، «فَلَا تَلُومُونِي وَ لُومُوا أَنْفُسَكُمْ»

(پس مرا ملامت نکنید و خود را ملامت کنید) من جز وسوسه و دعوت کاری دیگری نداشتم. انحراف از جانب شما صورت گرفته است.

تسلط نداشتن شیطان بر انسان، هم مورد تأیید خداوند است و هم خود شیطان به آن اقرار دارد. «إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ» (سوره حجر، ۴۲). تو بر بندگان خالص من تسلطی نداری. در این آیه نیز میگوید: «مَا كَانَ لِي عَلَيْكُمْ مِنْ سُلْطَانٍ» و من هیچ سلطه ای بر شما نداشتم.

«فَلَا تُلْمُونِي وُلُومُوا أَنْفُسَكُمْ» بنابراین حالا مرا ملات و سرزنش نکنید. ما نباید گناه خود را به گردن شیطان به اندازیم. بلکه حق همین است که باید خود را سرزنش کنیم؛ چون گناه از خود ما سر زده است. دیده میشود که: روزی آمدنی که: حتی شیطان لعین، انسان فاسد را هم سرزنش و ملامت می کند. الهی ما را از این روز که ابلیس ما را ملامت و سرزنش کند نگهداری. آمین یارب العالمین.

«مَا أَنَا بِمُصْرِحِكُمْ وَا مَا أَنْتُمْ بِمُصْرِحِيَّ» نباید فراموش کنید که: در قیامت همه ای رابطه ها قطع میشود. «مَا أَنَا بِمُصْرِحِكُمْ» (رهبران باطل و پیروان آنان از یکدیگر بیزاری میجویند. شیطان به پیروان خویش میگوید: شما از کسی پیروی کردید که نه بر دعوتش نیرویی دارد و نه برهانی لذا اشتباه از خود شما بود، بدانید که من امروز هرگز به فریاد و داد شما رسیده نتوانسته و شما را از چنگ مجازات رها ساخته نمی توانم چنانکه شما نیز نمی توانید مرا از خشم و غضب خدای جبار یا از عذاب سوزان نار، رهایی بخشید.

ناگفته نباید گذاشت که: پیروان گمراه نیز به رهبران نا اهل و خبیث خود میگویند: اگر برای ما فرصتی پیش آید و دو باره به دنیا برگردیم ما نیز از شما بیزاری خواهیم جست. «لَوْ أَنَّ لَنَا كَرَّةً فَنَتَبَرَّأَ مِنْهُمْ كَمَا تَبَرَّأُوا مِنَّا» (سوره بقره،

(۱۶۷)

«إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونَ مِنْ قَبْلُ» من از شرک شما که غیر الله را با وی همراه ساختید، بیزاری میجویم و همچنان از اینکه مرا با خدای سبحان شریک قرار دادید اعلام براءت میکنم، والا و برتر است خدای سبحان از شایبه شرک. باید با تمام صراحت گفت که: استجابت از دعوت های شیطانی، ظلم به خود انسان محسوب میشود طوریکه میفرماید: «إِنَّ الظَّالِمِينَ لَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ» (۲۲) در حقیقت ستمکارانی که عبادت شان را برای غیر مستحق آن صرف کرده، حق را رها نموده و باطل را برگزیده اند، در آتش جهنم عذابی سخت، همیشگی و پردرد دارند.

مفسرین گفته اند: این سخنان زمانی گفته میشوند که بهشتیان در بهشت و دوزخیان در دوزخ مستقر گردند و در آن موقع دوزخیان سرزنش ابلیس را آغاز میکنند، آنگاه ابلیس در بین آنان سخنانی میگوید که قرآن از آن خبر داده است. (فخر رازی ۱۱۰/۱۹).

مفسر حسن بصری میفرماید: در روز قیامت شیطان بر منبری از آتش سخنرانی میکند که تمام خلایق آن را میشنوند. (تفسیر قرطبی ۳۵۶/۹).
خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه قبلی از حال و وضع سیاه بختان و مجازات شان در روز قیامت و حال و وضع سعادت‌مندان و رستگاری و سربلندی آنان در بارگاه پروردگار بحث بعمل آمد، اینک در آیات (۲۴ الی ۲۷) مثل کلمه ی حق (طیب، پاک) و مثل کلمه ی باطل (خبیث، ناپاک) بحث بعمل می آید: این آیات متبرکه باز هم برای هر دو گروه مثل آورده و معنویات را با محسوسات تقابل و همانند کرده است، تا معانی و مفاهیم قرآنی بیشتر در خاطره ها بماند و جای بگیرد.

تفسیر:

وَأَدْخِلَ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ جَنَّاتٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا بِإِذْنِ رَبِّهِمْ تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ ﴿٢٣﴾

و کسانی را که ایمان آوردند و کارهای نیک انجام دادند، به بهشت هایی درآوردند، که از زیر [درختان] آن نهرها جاری است، در آنجا به اجازه پروردگارشان جاودانه اند، و در آنجا درود [خدا و فرشتگان] بر آنان، سلام گفتن است. (۲۳).

و خدای متعال میان بندگان فیصله بعمل آورده نیکان را به سرای قرار که از زیر کاخها و درختان آن نهرها روان است وارد میسازد، در آنجا تا آنگاه که شب و روز تداوم داشته باشد به طور ابد ماندگار اند، فرشتگانی نیکو سرشت بر آنها درود میگویند، همراه با خشنودی پروردگار غالب آمرزگار، پس ایشان در امن و امان، در روح و ریحان، در زیر چمنهای پر از تاکستان و باغستان و نخلستان، همراه با رضای رحمان و شادی دلها و راحت ابدان، جاویدان به سر می برند.

ورود و داخل شدن به جنت:

«وَأَدْخِلَ»: باید گفت که داخل شدن اهل جنت به صورت ساده و معمولی به داخل جنت نبوده، بلکه جنتیان با احترام و تشریفات خاص به بهشت پذیرای میشوند. طوریکه در (آیه ۷۳ / سوره ی زمر) میفرماید: «وَسَيَقَ الَّذِينَ اتَّقَوْا رَبَّهُمْ إِلَى الْجَنَّةِ زُمَرًا حَتَّىٰ إِذَا جَاؤُهَا وَفُتِحَتْ أَبْوَابُهَا وَقَالَ لَهُمْ خَزَنَتُهَا سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا خَالِدِينَ ﴿٧٣﴾» (کسانی که از پروردگارشان پروا داشتند گروه گروه به سوی بهشت سوق داده شوند تا چون به نزد آن رسند، درحالی که دروازه های بهشت گشوده شده است و نگهبانان بهشت به آنان گویند: «سلام بر شما پاک و پسندیده بودید، پس داخل شوید در حالیکه در آن جاویدانه خواهید بود»).

ولی وضع و حال دوزخیان بدتر از این است، آنان را با شکنجه به سوی عذاب کش میکنند: «خُدُوهُ فَعَلُوهُ ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلْوَهُ» (الحاقه، ۳۰-۳۱). او را بگیرد و ببندید و سپس به دوزخ پرتاب کنید.

وجه زیبا است که در سوره الحاقه میفرماید: «وَأَمَّا مَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ فَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُوتَ كِتَابِيَهٗ» (۲۵) «وَلَمْ أَذُرْ مَا حِسَابِيَهٗ» (۲۶) «يَا لَيْتَهَا كَانَتِ الْقَاضِيَهٗ» (۲۷) «مَا أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيَهٗ» (۲۸) «هَلَكْتَ عَنِّي سُلْطَانِيَهٗ» (۲۹) «خُدُوهُ فَعَلُوهُ» (۳۰) «ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلْوَهُ» (۳۱) «ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ» (۳۲) «إِنَّهُ كَانَ لَا يُؤْمِنُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ» (۳۳) «وَلَا يَحْضُرُّ عَلَىٰ طَعَامِ الْمَسْكِينِ» (۳۴) (و اما کسی که نامه اعمالش به دست چپش داده شود، پس میگوید: ای کاش نامه‌ام بمن داده نمیشد. (۲۶) و (ای کاش) نمی دانستم که حساب من چیست. (۲۷) و ای کاش مرگ فیصله کننده و پایان کارم بود. (۲۸) دارایی من هیچ نفعی بمن نرساند. (۲۹) قدرت و پادشاهی من از دستم رفت. (۳۰) (گفته می شود) او را بگیرد، پس به زنجیرش کشید. (۳۱) باز او را در دوزخ داخل کنید. (۳۲) باز در زنجیری که درازی آن هفتاد گز باشد او را ببندید. (۳۳) چون او به الله بزرگ ایمان نمی آورد. (۳۴) و (مردم را) برطعام دادن مسکین ترغیب نمیکرد. (ذراع) فاصله آرنج تانوک انگشتان است و در قدیم معیاری برای اندازه گیری بوده است و کلمه «هفتاد» یابه معنای حقیقی است و یا کنایه از زنجیر طولانی میباشد. «جحیم» از «جحمه»، به آتش شعله ور گویند.

از فحوای آیات متبرکه که فهمیده میشود که: داشتن ثروت و قدرت، در قیامت در حال و وضعیت انسان تاثیری را بوجود آورده نمی تواند و کدام فایده ای هم به حال انسان رسانده نمیتواند. این بدین معنی است که هدف از این است که در وقت ظاهر شدن مرگ در بدن نه صلاحیت عمل به انسان باقی می ماند و نه مال در ملکیت اش.

مطمین باید بود که ثروت اندوزی در دنیا، سبب حسرت و نقصان در قیامت می‌گردد.

مطمین باید بود؛ سزای دستهایی که در دنیا برای هرگونه فساد و ستم باز بود، در قیامت غل و زنجیر می‌گردد.

انسانی که در قلبش نور معرفت الهی و در عملش، خدمت به مردم و خلق الله نباشد، بهتر است که بسوزد.

توجه به حال گرسنگان، در کنار ایمان به خدا مطرح است.

بر فرض که خود، توان کمک به مظلومین، مساکین و انسانهای بی بضاعت نداشته باشیم، باید دیگران را برای کمک به گرسنگان، فقرا و مساکین تشویق و ترغیب نمود.

باید کمک رساندن و رسیدگی به حال و احوال فقرا شرط ندارد که فقیر، مؤمن باشد و یا هم غیر مؤمن.

«تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ (۲۳)» بهشتیان اهل صفا و صمیمیت و سلام‌اند، نه نزاع و قهر، طوریکه؛ فرشته‌ها با احترام و اجلال به آنها سلام میکنند. یعنی: درود فرشتگان به بهشتیان در بهشت، سلام گفتن برای‌شان به حکم پروردگارشان است. یا درود برخی از بهشتیان بر برخی دیگر در بهشت سلام گفتن است.

باید گفت که به صورت کل: در بهشت به هر سو که نظر به اندازی، سلام است:

سلام از طرف الله عزوجل، به اهل بهشت: «سَلَامٌ قَوْلًا مِنْ رَبِّ رَحِيمٍ» (یس، ۵۸).

سلام از طرف فرشتگان به مؤمنان: «سَلَامٌ عَلَيْكُمْ طِبْتُمْ فَادْخُلُوهَا» (زمر، ۷۳).

سلام از طرف خود اهل بهشت به یکدیگر: «تَحِيَّتُهُمْ فِيهَا سَلَامٌ» ۲۳ ابراهیم)

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ ﴿٢٤﴾

آیا ندانستی که الله چگونه مثلی زده است؟ سخن پاک [که اعتقاد واقعی به توحید است] مانند درخت پاک است، ریشه اش استوار و پابرجا و شاخه اش در آسمان است. (۲۴)

تفسیر:

«أَلَمْ تَرَ كَيْفَ ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا كَلِمَةً طَيِّبَةً كَشَجَرَةٍ طَيِّبَةٍ» این مثلی است که خدا متعال برای ایمان و شرک بیان فرموده است. بدین ترتیب ایمان را به درختی پاک و شرک را به درختی ناپاک تشبیه کرده است.

عقیده حق، کلمه‌ی طیبه‌ای است که اصل آن در قلب مؤمن ثابت است.

«أَصْلُهَا ثَابِتٌ» و از الطاف خداوند آن است که مؤمنان را بر این عقیده حفظ میکند. «يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ» (ابراهيم، ۲۷).

طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: آیا ندیده و ندانستی که الله متعال کلمه طیبه توحید (لا إله إلا الله) را چگونه وصف کرده است؟ او آن را به درختی بزرگ و پاکیزه که درخت نخل توصیف نموده است، قابل یادآوری است که: درخت توحید دارای ریشه‌ای ثابت بوده. تهدیدها، توطئه‌ها و دسایس دشمنان آن را از پای در نمی آورد.

ابن عباس (رض) میفرماید: کلمه‌ی طیبه یعنی: لا إله إلا الله و درخت پاک یعنی: «مؤمن» (مختصر ۲/۲۹۶).

«أَصْلُهَا ثَابِتٌ وَفَرْعُهَا فِي السَّمَاءِ (۲۴)» اصل و ریشه‌ی آن در زمین پاک استوار است و شاخه‌اش بلند و پر فروغ سر در آسمان دارد، همانند ساخته است؛ زیرا کلمه توحید نیز در دل‌های مؤمنان پایدار است و ثمر خویش را که عبارت از

طاعات و انواع گوناگون عبادات است، همانند خوشه‌های عسلی، لذیذ و در دسترس خرما هر وقت و هر لحظه تقدیم می‌کند، همراه با صفای همیشه سبز و همیشه بهار، بسیاری منافع، قامت رسا و زیبا و کمال و استواری و صلابت آن. در حدیث شریف به روایت انس (رض) آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «در حقیقت داستان ایمان مانند داستان درختی استوار است، درختی که ایمان عروق آن، نماز ریشه آن، زکات بیخچه‌های آن، روزه شاخه‌های آن، آزار دیدن در راه الله متعال سبزه آن، حسن خلق برگ‌های آن و بازداشتن خود از محرمات الله متعال میوه آن است».

تُؤْتِي أَكْلَهَا كُلَّ حِينٍ يَأْذِنُ رَبُّهَا وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ
يَتَذَكَّرُونَ ﴿٢٥﴾

هر زمان (و فصلی) میوه‌ی خود را به فرمان پروردگارش می‌دهد، و خداوند برای (هدایت) مردم مثلها می‌زند، باشد که یادآور شوند (و پند گیرند). (۲۵)
تشریح لغات و اصطلاحات:

«أَكْلَ»: میوه. ثمر.

«كُلَّ حِينٍ»: در هر زمان. هر چند در کره زمین درختانی وجود دارد که در فصول اربعه سال میوه از شاخه‌های آنها قطع نمیشود و با وجود داشتن میوه‌های قبلی، باز هم میوه میگیرند، ولی تشبیهات زیادی در زبان‌های مختلف داریم که اصلاً وجود خارجی ندارند. از جمله میگوئیم: قرآن همچون آفتابی است که غروب ندارد. هجران من همچون شبی است که پایان ندارد. (سورة ابراهيم / آیه ۲۶) تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن».

تفسیر:

«تَوْتِي أَكْلَهَا كُلَّ حِينٍ بِإِذْنِ رَبِّهَا» بنا به خواست و اراده‌ی خدا همیشه ثمر و میوه میدهد. به قولی: مراد از این درخت پاکیزه، درخت خرمایی است که در فصول اربعه سال و حتی در تمام اوقات شبانه روز، بدون فرق میان فصل‌های زمستان و تابستان میوه می‌دهد. پس همچنان است درخت ایمان در قلوب مؤمنان که از میوه طاعات و برکات، فضایل، اخلاق و ارزش‌های زیبا آنچه را که صلاح خود انسان و انسان‌های دیگر در آن است هدیه میکند، در نتیجه برای صاحب آن پاداشی بزرگ و ثنا و سپاسی خجسته که خداوند متعال بدان داناست حاصل میشود. و انسان مؤمن به سبب آن وارد بهشت می‌شود.

حدیث شریف ذیل مؤید قول فوق است که رسول الله صلی الله علیه وسلم خطاب به أصحاب کرام فرمودند: «به من از درختی خبر دهید که همانند انسان مسلمان است، از برگ‌های آن هیچ نمی‌ریزد و میوه خود را در هر زمانی میدهد؟ سپس خود فرمودند: این درخت، درخت خرماست».

خواننده محترم!

جز ذات حق تعالی و ایمان به او، همه چیز فانی است، «كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ» (قصص، ۸۸) و چیزی که فانی است نمی‌تواند برای همیشه ثمر دهد، ولی هر کاری که رنگ الهی و خدایی داشته باشد، ابدی است، «مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٌ» (نحل، ۹۶). «صِبْغَةَ اللَّهِ وَمَنْ أَحْسَنُ مِنَ اللَّهِ صِبْغَةً وَنَحْنُ لَهُ عَابِدُونَ» (بقره، ۱۳۸). (این است رنگ آمیزی الهی (که برترین رنگهاست)، و کیست از الله زیباتر باعتبار رنگ (دین فطرت)؟ و ما تنها او را عبادت میکنیم). درخت ایمان همواره ثمر میدهد و مؤمن در همه حال به یاد الله و در پی انجام وظیفه است، در آسانی یا سختی، در خوشی یا ناخوشی، در فقر و غنی.

«وَيَضْرِبُ اللَّهُ الْأَمْثَالَ لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ» (۲۵) و حق تعالی مثلها را برای تفهیم مردم به بیان میگیرد، تا حقایق و مسائل برای شان روشن شود و در معانی مثلها اندیشیده، پند و عبرت بگیرند.

وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ مَا لَهَا مِنْ قَرَارٍ ﴿۲۶﴾

و مثل کلمه‌ی خبیثه = (شرک، و گفتار پلید) همچون درخت پلید و (ناپاکی) است که از زمین برکنده شده، (وهیج) قرار و ثباتی ندارد. (۲۶).
تفسیر:

«كَلِمَةٌ خَبِيثَةٌ»: مراد انسان‌های کافر و آلوده، سخن کفر و شرک، گفتار زشت و نادرست، دعوت به بی‌دینی، فتنه‌انگیزی، و غیره است.
«اجْتُثَّتْ»: به معنای قلع و قمع و کندن است. جثه و تنه آن از زمین درآورده شده باشد. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

«وَمَثَلُ كَلِمَةٍ خَبِيثَةٍ كَشَجَرَةٍ خَبِيثَةٍ»: مثال کفر مانند درخت ناپاک حنظل است. و خداوند متعال برای کلمه سیاه و رسوای کفر، درخت حنظل ناپاک را مثل آورده است که مزه آن تلخ بوده، از خیر و منفعت خالی است، «اجْتُثَّتْ مِنْ فَوْقِ الْأَرْضِ» عقاید باطل همچون علف‌های هرزه، ریشه‌ای در عمق زمین ندارد، زیرا پایه و مبنای درست ندارند. و به سبب عدم ثبات از روی زمین کنده شده باشد.

ترمذی، نسائی، ابن حبان و حاکم به روایت حضرت انس (رض) نقل کرده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: شجره طیبه (که در قرآن ذکر شده) درخت خرماست و شجره خبیثه، درخت حنظل است. (مظهري)
«ما لَهَا مِنْ قَرَارٍ» (۲۶) استقرار و ثباتی ندارد. کفر نیز ثبات و استقراری نداشته و خیر و برکتی ندارد.

بناءً نه اساس استوار و پایداری دارد و نه شاخه‌های بلند و آسمان آسا. پس همچنین است کافر که نه دارای اصول و اساسات ثابتی است، نه خیر قابل انتظاری از وی متصور است و نه نفع در دسترسی، نه از او عمل شایسته‌ای به آسمان بلند برده می‌شود و نه دعایی از او اجابت می‌گردد.

قابل یادآوری است که: عقاید و کلمات و انسان‌های آلوده و منحرف، نه ریشه دارند و نه میوه و نه گل و نه زیبایی و عطر، نه پایداری نه سایه و نه رشد، بلکه خاری بر سر راه دیگرانند.

در حالیکه کلمه حق و انسان مؤمن هم در ملکوت اعلیٰ شاخ و برگ دارد و هم در دنیا پیوسته اوج و صعود تازه‌ای می‌یابد و مردم از او بهره‌مند می‌شوند. ابن جوزی (رح) میفرماید: کسب و عمل مؤمن را از لحاظ برکت و ثوابی که دائماً از آن برخوردار می‌شود، به ثمر و میوه‌ای تشبیه کرده است که در همه‌ی اوقات آن را می‌چیند. پس هر وقت مؤمن می‌گوید: «لا إله إلا الله» کلمه به آسمان صعود کرده و خیر و منفعتش می‌آید. و عمل کافر قبول نمی‌شود و به آسمان صعود نمیکند و به محضر خدا نمی‌رسد؛ زیرا ریشه‌ای در زمین ندارد. و در آسمان هم شاخ و برگی ندارد. (زاد المسیر ۴/۳۶۰).

يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَفِي الْآخِرَةِ وَيُضِلُّ اللَّهُ
الظَّالِمِينَ وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ ﴿٢٧﴾

الله کسانی را که ایمان آوردند، با گفتار ثابت (کلمه توحید) در زندگی دنیا و (هم) آخرت پایدار (و ثابت قدم) می‌دارد، و ستمکاران را گمراه می‌سازد، و الله هر چه بخواهد؛ انجام می‌دهد. (۲۷)

تفسیر:

«يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا بِالْقَوْلِ الثَّابِتِ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا» خداوند در این زندگی دنیایی مؤمنان را با سخن استوار که همانا کلمه طیبه: «أشهد أن لا إله إلا الله و

أَنْ مُحَمَّدًا رَسُولَ اللَّهِ» و سایر سخنان حق است «ثابت میگرداند» زیرا گویندگان این سخن استوار، بر آن استمرار ورزیده و پیوسته بر آن پایدار می مانند، هم «در زندگی دنیا» چرا که هرگاه دشمنان الله متعال در دنیا ایشان را زیر فشار قرار دهند، یا شیطانهای انسی و جنی ایشان را به وسوسه درافکنند، ایشان بر کلمه حق ثابت و پایدار باقی می مانند.

«وَفِي الْآخِرَةِ» «و» هم «در آخرت» یعنی: خداوند متعال مؤمنان را در وقت پریش نکیر و منکر در قبر و در روز قیامت نیز، با سخن استوار ثابت میگرداند. در حدیث شریف آمده است: «وقتی در قبر از مسلمان سؤال میشود، گواهی میدهد که جز خدا معبودی نیست و محمد پیامبر الله است. و این همان معنی فرموده‌ی الله متعال است که میفرماید: «يُثَبِّتُ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا...» (اخراج از بخاری، طبری نیز این نظر را پذیرفته است).

«وَيُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ» خدا ظالمان رانه در دنیا هدایت میدهد و نه در موقع سؤال ملکین به هنگام مرگ.

مفسران در تفاسیر خویش می نویسند: یعنی، خداوند، کافران و بی باوران را از نعمت و سعادت و رستگاری از عذاب باز می دارد؛ چون در دنیا ایمان نیاورده، شایستگی آن را کسب نکرده، در لجنزار هوسها و آرزوهای پست فرو رفته، در برابر آزمونها و دستورات آسمانی بی تاب بوده و امر حق را نپذیرفته اند.

جمهور مفسران بر آنند که مراد از استواری مؤمن در زندگی آخرت، استواری وی در گفتن کلمه حق در قبر است، یعنی: وقتی مؤمنان از دین و معتقدات خود در قبر مورد پرسش قرار گیرند، آن را با سخنان ثابت، استوار و روشن، بی هیچ لکنت و تردد و یا نادانی‌ای بیان میکنند چنان که در جانب مقابل، کسی که از این توفیق بی بهره است، در پاسخ سؤال نکیر و منکر میگوید: «نمیدانم!». آنگاه به وی گفته میشود: «نه دانستی و نه هم خواندی».

امام فخررازی نیز میفرماید: «به قول مشهور، این آیه درباره پرسش دو فرشته نکیر و منکر در قبر و این که الله متعال کلمه حق را بر مؤمن تلقین نموده و او را بر گفتن حق استوار می گرداند، آمده است».

«و الله ظالمان را گمراه میکند» یعنی: حجتشان را از نزدشان گم و گور میکند.

پس در قبرهایشان و در هنگامه حساب روز حشر، قادر به بیان آن نمیشوند.

در حدیث شریف به روایت عثمان بن عفان (رض) آمده است: «چون رسول الله صلی الله علیه وسلم از دفن میت فارغ می شدند، بر سر قبر وی می ایستادند و میفرمودند: برای برادران آمرزش بخواهید و برایش پایداری مسئلت کنید زیرا او همین حالا مورد پرسش قرار می گیرد». «تفسیر انوار القرآن».

«وَيَفْعَلُ اللَّهُ مَا يَشَاءُ (۲۷)» «والله هر چه بخواهد انجام می دهد» یعنی: در وقت مرگ توفیق ادای کلمه شهادت میدهد و در وقت سؤال نکیر و منکر مؤمن را به قول حق گویا میکند لذا مشیت وی مطلق است و از آنچه میکند مورد پرسش قرار نمی گیرد.

از ابن عباس (رض) روایت شده است که فرمود: «چون مرگ مؤمن فرارسد، فرشتگان نزد او حاضر شده و بر او سلام میگویند، آن گاه به او مژده بهشت میدهند و چون بمیرد با جنازه وی همراه میشوند، سپس همراه مردم بر او نماز میگذارند، آن گاه چون دفن شود، در قبر خویش نشانده میشود و به او گفته میشود: پروردگارت کیست؟ میگوید: پروردگارم الله است. سپس به او گفته میشود: پیامبرت کیست؟ میگوید: پیامبرم محمد صلی الله علیه وسلم است. سپس به او گفته میشود: شهادتت چیست؟ میگوید: «أشهد أن لا إله إلا الله و أشهد أن محمدا رسول الله». در این هنگام قبرش به اندازه امتداد ساحه دیدش بر وی فراخ ساخته میشود. اما کافر: پس حکایت وی چنین است که فرشتگان

در هنگام مرگ بر وی فرود می آیند و بر چهره و پشتش می زنند و چون به قبر در آورده شود، او را می نشانند، آن گاه به او گفته میشود: پروردگارت کیست؟ اما او هیچ جوابی نمی دهد زیرا الله متعال این حقیقت را فراموش وی میگرداند و چون به وی گفته شود: پیامبری که به سویت مبعوث شده کیست؟ باز هم در می ماند و هیچ پاسخی نمی دهد. و خدا ظالمان را این چنین گمراه میکند». «تفسیر انوار القرآن».

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه در آیات فوق الذکر شرح احوال سعادت‌مندان و نیکبختان به بیان گرفته شد اینک در آیات (۲۸ الی ۳۴) بار دیگر به احوال کافران مکه اشاره میکند که: خداوند پیرامون «حرم» را نصیب آنان کرد، زندگی خوبی به آنان داد و محمد صلی الله علیه وسلم را از میان آنان برگزید؛ اما در برابر این نعمت‌ها قدرشناس بودند و سرانجام در آتش دوزخ افتادند. سپس به مؤمنان دستور میدهد تا به وسیله‌ی نماز و بخشش و انفاق، علیه نفس نافرمان بدانندیش به پیکار برخیزند.

أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا وَأَحَلُّوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ ﴿۲۸﴾
آیا کسانی را که [شکر] نعمت الله را به کفران و ناسپاسی تبدیل کردند و قوم
شان را به سرای نابودی و هلاکت در آوردند، ندیدی؟ (۲۸)

تفسیر:

«أَلَمْ تَرَ إِلَى الَّذِينَ بَدَّلُوا نِعْمَتَ اللَّهِ كُفْرًا»: ای مسلمان آگاه و هوشیار! آیا به کفار مکه ننگریستی که به جای ایمان به خداوند متعال و شکر و سپاسش در برابر نعمت امنیت، نعمت عظمای رسالت محمد صلی الله علیه وسلم و وجود حرم مکی در میان خویش، کفر را برگزیدند.

مفسران گفته‌اند: آنها عبارتند از کفار که خدا آنان را در حریم امن خود جا داده است و گشایش زندگی را برای آنان فراهم کرده و محمد صلی الله علیه و سلم را در بین آنان مبعوث نموده است اما قدر این نعمت را ندانستند و به او کافر شده و او را تکذیب کردند که بر اثر این عمل خداوند متعال آنان را به قحطی و خشک سالی مبتلا کرد.

در این هیچ جای شکی نیست که: رهبران منحرف، مایه‌ی هلاکت و فساد جامعه میشوند و مردم را به جَهَنَّم میفرستند طوریکه میفرماید: «وَأَحْلُوا قَوْمَهُمْ دَارَ الْبَوَارِ (۲۸)»

آنها یعنی کفار همه نعمت را ناسپاسی کردند و در روز بدر پیروان و قوم خویش را به سوی سرای هلاکت و رسوایی که آتش جهنم است رهبری نمودند؟ «دارَ الْبَوَارِ» «بوار» به معنای بی رونقی و کساد شدیدی است که به هلاکت کشیده شود. (مفردات راغب).

کفار و مشرکان نعمت های بزرگ الهی را به کفر تبدیل کردند:

الف: آنان به جای نعمت توحید، راه شرک را در پیش گرفتند.

ب: نعمت فطرت پاک را رها کردند و به تقلید از نیاکان گمراه خود پرداختند.

ج: خرافات را بر وحی الهی ترجیح دادند.

د: در برابر نعمت رهبران آسمانی، ناسپاسی کردند و از طاغوت های خویش پیروی کردند.

شأن نزول آیه ۲۸:

۶۲۴- ابن جریر از عطاء بن یسار روایت کرده است: کلام عزیز «الْمُ تَرِإِلِی الدِّینَ بَدَلُوا نِعْمَةَ اللَّهِ كُفْرًا...» در باره کشته شدگان قریش در جنگ بدر نازل شده است (طبری ۲۰۸۱۳).

جَهَنَّمَ يَصْلَوْنَهَا وَيَسَّ الْقَرَارُ ﴿٢٩﴾

[سرای نابودی و هلاکت، همان] دوزخی است که در آن وارد می شوند، و بد قرار گاهی است. (۲۹)

یعنی آن سرای هلاکت آتش جهنم است که آنها سختی‌ها و مرارت‌های سوزانش را با همه وجود خویش لمس کرده و عذاب آن را می‌چشند و چه بد قرار گاهی است برای کافران و مستکبران. (تفسیر المیسر).

وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ ﴿٣٠﴾

و برای الله شریکانی مقرر نمودند تا مردم را از راه او گمراه کنند، بگو: [چند روزی از زندگی زودگذر دنیا] برخوردار شوید، ولی یقیناً بازگشت شما به سوی آتش است. (۳۰).

تشریح لغات و اصطلاحات:

«أَنْدَادًا»: جمع نَدَّ، به معنی شبیه و نظیر و مانند و همتا آمده است (بقره/ ۲۲ و ۱۶۵). «تَمَتَّعُوا»: لذت ببرید. از زندگی بهره ببرید. «مَصِيرًا»: بازگشت (بقره / ۲۸۵، آل عمران/ ۲۸). تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

«وَجَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَادًا لِيُضِلُّوا عَنْ سَبِيلِهِ» کفار برای خدای سبحان و تعالی شریک و همتای قرار دادند و آنها را مانند خدا مورد پرستش قرار دادند، و خواستند بدینوسیله مردم را از دین خدا گمراه و منحرف کنند.

«قُلْ تَمَتَّعُوا فَإِنَّ مَصِيرَكُمْ إِلَى النَّارِ (۳۰)» پس ای پیامبر! به آنان بگو: در این دنیای حقیر فانی کوتاه مدت، برخوردار شوید زیرا این دنیا بسیار زود دست خوش تحول و زوال می‌گردد و سپس شما به زودی در حصاری از خوف و هراس‌ها، زنجیرها و عذاب‌های سخت به سوی آتش جهنم رهسپار می‌شوید.

قطعاً مرجع و مقام نهایی شما آتش دوزخ و همان «دارالبوار» است. گویی گفته شد: اگر بر این شیوه ادامه دهید، بدانید که حتماً بازگشت شما به سوی دوزخ است.

قُلْ لِعِبَادِي الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً مِنْ قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا بَيْعَ فِيهِ وَلَا خِلَالَ ﴿٣١﴾

به بندگان مؤمنم بگو: نماز را بر پا دارند، و از آنچه روزی به ایشان دادیم (مقداری را) پنهان و آشکار، انفاق کنند، پیش از آنکه روزی فرا رسد که در آن نه خرید و فروش است و نه پیوند دوستی و رفاقت. (۳۱)

«قُلْ لِعِبَادِي الَّذِينَ آمَنُوا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ»: ای پیامبر! به بندگان مؤمن حق تعالی که وعده پروردگارشان را تصدیق کرده‌اند بگو: نماز را به کاملترین شکل با ادای آن در اوقات مخصوص و رعایت ارکان و آداب آن ادا نمایند.

باید گفت که: تنها داشتن ایمان قلبی برای یک شخص مؤمن کافی نمی باشد، بلکه نماز، انفاق و عمل صالح لازم و ضروری است. دین مقدس اسلام دین جامعی است. در دین اسلام رابطه با الله متعال و کمک به محرومان، در کنار هم و شرط قبولی یکدیگر می باشد، طوریکه می فرماید: «وَيُنْفِقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا وَعَلَانِيَةً» به ایشان بگو: «از آنچه ما به آنان روزی داده‌ایم، پنهان و آشکارا در راه های خیر صدقه دهند.

از جمله «مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ» در آیه مبارکه واضح می گردد که: مورد انفاق، تنها مال نیست، بلکه از هر چه داریم باید انفاق کنیم. از جمله: علم و ثروت، چه آبرو و قدرت.

در ضمن قابل تذکر است که: انفاق باید از رزق الله یعنی مال حلال باشد، نه از هر مالی که داشتیم. زیرا در آیه مبارکه فرموده است: «رَزَقْنَاهُمْ» و نفرمود

«عندکم» قابل تذکر است: با این که هر یک از انفاق آشکار و پنهان آثاری دارند، ولی شاید بتوان گفت، انفاق پنهان بهتر است، چون در این آیه «سِرّاً» (مخفی و در خفا) بر «عَلَانِيَةً» (به صورت علنی و آشکارا) مقدم شده است. همچنان انفاق آشکار، سبب تربیت نسل و تشویق دیگران و رفع تهمت از خود است.

«مِن قَبْلِ أَنْ يَأْتِيَ يَوْمٌ لَا يَبِيعُ فِيهِ وَلَا خِالَالٌ» (۳۱)

اگر دنبال تجارت هستید پس بهتر است در دنیا با الله متعال معامله کنید، زیرا که در قیامت هیچ معامله خرید و فروش اصلاً وجود ندارد. بناءً قبل از فرا رسیدن روز قیامت که نه در آن خرید و فروشی وجود دارد، و نه دوستی که شفاعت کند و صداقتی، و نه فدیة دادن ها که به حال تان مفید شود.

اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْفُلْكَ لِتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ وَسَخَّرَ لَكُمْ الْيَوْمَ وَاللَّيْلَةَ

الْأَنْهَارَ ﴿٣٢﴾

الله ذاتی است که آسمانها و زمین را آفرید و از آسمان آبی نازل کرد و با آن آب میوه‌های را پیدا کرد و روزی شما گردانید و کشتی را برایتان رام ساخت تا به حکم او در بحر روان شود، و نهرها را برای شما مسخر کرد. (۳۲)

تفسیر:

واقعیت امر همین است که: شناخت از نعمات الهی، بهترین راه خدا شناسی است که با فهم عموم و عشق و انگیزه و عبادت همراه است. طوریکه میفرماید: «اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ» الله همان ذاتی است که آسمانها و زمین را خلق و ابداع کرده است. «وَأَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً» و باران را از ابر فرود آورد. در میان همه نعمت‌های الهی، آب یکی از مهم‌ترین نعمت‌ها بشمار می‌رود.

«فَأَخْرَجَ بِهِ مِنَ الثَّمَرَاتِ رِزْقًا لَكُمْ» به وسیله باران از همه گونه‌های نباتی، گیاهان و درختان خرم و بصورت کل انواع کشت و ثمر را زنده و شاداب گردانید، که از آنها مواد خوراکی مردم اعم از دانه‌ها، میوه‌ها و سبزیجات تأمین می‌شود.

مفسر جلیل القدر عالم اسلام سید قطب می‌نویسد: در اینجا کتاب هستی باز شده و در خطوط بی‌نهایتش از نعمت‌های بی‌شمار خدا داد سخن بعمل آمده است. آسمان‌ها وزمین، آفتاب و ماه، شب و روز، دریاها و رودخانه‌ها، نزولات پربرکت آسمان و میوه‌ها این صفحات رنگارنگ از جهان هستی در معرض دیدها قرار گرفته است، اما انسان با دیده‌ی عبرت نمی‌نگرد و با نظری عمیق آن را نمی‌بیند و با تعقل معتدل در آن نمی‌اندیشد و او را سپاسگزار نیست. واقعاً آنها ستمکار و ناسپاس و کافرند که برای خدا شریک قرار می‌دهند در حالی که او خالق و رازق است و جهان را در راستای مصالح انسان مسخر گردانیده است.

«وَسَخَّرَ لَكُمْ الْفُلُكَ لَتَجْرِيَ فِي الْبَحْرِ بِأَمْرِهِ»: و کشتی‌های بزرگ را به زیر فرمان شما مسخر گردانید تا به خواست الله متعال در بحر به حرکت درآمده و بر آن سوار شده، و از این کشتی‌ها در عرصه‌ی مختلف از جمله سفر، سیاحت، تجارت و انتقالات و جهاد و بصورت کل در منافع و منافع خویش استفاده بعمل آرید.

«وَسَخَّرَ لَكُمْ الْأَنْهَارَ (۳۲)»: و رودخانه‌های شیرین را برای منافع مردم مسخر ساخت تا آب نوشیدنی، شستشو و آب امور زراعتی را تأمین کرده و زندگی آنان و حیوانات شان را سر و سامان بخشند، با جاری شدن رودخانه‌ها حیات هم جاری می‌شود و زندگی رونق می‌یابد، و خیر و برکت موج می‌زند و جوشان و خروشان می‌شود.

پس خدایی که این همه بر شما منت نهاد، بی شک سزاوار پرستش و شکر است.

وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبِينَ وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ ﴿٣٣﴾

و برای شما آفتاب و ماه را که همیشه در حرکت اند، تابع کرد و تابع کرد برای شما شب و روز را. (۳۳).

«سَخَّرَ لَكُمُ»: مراد از تسخیر آفتاب و ماه، در خدمت منافع و مصالح انسان قرار دادن است.

«دَائِبِينَ»: مثنی دایب، پیوسته در کار و تلاش. برابر برنامه ثابت و روشن معین به کار ادامه دهنده. «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

نه فقط زمین و نعمت‌های زمینی، بلکه آسمان و اجرام آسمانی نیز برای استفاده و بهره گیری بشر و مطابق نیازهای بشری آفریده شده‌اند. طوریکه میفرماید: «وَسَخَّرَ لَكُمُ الشَّمْسَ وَالْقَمَرَ دَائِبِينَ» و خداوند متعال برای شما آفتاب و ماه را (که پیوسته روانند) مسخر گردانید که در مدار فلکی خود در رفت و آمدند.

این دو پدیده هستی تأمین کننده منافع بسیار برای انسان‌ها می‌باشند، چون نور و روشنگری، شناخت حساب سال و ماه و تقویم، به پختگی رساندن میوه‌ها و... غیره. و یا هم معنی آن اینست که: آفتاب و ماه، همیشه به پیروی از فرمان الله متعال در حرکت و جریانند و هرگز از سیر و حرکت باز نمی‌مانند.

«وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ (۳۳)» و شب را رام گردانید تا انسان، بعد از خستگی و پریشانی یک روز کاری فارغ از مشغله‌های روزانه در آن آرام گیرد و در خوابی خوش و راحت بخش تجدید نیرو کند. و روز را برای کار و معیشت و سازندگی و صنعت مسخر ساخت، بناءً شب و روز بستر انجام طاعات، ظرف زمانی رویش عبادات و مزرعه سبز اعمال نیک و ارزش‌های پاک اند.

وَأَتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ ﴿٣٤﴾

و از هر چیزی که [به سبب نیازتان به آن] از او خواستید، به شما عطا کرد. و اگر نعمت های الله را شمار کنید، هرگز نمی توانید آنها را به شمار آورید. مسلماً انسان بسیار ظالم و ناسپاس است. (۳۴)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«مَا سَأَلْتُمُوهُ»: آنچه خواسته باشید. یعنی خداوند در جهان به ودیعت نهاده است هر آنچه را که در زندگی بدان ضرورت دارید و خواهان آن می باشید.

«لَا تُحْصُوهَا»: آنها را نمی توانید سرشماری کنید و به حساب آورید. از مصدر

إِحْصَاءٌ به معنی سرشماری کردن. «ظَلُومٌ»: بسیار ستمگر. «كَفَّارٌ»: بسیار ناسپاس.

«ترجمه معانی قرآن» «وَأَتَاكُمْ مِنْ كُلِّ مَا سَأَلْتُمُوهُ»: و خداوند متعال همان ذاتی

است که هر چه خواستید به شما عطا کرد، از مال و عیال و صحت و عافیت و امنیت و آسایش، همه ای ضروریات و نیازمندی های شما را برآورده ساخته است و هر آنچه را که احوال و معاش شما را بهبود بخشد و هر آنچه را که به زبان حال یا قال درخواست کرده اید، آن را برایتان فراهم کرده است.

باتأسف باید گفت: خدایی که بشر را خلق نمود، همه ی خواست ها و ضروریات او را از راه درست برآورده ساخت، ولی با آنهم همین انسان مصروف رفع ضروریات خود از راه گناه به کار می گیرد.

خواننده محترم!

در (آیه ۱۸ / سوره ی نحل) آمده است: «إِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَعَفُورٌ رَحِيمٌ» اگر بخواهید نعمت های الله متعال را بشمارید نمی توانید آنرا حساب کنید. همانا خداوند بخشنده و مهربان است.

در آیات قبل خواندیم که رهبران فاسد، مردم را به سوی غیر الله دعوت میکنند. «جَعَلُوا لِلَّهِ أَنْدَاداً» این آیه مبارکه با زیبای خاصی میفرماید: با آنکه از غیر خدا هیچ کاری ساخته نیست و هر که هر چه دارد از آن خداست، ولی انسان، بی توجه و ناسپاس است.

طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَتَ اللَّهِ لَا تَحْصُوهَا» اگر بخواهید نعمت هایش را بر شمارید و آنرا به حساب آرید، توانایی برشمردن آنها را ندارید؛ از بس که گوناگون و بسیار اند. و در ضمن بیشتر از آن است که به شمارش درآید.

«لَا تُحْصُوهَا»: انسان که قدرت ندارد نعمت‌های الله متعال را بشمارد، چه رسد به این که بخواهد شکر آنها را به جای آورد. یعنی: به هیچ وجهی از وجوه، توان شمارش و احاطه نعمت‌های حق تعالی را ندارید و اگر شخصی از افراد بشر بخواهد تا نعمت‌های خداوند متعال را بر خود در آفرینش عضوی از اعضا یا حسی از حواسش به شمار آورد، هرگز بر این کار قادر نیست پس چگونه خواهد بود شمارش دیگر نعمت‌هایی که حق تعالی در کل اعضای وجودش آفریده است و نیز سایر نعمت‌هایی که از خارج وجودش بر او احاطه کرده و با اجناس و الوان مختلف و متنوع خود، او را در هر وقت و هر زمان از همه جهت زیر پوشش خویش قرار داده است.

«إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ» (۳۴): انسان اسم جنس است. یعنی جنس انسان در ظلم و انکار مبالغه و زیاده روی میکند و با تجاوز از حدود الله متعال به خود ظلم میکند و منکر نعمت‌های الله میباشد، در سختی و مشکلات بی تابی میکند و به نعمت الله متعال ناسپاسی می نماید. ثروت را جمع میکند و از انفاق خود داری می ورزد. او از پروردگار ذوالجلال بسیار درخواست می کند؛ اما چون به مطلوبش دست بیابد، واجبات و مسئولیت‌های خویش را فراموش مینماید.

واقعیت امر همین است که: اگر انسان از نعمت‌های الهی استفاده درست بعمل نیاورد، مخلوق، بسیار ظالم و کفران کننده است.

خوانندگان محترم!

در آیات (۳۵ الی ۴۱) در مورد دعای ابراهیم علیه السلام. بحث بعمل می‌آید.
وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ
الْأَصْنَامَ ﴿۳۵﴾

و [یاد کن] وقتی را که ابراهیم گفت: ای پروردگارا! این شهر [مکه] را منطقه ای امن قرار ده و من و فرزندانم را از پرستش بت‌ها دور بدار. (۳۵)
تشریح لغات و اصطلاحات:

«ءَامِنًا»: در امن و امان. محلّ امن و امان. «أَجْنُبْنِي»: به دورم دار.

تفسیر:

در این آیه مبارکه و آیات بعدی، سیمایی از دعا‌های حضرت ابراهیم که نشان دهنده‌ی سوز و روح بزرگ اوست در این سوره مطرح گردیده است.
حضرت ابراهیم علیه السلام در دو فرصت زمانی برای مکه دعا کرده است: بار اول زمانی بود که اسماعیل و هاجر را در آن جا اسکان داد و گفت: «رَبِّ اجْعَلْ هَذَا بَلَدًا آمِنًا» (سوره بقره، ۱۲۶) پروردگارا! این مکان را شهر امن قرار ده و بار دوم زمانی بود که جمعیتی به مکه آمد و در این شهر عملاً مسکن گزین شدند، در این جا هم ابراهیم علیه السلام دست به دعا برده و گفت: «وَإِذْ قَالَ إِبْرَاهِيمُ رَبِّ اجْعَلْ هَذَا الْبَلَدَ آمِنًا ۝۳۵» و روزی رایا کنید که ابراهیم علیه السلام بعد از سکنی دادن اسماعیل و مادرش در مکه، به بارگاه ایزد متعال دعا کرد و گفت: پروردگارا! از تو می‌خواهم که مکه را شهری امن گردانی که هر کس در آن فرود می‌آید احساس امنیت کرده و از خوف و ترس در امان باشد.

«ءَامِنًا»: به معنی در امن و امان. محلّ امن و امان، آمده است. باید گفت که: امنيّت واستقرار، شرط لازم برای زندگی و حیات است، اگر امنيّت واستقرار نباشد جامعه‌ها از استحکام لازم برخوردار نخواهد بود، مراکزی عبادتی باید امنيّت داشته باشد. وظیفه زُعمّا و رهبران یک جامعه است تافکر امنيّت مردم باشند. امنيّت، این امنيّت برای آزادی گناه و عیاشی نمی باشد، بلکه امنيّت باید مقدمه‌ی عبادت باشد. طوریکه در (آیه ۵۵ / سورة نور) میفرماید: آمده است: «أَمِنًا يَعْبُدُونَنِي»

«وَأَجْنِبْنِي وَبَنِيَّ أَنْ نَعْبُدَ إِلَّا صِنَامًا (۳۵)» دعا که برای حفظ فکر و عقیده‌ی صحیح صورت گیرد، یکی از بهترین دعاها در دین مقدس اسلام بشمار میرود. طوریکه حضرت ابراهیم علیهم السلام میفرماید و من و فرزندانم را از پرستش بت‌ها دور محفوظ و مصوّون بدار. منظور تثبیت بر توحید و دین اسلام است. بناءً باید گفت که با ایجاد امنيّت، زندگی گوارا می‌گردد و با ایمان، دنیا و آخرت پاکیزه و به سامان می‌شود. صنم: تمثالی بود که اهل جاهلیت از سنگ و مانند آن می‌ساختند و آن را پرستش می‌کردند.

رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضَلَّلْنَ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِ فَإِنَّهُ مِنِّي وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ﴿٣٦﴾

پروردگارا! این بتان بسیاری از مردم را گمراه کردند، پس هر کسی از من [که یکتاپرست و حق‌گرایم] پیروی کند، یقیناً از من است، و هر کس از من نافرمانی کند بی‌گمان تو آمرزنده مهربانی. (۳۶)

تفسیر:

«رَبِّ إِنَّهُنَّ أَضَلَّلْنَ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ»: پروردگارا! این بت‌ها بسیاری از مردم را از پرستش و نیایش دور ساخته و آنان را در پرتگاه شریک آوردن همتایان و اضداد برایت افکنده‌اند.

«فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي»: دینداری تنها با گفتن شعار های ظاهری نیست، بلکه باید عمل توام به مطابقت دستورات الهی صورت پذیرد، بناءً هر کس در توحید الله باعظمت و خالص ساختن عبادت برایش، به سنت و راه و روشم تمسک جوید و پیروی کند، بیگمان او بر دین و آئین من است.

«وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ» (۳۶): و هر کس به خلاف امر من عمل کند، خدایا! تو بخشاینده‌ی گناهی و نسبت به بندگان مهربانی.

ملاحظه می داریم که: انبیاء حتی نسبت به مخالفان خودهم دلسوز و مهربان بودند و آنان را مایوس نمی کردند. طوریکه فرموده است: «وَمَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ غَفُورٌ رَحِيمٌ».

«عَصَانِي»: از من نافرمانی کرد. به راه من نرفت.

مفسر «تفسیر انوار القرآن» در تفسیر این آیه مبارکه می نویسد: به این مناسبت خاطر نشان میشود که: اهل سنت و جماعت میان جایز عقلی و جایز شرعی در حق خداوند متعال فرق میگذارند، یعنی در نزد آنان عقلاً جایز است که خداوند متعال هر گناهی را بیامرزد ولی چون خود او خود خبر داده که شرک را نمی‌آمرزد پس عقیده به این که آمرزش شرک مستحیل الوقوع (غیرممکن) می باشد، نیز واجب است. هر چند به قولی: هدف حضرت ابراهیم علیه السلام در اینجا از نافرمانی، نافرمانی از وی در غیر شرک است.

بت چگونه عامل گمراهی انسان ها می گردد:

بت ها و مجسمه ها که از سنگ و چوب ساخته می شوند چگونه می تواند انسان ها را به گمراهی سوق نماید!

در جواب باید گفت:

اول: بت ها همیشه جماد نیستند، در بسیاری از اوقات انسان ها و طاغوت ها نیز به مثل بت مبدل می شوند، و انتظار دارند تا توسط مردم معبود گردند.

دوهم: مسأله‌ی هنر و زیورآلاتی که همراه بت ها بود جاذبه داشت.

سوم: گاهی جهل سبب میشود که سنگ و چوب نیز ارزش پیدا کند. در ضمن باید گفت که: هنرهایی مثل مجسمه سازی میتوانند منشأ بسیاری از انحراف شوند، چنانکه بت‌ها مطابق به فحوای آیه مبارکه «إِنَّهُمْ أَضَلُّنَّ» تعدادی زیادی از انسانها را به گمراهی تشویق و ترغیب نموده اند.

رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْتِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ ﴿٣٧﴾

ای پروردگار ما! من (یکی از) فرزندانم را در سرزمین بی کشت و زرع (و) در کنار خانه تو که آنرا حرام ساخته‌ای سکونت داده‌ام، پروردگارا! تا اینکه نماز را برپا دارند، پس چنان کن که دل‌های برخی از مردم به سوی آن مایل گردد و از میوه‌ها به آنان روزی ده، باشد که شکرگزاری کنند. (۳۷)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«غَيْرِ ذِي زَرْعٍ»: بدون کشت و زرع. بی آب و علف. «بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ»: مراد کعبه است که بسیاری از چیزهایی که در جاهای دیگر مباح است در آنجا حرام است. از قبیل: شکار کردن پرندگان، کندن درختان و گیاهان، جنگ و نزاع (سوره‌های: بقره / ۱۹۷، قصص / ۵۷). «أَفْتِدَةً»: جمع فُؤَاد، دلها. «تهوی»: میل کند. بگراید. دوست داشته باشد. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

«رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي»: پروردگارا! من از میان خانواده‌ام، پسر اسماعیل و همسر هاجر را در وادی مکه به جوار خانه محترم تو سکونت دادم. (روایت است وقتی که هاجر اسماعیل را به دنیا آورد، «سارا»، همسر ابراهیم حسادتش آمد، آنگاه الله متعال به حضرت ابراهیم علیهم السلام دستور داد

فرزند و مادرش را از شام به مکه ببرد. پس آن دو را در کنار درختی تناور در محل زمزم قرار داد. در حدیث چنین آمده است.)
 «بَوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ» در دره‌ای بی کشت و زرع و بی آب و آبادانی، و در جوار خانه‌ی تو که آنرا حرام ساخته‌ای که عبارت است از دره‌ی مکه، اسکان دادم.

کعبه و اطراف آن در زمان حضرت ابراهیم نیز محترم و دارای محدودیت و ممنوعیت بوده است. به قولی: خانه‌ی کعبه را از آن رو «محرم» نامیدند که بر متجاوزان ستمگر هتک حرمت آن حرام گردیده و نیز هر نوع بی احترامی و استخفاف و إهانت به آن حرام است.

«رَبَّنَا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْنِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ» قبل تذکر است که: نماز یکی از عبادات است که در همه ادیان ابراهیمی وجود داشت. و از فحواى این آیه مبارکه باوضاحت تام معلوم میگردد که: محور و مقصد حرکت حضرت ابراهیم علیه السلام هم نماز است. طوریکه میفرماید: پروردگارا! برای این که تو را پرستش کنند و نماز را به کاملترین وجه آن اقامه نمایند، آنان را در این دره اسکان دادم. پس وضعی فراهم فرما که قلوب بعضی از بندگانت را به سوی آنان گرایش دهی که به شوق و محبت به سوی شان آیند.

ابن عباس (رض) میفرماید: اگر می‌گفت: «أفئدة الناس» فارس و روم و تمام انسان‌ها را در بر می‌گرفت، اما فرمود: «مِنَ النَّاسِ» تا فقط مسلمانان را در بر گیرد. (زاد المسیر ۳۶۸/۴).

«وَأَرْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ» (۳۷): و به ایشان از انواع میوه‌ها و از برکات زمین ارزانی دادی تا شکرگزار نعمت بوده و به وسیله نعمت بر انجام طاعت یاری جویند. پس خدای متعالی دعای ابراهیم علیه السلام را إجابت کرد و خواسته‌اش را محقق گردانید.

در آن دره‌های فاقد کشت و زرع آنها را روزی برسان تا بر نعمت عظیمت سپاسگزار باشند.

رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ ﴿٣٨﴾

پروردگارا! یقیناً تو آنچه را ما پنهان می‌داریم و آنچه را آشکار می‌کنیم، میدانی و هیچ چیز در زمین و آسمان بر الله پنهان و پوشیده نیست. (۳۸)

«رَبَّنَا إِنَّكَ تَعْلَمُ مَا نُخْفِي وَمَا نُعْلِنُ» پروردگارا! تو به مکنونات آشکار و نهان قلوب ما بندگان آگاهی. «وَمَا يَخْفَى عَلَى اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ فِي الْأَرْضِ وَلَا فِي السَّمَاءِ (۳۸)»

تفسیر:

در نزد پروردگار با عظمت پنهان و آشکار معنا ندارد و هیچ چیز در عرصه کائنات (در زمین و آسمان‌ها) از ساحت علمت پنهان نیست، اعم از این که در زمین باشد یا در آسمان.

بلی! تو به احوال و مصالح ما از خود ما داناتری و از خود ما به خود ما مهربان‌تری پس نیازی وجود ندارد که ما طلب کنیم، لیکن ما تو را برای اظهار عبودیت و ابراز فقر خود به سوی رحمت می خوانیم؛ همچنین بدان جهت که ما به دریافت این برکات شتاب داریم.

بناءً غیب نزد تو آشکار و راز، پیش تو علنی است و علمت به همه چیز احاطه دارد.

پس ای خواننده محترم!

در صورتیکه همه چیز برای الله متعال روشن و واضح است و علم او به همه چیز و همه کار ما احاطه دارد باید در محضر او گناه نکنیم و در مخلوقات او جز طبق رضا و دستورات او تصرف و عمل کنیم.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ
الدُّعَاءِ ﴿٣٩﴾

حمد خدای را که در سن پیری اسماعیل و اسحاق را به من بخشید مسلماً
خدای من دعا را می شنود (و اجابت می کند). (۳۹)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«وَهَبَ»: عطا کرد. «عَلَى الْكِبَرِ»: با وجود پیری و قطع امید از داشتن فرزند.
«سَمِيعٌ»: شنونده. پذیرنده. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن» «الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي
وَهَبَ لِي عَلَى الْكِبَرِ إِسْمَاعِيلَ وَ إِسْحَاقَ»: ابراهیم علیه السلام در مقام
شکرگزاری از پروردگارش در برابر نعمت هایش گفت: حمد و ثنا مرا خدا را
لایق است که به من با وجود سالخوردگی ام و در موقع پیری و کهولت ام، دو
پسر پرهیزگار و درستکار (اسماعیل و اسحاق) را عطا فرمود.

ابن عباس (رض) میفرماید: هنگامی که اسماعیل به دنیا آمد، حضرت ابراهیم
علیه السلام نود و نه سال داشت. و در سن یک صد و دوازده سالگی خداوند
متعال اسحاق را به او داد. (تفسیر قرطبی ۳۷۵/۹).

خواننده محترم!

باید گفت: داشتن اولاد، هدیه الهی است و در این هدیه و نعمت الهی همانا
داشتن اولاد صالح مهم است، فرق نمی کند که این اولاد از کنیز باشد و یا هم
غیر آن (اسماعیل علیه السلام از کنیز و اسحاق علیه السلام از حُر و آزاده به
دنیا آمد).

«إِنَّ رَبِّي لَسَمِيعُ الدُّعَاءِ (۳۹)» به راستی که پروردگارم برای کسی که وی را
بخواند، شنوای دعاست چنانکه من از او خواستم و به من بخشید، از او جستم

ومرا گرامی داشت. آیه کریمه درس آموز: فضیلت دعاء، خواستن فرزندان پاک از پروردگار و سپاسگزاری وی در برابر نعمت‌هاست.

رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي رَبَّنَا وَتَقَبَّلْ دُعَاءِ ﴿٤٠﴾

پروردگارا! مرا بر پادارنده نماز قرار ده، و نیز از فرزندانم [برپادارندگان نماز قرار ده]. و پروردگارا! دعایم را بپذیر. (۴۰)

در آیاتی متبرکه، که تا اکنون در باره‌ی حضرت ابراهیم در این سوره خوانده‌ایم، دریافتم که حضرت ابراهیم علیهم السلام هفت درخواست را از دربار الهی مطرح نموده است: امنیت مکه، دور ماندن از بت‌پرستی، توجه قلوب و افکار مؤمنان نسبت به فرزندان و مکتب او، بهره‌مند شدن ذریه‌ی او از ثمرات، توفیق اقامه‌ی نماز، قبول شدن دعاها و آمرزش و مغفرت برای خود و والدین و همه‌ی مؤمنان. و در آیه: «رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ وَمِنْ ذُرِّيَّتِي ﴿٤٠﴾» ششمین درخواست حضرت ابراهیم خلیل علیه السلام می باشد. که میفرماید: پروردگارا! مرا بر پایداری و پیوستگی بر آدای نماز به کاملترین صورت یاری ده و فرزندان و نسل و تبارم را نیز بیخس تا به نماز در اوقات معین آن همراه با رعایت آداب و احکامش، پایند باشند.

این بهترین دعایی است که مؤمن برای فرزندانش بعمل می آورد؛ زیرا محبوب‌تر برای او همین است که خود و ذریتش نماز را اقامه کنند؛ چون نماز ستون دین است.

اگر توجه نموده باشیم با تمام صراحت در می یابیم که: - نماز، محور دعاهاى حضرت ابراهیم علیه السلام را تشکیل می داد. «رَبَّنَا يُقِيمُوا الصَّلَاةَ»، «رَبِّ اجْعَلْنِي مُقِيمَ الصَّلَاةِ» با آنکه رسالت انبیاء اقامه‌ی دین است اما دعا برای اقامه‌ی نماز به جای آن، نشانه‌ی این فهم عالی است که نماز چهره و سیمای واقعی تمام نمای دین است.

خواننده محترم!

در دعا هم باید به خود توجه کنید، «وَ اجْنُبْنِي - وَ اجْعَلْنِي - وَ اغْفِرْ لِي» وهم به دیگران. «وَ بَنِي - وَ مِنْ ذُرِّيَّتِي - وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ» همچنان در دعا، هم باید به فکر نسل قبل باشد، «وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ» و هم به فکر نسل بعد. «وَ مِنْ ذُرِّيَّتِي» و در ضمن در دعا، باید به فکر قیامت خود، فرزندان و جامعه باشید. «يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ»

«رَبَّنَا وَ تَقَبَّلْ دُعَاءِ (۴۰)» «پروردگارا! ودعای مرا بپذیر» یعنی: دعایم را اجابت کن، یا عبادتم را بپذیر. و درخواستم را محقق ساز. ابراهیم علیه السلام نماز را بطور اخص از آن جهت یاد کرد که نماز ستون دین است.

حفظ رابطه وجودی در دعا:

اگر در فهم و جوهر دعا دقت بعمل آریم بوضاحت تام در خواهیم یافت که حکمت بزرگی و معجزا آسا در دعاء حفظ سلسله روابط وجودی میباشد، بطور مثال: در دعا انسان اول باید از خود آغاز نماید اول باید برای سلامتی، ایمانداري، تقوای و فضیلت خود دعا مینماید، بعد از اینکه برای خود در همه عرصه ها دعا بعمل آورد، به دعا کردن به سلسله وجودی خویش می آغازد، و در سلسله وجودی و خونی خویش در قدم بعدی به دعا برای پدر و مادر میپردازد طوری که این فهم و هدایت در قرآن عظیم الشان با زیبایی خاصی آن بیان گردیده است: «رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَيَّ». چون انسان باوالدین خویش رابطه وجودی دارد بناءً بعد از دعا بخود سلسله دعای را رعایت و به مادر و پدر خویش به دعا می پردازد.

نه تنها رابطه پدری بلکه رابطه فرزندی نیز در دعا در نظر گرفته شده است از انجمله طوری که در دعای حضرت ابراهیم علیه السلام است که اول برای خود و بعد از خود برای فرزندان خویش مصروف دعاء میگردد.

یا بطور مثال دعای حضرت موسی برای برادرش که این هم بر مبنای همان رابطه وجودی است: «رَبِّ اغْفِرْ لِي وَ لِأَخِي». در آیه دیگر، دعا در حق فرزندان را داشتیم: «رَبَّنَا وَ اجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَ مِنْ دُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ».

هكذا در دعا در رعایت سلسله وجود باید خویشاوندان واقارب نیز نباید فراموش گردد، طوریکه این سلسله بندی در دعای حضرت نوح علیه السلام چنین فورمولبندی گردیده است: «رَبِّ نَجِّنِي وَ أَهْلِي».

حفظ رابطه معنوی در دعاء:

اما رابطه روحی؛ رابطه روحی، در بُعد معنوی است. یعنی انسان با دیگری رابطه دارد، اما رابطه به نحو وجودی به این معنا که گفتیم نیست. چه بسا بین دو نفر هیچ نوع رابطه خویشاوندی در کار نیست، اما از نظر روحی و در بُعد معنوی با یکدیگر رابطه دارند. بطور مثال قرآن عظیم الشأن میفرماید: «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ». مؤمنین با هم برادر هستند، با این که رابطه وجودی برادری در کار نیست! یعنی من و شما از یک پدر نیستیم که دو معلول از یک علت باشیم، اما قرآن کریم این رابطه معنوی را با آن رابطه وجودی هم مانند کرده است. رابطه هست، اما رابطه روحی معنوی است.

لذا شما می بینید در همه این آیاتی، بعد از والدین و خویشاوندان، «مؤمنین و مؤمنات» را داشت: «رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ». اول رابطه وجودی و بعد رابطه روحی معنوی را ذکر می کند.

در سوره نوح هم دارد: «رَبِّ اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَ لِلْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ». اینجا هم آن رابطه روحی معنوی را مطرح میکند و برای آنها دعا می کند.

لذا ما می بینیم که انبیاء برای اُمَّتشان دعا میکردند؛ این دعا برای اُمَّت در همین ارتباط یعنی رابطه روحی معنوی است.

رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ ﴿٤١﴾

پروردگارا!

من و پدر و مادرم و همه مؤمنان را روزی که حساب برپا می‌شود بیامرزد. (۴۱)
 «رَبَّنَا اغْفِرْ لِي وَ لِوَالِدَيَّ وَ لِلْمُؤْمِنِينَ يَوْمَ يَقُومُ الْحِسَابُ (۴۱)»: این هم هفتمین دعای حضرت ابراهیم علیهم السلام است که: با خشوع و فروتنی از پیشگاه الله متعال دعا و استغفار میفرماید: «پروردگارا! روزی که حساب برپا میشود» یعنی: روز ثبوت حساب بر مکلفان در محشر و این تعبیر چنان است که گفته میشود: بازار برپا شد «بر من و بر پدر و مادرم بیامرزد».

مفسران گفته اند: قبل از این که برای حضرت ابراهیم علیه السلام معلوم شود که پدرش دشمن خداست، برای والدینش طلب بخشودگی کرد. قشیری گفته است: دور نیست مادرش مسلمان بوده باشد؛ زیرا خدا عذر او را در مورد دعا برای پدرش یادآور شده است نه مادرش. (تفسیر قرطبی ۳۷۵/۹)
 وَ لِلْمُؤْمِنِينَ «و بر مؤمنان» نیز بیامرزد. از میان بندگان خدا مؤمنان را به دعای مغفرت مخصوص ساخت زیرا دعای مغفرت در حق کفار جایز نیست.
 «يَقُومُ الْحِسَابُ»: حساب و کتاب به میان می‌آید و از گذشته بازخواست می‌شود. بر تمام کسانی که به تو ایمان آورده‌اند گناهان‌شان را (در روزی که مردم را برای حساب گرد می‌آوری) بیامرزد.

دروس حاصله از آیات فوق الذکر:

- ۱- حضرت ابراهیم علیه السلام به ما آموخت که در همه حال، امنیت و آرامش و اطمینان قلبی را از پروردگار توانا طلب کنیم.
- ۲- دعای خیر و سلامت برای خود و فرزندان، و پدر و مادر، سایر مؤمنان، و ابستگان و وطن، مشروع و پسندیده است.

۳- دعای ابراهیم، پیرامون إخلاص در توحید آفریدگار (جل جلاله) و دوری از بت پرستی بود. همواره از الله متعال می خواست، توحید در عبادت و دوری از شرک رانصیصش فرماید و از کردار نیکو و رحمت و آمرزش برخوردار گردد.

۴- گرد آمدن، پیرامون سنن و راه درست پیامبران و خیر اندیشان، واجب است: «فمن تبعنی فانه منی».

۵- طلب بخشش و آمرزش برای گناهکاران نه کافران و بی باوران که بر سر شرک و کفر رفته اند. (نساء آیه ۴۸).

۶- اسکان دادن ابراهیم، اسماعیل و هاجر را در کنار بیت الحرام به امر الله متعال بود و این کار فقط به او اختصاص داشت، تا خانه ی خدا را از نو بازسازی کنند...

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه قبل از دلایل توحید و خواهش ابراهیم از الله متعال بحث بعمل آمد که او و سلاله اش را از شرک و بت پرستی نگهدارد و از کارهای نیکو و رحمت و آمرزش در قیامت برخوردارش فرماید.

اینک در آیات (۴۲ الی ۵۲) که آیات پایانی سوره می باشد یکبار دیگر منظره بر پایی و صحنه ی قیامت، غافل نبودن الله از ظالمان و خیره گشتن چشمان انسان را در آن روز هراسناک به تصویر می کشد.

وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ
الْأَبْصَارُ ﴿٤٢﴾

و الله را از آنچه ظالمان میکنند، غافل مپندار. جز این نیست که (عذاب) آنها را برای روزی که چشمها در آن خیره شود، به تأخیر می اندازد. (۴۲)
«تَشْخَصُ»: باز و بی حرکت می ماند. از هراس پلکها بر هم نهاده نمی شود و چشمها خیره و مبهوت میگردد.

مهلت دادن به ظالمان، نشانه‌ی غفلت خداوند یا رضایت پروردگار از آنان نیست. طوریکه میفرماید: «وَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ غَافِلًا عَمَّا يَعْمَلُ الظَّالِمُونَ» ای محمد! گمان مبر که خدا از اعمال ظالمان غافل است. در حقیقت سنت خداوند متعال بر این جاری است که به عاصیان مهلت بدهد و در موقع مناسب با عزت و اقتدار آنها را می‌گیرد.

میمون بن مهران گفته است: این بخش از آیه وعید و تهدید ظالم و تسلیت و دلداری مظلوم است. (تفسیر طبری ۲۳۶/۱۳).

«إِنَّمَا يُؤَخِّرُهُمْ لِيَوْمٍ تَشْخَصُ فِيهِ الْأَبْصَارُ» (۴۲): بلکه سزای شان را برای روزی سخت و هولناک که چشم‌های شان از بسیاری خوف و محنت در آن خیره می‌ماند به تأخیر می‌اندازد.

آیه کریمه در عین اینکه از پیامبر صلی الله علیه وسلم و پیروانش دلجویی نموده و به ایشان آرامش می‌بخشد، سنت حق تعالی در مورد ستمگران را که چیزی جز نابودی و ویرانی نیست (هر چند که در عمرشان امتداد داده شود) نیز روشن می‌سازد.

ابو سعود گفته است: یعنی از هول و هراس وضعی که مشاهده میکنند چشم‌ها باز و پلک‌ها بدون حرکت می‌مانند. (ابو سعود ۱۳۳/۳)

مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ وَأَفْتَدَتْهُمْ أَسْوَابُهُمْ

شتابانند؛ در حالیکه سرهای خود را بالا گرفته‌اند و چشم‌های شان به سوی شان باز نمی‌گردد و دل‌هایشان (از فهم و ادراک) خالی است. (۴۳)

«مُهْطِعِينَ مُقْنِعِي رُءُوسِهِمْ»: سپس خداوند متعال کیفیت برخاستنشان از قبرها و شتافتن شان به سوی میدان حشر را بیان گرفته میفرماید: روز قیامت ظالمان به منظور اجابت دعوتگر حق، شتابان از قبرهای شان بیرون می‌آیند در حالیکه از وحشت آن روز سرهای خود را بالا داشته و چیزی را نمی‌بینند.

حسن بصری گفته است: در آن روز مردم به آسمان نگاه کرده و هیچ کس به دیگری نگاه نمی کند. (تفسیر قرطبی ۳۷۷/۹).

«مُهْطِعِينَ»: که از «اهطاع» گرفته شده است، دارای چند معنا است: گردن کشیدن، سرعت گرفتن و نگاه کردن با ذلت و همه‌ی این معانی می‌تواند در این آیه مورد نظر باشد.

«لَا يَرْتَدُّ إِلَيْهِمْ طَرْفُهُمْ»: از ترس و اضطراب قدرت چشم به هم زدن را ندارند. یعنی: چشم‌هایشان همچنان باز و مبهوت باقی می‌ماند.

«وَأَفْنَدْتُهُمْ هَوَاءَ» (۴۳): و دل‌هایشان خالی است از عقل و فهم و جرأت، به سبب پریشانی و هراس و حیرت و دهشتی که به آن در افتاده‌اند.

وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرْنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ نُّجِبُ دَعْوَتَكَ وَنَتَّبِعِ الرَّسُولَ أَوْلَمَ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلُ مَا لَكُمْ مِنْ زَوَالٍ ﴿٤٤﴾

و مردم را از روزی بترسان که عذاب به آنها می‌آید پس ظالمان می‌گویند: «ای پروردگار ما! ما را تا مدتی مهلت بده تا دعوت را بپذیریم و از پیغمبران پیروی کنیم. (ولی به آنان گفته میشود: آیا پیش از این در دنیا) قسم نخوردید که شما را هیچ زوالی نیست (و از بین نمی‌روید)؟ (۴۴)

«وَأَنْذِرِ النَّاسَ يَوْمَ يَأْتِيهِمُ الْعَذَابُ»: ای محمد! امت را از عذاب روز قیامت بیم ده؟ از روزی که عذاب بر آنان می‌آید که آن روز، روز قیامت است.

«فَيَقُولُ الَّذِينَ ظَلَمُوا رَبَّنَا أَخْرْنَا إِلَىٰ أَجَلٍ قَرِيبٍ»: از آن روز که کافران ظالم به خدا رو می‌آورند و با امیدواری می‌گویند: پروردگارا! ما را تا مدتی کوتاه مهلت و فرصت بده، تا گذشته را جبران کنیم. «أَخْرْنَا إِلَيَا أَجَلٍ قَرِيبٍ»: ما را تا مدت کوتاهی باز پس برواند کی ما را به جهان برگردان.

در این شکی نیست که روزی آمدنی است که: مجرمان از اعمال که انجام داده اند پشیمان میشوند، ولی پشیمانی در روزی است که دیگر فرصت‌های را از دست میدهند، و دیگر برای شان این فرصت‌ها تکرار نمی‌شود. در ضمن آنان فراموش کرده اند که: هنگام نزول عذاب الهی، راه فرار و توبه بصورت کل بسته میشود.

باید گفت که در روز قیامت تقاضای بازگشت به دنیا نه تنها در این آیه مبارکه بلکه در آیات متعددی دیگری هم مطرح گردیده است. از جمله: در (آیه ۱۱ / سوره غافر) میفرماید: «فَهَلْ إِلَىٰ خُرُوجٍ مِّنْ سَبِيلٍ» آیا برای خارج شدن از هلاکت راهی هست؟

و یا هم در (آیه ۱۲ / سوره سجده) آمده است: «فَارْجِعْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا» ما را به دنیا برگردان تا عمل صالحی انجام دهیم.

و همچنان در (آیه ۳۷ / سوره فاطر) میفرماید: «رَبَّنَا أَخْرِجْنَا نَعْمَلْ صَالِحًا» پروردگارا! ما را از دوزخ خارج کن تا کار خوب انجام دهیم.

«نُجِبْ دَعْوَتَكَ وَتَتَّبِعِ الرَّسُولَ»: دعوت تو را می‌پذیریم که ما را به سوی ایمان میخوانی و از پیامبرت و دستوراتشان پیروی می‌کنیم.

«أَوْ لَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلِ مَا لَكُمْ مِنْ زَوَالٍ (۴۴)»: پس خداوند متعال آنها را بر کفر و تکذیب شان توبیخ و سرزنش کرده و میفرماید: مگر شما نبودید که در زندگی دنیای تان قسم میخوردید که نمی‌میرید و از دنیا و منزلگاهی خویش کوچ نمی‌کنید و جدا نمی‌شوید؟ آری! آن‌ها منکر رستاخیز پس از مرگ بودند.

وَسَكَنْتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ ﴿٤٥﴾

(شماها نبودید که) در منازل کسانی که به خویشتن ظلم کردند ساکن شدید، و برای شما آشکار شد چگونه با آنها رفتار کردیم، و برای شما مثلها (از سرگذشت پیشینیان) ذکر کردیم (باز هم بیدار نشدید). (۴۵)
تفسیر:

«وَسَكَنْتُمْ فِي مَسَاكِنِ الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ»: به تأسف باید گفت که: بسیاری از انسان‌ها از سرنوشت پیشینیان عبرت نمی‌گیرند و با آنکه در جای آنان نشسته‌اند، همه چیز را فراموش میکنند طوری که در آیه مبارکه میفرماید: و ای ظالمان! «و سکونت گزیدید» یعنی: مستقر شدید «در منازل کسانی که بر خود ظلم کردند» آن منازل عبارت از: شهرهای ثمود و مانند آن از اماکن کفاری است که با کفر به خدای سبحان و نافرمانی وی برخویشتن ظلم روا داشتند.

«وَتَبَيَّنَ لَكُمْ كَيْفَ فَعَلْنَا بِهِمْ»: تا به وسیله اخبار و مشاهدات خودتان برایتان مشخص و آشکار شود «که با آنان چگونه معامله کردیم» و چه مجازات و عذاب سختی در برابر جرایم و گناهان و نافرمانی هایشان به آنان رساندیم، و چگونه آنها را نابود کرده و از آنها انتقام گرفتیم؟

«وَضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ (٤٥)»: اما با وجود مشاهده این آثار، باز هم درس عبرت نگرفتید، بلکه روی گشتانید و تکذیب را پیشه کردید.

بدین ترتیب خداوند متعال اِتمام حجت میکند. «الَّذِينَ ظَلَمُوا أَنْفُسَهُمْ، ضَرَبْنَا لَكُمْ الْأَمْثَالَ» (هم عذاب اُمت‌های قبل را بیان میکند و هم با مثال‌های متعدّد، مسایل را روشن می‌سازد).

وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ ﴿٤٦﴾

آنها نهایت مکر خود را به کار بردند، و همه مکرها (و توطئه های شان) نزد الله آشکار است، هر چند کوه ها با مکرشان از جا برکنده شود! (۴۶)
 «وَقَدْ مَكَرُوا مَكْرَهُمْ»: وقتی مشرکین قصد کشتن، حبس و قتل پیامبر صلی الله علیه و سلم را کردند حيله و نیرنگ خود را به کار انداختند.

«وَعِنْدَ اللَّهِ مَكْرُهُمْ»: غافل از آنکه الله متعال بر این نیرنگ شان احاطه دارد و آن را با نیرنگ نیرومند خود باطل و بی اثر ساخته است.

«وَإِنْ كَانَ مَكْرُهُمْ لِتَزُولَ مِنْهُ الْجِبَالُ (۴۶)»: هر چند مکرشان در حد و حجمی باشد که کوه ها از آن در شرف کنده شدن از جایگاه های خود باشند، بلی! کید و مکر الله متعال بزرگتر است، به همین جهت او تعالی بر آنان غالب شد و به او چیزی زیان نزدند بلکه زیان شان به خودشان بازگشت.

باید گفت: خداوند متعال، هم به نیرنگ آنها آگاه است و بر آن احاطه ی کامل دارد و هم سزای آن همه توطئه را خواهد داد و هم میتواند مکر آنها را دفع و خنثی کند و یا به خودشان برگرداند.

فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِفَ وَعْدِهِ رُسُلَهُ إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انْتِقَامٍ ﴿٤٧﴾

پس گمان مبر که الله وعده خود به پیامبرانش را خلاف میکند، بی گمان الله غالب (و) انتقام گیرنده است. (۴۷)

«فَلَا تَحْسَبَنَّ اللَّهَ مُخْلِفَ وَعْدِهِ رُسُلَهُ»: قابل یادآوری میدانم که: انتقام گرفتن انسان همراه با کینه و تشقی دل است، ولی انتقام الهی بر اساس عدل و حکمت و تأدیب است.

پس ای پیامبر! گمان مبر که خداوند وعده خود که به پیامبران خویش داده است، خلاف وعده کند. «إِنَّا لَنَنْصُرُ رُسُلَنَا» [غافر: ۵۱]. «ما قطعاً پیامبران خود را

نصرت میدهیم» و میفرماید: «كَتَبَ اللَّهُ لَأَغْلِبَنَّ أَنَا وَرُسُلِي إِنَّ اللَّهَ قَوِيٌّ عَزِيزٌ» (المجادله: ۲۱). (خداوند فیصله کرده است که قطعاً من و پیامبرانم پیروز میشویم).

«فَلَا تَحْسَبَنَّ»: بناءً تأخیر در امدادهای الهی، سبب تردید شما نشود. مهلتی که پروردگار با عظمت به کفار و ظالمان میدهد، بر اساس یک سنت و حکمت است نه از روی غفلت و تخلف از وعده‌ها.

«إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ ذُو انتِقَامٍ - ۴۷»: خدایی که قدرت دارد چرا تخلف کند؟ پس ذات پروردگار بطور یقین از دشمنانش به سخت‌ترین وجه انتقام می‌گیرد، زیرا آستان عزتش دست نیافتنی و بارگاه شکوهش بی نهایت است.

يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاوَاتُ وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ ﴿۴۸﴾
(آن انتقام) در آن روزی است که این زمین به زمین دیگر و آسمانها (به آسمانهای دیگر) تبدیل میشوند، و بندگان در پیشگاه الله یگانه قهار حاضر میشوند. (۴۸)

«يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ وَالسَّمَاوَاتُ»: قبل از همه باید گفت: که در قیامت جایی برای رحم و عطف بر ظالمان وجود ندارد. و این انتقام از ظالمان جنایتکار، در روز قیامت گرفته خواهد شد.

طوری‌که در آیه مبارکه میفرماید: در روزیکه این زمین به زمین دیگر سپید و پاکیزه‌ای که همانند نقره مصفاست، تبدیل شود، زمینی که در آن خونی ریخته نشده و ستمی بر روی آن انجام نگرفته است. و این آسمان‌ها به آسمان‌های دیگر تبدیل میشوند.

ابن مسعود (رض) میفرماید: زمین به زمینی نقره فام پاک و بدون لکه تبدیل میشود که در آن خونی ریخته نشده و بر روی آن خطایی رخ نداده است. (طبری ۲۵۰/۱۳). و از ابن عباس (رض) روایت شده است که صفات زمین

تغییر پیدا میکند، کوه‌ها صاف شده و درختان قطع شده و رودخانه‌ها شکافته گشته و ستارگان پراکنده و سرازیر میشوند و چنین سرود: (و ما الناس بالناس الذین عهدتهم و ما الدار بالدار التی کنت تعلم)

مفسر «تفسیر انوار القرآن» در مورد اوصاف زمین و آسمان در روز قیامت مینویسد: تغییر دادن اوصاف زمین در روز قیامت عبارت است از: هموار کردن تپه‌ها و بلندیهای آن، درهم کوبیدن و هموار کردن کوه‌های آن و گستراندن و هم سطح ساختن نابرابری‌های آن.

و تبدیل کردن اوصاف آسمان‌ها عبارت است از: متلاشی ساختن و درهم شکافتن ستارگان، درهم پیچاندن آفتاب و تاریک کردن ماه.

در حدیثی شریف آمده است: «زمین محشر، زمینی است سفید که نه بر آن خونی ریخته است و نه بر آن گناهی انجام گرفته است».

همچنین در حدیثی دیگری از عائشه (رض) روایت شده است که فرمود: از رسول الله صلی الله علیه وسلم در باره آیه: «يَوْمَ تُبَدَّلُ الْأَرْضُ غَيْرَ الْأَرْضِ» [ابراهیم: ۴۸]. سؤال کردم و گفتم: یا رسول الله! در آن روز که زمین به زمین دیگری تبدیل می‌شود، مردم کجا هستند؟ فرمودند: «بر بالای صراط».

قابل تذکر است که: تغییر و تحوّل زمین در روز قیامت، در آیات متعدّد از قرآن عظیم الشان بیان گردیده است. مطابق نص قرآنی در آن روز زلزله شدیدی به وقوع می‌پیوندد، کوه‌ها از زمین کنده شود و به حرکت درآمده و مانند پشم و پنبه نرم می‌شوند. (سورة زلزال، ۱). روزی که زمین به صورت قطعه‌ای صاف و هموار و مسطح در آید. همچنان در (آیات ۱۰۴ - ۱۰۷) میفرماید: «وَ يَسْئَلُونَكَ عَنِ الْجِبَالِ فَقُلْ يَنْسِفُهَا رَبِّي نَسْفًا ۱۰۵» فَيَذَرُهَا قَاعًا صَفْصَفًا ۱۰۶» و «لَا تَرَى فِيهَا عِوَجًا وَلَا أَمْتًا ۱۰۷» (و ای پیامبر!) از تو درباره‌ی

کوه‌ها (در قیامت) می‌پرسند، بگو: پروردگار من آنها را از بُن برکنده و متلاشی میکند. ۱۰۵ پس آنها را (همچون) کویری صاف و هموار، رها می‌سازد. ۱۰۶ که در آن هیچ پستی و بلندی مشاهده نمی‌کنی. ۱۰۷) بصورت کل باید گفت که از جمله «يَنْسِفُهَا رَبِّي (۱۰۵): آیه مبارکه طه معلوم می‌گردد که: نظام حاکم بر طبیعت، دائمی نمی‌باشد.

«وَبَرَزُوا لِلَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ (۴۸): و تمام خلائق از قبرهای خود بیرون آمده و در سرزمین محشر در پیشگاه خدای یگانه و توانا که در عظمتش یکتا، در ذات، اسماء، صفات و أفعالش یگانه است صف ببندند. یعنی: مردم از قبرهای خود ظاهر و آشکار شوند، یا آنچه را که در دنیا از اعمال خود کتمان می‌کردند، آشکار شود. ذکر وحدانیت حق تعالی در کنار قهاریت وی، مفید آن است که کار در آن روز، نهایت سخت و سنگین است.

وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ يَوْمَئِذٍ مُّقْرَّنِينَ فِي الْأَصْفَادِ ﴿٤٩﴾

و آن روز مجرمان را می‌بینی که در زنجیرها [به صورتی محکم و سخت] به هم بسته شده‌اند. (۴۹)

قرآن عظیم الشان قیامت را طوری ترسیم و به بیان می‌گیرد که: گویی الآن ما آنرا می‌بینیم. طوریکه در آیه مبارکه می‌فرماید: و روز قیامت کفر پیشگان مجرم را می‌بینی که با شیاطین خود به زنجیر کشیده شده‌اند.

از جمله «وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ» معلوم میشود که: تحقیر و عذاب مجرمان، در ملأ عام صورت می‌گیرد.

اما م طبری در این مورد می‌نویسد که: دست و پای مجرمین را با زنجیر به گردنشان می‌بندند.

یکی از عذاب‌های روز قیامت، بسته شدن مجرمان و کفر پیشگان با غل و زنجیر است و این مبحث در چندین آیه مبارکه به تفصیل بیان گردیده است

از جمله در سورة (حاقه، ۳۰). «وَتَرَى الْمُجْرِمِينَ... فِي الْأَصْفَادِ» و «خُدُوهُ فَغُلُّوهُ» (و آیه غافر، ۷۱). «إِذِ الْأَغْلَالُ فِي أَعْنَاقِهِمْ» بیان گردیده است.

مجرمان با مجرمان، و یا با شیاطین، با هم به زنجیر کشیده می شوند. و یا دست هایشان با غل بسته میشود و یا دست و پاهایشان و یا دست و پا و گردنشان با هم در قید و بند قرار میگیرد.

همچنان قرآن عظیم الشان در آیات متعددی بیان فرموده است که اشخاص هم فکر وهم عقیده را در یک محل جمع میکنیم، مجرمان را در دوزخ و نیکان را در بهشت. «وَالَّذِينَ آمَنُوا... أَلْحَقْنَا بِهِمْ ذُرِّيَّتَهُمْ» (طور، ۲۱). و در بارهی أهل دوزخ میخوانیم: «أَحْشُرُوا الَّذِينَ ظَلَمُوا وَأَزْوَاجَهُمْ» (صفات، ۲۳). ستمگران و همسرانشان که مانند آنان بودند، با هم به دوزخ می روند.

در جای دیگر میخوانیم: «فَكُبْكِبُوا فِيهَا هُمْ وَالْغَاوُونَ» (شعراء، ۹۴). در آن روز عابد همراه بامعبود خیالی خود باهم به دوزخ افکنده میشوند و شاید آیهی «وَإِذَا الْنُفُوسُ سُورِجَتٍ» (تکویر، ۷). نیز همین قرین بودن را بیان کند. (والله العالم)

سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطْرَانٍ وَتَعَشَىٰ وَجُوهُهُمُ النَّارُ ﴿٥٠﴾

که پیراهن های شان از سرب گداخته شده است و آتش چهره هایشان را می پوشاند. (۵۰)

«سَرَابِيلُهُمْ مِنْ قَطْرَانٍ»: «سرابیل»: سربال (به کسر - س): پیراهن. جمع آن، سرابیل است. (نحل / آیه ۸۱). یعنی لباس های عادی از تن شان برکنده شده و تن پوش های شان قطران (قیر) است که سخت سوزان، بسیار گرم و بسیار اشتعال زاست، یعنی اینکه به سرعت قابل اشتغال می باشد. در مورد اینکه چرا این ماده انتخاب شده است؟ زیرا آتش در این ماده به سرعت مشتعل می شود و نیز این ماده بوی گندیده ای دارد. «تفسیر انوار القرآن»

«قَطِرَانٌ»: ماده سیاه رنگ و قابل اشتعال و بدبوئی که از نوعی از درختان سحرایی بیرون می تراود و شبیه قیر است.

«قَطِرَانٌ»: این کلمه سه بار در قرآن عظیم الشان به صورت جمع آمده است. در خواندن آن، سه وجه است: فتح قاف و کسر طاء، فتح قاف و سکون طاء، کسر قاف و سکون طاء. بعضی آنرا «قطر آن» خوانده اند: یعنی مس مذاب که به نهایت حرارت رسیده است. «ترجمه معانی قرآن»

مفسر تفسیر. «تفسیر انوار القرآن» می نویسد: «قطران»: صمغی رقیق، چسبنده و سیاه رنگ است که از جوشاندن چوب و زغال یا مانند آن به دست می آید و سخت قابل اشتعال می باشد.

ابن عباس (رض) میگوید: «قطران مس گداخته است». «وَ تَغْشَىٰ وُجُوهُهُمْ النَّارُ» (۵۰) «و آتش چهره‌هایشان را می پوشاند» یعنی: آتش بر روی چهره‌هایشان زبانه میکشد و آنان را عذاب میدهد. مخصوصاً پوشش آتش بر چهره‌هایشان ذکر شد زیرا حواس مدرکه در چهره قرار دارد و چهره گرمی‌ترین بخش ظاهری بدن است چنان که قلب گرمی‌ترین عضو باطنی بدن می باشد. «تفسیر انوار القرآن»

لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ ﴿٥١﴾

تا [به این کیفیت] خدا هر کس را [به سبب] آنچه انجام داده سزا دهد؛ یقیناً الله حسابرسی سریع است. (۵۱)

«لِيَجْزِيَ اللَّهُ كُلَّ نَفْسٍ مَا كَسَبَتْ»: در روز رستاخیز در پیشگاه احکم الحاکمین ظاهر میشوند «تا خداوند هر کسی را، بر وفق آنچه کرده است» از خیر یا شربه آنها جزا و پاداش بدهد. نیکوکار پاداش نیک و بدکار سزای بد می‌بیند. و هیچ کسی بی محاسبه باقی نمی‌ماند. و هیچ کاری بی جواب باقی گذاشته نمیشود. جزا و پاداش الهی بر اساس عمل خود انسانها اجرا میگردد.

«إِنَّ اللَّهَ سَرِيعُ الْحِسَابِ (۵۱)» و او ذاتی است که جمعی کثیر را در وقتی کوتاه محاسبه می نماید؛ زیرا او باریک بین و آگاه است و هیچ امری او را از کاری دیگر مشغول نمی سازد.

هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُو
الْأَلْبَابِ ﴿۵۲﴾

این (قرآن) ابلاغی است برای (عموم) مردم، تا همه انذار شوند، و بدانند او معبود واحد است و تا صاحبان عقل (خرد و اندیشه) پند و عبرت گیرند. (۵۲)
تشریح لغات و اصطلاحات:

«هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ»: ای پیامبر! این قرآن برای جمیع افراد انس و جن بلاغ است.
به منظور تبلیغ فنون و پند و اندرز مکنون در آن بر آنها نازل شده است.
تفسیر:

این قرآنی که خداوند متعال بر تو نازل کرده، اعلام و ابلاغی برای جمیع بشر
انس و جن و بیم دهنده‌ای برای مردم است، طوریکه در آن بشارتی است برای
مؤمنان و بیم و هشدار است برای کافران، «وَلِيُنذَرُوا بِهِ» باشد که تا پند گیرند
و از عذاب و سزای الهی ترسانده شوند. یعنی: تا با این ابلاغ، به خود آیند و به
راه مستقیم برگردند «وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهٌُ وَاحِدٌ» تا کسانی که قرآن به ایشان
رسیده است بدین یقین برسند که: جز او یگانه هیچ الله و معبود دیگری نیست
و او شریکی ندارد پس سرانجام به این نتیجه دست یابند که وی را به یگانگی
بی هیچ شریکی پرستش کنند «وَلِيَذَّكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ (۵۲)»

قرآن، برای عموم مردم ابلاغ است، اما تنها صاحبان عقل متذکر میشوند
و از آن پند میگیرند. کسانی که عقل سلیم، فطرت‌های استوار و روان‌های بیدار
دارند در آن اندیشمندانه فرو روند، زیرا قرآن بزرگترین اندرز در دنیا برای
بیداردلان است.

باید گفت که: صرف دانستن قرآن کافی نیست بلکه توجه و تذکر نیز لازم است. انس و محبت با قرآن، هم معرفت و شناخت به انسان میدهد، «لِيَعْلَمُوا» و هم با تذکر و پند، انسان را به کردن اعمال خیر تشویق و ترغیب میدارد.

قرآن کریم به عنوان یک کتاب مقدس تنها و تنها برای قرائت و ثواب بردن فرود نیامده؛ بلکه دستور العمل زندگانی انسان است. کتابی است که هم به دانشمندان و أهل خرد، پند میدهد و فایده میرساند و هم سایر مردم جامعه را رهنمایی مینماید و هدایت میکنند...

این بلاغ سه فایده دارد که هدف و حکمت نازل شدن همهی کتاب های آسمانی است:

الف: هشدار و پند و اندرز،

ب: استدلال به آیات قرآنی برای اثبات وحدانیت الله متعال،

ج: پند گرفتن از اندرزها و نصایح ارزندهی آن. طبعاً آنان که عقل سلیم و درک صحیح دارند، از قرآن پند می گیرند و به کار می بندند.

پایان جزء سیزدهم

خوانندگان گرامی!

به این ترتیب، این آیه کریمه مقاصد سوره ابراهیم را در ابلاغ، انذار، اعلام وحدانیت خداوند متعال و پند و تذکر برای مردم خلاصه کرده است.

همچنان ملاحظه میفرمایم که: آخرین آیهی سورهی ابراهیم و اولین آیهی آن، دربارهی نقش قرآن و رسالت آن در هدایت مردم است؛ طوریکه در آیهی اول خواندیم: «كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ لِتُخْرِجَ النَّاسَ مِنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ» و در این آیه می خوانیم: «هَذَا بَلَاغٌ لِلنَّاسِ وَلِيُنذَرُوا بِهِ وَلِيَعْلَمُوا أَنَّمَا هُوَ إِلَهُ وَاحِدٌ وَلِيَذَّكَّرَ أُولُو الْأَلْبَابِ»

قابل یادآوری میدانیم همانطوریکه: قرآن بلاغ است، پیام رسان آن نیز بلاغ است، طوریکه (در آیه ۵۴ سوره‌ی نور) میفرماید: «مَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ». بناءً باید گفت: قرآن، مایه‌ی تبلیغ است و مبلغان باید اهداف و شعارهای تبلیغی و تعلیمی و رهنمود خویش را از قرآن عظیم الشأن اخذ نمایند. در این هیچ جای شکی نیست که: قرآن، کتاب توحید است و از قرآن باید مُوحّد ساخته شود. الهی قرآن را رهنما و پیشوای زندگی ما قرار فرما.

و من الله التوفيق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سورة الحجر

جزء ۱۴

سورة حجر در مکه نازل شده دارای نودونه آیه و شش رکوع است.

وجه تسمیه:

این سوره مبارکه به سبب بیان داستان أصحاب حجر در آن، «حجر» نام گرفت. «حجر» وادی ای است در میان مدینه و شام و أصحاب حجر، قوم ثمود اند.

این سوره در موضوع و محور خود اهداف سوره های مکی، اثبات توحید، نبوت و معاد می باشد، دنبال میکند.

سیمای سوره حجر:

این سوره دارای نود و نه آیه است و به قول مشهور پنجاه و دومین سوره می باشد که قبل از هجرت در مکه پس از سوره یوسف در دوره سخت دشواری، در فاصله ای زمانی «عام الحزن» و سال هجرت بر پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم نازل شده است.

«حجر» نام شهری است که قوم حضرت صالح در آن زندگی می کردند و نام این سوره از آیه هشتاد آن که درباره قوم صالح است، گرفته شده است. «كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحَجَرِ الْمُرْسَلِينَ»: بیشتر مطالب این سوره در مورد تهمت و تمسخر کفار نسبت به قرآن و پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم و دستور به صبر و گذشت نسبت به آنهاست. درین سوره یک نوع دلداری و تسلیت، در برابر فشار و هجوم مخالفان، بعد از وفات بی بی خدیجه رضی الله عنها و ابو طالب برای پیامبر عزیز می باشد.

تعداد آیات، کلمات و حروف سوره حَجْر:

این سوره دارای (۶) شش رکوع، و (۹۹) نود و نه آیه، و (۶۶۳) شش صد و شصت و شش کلمه، و (۲۹۰۷) دو هزار و نه صد و هفت حرف، و (۱۳۵۸) یک هزار و سه صد و پنجاه و هشت نقطه است. (لازم به تذکر است که اقوال علماء در تعداد کلمات و حروف سوره حَجْر مختلف بوده که شما می توانید تفصیل این مبحث را در سوره طور تفسیر «احمد» مطالعه فرمایید).

علت نام گذاری سوره حَجْر:

«سوره حَجْر» تنها نام این سوره «حَجْر» است و طوریکه در فوق هم یا آور شدیم از نام سرزمین قوم ثمود گرفته شده که منطقه ای بین مدینه و شام بوده است. در آیات هشتاد تا هشتاد و چهارم این سوره مطالبی دربارهٔ اصحاب حجر (قوم صالح / ثمود) بیان شده است. (الکشف و البیان، ج ۵ ص ۳۳۰).

این سوره ی مبارکه به «سوره حَجْر» موسوم گشته است؛ زیرا خدای متعال حوادثی را که برای قوم صالح پیش آمد، بیان کرده است که عبارت بودند از قوم ثمود که در سرزمین حجر در بین مدینه و شام به سر می بردند.

قوم ثمود اشخاصی نیرومند و قوی هیکل بودند که برای محل سکونت خود قعرکوه‌ها را می شکافتند، طوری تصور داشتند که در این دنیا زندگی جاودانه وابدی دارند، و لباس مرگ و فنا به تن آنها در نمی آید. اما در همان دم که در کمال آرامش و اطمینان خاطر بودند، عذاب مرگ در صبحگاهان بر آنان نازل شد طوریکه میفرماید: «فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ» (۸۳) «اما سرانجام) صیحه (مرگبار)، صبحگاهان آنان را فراگرفت. «فَمَا أَغْنَى عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ» (۸۴) و آنچه را بدست آورده بودند بکارشان نیامد. (حجر آیات: ۸۳ و ۸۴).

محل نزول سوره حجر:

قتاده و مجاهد میفرمایند: سوره حجر حجر مکی است. حسن گوید: تنها آیه: «وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ» و آیه «كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ» مدنی است. (ترجمه تفسیر مجمع البیان، ج ۱۳، ص ۱۶۰)

فضای نزول سوره حجر:

در سال های هفتم و هشتم بعثت عناد و لجاجت مشرکان نسبت به پیامبر صلی الله علیه و قرآن بیشتر از قبل شده بود و مشرکان در آن برهه و زمان از جانب آنحضرت و معجزه همراهش، شدیداً احساس خطر میکردند. آنها سعی داشتند با آوردن کلماتی شبیه به کلمات قرآن از اعتبار و اتقان قرآن بکاهند. آنان هر موقع فرصت می یافتند پیامبر و آیات نازل را مسخره می کردند و تمام سعی شان بر این بود که با هر وسیله ای که بتوانند توجه مردم را از سمت آن حضرت برگردانند. سوره حجر در چنین فضایی نازل شده است و با توجه دادن به مسئله خلقت، معاد و بازگشت انسان و اهمیت قرآن و حفظ آن از هر گونه تحریف و تعرض متجاوزان، به اُمت های گذشته و سرنوشت آنان نیز اشاره ای دارد تا مایه تسکین و دلداری حضرت باشد.

ارتباط سوره حجر با سوره ابراهیم:

سر آغاز و شروع هر دو سوره، در وصف کتاب مبین و آسمانها و زمین است. هر دو سوره به گوشه ای از زندگانی و بزرگواری ابراهیم بُت شکن و برخی از پیامبران الهی، اشاره میکنند، تا برای پیامبر خاتم النبیین محمد صلی الله علیه وسلم در برابر مخالفتها و ستیزه گری و اذیت و آزارهای مشرکان و کافران، دلداری و آرامشی باشد.

در پایان سوره ابراهیم، نامی از قرآن به میان آمد. در آنجا فرمود: قرآن کریم، برای راهنمایی مردم مسلمان کافی است. اکنون سوره حَجْر را نیز با مطلبی پیرامون قرآن و اینکه این کتاب آسمانی بیان کننده احکام دین است، آغاز می کند. (ترجمه تفسیر مجمع البیان، ج ۱۳، ص ۱۶۰)

عمده ترین مطالب مندرج در این سوره:

سوره ابراهیم از احوال کافران در روز قیامت بحث بعمل می آورد. (آیات ۴۹ الی ۵۱ سوره ابراهیم) همچنان در (آیه ۲ همین سوره) آیه مبارکه در این سوره: «رَبِّمَا يَوْمَ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ ۲»

این سوره هم چون سایر سوره های مکی، اثبات یکتایی واحد بودن، همچنان در باره پیامبر صلی الله علیهم والسلام، درباره دوباره زنده شدن (معاد) و زندگانی نوی را تشکیل دادن، حسابرسی، هشدار و یادآوری به بغاوت گران ناسپاس و تکذیب کنندگان را به بیان گرفته است. (مراجعه شود به آیات ۲ الی ۳ همین سوره).

۱- مجادله و ستیزه جویی کافران و مشرکان از زمان ابوالبشر دوم، نوح تا دوران درخشان پیامبر نور و رحمت، محمد مصطفی صلی الله علیه وسلم. (آیات ۱۰ و ۱۱ همین سوره).

۲- ایراد دلایل و براهین بر اثبات وجود آفریدگار از آفرینش و پیدایش آسمانها و زمین، جایگاه و موقعیت بادهای بارورکننده و تلقیح کننده، زندگی و مرگ، زنده شدن و حسابرسی زود شمار. (آیات متبرکه: ۱۶، ۱۹، ۲۲، ۲۳ و ۲۵ همین سوره).

۳- اثبات وحی راستین بر پیامبر امین محمد صلی الله علیهم والسلام. (آیات ۸ و ۹ همین سوره).

۴- اشاره‌ی فرضی به بازشدن درهای آسمان بر روی کافران و بی باوران. (آیات: ۱۴ و ۱۵ همین سوره).

۵- قصه‌ی آدم و ابلیس، سجده کردن فرشتگان برای آدم و نافرمانی ابلیس. (آیات ۲۹ الی ۳۱ همین سوره).

۶- وصف احوال بدان و خوبان (آیات متبرکه ۴۲ الی ۴۸ همین سوره).

۷- دلداری پیامبر معظم به قصه‌ی پیامبران از جمله؛ قصه‌ی آل لوط (آیات متبرکه ۵۸ الی ۷۷)، قصه‌ی «أصحاب ایکه»: قوم شعیب (آیات ۷۸ و ۷۹)، قصه‌ی اهل حجر: قوم ثمود. (آیات متبرکه ۸۰ الی ۸۴).

۸- قرآن، نعمت خدا بر پیامبر خود (آیات: ۸۷ همین سوره)، نابود کردن دشمنان مسخره کننده (آیت ۹۵ همین سوره)، چشم نه دوختن به زیور و جلوه‌های دنیا و تواضع با مؤمنان (آیت ۸۸)، دعوت علنی مردم به سوی دین الله (آیت ۹۴ همین سوره) و بردباری، ذکر و تسبیح و بندگی تا دم مرگ در برابر فشار و تمسخر دشمنان بی باور و خود خواه (آیات متبرکه ۹۷ الی ۹۹ همین سوره).

سایر خصوصیات سوره حَجْر:

سوره حَجْر با حروف مقطعه شروع شده است و از سوره راثیات است (سوره های یونس و هود و یوسف و ابراهیم و حجر را راثیات یا رآت می نامند). یادداشت:

قابل تذکر است که: طولانی ترین کلمه قرآن، یعنی کلمه «فَأَسْقَيْنَا كُمُوه» در این سوره است. «وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَا كُمُوهَ وَ مَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ» (۲۲) (بادها را باردار کننده ابر فرستادیم پس از آسمان آب بارانیدیم و آن را به شما نوشانیدیم و شما ذخیره کننده آن نیستید). (تفسیر قرآن مهر، ج ۱۱، ص ۱۰۸)

محتوای سوره حجر:

طوری‌که گفتیم: سوره حجر از جمله سوره‌هایی است که در مکه نازل شده‌اند و به موضوعات اصلی عقیده‌ی اسلامی یعنی: توحید، نبوت، رستاخیز و جزا می‌پردازد. محور اساسی سوره عبارت است از مخالفت‌های گردنکشان و تکذیب‌کنندگان پیامبران در زمان‌ها و دوران‌های گوناگون. از این رو سوره با برحذر داشتن و تهدید شروع شده است: «رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ» (۲) «ذَرَهُمْ يَا كُفُّوا وَ يَتَمَتَّعُوا وَ يُلْهِمُهُمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ» (۳).

سوره به بحث پیرامون دعوت پیامبران علیهم السلام پرداخته و موضع‌گیری تیره بختان و گمراهان را در مقابل پیامبران گرامی بیان کرده است. هر پیامبر از طرف گمراهان قوم خود مورد تمسخر و ریشخند قرار گرفته است. از زمان بعثت پیشوای پیامبران، حضرت نوح علیه السلام تا زمان بعثت خاتم پیامبران، همگی از جانب گمراهان مسخره شده‌اند و سوره توضیح داده است که این کار در هر زمان راه و رسم تکذیب‌کنندگان بوده است: «وَ لَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شَيْعِ الْأَوَّلِينَ» (۱۰) «وَ مَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ» (۱۱).

سوره به دلایل درخشان و شگفت‌انگیزی که در جهان هستی پراکنده شده‌اند، پرداخته است، آیاتی که زبان‌گویای پروردگار ابداع‌گراند و گواه بر جلال و عظمت خالق با شکوه می‌باشند. از سیمای آسمان شروع کرده و بعد از آن به زمین و باد و باران و آنگاه حیات و مرگ و حشر و نشر می‌پردازد که عموماً بیانگر عظمت و جلال خداوند متعال می‌باشند و بریگانگی و توانایی او گواهند: «وَ لَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجاً وَ زَيَّنَّاها لِلنَّاظِرِينَ» (۱۶) «وَ حَفِظْنَاهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ» (۱۷).

سوره داستان «بزرگ بشریت» را مورد بحث قرار داده است، داستان هدایت و گمراهی که در خلق آدم و دشمن سرسختش، ابلیس نفرین شده، تَجَسُّم یافته است و قصه‌ی سجده بردن فرشتگان برای آدم، و خود بزرگ بینی و تکبر شیطان و عدم اطاعت از امر سجده بردن برای آدم و نیز تهدید ذُریت آدم از جانب شیطان را یادآور شده است: «وَ إِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِّنْ صَلْصَالٍ مِّنْ حَمَإٍ مَّسْنُونٍ» (۲۸).

سوره بعد از داستان آدم، قصه‌ی بعضی از پیامبران را نقل کرده است تا بدین وسیله آرامش تسلی خاطر برای حضرت محمد صلی الله علیه و سلم فراهم گردد و قلب مبارکش تثبیت شود، و ناامیدی بدان نفوذ نکند. در این میان قصه‌ی حضرت لوط و حضرت شعیب و حضرت صالح و آنچه را که بر تکذیب کنندگان آمد یادآور شده است.

سوره با یادآوری نعمت بزرگ خداوند متعال بر پیامبر صلی الله علیه و سلم خاتمه یافته، که عبارت است از فرستادن این کتاب با شکوه و اعجاز انگیز. و نیز به وی دستور می دهد که در مقابل اذیت و آزاری که از مشرکان می بیند، صبر و شکیبایی را پیشه کند و همچنین مژده‌ی نزدیکی پیروزی او و مؤمنین را یادآور می شود. «وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِّنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ» (۸۷).

بصورت کل باید به خاطر داشت که تمام داستانهای، احکام و هدایات قرآنی که در مورد موارد مخاطب پیامبر اسلام محمد مصطفی صلی الله علیه و سلم است اما در واقعیت دروس، رموز و هدایات است برای تمام بشریت و خاصتاً مسلمانان که مطابق آن افکار، اندیشه، طرز تفکر، اعتقاد و ایمان خویش را عیار سازند و زندگی کنند.

ترجمه و تفسیر سُورَةُ الْحَجْرِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدای بخشاینده و مهربان

الر تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ وَقُرْآنٍ مُّبِينٍ ﴿١﴾

الر. (الف لام راء) (مفهوم و اسرار این حروف نزد الله و رسول الله صلی الله علیه وسلم معلوم است) این آیات کتاب آسمانی و قرآن مبین بیان کننده (حق و باطل) است. (۱)

«الر»: اشاره به اعجاز قرآن است. یعنی این کتاب شگفت آور و اعجاز انگیز کلام و گفته‌ی الله متعال می‌باشد و از امثال این حروف تشکیل یافته است که عبارتند از حروف هجایی الف و لام و راء.

«تِلْكَ آيَاتُ الْكِتَابِ»: این آیات کتاب است که در فصاحت و بیان کامل است و انسان از آوردن آن عاجز است.

«وَقُرْآنٍ مُّبِينٍ (۱)»: قرآنی عظیم الشان و روشن و جلی است.

«مُبِينٍ»: یعنی روشن. روشن گر و مفید بیان. و هیچ گونه خلل و آشفتگی در آن به چشم نمی‌خورد.

قرآن روشن‌گر و اثبات کننده وجود، صفات و سنن الهی، بیانگر دین و شریعت، تبیین کننده طبیعت و خصوصیات های انسان، گویای دردها و درمانهای او و نهایتاً روشن‌گر تمام احتیاجات و ضرورت ها و خواست های او می باشد.

قرآن کتاب استوار و حکمت آمیزی است که انسانها را با چیزی مخاطب قرار میدهد که با سرشت آنان مناسبت و سازگاری دارد. قرآن در این سوره

گوشه‌های درست و ماندگاری از سرشته‌های انسانها را عرضه می‌دارد که مصداق آنها را در هرنسلی خواهیم یافت. قرآن کتاب استوار و حکمت آمیزی است که غافلان را هوشیار می‌گرداند و ایشان را به اندیشه درباره نشانه‌های خداشناسی موجود در گستره هستی و در لابلای آن، در آسمان و زمین، در آفتاب و ماه در شب و روز، در هلاک و نابودی نسلهای پیشین، در داستانهای پیغمبران با اقوام خویش و در دلایل قدرت پنهان و پیدا در این جهان... فرا میخواند.

باید گفت بادر نظر داشت اینکه؛ قرآن عظیم الشان مقام بسیار والایی دارد، «تِلْكَ»: ولی در عین حال دسترسی به آن آسان است، زیرا هم نوشته شده، «الْكِتَابِ»: و هم قابل خواندن است. مطالب قرآن روشن است و مرز حق و باطل را با زیبایی خاصی بیان نموده است.

خواننده گرامی!

در آیات متبرکه (۱ الی ۱۵) موضوعاتی از قبیل وصف قرآن عظیم الشان، تهدید کافران و گناهکاران، برخی از سخنان مشرکان در مورد پیامبر بزرگوار بشریت محمد صلی الله علیهم والسلام و رد آنها مورد بحث قرار گرفته است.

رُبَمَا يَوَدُّ الَّذِينَ كَفَرُوا لَوْ كَانُوا مُسْلِمِينَ ﴿٢﴾

کافران [هنگام روبرو شدن با عذاب در روز قیامت] چه بسا آرزو میکنند که کاش مسلمان بودند. (۲)

قبل از همه باید گفت که کامیابی و سرفرازی آینده برای مسلمانان است و حسرت برای کفار خواهد بود. به یاد داشته باشید آنچه از کسانی که امروز دین مقدس اسلام و شرعیت غرای پیامبر صلی الله علیه وسلم را به باد مسخره و تمسخر میگیرند، در آینده پشیمان خواهند شد و چه بسا کفاری که در آن روز آرزوی اسلام را می‌کنند.

طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: بعد از اینکه در روز قیامت پرده‌های ظلمانی دنیای مادی از برابر دل و دیده انسانها به کنار رود و حقیقت بر کفار آشکار گشته بطلان شیوه کافریشان روشن گردد و این امر بر آنان هویدا شود که دین حق نزد خدای سبحان همانا دین اسلام است و دین حقی غیر از آن وجود نداشته، در این هنگام است که آنان در این آرزو می افتند که ای کاش (در دنیا هم) مسلمان می بودند ولی این آرزویشان فقط از روی حسرت و ندامت و ملامت کردن نفس های شان از قصور در پیشگاه الله متعال است و هیچ سود و ثمری برای شان در بر ندارد.

طوریکه در حدیث شریف به روایت ابو موسی اشعری (رض) از رسول الله صلی الله علیه وسلم آمده است که فرمودند: «چون دوزخیان و کسانی از اهل قبله که خداوند متعال خواسته است «یعنی گنهکارانشان» در دوزخ با هم یکجا شوند، کفار به مسلمانان میگویند: آیا شما مسلمان نبوده‌اید؟ میگویند: چرا: مسلمان بوده‌ایم. میگویند: اما اسلام شما هیچ بلایی را از شما دفع نکرد و اینک با ما در دوزخ همدم گشته‌اید؟ مسلمانان در جواب شان میگویند: ما گناہانی داشته‌ایم که بدانها مورد مؤاخذه قرار گرفته‌ایم! آن‌گاه الله متعال که شنوای گفت و گوی آنان است، دستور می دهد تا کسانی از اهل قبله را که در دوزخ هستند از آن بیرون آورند. پس چون کفار این حالت را می بینند، میگویند: ای کاش ما هم مسلمان بودیم تا چنان که آنان از دوزخ بیرون آورده شدند، ما نیز از آن بیرون آورده میشدیم».

ذَرَّهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا وَيُلْهِمُ الْأَمَلُ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٣﴾

بگذارشان تا بخورند و (چند روزی از لذتها) برخوردار شوند و آرزو(ها) آنها را غافل سازد، ولی به زودی خواهند فهمید. (۳)

مهلت الهی را نباید نشانه لطف و رحمت او بدانیم: طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «ذَرَّهُمْ يَأْكُلُوا وَيَتَمَتَّعُوا»: ای محمد! آنان را (به حال خود) رها کن تا بخورند، بگذار آنان مانند حیوان های درنده به شکم پرستی خویش مشغول باشند، و از دنیای ناپایدار خود کام بگیرند و لذت ببرند. «وَيُلْهِهِمُ اللَّامِلُ» و آرزوهای دور و درازشان آنها را از یاد مرگ غافل سازد و آنها را از اندیشیدن و تفکر در مورد رهایی از عذاب الهی باز دارند.

«فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ(۳)»: وقتی قیامت را دیدند وقتی روز رستاخیز فرا رسد و سختی سزای اعمال خود را چشیدند، عاقبت و سرانجام کار خود را خواهند فهمید. این بیان آیه مبارکه وعید و تهدید است.

خواننده محترم!

قبل از همه باید گفت که در تبلیغ و ارشاد نباید وقت خویش را به انسانهای نا اهل ضایع و مصروف ساخت. به تأسف باید گفت که: برخی از انسانها، چنان در کفر ضلالت، گمراهی و جهالت غوطه و غرق شده اند، که حتی برهان و هشدار انبیاء نیز آنان را از خواب غفلت و جهالت بیدار کرده نمی تواند.

مسئله رها کردن کفار به حال خود که از جمله ی «ذَرَّهُمْ» در آیه مبارکه فهمیده میشود، به خاطر سرکشی خود آنان است، و در غیر آن الله متعال ابتدا برای هدایت همه ی انسانها، پیامبر گسیل داشته و هیچ امت رابه حال خود رها نکرده است. چنانکه این مطلب بارها در قرآن عظیم الشأن مطرح شده است.

از جمله: «وَنَذَرُهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ يَعْمَهُونَ» (انعام، ۱۱۰)، آنان را رها می کنیم تا در سرکشی خود سردرگم شوند و در جای دیگر میفرماید: «وَيَمُدُّهُمْ فِي طُغْيَانِهِمْ» (بقره، ۱۵) آنان را در سرکشی کردن مهلت می دهیم.

در این هیچ شکی نیست که: انسان به آرزو زنده ماندن است و اگر روزی این آرزو از انسان گرفته شود از کار و تلاش دست بر می دارد. اما آرزویی که در اسلام مورد انتقاد قرار گرفته است، مربوط به موارد ذیل است:

۱- آرزوی زندگی طولانی، ۲- آرزوی بیش از عمل، ۳- آرزوی بدون عمل، ۴- آرزویی که انسان را سرگرم کند، ۵- آرزوی خیر داشتن از کار و افراد بد. «ذَرَّهُمْ يَا كُلُّوا»: از فهم جمله «ذَرَّهُمْ يَا كُلُّوا» آیه مبارکه معلوم میشود که مقصد و شغل اصلی قرار دادن خورد و نوش و به وسایل عیش و عشرت دنیا به اندازه ای غرق و مصروف شوی که انسان را از مرگ غافل سازد. به آرزوهای طویل متوجه شدن کار کفار است که به آخرت و حساب و کتاب و جزا و سزای آن ایمان ندارند، در این شکی نیست که: مؤمن هم میخورد و هم مینوشد ولی به قدر نیاز وسایل زندگی را مهیا میکند و در خصوص کار و بار آینده هم انتظام خاص خویش را دارد، ولی در هیچ وقت و هیچ صورتی از آخرت غافل نمی باشد، لذا هر کاری را به فکر حلال و حرام انجام می دهد و خود را در انتظام کارهای اضافی و بی مورد، مشغول نمی سازد.

رسول الله صلی الله علیه وسلم میفرماید: که چهار چیز علامت بدبختی بدشناسی است: جاری نشدن اشک از چشمها، (برگناهان و غفلت خود پشیمان نشدن و نگرستن) و قساوت قلب، و طول امل و حرص دنیا. (قرطبی عن مسند البزازی عن انس).

منظور از طول امل این است که به حرص دنیا محبت و از مرگ و آخرت غفلت و به فکر آرزوهای دور و دراز قرار گیرند. (قرطبی)

طوریکه در حدیثی آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده است: من از دو چیز بر شما میترسم؛ یکی پیروی از هوسها که شما را از حق باز دارد و دیگری آرزوهای طولانی که شما را از آخرت غافل نماید.

از حضرت ابوالدردا (رض) منقول است که وی بر سر منبر مسجد جامع دمشق ایستاده میفرمود: ای اهل دمشق آیا شما به سخن یک برادر خیرخواه و همدرد خویش گوش فرا میدارید؟ بشنوید که پیش از شما بسیاری از مردمان مشهور و بزرگی گذشته اند که مال و متاع زیادی جمع کرده و قصر های بزرگ ساخته و به انتظار آرزوهای دور و دراز قرار گرفته بودند، امروز همه آنها هلاک شده اند که خانه آنها گورستان آنهاست و آرزوی طولانی آنها همه فریب بود. قوم عاد از شما نزدیک بود که دنیا را از افراد و مال و متاع و سلاح و اسب خود پر کرده بودند، آیا امروز کسی هست که میراث آنها را از من به دو درهم بخرد؟ حضرت حسن بصری (رح) فرموده است: هر کسیکه در زندگی خود به فکر آرزو های طویل قرار بگیرد، عمل او حتماً خراب خواهد شد. (تفسیر قرطبی)

وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُومٌ ﴿٤﴾

و ما هیچ (اهل) هیچ قریه ای را هلاک نکردیم مگر اینکه اجل معین (و زمان تغییر ناپذیری) داشتند. (۴)

پروردگار با عظمت میفرماید: اگر بخواهیم میتوانیم کفار را فوراً نابود کنیم، اما برنامه و سنت ما فرصت دادن و تأخیر است. طوریکه میفرماید: «وَمَا أَهْلَكْنَا مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا وَلَهَا كِتَابٌ مَّعْلُومٌ (۴)» ما هیچ شهری را نابود نکردیم مگر آن که اجل مکتوب معینی داشت که آن اجل نزد الله متعال در لوح محفوظ نوشته است.

لذا نابودی مجرمان نه از آن موعده پیش می افتد و نه پس و این موعده نزد حق تعالی نه مجهول است و نه فراموش شده. پس هلاکت شان وقت معینی دارد و تابع میل و خواسته شان نیست.

مَا تَسْبِقُ مِنْ أُمَّةٍ أَجَلَهَا وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ ﴿٥﴾

و هیچ اُمتی از اجل خود پیشی نمی گیرد و از آن عقب نخواهد افتاد. (۵)

بقا و ثبات افراد و امت‌ها به دست الله متعال است و انسان در جلو و عقب انداختن برنامه‌های حتمی الهی، هیچ نقشی ندارد، طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: یعنی نمیتوانی نابودی ملتی را قبل از موعد مقرر جلو بیندازی. «وَمَا يَسْتَأْخِرُونَ (۵)» و زمان نابودی شان به تأخیر نمی افتد. و طوریکه در آیه قبلی بیان شد: هر امت اجلی معین دارد. بنابر این، سنت و قانونمندی الله متعال در امت‌ها یکی است و آن این است که: او مردم هیچ سرزمینی را هلاک نمیکند مگر بعد از اقامه حجت بر آنان و به نهایت رسیدن اجل مقرر و موعود شان در لوح محفوظ. ابن کثیر میفرماید: بدین وسیله به اهل مکه یادآور میشود و به آنها هشدار میدهد و آنها را راهنمایی میکند که دست از عناد و لجبازی بردارند و الحاد را کنار بگذارند که به سبب آن مستحق نابودی خواهند شد. (تفسیر مختصر ۳۰۸/۲).

وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ ﴿٦﴾

و (مشرکین به طور تمسخر و انکار) گفتند: ای کسی که «ذکر» (قرآن) بر او نازل شده است! یقیناً تو دیوانه هستی. (۶)
 «وَقَالُوا يَا أَيُّهَا الَّذِي نُزِّلَ عَلَيْهِ الذِّكْرُ»: کفار قریش به طریق تمسخر و استهزا به محمد صلی الله علیه و سلم گفتند: ای کسی که مدعی نزول قرآن بر خویشتن هستی که قرآن بر تو نازل شده است! «إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ (۶)» به یقین عقل و خردت از بین رفته است تو واقعاً دیوانه هستی. و اگر عاقل می بودی ادعای پیامبری نمیکردی، زیرا به نظر ما کسیکه عاقل باشد، چنین ادعای بزرگی نمیکند. بلی! علت دیگری که باید کفار مکه را به حالشان واگذاری این گونه سخنان است. این سخن را از روی استهزاء و تکذیب می گویند.

باید گفت که: «لَمَجْنُونٌ» در آیه مبارکه به معنای بی عقل نیست، بلکه به معنای جن زده می باشد. همانطوریکه کلمه «دیوانه» به معنای دیو زده است و در جاهلیت اعتقاد بدین داشتند که شاعر به خاطر ارتباطی که با جن دارد میتواند شعر بسراید.

لَوْ مَا تَأْتِينَا بِالْمَلَائِكَةِ إِن كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿٧﴾

(اگر هوشیار باشی) و اگر از راستگویان هستی چرا فرشتگان را به نزد ما نمی آوری؟ (۷)

کفار در خطاب به رسول الله صلی الله علیه وسلم در آیه مبارکه میفرماید: اگر در ادعای پیامبری راست میگویی، چرا ملائکه را برای ما نمی آوری که بر رسالت تو شهادت دهند؟!

به قولی معنی این است: اگر از راست گویان هستی، چرا فرشتگان را بر سر ما نمی آوری تا ما را به سبب تکذیب تو مجازات کنند؟.

کفار، نشانه‌ی صداقت پیامبر صلی الله علیه وسلم را در نزول فرشته می دانستند، ولی این هم بهانه‌ای بیش نبود، زیرا در (آیه ۱۱۱ سورة أنعام) میفرماید: «وَلَوْ أَنَّا نَزَّلْنَا إِلَيْهِمُ الْمَلَائِكَةَ وَكَلَّمَهُمُ الْمَوْتَىٰ وَحَشَرْنَا عَلَيْهِمْ كُلَّ شَيْءٍ قُبُلًا مَا كَانُوا لِيُؤْمِنُوا إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَهُمْ يَجْهَلُونَ» (۱۱۱) (و اگر ما فرشتگان را به سوی آنان نازل میکردیم و مردگان با آنان سخن میگفتند و همه چیز را (به گواهی صدق و اعجاز) دسته دسته در برابرشان گرد می آوردیم باز هم ایمان نمی آوردند، مگر آنکه خداوند بخواهد (به اجبار ایمان آورند)، ولی بیشترشان نادانی می کنند).

خواننده محترم!

مفسران می نویسند: در این دو آیه تحقیر و تمسخر و تهمت و تردید، با انواع تأکیدها برای پیامبر صلی الله علیه وسلم از زبان کفار مطرح شده است. «یا أَيُّهَا

الَّذِي» به جای «يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ» یک نوع تحقیر است، «الذِّكْرُ» با توجه به اینکه کفار به وحی عقیده نداشتند، یک نوع تمسخر است و «الْمَجْنُونُ» تهمت است و جمله «إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ» نشانه‌ی تردید آنان در نبوت است. به علاوه حرف «إِنْ» و حرف لام در جمله «إِنَّكَ لَمَجْنُونٌ» و قالب جمله اسمیه، نشانه‌ی انواع تاکید در سخن و عقیده انحرافی آنهاست. (تفسیر فی ظلال القرآن).

مَا نُزِّلَ الْمَلَائِكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَا كَانُوا إِذَا مُنْظَرِينَ ﴿٨﴾

(اما اینها باید بدانند) ما فرشته‌ها را جز به حق فرو نمیفرستیم و آنگاه پس از فرود آمدن فرشته‌ها به آنها مهلت داده نمیشود. (و در صورت انکار به عذاب الهی نابود می‌گردند) (۸)

«بِالْحَقِّ»: به حق. همراه با حق ثابتی که قابل انکار نیست. به همراه عذاب.

«مُنْظَرِينَ»: مهلت داده شدگان. «ترجمه معانی قرآن»

خداوند متعال در جواب ورد اتهامات کفار میفرماید: «ما نُزِّلَ الْمَلَائِكَةَ إِلَّا بِالْحَقِّ»: ما فرشتگان خود را اعزام نمی‌داریم، مگر جز به خاطر نابود ساختن با عذاب برای قومی که قصد نابودیشان را کرده‌ایم.

«وَمَا كَانُوا إِذَا مُنْظَرِينَ (۸)» در این حال و موقعیت مهلت و تأخیری در کار نیست. غرض این که عادت الله متعال چنان جاری است که فرشتگان را نمیفرستد جز برای قومی که بخواهد آنان را نابود کند و چنان قصدی را با امت محمد صلی الله علیه وسلم ندارد؛ زیرا الله متعال میداند از نسل آنها افرادی به دنیا می‌آیند که او را پرستش میکنند. بنابر این متضمن رد درخواست آنان است. (تفسیر صفوأة التفاسیر)

إِنَّا نَحْنُ نُزِّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿٩﴾

ما قرآن را نازل کردیم، و ما بطور قطع نگهبان آن هستیم. (۹)

خداوند متعال در رد بستن اتهام جنون به رسول الله صلی الله علیه وسلم به سبب نزول قرآن میفرماید: «إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ» در آیه مبارکه به یک واقعت انکار ناپذیری اشاره نموده و آن اینست که: قرآن نه از بشر است و نه از فرشته‌ها؛ بلکه تنها الله متعال است که قرآن عظیم را بر نبی کریم صلی الله علیه وسلم نازل کرده است.

«وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ (۹)» قرآن برای همیشه محفوظ است.

«لَحَافِظُونَ»: (اسم فاعل رمز دوام است) یعنی اینکه ذات پروردگار حفظ قرآن از کاستی و فزونی را نیز تعهد و تضمین کرده است. بنابر این هیچ کس نمیتواند در آن افزایش و یا نقصی ایجاد کند و هیچ کس نمیتواند در آن تبدیل و تغییری به وجود بیاورد. قرآن عظیم الشان در گذار زمان‌ها و گذشت عصرها و نسل‌ها از بازیگری بازیگران انس و جن و از بیهوده گویی‌های عرافان و کاهنان محفوظ بوده و در حفظ و نگهبانی خدای منان قرار دارد. و باید گفت که یکی از پیشگویی‌های قرآن و یکی از امتیازات اسلام، مصونیت قرآن عظیم الشان از تحریف است.

مفسران در این بابت میفرمایند: خدا صیانت این قرآن را تضمین کرده است، بنابر این آنطور که در کتب پیشین رُخ داده است احدی نمی‌تواند در آن دخل و تصرف کند و بر آن بیفزاید یا از آن بکاهد؛ زیرا حفظ کتب پیشین به اهل و پیروان شان موکول و واگذار شده بود و خدا میفرماید: «بِمَا أُسْتُحْفَظُوا مِنْ كِتَابِ اللَّهِ»، (آیه ۴۴/سوره مائده) (که حفاظت آن به آنان سپرده شده بود) پس به تفاوت بین آن و آیه‌ی «وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ» دقت کنید که صیانت قرآن را تضمین کرده در صورتی که در آیه‌ی قبلی، صیانت کتب را به آنها واگذار کرده است و آنها در کتب تغییر و تبدیل ایجاد کردند.

یکی از خصوصیات مهم قرآن عظیم الشان اینست که: حق تعالی در گذر زمان تا ابدالد هر عهده دار حفظ و نگهداشت آن گردیده، بر خلاف کتاب های پیشین که علماء و روحانیون مأمور حفظ آنها بودند ولی امانت را رعایت نکرده و طوریکه یادآور شدیم آن کتاب ها را تبدیل و تحریف نمودند بلکه حتی کار را بدانجا رساندند که اصل آن کتاب ها نبود و ناپدید شد و امروز دیگر اثری از آنها باقی گذاشته نشده است.

علاوه بر وعده خداوند متعال مبنی بر حفاظت از قرآن، مسلمانان از آغاز، قرآن کریم را حفظ کرده و در نوشتن و حفظ آن بی نهایت جدی و آنرا از مکلفیت های دینی خویش میدانستند، حتی در زیاتر از حالات حتی آموزش قرآن عظیم الشان را مهریه زنان قرار می دادند، علاوه مسلمانان در نماز های پنجگانه خویش قرآن را تلاوت و در نماز تراویح ماه مبارک رمضان به ختم قرآن عظیم الشان می پرداختند. و همه روزه مسلمانان بعد از نماز به تلاوت قرآن و تفسیر آن به دروس متداوله می پردازند، و ختم قرآن عظیم الشان در خارج از نماز در بین مسلمانان با تمام قوت آن وجود دارد. و جوانان به حفظ قرآن عظیم الشان می پردازند و مکاتب و مدارس و حقله های حفظ و تدریس قرآن رابراه می اندازند و اطفال را در آموزش، حفظ و تلاوت قرآن تشویق و ترغیب می دارند و در این کار جوایز مادی و منعی را هم در نظر دارند.

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ فِي شِعَابِ الْأَوَّلِينَ ﴿١٠﴾

(این رویه مشرکین تنها با تو نیست) و البته پیش از تو نیز در مردم های پیشین، پیغمبرانی فرستادیم (و ایشان نیز تکذیب شدند). (۱۰)

خداوند متعال: از باب تسلیت و دلجویی پیامبر صلی الله علیه وسلم را مورد خطاب قرار داده میفرماید: و ای پیامبر! به یقین پیش از تو نیز پیامبرانی از

جانب الله متعال گذشته‌اند که ایشان را با پیام یگانگی پروردگار جهانیان به سوی گروه‌های پیشین و اقوام و طوایف گذشته فرستاده است. شیخ: جمع شیعه است و شیعه: فرقه یا گروهی است که در عقیده، یا در مذهب، یا در اندیشه بر یک رأی متفق باشد، و در ضمن دارای نوعی پیوند و همبستگی میباشند؛ خواه این پیوند در خط حق باشد، نظیر آیه «وَإِنْ مِنْ شِيعَتِهِ لَإِبْرَاهِيمَ» (صافات، ۸۳) و خواه در خط انحراف باشد. «فَرَّقُوا دِينَهُمْ وَكَانُوا شِيعًا» (أنعام، ۱۵۹)

وَمَا يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿۱۱﴾

و هیچ پیامبری به سوی آنان نمی‌آمد مگر آنکه او را به باد استهزاء می‌گرفتند. (۱۱) طوریکه دیده میشود در طول تاریخ؛ استهزاء، سیره و روش همیشگی کفار، در برابر انبیاء بوده است. «كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ» (واضح است وسیله مقابله و مبارزه ای کسیکه منطقی ندارد، استهزا می‌باشد) در آیه مبارکه میفرماید: هر پیامبری که نزد آنان می‌آمد او را به باد مسخره می‌گرفتند. یعنی و برای آن اقوام و امت‌های پیشین هیچ پیامبری از بارگاه رب العالمین نیامد جز اینکه وی را به مسخره گرفته، آزارها می‌دادند و رسالتش را به باد استهزاء می‌گرفتند. این بیان به خاطر تسلی خاطر پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است، یعنی همانطور که این مشرکان تو را مورد تمسخر قرار میدهند، پیامبران پیشین نیز مورد استهزاء و ریشخندشان قرار گرفته‌اند، بنابراین این دلخورو غمگین مشو.

این آیه مبارکه تسلیت و تعزیتی برای رسول الله صلی الله علیه وسلم است با این که: آزارها و دشمنی‌ها فقط برای تو نیست بلکه برای پیامبران پیش از تو نیز دست داده است پس آرام باش و از ایشان عبرت بگیر. طوریکه یادآور شدیم: هیچ یک از انبیاء، از مسخره شدن به دست کفار، مصون نه مانده

بودند. «ما يَأْتِيهِمْ مِنْ رَسُولٍ» بناءً وظيفه و رسالت مبلغان و مرشدین دین است تا از استهزاء و تمسخر دشمنان دین مقدس اسلام، دل سرد و مأیوس نشوند، بلکه با تمام به رسالت تبلیغی و ارشادی خویش ادامه دهند.

كَذَلِكَ نَسُلكُهُ فِي قُلُوبِ الْمُجْرِمِينَ ﴿١٢﴾

این چنین آن (استهزاء) را در دل های مجرمان داخل می گردانیم. (۱۲)
از فحوای آیه مبارکه دانسته می شود که: خداوند متعال اِتمام حُجَّت می کند و مطالب حق را به دل و عمق جان انسان میرساند، تا نگویند ما حقیقت را نفهمیدیم.

لَا يُؤْمِنُونَ بِهِ وَقَدْ خَلَتْ سُنَّةُ الْأَوَّلِينَ ﴿١٣﴾

(اما با این حال) آنها به آن ایمان نمی آورند و البته راه و رسم (تکذیب نمودن کافران باز آمدن عذاب الهی) در پیشینان گذشته است. (۱۳)
تشریح لغات و اصطلاح:

«وَقَدْ خَلَتْ...»: شیوه اقوام پیشین نیز چنین بوده است. (تفسیر نور)
کافران به قرآنی که حق تعالی بر پیامبرش نازل کرده ایمان نمی آورند «وَقَدْ خَلَتْ...»: شیوه اقوام پیشین و گذشته نیز چنین بوده است. شیوه خدا درباره پیشینان هم بر این بوده است که آنان را مدّت زمانی مهلت داده است و سپس نابودشان ساخته و به عذاب دردناک گرفتارشان نموده است.

در تفسیر صفوأة التفاسیر آمده است: «سپس خدای متعال توضیح داده است که ارائه‌ی براهین فراوان به کفار مکه، برای آنان سودی ندارد؛ زیرا آنان دشمنان و گردنکشان سرسختند، و راه گمراهی و عناد خود را پیش می گیرند و از این رو میفرماید:

وَلَوْ فَتَحْنَا عَلَيْهِم بَابًا مِّنَ السَّمَاءِ فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ ﴿١٤﴾

و اگر [برای دریافت حقایق و معارف] دروازه ای از آسمان به روی آنان باز کنیم، که همواره از آن بالا روند. (۱۴)
 «فَظَلُّوا فِيهِ يَعْرُجُونَ»: از آنجا شروع به بالا رفتن کنند. یعنی مرتباً به آسمان صعود و نزول داشته باشند. (تفسیر نور)

خواننده محترم!

در چند آیه قبلی خواندیم که کفار از پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم درخواست دیدن و آوردن فرشته میکردند. در این آیه مبارکه پروردگار با عظمت ما میفرماید: اگر بر فرض مثال اگر آنها را به آسمان می بردیم، و یکی از دروازه های آسمان را برای کفار مکه می گشودیم و آنها از آن وارد شده و تا بدانجا را که در آسمان از عجایب ملکوت است، مشاهده و صعود هم میکردند، باز هم یقیناً تکذیب پیشه کرده و به کفر خود ادامه می دادند! زیرا تقاضای دیدن فرشته تنها یک بهانه است. و باید گفت که اشخاص لجوج حتی از؛ عروج خود را هم به آسمان، انکار می کند.

لَقَالُوا إِنَّمَا سُكَّرَتْ أَبْصَارُنَا بَلْ نَحْنُ قَوْمٌ مَّسْحُورُونَ ﴿١٥﴾

باز خواهند گفت: یقیناً ما چشم بندی شده ایم، بلکه گروهی جادو شده هستیم. (۱۵)

«سُكَّرَتْ»: پوشانده شده است. از دیدن باز داشته شده است. پرده ای به پیش چشمانمان داشته شده است.

«مَسْحُورُونَ»: سحر و جادو شدگان. (تفسیر نور)

باید گفت: لجاجت، مانع شناخت است و لجوج محسوسات را نیز انکار میکند: از فحوای آیات متبر که با تمام وضاحت دریافتیم که: آن کفار بعد از صعود به آسمان و مشاهده فرشتگان میگفتند: در حقیقت ما افسون و چشم بندی شده و

فرشتگان را به طور تخیلی می دیدیم و کسی هم که ما را جادو کرده، همانا محمد صلی الله علیه وسلم است! بنابر این آنها تکذیبگراند؛ چه معجزه‌ای را مشاهده کنند و چه نکنند.

با تأسف باید گفت که: لجاجت، درد بی درمان و رو به گسترش است. او با دیدن هرگونه نشانه‌ای ابتداء میگوید؛ چشم من سحر شده، «إِنَّمَا سَكَّرَتْ أَبْصَارُنَا» ولی بعد میگوید؛ تمام وجودم سحر شده است.

خواننده محترم!

در آیه ۷ سوره حجر خواندیم که کفار از پیامبر اکرم صلی الله علیه در بدو خو است دیدن و آوردن فرشته میکردند. و در آیه ۱۴ همین سوره خواندیم: حتی اگر ما دروازه از آسمان را به روی آنان باز هم کنیم و آنان به آسمان بالا روند و ملائکه و چیزهای دیگری را هم ببینند، باز هم ایمان نخواهند آورد، زیرا تقاضای دیدن فرشته تنها یک بهانه است. طوریکه خداوند متعال در آیه ۷ سوره انعام) میفرماید: «وَلَوْ نَزَّلْنَا عَلَيْكَ كِتَابًا فِي قِرْطَاسٍ فَلَمَسُوهُ بِأَيْدِيهِمْ لَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا إِنَّ هَذَا إِلَّا سِحْرٌ مُّبِينٌ» (۷) (و (کافران لجوج که در پی بهانه جویی اند حتی) اگر نوشته‌ای را در کاغذی بر تو نازل می کردیم که آن را با دست‌های خود لمس میکردند، باز هم کافران می گفتند: این، جز جادویی آشکار نیست).

معروف است زمانیکه بحث لجاجت در میان باشد، هیچ دلیلی هم کارساز نمی‌افتد. باید گفت که سحر، از رایج‌ترین و معروفترین اتهام است که: مشرکان همیشه و در طول تاریخ ادیان به پیامبران علیهم السلام می بستند. «قِرْطَاسٍ»: چیزی است که بر روی آن بنویسند، فرق نمیکند که کاغذ باشد، یا چوب، یا هم پوست باشد و یا سنگ ولی در اصطلاح عام به کاغذ اطلاق میشود. (تفسیر نور).

خوانند گان گرامی!

در آیات متبرکه که قبلی کفر کافران و درماندگی بتان شان به بیان گرفته شد. اینک در آیات (۱۶ الی ۲۵) درباره برخی از قدرت و دلایل و حدانیت پروردگار باعظمت در آسمان از جمله: برجهای نجومی و کواکب درخشان و در زمین از: کوههای سر به فلک کشیده، انواع محصولات زراعتی برای انسان و سایر جانداران و غیره بحث بعمل آمده است.

وَلَقَدْ جَعَلْنَا فِي السَّمَاءِ بُرُوجًا وَزَيَّنَّاهَا لِلنَّاظِرِينَ ﴿١٦﴾

و به راستی که ما در آسمان، برج هایی قرار دادیم و آن را برای بینندگان [به شکل صورت های فلکی] تزیین کردیم. (۱۶)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«بُرُوجًا»: جمع برج است که به قصر بزرگ و قلعه و غیره اطلاق میگردد، مفسران هر یک مجاهد، قتاده، ابو صالح و غیره در اینجا بروج را به ستاره بزرگ تفسیر نموده اند.

تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن» مینویسد که: «بُرُوجًا»: منزلگاههایی که افلاک و کواکب در آنها به سیر و حرکت می پردازند. صورت های فلکی که هر یک مجموعه ای از ستارگانند که شکل بخصوص به خود گرفته اند.

برخی دیگری از مفسران مینویسند که: «بروج» جمع «برج» در اصل به معنای ظهور است. مراد از برجاها: ستارگان سیار دوازده گانه مشهورند که نامهای آنها عبارت است از: حمل، ثور، جوزا، سرطان، اسد، سنبله، میزان، عقرب، قوس، جدی، دلو و حوت. این برجها راهنمایی برای مسافران و مؤرخان و شناخت اوقات قحطی و باران اند. و خداوند متعال آسمان را با ستارگان مزین ساخت که: هر نظاره گری از مشاهده و تأمل در آنها بر حکمت وی و زیبایی آفرینش راه می برد.

«زَيْنًاها»: آن را زینت داده‌ایم و آراسته و زیبا و مزین ساخته‌ایم. «لِلنَّاطِرِينَ»: برای بینندگان. باید گفت که: زینت و زیبایی، یک اصل در آفرینش است که خداوند متعال در خلقت آسمانها آنرا رعایت نموده است. نه تنها از زینت و زیبای بحث مینماید بلکه از حفاظت و صیانت آن سخن بعمل آمده است.

وَحَفِظْنَاها مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ ﴿١٧﴾

و آن را از هر شیطان رانده شده ای حفظ کردیم. (۱۷)

«رَجِيمٍ»: رجم: سنگ زدن. سنگسار کردن. به معنی طرد کردن شده نیز می‌آید. رجم، به معنی مطرود نفرین و رانده شده از رحمت الهی است. یعنی: مطرود. ملعون. (تفسیر نور).

در آیه مبارکه شیطان تنها ابلیس نیست بلکه: شامل «كُلِّ شَيْطَانٍ» تمام شیطانها می شود.

آسمانها مرکز تدبیر امور و فرشتگان مدبران امورند، که مراکز تدبیر باید منطقه حفاظتی هم باشد. خداوند متعال آسمان دنیا را به وسیله شهاب سنگ‌های سوزان از هر شیطان ملعون و رانده شده‌ای که از رحمت وی مطرود است حفظ کرده است تا دزدانه به آن گوش فرادهند و چیزی از وحی را نگیرند و دزدی و به اصطلاح دست به جاسوسی نزنند. و باید گفت که: شیاطین نمیتوانند به آن دستبرد زده و چیزی از وحی یا غیر آن را بشنوند.

حکم شرعی همین است که: شیطان، هیچ وقت حاضر نیست که به رضا و رغبت خود از انسان فاصله بگیرد بلکه آنرا باید از خود راند و مطرود ساخت، و از شر اش از الله متعال پناه خواست.

در آیه مبارکه میفرماید: «وَحَفِظْنَاَهَا مِنْ كُلِّ شَيْطَانٍ رَجِيمٍ (۱۷)». و آسمان را از (دستبرد و دسترسی) هر شیطان ملعون، لعین و مطرودی محفوظ و مصون داشته‌ایم. لذا ابلیس به آسمان دسترسی ندارد، و نمیتواند که در آنجا شر بلا و ناپاکی و گمراهی خود بخش نماید.

شیطان تنها بدر زمین مصروف شر است، و سر و کارش با گمراهان آدمی زادگان در همین زمین است و بس. ولی آسمان - که رمز والائی و بالائی است - اهریمن از آن رانده و مانده میگردد و بدان دسترسی نمی یابد و آن را آلوده نمیکند. تنها کاری که میتواند این است که هر زمان تلاش میکند که خویشتن را بدان رساند، برگردانده می شود و کوشش او دفع و خنثی میگردد:

إِلَّا مَنْ اسْتَرَقَ السَّمْعَ فَاتَّبَعَهُ شَهَابٌ مُبِينٌ ﴿١٨﴾

مگر آنها که دزدانه گوش فرا دهد، پس (در آن صورت) شهاب مبین آنان را تعقیب میکند (و میراند) (۱۸)

«استراق»: از سرقت و «استراق سمع» به معنای سرقت کلام است. باید گفت که: «إِسْتَرَقَ السَّمْعَ»: یعنی دزدانه گوش فرا دادن و چگونگی حفظ آسمان و نحوه استراق سمع شیاطین برای ما چندان معلومات روشنی وجود ندارد.

ابن عباس (رض) میگوید: «قبل از تولد عیسی علیه السلام شیاطین از آسمانها بازداشته نبودند لذا به آسمانها وارد شده اخبار غیب را از فرشتگان می شنیدند و سپس آنها را به منجمان و کاهنان انتقال می دادند ولی زمانیکه عیسی علیه السلام متولد شد، شیاطین از سه آسمان بازداشته شدند و بعد از آنکه رسول الله صلی الله علیه وسلم متولد شدند، آنها از همه آسمانها ممنوع شدند، از این جهت کار کاهنی با بعثت رسول الله صلی الله علیه وسلم از رونق افتاد».

در تفسیر فی ظلال القرآن آمده است: ابلیس چیست؟ چگونه تلاش میکند تا به اخبار دزدانه گوش فرا دارد و استراق سمع کند؟ به چه چیز دزدانه گوش فرا

می دارد؟... همه اینها غیب است و غیب را تنها الله متعال می داند و بس. ما از لابلای نصوص بدین چیزها دسترسی پیدا نکرده ایم، و فائده ای هم در فرورفتن بدین مسائل نمی بینیم، چرا که چیزی را بر عقیده نمی افزاید، و نتیجه ای جز سرگرم شدن عقل بشری به کارهایی ندارد که بدو مربوط نیست و در محدوده وظیفه او نمیباشد، و تنها او را از کار حقیقی خود در این زندگی باز میدارد. گذشته از این، درک و فهم تازه ای در باره حقیقت تازه ای بر درک و فهم انسان نمی افزاید.

باید بدانیم که هیچ شیطانی راه به آسمان ندارد، و این زیبایی فریبا و دلربای آسمان محفوظ و مصون می ماند، و والائی و بالایی ای که آسمان رمز آن است پاسداری میشود و ناپاکی و خباثت شیطان نمیتواند به آن دست یابد. و هرزمانیکه شیطان اراده کند تارھسپار آسمان شود به شدت رانده شده و متروک میگردد و میان او و میان آنچه میخواهد حائل و مانع ایجاد میشود و به مقصود نمیرسد. بناء بر ما است تا در هر جای شیطان صفتی یافت شد، روشنگران جامعه باید با قاطعیت شهاب علم، آنان را دنبال، تعقیب و دسایس شان را خنثی سازد. جواب و سوسه ها و شیطنت ها آنها باید بسیار صریح، علنی و فوری و قوی صورت گیرد. و طوریکه در (آیه: ۸ سورة صافات) آمده است: «لَا يَسْمَعُونَ إِلَى الْمَلَأِ الْأَعْلَى وَ يُقَذَّفُونَ مِنْ كُلِّ جَانِبٍ» (آنها نمیتوانند به (اسرار) عالم بالا گوش فرا دهند و از هر سو به آنها (شهاب) پرتاب میشود). بناء طرد شیطان باید از همه اطراف صورت گیرد در غیر آن تغییر تکتیک نموده و از راه دیگری آغاز بع کار و فعالیت مینماید.

«إِلَّا مَنْ اسْتَرَقَ السَّمْعَ»

در حدیث آمده است:

۱۷۴۹- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، يُبْلَغُ بِهِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِذَا قَضَى اللَّهُ الْأَمْرَ فِي السَّمَاءِ، ضَرَبَتْ الْمَلَائِكَةُ بِأَجْنِحَتِهَا خُضْعَانًا لِقَوْلِهِ، كَالسَّلْسِلَةِ

عَلَى صَفْوَانَ - قَالَ عَلِيُّ: وَقَالَ غَيْرُهُ: صَفْوَانٌ يَنْفُذُهُمْ ذَلِكَ - فَإِذَا فُزِعَ عَنْ قُلُوبِهِمْ، قَالُوا: مَاذَا قَالَ رَبُّكُمْ، قَالُوا لِلَّذِي قَالَ: الْحَقُّ، وَهُوَ الْعَلِيُّ الْكَبِيرُ، فَيَسْمَعُهَا مُسْتَرْقُو السَّمْعِ، وَمُسْتَرْقُو السَّمْعِ هَكَذَا وَاحِدٌ فَوْقَ آخَرَ - وَوَصَفَ سَفْيَانُ بِيَدِهِ، وَفَرَجَ بَيْنَ أَصَابِعِ يَدِهِ الْيُمْنَى، نَصَبَهَا بَعْضَهَا فَوْقَ بَعْضٍ - فَرَبَّمَا أَدْرَكَ الشَّهَابُ الْمُسْتَمِعَ قَبْلَ أَنْ يَرْمِيَ بِهَا إِلَى صَاحِبِهِ فَيُحْرِقُهُ، وَرَبَّمَا لَمْ يُدْرِكْهُ حَتَّى يَرْمِيَ بِهَا إِلَى الَّذِي يَلِيهِ، إِلَى الَّذِي هُوَ أَسْفَلَ مِنْهُ، حَتَّى يُلْقُوَهَا إِلَى الْأَرْضِ - وَرَبَّمَا قَالَ سَفْيَانُ: حَتَّى تَنْتَهِيَ إِلَى الْأَرْضِ - فَتُلْقَى عَلَى فَمِ السَّاحِرِ، فَيَكْذِبُ مَعَهَا مِائَةَ كَذِبَةٍ، فَيَصَدِّقُ فَيَقُولُونَ: أَلَمْ يُخْبِرْنَا يَوْمَ كَذَا وَكَذَا، يَكُونُ كَذَا وَكَذَا، فَوَجَدْنَاهُ حَقًّا؟ لِلْكَلِمَةِ الَّتِي سَمِعْتَ مِنَ السَّمَاءِ» [رواه البخاری: ۴۷۰۱].

۱۷۴۹- از ابو هریره (رض) به نقل از پیامبر صلی الله علیه وسلم روایت است که فرمودند: «چون خداوند در آسمان امری را صادر نماید، ملائکه بال‌های خود را به نشانه فرمان برداری به هم میزنند، [و صدای بال‌های آنها] مانند آواز زنجیر است بر سنگ، چون اضطراب دل شان آرام گیرد، از [فرشتگان مقرب مانند جبرئیل و میکائیل] می پرسند: پروردگار شما چه گفته است؟ در جواب آنها میگویند: حق را گفته و او از همه بلند مرتبه تر و بزرگتر است. آن هائی که استراق سمع میکنند [که عبارت از جنیان باشند]، یکی بالای دیگری قرار دارند، و این سخن را می شنوند.

و بسا میشود که شهاب پیش از آنکه آن مسترق سمع، سخنی را که شنیده است به رفیق خود برساند، به او اصابت میکند و او را می سوزاند، و گاهی هم میشود که شهاب به وی اصابت نمیکند، و آن کسیکه استراق سمع نموده است سخنی را که شنیده است به دیگری که در پائین تر از وی قرار دارد، انتقال میدهد، و باز او به دیگری که بعد از وی قرار دارد انتقال میدهد، تا اینکه به همین شکل، سخنی را که شنیده اند به زمین انتقال میدهند، تا اینکه به دهان جادوگر انداخته میشود.

[جادوگر] با آن سخنی که شنیده است، صد دروغ را یکجا میکند [و به مردم خبر میدهد]، و مردم سخن او را تصدیق میکنند، و میگویند: مگر [آن جادوگر] فلان روز برای ما نگفت که در فلان وقت چنین و چنان میشود؟ و آنچه که گفته بود راست برآمد، ولی در واقع این همان کلمه‌ای است که در اصل، از آسمان شنیده شده است» یعنی: جادوگر و کاهن باهمان یک کلمه که از اخبار آسمان شنیده است، چندین دروغ دیگر را یکجا کرده و برای مردم می‌گوید، و چون کلمه را که از خبر آسمان شنیده است راست است، مردم به جهت همان یک کلمه راست، همه دروغ‌های جادوگران و کاهنان را باور می‌کنند، پس بنابراین اگر گاهی شد که خبر جادوگر راست برآمد، باز هم نباید سخن او را تصدیق کنیم، بلکه باید بدانیم که این سخن راست همان چیزی است که از اخبار آسمان دزدی شده و برای وی رسیده است، ورنه جادوگر هیچگاه راست نمی‌گوید.

وَالْأَرْضَ مَدَدْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونٍ ﴿١٩﴾
و زمین را هموار کردیم و در آن کوه‌های ثابتی افکندیم و از هر چیز به اندازه معین و بطور سنجیده رویانیدیم. (۱۹)

تشریح لغات و اصطلاحات:

مراد از القای کوه همچون القای شبهه، ایجاد آن است، «رَوَاسِيَ» جمع «راسیه» به معنای ثابت و پا برجاست و «مَعَايِشَ» جمع «معیشت» به معنای وسیله زندگی است.

«وَالْأَرْضَ مَدَدْنَا فِيهَا رَوَاسِيَ»: و زمین را بسط و گسترش دادیم و کوه‌های استوار را در آن قرار دادیم. فخر رازی گفته است: زمین کره‌ای بزرگ است و کره‌ی بزرگ، هر قطعه‌ای از آن کوچک به نظر می‌آید اگر به عنوان یک مسطح صاف و هموار به آن نگاه شود، بنابر این موضوع امتداد و

گسترش یافتن زمین با کرویت آن منافات ندارد. و دلیل آن گفته‌ی خدا است: «وَالْجِبَالُ أَوْتَادًا» و کوه‌ها را میخ نامیده است درحالی‌که بر قله‌ی آنها سطح‌های هموار و وسیعی قرار دارد. در اینجا نیز قضیه چنین است. (تفسیر فخر رازی ۱۷۰/۱۹)

و خداوند متعال زمین را گسترانید، آن را هموار و مسطح ساخت، در آن کوه‌های نیرومند را میخکوب کرد تا زمین به اضطراب و جنبش در نیاید تا انسان بر سطح آن دچار اضطراب نشده تعادلش را از دست ندهد و با آرامش و آسایش زندگی نماید. باید گفت که:

یکی از نعمت‌های الهی، گسترده‌گی و مسطح بودن زمین است. «مددنا» (و) گرنه زراعت و بسیار از تلاش‌های دیگر به سختی انجام می‌گرفت) «وَأَنْبَتْنَا فِيهَا مِنْ كُلِّ شَيْءٍ مَوْزُونًا» (۱۹) و در زمین انواع گیاهان را از هر جفت بهجت آور به‌طور سنجیده، با اندازه‌ها و مقادیری معین که بشر و دیگر جانداران بدان نیاز دارند، رویانید. آفریده‌ها، براساس میزان و قانون خاصی آفریده شده‌اند. یعنی: در زمین از هر چیزی در حدی معین و به اندازه و سنجش رویانیدیم. چنان‌که دانشمندان گفته‌اند: هر چیزی که در زمین است، با ترازوی حکمت سنجیده و به حد حاجت مقدر شده است.

وَجَعَلْنَا لَكُمْ فِيهَا مَعَايِشَ وَمَنْ لَسْتُمْ لَهُ بِرَازِقِينَ ﴿٢٠﴾

و برای شما در زمین اسباب و انواع وسایل معیشت قرار دادیم و همچنین برای کسانی که شما نمی‌توانید به آنها روزی دهید. (۲۰)

قبل از همه باید گفت که: آفرینش زمین و کوه و نبات برای انسان است، «معايش» عبارت از تصرف در اسباب رزق و روزی در مدت زندگانی است.

خداوند متعال در زمین برای انسان‌ها و حیوانات (که انسان‌ها روزی دهنده‌شان نیستند) وسایل و سرچشمه‌های روزی و زندگی را قرار داد که با استفاده از

دانه‌های گیاهی، میوه‌ها، سبزیجات و انواع مواد معدنی، امکانات زندگی را فراهم می‌یابند و تنها اوست روزی دهنده که تغذیه همه مخلوقات خویش را متکفل و عهده‌دار گردیده است. خداوند، معیشت و رزق همه موجودات را، حتی آنها که شما توان تأمین آن را ندارید به عهده دارد.

وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ وَمَا نُنزِّلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَعْلُومٍ ﴿٢١﴾

و هیچ چیز نیست مگر آنکه گنجینه هایش نزد ماست، و ما جز به اندازه ای معین آن را نازل نمی‌کنیم. (۲۱)

بصورت کل باید گفت که: هستی، سرچشمه و منبعی دارد که در اختیار پروردگار باعظمت است و تنها بخشی از آن به دست ما میرسد که ما از آن آگاهییم طوریکه میفرماید: «وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ» خزانه و گنجینه‌های تمام ارزاق مخلوقات و بندگان و منافع آنها نزد ما قرار دارد. یعنی: همه ممکنات، مملوک و مقدور قدرت حق تعالی است و آنها را به هر کم و کیفی که بخواهد، از عدم به عرصه وجود می‌آورد. بناءً انسانها نباید به سراغ غیر خدا روید، زیرا که هر چه بخواهید سرچشمه‌اش نزد الله متعال است.

«وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ»: هر چه هست به اندازه لازم آفریده شده است و سنجیده و حساب شده به جهان گسیل داشته شده است و گسیل می‌گردد. منابع روزیها و سرچشمه خوئیها در نزد خدا است و آن را به مقدار حساب شده و برابر صلاح دید خویش بهره این و آن می‌گرداند.

چیزی در هستی، بدون اندازه معین آفریده نشده است طوریکه مفسران در تفسیر جمله «إِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا عِنْدَنَا خَزَائِنُهُ» شامل هر آفریده‌ای میشود. مثلاً توان و قدرت بینایی و شنوایی نیز در نزد خدا، سرچشمه و خزینه‌ای دارد که به مقدار معین از آن به ما مبرسد، مثلاً اگر او بخواهد ما میتوانیم صدای پای مورچه را در آن طرف کره زمین بشنویم. ضمناً علوم امروز کشف کرده که هر نباتی

دارای وزن مخصوص است که هرگاه کمی عناصر و اجزای آن کم و زیاد شود، دیگر آن گیاه نخواهد بود.

«وَمَا نُزِّلُهُ إِلَّا بِقَدَرٍ مَّعْلُومٍ (۲۱)»: و ما جز به میزان ضرورت و احتیاج مردمان و جز بر مقتضای حکمت خود و براساس مصلحت و منفعت مردم آن را نازل نمیکنیم. پس اوست که به حکمت بالغه و رحمت واسعه خود به هر کس که بخواهد می‌دهد، و از هر کس که بخواهد باز می‌دارد، هر که را بخواهد توانگر ساخته و هر که را بخواهد فقیر می‌گرداند.

در ضمن باید گفت که: داشتن، دلیل مصرف کردن نیست، بلکه در مصرف باید حکمت و ظرفیت و ده‌ها نکته دیگر را در نظر گرفت.

وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ ﴿۲۲﴾

و ما بادها را باور کننده‌ی (ابرها و گیاهان) فرستادیم، پس از آسمانها آبی نازل کردیم و با آن (آب) شما را سیراب ساختیم، در حالی که شما خازن (و نگهدارنده‌ی) آن نیستید. (۲۲)

«وَأَرْسَلْنَا الرِّيحَ لَوَاقِحَ»: و باد را فرستادیم که ابرها را با بخار بارور می‌سازد و در نتیجه آب به اذن الله متعال از آن می‌باراند و همچنین بادها را سبب باردار شدن درختان گردانیدیم، با انتقال دادن خسته‌نر و تلقیح آن با خسته ماده تا در نتیجه این پیوند، میوه‌ها شکل گیرند و متولد شوند.

ابن کثیر در تفسیر آن می‌گوید: «أى تلقح السحاب فتدر ماء وتلقح الشجر...» (بادها ابرها را بارور می‌سازند و در نتیجه ابر باران را فرو میریزاند و نیز همین بادها باعمل تلقیح درختان را میوه دارد می‌سازند.

«لَوَاقِحَ» از «لِقَاح» به معنای پرثمر کردن ابرها، از طریق پیوند ابرهای مثبت و منفی است و یا به معنای بارور کردن گیاهان، از طریق انتقال گرده‌های گیاهان است.

طوریکه در (آیه ۴۱ سوره ذاریات) آمده است که باد گاهی عقیم و بی فایده است و در برخی از اوقات بادها دارای سرچشمه و برکات میشود. طوریکه در (آیه ۴۳ سوره نور) آمده است: «أَلَمْ تَرَ أَنَّ اللَّهَ يَرْزُقِ سَحَابًا ثُمَّ يُؤَلِّفُ بَيْنَهُ ثُمَّ يَجْعَلُهُ رُكَامًا فَتَرَى الْوَدْقَ يَخْرُجُ مِنْ خِلَالِهِ» آیا نمی بینی که خداوند ابرهای پراکنده را سوق میدهد، سپس به یکدیگر متصل میکند، سپس آنها را متراکم می کند، پس می بینی که باران از میان آنها بیرون می آید.

«فَأَنْزَلْنَا مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَسْقَيْنَاكُمُوهُ»: از ابر آب شیرین نازل کردیم، آن را برای نوشیدن خودتان و آبیاری اراضی و زراعت و حیوانات قرار دادیم. «وَمَا أَنْتُمْ لَهُ بِخَازِنِينَ» (۲۲): و شما توانایی ذخیره کردن آن را ندارید، بلکه ما به قدرت خود آن را در چشمه ها و چاه ها و رودخانه ها برایتان نگه میداریم، و از بین نمی بریم تا شما و همه موجودات زنده حیوانی و نباتی از آن بهره برید. و اگر میخواستیم آن را در زمین فرو می بردیم، آنگاه شما از تشنگی نابود می شدید. بسان گفته ای «قُلْ أَرَأَيْتُمْ إِنْ أَصْبَحَ مَاؤُكُمْ غَوْرًا فَمَنْ يَأْتِيكُمْ بِمَاءٍ مَعِينٍ» (سوره ملک آیه ۳۰) (بگو: به من خبر دهید اگر آب چشمه ها و چاه های شما در زمین فرورود، کیست آنکه آب روان و گوارا برای شما بیاورد). پس این ذات پروردگار است که: آب را ذخیره می کند نه بندگان؛ و چون مردم دچار قحطی شوند، به زاری از او درخواست باران میکنند.

باید گفت که: نعمت آب غیر از نعمت سیراب شدن است. اینکه انسان آب بنوشد و سیراب شود، خود نعمتی علاوه بر نعمت آب است، زیرا می شد که انسان تشنه آب بنوشد ولی سیراب نشود.

وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ ﴿۲۳﴾

و یقیناً ما هستیم که زندگی می بخشیم و ما می میرانیم و ما وارث نعمت های روی زمین هستیم. (۲۳)

به واقعیت این امر با ید اعتراف کنیم که: مرگ و زندگی در دست الله متعال است طوریکه میفرماید: «وَإِنَّا لَنَحْنُ نُحْيِي وَنُمِيتُ» و بی تردید، این ماییم که زنده میکنیم و می میرانیم و بعد از نابودی خلق «وَنَحْنُ الْوَارِثُونَ» ما پاداریم و وارث زمین و ساکنان آن می شویم و در نهایت همه پیش ما می آیند. و بدون شک این الله متعال است که: مردگان را با آفرینش از عدم و با تجدید حیات پس از مرگ، زنده می سازد و زندگان را هنگامی که اجل شان فرا رسد می میراند، پس اوست وارث زمین و هر که و هر چه بر روی آن است؛ زیرا او بعد از فنای خلقش باقی است.

باید گفت که: همه رفتنی از این دنیا هستند، پس سزاوار است با عمل خود ارث خوبی برای وارث حقیقی بجای گذاریم.

وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ ﴿٢٤﴾

و البته ما (حال) گذشته گان شما را دانسته ایم (که چه عمل داشتند) و البته ما آیندگان شما را دانسته ایم (که چه عمل خواهند کرد). (۲۴)

قبل از همه باید گفت که: زمان، در علم الله متعال اثری ندارد. علم او به گذشته و حال و آینده یکسان است. و در این هیچ جای شکی نیست که الله سبحان و تعالی به کسانی از پیشینیان که مرده اند و به خلقی که هم اکنون زنده اند، به همگی شان داناست و به کسانی هم که تا روز قیامت به دنیا می آیند، دانا می باشد. «الْمُسْتَقْدِمِينَ»: پیشینیان. «الْمُسْتَأْخِرِينَ»: پسینیان.

ابن عباس (رض) گفته است: مستقدمین عبارتند از مردگان پیشین، از عهد حضرت آدم علیه السلام تا زمان حال، و مستأخرین عبارتند از انسان های زنده ای که اکنون در قید حیات هستند و نیز آنهایی که تا روز رستاخیز خواهند آمد.

و مجاهد گفته است: مستقدمین یعنی ملت های پیشین و مستأخرین عبارت است از امت حضرت محمد صلی الله علیه و سلم. منظور این است که علم خدای

متعال به گذشتگان و آیندگان احاطه دارد و چیزی از اوضاع و احوال بندگان از او پوشیده نیست. این توصیف، بعد از بیان کمال قدرت خدا، بیان کمال علم وی را متجلی می سازد.

شأن نزول آیه ۲۴:

۶۲۵- ترمذی، نسائی، حاکم و دیگران از ابن عباس (رض) روایت کرده اند: زن زیبایی از خوبترین زنان به امامت رسول الله (نماز می خواند. بعضی از مردان پیش آمده در صف اول نماز می ایستادند تا آن زن را نبینند و برخی پشت سر می ماندند تا در صف آخر ایستاده هنگام رکوع از زیر بغل به او نگاه کنند. در این باره آیه: «وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ» (۲۴) نازل شد.

۶۲۶- ک: ابن مردویه از داود بن صالح روایت میکند: از سهل بن حنیف انصاری (پرسیدم: آیا آیه «وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَقْدِمِينَ مِنْكُمْ وَلَقَدْ عَلِمْنَا الْمُسْتَأْخِرِينَ» (۲۴) در باره جهاد در راه خداست، گفت: نه بلکه در مورد صفوف نماز نازل شده است.

وَإِنَّ رَبَّكَ هُوَ يَحْشُرُهُمْ إِنَّهُ حَكِيمٌ عَلِيمٌ ﴿۲۵﴾

و مسلماً پروردگار تو قطعاً همه را (در قیامت) جمع و محشور میکند چرا که حکیم و دانا است. (۲۵)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«يَحْشُرُهُمْ»: پیشینیان و پسینیان و جمیع مردمان را گرد می آورد. (تفسیر نور) باید به عرض رسانیده شود که: برپایی قیامت، مکافات و مجازات همه از شئون ربوبیت الهی است، از جانب دیگر در قیامت قدیم و جدید با هم محشور میشوند. «يَحْشُرُهُمْ» و خداوند بر عملکرد همه و آثار و نیات هریکی از انسانها،

آگاهی کامل و مطلق دارد. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: و تنها خداوند متعال است که تمام عالم را در روز قیامت برای حساب گرد می آورد؛ پس او در تدبیر و تقدیر و تصویر خویش صاحب حکمت است، به احوال، اقوال، اعمال و به آغاز و انجام امور دانا و آگاه است.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۲۶ الی ۴۴) مبحث و موضوعاتی قصه ی آدم علیه السلام و پیدایش او، سجده کردن و تکریم فرشتگان از او نافرمانی ابلیس از این دستور و دشمنی اش با بنی آدم، مورد بحث قرار گرفته است.

وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ ﴿۲۶﴾

و به راستی ما انسان را از گل خشکیده ای، که از گل بدبوی (تیره رنگی) گرفته شد بود آفریدیم. (۲۶)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«صلصال»: گل خشک است که چون حرکت داده شود صدا و آواز از آن بر می آید و همین گل خشک چون در آتش پخته شود تبدیل به سفال (فخار) میشود. «حَمَإٍ»: گل سیاه دگرگون شده. «مسنون»: بدبو و گندیده. پس وقتی خاک تر شود، به گل تبدیل می گردد و چون آن گل بدبو و گندیده شود به «حما مسنون» تبدیل میگردد و چون خشک شود، به «صلصال» تبدیل میگردد.

خواننده محترم!

بعد از اینکه خداوند متعال مرگ و نابودی و رستاخیز و جزا را ذکر کرد توجه انسانها را به سوی این مطلب جلب نمود که همگی آنها از یک نفس واحد به وجود آمده اند، تا نشان دهد آن که قدرت زنده کردن را دارد، بر نابود کردن و اعاده ی آنها نیز قادر است. و دشمنی ابلیس را با آدم، به آنها

گوشزد کرده است تا از آن بر حذر باشند طوری که میفرمایند: «وَلَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ» و در حقیقت تنها الله سبحان و تعالی است که انسان را از گلی خشک که چون بر آن کوبیده شود از آن آوازی برمی خیزد آفرید، از گلی سیاه که بر اثر طول ماندن رنگ و بویش دگرگون شده است، پس کسی که اصل و خمیره اش از گل بد بو است، بر پروردگار عالمیان تکبر نمی ورزد.

این آیه مبارکه؛ یا اشاره به خلقت اولین انسان یعنی حضرت آدم علیه السلام است، «خَلَقْتَنِي مِنْ نَارٍ وَ خَلَقْتَهُ مِنْ طِينٍ» (ص، ۷۶). و یا مراد سیر خلقت همه انسانهاست که مواد زمین از طریق غذا و نطفه به صورت انسان درمی آید، همان گونه که در سوره کهف آیه ۳۷ میخوانیم که انسان در آغاز خاک، سپس نطفه و سپس به صورت انسان در می آید. «أَكْفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّأَكَ رَجُلًا» (کهف، ۳۷) (آیا به آن (خدایی) که تو را از خاک، سپس از نطفه آفرید، آنگاه تو را مردی کامل و تمام اندام قرار داد، کافر شده ای؟!)

وَالْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ مِنْ نَارِ السَّمُومِ ﴿٢٧﴾

و جن را پیش از آن از آتش گرم و سوزان خلق کردیم. (۲۷)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«سموم» سموم: باد داغ و سوزانی است که در روزهای گرم پدیدار گشته و در منافذ جلد مثل سم در عمق جان انسان اثر و نفوذ می گذارد. این تعبیر اشاره ای است بر برودت طبع انسان و حرارت طبع جن و تنبیهی است بر شرف و برتری آدم بر جن. «تفسیر انوار القرآن»

«الْجَانَّ»: جن. جَانٌّ و جنّ به یک معنی است (نگاه: اسراء/ ۸۸، رحمن/ ۳۹ و ۵۶).

موجودات عاقلی هستند که با حواس ما درک نمی شوند و مؤمن و کافر و مطیع و سرکش دارند و دارای تکلیف و مسؤولیتند.

«السَّمُوم»: شعله و زبانه آتش بدون دود. بسیار گرم و سوزان. «نَارِ السَّمُوم»: اضافه عام به خاص، و یا موصوف به صفت است.

در فرهنگ قرآن، جنّ موجودی مکلف است که مورد خطاب خداوند قرار گرفته است، «یا مَعْشَرَ الْجِنَّ وَالْإِنْسِ» و قرآن را میفهمد. در اولین آیه از سوره جنّ میخوانیم: «اسْتَمَعَ نَفَرٌ مِّنَ الْجِنَّ» گروهی از جنّ قرآن را گوش کردند. جنّ همانند انسان دارای شهوت است. چنانکه درباره زنان بهشتی میخوانیم که آنها باکره هستند، نه انسانی با آنها آمیزش کرده و نه جنّی. «لَمْ يَطْمِثْهُنَّ إِنْسٌ قَبْلَهُمْ وَلَا جَانٌ»

(الرحمن، ۷۴) و طبق این آیه آفرینش آن از آتش و قبل از انسان بوده است. چنانکه ابلیس از جنّ است، «كَانَ مِنَ الْجِنَّ» و همانند دیگر کافران از جنّ به دوزخ می رود. «لَأْمَلَأَنَّ جَهَنَّمَ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ» (هود: ۱۱۹) وَ الْجَانَّ خَلَقْنَاهُ مِن قَبْلُ مِن نَّارِ السَّمُومِ (۲۷) خداوند متعال قبل از آدم پدر جنیان (ابلیس) را از شعله آتش سوزان بی دود خلق کرد، از این جهت شیطان همانند طبع آتش موجودی عجول، موذی، سبک مغز و نسنجیده کار است در حالی که آدم مانند طبیعت خاک، نرم، متواضع، ملایم و اهل کرم می باشد. مفسران میفرمایند: در اینجا منظور ابلیس است؛ زیرا نسل جن از او به وجود آمده است. بنابر این همان طور که اصل انسان آدم است ابلیس هم اصل و بنیان جن است.

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَائِكَةِ إِنِّي خَالِقٌ بَشَرًا مِّن صَلْصَالٍ مِّن حَمَإٍ مَسْنُونٍ ﴿۲۸﴾
بخاطر بیاور چون پروردگارت به فرشته‌ها گفت: که من بشری را از گل خشکیده ای که از گل بدبوئی گرفته شده بود خلق می کنم. (۲۸)

به یاد بیاور ای محمد! وقتی که خداوند متعال به ملائک گفت: من آفریننده انسانی هستم از گل خشک و سیاه و تغییر. و این اعلام جایگاه و منزلت آدم از سوی وی به فرشتگان است تا ایشان را به سجده در برابرش آماده گرداند. در ضمن قابل یادآوری است که: خلقت فرشتگان، قبل از انسان بوده است. (زیرا خداوند قبل از آفرینش انسان مسئله را با فرشتگان در میان گذاشت).

ابن کثیر میفرماید: این آیه مبارکه اشاره دارد که نام آدم را قبل از خلقتش به فرشتگان گفته است و نیز به مقام و موقعیت رفیع آدم و احترام او اشاره میکند، و امتناع ابلیس از سجده بردن برای آدم، منشأ حسادت دارد. (مختصر ۳۱۱/۲).

فَإِذَا سَوَّيْتُهُ وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَقَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ ﴿٢٩﴾

پس چون (او را آفریدم و) به او سامان دادم، و از روح خود در آن دمیدم، (همگی) برای او سجده کنید. (۲۹)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«سَوَّيْتُهُ»: او را آراسته کمال و پذیرای روان کردم. او را به شکل انسان در آوردم و صورت خلقت بشری بخشیدم.

«رُوحِي»: روح متعلق به خود. روح آفریده‌ای از آفریده‌های خدا است و اضافه آن به خدا برای تعظیم و تشریف است، همان گونه که گفته میشود: «بَيْتُ اللَّهِ. نَاقَةُ اللَّهِ. شَهْرُ اللَّهِ».

«فَعُوا»: بر زمین بیفتید. فعل امر (وَقَعَ) است.

خواننده محترم!

باید گفت که: خلقت انسان، کامل و متعادل است طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «فَإِذَا سَوَّيْتُهُ» و چون حق تعالی صورت آدم علیه السلام را سرشت و آفرینش رابه استحکام و زیبایی آراست، یعنی بعد از اینکه شکل و صورتش

را تکمیل نمود و آنرا به صورت انسانی کامل و دارای اعضاء معتدل و متناسب در آورد. «و نَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي فَفَعُوا لَهُ سَاجِدِينَ (۲۹)» و در آن از روح خود دمیدم و به صورت انسانی زنده در آمد، پس پیش او به سجده در افتید، یعنی برایش سر سجده بر زمین بنهید، سجده‌ی سلام و احترام نه سجده‌ی پرستش. سجده فرشتگان، بخاطر دمیده شدن روح خدا بود.

قابل تذکر است که: انسان، موجودی است دو بُعدی و در هر دو بُعد کامل است. در بُعد مادی، «سَوِيَّتُهُ» در بُعد معنوی، «نَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي».

مفسران گفته‌اند هدف از دمیده شدن روح خداوند در انسان، جان داشتن و نفس کشیدن نیست، زیرا که حیوانات نیز نفس میکشند، بلکه مراد اعطای صفاتی چون خَلْقِيَّت، اراده و علم، از سوی الله متعال به انسان است و نسبت دادن روح به خداوند، برای شرافت روح است، نظیر بیت الله و شهر الله. مانند «بیت الله، ناقة الله و شهر الله»، از قبیل اضافه‌ی ملک به مالک و صنعت به صانع است.

امام قرطبی در مورد میفرماید: «روح جسمی است لطیف که عادت خداوند متعال بر آن رفته تا حیات را در بدن با این جسم لطیف بیافریند». البته الله متعال روح را از باب نسبت دادن آفریده به آفریدگار، به خودش نسبت داد، یعنی: در آن از روحی دمیدم که آفریده عجیبی از آفریدگان من است. در عین حال، اضافه روح به سوی پروردگار، تشریف و تکریمی برای آدم علیه السلام نیز هست.

باید دانست که خدای متعال هر کس از مخلوقاتش را که بخواهد، به هر کیفیتی که بخواهد و به وسیله هر چیزی که بخواهد، مورد اکرام و گرامی داشت خویش قرار میدهد: و این از مواهب حق تعالی است که کسی نمیتواند بر آن اعتراض کند.

فَسَجَدَ الْمَلَائِكَةُ كُلُّهُمْ أَجْمَعُونَ ﴿٣٠﴾

پس همه فرشتگان بدون استثناء سجده کردند. (۳۰)

تمام فرشتگان بدون استثناء در هنگام صدور فرمان الهی؛ بی هیچ گونه تأخیر و درنگی. به اِکرام آدم سجده کردند و کسی از ایشان تخلف نکرد، به همین دلیل نزد حق تعالی به قرب بیشتر دست یافتند، چراکه از فرمانش اطاعت کردند. کار فرشتگان اطاعت مطلق و بدون چون و چرا و مقابله و تاخیر است.

إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣١﴾

جز ابلیس که ابا کرد از اینکه با سجده کنندگان باشد. (۳۱)

کسانیکه حاضر نیستند در صفوف سجده کنان باشند، در واقعیت امر دارای روح ابلیسی هستند. در آیه مبارکه: **إِلَّا إِبْلِيسَ أَبَى أَنْ يَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ (۳۱)** استثناء منقطع است؛ زیرا ابلیس مخلوقی دیگر است و از جنس ملائکه نمیباشد؛ زیرا ابلیس از آتش خلق شده و آنها از نور، و آنان از فرمان خدا سر بر نمیزنند در صورتی که ابلیس نافرمانی کرد و امتناع ورزید.

پس به طور یقین از زمره‌ی فرشتگان نیست اما در بین آنان قرار داشت. و از این رو بود که خطاب متوجه او شد؛ یعنی ملائک سجده بردند اما ابلیس بعد از صدور امر الهی از سجده بردن امتناع ورزید. در نتیجه خداوند متعال او را مورد لعنت قرار داد و از رحمتش طرد نمود.

چگونه بودن سجده بردن بغیر الله:

آیا سجده بردن برای غیر درست است؟ در جواب باید گفت: سجده بردن فرشتگان برای حضرت آدم، سجده‌ی سلام و احترام و تعظیم بود؛ نه سجده‌ی نماز و عبادت.

مفسر امام زمخشری میفرماید: سجده اگر برای الله متعال باشد، سجده‌ی عبادت و بندگی است و اگر برای غیر الله باشد، مانند سجده بردن فرشتگان برای

حضرت آدم، وسجده بردن حضرت یعقوب علیه السلام و فرزندانش برای حضرت یوسف، سجده‌ی احترام و اکرام است. (تفسیر کشاف ج ۱ ص ۹۵).

آیا ابلیس از جمله فرشته بود؟

مفسران در این رابطه دو نظر مختلف ارائه کرده اند. بعضی از آنها به «استثناء» استدلال کرده و میگویند: فرشته بود؛ زیرا گفته است: «سجده بردند جز ابلیس»، و عده‌ی دیگری از مفسران گفته اند: استثناء منقطع است و ابلیس از جن است و از گروه فرشتگان نیست. حسن و قتاده نیز همین نظر را دارند و زمخشری هم آن را پذیرفته است.

حسن بصری نیز فرموده است که: به خدا قسم ابلیس حتی یک لحظه هم فرشته نبوده است. تفصیل به کتاب «النبوة و الأنبياء» تألیف شیخ مرحوم صابونی (صفحه‌ی ۱۲۸).

ما با استناد به دلایل زیر قول دوم را پذیرفته ایم:

۱- فرشتگان از گناه منزّه و پاکند: «لَا يَعْصُونَ اللَّهَ مَا أَمَرَهُمْ وَ يَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ۶» (آیه: ۶ تحریم) (و خدا را در آنچه فرمانشان دهد، نافرمانی نکنند و آنچه را فرمان یابند انجام دهند). درحالیکه ابلیس از اطاعت امر خدا سرباز زد.

۲- فرشتگان از نور آفریده شده اند در صورتی که ابلیس از آتش خلق شده است. بنابر این سرشت و طبیعت آنها متفاوت و مختلف است.

۳- فرشتگان نسل و ذرّیت ندارند درحالیکه ابلیس نسل و ذرّیت دارد. طوریکه میفرماید: «أَفْتَتَّخِذُونَهُ وَ ذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي» (آیه ۵۰/سورة كهف) آیا شیطان و ذرّیت او را به دوستی می گیرد؟!

۴- مطابق نص صریح و روشنی که در (آیه ۵۰ سوره‌ی كهف) آمده است، شیطان از جن است. خدا میفرماید: «وَ إِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَ ذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَ هُمْ لَكُمْ

عَدُوٌّ بئسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا» (سوره كهف) (و یاد آور شو چون به فرشتگان گفتیم: برای آدم سجده کنید، پس آنها همگی سجده کردند، مگر ابلیس که از جن بود و از امر پروردگارش سرکشی کرد. آیا او و نسلش را به غیر از من دوستان خود میگیرید، حال آنکه آنها برای شما دشمن هستند؟ شیطان چه بد عوض برای ظالمان است!) همین آیه برای حجت و برهان کافی است. («النبوه و الانبياء» تألیف شیخ مرحوم صابونی) مراجعه شود.

انواع سجده:

سجده سه نوع است:

الف: سجده‌ی عبادت که مخصوص الله متعال است مثل سجده‌ی نماز.
ب: سجده‌ی اطاعت، مثل سجده‌ی فرشتگان بر آدم، که برای اطاعت فرمان خداوند بود.

ج: سجده‌ی تحیت، تکریم و تشکر از خداوند، مثل سجده‌ی یعقوب بر عاقبت یوسف.

سرگذشت سجده فرشتگان بر آدم و تمرّد ابلیس، قابل تأمل و مایه‌ی عبرت است. انسان برتر از فرشته است که مسجود او قرار گرفته است. آن‌عه اشخاصیکه به جای الله پیرو شیطان می شوند، ظالمین اند. در ضمن قابل یادآوری است که: رها کردن خدا و پیروی از شیطان، انتخاب بدترین جایگزین است.

قَالَ يَا إِبْلِيسُ مَا لَكَ أَلَّا تَكُونَ مَعَ السَّاجِدِينَ ﴿٣٢﴾

الله فرمود: ای ابلیس! تو را چه شده است که همراه سجده کنندگان نیستی؟! (۳۲)
خداوند متعال فرمود: ای ابلیس! چه چیزی مانع سجده بردنت شده است؟ تو را چه شده است که با سجده کنندگان نیستی؟» یعنی: از سجده نکردن برای آدم چه هدفی را دنبال میکنی؟. استفهام سرزنش و توبیخ است.

حق تعالی ابلیس را به علت سجده نکردنش برای آدم همراه با فرشتگان، سخت محکوم کرد و مورد ملامت قرار داد، از آنرو که کبر او را به سرپیچی از فرمان پروردگار واداشت، پس معصیت ابلیس از شبهات است در حالیکه معصیت آدم در خوردن از درخت ممنوعه، از شهوات میباشد که این معصیت سبکتر است.

نباید فراموش نمایم که: اگر یکبار روحیه تکبر در شخصی پیدا و نفوذ کرد، به یاد داشته باشید که: محیط و عوامل دیگر، در هدایت او کارساز نیست. (ابلیس در لابلای فرشتگان و در محیط ملکوتی بود لیکن بخاطر لجاجت و تکبر اینگونه شد).

قَالَ لَمْ أَكُنْ لَأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمِيمٍ مَسْنُونٍ ﴿۳۳﴾

ابلیس گفت: من آن نیستم که برای بشری که او را از گلی خشک و برگرفته از لجنی متعفن و تیره رنگ آفریدی، سجده کنم!! (۳۳)

«لَمْ أَكُنْ لَأَسْجُدَ»: شایان مقام من نیست که سجده برم. (تفسیر نور) در آیه مبارکه ملاحظه میداریم که: برتری نژادی، یک فکر ابلیسی است. که به تأسف در برخی انسانها نفوذ پیدا میکند. و باید گفت که: بدتر از سجده نکردن، غرور و تکبر در برابر فرمان الله متعال است. در ضمن قابل یادآوری است که: بدتر از گناه کردن، توجیه گناه است. «خَلَقْتَهُ مِنْ صَلْصَالٍ» (شیطان، گناه خود را توجیه کرد).

اگر انسان یکبار به غرور و تکبر آغشته شود، دیگر نور و روح الهی را در انسان نمی بیند. شیطان جسم خاکی بشر را دید و حاضر به سجده نشد، در حالیکه دستور خداوند به سجده، به خاطر روح الهی او بود.

در آیه مبارکه میخوانیم: ابلیس از خاستگاه عناد و حسد نسبت به آدم گفت: هرگز برای آفریده‌ای که وی را از گل خشک سیاه بدبو مصور ساخته‌ای،

سجده نمیکنم حال آنکه من خود از آتش آفریده شده‌ام و آتش از گل شریف‌تر است. پندار ابلیس این بود که عنصر آفرینش او برتر از عنصر آفرینش آدم است. البته این قیاس، قیاس مفسدان و شبهه انگیزان است. «قالَ لَمْ أَكُنْ لَأَسْجُدَ لِبَشَرٍ خَلَقْتَهُ مِنْ صَلْصَالٍ مِنْ حَمَإٍ مَسْنُونٍ (۳۳)» ابلیس گفت: سزاوار نیست که اُمثال من برای آدم سجده ببرند؛ چرا که او از گل خشک متغیر ساخته شده است؛ یعنی او از گل و من از آتشم، پس چگونه بزرگ برای حقیر، و فاضل برای بی‌فضل سجده میبرد؟ دشمن خدا خود را بالاتر از آن دانست که برای آدم سجده برد و تکبر و حسادتش او را وادار کرد که از امثال فرمان خدا امتناع ورزد.

قالَ فَاخْرُجْ مِنْهَا فَإِنَّكَ رَجِيمٌ ﴿۳۴﴾

(خداوند) فرمود: از این [جایگاه والا که مقام مقربان است] بیرون رو که رانده در گاه مائی. (۳۴)

به یاد داشته باشید که: تکبر، بزرگی بیار نمی آورد، بلکه بالعکس تکبر سبب تحقیر میشود. «فَاخْرُجْ»: سبب نابودی و محو عبادات قبل میشود. «فَإِنَّكَ رَجِيمٌ» پس خداوند متعال به اخراج ابلیس لعین از بهشت یا از آسمان در مقام بزرگی که در آن قرار داشت، فرمان داد، بیرون شو، بی گمان تو از رحمت من رانده شده‌ای. یعنی: تو ملعون هستی و از رحمت من مطرودی حال آنکه ناکام و بدنام، طرد شده و نفرین شده بود از آن رو که او کبر ورزیده بود. حق تعالی او را «رجیم: سنگباران شده» نامید زیرا کسی که طرد شود، با سنگ زده میشود. بنابراین مستکبران و حسد ورزان از هر خیری محروم اند.

وَإِنَّ عَلَيْكَ اللَّعْنَةَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ ﴿۳۵﴾

و یقیناً تا روز جزا بر تو لعنت (دوری از رحمت الله) است. (۳۵)

دیده شد که؛ یک لحظه نافرمانی و تکبر، سبب خروج ابدی شد «عَلَيْكَ اللَّعْنَةُ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ» واقعاً هم متکبر همواره مورد لعنت الهی است. «عَلَيْكَ اللَّعْنَةُ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ» و تا روز قیامت نفرین من بر تو باد! خداوند متعال تا روز معاد لعنت و طرد و دور سازی از رحمتش را گریبانگیر ابلیس ساخت، زیرا او خالق را عصیان نموده و با مخلوق حسد ورزید و او نخستین کسی بود که با موجودیت نص، به قیاس پرداخت.

قَالَ رَبِّ فَأَنْظِرْنِي إِلَى يَوْمِ يُبْعَثُونَ ﴿٣٦﴾

ابلیس گفت: ای پروردگارا! مرا تا روز رستاخیز مهلت ده (و زنده بگذار). (۳۶) «فَأَنْظِرْنِي»: انظار: مهلت دادن. «فانظرنی»: مرا مهلت ده. سنت خداوند متعال بر مهلت دادن به گنهکاران است. ابلیس از پروردگارش درخواست کرد که: وی را تا روز قیامت مهلت دهد، تا زنده باقی مانده و به گمراه سازی و فتنه گری بندگان پردازد درخواست ابلیس این بود که: اجلم را به روز رستاخیز به تأخیر انداز و مرا نمیران «تا روزی که برانگیخته شوند» آدم و نسل وی. گویی او درخواست کرد تا هرگز نمیرد زیرا هرگاه مرگش تا روز رستاخیز به تأخیر افتد پس دیگر مرگی در کار نیست چرا که روز رستاخیز روزی است که در آن حیات از نو اعاده می شود و در آن برای مکلفان مرگی نیست. به قولی: ابلیس درخواست نکرد که نمیرد بلکه درخواست کرد که عذابش تا روز قیامت به تأخیر افتد و در دنیا معذب نشود.

مفسران می نویسند: وقتی شیطان فهمید تا روز قیامت مورد لعن است، از خداوند خواست تا آن روز به او مهلت داده شود، ولی نگفت که برای چه مهلت میخواهد. از آنجا که سنت خداوند بر مهلت دادن است، لذا به او مهلت داده شد، اما نه تا روز قیامت که او درخواست کرد، بلکه تا روزی که زمان آن نزد الله متعال مشخص است و به گفته برخی از مفسران تا روزی که بشر باشد و تکلیف باشد.

در تفسیر انوار القرآن آمده است: در این آیه و آیات دیگر ملاحظه می کنیم که ابلیس می گوید: (پروردگارا!) و این دلیل بر آن است که او به وجود و ربوبیت الله متعال معترف است. پس از این تعبیر چنین بر می آید که هر کس به وجود و ربوبیت الله متعال معترف بود، لزوماً مؤمن و مسلمان و نجات یابنده نیست بلکه این اعتراف باید با ملزومات خود (از جمله اطاعت بی چون و چرا از حق تعالی) همراه باشد. «تفسیر انوار القرآن»

قَالَ فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ ﴿٣٧﴾

الله فرمود: همانا تو از جمله مهلت داده شده گانی. (۳۷)

«الْمُنْظَرِينَ»: یعنی مهلت داده شدگان.

دعا و درخواست گنهکاران نیز اگر مصلحت باشد، مستجاب می شود. شیطان گفت: «فَأَنْظِرْنِي» جواب آمد: «فَإِنَّكَ مِنَ الْمُنْظَرِينَ» پس خدای متعال به وی خبر داد که: هلاکتش راتاوقتیکه خلق در آن بعد از دیدن اول در صور می میرند، به تأخیر اندخته است. بنابر این، خداوند متعال برای او تا برانگیخته شدن مجدد خلق مهلت نداد بلکه براساس سنت خود در خلایقش، مرگ و فنا در دنیا را بر وی حتمی گردانید.

إِلَى يَوْمِ الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ ﴿٣٨﴾

(اما نه تا روز رستاخیز بلکه) تا روز و وقت معینی. (۳۸)

«الْوَقْتِ الْمَعْلُومِ»: هدف از آن روز رستاخیز است (ملاحظه شود سوره های:

حجر آیات ۳۵ و ۳۶، واقعه آیه: ۵۰). تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

شیخ قرطبی در تفسیر خویش مینویسد: قصدش از درخواست مهلت و فرصت این بود که مرگی نداشته باشد و نمیرد؛ زیرا بعد از بعث دیگر مرگی نیست.

خدا جواب داد که تا روز و وقت معلوم یعنی روز مرگ خلایق، مهلت دارد

آنگاه خواهد مرد و سپس زنده میشود. (تفسیر قرطبی ۲۷/۱۰).

به تأخیر انداختن هلاکت ابلیس تا میعادى معین، استدراج و مهلتی برای وی، ابتلایی برای جن و انس و آزمونی برای جهانیان بود تا مؤمن از کافر در عینیت نمایان و متمایز گردد.

قَالَ رَبِّ بِمَا أَغْوَيْتَنِي لَأُزَيِّنَنَّ لَهُمْ فِي الْأَرْضِ وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٣٩﴾
 (باز) ابلیس گفت: ای پروردگارم! به سبب اینکه مرا گمراه ساختی، قطعاً من (گناه و بدیها) در زمین در نظر شان زینت می دهم، و همگی آنان را گمراه می نمایم. (۳۹)

الله متعال کسی را گمراه نمیکند، لیکن اگر کسی با اراده خود راه انحراف را انتخاب نماید، الله او را به حال خود رها میسازد و این رها کردن بزرگترین سزا و قهر الهی است. ابلیس نیز چون با اراده خود تکبر و لجاجت کرد، خداوند او را به حال خود رها کرد و مراد از جمله «أَغْوَيْتَنِي» نیز همین معناست؛ یعنی اکنون که بخاطر لجاجتم مرا از مدار لطف خود خارج کردی و به حال خودم گذاشتی من چنین و چنان خواهم کرد.

ابلیس گفت: پروردگارا! به خاطر آنکه مرا گمراه ساخته‌ای، پس من هم گناهان را برای فرزندان آدم در زندگی دنیای شان خواهم آراست و ایشان را «وَلَأُغْوِيَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ (۳۹)» و آنها را عموماً از راه حق گمراه میکنم. و با اغوا از راه هدایت بی راه خواهم ساخت.

در فهم کلمه «أَغْوَيْتَنِي» در آیه مبارکه در یا فتمیم که چگونه ابلیس و ابلیس صفتان عیب خود را به الله متعال نسبت می دهند.

إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمُ الْمُخْلِصِينَ ﴿٤٠﴾

به جز بندگان خالص تو از جمله آنان را (که بر آنها مسلط نمیتوان شد). (۴۰)

یعنی: من بندگانی از میان آنها را که در ایمان خویش راستین و در طاعت اهل اخلاصمند گمراه ساخته نخواهم توانست، زیرا این گروه به عنایت و رعایت الله متعال از گمراه سازی ام محفوظ اند؛ بناءً من قدرت گمراه کردن آنان را ندارم.

بدین ترتیب دیده میشود که: پاکان و مخلصان از چال، فریب و اغوای شیطان درامانند. «الْمُخْلِصِينَ» قابل تذکر است که تنها اخلاص داشتن کافی نیست، بلکه عنایت خداوند نیز لازم است. زیرا «مخلص» به معنای برگزیده الهی است.

قَالَ هَذَا صِرَاطٌ عَلَيَّ مُسْتَقِيمٌ ﴿٤١﴾

الله (در جواب) فرمود: این (دین اسلام) راهی است راست که بر من میرسد. (۴۱) الله متعال فرمود: این راهی راست و میانه و روشن راه هدایت و ایمان است که به من و بهشتم منتهی می شود و این همانا راه انبیا و مرسلین است و تخلف از آن صورت پذیر نیست.

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنِ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ ﴿٤٢﴾

بدون شک تو بر بندگانم تسلط نخواهی یافت مگر گمراهانی که از تو پیروی میکنند. (۴۲)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«سُلْطَانٌ»: تسلط و قدرت. مراد واداشتن به گناهان با اجبار و اکراه است. چرا که تنها کاری که از دست ابلیس ساخته است و سوسه کردن است (ملاحظه شود سوره های: اعراف آیات: ۲۰۰ و ۲۰۱، ابراهیم / آیه ۲۲، نحل / آیات ۹۹ و ۱۰۰، صافات آیه ۳۰). «الْغَاوِينَ»: غاو: کسی که در هلاکت افتاده است. «الْغَاوِينَ»: هلاک شونده ها ناباوران و بی دینان. (تفسیر نور: ترجمه معانی قرآن).

باید گفت که: شیطان بر آنان که بنده الله متعال و تسلیم او هستند، سلطه‌ای ندارد «إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ» در حقیقت، تو قدرت و تسلطی بر بندگان مؤمن نداری، که آنان را از راه من گمراه سازی. هدف اینست که: بر بندگان شایسته با اخلاص تسلطی نیست، «إِلَّا مَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ (۴۲)» استثناء منقطع است؛ چون غاوین جزو بندگان برگزیده نیستند؛ یعنی توبر کافرانی که گمراه و کجروند تسلط داری؛ زیرا شیطان فقط بر اشخاصی تسلط دارد که از فرمان الله متعال به دوررفته و تک و تنها مانده باشند. انسان به اختیار خود، راه ابلیس را در پیش میگیرد، این عده اشخاصی که راه ابلیس در پیش میگیرد و زمام خود را به دست ابلیس میدهند، کسانی اند که ابلیس آنان را به وادی های گمراهی و ضلالت و سرانجام به دوزخ رهسپاری کند. بنابر این سلطه بر کسانی است که پروردگار رحمان را عصیان کرده و بتان را به پرستش گرفته‌اند پس شیطان دوست آنهاست، گمراه‌شان ساخته و آنها را از خط راست می لغزاند.

وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿۴۳﴾

و البته وعده گاه جمیع آن مردم گمراه نیز آتش دوزخ خواهد بود. (۴۳) و بیگمان وعده گاه ابلیس و پیروانش همانا آتش سوزان و فروزان جهنم، است، پس همه رهروان راه شیطان تا روز قیامت به دوزخ افتاده در آن گرد می آیند و در آن عذاب ماندگار و همیشه، دست و پا می زنند.

شیطان چه کسانی را اغوا و گمراه کرده نمی تواند؟

سلطه و قدرتی که شیطان در دست دارد این است که آنان را به گمراهی و بی راهه رفتن آماده میکند، طوریکه که آنان را به شرک و کفر تحریک مینماید. ولی طوریکه در آیات متذکره خواندیم: آن دسته از انسانها از گمراهی بوسیله شیطان مستثنی شده اند که جزو بندگان مخلص خداوند باشند، چنانکه فرمود:

«إِلَّا عِبَادَكَ مِنْهُمْ الْمُخْلِصِينَ» «مگر بندگان خالص تو از میان آنان را» یعنی: جز کسانی را که تو از میان مردم برای عبادت خویش خالص ساخته و از شائبه‌ها و آلائش‌ها پاکشان ساخته‌ای. در قرائتی دیگر: (المخلصین) به کسر لام نیز خوانده شده، که معنی چنین میشود: مگر بندگانی که عبادت خود را برای تو از ریا یا فساد، خالص ساخته‌اند. ابلیس لعین این سخن را از آن روی گفت که میدانست؛ کید وی در مخلصان واقعی کارگر نیست. پس دعا میکنیم: «اللهم اجعلنا من المخلصین: خدایا! ما را از خالص شدگان خویش قرار ده».

و در آیه‌ای دیگر صفت اینگونه انسانها را چنین بیان میدارد: «إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ» (نحل ۹۹). یعنی: شیطان هیچگونه تسلطی ندارد، بر آن کسانی که: ایمان دارند (به قرآن و رسالت پیامبر صلی الله علیه وسلم و در یک کلام به دین اسلام ایمان دارند) و بر پروردگار یگانه توکل مینمایند (وتنها او را راه گشای خود در زندگی میدانند) و امور خویش را در هر سخن و عملی به او تفویض میکنند زیرا ایمان به خداوند و توکل به وی، شیطان را از وسوسه کردن آنان باز می‌دارد و اگر هم او در یکی از آنان و وسوسه‌ای القاء نماید، وسوسه‌اش تأثیری ندارد. پس خداوند شر شیطان را از کسانی که ایمان دارند و بر او توکل میکنند، دور می‌نماید، و شیطان راهی برای تسلط بر آنان ندارد.

اما کسانی که گمراه میشوند و شیطان بر آنها تسلط می‌یابد، کسانی هستند که اهل اخلاص نیستند، و از شیطان پیروی کرده‌اند، چنانکه میفرماید: «إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ إِلَّا مَنْ اتَّبَعَكَ مِنَ الْغَاوِينَ» «درحقیقت، تورا بر بندگان من تسلطی نیست» مراد از بندگان در اینجا، بندگان با اخلاص خداوند هستند «مگر کسانی از گمراهان که از تو پیروی کنند» پس این گمراهانند که از تو

پیروی میکنند تا بدانجا که زمام خود را به دست میدهند تا آنها را به وادی های گمراهی و سرانجام به دوزخ رهسپار کنی.

پس شیطان بر بندگانی سلطه دارد که به کفر او راضی هستند و با طیب خاطر از وی پیروی میکنند. در آیه دیگر میفرماید: «إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَكَّلُونَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِمُشْرِكُونَ» (نحل ۱۰۰). یعنی: تنها تسلط شیطان بر کسانی است که او را به دوستی میگیرند (یعنی: از او در وسوسه‌هایش اطاعت کرده و خداوند را نافرمانی میکنند) و به واسطه او شرک می‌ورزند.

و شیطان روز قیامت خطاب به پیروان خود که آنان را گمراه کرده و به نابودی کشانده است، میگوید: «وَمَا كَانَ لِيَ عَلَيْكُمْ مِّنْ سُلْطَانٍ إِلَّا أَنْ دَعَوْتُكُمْ فَاسْتَجَبْتُمْ لِي فَلَا تَلُمُونِي وَاَلْمُؤْمِنُ أَنْفُسِكُمْ» (ابراهیم ۲۲). یعنی: و من بر شما تسلطی نداشتم (و کاری نکردم) جز این که شما را دعوت (به گناه و گمراهی) نمودم و شما هم (گول و سوسه مرا خوردید و) دعوتم را پذیرفتید، بنابر این، مرا سرزنش نکنید؛ خود را سرزنش کنید.

و این آیه نشانگر آنست که خداوند متعال قدرت و توانی را به شیطان نداده است که با اجبار و اکراه مردم را کفر و گمراهی بکشاند، زیرا کسانی که مخلص باشند (یعنی عبادت‌های خویش را خالصانه برای الله متعال قرار دهند و تنها برای رضای او زندگی کنند) و کسانی که از شیطان پیروی نکنند (یعنی از محرّمات و زشتیهایی که شریعت آنها را نهی کرده ولی شیطان انسان را به سوی آنها دعوت میکند، پرهیز و دوری میکنند) چنین کسانی جز وسوسه‌ای از جانب شیطان مورد تهاجم واقع نمیشوند، یعنی تنها کاری که از دست شیطان ساخته است، وسوسه و زینت دادن گناهان است، ولی انسانهای مخلص و صالح به این وسوسه‌ها پاسخ رد میدهند و شیطان را مایوس میگردانند از اینکه ایمانشان را

به کفر مبدل گردانند و جزو گمراهان شوند، پس مراد از "گمراهان" یعنی کسانی که ایمانشان را به کفر و شرک مبدل گردانند، ولی انسانهای مخلص؛ ایمان خود را نگه میدارند، زیرا آنها از شیطان و وسوسه های او پیروی نمیکنند، از اینرو خداوند نیز آنها را حمایت میکند و بر ایمان می میرند.

پس بطور خلاصه: شیاطین بر انسانهای مؤمن و مخلص و صالح تسلطی ندارند که بخواهند آنها را به کفر و گمراهی بکشانند، زیرا خداوند آنها را به سبب بندگی کردن و عبادت خالصانه پروردگار و اطاعتشان از دستورات او، یاری نموده و از شر شیطان در امان نگاه داشته است. و انسان مؤمن آنکسی است که به اسلام و قرآن و رسالت پیامبر صلی الله علیه وسلم و روز رستاخیز ایمان آورده، و انسان مخلص کسی است که تنها رضای الله تعالی را مد نظر دارد و بخاطر او زندگی میکند و بخاطر او میخوابد و بخاطر او می میرد، و از ریاء بدور هستند:

«قُلْ إِنْ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ» (انعام ۱۶۲)؛ بگو: «نماز و تمام عبادات من، و زندگی و مرگ من، همه برای خداوند پروردگار جهانیان است. یعنی: خاص و خالص برای اوست. یگانه راه حاصل نمودن اخلاص؛ اصلاح نیت است، و هرگاه نیت خود را درست نمایم و همیشه در نیت ما رضای خدای عزوجل نهفته باشد، و مخلوقات را در هنگام برنامه ریزی امور اخروی از نظر دور داریم اخلاص حاصل میگردد.

اخلاص انجام دادن هر عبادت ۱۰۰٪ بخاطر رضای الله جل جلاله میباشد. کسانی که تمامی امورشان را بخاطر رضای الله جل جلاله انجام میدهند در حقیقت بنده گان مخلص الله جل جلاله میباشند. و انسان صالح کسی است که از او امر الله و رسولش اطاعت کرده و از گناهان دوری میکند. چنین انسانی با این صفات است که شیطان بر او تسلطی ندارد تا بخواهد او را به دایره کفر و

شرک و ضلالت سوق دهد، بجز اینکه وی را وسوسه کرده و گناهان را برایش می آورد تا وی را به آنها داخل گرداند، ولی او وسوسه شیطان را با یاد الله رد میکند و اگر در دام گناه هم بیافتد، زود توبه میکند و دیگر سراغ آن نمی رود، تا اینکه سرانجام با ایمان و عمل صالح از دنیا میرود.

لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ لِّكُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُومٌ ﴿٤٤﴾

برای آن هفت در است، برای هر دری گروهی از پیروان شیطان تقسیم شده اند. (۴۴)

باید گفت که: دوزخ مانند جنت دارای طبقات و مراتبی میباشد که هر کس مطابق جرمش سزا می بیند. طوریکه میفرماید: «لَهَا سَبْعَةُ أَبْوَابٍ» دوزخ دارای هفت دروازه است که از هر دری بخشی معین از پیروان شیطان بر وفق اعمال خود وارد آن می شوند علت این که دوزخ هفت دروازه دارد، نشانه زیاد بودن اهل دوزخ می باشند.

طوریکه یاد آور شدیم: هفت دروازه دوزخ، شاید اشاره به تعداد زیاد آن باشد. یعنی عوامل بسیاری سبب جهنمی شدن انسان میشود. طوریکه در (آیه: ۲۷ سورة لقمان) آمده است: اگر درختان قلم و هفت دریا مرکب شوند، «وَالْبَحْرُ يَمُدُّهُ مِنْ بَعْدِهِ سَبْعَةُ أَبْحُرٍ» نمیتوانند کلمات خدا را بنویسند. کنایه از اینکه مخلوقات الهی به قدری زیادند که قابل شماره و حساب نیستند.

«لِكُلِّ بَابٍ مِنْهُمْ جُزْءٌ مَّقْسُومٌ» (۴۴): هر گروه از پیروان شیطان دروازه‌ی مخصوص به خود دارد! ابن کثیر فرموده است: هر کس مطابق عملش از دروازه‌ای وارد میشود در چاه عذاب به میزان عملش میماند. (مختصر ۳۱۲/۲). در حدیثی که در امام بخاری و ترمذی از ابن عمر روایت گردیده است آمده

است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده اند: «جهنم هفت در دارد و دری از آن مخصوص کسانی است که بر روی امت من شمشیر کشیده‌اند». همچنین از علی (رض) روایت شده است که فرمود: «درهای جهنم بعضی بر بالای بعضی دیگر قرار دارد پس در اول پر می شود آنگاه در دوم، سپس در سوم تا آنکه همه درهای آن پر می شود».

ابن جریج میگوید: «درهای دوزخ هر کدام نامی دارد: در اول جهنم، در دوم لظی، در سوم حطمه، در چهارم سعیر، در پنجم سقر، در ششم جحیم و در هفتم هاویه است». از ابن عباس (رض) نیز مانند آن روایت شده است.
خوانندگان محترم!

پس از شرح حال سیاه بختان، اینک در آیات متبرکه (۴۵ الی ۵۰) در مورد مکافات و حال تقوا کننده گان، نیک بختان و جنتیان بحث بعمل می آید و در مورد اینکه شیطان نمی تواند بر آنان استیلا یابد و آنان را فریب دهد.

إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ ﴿٤٥﴾

به یقین، پرهیزگاران در بهشت ها و چشمه سارها هستند. (۴۵)

خواننده محترم!

بعد از اینکه خداوند متعال حال و احوال شقاوت‌مندان تیره بخت و اهل دوزخ را بیان کرد به تعقیب آن به حال و احوال نیک‌بختان اهل جنت پرداخته و میفرماید: «إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ (۴۵)»

بی‌گمان، پرهیزگاران در باغها و چشمه سارانند و به ایشان قبل از آن که به آن وارد میشوند.

واقعیت امر هم همین است که: دوری از گناه در این چند روزی دنیا، کامیابی ابدی را به همراه دارد.

همچنان باید گفت که: نعمت‌های بهشتی، متنوع و متعدّد است. در جنت: چشمه سارهای جوشان و خروشان از آب گوارا و شراب و غسل جاری است. که جنتیان و در کمال آرامش و آسایش در آن به سر می‌برند. شآن نزول آیه ۴۵:

۶۲۳- ثعلبی از سلمان فارسی (روایت کرده است: هنگامی که سلمان فارسی کلام عزیز «وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمَوْعِدُهُمْ أَجْمَعِينَ» (۴۳) (حجر: ۴۳) «و جهنم وعده گاه همگی آنان است» را شنید سه روز از ترس گریخت در حالی که از حال و روز خود هیچ آگاهی نداشت، سپس او را به نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم (بردند و از ایشان جويا شرح قضیه شدند. سلمان در جواب فرمود: ای فرستاده الله، قسم به ذاتی که تو را به حق فرستاده است، نزول آیه ۴۳ / سورة حجر قلب، مرا پاره پاره کرد. آنگاه خدای عزوجل «إِنَّ الْمُتَّقِينَ فِي جَنَّاتٍ وَعُيُونٍ» (۴۵) رافرستاد. (مؤلف به ثعلی نسبت داده و محقق در جای دیگر ندیده و نه هم این را پیشوایان تفسیر با سند و یا بدون سند ذکر کرده اند. بازهم تمام این سوره مکی و سلمان در مدینه منوره اسلام را پذیرفته است. این را تنها ثعلبی که احادیث موضوعی را روایت می‌کند ذکر کرده).

ادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ آمِنِينَ ﴿۴۶﴾

(فرشتگان الهی به آنها میگویند) داخل این باغ‌ها شوید باسلامت و امنیت. (۴۶) نعمت‌های بهشت جامعیت دارد. هم مادی است مثل باغ و چشمه، هم روحی است مثل امنیت و صفا، هم اجتماعی است مثل اخوت و برادری و از همه بالاتر همراه با رضای الهی و تبریک و تهنیت است. طوریکه میفرماید: «ادْخُلُوهَا بِسَلَامٍ آمِنِينَ» (۴۶) به آنها گفته میشود: با اطمینان خاطر و به دور ازهر

آفت و گزندى و هر آنچه اسباب خوف و هراس، و درامان از مرگ و زوال این نعمت‌ها به بهشت درآید.

یا معنی این است: درآید همراه با سلامتی بر شما از جانب خداوند متعال و از سوى فرشتگان. یا معنی این است: آنگاه که بهشتیان وارد باغ‌های بهشت میشوند، چون از باغی به باغ دیگری میروند، به آنان گفته میشود: در آن به سلامتی و امن و امام داخل شوید.

وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غِلٍّ إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ ﴿٤٧﴾

و آنچه از دشمنی و کینه که در سینه‌هایشان بوده بیرون می‌کشیم (و روح‌شانرا پاک می‌کنیم) در حالی که همه برادرند و بر سریرها روبروی یکدیگر قرار دارند. (۴۷)

قبل از همه باید گفت که: کینه‌توزی و دشمنی با برادری و اخوت در اصل سازگار نیست. اول باید کینه‌ها برطرف شود بعد برادری محقق میشود.

طوری‌که می‌فرماید: «وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غِلٍّ» ریشه‌ی کینه و دشمنی و حسادت را از نهاد بهشتیان برکنندیم. و در آن سرای سلامتی و شادکامی، آنچه از حسد و کینه و شائبه و غش و ناخالصی و دشمنی در دل‌های ابرار است بر می‌کنیم و بیرون می‌آوریم، یعنی: اگر یکی از بهشتیان در دنیا بردیگری کینه‌ای داشته است، خداوند متعال آن کینه را از قلب وی بیرون کشیده و قلوب‌شان را نسبت به همدیگر پاک و صاف می‌گرداند، «إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ» (۴۷)

یعنی: آنها چنان باهم صاف و صمیمی میشوند که در دین و دوستی و مهربانی، برادران هم گشته‌اند. پس برادرانه و مشفقانه بر تخت‌های بلند رو به روی یکدیگر نشسته‌اند، در چهره‌های‌شان دوستی و الفت نسبت به همدیگر موج می‌زند، این درخشش جلوه‌های مهر و محبت به منظور افزودن بر نعمت‌ها و کامل سخن تکریم آنهاست.

سریر: جایگاه بلندی است که برای محفل خوشی و سرور آماده ساخته میشود. مجاهد گفته است: از بس که با هم محبت و انس دارند پشت سر یکدیگر را نگاه نمیکنند. ابن عباس (رض) گفته است: بر تخت‌هایی از طلا که به مروارید و یاقوت و زبرجد تزیین یافته اند، قرار دارند. (زاد المسیر ۴/۴۰۴).
شان نزول آیه ۴۷:

۶۲۸- ابن ابوحاتم از علی بن حسین (روایت کرده است: آیه «وَنَزَعْنَا مَا فِي صُدُورِهِمْ مِنْ غِلٍّ إِخْوَانًا عَلَىٰ سُرُرٍ مُّتَقَابِلِينَ» (۴۷)) در شان ابوبکر صدیق و عمر فاروق (رض) نازل شده است. از آن بزرگوار سؤال شد: مقصود کدام کینه است، کینه جاهلیت، چون در دوران جاهلیت میان بنی تیم، بنی عدی و بنی هاشم کینه و عداوت بود. هنگامی که این گروه ایمان آوردند باهم دوستان صمیمی شدند، وقتی ابوبکر (به مرض سینه پهلو گرفتار شد علی (دست خویش را گرم میکرد و پهلوی او را مالش می داد. در باره آنان این آیه نازل شد.

لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ ﴿٤٨﴾

در آنجا خستگی و رنجی به آنان نمیرسد و هیچگاه از آنجا اخراج نمیشوند. (۴۸) نعمت‌های بهشتی، بی نقص است. باغ با چشمه، سلامتی با امنیت، برادری با صمیمیت، راحتی با دوام است. «لَا يَمَسُّهُمْ فِيهَا نَصَبٌ» در بهشت رنج خستگی و ماندگی به آنها دست نمیدهد. «وَمَا هُمْ مِنْهَا بِمُخْرَجِينَ» (۴۸) و از آن اخراج یا طرد نمیشوند. و در جاودانگی همیشه و نعمت‌های مستمر و پیوسته، در بهشت ماندگار اند. این بزرگترین دلیل کمال نعمت برایشان است. آری! کدام نعمت از جاودانگی در نعمت بزرگتر می باشد؟.

یعنی اینکه نعمت‌های شان همیشگی و بقایشان دایمی است؛ زیرا منزلگاه صفا و سرور است.

خواننده محترم!

در آیات متبرکه که در فوق مطالعه نمودیم دریافتیم که پروردگار با عظمت ما؛ هشت پاداش بهشتی را برای اهل تقوا بیان شده است: باغها، چشمه‌ها، سلامتی، امنیت، کدورت زدایی، اُخوت، تخت‌های روبرو، دوری از هرگونه رنج و جاودانگی.

نَبِيُّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٤٩﴾

به بندگانم خبر ده که یقیناً من [نسبت به مؤمنان] غفور و رحیمم. (۴۹)

«نبیء»: «نبا» به خبر مهم گفته میشود. طوری که در آیه مبارکه می‌خوانیم: ای پیامبر! به بنده‌گانم مؤمنم خبر ده که الله متعال بر توبه کاران از اهل گناه بسیار آمرزگار و برباز آمدگان بسیار مهربان است، گناهان بزرگ را بر کسانی که با توبه صادقانه، یک رنگی و عجز پیش آورده‌اند می‌آمرزد. یعنی میدان بخشودگی و مهر من برای توبه کاران و پشیمان شدگان از کفر، وسیع و گسترده است.

شان نزول آیه ۴۹ - ۵۰:

۶۲۹- ک: طبرانی از عبدالله بن زبیر (روایت کرده است: رسول الله صلی الله علیه وسلم (بر جماعتی از اصحاب که می‌خندیدند گذشت و به آنها فرمود: آیا می‌خندید در حالیکه کیفیت بهشت و دوزخ به شما یاد آوری گردیده است؟ پس این دو آیه «نَبِيُّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ﴿٤٩﴾ وَ أَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ﴿٥٠﴾» نازل شد.

جداً ضعیف است، طبرانی چنانچه در «مجمع» ۱۱۰۷ از عبدالله بن زبیر آمده روایت کرده است. هیشمی درباره میگوید: «در این اسناد موسی بن عبیده ضعیف است» و مصعب بن ثابت همچنانچه گذشت ضعیف است. «فتح القدير» (۱۴۳۹).

۶۳۰- ابن مردویه از وجه دیگر از یکی از اصحاب (روایت کرده است: رسول الله (از در بنو شیبیه پیش ما آمد و گفت: شما را خندان نینم، سپس برگشت و رفت و دوباره آمد و گفت: من بیرون رفتم و کنار حجر الأسود ایستاده بودم که جبرئیل امین آمد و گفت: ای محمد، پروردگار چنین برایت پیغام فرستاد که چرا بندگان مرا نومید می کنی؟ «نَبِيٌّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ (۴۹) وَ أَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ (۵۰)» اسناد این ضعیف است، طبری ۲۱۲۱۴ از عطاء از یکی دیگر روایت کرده، در این اسناد مصعب بن ثابت را احمد و یحیی ضعیف می شمارند و عاصم بن عبیدالله را نیز ضعیف می دانند. به «فتح القدير» (۱۴۳۷) مراجعه فرماید.

وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ﴿۵۰﴾

و (نیز بندگان مرا آگاه کن) یقیناً که عذاب من، عذاب دردناک است. (۵۰) «الْأَلِيمُ»: بسیار دردآور و دردناک. «ترجمه معانی قرآن» با در نظر داشت اینکه لطف و رحمت الهی بر غضبش مقدم است. با آنها به رحمت الهی نباید مغرور شویم، زیرا «الْعَذَابُ الْأَلِيمُ» عذابش دردناک است. در آیه مبارکه میفرماید: «وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ» و به بندگانم خبر ده و به آنها بگو: که عذاب خداوند متعال سخت ترین عذابها و نیرومندترین سزاها است.

بناءً عذابش بر کسانی که توبه و انابت نیاورده اند بسیار دردناک، بس سهمگین و غیر قابل تحمل است، پس مغفرتش بر توبه کاران بس وسیع و گسترده و عقوبتش بر پای فشارندگان بر گناه، بس شدید است بناءً باید خوف از الله متعال را با امید به عفو و کرمش با هم جمع کرد.

مفسر ابو حیان در تفسیر خویش می نویسد: عبارت «وَأَنَّ عَذَابِي» سرشار از لطف و کرم خداست؛ زیرا به صورت مقابله نگفته است: و أَنِّي الْمَعَذَّبُ الْمُؤَلَّمُ

وتمام اینها بیانگر آن است غفران و مهر خدا از عذاب و خشم او بیشتر است.
(البحر ۴۵۷/۵)

خوانندگان محترم!

بعد از بیان دلایل توحید، احوال قیامت و اوصاف بدان و خوبان، اینک در آیات متبرکه (۵۱ الی ۷۷) قصص پیامبران علیهم السلام از جمله؛ قصه‌ی مهمانان ابراهیم علیهم السلام و خبر نابودی قوم لوط علیهم السلام به ابراهیم علیهم السلام به بیان گرفته میشود، تا شنیدنش، عشق و علاقه‌ی به بندگی بندگان مخلص بیافریند و انسان را از عذاب برهاند و از گناه و نافرمانی آفریدگار که مایه‌ی بدبختی و سرافکنندگی است، مصون بدارد.

وَبَثُّهُمْ عَنْ ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ ﴿٥١﴾

و به آنها از مهمانان ابراهیم خبر ده (که هم برای رحمت آمده بودند و هم برای عذاب). (۵۱)

مفسران می نویسند: که دو آیه فوق، به عنوان مقدمه‌ای بر داستان‌هایی است که بعد از آن می آید که بخشی از این داستان‌ها از مصادیق خبر رحمت و برخی هم از مصادیق خبر عذاب و غضب است.

یکی از نمونه‌های رحمت و غضب الهی، داستان میهمانان حضرت ابراهیم علیه السلام است که فرشتگان از یکسو بشارت فرزند به او دادند، و از سوی دیگر خبر هلاکت قوم لوط را.

همچنان خداوند متعال یک بار به حضرت ابراهیم از کنیزش (هاجر) پسری به نام اسماعیل داد و این بشارت در مورد همسرش ساره است که خداوند به او اسحاق داد. در باره‌ی اسماعیل فرمود: «بِغُلَامٍ حَلِيمٍ» «صافات، ۱۰۱». و در باره‌ی اسحاق «بِغُلَامٍ عَلِيمٍ» فرموده است.

خواننده محترم!

از حوادث تلخ و شیرین تاریخی باید درس گرفت، که در این میان بهترین تاریخ زندگی انبیاء، پیامبران، رسول و بهترین تاریخ گویان نیز آن بزرگواران هستند. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «وَنَبِّئُهُمْ عَن ضَيْفِ إِبْرَاهِيمَ (۵۱)» درباره‌ی داستان مهمانان ابراهیم به آنها بگو: ایشان فرشتگانی بودند که الله تعالی آنها را برای نابود کردن و هلاکت قوم لوط فرستاده بود. آنان ده نفر بودند که به صورت نوجوانان بس نیک روی در آمده و در میان آنان جبرئیل علیه السلام نیز بود.

کلمه «ضیف» برای مفرد، تشبیه، جمع، مؤنث و مذکر به یک لفظ به کار میرود. یعنی به امت خود از آنچه که برای ابراهیم علیه السلام اتفاق افتاد و در آن خوف و رجا هر دو جمع شده بود، خبرده تا از این داستان پند بگیرند و به سنت خدای سبحان در مورد بندگانش پی برند.

إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ ﴿۵۲﴾

هنگامی که بر او وارد شدند و سلام گفتند (ابراهیم) گفت ما از شما بیمناکیم! (۵۲)

«إِذْ دَخَلُوا عَلَيْهِ فَقَالُوا سَلَامًا» هنگامی که فرشتگان نزد ابراهیم علیه السلام داخل شدند به او گفتند: «قَالَ إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ (۵۲)» بر شما سلامی باد که بدان از همه آفات به سلامت هستید.

ابراهیم علیه السلام سلام را جواب گفت و به ایشان غذا تقدیم کرد و در گرمیداشت شان هرچه در توان داشت انجام داد، اما چون آنها از خوردن غذا امتناع کردند ابراهیم علیه السلام گفت: ما از شما بیمناکیم!

در آیه ۷۰ / سوره هود، آمده است: «وَأَوْجَسَ مِنْهُمْ خِيفَةً» یعنی خوف را در دل پنهان کرد. پس میتوان گفت، اول به پنهان داشتن کوشید؛ آخر آثر پنهان

کرده نتوانست، و بر زبان اظهار کرد؛ یا، شاید مطلب این است که با وجود پنهان داشتن خوف، آثار آن بر چهره چندان عیان بود که گویا به زبان حال می‌گفت: ما از شما می‌ترسیم! این خوف از کدام رهگذر بود؟ (تفسیر کابلی)

قَالُوا لَا تَوْجَلْ إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ عَلِيمٍ ﴿٥٣﴾

فرشتگان گفتند: هیچ مترس که ما آمده‌ایم تو را به پسر دانا بشارت می‌دهیم. (۵۳)

فرشتگان به ابراهیم علیه السلام گفتند: «لا توجل»: از ما نترس هراسناک مباش، زیرا ما با خود مژده پسر دانا، خدا شناس و شریعت آشنا را که اسحاق است برایت آورده‌ایم، بناءً بزرگترین صفت برای بنده بعد از ایمان، همانا علم سود بخش است.

قَالَ أَبَشَّرْتُمُونِي عَلَىٰ أَنْ مَسَّنِيَ الْكِبَرُ فِيمَ تَبَشِّرُونَ ﴿٥٤﴾

(ابراهیم) گفت: آیا با وجود آنکه به سن پیری رسیده‌ام، مژده می‌دهید؟ پس چه مژده ای به من می‌دهید؟ (۵۴)

ابراهیم علیه السلام تعجب کنان از این مژده آنان به ایشان گفت: «آیا با وجود آنکه پیری به من رسیده است، بشارتم دادید» یعنی: من و این حالت سال خوردگی و فرزند؟ یعنی چه؟ یعنی چگونه مرا به فرزند مژده می‌دهید حال آنکه بیشتر عمرم سپری شده، استخوان‌هایم نرم گردیده و اجلم نزدیک گشته است.

قَالُوا بَشِّرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْقَانِطِينَ ﴿٥٥﴾

گفتند ما تو را به حق بشارت دادیم، از مایوسان مباش! (۵۵)

«بالحق»: به چیز راست و درستی. به کار محقق و مطمئن. به طریقه و شیوه‌ای که حق است و آن خرق عادت توسط قادر مطلق است.

«الْقَانِطِينَ»: قنوط: مأیوس شدن از خیر. «قنط قنوطا: یئس» افراد مأیوس و ناامید. (تفسیر نور).

باید گفت کسانی که به علم و قدرت و رحمت خداوند متعال اطمینان دارند، در زندگی خویش هرگز مأیوس نمی شوند. در آیه مبارکه «قَالُوا بَشَرْنَاكَ بِالْحَقِّ فَلَا تَكُنْ مِنَ الْقَانِطِينَ» میخوانیم: یعنی مژده ما به تو حق، یقینی و قطعی است تردید ناپذیر و این مژده از جانب پروردگار جهانیانی است و آن بعید میندار که وعده اش را خلاف نمی کند، پس با وجود کبر سن از فرزند ناامید مباش چرا که قدرت خداوند متعال به طور قطع نافذ میشود.

قَالَ وَمَنْ يَقْنَطُ مِنْ رَحْمَةِ رَبِّهِ إِلَّا الضَّالُّونَ ﴿٥٦﴾

ابراهیم گفت: چه کسی جز گمراهان از رحمت پروردگارش ناامید میشود؟! (۵۶)

«مَنْ يَقْنَطُ»: چه کسی ناامید میگردد؟! استفهام انکاری است، یعنی کسی ناامید نمی گردد.

ابراهیم علیه السلام گفت: نه! من ناامید نمی شوم زیرا از رحمت الله متعال ناامید نمی شود جز کسی که از دینش انحراف ورزیده و راه هدایت را گم کرده باشد. و به قدرت پروردگار عالم جاهلند، ولی قلبی که از نور ایمان لبریز است و با خدای رحمان در تماس است هرگز ناامید نمی شود.

شیخ بیضاوی در تفسیر خویش می نویسد: تعجب ابراهیم بر مبنای عادت بود نه تعجب از قدرت خدا؛ زیرا خدا که انسان را بدون پدر و مادر آفریده است، پس چگونه نمی تواند پیر مردی فرتوت و پیرزنی نازا را صاحب فرزند کند؟ به همین دلیل چنین جوابی به آنها داد. (بیضاوی ۲۸۶).

ناامیدی از رحمت الهی:

خداوند متعال در آیات مختلفی از قرآن عظیم الشأن درباره یأس و ناامیدی یادآوری بعمل آورده است و از آن نهی هم نموده است. برای تبیین ارتباط

بین ناامیدی و کفر لازم است بدانیم که فرد نا امید، در واقع نا امید از رحمت و فضل و گشایش پروردگارش است؛ در حالیکه بر هر کس که ایمان به الله متعال دارد لازم و حتمی است معتقد شود که خدا هر چه بخواهد انجام میدهد و به هر چه اراده کند، حکم میکند، و هیچ قاهری نیست که بتواند بر مشیت او فائق آید و یا حکم او را عقب اندازد، و هیچ مومنی نمیتواند و نباید از رحمت الهی مأیوس و نا امید شود؛ زیرا یأس و ناامیدی از رحمتش در حقیقت محدود کردن قدرت اوست که در معنا همان کفر به وسعت رحمت الهی است. در واقع ناامیدی از رحمت الله متعال ایجاد نمی شود، مگر در این سه حالت:

۱- زمانی که انسان معتقد شود که خداوند قادر بر امور نیست.
 ۲- انسان معتقد شود که خداوند عالم و آگاه به خواسته او و اتفاقات عالم نیست.

۳- یا اینکه انسان الله را عالم و آگاه بداند، اما گمان کند که او بخیل است و کریم نیست.

هر کدام از این سه حالت موجب کفر می شود. از آنجا که ناامیدی از رحمت خداوند تنها از طریق یکی از این سه فکر حاصل میشود و هر یک از اینها نیز نوعی کفر است، بنابراین این هر ناامیدی ای، همان کفر است.

در نتیجه انسان باید مراقب باشد که در سختی های زندگی امید خود را از دست ندهد و این مهم زمانی میسر میشود که انسان در گرفتاری ها همواره قدرت الله متعال بر حل مشکل و رحمت او را نسبت به بنده اش یادآور شود، تا آن آرامش و طمانینه را که خداوند به مومنانش وعده داده با تمام وجود حس کند و با امید مضاعف به انجام وظایفش همت گمارد.

قَالَ فَمَا خَطْبُكُمْ أَيُّهَا الْمُرْسَلُونَ ﴿٥٧﴾

[سپس] گفت: پس کار مهم شما چیست ای فرستاده شدگان؟ (۵۷)

ابراهیم علیه السلام پس از اُلفت با فرشتگان و یقین از مژده، به آنان گفت: ای فرستادگان! بگوئید چه کار مهمی (غیر از این بشارت) دارید؟ مأموریت دیگران چیست و بجز این مژده و بشارت که به من دادید، دیگر چه خبری با خود آورده‌اید؟.

قَالُوا إِنَّا أُرْسِلْنَا إِلَىٰ قَوْمٍ مُّجْرِمِينَ ﴿٥٨﴾

گفتند ما به سوی یک قوم گنهکار مأموریت پیدا کرده ایم (تا آنها را هلاک کنیم). (۵۸)

در این هیچ جای شکی نیست که: فرشتگان قبل از انجام مأموریت، رهبران الهی را در جریان می‌گذاشتند. بناءً در جواب سوال حضرت ابراهیم علیه السلام گفتند: خداوند متعال ما را برای نابود سازی قوم مشرک و فاجر یعنی لوط که به کارهای زشت روی آورده‌اند، فرستاده است.

إِلَّا آلَ لُوطٍ إِنَّا لَمُنَجُّوهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٥٩﴾

غیر از آل لوط (خانواده و پیروان او) که البته همه آنها را نجات می‌دهیم. (۵۹)
«إِلَّا آلَ لُوطٍ»: مستثنی می‌تواند متصل باشد و معنی چنین میشود: ما به سوی قوم گناهکاری فرستاده شده‌ایم، مگر خانواده لوط که در میان آنان گناهکار نیست. یا منقطع باشد که معنی آن در بالا گذشت. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»
«مگر آل لوط» یعنی: کسان و پیروان و خانواده‌اش که از این هلاک در امانند و هرگز به ایشان آسیبی نخواهد رسید، زیرا ایشان در حفظ و حمایت الله متعال قرار دارند. یعنی: ما یقیناً خانواده و پیروان و اهل دین لوط علیه السلام را که مجرم نیستند، از عذاب نجات می‌دهیم.

باید گفت که: حضرت ابراهیم علیه السلام و همچنان حضرت لوط علیه السلام در اولین برخورد با فرشتگان آنان را نشناختند، لذا ابراهیم علیه السلام گفت: «إِنَّا مِنْكُمْ وَجِلُونَ ۝٥٢» و لوط گفت: «قَوْمٌ مُّتَكَبِّرُونَ ۝٦٢» البته این فرشتگان در قیافه

جوانان خوش صورت و زیبا میهمان حضرت لوط علیه السلام شدند و حضرت به دلیل فساد جامعه از وجود چنین میهمانانی نگران شد.

إِلَّا امْرَأَتَهُ قَدَرْنَا إِنِّهَا لَمِنَ الْعَابِرِينَ ﴿٦٠﴾

به جز همسر او (چون الله فرموده است) ما فیصله کرده ایم که او از بازماندگان (در شهر و هلاک شوندگان) باشد. (۶۰)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«قَدَرْنَا»: همسان دیگران بشمار آورده ایم و قلمدادش نموده ایم. این سخن بر زبان فرشتگان رفته است ولی مراد فرموده الله است. روشن است وقتی که در باریان و مأموران شاه بگویند: دستور داده ایم. چنین و چنان اندیشیده ایم. مراد این است که شاه دستور داده است و چنین و چنان خواسته است، و غیره. «الْعَابِرِينَ»: جمع «عابر» به معنای بازماندگان است و به باقیمانده خاک، غبار را می گویند. «ترجمه معانی قرآن».

تفسیر:

در مکتب انبیاء، اصل ضابطه است. نه رابطه. لذا همسر پیامبر نیز به قهر الهی گرفتار می شود.

همچنان قابل یادآوری است پیوندهای خانوادگی نباید مانع اجرای اهداف الهی باشد. سنت خداوند در قهر تبهکاران، خودی یا بیگانه، زن یا مرد، مشهور یا گمنام نمی شناسد.

طوریکه در آیه مبارکه میفرماید یعنی: حکم کرده ایم که؛ جز همسر لوط که حکم خداوند متعال بر آن رفته است تا همراه با هلاک شدگان باشد زیرا با موجودیت کفر، هیچ حسب و قرابتی ثمر بخش و کارساز نیست. مخالفت همسر لوط با او، بهترین دلیل بر اختیار انسان است و اینکه انسان محکوم و مجبور محیط نیست.

در آیه مبارکه ملاحظه مینمایم که: فرشتگان این حکم را به خود نسبت دادند در حالی که این حکم از جانب الله سبحان و تعالی است، به سبب قرب و اختصاصی که به حق تعالی دارند.

امام قرطبی فرموده است: همسر لوط که کافر بود از خانواده‌ی لوط استثناء گردید و او نیز همراه با مجرمان نابود شد. (تفسیر قرطبی ۳۶/۱۰)

«إِلَّا امْرَأَتَهُ» (به جز همسر او) باید گفت که: مخالفت همسر لوط با او، بهترین دلیل بر اختیار انسان است و اینکه انسان محکوم و مجبور محیط نیست. و حساب مردان الهی، از حساب بستگان نا اهل و اطرافیان او جداست.

فَلَمَّا جَاءَ آلَ لُوطٍ الْمُرْسَلُونَ ﴿٦١﴾

پس هنگامی که فرستادگان خدا نزد خاندان لوط آمدند، (۶۱)

وقتی فرشتگان برای نابود سازی قوم لوط و نجات دادن خودش نزد لوط علیه السلام آمدند.

قَالَ إِنَّكُمْ قَوْمٌ مُنْكَرُونَ ﴿٦٢﴾

لوط گفت: بی تردید شما گروهی ناشناخته اید. (۶۲)

«مُنْكَرُونَ»: افراد ناشناخته. کسانی که بد داشته شوند و از ایشان بیزار و گریزان باشند. «ترجمه معانی قرآن»

لوط علیه السلام به ایشان گفت: شما گروهی نا آشنا هستید یعنی: شما مردمی ناشناس هستید و من شما را نمی شناسم.

از فحوای آیه مبارکه در می یابیم که: انبیا، از پیش خود علم غیب ندارند. (طوریکه حضرت لوط، فرشتگان را شناخت)

قَالُوا بَلْ جِنَّاتِكَ بِمَا كَانُوا فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٦٣﴾

گفتند: (نه، ما نا آشنا نیستیم) بلکه برای تو خبر چیزی را آورده‌ایم که (قوم تو) در آن شک میکردند. (۶۳)

تهدیدها و هشدارهای الهی را باید شوخی نگیریم. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: گفتند: ما فرستادگان الله هستیم: نترس ای لوط! بلکه برای تو چیزی آورده‌ایم که قوم تو در آن شك میکردند و آن عبارت است از نزول عذابی که شما آن را به آنها وعده داده بودید.

قرآن عظیم الشان بارها مطرح کرده که کفار، تعجیل قهر و عذاب الهی را از انبیا درخواست میکردند و میگفتند: «فَأْتِنَا بِمَا تَعِدُنَا إِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ» (سوره اعراف، ۷۰) و تمام هشدارها را مذاق فکر میکردند و آنرا به باد مسخره میگرفتند، و در مورد قهر الهی چه در دنیا و چه در آخرت تردید داشتند، خداوند در این آیات بیان می‌کند که قهر مورد تردید کفار قطعاً خواهد آمد.

وَأْتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ وَإِنَّا لَصَادِقُونَ ﴿٦٤﴾

و ما واقعیتی قطعی و مسلم را [که همان عذاب الهی است، جهت نابودی مردم] برای تو آورده‌ایم و یقیناً راستگوییم. (۶۴)

«أْتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ»: حقیقت را برای تو آورده‌ایم. به پیش تو به حق آمده‌ایم و دروغی در کار نیست. (تفسیر نور)

حکمت همین است سزای الهی بر اساس عدل و حق و استحقاق گنهگاران است.

طوریکه میفرماید: «وَأْتَيْنَاكَ بِالْحَقِّ» «و حق را» یعنی: وعده راستین را که همانا عذاب قطعی فرودآورنده بر قوم توست «وَأِنَّا لَصَادِقُونَ» و قطعاً در آنچه گفتیم راستگوییم. یعنی در این خبری که به تو دادیم.

فَأَسْرَ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ وَاتَّبَعْتَ أَذْبَارَهُمْ وَلَا يَلْتَمِتُ مِنْكُمْ أَحَدٌ وَامْضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ ﴿٦٥﴾

پس [چون] در بخشی از شب خانواده ات را همراهیت ببر و خودت دنبال ایشان برو و کسی از شما به پشت سر خودنگاه نکند و به همانجا که به شما دستور داده می‌شوید، بروید. (۶۵)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«فاسر»: سری و اسراء: سیر شبانه. فَأَسْرِبُ بِأَهْلِكَ: پس شب هنگام با خانواده ات برو. آمدن لفظ «اللیل» برای تأکید است.

«قطع»: (بر وزن جسر): تکه و قطعه. جمع، بر وزن عنب است.

«ادبار»: دبر (بر وزن عنق): عقب، مقابل جلو. عقب و جلو گاهی جزء یک چیز، مانند جلو پیراهن و عقب آن و گاهی کنار از شیء می باشند، مانند آنکه بگوئیم فلانی در جلو یا در عقب من است. جمع آن، ادبار است.

«يَلْتَفِتُ»: لغت: برگرداندن و منصرف کردن. «لَفْتَهُ عَنِ كَذَا: صرفه عنه».

التفات: رو کردن و نیز روگرداندن از جهتی که بآن رو کرده بود. «لَا يَلْتَفِتُ»: برنگردد، رو بر نگردند. (تفسیر نور)

«فَأَسْرِبُ بِأَهْلِكَ بِقِطْعٍ مِنَ اللَّيْلِ»: پس ای لوط! شب هنگام خودت همراه با کسانی که به تو ایمان آورده‌اند بیرون روید، «وَأَتَّبِعْ أَذْبَارَهُمْ» و تو خود پشت سر مؤمنان حرکت کن و ایشان پیش روی تو باشند تا کسی از آنان تخلف نکرده و هلاک نشود یعنی: تو از پشت سر آنان باش تا از ایشان مراقبت کنی که مبادا یکی از ایشان عقب بماند و در نتیجه گرفتار عذاب شود.

مفسران میفرمایند: سنت همیشگی پیامبر ما صلی الله علیه و السلام نیز این بود که در راه، یاران خویش را پیش می انداختند و میفرمودند: «پشت سرم را برای فرشتگان بگذارید». «تفسیر انوار القرآن».

«وَلَا يَلْتَفِتْ مِنْكُمْ أَحَدٌ» و هیچ یک از شما پشت سر خود را نگاه نکند. تا بلای هولناکی را که بر آنها نازل میشود نبیند.

زیرا در آن صورت عذابی را که به آنان نازل شده می بیند و به آن مشغول میشود لذا سرعت حرکت تان کند میشود و باز میمانید. یا بر احوال و عذاب

سهمگینشان آگاه شده و چنان صحنه‌های هولناکی رامی‌بینید که دیدن آنها را تاب نمی‌آورید. «وَأْمُضُوا حَيْثُ تُؤْمَرُونَ» (۶۵) و به هر جا که خدا فرمان می‌دهد بروید. ابن عباس (رض) گفته است: یعنی به طرف شام بروید.

وَقَضَيْنَا إِلَيْهِ ذَلِكَ الْأَمْرَ أَنَّ دَابِرَ هُوَلَاءِ مَقْطُوعٌ مُصْبِحِينَ ﴿٦٦﴾

ما [کیفیت] این حادثه [بزرگ] رابه لوط وحی کردیم هنگامی که مجرمان وارد صبح شوند، بنیادشان برکنده خواهد شد. (۶۶)

و خداوند متعال به لوط علیه السلام وحی فرستاد که با طلوع صبح، تمام قومت را از ریشه برخواهد کند و تا آخریم نفر نابود خواهد ساخت. و حتی یک نفر از آنها باقی نخواهد ماند.

وَجَاءَ أَهْلَ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ ﴿٦٧﴾

واهل شهر [با آگاه شدن از مهمانان لوط] شادی کنان [به خانه لوط] آمدند. (۶۷)
«وَجَاءَ أَهْلَ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ» (۶۷) اهالی شهر سدوم یعنی قوم لوط شنیدند که نزد لوط مهمانانی آمده‌اند، به شتاب آمدند و مژده‌ی مهمانان لوط را به یکدیگر دادند و قصد ارتکاب عمل ننگین را داشتند. تا با مهمانانش عمل فحشا (لواط) را انجام دهند! و گمان میبردند انسان‌هایی چون خود آنان هستند.

مفسران گفته‌اند: آن جاهلان خبر میدادند که در خانه‌ی لوط چند نفر جوان نارس و زیبارو قرار دارند، از این رو به شادمانی میشتافتند و به یکدیگر مژده می‌دادند.

در تفسیر مراغی آمده است که: در روایات آمده که زن لوط به گنهکاران خبر داد که مهمانانی زیبا روی برای حضرت لوط آمده است و آنان به دنبال مقصد شوم خود رو به سوی خانه‌ی لوط هجوم آوردند. اما خداوند متعال قبل از هر اقدامی آنان را نابود نمود.

سید قطب علیه الرحمه میفرماید: «جماعت شنیدند که در منزل لوط چند جوان خوب روی قرار دارند، آنها به امید این که شکاری به دام افتاده است مسرور شدند: «وَجَاءَ أَهْلُ الْمَدِينَةِ يَسْتَبْشِرُونَ»، این تعبیر میزان زشتی و پلیدی آن قوم را بر ملا می کند که تا چه اندازه در ناپاکی و فجور فرو رفته اند.

منظره‌ی مردم شهر که می آیند، مژده میدهند که جوانانی رایافته‌اند و میخواهند آشکارا به آنها تجاوز کنند. این نهایت پستی آنها را نشان میدهد که حتی حیوان از چنین عملی در عالم آشکار ابا دارد، در حالیکه این جماعت تبه‌کار به آن تظاهر میکنند و آنرا بر زبان می آورند. چنین وضع قبیح که هرگز مانندش دیده نشده است. اما لوط آشفته شده و برخاسته و می خواهد از مهمانان و شرف و آبروی خود دفاع کند، غرور انسانیت را در آنان بر می انگیزد و وجدان و ترس از خدا را بیدار میکند. با این که در این قلب‌های کورگشته غرور و شعور انسانی موجود نیست، اما باز ترس از کیفر خدا را در آنان بر می انگیزد. فی ظلال القرآن ۳۱/۱۴.

قَالَ إِنَّ هَؤُلَاءِ ضَيْفِي فَلَا تَفْضَحُونِ ﴿٦٨﴾

لوط به قوم خود گفت: این جوانان در منزل من مهمانند، مرا شرمسار مکنید. (آبروی مرا نریزید!) (۶۸)

لوط علیه السلام به قومش گفت: اینان مهمانان من می باشند و تحت حفاظتم قرار دارند در مورد آنها قصد و خیالی بد نکنید و به من لکه‌ی عار و ننگ و بی آبرویی نزنید و در مقابل آنها آبرویم را نریزید.

«فَلَا تَفْضَحُونِ»: مرا رسوا و بدنام مکنید. ملاحظه می شود که حفظ آبرو از چه اهمیت بسزای برخوردار است. در ضمن ملاحظه میفرمایم اهانت به میهمان، بمثابه اهانت به صاحب خانه و به میزبان می باشد.

وَاتَّقُوا اللَّهَ وَلَا تُخْزُونِ ﴿٦٩﴾

و از الله بترسید و مرا [نزد مهمانانم] خوار و خفیف نسازید. (٦٩)
 «لَا تُخْزُونِ»: مرا خوار نسازید (ملاحظه شود: سوره آل عمران / آیات ١٩٢ و ١٩٤، سوره هود / آیه ٧٨).

در آیه مبارکه میفرماید: از عذاب و عقاب خدا بترسید و با تعرض و تعدی به مهمانانم آبروی مرا از بین نبرید. و مرا باذیت آنان به خواری و خفت نکشاند. «خزی»: ذلت و خواری است. لوط علیه السلام از آن ترسید که اگر از حمایت میهمانانش عاجز شود، ذلیل و بی اهمیت و بی قدر خواهد شد. ابن کثیر میگوید: لوط علیه السلام این سخن را به قومش قبل از آن گفت که بدانند؛ آنان فرستادگان خداوند متعال اند چنان که در سوره «هود» آمده است و در اینجا نیز سیاق آیات مقتضی ترتیب نیست، چرا که برخلاف این ترتیب، دلیل آمده است.

قَالُوا أَوْلَمْ نُنْهَكْ عَنِ الْعَالَمِينَ ﴿٧٠﴾

(قوم) گفتند: مگر ما تو را [از مهمان کردن] مردمان منع نکردیم؟ (٧٠)
 قوم لوط به وی گفتند: مگر تو را از مهمان داری مردم منع نکردیم؟ مفسر فخر رازی میفرماید: یعنی مگر به تو نگفتیم که هرگاه قصد تجاوز به یکی کردیم نباید چیزی بگویی؟ (تفسیر فخر رازی ٢٠٢/١٩).

مفسر تفسیر کابلی در تفسیر این آیه مبارکه مینویسد: «تورا ما بی آبرو نمیکنیم؛ تو خود بی آبرو میشوی؛ ما ترا گفتیم: بیگانگان را پناه مده، و مهمان خود نگردان؛ ما اختیار داریم که با مردم نووارد هرچه خواهیم کنیم! پس به تو چه ضرورتی پیش آمد که چنین پسران نارس را خواه مخواه نزد خود جادهی، و خویشان را رسوا کنی؟! از این برمی آید آنها رهگذران اجنبی را همواره تخته مشق کردار زشت خویش قرار میدادند، و حضرت لوط علیه السلام قرار مقدور

خود به حمایت مسافران بینوا می پرداخت، و آن اشقیا را از کردار زشتشان باز می داشت.»

قَالَ هَؤُلَاءِ بَنَاتِي إِنْ كُنْتُمْ فَاعِلِينَ ﴿٧١﴾

[لوط] گفت: اگر میخواهید [کار درست و معقولی] انجام دهید، اینان دختران من اند [که برای ازدواج مناسبند]. [٧١]

لوط به قومش گفت: اگر قصد ارضا و رفع هوس دارید با آن زنان ازدواج کنید و به عمل حرام رو نیاورید. و این کار بدتان را که به مردان نزدیکی میکنید، فروگذارید.

مفسر تفسیر کابلی مینویسد: «بی شک شما مرا از حمایت اجانب منع کردید؛ لیکن از شما میپرسم که غرض این ممانعت چیست؟ آیا این نیست که من در راه شهوترانی شما که مخالف فطرت است حایل میشوم؟ خود شما غور نمائید؛ آیا برای قضای شهوت، مواقع حلال نزد شما موجود نیست که به این عمل حرام بیهوده مرتکب میشوید؟ این است زنان شما (که به منزله دختران من اند) در خانه های شما موجودند؛ اگر شما بر گفته من عمل کنید، طریقه مشروع و معقول قضای شهوت را تعقیب کنید، کافی است؛ چه ظلمی است که چیز حلال و پاکیزه را ترک داده، در نجاست حرام آلوده می شوید؟!»

همچنان مفسران در تفاسیر خویش می نویسند: منظور از «بَنَاتِي»، دختران امتش میباشد؛ چون هر پیامبر پدر امت خود به شمار می آید.

برخی از مفسران مینویسند که: در مورد اینکه آیا لوط علیه السلام می توانست دخترانش را به کفار بدهد؟ که همچو پیشنهاد را مطرح کرد. در جواب باید گفت که هدف از ازدواج همراه با ایمان آوردن آنان باشد و یا آنکه در آن زمان ازدواج با کفار منعی نداشته است. و الله اعلم

لَعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ ﴿٧٢﴾

[ای پیامبر!] به جان تو قسم، آنان در مستی (شهوة پرستی) خود فرو رفته و حیران و سرگردان بودند. (٧٢)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«عمر» و «عمر» هر دو به یک معنا می باشند ولی هنگام قسم یاد کردن از لفظ «عمر» استفاده می شود. (تفسیر میزان)

«لَعَمْرُكَ»: به زندگی تو قسم! در اصطلاح فارسی می گوئیم: به جان تو قسم! باید گفت که قسم بنام پیامبر صلی الله علیه وسلم، جایز است، ولی باید اضافه کرد که در قرآن عظیم الشان بجز از پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم به جان سایر پیامبران قسم یاد نشده است. (ولی مفسر تفسیر مراغی که توسط عالم جلیل القدر مصری احمد مصطفی المرغی به رشته تحریر آمده است مینویسد: مراد از کلمه «لَعَمْرُكَ» قسم است به جان حضرت لوط علیه السلام).

مفسر تفسیر کابلی مینویسد: «ظاهراً، این خطاب از طرف الله جل و علا شأنه - به نبی کریم صلی الله علیه وسلم است؛ یعنی قسم به جان تو (حیات تو)، قوم لوط علیه السلام در نشئه غفلت و مستی کور (گمراه) شده بودند، و به نصیحت حضرت لوط علیه السلام بی پروائی و لجاجت میکردند؛ مغرور نیروی خویش بودند؛ شهوت پرستی دل و دماغ آنها را مسخ کرده بود؛ به کمال اطمینان و امن با پیغمبر خدا جدال میکردند؛ نمی دانستند که صبحدم چه بر آنها وارد میشود! تباهی و هلاکت بر فراز سر آنها دور می زد؛ بر سخنان لوط علیه السلام می خندیدند، و مرگ بر آنها می خندید.»

«يَعْمَهُونَ» از «عمه» به معنای تحیر میباشد و «مُشْرِقِينَ» به معنی داخل در اشراق و روشنایی صبح شدن میباشد.

شاید سنگباران برای نابودی کسانی بوده که هنگام زیور و شدن شهر جان سالم بدر برده گناه و انحراف، عقل و هوش انسان را محو میکند، «سَكْرَتِهِمْ» و او را از شناخت باز می‌دارد.

«الْعَمْرُكَ إِنَّهُمْ لَفِي سَكْرَتِهِمْ يَعْمَهُونَ (۷۲)»: خدای متعال به زندگی محمد صلی الله علیه و سلم قسم خورده و میگوید به جان تو ای محمد! قوم لوط در گمراهی و نادانی در نایبایی از حق و در حیرت و مستی خود سرگردان بودند. باید گفت که: گناه و انحراف، عقل و هوش انسان را محو می‌کند.

«سَكْرَتِهِمْ» و انسان را به مرحله‌ای میرساند که او را از شناخت حقایق و واقعیت های باز می‌دارد.

«سکره»: در اینجا به معنای طغیان شهوت حرام است. یعنی: آنان در گمراهی و سر مستی شان چنان سرگردان و مستغرق بودند که طغیان شهوت حرام و لجام گسیختگی نفس، عقل و بصیرت را از سر و نهادشان گریزانده بود.

شیخ صابونی مفسر تفسیر صفوأة التفاسیر می نویسد: این جمله‌ی معترضه است که در ضمن داستان لوط علیه السلام آمده است. به منظور احترام و تکریم حضرت محمد صلی الله علیه و سلم، به حیاتش قسم خورده است.

مفسر «تفسیر انوار القرآن» می نویسد: خدای سبحان و تعالی به هر چه و هر که از مخلوقاتش که بخواهد قسم یاد میکند، مانند قسم خوردنش به ستاره، به وقت چاشت، به افتاب، به شب و مانند اینها.

ابن عباس (رض) فرموده است: خدا مخلوقی را خلق نکرده و انسانی را جان نداده است که از محمد صلی الله علیه و سلم در نزدش عزیزتر و شریفتر باشد.

الله متعال جز به حیات حضرت محمد به حیات احدی قسم نخورده است.

(تفسیر طبری ۱۴/۴۴).

اعزاز و اکرم خاص رسول الله صلی الله علیه وسلم:

در مورد تفسیر کلمه «لَعَمْرُكَ» در تفسیر روح المعانی از جمهور مفسران منقول است که مخاطب «لَعَمْرُكَ» رسول الله صلی الله علیه وسلم می باشد. بیهقی در «دلائل النبوة» و أبونعیم و ابن مردودیه و غیره از حضرت عبد الله بن عباس (رض) روایت کرده اند که خداوند متعال در میان تمام مخلوقات و کاینات کسی را بیشتر از محمد صلی الله علیه وسلم عزت شرف و عنایت نکرده است، از این جاست که خداوند متعال به حیات هیچ کس از انبیاء و ملائکه قسم یاد نه فرموده است و در این آیه به حیات و عمر محمد صلی الله علیه وسلم قسم یاد نموده است که این اعزاز و اکرام بی نهایتی برای آن حضرت صلی الله علیه وسلم می باشد. (تفسیر معارف القرآن)

قسم خوردن به غیر الله:

قسم خوردن به غیر الله تعالی و یا به غیر از اسماء و صفات خداوند حرام است و جزو شرک اصغر محسوب میشود، و حتی اگر کسی به تعظیم و بزرگداشت غیر الله را به قسم یاد کند، او دچار شرک اکبر خواهد شد.

و علت این هم حدیثی از پیامبر صلی الله علیه وسلم است که فرمودند: «من حلف بشيء ذون الله فقد أشرك» (هرکس به غیر الله سوگند یاد کند، قطعاً کفر یا شرک ورزیده است). (ترمذی (۱۵۳۵) و گوید: حدیث حسن است).
بنابر این ما مسلمانان یا نباید سوگند یاد کنیم و یا اگر سوگند خوردیم باید فقط به الله یا یکی از اسماء و صفاتش باشد، مثلاً سوگند یاد کردن به کلام الله صحیح است زیرا کلام صفت خداوند متعال است.

البته خداوند متعال میتواند به مخلوقاتش قسم بخورد همانطور که خداوند متعال میفرماید: «وَالشَّمْسُ وَضُحَاهَا * وَالْقَمَرُ إِذَا تَلَّهَا * وَالنَّهَارُ إِذَا جَلَّهَا * وَاللَّيْلُ إِذَا يَغْشَاهَا * وَالسَّمَاءُ وَمَا بَنَاهَا * وَالْأَرْضُ وَمَا طَحَاهَا * وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا» (الشمس: ۱-۶).

یعنی: به آفتاب و گسترش نور آن سوگند، و به ماه هنگامی که بعد از آن درآید، و به روز هنگامی که صفحه زمین را روشن سازد، و به شب آن هنگام که زمین را بپوشاند، و قسم به آسمان و کسیکه آسمان را بنا کرده، و به زمین و کسیکه آنرا گسترانیده، و قسم به جان آدمی و آن کس که آنرا (آفریده و) منظم ساخته.

که در این آیات و بسیاری از آیات دیگر خداوند متعال به آفتاب و ماه و شب و روز و غیره قسم میخورد، و باید دانست که سوگند خوردن به (فجر و شمس و لیل و وتر و غیره) فقط و فقط مختص خداوند متعال است، و ما انسانها حق نداریم که به این موارد سوگند یاد کنیم، زیرا هرگز نه پیامبر صلی الله علیه وسلم و نه هیچیک از اصحاب ایشان رضی الله عنهم به شمس یا فجر یا لیل یا وتر و غیره سوگند نخوردند، و اگر جایز میبود آنها به این موارد سوگند میخوردند..

ولی خداوند متعال به هر چیزی که بخواهد قسم میخورد، و هدف از آن قسم خوردنها توسط خداوند اینست تا نعمتهای خویش را یادآوری کند، نعمتی مانند خورشید و شب و روز و کوه ها و غیره که همه را برای انسانها آفرید و خداوند متعال با سوگند خوردن به این نعمتها قصد یادآوری کردن آنها را به ما دارد، بنابر این فقط خالق آنها (یعنی خداوند) میتواند به آن مخلوقات سوگند بخورد نه ما انسانها که خود مخلوق هستیم.

پس ما نیز نباید به آنها سوگند یاد کنیم، زیرا آنها فقط مختص خداوند است که الله تعالی قصد دارد با سوگند خوردن به مخلوقاتش آن نعمت ها را به ما یادآوری کند.

قسم خوردن به جان پدر و مادر:

قبل از همه باید گفت که این نوع قسم خوردن کفاره ندارد، اما گناه بزرگی بخاطر خوردن این نوع سوگند مرتکب شده است، و آن شرک اصغر است. هر کس بغیر از نام خدا یا یکی از صفاتش سوگند یاد کند (چه به دروغ و چه راست) مرتکب شرک اصغر شده است، حتی اگر به نام رسول خدا صلی الله علیه وسلم که محبوبترین و گرامی ترین مخلوق پروردگار است سوگند یاد کردن موجب شرک اصغر است.

ابن عمر رضی الله عنهما روایت میکند که: پیامبر صلی الله علیه وسلم عمر بن خطاب رضی الله عنه را در حالی در لشکر یافت که به پدرش سوگند میخورد، پیامبر صلی الله علیه وسلم آنرا صدا کرد و فرمود: «أَلَا إِنَّ اللَّهَ عَزَّوَجَلَّ يَنْهَاكُمْ أَنْ تَحْلِفُوا بِآبَائِكُمْ، فَمَنْ كَانَ حَالِفًا فَلْيَحْلِفْ بِاللَّهِ أَوْ لِيَصْمِتْ» بخاری (۲۶۷۹) مسلم (۱۶۴۶). (هان! بدانید که الله تعالی شمارا از سوگند به پدران تان نهی میکند لذا هر کسی که میخواهد سوگند یاد کند به نام الله سوگند یاد کند یا سکوت نماید).

در روایتی دیگر عبدالله بن عمر رضی الله عنهما روایت میکند که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «مَنْ كَانَ حَالِفًا فَلَا يَحْلِفُ إِلَّا بِاللَّهِ» (هر کس میخواهد سوگند یاد کند فقط به نام الله سوگند یاد کند)، راوی میگوید: قریش به نام پدرانشان سوگند یاد میکردند. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «لَا تَحْلِفُوا بِآبَائِكُمْ» (به نام پدران تان سوگند یاد نکنید). بخاری (۳۸۳۶) مسلم (۱۶۴۶).

البته اگر کسی که به غیر خدا سوگند میخورد معتقد باشد که آن مخلوقی که به او سوگند خورده عظمت والایی دارد و از جهت تعظیم به نام یا اسم او قسم خورده است، در آنصورت شرک اصغر به اکبر تبدیل می گردد و فرد سوگند خورنده بواسطه آن کافر می شود. والعیاذ بالله ابن مسعود رَضِيَ اللهُ

عَنْهُ مَيَّكُؤِد: [لَا نَ اَحْلِفَ بِاللّٰهِ كَاذِبًا اَحَبُّ اِلَيَّ مِنْ اَنْ اَحْلِفَ بِغَيْرِهِ صَادِقًا] ابن ابى شيبه (١٢٢٨١).

از اين كه از روى دروغ به الله قسم بخورم برايم پسنديده تر است از آنكه به غير خدا از روى راست سوگند بخورم. شيخ الاسلام ابن تيميه ميگويد: چون زشتى و گناه شرك از گناه كبيره بزرگتر است. «الفروع» لابن مفلح (٣٠٣/٦)

فَاَخَذْتَهُمُ الصَّيْحَةَ مُشْرِقِينَ ﴿٧٣﴾

سرانجام به هنگام طلوع آفتاب، صدايى [مرگبار و وحشتناك و غرّشى سهمگين] آنان را فرا گرفت. (٧٣)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«الصَّيْحَةُ»: صدا. هدف از آن صدای مهیب صاعقه و زمین لرزه است.

«مُشْرِقِينَ»: درحالیکه به طلوع آفتاب رسیده بودند.

واقعیت امر همین که: مست دنیا را باید صیحه‌های آسمانی بیدار کرد. صوت و صیحه می تواند سبب زیرورو شدن شهری هم شود.

در آیه مبارکه میفرماید: به هنگام طلوع آفتاب، صاعقه عذاب قوم لوط را (بعد از اینکه لوط و خانواده‌اش در شب قبل آن از شهر بیرون رفته بودند) فرا گرفت. باید گفت: دست خداوند باز است، همان گونه که از آسمان باران رحمت نازل می کند می تواند بارانی از سنگ و عذاب نازل هم کند.

ابن جریر میگوید: هر عذاب را که قومی از آن هلاک شود «صیحه» و «صاعقه» گویند.

خواننده محترم!

از فحوای آیه مبارکه بر می آید که سه نوع عذاب:

- ۱- فریاد کوبنده و تند و دهشتناک ۲- زیر و رو کردن شهر آشوب و فساد
- ۳- سنگسار کردنشان باسنگ گل. سزای است که برای گناه لواط آمده است.

فَجَعَلْنَا عَلَيْهَا سَافِلَهَا وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ ﴿٧٤﴾

در نتیجه آن (شهر و آبادی آنها را زیر و رو کردیم) و بر آنان سنگ‌هایی از جنس سنگِ گل باران‌دیم. (۷۴)

«فَجَعَلْنَا عَلَيْهَا سَافِلَهَا»: خداوند متعال شهر قوم لوط را به گونه‌ای زیر و زبر ساخت که بلندای آنرا زیرین آن و زیرین آن را به بلندایش واژگون گردانید. مفسران در این مورد می‌نویسند که: جبرئیل علیه السلام دهکده‌ی آنان را از بیخ برکند و آن را بالا برد تا به افلاک رسیدند و ذکر و نیایش ملایک را شنیدند، آنگاه ده را زیر و رو کرد.

یعنی جبرئیل علیه السلام آن را به آسمان برداشت و سپس به حالت آن را معکوس و سرچپه بر زمین واژگون کرد به‌طوری‌که همه در زیر آن دفن و نابود شدند، «وَأَمْطَرْنَا عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ سِجِّيلٍ (۷۴)» آنگاه باسنگ‌هایی که از جنس گل بود و در آتش جهنم پخته شده و سخت و بسیار محکم بود بسان باران آنان را سنگباران کردیم. که اجسام شان را پاره پاره و تکه تکه ساخت.

«سِجِّيلٍ»: سنگ‌های سخت را سجیل می‌گویند. برخی از مفسران آن را معرب (سنگ و گل) گفته‌اند. و برخی از مفسران مینویسند که: سجیل و سَجین یکی است. در (آیه ۳۳ سورة ذاریات) در باره قوم لوط آمده: «لُنُرْسِلَ عَلَيْهِمْ حِجَارَةً مِنْ طِينٍ» این، قرینه معنای دوم است. کلمه «سجیل» بصورت کل فقط سه بار در قرآن عظیم الشان تذکر رفته است.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ ﴿٧٥﴾

البته در این (سرگذشت) برای هوشمندان (و عبرت‌گیرندگان) نشانه‌هایی است. (۷۵)

«الْمُتَوَسِّمِينَ»: جمع مُتَوَسِّمٌ، که از «وسم» گرفته شده، به معنی اثر گذاردن است، این اصطلاح به شخصی اطلاق میشود که از کمترین اثر و نشانه ظاهری به

واقعیت‌ها پی ببرد، یعنی با فراست و هوشیار باشد. «ترجمه معانی قرآن» در حدیث است: «اتَّقُوا فِرَاسَةَ الْمُؤْمِنِ فَإِنَّهُ يَنْظُرُ بِنُورِ اللَّهِ». در بعض روایات «و بتوفیق الله» افزوده شده؛ یعنی، از فراست مؤمن ترسان باشید که وی در فروغ موهوب الله متعال و توفیق او می بیند!

«إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّلْمُتَوَسِّمِينَ» (۷۵): به یقین در نابودی و عذابی که به سر قوم لوط آمد، پندی برای عبرت اندوزان و عبرتی برای هوشیاران و اهل عبرت است؛ آنهایی که با دیدی عبرت‌بین و بصیرتی عمیق می نگرند و می اندیشند و تأمل میکنند، به وسیله آن به حقیقت راهیاب میشوند. زیرا آن عذاب از سخت‌ترین و سهمگین‌تر عذاب‌های الهی بود.

به همه حال، مطلب آیه مبارکه اینست: برای آن‌عده از کسانی‌که اهل تدقیق و تحقیق اند، در قصه قوم لوط علیه السلام بس نشانه‌های عبرت آور موجود است. انسان از آن میدانند که عاقبت بدی و سرکشی چیست؛ و در مقابل قدرت عظیم الهی همه نیروها هیچ‌اند؛ باید انسان بر مهلت وی مغرور نشود؛ با پیغمبران به ضدّ و عداوت پیش نیاید؛ ورنه، همان‌طور حشر خواهد شد.

وَإِنَّهَا لِبِسْبِيلٍ مُّقِيمٍ ﴿٧٦﴾

و ویرانه‌های سرزمین آنها بر سر راه (کاروانها) همواره ثابت و برقرار است. (۷۶) باید گفت که: حفظ آثار و بقایای اقوام گذشته، مایه عبرت برای نسل‌های آیندگان است. شهر قوم لوط بر سر راهی است که همیشه رفت و آمد در آن جریان دارد و آن راه مدینه به سوی شام است و آثار برجای مانده از خرابه‌های قوم لوط هنوز محو نگردیده و عابران و توریستان آن را مشاهده می‌کنند پس آیا از دیدن آن درس عبرت نمی‌گیرند؟!.

إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٧٧﴾

مسلمانان در این [شهر ویران شده] برای مؤمنان نشانه‌ای [پندآموز] است. (۷۷)

بیگمان در نابود سازی قوم لوط، بیانی از سرگذشت عبرتناک مردم شهر لوط و عذاب خفت‌باری که بر آنان به سبب تکذیب و نافرمانی پیامبرشان، ارتکاب فحشای لواط، راهزنی و اصرار شان بر ارتکاب منکرات دیگر به طور علنی فرود آورده شد، عبرت برای کسانی است که آیات الله متعال را تصدیق کرده و از آنها بهره می‌برند.

خواننده محترم!

در آیات متبرکه که (۷۸ الی ۸۶) در باره قصه ی اصحاب ایکه (قوم شعیب) و اصحاب حجر یا ثمود (قوم صالح) بحث بعمل آمده است.

وَإِنْ كَانَ أَصْحَابُ الْأَيْكَةِ لظَالِمِينَ ﴿٧٨﴾

و بی تردید اهل ایکه [قوم شعیب] ظالم بودند. (۷۸)

داستان اهل ایکه، یعنی قوم شعیب سومین داستانی پس از داستان آدم علیه السلام و ابلیس و داستان ابراهیم علیه السلام و لوط علیه السلام است که در این سوره مبارکه بیان می‌یابد.

«الْأَيْكَةُ»: جنگلی است که دارای درختان درهم پیچیده است و طوریکه در فوق هم یاد آور شدیم مراد از «اصحاب ایکه»، قوم حضرت شعیب علیه السلام می‌باشند که در منطقه‌ی خوش آب و هوا و پر درختی میان حجاز و شام زندگی میکردند. به قولی: ایکه نام قریه‌ای است که اهل ایکه، یعنی قوم شعیب علیه السلام در آن به سر می‌بردند. البته نباید اهل ایکه با اهل مدین که شعیب علیه السلام به سوی آنان نیز فرستاده شد یکی تصور شوند چنان‌که در حدیث شریف به روایت عبدالله بن عمر و از رسول خدا (ص) آمده است که فرمودند: «مدین و اصحاب ایکه دو امت‌اند که الله متعال شعیب علیه السلام را به سوی [هر دوی] آنان فرستاد».

ظالمان نباید فراموش کنند که داستان های ظلم و شرارت شان در طول تاریخ، برای دیگران بازگو می شود.

فَأَنْتَقِمْنَا مِنْهُمْ وَإِنَّهُمَا لِيَأْمَامِ مُبِينٍ ﴿٧٩﴾

ما از آنها انتقام گرفتیم و این دو (قوم لوط و اصحاب ایکه) شهرهای ویران شده شان بر سر راه آشکار است! (٧٩)

«فَأَنْتَقِمْنَا مِنْهُمْ»: خداوند متعال از قوم شعیب با زمین لرزه و عذاب روز «ظله» [که ابری سیاه و عذاب آور بود] انتقام گرفت.

مفسران در این مورد مینویسند: هفت روز گرما بر آنان شدت گرفت و داشتند هلاک و نابود می شدند، آنگاه الله متعال بر بالای سر آنها ابری را بسان سایه قرار داد، آنان به سایه ی آن پناه بردند که از گرما در امان باشند و همه جمع شدند، در این هنگام خدا بر آنان آتشی افروخت و آنها را سوزاند.

«وَإِنَّهُمَا لِيَأْمَامِ مُبِينٍ (٧٩)» و همانا شهرهای قوم لوط و اهل ایکه قوم شعیب بر سر راهی آشکار در معرض دید مردم رهگذر و مسافر قرار دارند پس باید درس عبرت بگیرند.

دهات قوم لوط و قوم شعیب راهی است روشن، پس ای اهل مکه! آیا پند نمی گیرید

وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسِلِينَ ﴿٨٠﴾

وهمانا (قوم ثمود) اهالی حِجْرِ نیز پیامبران را تکذیب کردند. (٨٠)

این هم چهارمین قصه ی این سوره در باره حضرت صالح علیه السلام است، تشریح لغات و اصطلاحات:

«حِجْر»: سرزمینی که میان مدینه و شام قرار دارد. «أَصْحَابُ الْحِجْرِ»: مراد قوم ثمود است که پیغمبرشان صالح نام داشت. همچنان «حجر» به محل سکونت

نیز اطلاق میشود. «حجر» به معنای دامن مادر و «حجر اسماعیل» و «حجره» از همین کلمه می باشد.

همچنان قابل یادآوری است که از کلمه‌ی «الْمُرْسَلِينَ» چنین فهمیده می شود که: اصحاب حجر، غیر از حضرت صالح، پیامبران دیگر نیز داشته‌اند، و بعضی میگویند چون تکذیب یک پیامبر در واقع تکذیب همه انبیاست، لذا مرسلین آمده است.

بیضاوی گفته است: هر کس یکی از پیامبران را تکذیب کند مانند این است که تمام پیامبران را تکذیب کرده است، از این رو خداوند متعال فرموده است: الْمُرْسَلِينَ. (بیضاوی ۲۸۶).

مراد از «صیحه» در اینجا، صاعقه است، به دلیل آیه: «أَنْذَرْتُكُمْ صَاعِقَةً مِثْلَ صَاعِقَةِ عَادٍ وَ ثَمُودَ» (فصلت، ۱۳).

«وَلَقَدْ كَذَّبَ أَصْحَابُ الْحِجْرِ الْمُرْسَلِينَ» و در حقیقت قوم ثمود، صالح علیه السلام را تکذیب کردند. آنان مردم وادی حجر بودند.

وَآتَيْنَاهُمْ آيَاتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ ﴿٨١﴾

و ما آیات و نشانه های خود را (توسط پیغمبر شان) برای ایشان فرستادیم، ولی از آنان روی گردان شدند. (۸۱)

«آیاتینا»: هدف از آن آیه های کتاب آسمانی یا معجزات حسّی است. (تفسیر نور).

باید متذکر شد که؛ تمام انبیا دارای معجزه بوده‌اند. ولی به تأسف باید گفت که انسانهای لجوج فرصت فکر کردن رابه خود نمیدهند طوریکه درآیه مبارکه میفرماید: «وَآتَيْنَاهُمْ آيَاتِنَا فَكَانُوا عَنْهَا مُعْرِضِينَ (۸۱)» پروردگار باعظمت به قوم صالح علیه السلام آیات و معجزات خود را که دلیل

یگانگی‌اش و راهنمای درستی پیام رسالت صالح علیه السلام بود ارائه کرد و از آن جمله ماده شتر را؛ اما آنها از آن آیات و نشانه‌های نفع نبرده، عبرت نگرفتند و از تأمل و اندیشه در آنها رویگردان و از حق دوری می‌جستند. باید گفت؛ اعراض از حق و بی‌اعتنایی به مردان حق، برای گروهی از انسانها بحیث یک عادت مبدل شده است.

ابن عباس (رض) می‌فرماید که: در وجود شتر آیات و دلایلی موجود بود؛ از جمله از سنگ بیرون آمد کمی پس از خارج شدن از کوه، بچه زایید و این که دارای جثه‌ای بس بزرگ بود به طوری که هیچ شتری مانند آن نبود و این که شیرش زیاد بود، حتی شیرش کفاف تمام آنها را میکرد. اما در آن نیندیشیدند و در پر تو آن راه را نیافتند. (زاد المسیر ۴/۴۱۱).

وَكَانُوا يَنْحِتُونَ مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا آمِنِينَ ﴿٨٢﴾

و همواره از کوه‌ها خانه‌ها می‌تراشیدند درحالی‌که [به خیال خود به سبب استحکام آن خانه‌ها] در امان باشند. (۸۲)

قوم صالح علیه السلام از صخره سنگ‌های بزرگ را در کوه‌ها به شکل خانه‌هایی تراشیده (كَانُوا يَنْحِتُونَ: می‌تراشیدند) و برای خود در اندرون آنها منازل امن می‌ساختند که از خرابی و سقوط و سرقت اموال شان و در نهایت امر از عذاب الهی محفوظ و در امان باشند، ولی آن نیروی شان برای شان سودی به همراه نداشت و چون به پروردگار خویش کفر ورزیدند امنیت‌شان استمرار پیدا نکرد.

فَأَخَذَتْهُمُ الصَّيْحَةُ مُصْبِحِينَ ﴿٨٣﴾

پس هنگامی که به صبح درآمدند، صدایی [مرگبار و وحشتناک و غرشی سهمگین] آنان را فرا گرفت. (۸۳)

قبل از همه باید گفت که: انسان نباید به خانه‌های سنگی و محکم و قصر های مجلل و آسمان خراش ساخته دست بشری مغرور شود، زیرا روز آمدنی است که در برابر اراده الهی متلاشی می شوند.

طوری‌که در آیه مبارکه آمده است: «پس صبحدم بانگ مرگبار آنان را فروگرفت» صاعقه عذاب آنها را سوخت و جملگی هلاک شدند. و آن در چهارمین صبحگاه از آن روزی بود که صالح علیه السلام آنان را به عذاب تهدید کرده بود.

فَمَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَكْسِبُونَ ﴿٨٤﴾

و آنچه [از بناهای محکم و استواری که] فراهم می آوردند، عذاب الله را از آنان دفع نکرد. (۸۴)

«مَا أَغْنَىٰ عَنْهُمْ»: از ایشان دفع نکرد. برای آنان سودمند واقع نشد (اعراف/۴۸). (تفسیر نور).

دیده میشود که: برج و دژهایی استوار و محکمی که ساخته بودند، و به آن سخت مغرور هم بودند، عذاب الهی را از آنان دفع نکرد. و آنچه از اموال گردآورده بودند و آن خانه‌های مستحکمی که بنا کرده بودند هیچ کدام فایده ای به حال شان نکرد؛ زیرا نیروی خداوند متعال بزرگتر و عذابش سخت تر است. از یک سو زلزله آنان را فروگرفت و از سویی جبرئیل علیه السلام بر آنان بانگی مرگبار در داد که همه هلاک شدند. پس سنت خداوند متعال در نابود ساختن امت‌هایی که پیامبرانش را تکذیب کنند، جاری است ولی هر چیز نزد او وقت و میعاد دارد.

یادداشت:

در مورد اینکه قوم ثمود چگونه به هلاکت و مستوجب عذاب شدند به سوره نمل (تفسیر احمد) مراجعه فرماید.

«حجر»: حجر اسم منطقه ای است که: مردم و از جمله قوم ثمود، در آن جا زندگی می کردند. از این رو اصحاب حجر نامیده شدند.

اصحاب حجر یا ثمود نام قوم حضرت صالح علیه السلام است. ثمود قومی از عرب بودند که در «وادی القری» بین مدینه و شام زندگی می کردند.

شغل آن ها زراعت و مالداری بود و با حفر چاه و چشمه ها، باغ ها و نخلستان های سرسبز به وجود می آوردند. (شعراء، ۱۴۸). ثمودی ها به شیوهی قبیله ای زندگی میکردند و رئیس قبیله و شیوخ بر آنها حکومت میکردند. در شهر آنها نه گروه بودند که فساد می کردند (نمل، ۴۸).

و در نهایت طغیان کرده، و بت پرست شدند: خداوند حضرت صالح نبی را به سوی آن ها فرستاد. حضرت صالح از خانواده ای شریف بود که به عقل و کفایت شهرت داشت. (هود، ۶۲: نمل، ۴۹). او آن ها را به خداپرستی دعوت کرد و خواست که بت پرستی را کنار بگذارند، در مقابل مردم به او آزار رسانیدند و تنها گروه اندکی ایمان آوردند. (اعراف، ۷۵).

کفار ثمود، مؤمنان را آزار میرساندند و بر کفر خویش، اصرار می ورزیدند و صالح علیه السلام را فردی سفیه و ساحر مینامیدند، (اعراف، ۶۶، شعراء، ۱۵۳، نمل، ۴۷) و از او معجزه ای خواستند که بر پیامبری او گواه باشد و در نهایت، گفتند: از کوه برای ما شتری بیرون بیاور! حضرت صالح به امر خداوند، شتری با همان اوصاف که گفته بودند، بیرون آورد و به آن ها فرمود: خداوند به شما امر فرموده است، یک روز شما از آب چشمه بنوشید و یک روز آب آن را برای شتر نگهدارید و شتر را رها سازید تا در روی زمین بچرد و آزاد باشد: اگر او را آزار برسانید، عذاب نازل میشود. (اعراف، ۷۲، هود، ۶۴، شعراء، ۱۵۶).

مدتی این گونه گذشت، دوباره طغیان کردند و نقشه کشیدند و یک نفر از اشرار رافرستاند تا شتر را ذبح کند: آنگاه به صالح علیه السلام گفتند: اگر راست میگوی، بر ما عذاب نازل کن! حضرت صالح فرمود: تاسه روز در خانه های خود بمانید و هرچه می خواهید بکنید. یعنی پس از سه روز عذاب نازل میشود (هود، ۶۵) پس از گذشت سه روز، صاعقه ای نازل شد درحالیکه آنها میدیدند همه را در بر گرفت. (ذاریات، ۴۴) و خداوند بندگان مؤمن و باتقوی را نجات داد. (فصلت، ۱۷ و ۱۸). صالح علیه السلام به آنها فرمود: ای مردم! من رسالت پروردگارم را به شما ابلاغ کردم، اما شما نصیحت کنندگان را دوست ندارید. (اعراف، ۷۹: هود، ۶۷)

قابل دقت و توجه است:

به یاد داشته باشید: هر امتی که الله متعال به آن ها نعمت فراوان داد و آنان شکر نعمت ها را به جای نیاوردند، به گناه و معصیت گرفتار آمده، به عذاب الهی مبتلا گردیدند: پس پذیرش نصیحت بندگان صالح خداوند، لازم و شرط عقل است:

همچنان نباید فراموش کنید، در برخی از حالات با گناه یک گروه، یک امت عذاب میشود: چنان که شتر را یک نفر با تحریک عده ای کشت، ولی عذاب بر آن قوم نازل شد. در نتیجه رضایت و سکوت در برابر گناه دیگران چون ترک امر به معروف و نهی از منکر است، خود گناه بوده، عذاب الهی را در پی خواهد داشت.

وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ وَإِنَّ السَّاعَةَ لَأْتِيَةٌ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَمِيلَ ﴿٨٥﴾

و ما آسمانها و زمین و آنچه را که در بین آندو است جز به حق نه آفریدیم و بی تردید قیامت آمدنی است؛ پس فعلاً به طریقه خوب از آنها در گذر (بدون انتقام گرفتن). (۸۵)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«بِالْحَقِّ»: به حق نه به باطل. هم آفرینش جهان و هم نظام حاکم بر جهان و هم هدف نهائی آن، سازگار با حق و حقیقت و دارای حکمت و مصلحت است. آمدن کلمه «بالحق» در آیه‌ی متبرکه اینست که: جهان جز از راه حق اداره نخواهد شد و همه‌ی کار و بارش با حق روبه راه می‌گردد، از هواها و آرزوهای نفسانی پیروی نمی‌کند؛ بلکه از حق و عدل پیروی می‌کند.

«السَّاعَةَ»: روز رستاخیز، قیامت.

«إِصْفَحْ»: گذشت کن. ببخشای. «ترجمه معانی قرآن» دکتر مصطفی خرم‌دل). خداوند متعال می‌فرماید: «وَمَا خَلَقْنَا السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا إِلَّا بِالْحَقِّ» آسمان‌ها و زمین و آنچه را که در میان آن دو است جز به حق نیافریده‌ایم، آفرینش، هدفدار است و هدفش حق است. یعنی: آسمان‌ها و زمین راجز به حق نیافرید، حقی که آینه دار کمال آفرینشش، نیکویی و استواری صنعش و برهان روشن این امر است که تنها او سزاوار پرستش بوده و شریکی ندارد. «وَإِنَّ السَّاعَةَ لَأْتِيَةٌ فَاصْفَحِ الصَّفْحَ الْجَمِيلَ (۸۵)»

«صفح»: از «صفحه» به معنی صورت میباشد. «فَاصْفَحِ الصَّفْحَ» یعنی اغماض و ترک ملامت یعنی روی بگردان ولی نه از روی قهر، بلکه از روی عفو و اغماض؛ زیرا که عفو، شاید توأم با ملامت باشد.

«فاصفح الصفح الجمیل»: پس (ای پیغمبر!) گذشت زیبایی داشته باش (و بزرگوارانه و حکیمانه به دعوت خود ادامه بده و در برابر اذیت و آزار کفار صبر و شکیبائی کن).

دل خود را به کینه و کینه توزی مشغول مدار. چه حق قطعاً باید که تحقق پیدا کند و پیاده شود.

در آیه مبارکه میفرماید: و یقیناً و بدون شک روز قیامت خواه مخواه آمدنی است، یعنی اگر توان تنبیه کفار را نداری، نگران نباشید، قیامتی آمدنی است، در آن موقع نیکوکار به پاداش نیکی خود نایل می آید و بدکار جزای عمل خود را می یابد، پس ای پیامبر! از این تکذیب پیشگان درگذر و از برخورد بد با آنان صرف نظر کن؛ زیرا الله متعال خود عهده دار حال شان است و به زودی به حساب شان میرسد. یعنی آمدن قیامت حق است و به حساب همه رسیدگی میشود، پس نگران حیلها و عنادهای کفار مباش و آنان را عفو کن. باید گفت که: برخی از مفسران میفرمایند که حکم این آیه به آیه قتال منسوخ گردیده است «تفسیر انوار القرآن».

إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ ﴿٨٦﴾

یقیناً پروردگارت همان آفریننده داناست. (۸۶)

«الْخَلَّاقُ»: آفریدگار. یکی از صفات الله متعال است و مراد آفریننده کلّ اشیاء است که قادر بر آفریدن هر چیزی و از جمله پدید آوردن روز رستاخیز است (یس/۳۶). (تفسیر نور).

«إِنَّ رَبَّكَ هُوَ الْخَلَّاقُ الْعَلِيمُ (۸۶)»: پروردگارت خالق هر آفریده‌ای است، خلق را از عدم ایجاد کرده و به نیکوترین صورت مصور ساخته است: او آفریننده تمام خلق است لذا به احوال تو و احوال آنان و به کسانی از آنان که نیکوکار یا بدکارند، دانا می باشد. و هیچ امر نهانی بر وی مخفی نمانده و هیچ غایبی از ساخت علمش دور نیست.

وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ ﴿٨٧﴾

و البته سبعمیثانی (هفت آیت سورة الفاتحه که در نمازها مکرر تلاوت میشود) و قرآن بزرگ را به تو دادیم. (۸۷)

نظریات چند در مورد «السبع المثانی، یا سبعاً من المثانی»:

«وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي»: ای محمد! و به راستی، به تو سبع المثانی را عطا کردیم» یعنی هفت آیه را به تو اعطا کرده‌ایم که عبارت است از سوره‌ی فاتحه؛ زیرا فاتحة الكتاب شفا بخش و بسنده است و از این رو در هر نماز تکرار میشود. و یا این سوره میان خدا و بنده تقسیم میشود: نیمه‌ی اول آن، سپاس و ثنای خدا و نیمه‌ی دوم، دعا و التماس است.

در حدیث شریف آمده است: الحمد لله رب العالمین هی السبع المثانی والقرآن العظیم الذی اوتیته. (اخراج از بخاری و طبری نیز این قول را پذیرفته است.) «الحمد لله همان سبع مثانی و قرآن عظیمی است که به من عطا شده است». و اکثر مفسران میفرمایند که هدف از: «سبع المثانی»، آیات هفت گانه سوره «فاتحه» است. آنها را مثانی نامیدند، بدان جهت که در هر نمازی تکرار میشوند. به قولی دیگر: مراد از «سبع المثانی»، هفت سوره بزرگی قرآن عظیم الشأن است که عبارتند از سوره‌های: بقره، آل عمران، نساء، مائده، انعام، اعراف و انفال. - سبع مثانی، تمام قرآن است. (طاوس و ضحاک به نقل از ابن عباس (رض)) به دلیل آیه‌ی «الله انزل احسن الحديث کتابا متشابها مثانی...» [زمر/۲۳]. همه‌ی قرآن، مثانی نام دارد؛ زیرا اخبار، قصص و امثال در آن وجود دارد.

و یا اینکه مراد از سبع مثانی، اقسام مطالب و موضوعات اساسی قرآن از: امر و نهی، بشارت و هشدار، ضرب المثل، برشمردن نعمت‌ها و سرگذشت پیشینیان است. زیاد پسر ابو مریم میگوید: نظر صحیح، اولی است. [با اختصار، تفسیر طه الدرہ]. اما من آن پسندم که جانان پسندد. والله اعلم.

«وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ (۸۷)»: یعنی قرآن عظیم را به تو عطا کردیم که جامع تمامی کمالات کتاب‌های آسمانی است.

بعد از آنکه حق تعالی این نعمت عظمای دینی را به رسول گرامی اش صلی الله علیه وسلم یادآوری کرد، ایشان را از لذت‌های زودگذر و فانی دنیا متنفر ساخته و میفرماید:

خواننده محترم!

در آیات متبرکه (۸۸ الی ۹۹) موضوعاتی درباره عطایای پروردگار به پیامبرش، محمد مصطفی صلی الله علیهم السلام مورد بحث قرار داده می شود.

لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَاخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ ﴿٨٨﴾.

بنابر این به امکانات مادی [و ثروت و اولادی] که برخی از گروه های آنان را از آن برخوردار کردیم، چشم مدوز، و برآنان [به سبب اینکه پذیرای حق نیستند] غمگین مشو و بال [لطف و مهربانی] خود را برای مؤمنان هموار کن. (۸۸) تشریح لغات و اصطلاحات:

«لَا تَمُدَّنَّ»: چشم مدوز. خیره مشو. «ما»: چیزی که. چیزهایی که. مراد ثروت و نعمت دنیوی است. «أَزْوَاجًا»: دسته‌ها و گروه‌هایی. «إِخْفِضْ»: پائین بیاور و بگستران. «جَنَاحَ»: بال. «إِخْفِضْ جَنَاحَكَ»: متواضع و مهربان باش (سوره: اسراء آیه ۲۴، شعراء آیه ۲۱۵). «ترجمه معانی قرآن» مصطفی خرمدل.

کسی میتواند مردم را به معنویت سوق دهد، که خودش گرفتار مادیات نباشد طوری که میفرماید: «لَا تَمُدَّنَّ عَيْنَيْكَ إِلَىٰ مَا مَتَّعْنَا بِهِ أَزْوَاجًا مِنْهُمْ»: ای پیامبر! به متاع‌های عطا شده به بعضی از کافران منگر؛ چون آنچه به تو اعطا کرده‌ایم از آن والاتر و بهتر است؛ چرا که نعمت نزول قرآن تو را بس است.

یعنی: به سوی آرایش‌ها و زرق و برق دنیا آن گونه چشم مدوز که با گرایش و میل مفرط به آنها همراه باشد. باید گفت: همه‌ی کسانی که به سراغ دنیا می‌روند، به آن نمی‌رسند.

«وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ»: ای پیامبر! برای کسانی که قابل هدایت نیستند، نباید غصه خورد، یعنی بر کفرشان نیز محزون مباش؛ از این که ایمان نیاورده‌اند و بر کفر و عناد خود مصمم باقی مانده‌اند زیرا گناهان‌شان بردوش خودشان است. «وَإِخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ (۸۸)» و برای مؤمنان مهر و عنایت خویش را فرو گستر و باتواضع و تعامل مهرورزانه و گفتن سخنان نرم و ملایم به آنان، برای شان متواضع باش.

قابل تذکر است که یکی از سفارشات اکید قرآن عظیم الشان به پیامبر صلی الله علیه وسلم و مؤمنان، سفارش به نرمش و رحم و صبر، نسبت به اهل ایمان است. از جمله: در (آیه ۲۸ سورة كهف) فرماید: «وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ»: با کسانی که همواره پروردگارش را می‌خوانند، شکیبایی کن، «أَذِلَّةً عَلَى الْمُؤْمِنِينَ» (مانده، ۵۴). با مؤمنان فروتن هستند، «رُحَمَاءَ بَيْنَهُمْ» (فتح، ۲۹). با همدیگر مهربانند.

قابل تذکر است: رهبر و مربی باید در برابر مردم، نرمش و عطف از خود داشته باشد.

وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ ﴿۸۹﴾

و بگو: یقیناً من بیم‌دهنده آشکارم. (۸۹)

قبل از همه باید گفت همان‌طوریکه نرمی و عطف با مؤمنان و دوستان لازم است، «وَإِخْفِضْ جَنَاحَكَ لِلْمُؤْمِنِينَ» قاطعیت در برابر مخالفان نیز ضروری و حتمی است. طوریکه در آیه مبارکه می‌فرماید: «وَقُلْ إِنِّي أَنَا النَّذِيرُ الْمُبِينُ (۸۹)»

و ای پیامبر! به مردم بگو: من همان هشدارگر بیم دهنده از عذاب الهی هستم، من همان راهنما به سوی الله متعال هستم، من روشنگر آیاتش و خیرخواه و دلسوز بندگانش و امانتدار و وحیش هستم.

در مقابل کفر، تهدید و هشدار لازم است، و حتی در زیاتر از موارد هشدار باید صریح و جدی هم باشد. «النَّذِيرُ الْمُبِينُ»: وای پیامبر! به مردم بگو: «من همان هشدار دهنده آشکارم» یعنی: من هشدار دهنده‌ای هستم که به قومش آنچه رابه آنان از عذاب الله متعال خواهد رسید آشکارا بیان و اظهار میدارم، من همان راهنما به سوی پروردگار باعظمت هستم، من روشنگر آیاتش و خیر خواه و دلسوز بندگانش و امانتدار و وحیش هستم.

كَمَا أَنْزَلْنَا عَلَى الْمُقْتَسِمِينَ ﴿٩٠﴾

(و آنها را از عذابی بترسان) همانگونه که بر تقسیم کنندگان (آیات الهی) نازل کردیم. (۹۰)

«الْمُقْتَسِمِينَ»: فرقه گرایان، استهزاء کنندگان، تقسیم کنندگان، آنهایی که در زمان حیات مبارک پیامبر صلی الله علیه وسلم در مکه و در راه های ورودی آن تقسیم میشدند و به کسانی که قصد طواف بیت را داشتند، هشدار میدادند که فریب محمد نخورند... و نیز مقتسمین؛ یعنی، یهودیان و نصاری و یا هر دسته و فرقه‌ی دیگری که راه درست الهی را در هر دور و زمانی، بر روی مردم بیندند و صدای رسای دلسوزان و دانایان دین را - به شیوه های گوناگون - خاموش کنند.

به یاد داشته باشید: سزای آن‌عه از کسانی که کتب آسمانی را تحریف و بخش بخش کنند قهر الهی بصورت حتمی نازل می شود.

داکتر عایض مفسر «تفسیر المیسر» در تفسیر این آیه مبارکه مینویسد: و همانگونه که بر تقسیم کنندگان قرآن عذاب را نازل کردیم؛ همانان که قرآن را بخش

بخش کرده به بعضی از آن ایمان آورده و به بعضی دیگر کفر ورزیدند، پیش از آن بریهود و نصاری و غیر ایشان نیز که در کتاب الهی اختلاف کرده به بعضی از آن ایمان آوردند و به بعضی دیگر کفر ورزیدند نیز عذاب را نازل نمودیم. همچنان مفسر عبدالرؤف مخلص هروی در «تفسیر انوار القرآن» می نویسد که این آیه مبارکه اشاره دارد به سران کفار که تعداد شان بنابر برخی از روایات به شانزده تن میرسید که: ولید بن مغیره آنها را در ایام حج بر سر راهها و گلوگاه های مکه برمیگماشت و آنها بر آن راهها تقسیم شده به هر کسیکه وارد مکه می شد، میگفتند: مبدا فریفته این کسی گردی که از میان ما به ادعای نبوت برخاسته است زیرا او دیوانه است. و بسا میگفتند: او ساحر است. و بسا میگفتند: او شاعر است. و بسا میگفتند: او کاهن است. پس به همین جهت «مقتسمین» نامیده شدند.

مفسر ابن کثیر (رح) «مقتسمین» را به معنی قسم خواران گرفته است؛ یعنی اقوام گذشته که برای تکذیب و مخالفت انبیاء قسم خورده بودند، و به دروغ قسم میخوردند؛ کتب سماویّه را پاره پاره کرده بودند. از نوع عذابی که ما بر ایشان نازل کرده ایم، این نذیر مبین از همچو عذاب شما را می ترساند؛ و ابن کثیر در تأیید این معنای «مقتسمین» به آیات ذیل استشهد مینماید: «تَقَاسَمُوا بِاللَّهِ لَنُبَيِّتَنَّهُ وَأَهْلَهُ» (نمل، رکوع ۴)؛ «وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَنْ يَمُوتُ» (نحل، رکوع ۵)؛ «أَوَلَمْ تَكُونُوا أَقْسَمْتُمْ مِنْ قَبْلِ مَا لَكُمْ مِنْ زَوَالٍ» (ابراهیم، رکوع ۶)؛ «أَهُؤُلَاءِ الَّذِينَ أَقْسَمْتُمْ لَا يَنَالُهُمُ اللَّهُ بِرَحْمَةٍ» (اعراف، رکوع ۶).

به قولی دیگر: (مقتسمین) اهل کتابند که قرآن را به بخشها و اجزایی تقسیم کرده به بعضی از آن ایمان آورده و به بعضی دیگر کفر ورزیدند.

تحریف و تجزیه کتب آسمانی به دست نا اهلان، در طول تاریخ بشریت و ادیان تازگی ندارد، ولی باید گفت که: مؤمن کسی است که تمام قرآن را بپذیرد و بگوید «كُلٌّ مِنْ عِنْدِ رَبِّنَا» «آلِ عِمْرَانَ، ۷». یعنی همه آنچه نازل شده از جانب پروردگار است، نه آنکه نسبت به بعضی بی اعتنا باشد یا انکار کند.

یعنی قسمت آنرا قبول و قسمت آنرا بی اعتبار بشمارد.

الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ ﴿٩١﴾

همانان که قرآن را بخش بخش کردند [بخشی را که به نفع شان بود پذیرفتند، و آنچه بر خلاف هوس هایشان بود ترک نمودند]! (۹۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«عِضِينَ»: «جمع عِضَّة» که اصل آن «عِضْوَةٌ» است، یعنی: قطعه قطعه و بخش بخش. مراد این است که به برخی از قرآن ایمان داشتند و به برخی باور نداشتند. یا این که سخنان متناقض و گوناگونی در باره آن میزدند. «یا جمع عِضَّة» که اصل آن «عِضْهَةٌ» است، به معنی: کذب و بهتان و سحر و کفایت.

یعنی: قرآن را از این قبیل اشیاء می دانستند. با تأسف باید گفت که این آفت خطرناک هم اکنون اگر نه در عقیده اما در عمل، دامن گیر امت مانیز شده است. «الَّذِينَ جَعَلُوا الْقُرْآنَ عِضِينَ» آنان همان کسانی اند که در قضاوت خویش در باره قرآن عظیم الشأن متفرق شده بعضی گفتند: قرآن سحر، یا شعر یا کفایت است، که البته این رجزگوییها بهتانی است ساخته و پرداخته خودشان تا بشریت را از ذکر حکیمانۀ قرآن و پیامبر بزرگوار الله منان بازدارند.

ابن عباس (رض) میفرماید: به بخشی از آن ایمان آورده و به بخش دیگر آن کافر شدند. و بدین وسیله در مقابل عملکرد قریش و موضع گیری آنان در رابطه با قرآن، خاطر پیامبر صلی الله علیه و سلم را تسلی داده است.

همان گونه که دیگران درباره ی کتب خود عمل کردند، کفار مکه هم نسبت به قرآن چنان کردند.

داستان آمو زنده از تفسیر شیخ قرطبی:

آورده‌اند که یک نفر خواست بداند کدام یک از ادیان صحیح‌تر و بهتر است. تورات و انجیل و قرآن را به عنوان منبع تحقیق انتخاب کرد. او خطاط ماهری بود از هر یک از آنها با خطی زیبا نسخه‌ای نوشت و از خود چیزهایی به آنها افزود یا از آنها کاست. بعد از خطاطی این کتب: تورات را نزد علمای یهود برد آنان کتاب خطاطی شده را پذیرفتند و از آن استقبال کردند و از نویسنده تجلیل هم به عمل آوردند و مال را برسم تحسین و تشویق در اختیارش قرار دادند، آنگاه انجیل را نزد کشیشان برد، آن را با بهای گراف خریدند، بعد از آن نسخه‌ی قرآن را به علمای مسلمان داد. مسلمانان آن نسخه خطاطی شده را به دقت تام بررسی کردند، وقتی زیادت و نقصان را در آن نسخه خطاطی شده دریافتند قرآن تحریر شده را مصادره و خطاط را نزد حاکم وقت بردند. حاکم هم فرمان قتل او را داد. وقتی خواست او را به قتل برساند خطاط اسلام خود را اعلام کرد و آنها را از قصد خود با خبر ساخت که هدفش امتحان رهبران و زمامداران ادیان بوده و دریافت که واقعاً اسلام دین حق است. (تفسیر قرطبی ۶/۱۰)

فَوَرَّبُّكَ لَنَسَأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩٢﴾

به پروردگارت قسم از همه آنها سؤال خواهیم کرد. (۹۲)

«لَنَسَأَلَنَّهُمْ»: بی گمان از ایشان سؤال و بازخواست می کنیم.

یعنی اینکه قسم به پروردگار بزرگت که آنها آنچه گفتند و آنچه می کردند، از همه‌شان در روز هنگامه بزرگ حساب خواهد گرفت. در حدیث شریف به روایت انس (رض) آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم در تفسیر آیه «فَوَرَّبُّكَ لَنَسَأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ۹۲» [الحجر: ۹۲] فرمودند: «از لا اله الا الله مورد پرسش قرار میگیرند».

توجه به سؤال و حسابرسی در روز قیامت و اینکه از همه می پرسند، «أَجْمَعِينَ» و از همه می کارها می پرسند، «عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ» یکی از عوامل بیداری است. وظیفه پیامبر هشدار است ولی حساب مردم با خداست. یادداشت:

وفق دادن این آیه «فَوَرَبِّكَ لَنَسْتَلَنَّهٗمْ أَجْمَعِينَ ۖ وَلَا يُسْئَلُ عَنْ ذُنُوبِهِمُ الْمُجْرِمُونَ». و، «فَيَوْمَئِذٍ لَا يُسْئَلُ عَنْ ذَنْبِهِ إِنْسٌ وَلَا جَانٌّ» این چنین است: قیامت شامل مراحل است؛ در یک مرحله سؤال و گفتار وجود دارد و در مرحله ای دیگر چنین امری وجود ندارد، عکرمه این نظر را پذیرفته است. و ابن عباس (رض) گفته است: سؤالی از آنها نمیشود که منظور از آن کسب خبر و استعلام باشد؛ یعنی از آنها سؤال نمیشود که آیا چنان و چنین عملی را انجام داده اید یا نه؛ زیرا خدا به همه چیز آگاه است. اما سؤال توبیخ و سرزنش از آنها میشود و از آنان می پرسد: چرا از قرآن نافرمانی کردید و چه دلیلی داشتید؟ (تفسیر قرطبی ۶۱/۱۰).

عَمَّا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۹۳﴾

از اعمالی که همواره انجام می داده اند. (۹۳)

یعنی اینکه و به زودی از افترای شان نسبت به قرآن و اختلاف نظرشان پیرامون آن و از کوبیدن ناروا و دروغین حق به وسیله باطل، از آنان خواهد پرسید.

فَأَصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ ﴿۹۴﴾

پس آنچه را که به دعوت و تبلیغ آن امر می شوی، اعلان و آشکار کن و از مشرکان روی بگردان. (۹۴)

مبلغ نباید به هیاهوی مخالفان اعتنا کند. پس ای پیامبر! دعوت به سوی حق را که پروردگارت تو را به ابلاغ آن مأمور ساخته است، آشکار کن، تبلیغ فرمان الله را علنی ساز یعنی: با دعوت نمودن از آنان به سوی توحید، دین حق را

آشکار کن و از کفار هیچ ترس و هراسی به دل راه نده؛ و به گفته‌ی مشرکان گوش مده. چون آنها تو را بر آشکار ساختن دعوت سرزنش کردند، به آنان هیچ اهمیتی نده و التفاتی نکن. زیرا تو بر حق هستی و آنها بر باطل.

«صدع»: به معنی شکافتن و آشکار کردن آمده است:

برخی از مفسران در بیان شأن نزول این آیه مبارکه می نویسند که: رسول الله صلی الله علیه وسلم پیوسته دعوت شان را مخفی می داشتند تا این آیه کریمه نازل شد و بعد از نزول آن، خود و اصحاب شان علناً به میدان آمدند و دعوت خویش را آشکار کردند.

إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ ﴿٩٥﴾

چون ما تو را از شر استهزا کنندگان کفایت [و حمایت] می کنیم. (۹۵)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«كَفَيْنَاكَ»: تو را بسنده ایم. تو را حمایت و حفاظت می کنیم (نگاه: بقره / ۱۳۷).
«مستهزئین»: هزء و هزو: مسخره کردن، خفیف شمردن. مستهزئ: مسخره کننده.
جمع آن مستهزءون است.

قبل از همه باید گفت که: حمایت و پشتیبانی الهی، قطعی است. و به یاد داشته باش که سخن حق و منطقی، هرگز بی مخالفت نیست. ای پیامبر! خداوند متعال تو را از شر ریشخندگران کفر پیشه حمایت خواهد کرد، بدینسان که آنان را به هزیمت کشانده و نیرنگ شان را بی اثر میگرداند سپس در آخرت نیز به سختی گرفتارشان می سازد.

این گروه تمسخرکننده، پنج تن از رؤسای و بزرگان مکه به نام‌های: ولید بن مغیره، عاص بن وائل، اسود بن مطلب، اسود بن عبدیغوث و حرث بن طلطله بودند که خداوند متعال همگی شان را نابود کرد و شر آنان را در یک روز واحد، از سر پیامبرش برداشت.

شأن نزول آیه ۹۵:

۶۳۱- ک: بزار و طبرانی از انس بن مالک (روایت کرده اند: نبی کریم (در مکه از نزد عده‌ای گذشت. آنها با چشم و ابرو پشت سر آن بزرگوار به ایشان اشاره کردند و گفتند: این همان است که می‌پندارد پیغمبر است و جبرئیل همراه اوست، جبرئیل) با انگشت به آنها اشاره کرد. در بدن آنها مثل جای ناخن خراشیدگی پیدا شد و کرم گرفت و بدبوی متعفن گردید، طوری که کسی نمی‌توانست به آنها نزدیک شود. خدا در همان مقام آیه «إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِئِينَ (۹۵)» را نازل کرد.

بزار ۲۲۲۲ و طبرانی چنانچه در «مجمع الزوائد» ۱۱۱۱۲ آمده از انس (رض) روایت کرده اند. هیشمی میگوید: «در این اسناد یزید بن درهم را ابن معین ضعیف می‌شمارد و غلاس ثقه می‌داند» در این اسناد عون مجهول است. بنابر این، خبر ضعیف است. به «ابن کثیر» (۴۰۶۸) مراجعه فرماید.

الَّذِينَ يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿۹۶﴾

آنانی که معبود دیگری را با الله قرار میدهند، پس خواهند دانست [که مرتکب چه خطای بزرگی شده اند و مستحق چه عذابی هستند]. (۹۶)

اگر اینها تو را به باد مسخره میگیرند، نگران و دل آزرده مباش، زیرا اینها حرمت خدا را هم نگاه نداشته‌اند. این گروه کافرانی که غیر از الله شریکانی بر گرفته و او را به پرستش یگانه ساخته‌اند «فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ (۹۶)» وعید و تهدید است به زودی (آنگاه که به سوی پروردگار خود بازگردند) کسانی که به سراغ غیر خدا میروند، به اشتباه کارخویش پی خواهند برد و فرجام کارشان را خواهند دانست.

وَلَقَدْ نَعْلَمُ أَنَّكَ يَضِيقُ صَدْرُكَ بِمَا يَقُولُونَ ﴿۹۷﴾

والبتّه ما خوب می‌دانیم که سینه تو تنگ میشود به سبب آنچه میگویند. (۹۷)

«يَضِيقُ»: تنگ می شود. یعنی ناراحت شدن و تنگدل گشتن است. در آیه مبارکه میفرماید: و قطعاً میدانیم که سینه‌ات از آنچه میگویند تنگ میشود از متهم ساختن به سحر و جنون و کفایت و دروغ، یا به سبب آنچه که درباره قرآن یا درباره خدای سبحان و تعالی میگویند. پس سخنان هرزه این ریشخندگران توطئه‌گر که دلت را به درد آورده و روحت را آزرده است هرگز بر ما پنهان نیست.

از فحوای آیه مبارکه بر می آید که: زمانیکه انسان درک و احساس کند، که رنج‌های ما زیر نظر الله متعال است، تحمل مشکلات پرابلم‌ها و رنج‌ها بر انسان آسان میشود. باید گفت که ظرفیت تمام انسانها حتی انبیاء محدود است. اعتراف باید کرد که: در برخی از اوقات لجاجت و یاوه‌گویی، سعه صدردارترین انسان را هم زیر فشار قرار میدهد. با در نظر داشت اینکه خداوند متعال میفرماید: «أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ» سیرت نویسان می نویسند که سینه مبارکه رسول الله صلی الله علیه و سلم در جنگ‌ها تنگ نشد، ولی از حرف‌های بجا و بیمورد کفار و دشمنان دین دلگیر شد.

فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَكُنْ مِنَ السَّاجِدِينَ ﴿٩٨﴾

پس (برای دفع دلتنگی و ناراحتی آنان) پروردگارت را تسبیح و حمد گو، و از سجده کنندگان (نماز گزاران) باش. (۹۸)

«السَّاجِدِينَ»: سجده برندگان. که هدف از آن نماز گزاران است. یعنی هرگاه از عناد و اصرارشان دلتنگ شوی؛ توجه خود را از آنها گردانیده، همه تن به تسبیح و تحمید خدای تعالی مشغول باش.

معالجه تنگدلی از آزار دشمنان:

قبل از همه باید گفت که: دواي اساسی و معجزه اساسی در دفع فشارهای روحی و روانی، همانا نماز، سجده، تسبیح و حمد پروردگار با عظمت است.

در آیه مبارکه آمده است که: از نمازگزاران باش زیرا وقتی چنین کردی، خداوند متعال اندوه، خفگان و نگرانیت را برطرف می سازد و غم و پریشانی را از تو دور کرده و سینهات را باز و گشاده می کند.

در آیه مبارکه میفرماید: پس سخنان شان تو را اندوهگین نسازد و با ستایش پروردگارت تسبیح گوی با این عبارت: «سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ» و از نمازگزاران با تواضع باش و بدان که تسبیح و حمد و نماز، شفای آن علت‌هایی است که دل‌ها در سرای فریب و دنیای پر از نیرنگ بدن تنگ می شود.

واقعیت امر همین است که: یاد الله، نماز، سجده و عبادت الهی، چیزهایی است که در اثر آن قلب انشراح و اطمینان می یابد؛ و غم و الم زائل می شود. بنابر آن، نبی کریم صلی الله علیه و السلام عادت داشتند که در حال وقوع امر مهم و اندیشه، به نماز می شتافتند.

وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ﴿٩٩﴾

و پروردگارت را تا هنگامی که تو را مرگ بیاید، بندگی کن. (۹۹) «الْيَقِينُ»: امر مسلم. عقیده قاطعانه. مراد مرگ است که کسی در آن تردید ندارد (ملاحظه فرماید سوره مدثر آیه: ۴۷). تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن» «الْيَقِينُ» یعنی، مرگ؛ زیرا مرگ، امری یقینی است و کسی از آن نجات نمی یابد (مدثر/ ۴۳ تا ۴۷). در این آیه مبارکه جمهور سلف «یقین» را به معنی مرگ گرفته اند؛ یعنی، تا آخرین نفس به عبادت خدا (ج) مصروف باش.

مهمتر از عبادت، استمرار آن است!

ای محمد! پروردگارت را پرستش نموده او را چنان بندگی و اطاعت کن که این روحیه تا پایان زندگی همراهت باقی بماند، تا آنگاه که مرگت فرا رسد، یعنی همان حقیقتی که بدان یقین کامل داری.

در تفسیر انوار القرآن آمده است: این آیه دلیل بر آن است که پرستش پروردگار متعال و انجام عبادات همچون نماز گزاردن بر انسان فرض است تا وقتی که عقل وی کار میکند. پس مؤمن باید در هر وضعیت جسمی ای که قرار داشته باشد به حسب حالش نماز بگزارد چنان که در حدیث شریف آمده است: «ایستاده نماز بگزار و اگر نمی توانستی نشسته و اگر نمیتوانستی به پهلو». همچنین این آیه دلیل بر عدم صحت قول برخی از ملحدانی است که میگویند: مراد از «یقین» در این آیه «معرفت» است لذا از نظر آنها معنی این است: پروردگارت را تا وقتی که به سر حد معرفت و یقین می رسی عبادت کن بنابر این، وقتی یکی از آنان به پندار خود به حد معرفت رسید، تکلیف از وی ساقط میشود. شکی نیست که این رأی چنانکه ابن کثیر گفته کفر و گمراهی و جهل است زیرا با وجود آنکه انبیاء علیهم السلام و أصحاب شان خداشناس ترین مردم و داناترین آنان به حقوق و اوصاف الهی بوده اند، در عین حال عابدترین و مواظب ترین آنها بر عبادت خداوند متعال و انجام دادن خوبی ها تا دم مرگ خویش نیز بوده اند و هرگز کمال معرفت شان به پروردگار متعال، ایشان را از انجام تکالیف و عبادات شان باز نداشته بلکه بر خشوع و خضوع و نیایش و شکر و ریاضت شان افزوده است. (تفسیر انوار القرآن).

و من الله التوفيق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
سوره النحل

جزء ۱۴

سوره نحل در مکه نازل شده، دارای یکصد و بیست و هشت آیه و شانزده رکوع است.

وجه تسمیه:

این سوره به سبب اینکه در آن داستان «نحل» یا زنبور عسل در (آیات ۶۸ و ۶۹) به بیان گرفته شده است، بنام سوره «نحل» مسمی می باشد. همچنین این سوره را به سبب نعمت‌هایی که خداوند متعال در آن بر بندگانش برشمرده است، سوره «نعم»: نعم (نعمات الهی نیز نامیده‌اند. «نعم» به کسر نون جمع نعمت است، زیرا در این سوره به طور خاصی ذکر نعمت‌های بزرگ خداوندی آمده است.

محور کلی بحث این سوره:

محور کلی بحث این سوره همچون عموم سوره‌های مکی، اثبات توحید، معاد و نبوت، بیان دلایل یگانگی، قدرت و عظمت حق تعالی، طرح شبهات منکران و دفع آنهاست.

یادداشت:

در سوره‌های مکی معمولاً سخن از اصول عقاید است، اما در سوره نحل با آن که مکی است، برخی احکام و قوانین کلی اسلام نیز بیان گردیده است.

سایر خصوصیات سوره نحل:

سوره نحل از جمله سوره‌های سوگند دار (آیه ۵۶). و آغاز و انجام این سوره آمده است که الله متعال هم قهار است (صاحب عذاب و عقوبت) و هم رحمان است (صاحب رحمت و نعمت).

تعداد آیات، کلمات و حروف سوره نحل:

طوریکه در فوق هم یاد آور شدیم که سوره نحل به جز سه آیه‌ی آخر که بین راه مکه به مدینه نازل شده، متباقی سایر آیات آن در مکه نازل شده اند. تعداد آیات سوره نحل به صد و بیست و هشت (۱۲۸) آیه می‌رسند. تعداد کلمات آن به دو هزار و هشتصد و چهل (۲۸۴۰) کلمه می‌رسند. تعداد حروف آن به هفت هزار و هفتصد و هفت (۷۷۰۷) حرف می‌رسند. (لازم به تذکر است که اقوال علماء در تعداد کلمات و حروف سوره نحل مانند سایر سوره‌ها مختلف بوده. تفصیل در این مبحث را در سوره طور تفسیر «احمد». مطالعه فرماید.)

ارتباط سوره نحل به سوره حجر:

همانطوریکه سوره حجر به تهدید کفار، خاتمه یافت، سوره نحل نیز با تهدید ایشان آغاز می‌شود.

بدین ترتیب پایان سوره‌ی حجر با آغاز سوره نحل پیوند محکمی دارد. در سوره‌ی حجر می‌فرماید: «فَوَرَّبُّكَ لَنَسْأَلَنَّهُمْ أَجْمَعِينَ ۹۲ حجر» (پس سوگند به پروردگارت که از همه آنان خواهیم پرسید)، بر اثبات زنده شدن در قیامت و سؤال از عملکرد در دنیا دلالت می‌کند. و آیه‌ی «وَاعْبُدْ رَبَّكَ حَتَّىٰ يَأْتِيَكَ الْيَقِينُ ۹۹ حجر» (و پروردگارت را پرستش کن تا آنکه یقینی (مرگ)، تو را فرارسد)، نیز نشان فراسیدن مرگ هر کس در وقت معلوم آن است. در این سوره می‌فرماید: «أَتَىٰ أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ انحل» فرمان و امر خدا (مرگ) می‌رسد. همچنین این سوره با سوره‌ی ابراهیم مناسبت دارد: در این سوره از مرگ، عذاب و سپس از نعمتها بحث بعمل آمده (آیات ۲۸ الی ۳۸) و در آیه ای ۳۴ ابراهیم از نعمت الله متعال یاد میکند، همانگونه که در آیه‌ی ۱۸ همین سوره، عین آنرا تکرار میکند: «...و ان تعدوا نعمت الله لا تحصوها».

خصوصیات سوره نحل:

سوره نحل جزو سور مئین (صد آیه ای ها) است ابن قتیبه میفرماید: سور مئین سوره هایی هستند که بعد از سور طوال آمده اند علت نامگذاری این سوره ها به مئین نزدیک بودن تعداد آیه های این سوره ها به عدد صد میباشد.

گفته شده این سوره ها عبارتند از «بنی اسرائیل، کهف، مریم، طه، انبیاء، حج و مؤمنون». برخی دیگر از مفسران سور مئین را سوره های «توبه، نحل، هود، یوسف، کهف، بنی اسرائیل، انبیاء، طه، مؤمنون، شعراء و صافات» ذکر کرده اند.

یادداشت آیه سجده در سوره نحل:

در آیه چهل و نه و پنجاه این سوره سجده تلاوت وجود دارد. «وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةِ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ» (۴۹) «يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ» (۵۰) (تفصیل در مورد سجده تلاوت را میتوان در سوره سجده تفسیر احمد مطالعه فرماید).

محتوای سوره نحل:

طوریکه یاد آور شدیم؛ سوره نحل از جمله سوره هایی است که در مکه می مکرمه نازل شده و به موضوعاتی مهم و اساسی اعتقادی از قبیل الوهیت و وحی و حشر و نشر می پردازد. و در کنار آن درباره ی قدرت و یگانگی الله متعال در این گیتی و جهان پهناور، به بحث می پردازد، از آیات و نشانه های خدا در آسمان ها و زمین و ابحار و کوه ها و دره ها و دشت و دمن و آب ریزان و حاصلات و میوجات و نباتات و کشتی های روان در ابحار و ستارگانی که راهروان در تاریکی شب با استفاده از آنها راه خود را می یابند و سایر مناظری که انسان در حیات اش آن را می بیند و با گوش و چشم آن را درک می کند، سخن به میان می آورد. تمام اینها دلایل زنده و واضحی هستند که بر یگانگی خداوند عزوجل دلالت دارند و گویای آثار قدرت او هستند، قدرتی که به وسیله ی آن عالم هستی را ابداع کرده است.

سوره نحل در بیدایت به قضیه‌ی وحی پرداخته است که محل انکار و تمسخر مشرکان قرار گرفت، آنان وحی را تکذیب کردند و قیام قیامت را بعید میدانستند و از پیامبر صلی الله علیه وسلم میخواستند عذابی را که آنها را از آن میترساند و بر حذر میدارد، زودتر بر سر آنان بیاورد. و هرچه زمان میگذشت و عذابی بر آنان نازل نمی شد تمسخر و هتاک‌های آنها افزایش می یافت.

سوره نحل همچنین به موضوع توحید و یگانگی خداوند متعال می پردازد و در این راستا دیدگان را متوجه قدرت خداوند متعال واحد قهار می سازد و حواس و اعضای انسان را مخاطب قرار داده تا با یاری جستن از عقل و اندیشه راه خدا را در پیش گیرد و در پرتو آثار و آیات خدا در جهان هستی راه تکامل و تعالی را در پیش گیرد.

سپس نتیجه‌ی ناسپاسی و کفران نعمت های خدا را به انسان تذکر داده و آنها را از سرانجام و خیمی که هر منکر و دشمنی با آن روبرو خواهد شد، بر حذر می دارد.

و سوره در خاتمه از پیامبر صلی الله علیه و سلم درخواست کرده است که با پند و اندرز نیکو به دعوت به سوی خدا پردازد و در مقابل اذیت و آزاری که در راه تبلیغ رسالت خدا متعال می بیند، صبر و شکیبایی را پیشه کند.

محتوای کلی سوره نحل:

محتوای کلی سوره نحل را میتوان در موضوعات ذیل خلاصه و جمع بندی نمود: بیش از همه بحث از نعمت های خداوند متعال در این سوره به میان آمده و تمام جزئیات و دقت توضیح و تشریح گردیده است، که حس شکر گذاری هرانسان آزاده ای را بیدار میکند، و از این راه او را به آفریننده این همه نعمت و موهبت نزدیک می سازد.

همچنان در این سوره از دلائل توحید و عظمت خلقت خدا، و معاد، و تهدید مشرکان و مجرمان بحث میکند.

در این سوره از احکام مختلف اسلامی همانند دستور به عدل و احسان و هجرت و جهاد و نهی از فحشاء و منکر و ظلم و ستم و پیمان شکنی و همچنین دعوت به شکرگزاری از نعمتهای او بحث بعمل آمده است، و در همین رابطه از ابراهیم علیه السلام قهرمان توحید به عنوان یک بنده شکرگزار در چند آیه نام میبرد در این سوره بحثی از بدعتهای مشرکان بعمل آمده و در همین رابطه، مثلتهای حسنی جالبی ذکر می کند.

هکذا در این سوره انسانها را از وسوسه های شیطان بر حذر می دارد.

نعمت های ذکر شده در سورة نحل:

امام قرطبی در تفسیر خویش مینویسد که: یکی از نامهای سوره نحل، «نعمت» است، زیرا اضافت از پنجاه نعمت در این سوره مبارکه به بیان گرفته شده است: از جمله درباره خلقت آسمانها: «خَلَقَ السَّمَاوَاتِ، خَلَقَتْ زَمِينَ «وَالْأَرْضِ»، چهارپایان و مواشی: «وَالْأَنْعَامِ»، پوشش: «لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ»، سایر استفاده ها از منابع حیوانی، «وَمَنْفَعٌ»، استفاده از گوشت حیوانات، «مِنْهَا تَأْكُلُونَ»، استفاده از جمال و زیبای های حیوانات: «فِيهَا جَمَالٌ»، استفاده از آنها در امور ترانسپورت و حمل و نقل: «تَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ»، هدایت: «عَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ»، آب: «مِنْهُ شَرَابٌ»، مراتع: «فِيهِ تُسَيَّمُونَ»، میوه ها: «وَمِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ»، شب و روز: «سَخَّرَ لَكُمْ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ»، آفتاب و مهتاب: «وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ»، ستاره: «وَالنُّجُومَ»، نعمت ها و موجودات رنگارنگ زمینی: «ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ»، ابحار و جواهرات دریایی: «سَخَّرَ الْبَحْرَ... تَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حَبْلَةً»، حرکت کشتی: «تَرَى الْفُلْكَ مَوَاحِرًا»، کوه ها: «وَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ»، نهرها: «وَأَنْهَارًا»،

راه‌ها: «وَسُبُلًا»، علائم طبیعی: «وَعَلَامَاتٍ»، راهیابی از طریق ستارگان: «وَبِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ»، سرسبزی زمین: «فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا»، شیر خالص: «لَبَنًا خَالِصًا»، مواد حاصله خوردنی از میوه‌ها: «تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا»، عسل: «فِيهِ شِفَاءٌ»، همسر: «مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا»، فرزندان و نواسه‌ها: «مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَيْنِينَ وَحَفَدَةً»، رزق حلال و طیب: «رَزَقَكُمُ مِنَ الطَّيِّبَاتِ»، داشتن گوش: گوش: «جَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ»، داشتن نعمت چشم: «وَالْأَبْصَارَ»، داشتن عقل و روح: «وَالْأَفْنِدَةَ»، داشتن مسکن ثابت: «مِنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا»، داشتن مسکن سیار: «جَعَلَ لَكُمُ مِنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا»، داشتن انواع پوشاک: «مِنْ أَصْوَابِهَا وَأُوبَارِهَا وَشُعَارِهَا أَثَانًا وَمَتَاعًا»، نعمت سایه: «جَعَلَ لَكُمُ مِمَّا خَلَقَ ظِلَالًا»، پناهگاه مطمئن در کوه‌ها: «مِنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا»، نعمت لباسی که انسان را از گرما و سرما حفظ کند: «سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ»، نعمت زره و لباس رزم: «تَقِيكُمُ بِأَسْكَمٍ»

خواننده محترم!

طوری‌که در فوق هم یادآور شدیم در این سوره بر مطالب ذیل اشاراتی بعمل آمده است:

فلسفه خلقت چهارپایان (آیات ۵ الی ۸)

فلسفه وجود ابحار (آیه ۱۴)

فلسفه وجود کوه‌ها و دریاها (آیه ۱۵)

مبحث هجرت در راه الله (آیه ۴۱ و ۴۲)

نعمت‌ها و در مقابل ناسپاسی انسان (آیات ۵۳ تا ۵۵)

در مورد اینکه وقت وفات و مرگ تمام انسانها معین تمام مس باشد. (آیه ۶۱)

در مورد فلسفه نزول قرآن عظیم الشأن (آیه ۶۴)

نعمات موجود در مالداری (آیه ۶۶)

نعمات موجود در درختان (آیه ۶۷)
درباره زنبور عسل (آیات ۶۸ و ۶۹)
ابتلا به فراموشی در بعضی انسان ها (ارذایل عقل) (آیه ۷۰)
برتری برخی از انسانها بر برخی دیگر در مال شان (آیه ۷۱)
بدی وزیان های پیمان شکنی ها (آیه ۹۱)
تشبیه پیمان شکنان (آیه ۹۲)
پناه بردن به الله متعال هنگام قرائت قرآن از شر شیطان (آیات ۹۸ و ۹۹)
خوردنی های حرام (آیه ۱۱۵) و غیره موضوعات و مطالب.

ترجمه و تفسیر سورة نحل

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

به نام خدای بخشاینده و مهربان

أَتَىٰ أَمْرُ اللّٰهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ سُبْحٰنَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿١﴾

امر الله [در مورد عذاب کافران و مشرکان] فرا رسیده است، پس آن را به شتاب طلب نکنید، او پاک و بلند مرتبه است از چیزهایی که با او شریک میسازند. (۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«أَتَىٰ»: آمد. فرا رسید. استعمال فعل ماضی به جای فعل مضارع، به خاطر حتمی بودن و قریب الوقوع بودن مسأله است.

«أَمْرٌ»: دستور. در اینجا مراد چیزی است که بدان دستور داده می شود که قیامت است (انبیاء / ۱ و قمر / ۱).

«فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ»: به شتاب آن را نخواهید، در فرا رسیدن آن شتاب مکنید. «ترجمه معانی قرآن».

سر آغاز این سوره با وعید شدید و عنوان بیمناک شروع شد، و سببش این گفتار مشرکین مکه است که باشتاب از پیغمبر صلی الله علیه وسلم درخواست میکردند که هرچه زودتر عذاب دنیا یا عذاب آخرت را به آنها برساند. هر وقتیکه زمان می گذشت و عمرشان به طول می انجامید و عذابی گریبانگیرشان نمی گردید بر شتاب و عجله خود می افزودند، ریشخند و تمسخر خویش را اضافه میکردند، و به بیشرمی و تمسخر خویش میافزودند، و گمان می بردند که محمد صلی الله علیه وسلم آنان را از چیزی بیم میدهد و میترساند که نه وجود و نه حقیقت دارد، تا بدین وسیله ایشان بدو ایمان بیاورند و تسلیم او شوند.

دیگر حکمت خدا را در مهلت دادن برای شان، و رحمت او را در ادامه زندگانی شان نمی دانستند، و تلاش نمی کردند که درباره نشانه های قدرت و عظمت خداوند متعال در جهان ماحول خویش بیندیشند، و به آیه های الله متعال در قرآن عظیم الشان بنگرند.

ولی آنان فراموش کرده بودند که: فرمان های الهی قطعی و وقوع قهر الهی حتمی است طوریکه میفرماید: «أَتَى أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ» «فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ» در کار الهی نباید انتظار عجله را داشته باشیم، بلکه کار او حکیمانه است و در وقت اش آنرا انجام می دهد.

جمهور مفسران بدین باور اند که هدف از «امر الله» در این آیه، روز قیامت است. ای منکران قیامت! فرمان الله متعال در رسید و قیامت نزدیک شد. پس از روی تمسخر، استهزاء و ریشخند، عذابی را که محمد صلی الله علیه وسلم وعده ای آنرا داده است شتاب و عجله نکنید. یعنی روز قیامت خواه ناخواه به زودی آمدنی است. به صیغهی ماضی آمده است، «أتی»؛ زیرا تحقق و نزدیکی وقوع آن مسلم است.

باید متذکر شد که؛ اعراب عادتاً به امری که وقوعش حتمی است، می گویند: «آن امر آمد» و از آن به زمان گذشته (ماضی) تعبیر می کنند.

امام فخر رازی میفرماید: از این جهت که حتماً محقق می شود، به صیغهی ماضی بیان شده است، همچنان که به کسی که یاری می طلبد گفته می شود: کمک آمد بی تابی مکن! (تفسیر کبیر رازی ۲۱۸/۱۹).

برخی از مفسران در تفسیر جمله «أَتَى أَمْرُ اللَّهِ» نوشته اند که: مراد از «امر الله»، بعثت محمد صلی الله علیه وسلم است. و حتی برخی از مفسران نگاشته اند که: مراد از آن، فرود آوردن عذاب خداوند متعال بر مشرکان است.

«سُبْحَانَهُ وَ تَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ (۱)»: منزه و مقدس است حق تعالی از شرک مشرکان. یعنی: خدای سبحان منزه و برتر است از شرک آوری آنان، یا از این که شریکی داشته باشد.
شأن نزول:

صحابی جلیل القدر ابن عباس (رض) در شأن نزول آیه مبارکه میفرماید: وقتی آیه «قَتَرَبْتِ السَّاعَةَ» نازل شد، کافران گفتند: محمد گمان میکند قیامت نزدیک است، بعضی از کارها را کنار بگذارید تا ببینیم چه میشود. وقتی مدتی طول کشید: گفتند: یا محمد! از آنچه که ما را از آن می ترسانی خبری نشد؟! آنگاه آیه «أَتَى أَمْرُ اللَّهِ فَلَا تَسْتَعْجِلُوهُ» نازل شد. (زاد المسیر ۴/۴۳۶).
خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه که (۱ الی ۹) دلایل در مورد وحدانیت الله متعال مطرح بحث قرار گرفته است.

يُنزِلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ أَنْ أَنْذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ ﴿۲﴾

(خداوند) ملائکه را با وحی، به حکم خود بر هر کس از بندگانش که بخواهد فرود می آرد، که بترسانید (مردم را از مخالفت با پیغام الهی) که هیچ معبودی برحق به جز من (الله) نیست، پس از من بترسید (و خود را از عذابم نگاه دارید). (۲)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«الرُّوح»: هدف از آن به طور عام وحی و نبوت (غافر / ۱۵) و به طور خاص قرآن عظیم الشأن است (شوری / آیه ۵۲). تشبیه و تعبیر وحی و نبوت یا قرآن به روح در آیه مبارکه؛ بدان خاطر است که اینها مانند روح که مایه حیات بدنها است، مایه حیات قلبها و عقول می باشند (انفال / ۲۴).

«مِنْ أَمْرِهِ»: به فرمان خود یا این که: این وحی و نبوت یا قرآن، کاری از کارهای خدا و رازی از رازهای او است. «ترجمه معانی قرآن».

«يُنزِلُ الْمَلَائِكَةَ بِالرُّوحِ مِنْ أَمْرِهِ»: خداوند متعال فرشتگان را با وحی که حامل فرمان وی است بر هر کس از بندگانش که بخواهد نازل میکند، یعنی: خداوند متعال انبیای خود را به وحی خویش که فرشتگانش آن را به ایشان فرود می آورند، مخصوص ساخته است.

تعبیر از وحی با کلمه روح دارای سایه روشن و معنی خود است. وحی زندگی و سرچشمه زندگی است: زندگی جانها و دلها و درونها و عقلها و شعورها است. زندگی جامعه است. زیرا وحی آسمانی جامعه را از تباهی، فروپاشی و سقوط در لجنزار حفظ و مصون میدارد.

وحی اولین چیزی است که الله متعال آن را از آسمان برای انسان نازل میفرماید، و اولین و بهترین نعمت از نعمتهائی است که الله متعال با آنها بر بندگان تفضل و بزرگواری می نماید.

«عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ»: «به امر خویش بر هر کس از بندگانش که بخواهد فرود می آورد» یعنی: خداوند متعال انبیای خود را به وحی خویش که فرشتگانش آن را به برگزیدگان مردمان - یعنی پیغمبران - نازل می کنند.

باید یاد آور شد که: از جمله، «مَنْ يَشَاءُ» (کسیکه بخواهد آنها را کسب کند)، آیه مبارکه برمی آید که: رسالت امری انتصابی است نه اکتسابی. «مَنْ يَشَاءُ» (کسیکه بخواهد آنها را کسب کند)، البته خداوند متعال حکیم است و بی جهت کسی را به مقام نبوت نمی رساند.

«أَنْ أُنذِرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ (۲)»: در آیه مبارکه ملاحظه می نمایم که: اولین شرط دریافت وحی الهی، روح عبودیت و بندگی پیامبران علیهم السلام

بوده است. پس ایشان را با پیام هشدار دهنده مردم از شرک، فرا خواننده شان به سوی توحید الله متعال لاشریک و دعوتگر به سوی خداترسی و تقوی - از طریق انجام اوامر و اجتناب از نواهی - به میان مردم میفرستد. یعنی: آنان را به توحید و یکتاپرستی ام دستور دهید و این وحدانیت را همراه با بیم دهی (انذار) به آنان اعلام کنید. در فهم آیه مبارکه در می یابیم که: توحید، محور دعوت همه پیامبران علیهم السلام را تشکیل میدهد. «فَاتَّقُونَ»: «پس، از من پروا کنید» ای بندگان من! این هشدار است به آنان که مبادا به وی شرک آورند.

خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ تَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ ﴿٣﴾

آسمان ها و زمین را به حق آفرید، او برتر است از این که شریک برای او میسازند. (۳)

«بِالْحَقِّ»: به مقتضای حق و برابر حکمت.

خلقت و آفرینش آسمان ها و زمین، بیهوده و باطل نیست، بلکه بر حق استوار است. یعنی: آنها را به تدبیری درست، نظامی مستحکم و زیربنای متینی از حکمت آفرید تا بر قدرت و وحدانیت وی دلالت کنند.

حق عنصر اصلی در اداره کردن و چرخاندن آسمان ها و زمین و هر چه در آسمان ها و زمین است. از همه چیز آسمان ها و زمین و آنچه میان آن ها است چیزی یافته نمی شود که بیهوده و ناسنجیده و سرسری باشد. بلکه هر چیزی بر حق استوار است و آمیزه به حق و همراه با حق است و در نهایت به حق منتهی می شود و به سوی حق بر می گردد.

«تَعَالَى عَمَّا يُشْرِكُونَ»: (خداوند جهان) منزّه (از اوصافی است که مشرکان در باره او بر زبان می رانند، و دور) و برتر از چیزهایی است که (آنان) شریک (خداوند تبارک و تعالی) می سازند. برتر، مقدس تر و فراتر است؛ خدا دور از شریک ایشان است، و برتر از چیزهایی است که شریک او میسازند از میان

آفریدگان خدائی که آسمانها و زمین را آفریده است، و آنکه را و آنچه را که در آسمانها و زمین است آفریده است. هیچ کسی و هیچ چیزی شریک پروردگار با عظمت نمیباشد. الله متعال آفریدگار یگانه بی انباز و شریکی است.

خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ ﴿٤﴾

انسان را از نطفه ای (بی ارزشی قطره منی) آفرید، و سرانجام او موجودی فصیح و مدافع آشکار از خویشتن گردید. (۴)

«خَلَقَ الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ»: نوع انسان را از نطفه‌ی ناچیز و ضعیف ایجاد کرده است «النُّطْفَةُ»: یعنی منی. نطفه عبارت است از آب رقیقی که انسان از آن ساخته می شود. همچنان نطف به معنی چکید نیز آمده است.

«خَصِيمٌ»: از خصومت به معنای جنگجو، مشتق است. این آیه ؛ مشابه به فهم (آیه ۷۷ سوره یس) است که میفرماید: «خَلَقْنَاهُ مِنْ نُطْفَةٍ فَإِذَا هُوَ خَصِيمٌ مُّبِينٌ وَ ضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ» یعنی با آنکه ما او را از نطفه‌ای آفریده‌ایم، اما چنان به خود مغرور شده که در برابر ما به دشمنی بر می خیزد و برای ما این مثال را میزند که چگونه استخوان‌های پوسیده، دوباره زنده میشوند، گویا او آفرینش خودش را فراموش کرده است.

در آیات متعددی از جمله در (آیه ۲۰/سوره‌ی مرسلات) خواندیم که از نطفه، به «ماء مهین» «آبی پست» تعبیر بعمل آمده است. چگونه «ماء مهین»، «خَصِيمٌ مُّبِينٌ» می شود؟

ابن جوزی در این مورد میفرماید: هر چند انسان از نطفه‌ای ضعیف به وجود آمده است، اما با این وجود به دشمنی برخاسته و منکر رستاخیز است، مگر نمی شود آغاز آفرینش خود را دلیل وجود آخرت قرار دهد و دریابد آن که او را ایجاد کرده است میتواند او را بار دیگر باز آورد؟! (زاد المسیر ۴/۴۲۹).

با تأسف باید گفت که: غرور و تکبر بیجای انسان راتا بدان حد می رساند که: روزی در زندگی خویش حتی در برابر خالق خود به خصومت و اظهار دشمنی هم می پردازد.
شان نزول آیه:

در مورد شان نزول آیه مبارکه آمده است که: آیه کریمه در باره ابی بن خلف نازل شد آنگاه که او استخوان پوسیده‌ای را نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم آورد و گفت: ای محمد! آیا فکر میکنی که الله متعال این را بعد از آن که پوسیده است، زنده می کند؟!

وَالْأَنْعَامَ خَلَقَهَا لَكُمْ فِيهَا دِفْءٌ وَمَنْفَعٌ وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ ﴿٥﴾

چهار پایان را برای شما آفریده است در آنها برای شما وسیله گرم شدن و فائده‌های دیگر است. و از آنها (گوشت و چربی آنها را) می خورید. (۵)
تشریح لغات و اصطلاحات:

«الْأَنْعَام»: جمع نعم به فتح نون است به چهارپایان مانند (شتر، گاو، گوسفند، اسب، قاطر، الاغ و غیره حیوانات اطلاق میشود که برای مصلحت انسان خلق شده است.) (مفردات راغب).

«دِفْءٌ»: گرمی. در اینجا مراد وسیله‌ای است که انسان توسط پشم و پوست آنها آن خود را از سرما محفوظ و تن خود را بدان گرم می دارد. هدف اینست که از آن برای خود لباس گرم تهیه بدارند.

«وَمِنْهَا تَأْكُلُونَ (۵)»: و منافع بسیار زیاد و سود بزرگ دیگری نیز برای شما دارند، از جمله از گوشت، شیر چربی و مسکه آنها استفاده ببرید و هکذا از آنها بمتابه وسایل حمل و نقل (سواری) استفاده بعمل خواهید آورد.

وَلَكُمْ فِيهَا جَمَالٌ حِينَ تُرِيحُونَ وَحِينَ تَسْرَحُونَ ﴿٦﴾

و برای شما در آن ها زینت و زیبایی است وقتی که آنها را (شام از چراگاه) می آورید و وقتی که آنها را (صبح به چراگاه) می برید. (۶)

تُرِيحُونَ از رواح و تَسْرَحُونَ از سراح مشتق شده است که بردن چهار پایان را به هنگام صبح سراح و به هنگام شب، برگشتن آنها را از چرا رواح می گویند. الله متعال مخصوصاً این دو وقت در آیه مبارکه را یاد کرد زیرا مالکان مواشی و چهار پایان خود در این دو وقت اهتمام و عنایت بیشتری می ورزند.

همچنان چرا در آیه مبارکه وقت برگشت مواشی از چراگاه را بر وقت رفتن آنها مقدم گردانیده است؟ زیرا این حیوانات در وقت برگشت، سیر و سیراب و خرم و با مایه‌هایی پر از شیر از صحرا می آیند، ظرف‌ها را پر از شیر، دلها را پر از سرور و چشم‌ها را پر از بهجت می سازند و سخت دل‌آرا و چشم‌نواز می شوند.

وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَّمْ تَكُونُوا بِالْغَيْهِ إِلَّا بِشِقِّ الْأَنْفُسِ إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَّءُوفٌ رَّحِيمٌ ﴿٧﴾

و بارهای سنگین شما را به شهر و سرزمینی حمل میکنند که جز با رنج و مشقت به آن نمیتوانستید برسید، یقیناً پروردگارتان رؤوف و بسیار مهربان است. (٧)

«اثقال»: بارها. اثقالکم: ثقل (بر وزن عنب): سنگینی. ثقیل: سنگین. ثقل (بر وزن شبر): بار و آن چیزی است که حملش سنگین است. «بلد»: ناحیه و سرزمین، اعم از آباد و غیرآباد. (ابراهیم آیه ۳۵). «بالغیه»: رسندگان بدان.

«شقی»: به رنج افکندن. به مشقت انداختن. «ترجمه معانی قرآن». «وَتَحْمِلُ أَثْقَالَكُمْ إِلَىٰ بَلَدٍ لَّمْ تَكُونُوا بِالْغَيْهِ إِلَّا بِشِقِّ الْأَنْفُسِ»: با در نظر داشت اینکه چهارپایان نسبت به انسان قوی تراند، اما به قدرت الهی، آنان را در خدمت انسان رام ساخته اند تا کالاهای شما را مانند خوار و بار و غیره را، به سوی شهرهای دور، آنجا که جز با دشواری بزرگ توان رسیدن به آن نداشتید، حمل می کنند.

«إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَّؤُفٌ رَّحِيمٌ»: آی انسان! بیگمان پروردگارتان به شما صاحب لطف است از این رو به ضعف و بیچارگی شما رحم کرد و آنچه را که وسیله یاری و مددکاری برای تان است رامتان گردانید، پس او با رأفت خود منافع را برای شما جلب کرده و با رحمت خود دشواری ها را از شما دفع میکند. و قابل یاد آوری است که: نعمت های الهی به بشر، بر اساس لطف و رحمت باری تعالی است، نه آنکه ما از او طلبی داشته باشیم.

وَالْخَيْلَ وَالْبِغَالَ وَالْحَمِيرَ لِتَرْكَبُوهَا وَزِينَةً وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ ﴿٨﴾

و اسبها و قاطرها و الاغها را آفریده تا بر آنها سوار شوید، تجمل و زینتی (برای شما) هست. و چیزهایی [در آینده جز این وسایل نقلیه حیوانی] به وجود می آورد که شما نمی دانید. (۸)

«خیل»: به معنای تکبر است و در اینجا هدف از آن، «اسب» است، گویا در اسب سواری نوعی، احساس بزرگی و تکبر به انسان دست می دهد.
«بغال»: به معنای «قاطر» است که از آمیزش اسب و الاغ به وجود می آید و «حمیر» جمع «حمار» به معنای «الاغ - خر» است.

در ماحول و محیطی همچون محیطی که قرآن در آن برای اولین بار نازل میگرددیده است، در همچون محیطی نعمت چهارپایان برجسته و چشمگیر است، نعمتی که زندگی بدون آن برای انسانها ناممکن و طاقت فرسا است.

و خداوند متعال اسبان و شتران، خران و قاطران را برای شما آفرید تا بر پشت آنها سوار شوید و آنها را برای شما و کاروانها و سفرهایتان مایه تجملی قرار داد، چرا که در وجود آنها منظری آراسته و نیکو جلوه گر است.

«وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ (۸)»: و در آینده خداوند متعال از وسایل سواری و غیر آن چیزهایی را برای شما خلق میکند که اکنون آن را نمی دانید، مانند وسایل نقلیه امروزی اعم از ریل، طیارات، کشتی های بزرگی باربری و مسافرین و

سایر و سایل و امکانات حمل و نقل پیشرفته که به وسیلهی آن زمان کوتاه میشود. البته این اکتشاف و اختراع را الله متعال به انسان یاد داده و آن را به او الهام کرده است.

شیخ سید قطب در تفسیر خویش «فی ظلال القرآن» در این مورد می نویسد: وسایل حمل و نقل و سواری، که امروزه به وجود آمده و مردم آن زمان از آن بی خبر بودند. اما قرآن نهاد و قلوب و اذهان را بدون انکار و جمود برای آن آماده میکند: «وَيَخْلُقُ مَا لَا تَعْلَمُونَ» تا مردم نگویند: پدران ما از اسب و شتر و الاغ استفاده می بردند و ما جز از آنها استفاده نمی کنیم. از این رو قرآن اذهان و قلوب را آمادهی استقبال از محصولات بدست آمده، اختراعات و اکتشافات علم کرده است که در آینده تحقق پیدا می کند.

مفسران می نویسند که: این آیه یکی از بزرگترین معجزات علمی قرآن کریم است که مرزهای مکان و زمان را پشت سر گذاشته است.

وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ وَمِنْهَا جَائِرٌ وَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ ﴿٩﴾

و قرار دادن راه راست [برای هدایت بندگان به سوی سعادت ابدی] فقط بر عهده الله است، و برخی از این راه ها کج و منحرف است [که حرکت در آن شما را از سعادت ابدی محروم می کند]، و اگر خدا می خواست همه شما را [به طور اجبار] به راه راست هدایت میکرد. (۹)

هدایت به راه راست بر خدا لازم است (لیل/۱۲). بیان راه درست و جداسازی آن از راه نادرست بر خدا واجب و لازم است. بدین منظور است که پیغمبران را فرستاده است و ادله راهیابی را در کتاب باز هستی به جهانیان نموده است (انعام / ۱۵۳) ..

«جَائِرٌ»: کج. نادرست. منحرف از حق.

باید یاد آور شد که: الله متعال، تنها راه مستقیم را نشان می دهد، انتخاب و در پیش گرفتن راه های انحرافی از سوی خود ماست که انسانها آنرا انتخاب میدارند. طوریکه از سیاق آیه مبارکه در می یابیم: از اموری که خداوند متعال بر خود لازم دانسته، ارشاد و هدایت مردم است. چنانکه میفرماید: «إِنَّ عَلَيْنَا لَلْهُدَىٰ» (لیل، ۱۲). و در این آیه میفرماید: «عَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ» «قَصْدٌ» به معنای اعتدال و میانه روی است و مراد از «قَصْدُ السَّبِيلِ» راه میانه، یعنی راه مستقیم است. یعنی بیان راه مستقیم بر عهده الله متعال است تا راه یابید و آن راه را بپیمایید؛ این همان راه ایمان به خدای متعال است که پیامبران به سوی آن فرا خوانده اند.

طوریکه لقمان حکیم، فرزندش را چنین موعظه میکند؛ «وَأَقْصِدْ فِي مَشِيكَ» (سورة لقمان) (و در راه رفتن (و رفتارت)، میانه رو باش) بر خداست راه راست و مستقیم را بیان کند هر کس آن را برگردد به جنات نعیم نایل می آید.

راه راست و صراط مستقیم به خدا و جنت ختم میگردد، و راه کج به جهنم می انجامد.

«وَمِنْهَا جَائِرٌ»: و از این راه راست، راه های انحرافی منشعب شده که هیچ کدام از آنها به خدا منتهی نمیشوند و همگی راه گمراهی می باشند؛ مانند راه یهودیت و نصرانیت و مجوسیت.

«وَلَوْ شَاءَ لَهَدَاكُمْ أَجْمَعِينَ (۹)»: اگر الله متعال میخواست شما را به ایمان راهنمایی کند، همه ی شما را هدایت میکرد. اما حکمتش چنان اقتضا کرد که به انسان آزادی انتخاب و اختیار بدهد. همچنان که در جای دیگری میفرماید: «فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ» پس هر کس خواست ایمان بیاورد و هر کس خواست کافر شود، تا پاداش و کیفر بر آن مترتب شود.

همچنان از فحوای این آیه مبارکه بر می آید که: خداوند نخواسته تا مردم به اجبار ایمان بیاورند. پس انحرافِ گروهی از مردم نشانه‌ی غلبه‌ی آنان بر اراده‌ی خداوند و یا عجز پروردگار از هدایت آنان نیست.

با تمام وضاحت در می یابیم که: خداوند انسان را در انتخاب راه آزاد گذاشته است.

و اگر الله متعال میخواست تا تمام مردم را هدایت کند یقیناً این کار را میکرد ولی به سبب حکمت بالغه‌ای از جانب خود، هر که را خواست هدایت میکند و هر که را خواست گمراه می‌سازد.

مفسر کبیر جهان اسلام ابن کثیر در تفسیر خویش مینویسد: هدف کلی آیه مبارکه «وَعَلَى اللَّهِ قَصْدُ السَّبِيلِ» [النحل: ۹] راه معنوی است. یعنی: الله متعال است که با نازل کردن کتب و اقامه أدله، راه راست را به انسان روشن نموده و او را به حق و خیر می‌رساند.

«وَمِنْهَا جَائِرٌ» [النحل: ۹] یعنی: بعضی راه‌ها مانند یهودیت، نصرانیت، مجوسیت و غیره، کج و معوج و منتهی به سوی گمراهی است پس راه راست همانا دین اسلام و راه کج غیر آن از ادیان است.

ابن کثیر می‌افزاید: «در قرآن کریم، گذر از امور حسی به امور معنوی بسیار واقع شده و چون حق تعالی در آیات قبل از وسایل سواری و راه‌های حسی ذکر کرد، به دنبال آن در این آیه به بیان راه‌های معنوی پرداخت.»

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه که (۱۰ الی ۱۶) دلایلی دیگر بر اثبات ألوهیت و وحدانیت پروردگار مورد بحث قرار گرفته است.

هُوَ الَّذِي أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً لَكُمْ مِنْهُ شَرَابٌ وَمِنْهُ شَجَرٌ فِيهِ تُسِيمُونَ ﴿۱۰﴾
او ذاتی است که از آسمان برای شما آبی فرو فرستاده است که از آن مینوشید و با آن درختان و گیاهان می‌رویند (و) حیوانات خود را در آن میچرانید. (۱۰)

«شَجْرٌ»: در زبان عربی معنای عامی دارد که شامل همه ای انواع گیاهی میشود، فرق نمی کند؛ درخت باشد و یا هم بوته و یا سایر سبزیجات باشد. طوریکه در (آیه ۱۴۶ / سورة صافات) کلمه «شَجْرٌ» برای بوته کدو آمده است: «شَجْرَةٌ مِنْ يَفْطِينٍ» در حالیکه کدو، بوته است و درخت نمی باشد.

«تُسِيمُونَ»: از «سامت» مشتق است که عبارت است از رها کردن حیوانات در مرتع و چرا گاه برای چراندن.

يُنْبِتُ لَكُمْ بِهِ الزَّرْعَ وَالزَّيْتُونَ وَالنَّخِيلَ وَالْأَعْنَابَ وَمِنْ كُلِّ الشَّجَرَاتِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿١١﴾

الله به وسیله آن آب، کشت زیتون و خرما و انگور و از همه نوع میوه میرویند، بی گمان در این نشانه ای است برای گروهی که اندیشه می کنند. (۱۱)
خداوند متعال با آب نازل شده از ابرها، درختان زیتون، خرما، انگور را با اختلافی که در نوع و مزه و رنگشان دارند، از زمین، در جنب سایر انواع میوه‌ها، سبزی‌ها و حاصلخیزی را برای شما می رویاند.

ملاحظه میفرمایم از میان انواع گیاهان و میوه‌ها، خداوند زیتون، خرما و انگور را در این آیه مطرح کرده است. متخصصان تغذیه میگویند: کمتر میوه‌ای است که به اندازه‌ی اینها برای بدن مفید و لازم باشد. قرآن عظیم الشان در آیه ۳۵ سورة نور، از زیتون به عنوان «شَجْرَةٌ مُبَارَكَةٌ» یاد کرده و به روغن آن اشاره نموده است.

باید یادآور شد که: دیدن و دانستن کافی نیست، تفکر و تدبیر در هستی لازم است. طوریکه خداوند متعال در آیه متذکره فرموده است: «إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ (۱۱)» برای آنان که در صنعت خدا می اندیشند، در نازل کردن آب و بار آوردن میوه‌ها، دلایل روشنی بر قدرت و یگانگی خدا وجود دارد.

مفسر ابوحيان در تفسیر خویش می نویسد: خداوند متعال؛ آیه را با جمله‌ی «يَتَفَكَّرُونَ» خاتمه داده است؛ زیرا ابراز نظر در این مورد نیازمند تأمل و اندیشه‌ی فراوان است. وقتی که یک هسته را در زمین می‌کاری، بعد از سپری شدن مدتی معین رطوبت زمین به آن میرسد و متورم می‌شود و قسمت فوقانی آن شکاف بر میدارد و درختی از آن می‌روید و به هوا بلند میشود و قسمت زیرین آن در عمق زمین فرورفته و درختی دیگر به صورت ریشه به وجود می‌آید. سپس قسمت فوقانی رشد کرده و قوی میشود و از آن برگ‌ها و گل‌ها و شکوفه‌ها و میوه پدید می‌آید که دارای اجسامی متفاوت، طبایعی گوناگون و رنگ و اشکال و منافع مختلفی می‌باشند. چنین امری به تقدیر و فرمان قادری مختار یعنی خدای توانا تحقق می‌پذیرد. (البحر ۴۷۹/۵).

وَسَخَّرَ لَكُمُ اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿١٢﴾

او شب و روز و آفتاب و ماه را مسخر شما ساخت، و نیز ستارگان به فرمان او مسخر شمایند، در این نشانه هائی است (از عظمت خدا) برای گروهی که عقل خود را بکار می‌گیرند. (۱۲)

و خداوند متعال شب را برای خواب و روز را برای تلاش در امر معاش رام و مسخر گردانید، و به منظور تأمین معاش و فراهم کردن موقعیت مناسب برای خواب شما، پشت سر هم می‌آیند.

آفتاب را برای شما روشنگر و ماه را منور ساخت تا حساب سال‌ها، ماه‌ها، روز‌ها و حساب را بدانید و ستارگان را در آسمان برای شما مسخر گردانید تا اوقات را بشناسید، در تاریکی‌ها راه یابید و میوه‌های تان بدان پخته و قابل استفاده شود.

مراد از تسخیر آفتاب و ماه، بهره‌گیری انسان از آنهاست، هستی، چه در آسمان و چه در زمین، است، آن را الله متعال برای استفاده انسان آفریده شده است. یعنی خداوند آنها را در خدمت بشر و رشد و کمال او قرار داده است. البته انسان نباید خود را صاحب اختیار آنها بحساب آورد.

از پدیده‌های تدبیر و تقدیر در کار آفرینش و آفریدگان، و از پدیده‌های نعمت بر انسان یکی هم همین خلقت: شب و روز، آفتاب و مهتاب و ستارگان است. چه همه اینها از جمله ضروریات اساسی و بنیادی برای انسان‌ها و جوامع و ضروریات انسانی و سایر مخلوقات می‌باشد. اینها برای انسانها آفریده نشده‌اند، بلکه به سود انسانها مسخر گردیده‌اند. پدیده شب و روز دارای تاثیر قاطعانه‌ای در زندگی این آفریده بشری است. کسیکه می‌خواهد بدین امر پی ببرد روزی را بدون شب، یا شبی را بدون روز تصور کند. آنگاه بیندیشد که با این وضع، زندگی انسان و حیوان و گیاه در این زمین چگونه خواهد بود!

«إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ» (۱۲) بیگمان در آفرینش و تسخیر این اجرام نجومی برای مردمی که تعقل میکنند دلایل و نشانه‌های درخشانی نهفته است برای آنانکه دارای عقل سلیم‌اند. این بدین معنی است که: نظام هستی، تنها برای اهل فکر و تعقل، اساس و بنیاد رشد و توجه است. نه افراد ساده‌نگر و عادی. وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لآيَةً لِّقَوْمٍ يَذَّكَّرُونَ ﴿۱۳﴾ و نیز آنچه را که در زمین به رنگ‌های مختلف و در انواع گوناگون آفریده برای شما مسخر و رام گردانیده است. البته در این امر برای گروهی که یادآور شوند، نشانه روشنی است. (۱۳)

«وَمَا ذَرَأَ لَكُمْ فِي الْأَرْضِ مُخْتَلِفًا أَلْوَانُهُ»: همچنین تنها الله متعال است که تمام مخلوقاتش در زمین را (از حیوان، نباتات و جمادات که دارای الوان و اشکال متفاوتی میباشند) برای استفاده شما مسخر ساخت.

«إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَذَكَّرُونَ» (۱۳): البته در این پدیده‌ها با اختلاف انواع و اصنافی که دارند موعظه‌ای است برای اندرزجویان و عبرت‌هایی است برای عبرت آموزان و اندیشه وران، زیرا آفرینش این پدیده‌ها باهمه گستره گوناگونی و تنوعی که دارند ازبزرگترین دلایل بر یگانگی خداوند متعال و بر اثبات این حقیقت است که تنها او شایسته آن می باشد تا به یگانگی مورد عبودیت قرار گیرد و بس.

مفسر «تفسیر انوار القرآن» در تفسیر آیه مبارکه مینویسد: در اینکه خداوند متعال آیه (۱۱) را با «یتفکرون» و آیه (۱۲) را با «یعقلون» و آیه کنونی را با «یتذکرون» به پایان آورده است، این است که: در آیه (۱۲) أدله آسمانی مطرح شد و از آنجا که دلالت آن أدله بر قدرت و وحدانیت پروردگار آشکار است پس مجرد تعقل در آنها هر چند با تفکر و تأمل عمیق نیز همراه نباشد برای رسیدن به هدف کافی است، بدین جهت آن آیه را با «یعقلون» به پایان آورد. ولی از آنجا که أدله زمینی در دلالت خود بر اثبات وجود خداوند متعال به تفکر و تأمل و تدبر بیشتر نیاز دارند، آیه (۱۱) را با «یتفکرون» به پایان آورد. و آیه کنونی را بدان جهت با «یتذکرون» به پایان آورد تا به این امر توجه داده باشد که در همه این پدیده‌های زمینی، تأثیر گذار و فاعل مختار حکیم، ذات ذوالجلال اوست و بس لذا بندگان باید این حقیقت را همیشه به خاطر داشته باشند.

وَهُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حَبْلًا مَّوَسَّوْنَهَا وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَاجِرَ فِيهِ وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ وَلِعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿١٤﴾

و اوست که بحر را مسخر ساخته است تا از آن گوشت تازه بخورید و از آن زیوراتی بیرون بیاورید که آن را می پوشید. و کشتی‌ها را در آن شگافنده می بینی، و تا از فضل او طلب معیشت کنید و تا شکر گزاری کنید. (۱۴)

«وَ هُوَ الَّذِي سَخَّرَ الْبَحْرَ»: و تنها ذات سبحانه و تعالی است که با قدرت و رحمتش بحر متلاطم أمواج را برای بشرام ساخت تا در آن سوارکشتی شوید و در اعماق آن غوطه ور گردید. و بایرون آوردن صید و جواهر و معادن و منافع دیگری که در آن است مستفید شوید.

«لِتَأْكُلُوا مِنْهُ لَحْمًا طَرِيًّا» تا از آن ماهی تازه و با طراوت برای خوردن صید کنید. یعنی: گوشت ماهی «بخورید» وصف گوشت ماهی به تازگی و طراوت، برای توجه دادن به لطافت آن است زیرا گوشت حیوانات بحری، بیشترین لطافت و طراوت را داراست.

«طریا»: کلمه طری: یعنی تازه. این کلمه فقط دوبار در قرآن عظیم الشان یکبار در سورة (نحل آیه ۱۴ و یکبار هم در سورة فاطر / آیه ۱۲) تذکر یافته است. «گوشت تازه» که در آیه مبارکه اشاره بدان آمده است، اینست: چون در گذشته تهیه گوشت تازه برای انسانها بسیار مشکل بود و به همین دلیل انسانهای که در کنار و شواطی بحر زندگی میکردند میتوانند به آسانی از گوشت‌های تازه ماهی‌ها و سایر حیوانات دریایی استفاده کنند. دستیابی به گوشت‌های تازه دریایی برکت بزرگی از سوی خدا به شمار میرود. چون گوشت تازه خواصی دارد که در گوشت کهنه و منجمد یافت نمی شود.

در عین حال در مورد این بخش از آیه شریفه باید توجه داشت که شاید اشاره آیه به گوشت زیاد در حیوانات دریایی باشد، چون تعدادی زیادی از بدن حیوانات دریایی گوشت است و استخوان و غضروف کمتری نسبت به سایر حیوانات خاکی دارند. با توجه به اینکه امروزه به دلیل کمبود مواد غذایی مسئله استفاده از ماهی‌ها و حیوانات دریایی برای تغذیه افراد مورد توجه زیادی قرار گرفته است.

«وَتَسْتَخْرِجُوا مِنْهُ حِلْيَةً تَلْبَسُونَهَا»: و جواهر نفیس و گرانبها از قبیله مروارید و مرجان را از آن استخراج کنید. پوشیدن آنها برای مردان نیز همچون زنان جایز است.

برخی مفسران در این مورد می نویسند که: هدف اینست که: زنان آنها را می پوشند ولی خطاب «تلبسونها» را بدان جهت به صیغه مذکر آورد، که زنان این زیور آلات را به خاطر مردان می پوشند.

زینت های دریایی:

منفعت دیگری که در ابحار موجود می باشد همانا بدست آوردن؛ زیورآلات و جواهرات آن است. از آیه ۱۴ سوره نحل میتوان چنین نتیجه گرفت که خداوند متعال به نیازهای غیر ضروری ما و از جمله حس زیبایی دوستی توجه داشته است. بطور مثال مرواریدی که از بحر به دست می آید در بسیاری از وسایل زینتی به کار گرفته میشود و درعین حال به دلیل ارزش بالای آن میتواند به عنوان منبع درآمدی برای ماهیگیران و صیادان بحری باشد تا از طریق آن کسب روزی کنند.

«وَتَرَى الْفُلْكَ مَوَاجِرَ فِيهِ»: کشتی های عظیم را می بینی که اجناس و خواربار شما را حمل میکنند و قلب بحر متلاطم را می شکافند. و این کشتی ها برای تأمین منافع شان می باشد.

«وَلِتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ»: بحر را برای شما مسخر کرده تا از مواد مذکور سود ببرید، و کرم و بخشش خدا را از راه تجارت بجوئید. یعنی: تا در آن تجارت کنید و از فضل خدای سبحان سود برید.

ابحار؛ مسیر حمل و نقل:

در قرآن کریم، هفت بار به حرکت کشتی ها بر روی آب ابحار اشاره بعمل آمده است و از بحربه عنوان یکی از نشانه های بزرگ قدرت الهی از آن یاد

شده است: (آیه ۱۴ / سوره نحل، آیه ۱۲ / سوره فاطر، آیه ۱۲ / سوره جاثیه، آیات ۳۲ و ۳۳ / سوره شوری، آیه ۳۱ / سوره لقمان، آیه ۱۶۴ / سوره بقره و آیه ۶۶ / سوره اسراء).

با توجه به این آیات شریفه که بر نقش قابل توجه ابحار در زندگی بشر و در کل ما دلالت میکند، میتوان نتیجه گرفت که بحر در کشتیرانی و حمل و نقل انسان‌ها و دارایی‌های آنها اهمیت حیاتی دارد.

چون خطوط دریایی به طور طبیعی به تمام نقاط زمین مرتبط است و موارد بسیاری است که ما از طریق خشکی‌ها نمیتوانیم از نقطه‌ای به نقطه دیگر رفت و آمد و به خصوص تجارت کنیم.

شاید این فکر به ذهن خطور کند که از طریق طیاره و یا هم موتر می توان بسیاری از فعالیت‌های تجاری را انجام داد.

در واقع کشتی‌ها امروز به صورت عظیم‌ترین صنایع انسانی درآمد و خاصیت آب ابحار به انسان کرده تا در حمل و نقل و تجارت مشکلی نداشته باشد.

«وَلَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ» (۱۴): باشد که در مقابل نعمت‌های بزرگ و بی پایان و کرم و بخشش بی حسابش الله خود را سپاسگزار باشید. یعنی: چون فضل حق تعالی را بر خود سرا زیر یافتید، به نعمت وی اعتراف میکنید آنگاه با زبان و قلب و اعضا، شکر و سپاس وی را به جا می‌آورید.

خواننده محترم!

نقش بحر در زندگی انسان‌ها بی نهایت مهم و حیاتی است. آب آن مایه بخار و ابر و باران است. عمق آن تأمین کننده‌ی غذای انسان با لذیذترین ماهی‌ها و سطح آن، ارزان‌ترین و گسترده‌ترین راه برای حمل و نقل کالا و مسافر است، ابحار بهترین زینت‌های طبیعی را به انسان هدیه میکند و همه‌ی اینها، تنها به تدبیر و قدرت الهی است و بشر هیچ نقشی در آن ندارد.

وجود ابحار نعمتی از نعمت‌های بزرگ الهی در روی زمین است که پروردگار با عظمت در اختیار ما انسانها وسایر موجودات زنده قرار داده است. آب و ابحار سه چهارم سطح این کره خاکی را آب فراگرفته که شامل ابحار و اوقیانوس‌هایی می‌شود که همگی به یکدیگر ارتباط دارند. موجودیت ابحار طوریکه یاد آور شدیم فواید بیشماری در حیاتی انسانها دارد که مهمترین آن استفاده از مواد غذایی موجود در بحر می‌باشد. همچنان در ابحار مواد گوناگونی که امور ساختمانی مورد استفاده قرار می‌گیرد وجود دارد. در عین حال ابحار از زمان‌های بسیار قدیم برای حمل و نقل و مواد مسافرتی و ترانسپورتنی استفاده میشود؛ اما مهم‌تر از همه این است که ابحار در آبیاری خشکی‌ها از طریق تشکیل ابرها نقش مهمی و اساسی دارند. خداوند متعال در آیات متعددی ابحار و کشتی‌ها را از نشانه‌های حق شمرده و ما را دعوت کرده تا در خلقت و اسرار آن مطالعه کنیم. بصورت کل طوریکه در فوق هم یاد آور شدیم؛ کلمه بحر در قرآن کریم هفت بار تکرار شده است و در هر آیه به بخشی از عجایب بحر اشاره بعمل آورده است.

هكذا قابل یادآوری است که بحر به معنی آب بسیار و وسیعی میباشد، که در ضمن بحر در عین حال در مورد هر چیز وسیعی هم اطلاق میگردد. بطور مثال: عالم متبحر به شخصی اطلاق میگردد که: علم بسیاری داشته باشد و یا به نحوی تغییرات زیاد و ناگهانی منفی در مریضی و جوامع را هم بحران میگویند. **وَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيَ أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ وَأَنْهَارًا وَسُبُلًا لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ ﴿١٥﴾** و در زمین کوه‌های ثابت و محکمی افکند تا لرزش آنرا نسبت به شما بگیرد، و نهرها ایجاد کرد، و راه‌هایی تا هدایت شوید. (۱۵)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«الْقِيَا»: فرانهاد. مستقرّ کرد. «رَوَاسِي»: جمع راسِيَه، کوه‌های محکم و استوار.
«سَبِيلًا»: جمع سَبِيل، راه‌ها. «ترجمه معانی قرآن»

تفسیر:

«وَأَلْقَى فِي الْأَرْضِ رَوَاسِيًا أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ»: و تنها ذات پروردگار است که زمین را با کوه‌های استوار ثبات بخشید تا شما را نجنباند و نتکاند.

کوه‌ها مایه تعادل و آرامش زمین هستند. «مید» به معنای حرکت به راست و چپ و اضطراب است. «أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ»: تا شما زمین را نلرزاند و مضطرب و پریشان نگرداند. «تَمِيدَ»: از مصدر (مِيد و مِيدَان) به معنی: لرزش و جنبش میباشد. جمله‌ی «أَنْ تَمِيدَ بِكُمْ» در آیه مبارکه بدین معنی که: کوه‌ها سبب آرامش شما و جلوگیری از لرزش زمین هستند.

امروزه علم بیولوژی به این حقیقت رسیده است که اگر کوه‌ها نمی بودند، گسل‌ها و شکاف‌های قشر زمین و آتشفشان‌ها و زلزله‌ها به حدی بسیار می شد که زندگی را بر روی زمین برای مخلوقات ناممکن می ساخت.

مفسیر ابو سعود (محمد أبو السعود أفندی بن محیی الدین محمد بن مصلح الدین مصطفی عماد الدین العمادی) در تفسیر خویش مینویسد: زمین قبل از اینکه کوه‌ها در آن قرار داده شود، کره‌ای سبک بود و با کوچکترین لرزه‌ای به حرکت در می آمد، اما وقتی کوه‌ها بر آن قرار گرفت تمرکز یافت و کوه‌ها همانند میخ آن را استحکام بخشیدند. (ابو سعود ۱۶۷/۳).

باید متذکر شد که از فواید دیگر کوه‌ها اینست که کوه‌ها، بهترین نشانه راه در صحرا و بیابان بشمار میرود و همچنین بهترین راه خدانشناسی و توجه به عظمت و قدرت خالق با عظمت میباشد. به صورت کل باید بعرض رسانیده شود که کوه‌ها هم مایه هدایت ظاهری‌اند و هم معنوی برای انسانها میباشد.

بخش ازین طرز دید بنا بر محدودیت های فکری تعداد از ما با شک و تردید مواجه شده میتواند که قابل فهم نیز است.

همچنان قابل دقت و یاد آوری است که: کوه ها، بر خلاف آنچه به نظر میرسد، مانع راه نیستند، بلکه کوه راهنمای راه بشمار می رود. «وَأَنْهَاراً وَسُبُلًا لِّعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ» (۱۵) و در آن نهرهایی شیرین برای نوشیدن، شستشو، آب دهی حیوانات و نباتات قرار داد و در زمین راههایی قرار داد تا نشانه‌هایی برای مردم باشند.

وَعَلَامَاتٍ وَبِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ ﴿١٦﴾

و(نیز) علاماتی قرار داد و (شب هنگام) آنها بوسیله ستارگان هدایت میشوند. (۱۶) برای حرکت در بیابان‌ها و پیدا کردن راهها، نیاز به علائم داریم. علائم طبیعی در روز، و ستارگان در شب، که خداوند در این آیه به این دو امر اشاره مینماید. و میفرماید: «وَعَلَامَاتٍ وَبِالنَّجْمِ هُمْ يَهْتَدُونَ» (۱۶) و خداوند متعال علائم و تابلوهای راهنمایی را در روز برای مردم قرار داد تا از مشاهده آن‌ها به راه‌های مختلف راه برند، که عبارت‌اند از: علائم راهنما و هر علامت فارقه دیگری «و آنان به وسیله ستارگان راه‌یابی میکنند» یعنی: مردم مخصوصاً با انواع ستارگان مختلف راه‌یابی میکنند و به وسیله آنها جهات اربعه و از جمله جهت قبله را می‌شناسند و در سفرهای شبانه دریایی و بری، بانگریستن به ستارگان راه‌یابی می‌شوند. به قولی: مراد از نجم در اینجا، ستاره «جدی» یا ستاره «قطبی» است. ابن عباس (رض) گفته است: یعنی در روز از علائم و نشانه‌ها و در شب از ستارگان راهنمایی می‌جویند. (زاد المسیر ۴/۴۳۶).

خواننده محترم!

در آیات متبرکه (۱۷ الی ۲۳) از ویژگیهای الوهیت، آفریدن، دانستن نهان و آشکار و جاودانگی است، بحث بعمل آمده است.

أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ أَفَلَا تَذَكَّرُونَ ﴿١٧﴾

بر این اساس آیا کسی که می آفریند همچون کسی است که نمی آفریند؟ آیا یاد آورد نمی شوید؟ (۱۷)

از ابتدای سوره ی نحل تا آیه ۱۷ بصورت خاص در پانزده آیه مبارکه، نعمت های الهی را بر می شمرد و در این آیه، یک نتیجه کلی را بعمل آورده و بصورت سؤال، این مطلب را بیان و مطرح می دارد که: آیا کسی که خلق میکند، همانند بت ها یا طاغوت هایی است که قدرت خلق ندارند؟ چرا بجای خداوند متعال سراغ آنها میروید؟ طوریکه میفرماید: «أَفَمَنْ يَخْلُقُ كَمَنْ لَا يَخْلُقُ» استفهام انکاری است. «پس آیا کسی که می آفریند» این مصنوعات بزرگ را و این کارهای شگفت را سامان و سرانجام میدهد «مانند کسی است که نمی آفریند» چیزی از آنها را و بر ایجاد حتی یکی از آن پدیده ها قادر نیست؟ که مراد بتان بی جانند. یعنی آیا این بت حقیر را شریک و همتای خالق جلیل قرار میدهید؟ بدین ترتیب سرزنش و سرکوب کافران و باطل بودن پرستش بت ها را از جانب آنان نشان می دهد.

باید یاد آور شد که: خدا شناسی و خدا پرستی در نهاد تمام انسان ها هست، فقط تذکر لازم دارد طوریکه میفرماید: «أَفَلَا تَذَكَّرُونَ (۱۷)» آیا قدرت حق تعالی را در آفرینش همه موجودات به خاطر می آورید تا وی را یگانه شناخته و خدایان دیگر را با وی شریک نیاورید؟ آفرینش پایان نیافته است بلکه استمرار دارد. پس چرا به خود نمی آید تا در پرستش غیر خدا به اشتباه خود پی ببرید و متوجه شوید؟! این هم توییحی دیگر است.

وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَعَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١٨﴾

و اگر نعمت های الله را بشمارید، هرگز نمی توانید آنها را به شمار آورید؛ یقیناً خدا بسیار آمرزنده و مهربان است. (۱۸).

تفسیر:

«وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا»: و هر قدر که در شمارش حساب نعمت‌هایی که حق تعالی به شما ارزانی فرموده است سعی و کوشش به خرج دهید هرگز آن‌ها را به شمار آورده نمی‌توانید؛ به طور مثال؛ اگر در جزئی از اجزای انسان کوچک‌ترین خلل و ساده‌ترین نقصی پدیدار شود، یقیناً نعمت‌ها بر او ناگوار و تلخ میشوند و او آرزو میکند تا اگر همه دنیا هم در مالکیت وی باشد، آن را بدهد تا این خلل از وی برطرف گردد.

«إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ» (۱۸) «قطعاً الله آمرزنده مهربان است» بناءً نسبت به آنچه میدانید شکر کنید، نسبت به آنچه نمیدانید، خداوند غفور و رحیم است. از قصور و تقصیرات شما صرف نظر میکند و نسبت به بندگان کمال مهر را دارد که با وجود تقصیرشان نعمت خود را از آنان دریغ نمی‌کند.

خواننده محترم!

مشابه همین آیه در (سوره‌ی ابراهیم آیه ۳۳) نیز آمده است، اما آنجا در پایان آیه میفرماید: «إِنَّ الْإِنْسَانَ لَظَلُومٌ كَفَّارٌ» و اینجا در پایان آیه میفرماید: «إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ» آری! نعمت‌ها نشانه‌ی لطف و رحمت خداست، اما این انسان است که کفران می‌کند و به خود و جامعه ظلم می‌نماید.

گرچه شمردن نعمت‌های الهی ممکن نیست، اما ذکر و یاد آنها برای انسان‌ها لازم می‌باشد، طوریکه: در آیه ۱۱ سوره ضحی میفرماید: «وَأَمَّا بِنِعْمَةِ رَبِّكَ فَحَدِّثْ» (و نعمت پروردگارت را (برای سپاس) بازگو کن).

باید گفت: یاد نعمت‌های الهی انسان را از یأس و خود باختگی نجات داده و مقاومت او را در برابر حوادث زیاد می‌سازد.

پس انسان مؤمن باید خاشعانه بگوید: «اللهم إني أشكرك عدد ما شكرك الشاكرون بكل لسان في كل زمان». «بارخدا یا! من تو را شکر می‌گزارم به شمار آنچه که شکر گزاران به هر زبانی و در هر زمانی شکر گزارده‌اند».

وَاللَّهُ يَعْلَمُ مَا تُسْرُونَ وَمَا تُعْلِنُونَ ﴿١٩﴾

و الله هر چه را که می پوشانید و هر چه را که اظهار می کنید، می داند. (۱۹)
واقعیت امر هم همین است که: علم خداوند متعال نسبت به مقاصد همه امور،
چه در آشکار باشد و چه در پنهان یکسان است. خداوند با عظمت به نیت ها و
اهداف ما نیز آگاه است. اگر بدانیم که خداوند به کارهای ما آگاه است تقوا
پیشه میکنیم. این هشدار است به مشرکان که بدانند؛ روز قیامت حتماً
آمدنی است و آنان در برابر اعمال شان جوابگو و جزا داده می شوند.

وَالَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ لَا يَخْلُقُونَ شَيْئًا وَهُمْ يُخْلَقُونَ ﴿٢٠﴾

و معبودهایی را که به جای خدا می پرستند [نه اینکه] چیزی را نمی آفرینند،
بلکه خودشان آفریده می شوند. (۲۰)

آن کسانی را که به جز الله متعال می پرستند از قبیل بت ها، هرگز توانایی خلق
و ایجاد چیزی را ندارند در حالیکه خود ساخته ی دست انسانند، پس چگونه
آفریده ناتوان مورد پرستش قرار گرفته و پرستش خالق توانگر توانا که جلال
و عظمتش بی پایان است به فراموشی گذاشته می شود.

أَمْوَاتٌ غَيْرُ أَحْيَاءٍ وَمَا يَشْعُرُونَ أَيَّانَ يُبْعَثُونَ ﴿٢١﴾

آنها موجودات مرده ای هستند که هرگز استعداد حیات ندارند، و نمی دانند
در چه زمانی عبادت کنندگان شان محشور می شوند. (۲۱)

معبودان غیر الله هر چه باشد، مرده است. و حتی نسبت به زمانی که خداوند
متعال پرستشگران شان را از قبرها بیرون می آورد تا آن ها را همراه با آنان
وارد آتش دوزخ گرداند نیز آگاهی ندارند. از اینکه بت پرستان، بت ها عبادی
خویش را به شکل انسان می ساختند و در خیال خود با آنها مثل صاحب شعور
برخورد میکردند، لذا خداوند در این آیه، بت ها را اموات خوانده. و در کنار
«أَمْوَاتٌ»، «غَيْرُ أَحْيَاءٍ» ذکر شده است، در حالی که همان معنی را می رساند.

باید گفت که: بُت‌ها، نه قدرت دارند، نه حیات و نه علم و شعور. (در حالیکه شرط پرستش، علم و قدرت و حیات است.) در قیامت، حتّی بُت‌ها مبعوث میشوند.

إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ ﴿٢٢﴾

معبود شما، معبودی یگانه است، پس کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند، دل‌هایشان (حق را) انکار کند، و خودشان مستکبرند. (۲۲)

واحد: وحدت دو قسم میتواند باشد: یکی عددی که از آن به واحد تعبیر میشود. الله واحد است، یعنی: دو تا و سه تا نیست. دیگری وحدت وصفی، یعنی: بی همتا و بی نظیر که از آن در وصف الله متعال به «احد» تعبیر میشود. «مُنْكَرَةٌ»: انکار کننده. نپذیرنده.

«مُسْتَكْبِرُونَ»: کسانی که خویشتن را بزرگ می‌پندارند و خود را بالاتر از آن میدانند که به عبادت خدا پردازند. «ترجمه معانی قرآن» در آیه قبلی؛ ناتوانی غیر الله متعال را از آفرینش و بی خبری آنها را از آینده مطرح ساخت ولی در این آیه مبارکه، تأکید بر یگانگی خداوند متعال است.

طوریکه میفرماید: «إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ»: خدای شما که استحقاق پرستش را دارد، همانا خداوندی است که هیچ معبودی جز او نیست، یگانه و یکتاست، نه شریکی دارد و نه هم جز او پروردگاری وجود دارد.

«فَالَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ قُلُوبُهُمْ مُنْكَرَةٌ»: انکار از معاد در حقیقت بمعنی انکار از مبدء است. توحید و معاد به هم پیوند ناگسستنی دارند. آنانکه به روز رستاخیز و روز قیامت منکر مکافات و مجازات آند، در واقعیت امر یگانگی الله عزوجل و الوهیتش را انکار میکنند، بدین جهت که از مجازات بیمی ندارند.

آنها از پذیرش حق و خالص سازی عبادت برای خدا یگانه لاشریک تکبر میورزند. واقعیت همین است که: منشأ کفر کبر است و منشأ کبر جهل. «وَهُمْ مُسْتَكْبِرُونَ» (۲۲) خود را بالاتر و با عظمت تر از آن می دانند که با وجود دلایل روشن، حق را بپذیرند. لذا هیچ موعظه‌ای در آنها تأثیر نکرده و هیچ پند و اندرزی در آنها سودمند واقع نمی شود «و آنان مستکبرند» و سرکش به همین جهت به حق تن نداده و آن را نمی پذیرند. ولی بدین واقعیت باید اعتراف کرد که: ایمان داشتن به روز جزا و روز رستاخیز، تکبر و استکبار را در افکار انسان از بین می برد.

لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ ﴿۲۳﴾
 ثابت و یقینی است که خدا آنچه را پنهان می کند و آنچه را آشکار مینمایند، می داند؛ قطعاً او مستکبران را دوست ندارد. (۲۳)

«لَا جَرَمَ أَنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يُسِرُّونَ وَمَا يُعْلِنُونَ»: در حقیقت هیچ چیز از اقوال یا کردار آنها بر خدا پوشیده نیست، الله عزوجل نیت‌ها و اعتقاداتی را که ضمائر و نهای‌های شان در خود پنهان داشته است و آنچه را که از گفتار، کردار، و رفتار آشکار می‌سازند، میداند. پس آنها را به زودی در قبال آن مورد محاسبه قرار خواهد داد. آیه مبارکه؛ هم تهدید جدی برای کفار است که الله متعال به کارهای شما آگاه است و هم بشارت به مؤمنان که خداوند بر وضع دشمنان شما آگاه و بر کیفر آنها قادر است.

«إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُسْتَكْبِرِينَ» (۲۳): خداوند متعال بی‌تردید کسانی را که از پرستش تکبر ورزیده و از گردن نهادن به عبادتش سر باز زده اند دوست ندارد و به زودی آنان را در برابر این عمل مجازات خواهد کرد.

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه در آیات فوق الذکر دلایل توحید و ادله‌ی بطلان بت پرستی به بیان گرفته شد. اینک در آیات متبرکه (۲۴ الی ۲۹) به بیان شبهه‌های منکران

وحی و معجزه و مجازات مستکبران می پردازد. طوریکه آن بی باوران به طعنه میگویند: قرآن، افسانه های پیشین است، نه معجزه خدا نیز در دنیا نابودشان میکند و در آخرت هم مجازات شان میدهد؛ هرچند در وقت وقوع عذاب، سر تسلیم فرود می آورند و میگویند: از ما کار بدی سر نزده است.

وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ ﴿٢٤﴾

و هنگامی که به آنان گفته شود: پروردگارتان چه چیزهایی نازل کرده؟ میگویند: [چیزی نازل نکرده، آنچه به عنوان قرآن در دسترس مردم است، همان] افسانه های [دروغین] پیشینیان است! (۲۴)

خواننده محترم!

در آیه متذکره و همچنان در آیات (۳۳، ۳۵، ۳۸ و ۴۳) همین سوره به رد شُبُهات و اعتراضات که از جانب منکران و مشرکان مطرح شده است، میپردازد. از جمله به رد شُبُه اول که همانا طَعْن زدن مشرکان به حقانیت قرآن عظیم الشان میباشد پرداخته و میفرماید: «وَإِذَا قِيلَ لَهُمْ مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ» اگر از کفار سؤال شود که خدای یگانه قهار بر پیامبر مختار چه چیز نازل کرده است؟ به قولی: سؤال کنندگان مسلمانانند که مشرکان منکر مستکبر در جواب شان میگویند:

«قَالُوا أَسَاطِيرُ الْأَوَّلِينَ (۲۴)» آنها از روی دروغ و بهتان و به طریق استهزاء میگویند: خدا جز خرافات و اباطیل و اسطوره های اقوام پیشین چیزی را نازل نکرده و آنها کلام پروردگار عالمیان نیست.

«أساطیر»:

أساطیر: جمع اسطوره بوده به معنی خرافه، حکایات و افسانه های خرافی است که به صورت مکتوب درآمده باشد.

کلمه أساطیر: بصورت کل در قرآن عظیم الشأن، نه بار از زبان کفار نقل و مطرح شده است، که در همه‌ی موارد همراه کلمه‌ی «اولین» است، یعنی آنها می‌گفتند: این حرفها تازگی ندارد، بلکه همان گفته‌های پیشینیان است. البته این شیوه از قدیم الایام تا کنون، شیوه و منطق بی پایه مستکبران بوده است که حق را مثنی خرافه و افسانه می‌پنداشته‌اند. خصوصیت انسانها مستکبر، همانا تحقیر کردن است، که گاهی به تحقیر قرآن عظیم الشأن، گاهی به تحقیر پیامبران و گاهی هم به تحقیر اُمت مُسلمه می‌پردازند.

کفار قرآن عظیم الشأن را بمثابه افسانه‌ها و هم داستانه‌های خیالی سرشار از خرافات معرفی میدارند، قرآنی که شخصیت انسانی و عقل‌های انسانی را معالجه و تداوی میکند قرآن که: اوضاع زندگی، اعمال و کردار انسانها، روابط جامعه، و احوال انسانها را در گذشته و حال و آینده رو به راه می‌سازد و بهبودی می‌بخشد.

مفسران مینویسند که: مشرکان بر دروازه‌های ورود به مکه می‌نشستند و مردم را از پیامبر صلی الله علیه وسلم متنفر می‌ساختند و اگر گروه حاجیان از آنها می‌پرسیدند خدا چه مطلبی را بر محمد صلی الله علیه وسلم نازل کرده است؟ آنان می‌گفتند: اباطیل و داستان‌های پیشینیان. (البحر ۴۱۴/۵).

لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَمِنْ أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ أَلَا سَاءَ مَا يَزُرُونَ ﴿٢٥﴾

سر انجام آنها باید روز قیامت به طور کامل بار گناهان خویش و بخشی از بار گناهان کسانی را حمل کنند که ایشان را به نادانی گمراه ساخته‌اند. و چه بد باری را حمل می‌کنند! (۲۵)

«لِيَحْمِلُوا أَوْزَارَهُمْ كَامِلَةً يَوْمَ الْقِيَامَةِ»: این بهتان و افترا را می‌گفتند تا بار گناهان خود را در روز قیامت کامل به دوش بکشند، یعنی بار گناهان خود را کامل و بی‌کم و کاست برمی‌دارند و حق تعالی چیزی را از آنها کم نمی‌سازد. «وَمِنْ

أَوْزَارِ الَّذِينَ يُضِلُّونَهُمْ بِغَيْرِ عِلْمٍ» و گناه پیروانی را نیز به دوش میکشند که بدون دلیل و برهان آنها را گمراه کرده اند. و همچنان بار گناهان کسانی را نیز بر میدارند که از آنان پیروی کرده اند و آنها سبب گمراه سازی و بازداشتن شان از ایمان بوده اند، آنها رهبر بودند و در گمراهی از آنان پیروی می شد، از این رو گناه خود و گناه پیروان خویش را به دوش میکشند.

طوریکه در حدیث شریف آمده است: «هر کس به سوی هدایتی دعوت کند، برای او از پاداش همانند پاداش کسانی است که از او پیروی کرده اند، که این پاداش وی از پاداش آنان چیزی کم نمیکند و هر کس به سوی گمراهی ای فراخواند، بر ذمه او از گناه مانند گناهان کسانی است که از او پیروی کرده اند، این گناه وی از گناهان آنان چیزی کم نمی کند».

باید گفت که: ریشه‌ی بسیاری از انحراف ها، جهل است و دشمن از جهل مردم برای انحراف آنها استفاده می کند.

«أَلَا سَاءَ مَا يَزِرُونَ» (۲۵) الا برای تنبیه است. یعنی ای جماعت آگاه باشید! چه بد باری را بر دوش میکشند. یعنی: این بار گناهشان چه بد باری است!. منظور مبالغه در زجر و منع است.

این آیه در مورد رهبران کفر است که در دنیا با تبلیغات دروغین خود سبب گمراهی مردم میشوند، لذا در قیامت، هم گناه کفر خود را به دوش می کشند و هم گناه کسانی را که باعث انحراف آنها شده اند.

قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَآتَى اللَّهُ بُنْيَانَهُمْ مِنَ الْقَوَاعِدِ فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٢٦﴾

کسانی که قبل از ایشان بودند (برای انکار توحید) مکر ورزیدند، پس الله از اساس بر بنیان شان زد و آنها را انداخت و سقف از بالای سرشان بر آنان افتاد و عذاب (الله) از جایی که نمی دانستند به آنان رسید. (۲۶)

قابل یاد آوری است: دسایس و توطئه ها در برابر حق، همواره در طول تاریخ وجود داشته، طوریکه میفرماید: «قَدْ مَكَرَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ» قبل از آنان کفاری به سر میبردند که با پیامبران شان نیرنگ ها به کار برده و توطئه ها به هم تنیدند میخواستند نور الهی را خاموش کنند، ولی خداوند متعال مکر و کیدشان را بی اثر ساخت. این آیه مبارکه هم تهدیدی است برای توطئه گران وهم تسلی خاطر است برای پیامبر صلی الله علیه وسلم.

«فَأَتَى اللَّهَ بُنْيَانَهُمْ مِنَ الْقَوَاعِدِ» الله متعال بنیان آنها را از بن و اساس بر کند. یعنی ویرانی از آنجایی که هیچ در فکر شان خطور نمیکرد به سراغشان آمد و هلاکت از آنجایی که اصلاً حسابش را نمیکردند غافلگیرشان ساخت، برخورد با دشمن باید بنیانی باشد نه سطحی و ظاهری، تا همه ی تشکیلات فکری و سازمانی آنها از بین رود. این بیان ابطال مکاری است که در مورد پیامبران به کار گرفتند.

دیده میشود: در وقتی که اساس دین به خطر مواجه شود، خداوند متعال خود وارد عمل می شود. (در آیات قبل، کفار، وحی را اساطیر معرفی میکردند.) برخورد نیز باید بنیانی باشد. و این درس بی نهایت قوی برای آنعده از معاندین دین و مکتب پیامبران است که باید بدانند که: خداوند متعال طرف و در مقابل آنهاست.

«فَخَرَّ عَلَيْهِمُ السَّقْفُ مِنْ فَوْقِهِمْ»: سقف منازل بر آنان فرو ریخت، منازل و ساختمان های آنان ویران شد و آن ها مردند. «وَأَتَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ» (۲۶) هلاکت و نابودی طوری دامن آن ها را گرفت که هرگز تصورش را نمی کردند.

آیه مبارکه نمونه ی کاملی است از نابودی مسخره کنندگان و نیرنگ حيله گران و تدبیر تدبیر کنندگان، آنهایی که در مقابل دعوت الله متعال ایستاده میشوند، و

طوری فکر میکنند که نیرنگ‌های شان دفع شدنی نیست و تدابیرشان به شکست نمی‌انجامد، ولی اشتباه میکنند، غافل از اینکه الله متعال به همه چیز احاطه دارد. مطابق روایت تفسیر «أنوار القرآن» تعداد کثیری از مفسران بدین باور و عقیده اند که هدف از؛ پیشینیان در این آیه مبارکه، نمرودبن کنعان است زیرا او قصر بس بزرگی به ارتفاع پنج هزار گز در بابل بنا کرده بود تا به ظن خود از آن به آسمان بالا رفته و با اهل آسمان بجنگد. پس الله متعال به باد فرمان داد و باد آن بنای عظیم را بر او و بر قومش فروغلتاند که جملگی هلاک شدند.

مطلب این است که تدابیرشان معکوس شده، به ضررشان تمام شد؛ و وسایلی که برای غلبه و حفاظت خویش داشتند، سبب فنا و هلاکشان گردید؛ بلکه عمارات بعضی بصورت حسی نیز واژگونه شد.

البته این هشدار است به کفار معاصر آن حضرت صلی الله علیه وسلم که مکر و نیرنگشان نیز به زودی به خودشان برخواهد گشت. و این سرانجام عبرتبارشان در دنیا است، دیده میشود که: کفرهای الهی مخصوص آخرت نیست. و در ضمن زمان و مکان قهر خدا، قابل پیش بینی نیست. ولی سزای شان در آخرت: **ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ فِيهِمْ قَالَ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْخِزْيَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ ﴿٢٧﴾**

سپس روز قیامت خدا آنها را رسوایشان میسازد، و میگوید شریکانی که شما برای من ساختید، و بخاطر آنها با دیگران دشمنی میکردید کجا هستند؟ [آنان جواب ندارند، ولی] کسانی که به آنان دانش و بصیرت داده شده میگویند: امروز رسوایی و عذاب بر کافران است. (۲۷)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ»: جدال و دشمنی و جنگ و ستیز میکردید.

«أوتوا الْعِلْمَ»: عالمان و دانایان. هدف از آن فرشتگان و مؤمنان به طور عام، و انبیاء به طور خاص است. (ملاحظه شود سوره های: نساء / ۴۱، نحل / ۸۹).
 «الْحَزِيءَ»: خواری. رسوائی. «السُّوءَ»: بدی. مراد عذاب است. «ترجمه معانی قرآن».
 تفسیر:

«ثُمَّ يَوْمَ الْقِيَامَةِ يُخْزِيهِمْ»: سپس روز قیامت حق تعالی کفار را با عذاب و ذلت و اهانت آنها را رسوا میکند.

«وَيَقُولُ أَيْنَ شُرَكَائِيَ الَّذِينَ كُنْتُمْ تُشَاقُّونَ فِيهِمْ»: الله متعال به طریق سرزنش و توبیخ به آنها میگوید: کسانی که شما آنها را در پرستش شریکانم قرار دادید کجایند تا بیایند و شما را از این عذاب نجات دهند. آنها را بیاورید تا به شفاعت شما برخیزند. نباید فراموش کنید: شما که دنبال رو هر کس در این دنیا باشید، باید در روز قیامت جوابگوی شما باشد.

«قَالَ الَّذِينَ أوتُوا الْعِلْمَ إِنَّ الْحَزِيءَ الْيَوْمَ وَالسُّوءَ عَلَى الْكَافِرِينَ (۲۷)»: دعوتگران و دانشمندان با ریشخند به آن بدبختان میگویند: بیگمان در این روز بزرگ رسوایی و خواری بر کافران است. به قولی: هدف از «أوتوا الْعِلْمَ» کسانی هستند که در برابر کفر و شرک، قرار گرفته‌اند، یعنی علم واقعی، انسان را به توحید و ایمان میرساند.

برخی از مفسران فرموده اند که مراد از: أهل علم، در آیه مبارکه پیامبران علیهم السلام و علمای ربانی‌اند که در دنیا مشرکان را به سوی حق و توحید فرا میخواندند ولی با انکار و استهزای شان روبرو می شدند.

باید یاد آور شد که: در فرهنگ قرآن، علم و جهل معنایی وسیع و گسترده تر از دانستن و ندانستن دارد. عالم کسی است که اندیشه و عمل او براساس حق و حقیقت استوار باشد، گرچه قدرت خواندن و نوشتن را هم نداشته باشد و جاهل کسی است که فکر و عمل او بر باطل باشد، گرچه همه‌ی علوم را نیز بداند.

الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ فَأَلْقَوْا السَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءِ بَلَى
 إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٢٨﴾

همانها که فرشتگان (قبض ارواح) ایشان را قبض میکنند، در حالیکه برخود ظالم بودند، پس تسلیم میشوند (و میگویند): ما هرگز هیچ کار بدی نمیکردیم، بلی! یقیناً که الله به آنچه می کردید، داناست. (۲۸)

قبل از همه باید گفت که: مرگ، طوریکه یک تعدادی از انسانها درباره آن فکر میکنند، نابودی نیست، بلکه مرگ همانا قبض روح و جدا شدن روح از جسم است. لحظه‌ی جان دادن، لحظه‌ی حساسی برای همه ای انسانها اعم از مؤمن و کفار است.

در مورد کافر میفرماید: «تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ ۲۸» ولی در مورد مؤمن در (آیه ۳۲ سوره نحل) میفرماید: «تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ» همانها که فرشتگان (قبض ارواح) روحشان را قبض میکنند در حالیکه پاک و پاکیزه اند. در آیه مبارکه آمده است: «الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ ۲۸»: کفار که ملایک جان ناپاک آنها را میگیرند، اظهار اسلام و تسلیم میکنند و هم گذشته‌ی بد خود را انکار میکنند، (و میگویند): که با شرک به خدای سبحان بر خود ظلم میکنند. اما نه آن ایمان ارزش دارد، چون از روی اضطرار است نه اختیار و نه این انکار مورد قبول است، چرا که خداوند، عالم الغیب والشهادة، به کارهای آنان آگاه است.

«فَأَلْقَوْا السَّلَمَ مَا كُنَّا نَعْمَلُ مِنْ سُوءِ»: بعد از آنکه احتضار و دیدن فرشتگان مرگ را می بینند در برابر فرمان خدای یگانه از در تسلیم درآمده و چیزهایی را که به وی شریک می آوردند و گناهی را که مرتکب گردیده بودند انکار میکنند، و میگویند: ما مشرک نبودیم و نافرمانی نکردیم، همان گونه که در

روز قیامت هم این گفته را تکرار میکنند: اما اهل علم، یا فرشتگان به آنان چنین جواب میدهند: «وَ اَللّٰهُ رَبُّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِيْنَ. بَلٰى اِنَّ اَللّٰهَ عَلِيْمٌ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ» (۲۸): پس به آنها گفته میشود: چنان نیست که میگویید بلکه شما عمل بد میکردید لذا این دروغ و ادعای باطل و بی موقع شما هیچ سودی به حالتان ندارد. بلکه شما همان نافرمانان مجرم هستید، قطعاً خداوند متعال به گناهی که کرده‌اید داناست و به زودی شما را در قبال آن مورد محاسبه و مجازات قرار خواهد داد.

محمد بن سائب کلبی در تفسیر خویش «تفسیر احکام القرآن» مینویسد: «مراد از آنان: گروهی از مردم مکه بودند که ادعای ایمان را داشتند و تحت فشار مشرکان با آنها عازم جنگ بدر شدند ولی چون قلت شمار مؤمنان را دیدند، به شرک برگشته و در آن جنگ کشته شدند».

فَادْخُلُواْ اَبْوَابَ جَهَنَّمَ خَالِدِيْنَ فِيْهَا فَلَبَسَ مَثْوٰى الْمُتَكَبِّرِيْنَ ﴿٢٩﴾

بنابر این از دروازه‌های دوزخ وارد شوید درآید و همیشه در آن باشید. و حقا که جای متکبران چه بد است. (۲۹)

«أَبْوَابَ»: جمع باب، درها. هدف از آن ورود به خود دوزخ است.

«خَالِدِيْنَ»: حال فاعل (أَدْخُلُوا) است. یعنی جاودانه در آن می ماند.

«مَثْوِيَا»: اقامتگاه. جایگاه. «ترجمه معانی قرآن»

باید یاد آور شد که: جهنم دارای دروازه های متعددی است و هر گنهگار از طریق خاصی، و دروازه مخصوص به دوزخ داخل می شود.

مفسران میفرمایند که: این سخن در هنگام مرگ، یا در روز رستاخیز به آنان گفته میشود. ابن کثیر قول دوم را ترجیح داده است.

«فَلَبَسَ مَثْوٰى الْمُتَكَبِّرِيْنَ» (۲۹): جهنم بدترین مقر و مکان برای متکبران میباشد.

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه در آیات متذکره پروردگار با عظمت، احوال دروغ پردازان را به بیان گرفت که: قرآن را افسانه های پیشین می نامیدند، در قیامت گناه و معاصی خود و پیروان گمراه خود را بر می دارند، و هنگام وقوع قطعی عذاب از در صلح و آشتی در می آیند و ربوبیت خدا را تأیید می کنند.

اینک در آیات متبرکه (۳۰ الی ۳۲) در باره تقوای کنندگان و ایمان شان به وحی اوصاف مؤمنان راستکردار- که به قرآن و پیامبر باور قلبی و حتمی دارند و مزد و پاداش آنان در هر دو سرا و منازل و درجاتشان در خلد برین، میپردازد و بدین سان کردار این دو گروه با هم سنجیده می شود.

وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا مَاذَا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرًا لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ وَلَنِعْمَ دَارُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣٠﴾

و هنگامی که به پرهیزکاران گفته میشود: پروردگارتان چه چیزی رانازل کرده است؟ میگویند: خیر را [که قرآن هدایت گر است و سراسر آیاتش وحی الهی است، نازل کرده]. است لهذا) برای نیکوکاران در همین دنیا نیکی است و یقیناً سرای آخرت بهتر خواهد بود. و چه خوب است سرای پرهیزگاران! (۳۰)

باید گفت که: قضاوت حق، نیاز به روح پاک و پرهیزکار دارد: بعد از بیان موضع مستکبران در برابر آیات منزل الهی، اینک حق تعالی از موضع مؤمنان باتقوی بحث بعمل می آورد: طوریکه میفرماید: «وَقِيلَ لِلَّذِينَ اتَّقَوْا» به گروه دوم یعنی اهل پرهیزگاری و اهل ایمان گفته شود یعنی: از مؤمنان باتقوا سؤال میشود که: «ما ذا أَنْزَلَ رَبُّكُمْ قَالُوا خَيْرًا» پروردگارتان بر پیامبرش چه چیزی نازل کرد؟ میگویند: خیر یعنی: او خیر و رحمت و برکت نازل کرد است.

«خیراً»: خوبی، خیر و نیکی، قرآن سرتاسر خیر و خوبی، بهترین، خیر مطلق، که تمام نیکیها و سعادهای مادی و معنوی را در بر دارد.

خواننده محترم!

در آیه مبارکه که در می یابیم که قرآن عظیم الشان؛ فقط در یک کلمه جمله با چه اعجازی مورد معرفی قرار گرفته است «قَالُوا خَيْرًا»، (خیر، خوبی، مایه‌ی نیکی و سعادت. یک کلمه بجای صد کلمه) «قَالُوا خَيْرًا» دعوت قرآن، دعوت به خیر و نیکی است.

«خَيْرًا»: خیر و خوبی. یعنی قرآنی رانازل فرموده است که سراسر خیر و خوبی است. مفسران گفته‌اند: این امر در ایام موسم حج اتفاق می افتاد. یک نفر به مکه می آمد و از مشرکین درباره‌ی رسول الله صلی الله علیه وسلم و رسالت او سؤال میکرد، آنها در جواب میگفتند: او ساحر و دروغگو است، آنگاه پیش مؤمنان می آمد و درباره‌ی محمد و آنچه بر او نازل شده بود سؤال میکرد. در جواب میگفت: خدا خیر و هدایت و قرآن را بر او نازل کرده است. (تفسیر رازی ۲۰/۲۳).

همچنان مفسران در باب شأن نزول آیه مبارکه می نویسند: ابن ابو حاتم از سدی نقل میکند که: مردم قریش جمع شدند و گفتند: محمد، مردی شیرین زبان و خوش بیان است. هر وقت با کسی سخن بگویند، محو او میشود و عقل و هوش از دست میدهد. جمعی معدود از خانواده های سرشناس اشراف را برگزینید و آنان را به راه های اطراف مکه بفرستید که در آن جاها به مسافه‌ی یک شب یا دو شب مستقر گردند که هر کس خواست با محمد دیدار کند، وی را باز دارند. عده‌ای به آن جاها رهسپار شدند. وقتی کسی به عنوان نماینده‌ی قومش میرفت تا بداند محمد چه میگوید و در آن جاها معین به اشراف اهل قریش میرسید؛ یکی از آن قریشیان خود را معرفی میکرد و سپس میگفت: من، محمد را به تو می شناسانم: او مردی دروغگوست و جز ابلهان و بندگان و کسانی که اثر خیری در وجودشان نیست، کسی پیرو او نشده است

و بزرگان قومش او را ترک کرده اند. در این صورت آن نماینده‌ی اعزامی قوم باز می‌گشت و از گفتگو با محمد پشیمان می‌شد.

الله متعال در بیان اجر و پاداش مؤمنان فرموده است: «لِلَّذِينَ أَحْسَنُوا فِي هَذِهِ الدُّنْيَا حَسَنَةٌ»: برای مؤمنانی که اعمال شایسته انجام داده و در کارهای خوب می‌شتابند کرامتی بزرگ و رستگاری عظیمی است که این کرامت و رستگاری شامل عزت و اقتدار در زندگانی دنیا «وَلَدَارُ الْآخِرَةِ خَيْرٌ» ولی آنچه را که در آخرت بدان نایل می‌آیند بهتر و بزرگتر است از آنچه که در این دنیا در مقابل نیکیشان به دست می‌آورند؛ زیرا دنیا ناپایدار و آخرت پایدار است.

ملاحظه می‌نمایم که: نیکوکاران، در هر دو جهان به نیکی میرسند. در ضمن باید گفت که: پاداش الهی، متناسب با عملکرد انسانها می‌باشد.

«وَلِنِعْمِ دَارُ الْمُتَّقِينَ» (۳۰): و چه نیکوست بهشت‌های جاویدان به عنوان سرای پرهیزگاران در پیشگاه رضای پروردگار رحمان. در ضمن یادآور میشویم که: جهان (جاویدان) پرهیزگاران از جمله بهترین (و زیباترین) جهان بشمار میرود. «المتقین»: پرهیزگاران در حدیث شریف آمده است: «از بالای سر گروه‌هایی از اهل بهشت ابر می‌گذرد درحالی‌که آنان بر بزم شراب خویش نشسته‌اند پس هیچکس از ایشان چیزی را اشتها نمیکند مگر اینکه آن ابر همان چیز را بر وی میباراند تا بدانجا که از آنان کسی است که میگوید: ای ابر! بر ما دوشیزگان همسال پستان برجسته بباران. و ابر همان را میباراند که او خواسته است».

طوری‌که حق تعالی در وصف سرای پرهیزگاران در آیه ذیل میفرماید:

جَنَّاتٌ عَدْنٌ يَدْخُلُونَهَا يُجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ كَذَلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ ﴿٣١﴾

باغ‌های همیشگی بهشت که در آن وارد می‌شوند نهرها در زیر درختان آن روان است، در آنجا هر چه بخواهند دارند. الله این چنین به متقیان پاداش میدهد. (۳۱)

«جَنَّاتُ عَدْنٍ»: بهشت های عدن، که محل اقامت آنها می باشد.

بهشت هایی است ماندگار برای مؤمنان ابرار در سرای استقرار همراه با امنیت و بهجت که در آن همیشه ابد، مأوی و مسکن میگزینند؛ «يَدْخُلُونَهَا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ» که بدان وارد میشوند از زیر منازل، قصرها و درختان آنها نهرها جاری است. «لَهُمْ فِيهَا مَا يَشَاءُونَ»: خداوند متعال در آن باغ ها هر چه را آرزو کنند بدون رنج و زحمت و بدون کم و کاست و به طور دائمی در آنجا هر چه بخواهند برای شان فراهم ساخته است.

توجه بفرماید: «ما يَشَاءُونَ» بالاتر از «ما تَشْتَهِيهِ الْأَنْفُسُ وَ تَلَذُّ الْأَعْيُنُ» است. زیرا گاهی انسان چیزی را میخواهد که در آن لذت نفس و چشم نیست، مقام عرفان و معنویت است. «كَذَلِكَ يَجْزِي اللَّهُ الْمُتَّقِينَ» (۳۱): الله متعال چنین پاداشی نیکو را برای بندگان پرهیزگار خویش تهیه دیده است، بندگان که اوامرش را گردن می نهند و از شرک و گناهی که موجب ورود به دوزخ است، میپرهیزند. و برای ملاقاتش آمادگی گرفته اند.

سپس حق تعالی از حال متقیان در هنگام احتضارشان خبر داده و میفرماید:
الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ ادْخُلُوا الْجَنَّةَ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿۳۲﴾

همانها که فرشتگان (قبض ارواح) روحشان را قبض می کنند در حالی که پاک و پاکیزه اند. به آنها میگویند سلام بر شما باد، وارد بهشت شوید بخاطر اعمالی که انجام می دادید. (۳۲)

باید یادآور شد که هدف از: «طَيِّبِينَ» با توجه به آیات قبل که در مورد اهل کفر و شرک بود: «الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ ظَالِمِي أَنْفُسِهِمْ» کسانی هستند که اهل شرک و گناه نبوده اند و اینها همان متقین هستند.

«طیب»: یعنی پاک از هرگونه کدورت و ناخالصی و آراسته به کمالات و محاسن. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «الَّذِينَ تَتَوَفَّاهُمُ الْمَلَائِكَةُ طَيِّبِينَ» آنان همان نیکان پاکنهادی‌اند که فرشتگان جان‌های‌شان را درحالی‌که از شرک پاک‌اند، می‌ستانند.

مفسر کبیر جهان اسلام امام فخر رازی می‌فرماید: کلمه «طیبین» مختصر؛ ولی جامع معانی فراوان است؛ از جمله، یعنی، این خدادوستان، تمام دستورات حق را به جای می‌آورند، از تمام بدیها و زشتیها اجتناب میکنند، به اخلاق و منشهای نیک و برجسته پیراسته می‌گردند، از همه‌ی صفات پست و پلید مبرا هستند، به سوی خدا روی دل و جان می‌آورند و در شهوات و لذایذ گذرای جسمی فرو نمیروند. از این رو، فرشتگان هنگام مرگشان بر آنان درود و رحمت می‌فرستند و آنانرا به بهشت و وعده‌های خدا نوید میدهند. (سوره فصلت آیات ۳۰ و ۳۲). «يَقُولُونَ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ»: مرگ پاکان همراه با درود فرشتگان است، فرشتگان با این سخن خود به ایشان سلام کرده و شاد باش می‌گویند: سلام و سلامتی بر شما باد از هر آفتی، ایمنی بر شما باد از هر بیم و ملامتی؛ اینک به پاداش آنچه از ایمان و طاعت پروردگار سبحان و نبرد با دوستان شیطان انجام می‌دادید، به بهشت‌های پرناز و نعمت در آید.

سلام کردن، شعار فرشتگان و ادبی آسمانی است. ابن عباس (رض) در این مورد می‌فرماید: ملائیک از جانب الله متعال به آنها سلام میدهند و به آنها خبر میدهند که اصحاب یمین میباشند. (تفسیر طبری ۱۴/۱۰۱).

«ادخلوا الجنة بما كنتم تعملون» (۳۲): به خاطر اعمال شایسته‌ای که در دنیا انجام داده‌اید بهشت گوارا مبارکتان باد!

باید دانست که روح مؤمن بعد از مرگ وی به بهشت داخل میشود و البته ورود کامل وی با جسم و روح به بهشت، بعد از روز قیامت است. در حدیث شریف آمده است: «راستی و درستی پیشه کنید اما بدانید که هرگز کسی باعمل خویش به بهشت وارد نخواهد شد». گفته شد: حتی شما یا رسول الله؟ فرمودند: «حتی من؛ مگر این که خداوند متعال مرا به رحمت خود درپوشاند».

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۳۳ الی ۴۰) بحثی در باره فرجام مشرکان و ناسپاسان، برخی از دلایل باطل آنان، به بیان گرفته شده است.

هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرٌ رَبِّكَ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۳۳﴾

آیا آنها جز این انتظاری دارند که فرشتگان (قبض ارواح) به سراغشان بیایند، یا اینکه فرمان پروردگارت برسد، همانطور کسانیکه پیش از ایشان بودند این چنین کردند؟ والله بر آنان ظلم نکرد بلکه خودشان به خود ظلم میکردند. (۳۳) «هَلْ يَنْظُرُونَ»: آیا انتظار میکشند؟ استفهام انکاری است، یعنی چشم به راه فرشتگان مرگ یا عذاب آخرت هستند.

در این آیه مبارکه خداوند متعال به طرح یکی دیگر از شبهات منکران نبوت که عبارت از پیشنهاد فرود آمدن فرشته‌ای از آسمان برای شهادت دادن بر صدق ادعای نبوت آن حضرت صلی الله علیه وسلم است، می پردازد: قابل تذکر است: کفار تا زمانی که قهر الهی را به چشم سر خود مشاهده نکنند، دست از انکار و لجاجت بر نمی دارند. طوریکه میفرماید: «هَلْ يَنْظُرُونَ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمُ الْمَلَائِكَةُ أَوْ يَأْتِيَ أَمْرٌ رَبِّكَ»: کافران چیزی جز فرود آمدن فرشتگان جان دادن را انتظار نمی برند تا ارواحشان را بر حال کفر از آنان بستانند، یا انتظار نمیرند جز آنکه فرمان پروردگارت دایر بر هلاک شان در رسد.

«كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِن قَبْلِهِمْ»: کفار پیشین نیز همین گونه که این گروه کافر تکذیب پیشه عمل کردند، رفتار نمودند، که به عذاب گرفتار شان ساخت. «وَمَا ظَلَمَهُمُ اللَّهُ وَ لَكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ» (۳۳) و با نابود ساختن شان بر آنها ظلم نکرد، بلکه آنها را در برابر کفرشان مجازات نمود پس در حقیقت آنها خود با کفر به الله متعال و مخالفت و بغاوت علیه پیامبران بر خویشتن ظلم کردند. باید یاد آور شد که: نزول عذاب پس از اتمام حجت و فرستادن پیامبران و کتب آسمانی، نه فقط ظلم نیست، بلکه بمثابه عین عدل بحساب می آید.

فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا وَ حَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ ﴿٣٤﴾

و سرانجام سیئات اعمالشان به ایشان رسید و آنچه به آن تمسخر میکردند آنان را در بر گرفت. (۳۴)

«سیئه»: به گناهان کوچک، در مقابل گناهان بزرگ گفته میشود، طوریکه در (آیه ۳۱ سوره نساء) آمده است: «إِن تَجْنِبُوا كِبَائِرَ مَا تُنْهَوْنَ عَنْهُ نُكَفِّرْ عَنْكُمْ سَيِّئَاتِكُمْ وَ نُدْخِلْكُمْ مُدْخَلًا كَرِيمًا» (۳۱) (اگر از گناهان بزرگی که از آن نهی میشوید پرهیز کنید، گناهان کوچکتان را بر شما می پوشانیم و شما را در جایگاهی ارجمند وارد می کنیم).

از این آیه مبارکه این فهم بدست می آید که: گناهان، دو نوعند: گناه صغیره و گناه کبیره. همچنان در آیه ۴۹ سوره ی کهف نیز میخوانیم که مجرمان در قیامت، با دیدن دوسیه اعمال نامه خویش میگویند: این چه نامه‌ی عملی است که هیچ گناه کوچک و بزرگی را فروگذار نکرده است. «لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَ لَا كَبِيرَةً».

بنابر این آنچه در دنیا از سزای که به انسان میرسد، گوشه‌ای از عملکرد اوست، و سزای اصلی در قیامت است.

«فَأَصَابَهُمْ سَيِّئَاتُ مَا عَمِلُوا»: «پس گناہانی که کردند به آنان رسید» یعنی: جزای اعمال ناپاکشان نصیب آنها شد.

«وَحَاقَ بِهِمْ مَا كَانُوا بِهِ يَسْتَهْزِئُونَ» (۳۴): «و سرانجام همان عذابی که مسخره‌اش میکردند آنان را از همه سو فرا گرفت: در نتیجه از آنان هیچ اثری باقی نماند. مسخره کردن به قصد تحقیر، توهین یا اهدافی دیگر را استهزاء میگویند، این مفهوم در قرآن عظیم الشأن با اصطلاح «هَزَاءٌ» و مشتقات آن ۳۴ بار و «سُخْرٌ» و مشتقاتش ۱۶ بار به کار رفته است که بیشتر لغویان این دو کلمه را به یک معنا دانسته‌اند؛ ولی برخی بین این دو تفاوت قائل شده‌اند.

«يَسْتَهْزِئُونَ»: بمعنی تمسخر کردن میباشد. به یاد داشته باشید که سزای مسخره کردن دیگران، در همین دنیا به انسان میرسد. بناءً دیگران را نباید مسخره کنیم که در نهایت خود گرفتار میشویم.

وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَهَلْ عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿۳۵﴾

و کسانی که [به الله] شرک ورزیدند [از روی جهل، بدون دلیل و برهان] گفتند: اگر خدا میخواست نه ما و نه پدرانمان هیچ چیزی را جز او عبادت نمیکردیم، و هیچ چیزی را بدون [حکم و فرمان] او حرام نمی کردیم.

کسانی هم پیش از اینان بودند [در برابر حق] چنین کردند، پس آیا جز ابلاغ آشکار چیزی دیگری بر عهده پیغمبران است؟ (۳۵)

شبهه دیگر منکران نبوت تکیه بر صحت نظریه «جبر» برای ایراد طعن در نبوت است: مسأله جبر، یکی از توجیحات نابجای مشرکان است که میگفتند: خدا خواسته که ما غیر او را پرستش کنیم و اگر او میخواست، ما مشرک نبودیم. این مطلب در آیه ۱۴۸ سورة انعام و آیه ۲۰ سورة زخرف نیز از قول مشرکان مطرح شده است.

باید گفت: آنچه از کفر و شرک خطرناک تر است، توجیه آن و نسبت دادن آن به خداست. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «وَقَالَ الَّذِينَ أَشْرَكُوا» و «مشرکان» مکه «گفتند» «لَوْ شَاءَ اللَّهُ مَا عَبَدْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ نَحْنُ وَلَا آبَاؤُنَا وَلَا حَرَمْنَا مِنْ دُونِهِ مِنْ شَيْءٍ» اگر خدا میخواست که فقط او را به یگانگی بپرستیم، نه ما و نه پیش از ما پدران ما، جز او هیچ چیز را نپرستیده و نه آنچه را که او بر ما حرام نکرده است، حرام ساخته بودیم! این را به طریق استهزا و تمسخر میگفتند نه از روی اعتقاد قلبی. و غرض آنها این بود که شریک قرار دادن برای خدا و حرام کردن بعضی ذبایح و خوراکیها به خواست و میل خدا صورت گرفته است، بنابر این خدا از آن راضی است و حق و درست است.

(در تفسیر فی الظلال القرآن آمده است: این هم مقوله‌ای دیگر از مقولات مشرکین در مورد شرک قرار دادنشان برای خدا می‌باشد، آنها شریک قرار دادن خود و حرام کردن بعضی از ذبائح و خوراک را به اراده و میل خدا نسبت میدهند. پس اگر خدا - به زعم آنها - میخواست که آنان چنان کاری نکنند - خود او آنها را منع میکرد... و چنین تعبیری از اراده و مشیت خدا، تصویری است اشتباه و واهی؛ زیرا خدای سبحان نمیخواهد بندگانش مشرک باشند و راضی نیست چیزهای پاکی را حرام کنند که او آن را حلال کرده است و چنین اراده‌ای از جانب خدا آشکار است و در شرایعش توسط پیامبران بر آن نص نهاده است پیامبران که مکلف به تبلیغ بوده‌اند: «وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ أُعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ» (آیه ۳۶/سورة نحل) امرش چنین است و اراده‌اش در مورد بندگان همین است. اراده‌ی خالق دانا خواست انسان را خلق کند و استعداد هدایت و گمراهی را در آن به و دیعه نهاد، آنگاه به آنها اختیار داد.» فی ظلال القرآن ۱۴/۶۱).

قابل تذکر است که: توجیه گری، کار همه منحرفان تأریخ است. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «كَذَلِكَ فَعَلَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ» مجرمان و تبهکاران پیشین نیز چنین تکذیب و استهزایی میکردند، و مانند اینها به استدلال باطل میپرداختند و فراموش کردند که کفر و نافرمانی را خود مرتکب شده‌اند و تمام آن به اراده و اختیار آنها رخ داده است. آن هم بعد از این که پیامبران آنان را از عذاب آتش و غضب خدای مقتدر برحذر داشتند.

کار پیامبران، دعوت و تبلیغ است، نه اجبار مردم به ایمان. طوریکه میفرماید: «فَهَلْ عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَاغُ الْمُبِينُ» (۳۵) «ولی آیا جز ابلاغ آشکارچیز دیگری بر عهده پیامبران است؟» یعنی: کفار در پندارهای باطل خویش در اشتباهند زیرا چنان نیست که خداوند متعال شرک و کفر و بدکرداری های شان را مورد انکار قرار نداده باشد بلکه این گونه اعمال و روش ها را به سخت ترین وجه مورد نکوهش و انکار قرار داده و برای تفهیم حقایق، پیامبرانی را در هرامتی مبعوث گردانیده و پیامبرانش مأموریت خود را به تمام و کمال انجام داده‌اند اما حساب امت هایشان بر خدا است نه بر آنان و پیامبران وظیفه ندارند که مردم را بر ایمان مجبور گردانند.

خلاصه این که: ثواب و عقاب به دو امر مرتبط است؛ مشیت خداوند متعال و حرکت بنده به سوی نجات یا نابودی. و هدایت خداوند متعال نیز بر دو نوع است؛ هدایت ارشاد و رهنمونی، که پیامبران علیهم السلام بدان قیام می کنند و هدایت توفیق و یاری حق تعالی، که این وابسته به رفتار خود بنده است. «تفسیر انوار القرآن».

وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكذِبِينَ ﴿٣٦﴾

و به یقین ما در میان هر امتی پیغمبری را فرستادیم (تا به مردم بگویند: الله را پرستید و از طاغوت اجتناب ورزید. پس از میان ایشان کسانی بودند که الله آنها را هدایت کرد، و گروهی ضلالت و گمراهی دامان شانرا گرفت پس در روی زمین سیر کنید و ببینید عاقبت تکذیب کنندگان چگونه بود؟) (۳۶)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«أُمَّةٌ» از ریشه‌ی «ام» به معنای چیزی است که دیگری رابه خود ضمیمه میکند. به هر جماعتی که دارای نوعی وحدت و اشتراک باشند، امت گفته می شود. این کلمه بصورت کل ۵۲ بار در قرآن تذکر یافته است.

«الطَّاغُوتُ»: شیطان و بتان و هر چیزی که باعث طغیان شود. (سورة بقره/ آیه: ۲۵۶). «طاغوت» برای مبالغه‌ی طغیان بکار می رود. در قرآن عظیم الشان به شیطان، ظالمین، مستکبران و بت‌ها، که مایه‌ی طغیان و نافرمانی الله متعال هستند، «طاغوت» گفته شده است. این کلمه هم در مورد مفرد بکار میرود «يَكْفُرُ بِالطَّاغُوتِ» و هم در مورد جمع «أُولِيَاؤُهُمُ الطَّاغُوتُ» (تفسیر نور).

«حَقَّتْ»: ثابت و واجب شده است. «حَقَّتْ عَلَيْهِمُ الضَّلَالَةُ»: یعنی خداوند به مردمان عقل داده است، فطرت ایشان را برای یکتاپرستی بسیج کرده است، پیغمبران را فرستاده است، و آیات تشریحی و تکوینی را به انسان‌ها نموده است، آن گاه این انسان است که آزادانه تصمیم اتخاذ می دارد که راه الله متعال (کتاب الله و سنت رسول الله) را در پیش گیرد و یا هم می خواهد راه شیطان را انتخاب کند.

«وَلَقَدْ بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا أَنْ أُعْبُدُوا اللَّهَ وَاجْتَنِبُوا الطَّاغُوتَ» بعثت پیامبران، مخصوص قوم، نژاد، محل و منطقه و قبیله‌ی مخصوصی نمی باشد طوری که در آیه مبارکه آمده است: و هر آینه در میان تمام ملت‌ها از امت‌های قبل پیامبری را برانگیخت که آنها را به سوی توحید فراخوانده و از شرک آوری بُتان و معبودان و غیر آنها نهی شان کردند.

خواننده محترم!

ملاحظه فرماید که: دعوت به توحید و دوری از طاغوت، در رأس پروگرام‌ها و اهداف اساسی پیامبران علیهم السلام قرار دارد. طوری که از فحوای آیه مبارکه در می یابیم که: با عبادت و اتصال به الله متعال، انسان قدرت مبارزه و مقابله با طاغوت‌ها، را بدست می آورد.

همچنان در آیه مبارکه با تمام وضاحت دریافتیم که: الله متعال به انسان در انتخاب راه، اختیار داده است. طوری که میفرماید: «فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ» و خداوند متعال گروهی از آن امت‌ها را به اجابت دعوت و پیروی از پیامبران توفیق بخشید. «وَمِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ» و از آنان گروهی دیگر اند که الله متعال گمراهشان ساخت. و در نتیجه کافر شدند.

باید گفته شود: خدا پیامبران را فرستاد تا دعوت او را به مردم تبلیغ کنند. در آن میان جمعی دعوت را اجابت کرده و خدا آنان را هدایت نمود و بعضی از آنها راه کفر را پیش گرفتند و خدا آنها را گمراه کرد.

بصورت کل باید گفت که: الله متعال اسباب هدایت را برای تمام مردم فرستاده است، «بَعَثْنَا فِي كُلِّ أُمَّةٍ رَسُولًا» اما گروهی می پذیرند و هدایت می یابند، «فَمِنْهُمْ مَنْ هَدَى اللَّهُ» و گروهی هم انکار کرده و گمراه میشوند. «مِنْهُمْ مَنْ حَقَّتْ عَلَيْهِ الضَّلَالَةُ» پس باید گفت که: هدایت از جانب الله متعال است، ولی گمراهی از ماست.

به هر حال خداوند، ضلالت را به خود نسبت نمی دهد، مگر آنکه انسان خود زمینه‌ی آنرا فراهم کرده باشد، مانند آیه‌ی «يُضِلُّ اللَّهُ الظَّالِمِينَ» خداوند ستمگران را گمراه میکند و آیه «وَمَا يُضِلُّ بِهِ إِلَّا الْفَاسِقِينَ» خداوند جز فاسقان را گمراه نمی کند.

در «تفسیر أنوار القرآن» آمده است: خلاصه این که: «مشیت تشریحی» کفر در حق تعالی منتفی است، یعنی هرگز مراد حق تعالی بر کفر نمی باشد زیرا او بر زبان پیامبرانش مردم را از کفر نهی کرده است. اما «مشیت کونی» وی بر تمکین دادن بعضی از مردم بر کفر و مقدر کردن آن برای شان به محض اراده خودشان ثابت است ولی این امری است که اجبار کننده آنها بر کفر نیست بنابر این، مشیت کونی برای آنان حجت و دستاویزی بوده نمیتواند. «فَسِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ كَانَ عَاقِبَةُ الْمُكذِبِينَ» (۳۶) قرآن عظیم الشان، انسان را به سیر و سیاحت هدفدار و معنی دار دعوت و تشویق فرموده است. طوریکه میفرماید: ای جماعت قریش! در اطراف و نواحی زمین سفر کنید و آثار برجای مانده از عذاب شدگان را مشاهده کرده، به خانه‌های خالی ویرانشان بنگرید تا از فرجام ننگین شان پند و عبرت بگیرید. و خود شما در خواهید یافت که: آخر کارشان به نابودی خودشان و خرابی دار و دیارشان انجامیده است.

سیر و سیاحت:

انسان ها در طول تاریخ، برای اهداف مختلف و بنابر سطح علمی و فکری که داشتند، به سیر و سیاحت مشغول میشدند، و از آن، سود مادی به دست می آوردند، علم و دانایی کسب میکردند. ملت ها با هم آشنا می شدند و ارتباطات فرهنگی، اجتماعی و اقتصادی شکل میگرفت و طبیعی است که نقش بس بزرگی در توسعه و رشد سطح فکری و فرهنگی مردم داشت.

در دین مقدس اسلام، سیر و سیاحت دارای یک مفهوم ذی ارزش بشمار می‌رود، این بدین معنا است که سیر و سیاحت اگر فقط برای تفریح باشد و یا هدف مادی صرف داشته باشد - اگر چه این سیر و سیاحت مانعی ندارد ولی همینقدر گفته می‌توانیم که سیاحت دینی نیست.

دین مبین اسلام ضمن با ارزش شمردن سیر و سفر، حاوی منشور کاملی از نحوه سفر، احکام، آداب و اخلاق سفر و ذکر حق و حقوق و شرح وظایف مسافر است و به کرات مزایا و فواید سفر را بازگو کرده، مسلمانان را دعوت به سفر میکند و گاهی نیز آنان را به سیر در آفاق و انفس امر میکند.

«سیح»: به آبی که بر روی زمین جریان داشته باشد، گفته میشود. «سیاحت» به رفتن انسان در زمین، برای عبادت اطلاق میگردد و برای همین است که حضرت عیسی علیه السلام را «مسیح» نام نهاده‌اند. (ابن عباد ۱۴۱۴: ج ۳، ص ۱۶۷).

در آیه‌های متعددی از قرآن عظیم الشان بر سیر و سفر تأکید می‌کند و در خطابه‌های مختلف انسان را به مسافرت و سیاحت دعوت می‌کند. بیش از پنجاه آیه از سوره‌های مختلف (بقره: ۱۶۴-۱۱۵، آل عمران: ۱۳۷، النساء: ۱۰۱-۱۰۰، انعام: ۹۷، انفال: ۷۵-۷۴-۷۲، توبه: ۴۲-۲۰-۶، یونس: ۲۲، یوسف: ۱۰۹، ابراهیم: ۳۲، نحل: ۸۰-۴۶-۴۱-۳۶-۱۴-۸، اسراء: ۷۰، طه: ۵۵، انبیاء: ۳۱، حج: ۴۶، مؤمنون: ۲۲، نمل: ۶۹، عنکبوت: ۲۰، روم: ۲۲-۱۹-۹، لقمان: ۱۳-۱۲-۱۰، محمد: ۱۰، حجرات: ۱۳، ملک: ۱۵) به موضوع سفروسیاحت اشارات بعمل آورده است. از تکرار و تأکید قرآن کریم می‌توان دریافت که اصل موضوع سیر و سفر در دین مبین اسلام تا چه اندازه مورد توجه و عنایت بوده و به آن توصیه شده است. اهمیت این موضوع آنگاه بیشتر آشکار می‌شود

که در برخی موارد همچون آیات ۱۳۷ آل عمران و ۳۶ نحل و ۶۹ نمل و ۲۰ عنکبوت، بیان به صورت امری است؟ قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ (عنکبوت، ۲۰) «ای رسول! بگو به مردم که در زمین گردش کنید و ببینید که خدا چگونه پدیده‌ها را آفرید تا پی ببرید که باز خداوند است که میتواند نشأت آخرت را پدید آورد چون خداوند بر هر چیزی تواناست.

سیر و سیاحت در قرآن عظیم الشان:

در قرآن عظیم الشان، زمین برای منافع بشری گسترده شده است «الذی جعل لکم الارض فراشا.../ بقره ۲۲) و هر انسانی حق دارد در هر گوشه‌ای از این خاک، گردش کند «سیروا فی الارض... روم/ ۴۲». «فسیحوا فی الارض. توبه/ ۲). زمین و آنچه در اوست، برای انسان آفریده شده است «هو الذی خلق لکم ما فی الارض جمیعا... بقره/ ۲۹». وسیر و سیاحت از نگاه تجارت و اقتصاد، می تواند برای بندگان خدا، منفعت آور باشد. اما این نفع بردن‌ها و سیاحت کردن‌ها، شرایطی دارد که از حدود خداوند تجاوز نکند و در صورتی که منجر به معصیت خداوند شود، قرآن به همچو سیر و سیاحت اجازه نداده است. «...ولاتعثوا فی الارض مفسدین. بقره/ ۶۹».

سیر و سیاحت برای عبرت است:

یکی از اهداف مهم سیر و سیاحت در قرآن، پند گرفتن از آثار گذشتگان است و در آیات متعددی، الله متعال انسان را امر به سیاحت کرده و مقصد آن را عبرت آموزی دانسته است. «قل سیروا فی الأرض ثم انظروا کیف کان عاقبة المکذبین. انعام/ ۱۱». بگو [ای پیامبر] در زمین سیر کنید و سپس به ببینید سرنوشت تکذیب کنندگان را... در این آیه، خداوند آنهایی را که کفر می‌ورزند و ایمان نمی‌آورند، میفرماید، به سیاحت پردازند و به ببینند آنانی را

که قبلاً پیامبران را تکذیب کردند، چگونه و چه نشانه‌ای از آنها باقی مانده است و سرانجام مردند و به عذاب الهی گرفتار شدند و آیه ۴۳ توبه، خداوند به صراحت، مشرکین را جهت عبرت از مشرکان پیشین، امر به گردشگری کرده است. آیه ۶۹ سوره نمل، راجع به مجرمین و گنهکاران است و باری تعالی امر به سیر و گردش داده است تا از ظالمین و مجرمین که هلاک شده‌اند و نام نیکی از خود به جا نگذاشته است، پند و عبرت بگیرند.

این که در بعضی موارد «فانظروا کیف کان...» آمده است و به نظر میرسد فقط یک جا «ثم انظروا» آمده است حاوی نکته‌ای است که بعضی از مفسرین آن را ذکر کرده است و «فانظروا» یعنی سبب اصلی برای سیر و سیاحت، نگاه کرده به آثار گذشتگان و عبرت آموزی است و کلمه «ثم انظروا» دلالت بر آن دارد که سیر و سیاحت امری مباح است، سیاحت میتواند تجارت کند یا منافع دیگری... اما در ضمن آن باید آثار هالکان و کافران را نیز بنگرد تا خدا را فراموش نکند. (تفسیر فخر رازی ۱۴۲۱، ج ۱۲، ص ۱۳۶).

إِنْ تَحْرِصْ عَلَىٰ هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ وَمَا لَهُمْ مِنْ نَاصِرِينَ ﴿٣٧﴾
(ای رسول ما) هر قدر بر هدایت آنها حریص باشی (سودی ندارد) چرا که الله کسی را که گمراه ساخت هدایت نمیکند و آنان هیچ مددگارانی ندارند. (۳۷)
«تَحْرِصٌ»: آزمند باشی. تلاش و کوشش کنی.

به تعقیب آیه‌ی قبل که فرمود: انحراف گروهی بخاطر انکار و کفرشان حتمی است، این آیه خطاب به پیامبر میفرماید: بر آنها دلسوزی مکن که دلسوزی تو بی اثر است، زیرا قلب آنان را خداوند مَهر کرده و دیگر قابل هدایت نیستند. به تاسف باید گفت: انسان در برخی از حالات به مرحله ای میرسد که نه در دنیا قابل هدایت است و نه در آخرت قابل نصرت.

در آیه مبارکه «إِنْ تَحْرِصْ عَلَىٰ هُدَاهُمْ فَإِنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي مَنْ يُضِلُّ»: پیامبر صلی الله علیه وسلم مورد خطاب است. یعنی ای محمد! هر قدر بر هدایت این گروه

کفار بکوشی و حریص باشی اما خداوند متعال کسانی را که خودشان گمراهی را برگزیده‌اند و او در سرنوشت‌شان بدبختی را رقم‌زده است هدایت نمی‌کند یعنی باید بدانی که خدا با اجبار و اکراه کسی را هدایت نمی‌کند که خود راه گمراهی را پیش گرفته است.

دلیل این معنی، قرائت متواتری است که یاء (یضل) را مفتوح میدانند. به قولی دیگر معنی این است: هر که را الله متعال گمراه کند به سبب آن که دانسته است او از اهل گمراهی است هیچ کس نمیتواند او را به راه آورد و برای کفار کسی نیست که عذاب الهی را از آنان دفع کرده و آنها را از عذاب الله نجات دهد.

وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَنْ يَمُوتُ بَلَىٰ وَعَدًّا عَلَيْهِ حَقًّا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٣٨﴾

و (مشرکان) به طور جدی به الله قسم خوردند که الله کسی را که میمیرد، زنده نمی‌گرداند، بلی! این وعده حق بر عهده اوست، ولی اکثر مردم نمیدانند. (۳۸) «وَأَقْسَمُوا بِاللَّهِ جَهْدَ أَيْمَانِهِمْ لَا يَبْعَثُ اللَّهُ مَنْ يَمُوتُ»: باید گفت که: قسم خوردن، همه جا و در هر وقت نشانه‌ی صحت و صداقت نیست. در این آیه مبارکه؛ یکی دیگر از شبهات منکران نبوت این بود که: مشرکین با تمام قوت قسم سخت و غلیظ خود قسم خوردند که: الله متعال کسی را که می‌میرد و در قبرش فنا میشود مجدداً زنده نخواهد ساخت! آنها بر پای قیامت را بعید میدانستند و آن را بعد از پوسیده و پراکنده شدن اعضا و ذرات بدن، مشکل میدانند. خداوند متعال در رد استدلال‌شان فرموده است: «بَلَىٰ وَعَدًّا عَلَيْهِ حَقًّا»: آری! باید با تمام قوت گفت که: زنده شدن مردگان در قیامت، حق است.

و طوری نیست که منکرین قیامت استدلال می‌آورند، بلکه الله متعال آنان را به طور حتمی، مجدداً زنده خواهد ساخت؛ این وعده‌ای قاطع و راستین که از

سوی الله متعال پیشی گرفته است و الله متعال وعده‌اش را خلاف نمی‌کند؛ «وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ» (۳۸) اما اکثر مردم از قدرت الله متعال بی‌خبرند، و واقعیت امر همین است که اساس و ریشه‌ی انکار از معاد و روز قیامت، همانا جهل است. از این رو تعدادی از انسانها حشر و نشر را انکار می‌کنند. همان طوری که آنان از قدرت الهی و این که این قدرت هرگز با تصورات بشری و با نیروهای بشری نمی‌تواند مقایسه شود، نیز غفلت کرده‌اند. شآن نزول آیه ۳۸:

۶۳۴- ابن جریر و ابن حاتم از ابو عالیه روایت کرده‌اند: یکی از مسلمانان مبلغی پول از یک مشرک قرضدار بود. روزی حق خود را از وی مطالبه کرد و در اثنای گفتگو به او گفت: من یقین دارم قیامت و روز حساب - که بعد از مرگ آمدنی است - چنین و چنان است. مشرک گفت: تو واقعاً گمان میکنی پس از مرگ زنده میشوی! و به اصرار و تاکید قسم یاد کرد که خدا کسی را که می‌میرد زنده نمی‌کند. آنگاه این آیه نازل شد. (ضعیف است، طبری ۲۱۴۸۷ از ابو عالیه به قسم مرسل روایت کرده. به «زاد المسیر» ۸۵۸ مراجعه فرماید.)

لِيُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي يُخْتَلَفُونَ فِيهِ وَلِيَعْلَمَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنَّهُمْ كَانُوا كَاذِبِينَ ﴿٣٩﴾

هدف اینست که آنچه را در آن اختلاف داشتند برای آنها روشن سازد تا کسانی که منکر شدند بدانند دروغ می‌گفتند. (۳۹)

«الَّذِي يُخْتَلَفُونَ فِيهِ»: آنچه در باره‌اش اختلاف دارند. مراد حقایقی است که پیغمبران به ارمغان آورده‌اند و همه چیزهایی است که از آن سخن گفته‌اند. روز قیامت، روز روشن شدن همه حقایق است طوریکه در این آیه مبارکه میفرماید: در قیامت همه اینها برای آنها روشن میشود و می‌فهمند که در دنیا چه عقاید باطل و نادرستی داشته‌اند، اما چه سود؟

«لَيُبَيِّنَنَّ لَهُمْ اَلَّذِي يَخْتَلِفُونَ فِيهِ»: کفار، در یگانگی خداوند، حقانیت پیامبران و برپایی قیامت و محاسبه‌ی اعمال، تردید و اختلاف داشتند. خداوند متعال بندگان را برای روز معاد بر میگردداند تا حقیقت زنده ساختن بعد از مرگ را که در آن اختلاف کردند، برای شان روشن ساخته و عدالت را اجرا کند و مطیع و عاصی، حق و باطل، ظالم و مظلوم را از هم جدا کند. «وَلَيَعْلَمَنَّ اَلَّذِينَ كَفَرُوا اَنَّهُمْ كَانُوا كَاذِبِينَ» (۳۹) در نتیجه مؤمنان را بر ایمان شان پاداش دهد و کفار را بر کفرشان مجازات کند و مؤمنان در فرجام بدانند که بر حق بوده‌اند و کفار نیز بدانند؛ آن روز که بر نفی رستاخیز و حشر سوگند میخورند، قطعاً بر باطل بوده‌اند.

إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ ﴿٤٠﴾

[زنده کردن مردگان برای ما دشوار نیست] فرمان ما درباره چیزی چون [به وجود آمدنش را] اراده کنیم، فقط این است که به آن میگوییم: موجود شو؛ پس فوراً موجود می‌شود. (۴۰)

در آیه مبارکه آمده است که: چگونه درباره‌ی معاد شک می‌کنیم، با آنکه هر چیزی با یک اراده‌ی الله متعال خلق میشود. خداوند، موجودات را از نیستی به هستی می‌آورد، نه آنکه با ترکیب یا تغییر هست‌ها، چیز دیگری بیافریند. مفسران می‌نویسند: بیگمان بر انگیختن پس از مرگ از نشأت اولیه بر الله متعال سهل‌تر است و هرکاری بروی سهل و ساده می‌باشد، زیرا چون او تعالی چیزی را اراده کند جز این نیست که به آن می‌گوید: «باش»؛ پس بی‌درنگ موجود میشود.

مفسران می‌افزایند: این بیان برای تفهیم و تقریب اذهان است و گرنه وقتی الله متعال قصد چیزی را بکند به لفظ «کن» احتیاج ندارد.

بحث کوتاه در مورد آیه مبارکه «كُنْ فَيَكُونُ»

قبل از همه باید گفت که تعبیر به «كُنْ فَيَكُونُ» (باشد پس می شود) در قرآن عظیم الشان در آیات متعددی هشت بار آمده است که رمز قدرت مطلقه الهی را نشان می دهد، این آیات متبرکه عبارت اند از:

۱- سوره بقره: آیه ۱۱۷) «بَدِيعُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ» (به وجود آورنده آسمانها و زمین از عدم و بدون هیچ نمونه است و چون ایجاد چیزی را فیصله کند، به آن میگوید: «شو»، پس میشود).

۲- سوره آل عمران آیه ۴۷) «قَالَتْ رَبِّ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي وَكَذَٰلِكَ يَمْسَسُنِي أَيْدِيكَ يَا مَرْيَمُ إِذْ يَقُولُ لِهَا كُنْ فَيَكُونُ» (مریم گفت: ای پروردگارم! چطور صاحب فرزند می شوم؟ در حالیکه دست هیچ انسانی به من نرسیده است؟ (جبرئیل) گفت: همچنین است، الله هر چیزی را که بخواهد بوجود می آورد (زیرا سنت الله این است که چون آفریدن چیزی را فیصله کند میگوید: موجود شو پس فوراً موجود می شود).

۳- سوره آل عمران: آیه ۵۹) «إِنَّ مَثَلَ عِيسَىٰ عِنْدَ اللَّهِ كَمَثَلِ آدَمَ خَلَقَهُ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ قَالَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ» (یقیناً مثال عیسی (در آفریدن بدون پدر) نزد الله مانند مثال آدم است که او را از خاک آفرید باز به او فرمود: شو، پس شد).

۴- سوره آنعام آیه: ۷۳) «وَهُوَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ وَ يَوْمَ يَقُولُ كُنْ فَيَكُونُ قَوْلُهُ الْحَقُّ وَ لَهُ الْمُلْكُ يَوْمَ يُنْفَخُ فِي الصُّورِ عَالِمُ الْغَيْبِ وَ الشَّهَادَةِ وَ هُوَ الْحَكِيمُ الْخَبِيرُ» (۷۳ و او (الله) ذاتی است که آسمانها و زمین را به حق (باعدل و تدبیر محکم) آفرید، و روزی که بگوید: موجود شو، پس بی درنگ موجود میشود؛ سخن او حق است، و روزی که در صور دمیده شود؛ پادشاهی تنها از اوست، دانای همه چیزهای غائب و آشکار است، و اوست ذات باحکمت (و) آگاه (از هر چیزی).

۵- سوره (النحل/آیه: ۴۰) «إِنَّمَا قَوْلُنَا لِشَيْءٍ إِذَا أَرَدْنَاهُ أَنْ نَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ» (چون امر ما برای ایجاد چیزی که اراده اش را کرده ایم، جز این نیست که می گوئیم: موجود شو؛ پس فوراً موجود می شود).

۶- سوره (مریم / آیه ۳۵) «مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وَكْدٍ سُبْحَانَهُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ» (الله را سزاوار نیست که فرزندی گیرد، او پاک و منزه است (از تهمت های ناروا)، چون کاری را اراده کند، تنها کافی است که به او بگوید: شو! پس بی درنگ موجود میشود!)

۷- سوره (یس آیه: ۸۲) «إِنَّمَا أَمْرُهُ إِذَا أَرَادَ شَيْئًا أَنْ يَقُولَ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ» (هرگاه الله آفریدن چیزی را بخواهد کار او تنها این است که به او میگوید: موجود شو، پس بی درنگ موجود می شود).

۸- سوره (غافر آیه: ۶۸) «هُوَ الَّذِي يُحْيِي وَيُمِيتُ فَإِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ» (او ذاتی است که زندگی میبخشد و میمیراند و هرگاه خواست کاری انجام پذیرد، تنها به آن میگوید: شو، پس بی درنگ موجود میشود).

کُن: اشاره به اراده تکوینی الهی است. و معنای این آیات این است که هنگامی که خداوند اراده آفرینش موجودی را کرد، آن موجود ایجاد میشود. به عبارت دیگر هر شیء و موجودی که وقتی مورد تعلق اراده الهی قرار گرفت، شأن خداوند این است که آن شیء حتماً موجود میشود.

بنابر این آیات همگی در صدد القای این مطلب هستند که خداوند اراده اش نافذ مطلق است و هیچ مانعی برای آن نیست و همه اسباب در خدمت اراده اوست و هرگاه چیزی را بخواهد و اراده کند و حکم نماید، فقط کافی است امر به ایجاد کند تا بدون شک و قطعاً واقع شود.

انسان یا دیگر موجودات مادی هر کاری که بخواهند انجام دهند، نیازمند به اسباب و علل و طول زمان مناسب هستند. مثلاً اگر نجاری بخواهد میزی بسازد،

هم به ابزار مناسب و هم به وقت و زمان مناسب نیازمند است. اما فعل خداوند متعال این گونه نیست، به محض اینکه اراده الهی تحقق یافت و به چیزی تعلق گرفت، آن شیء موجود میشود. چه آن کوچک باشد یا بزرگ، ساده باشد یا پیچیده و... خداوند در ایجاد اشیاء نیاز به چیز دیگری ندارد و بین اراده الهی و پیدایش آن شیء حتی یک لحظه فاصله نیست.

تذکر این نکته نیز لازم است که، اینکه می‌گوییم خداوند هر موجودی را که اراده کرده آن شیء موجود میشود، این است که هر موجودی را هرگونه که اراده کرده همان گونه آن موجود تحقق می‌یابد. مثلاً اگر اراده فرمود، انسان به مدت ۹ ماه در شکم مادر تکوین یابد، چنین میشود و اگر اراده فرمود که فلان موجود در یک لحظه موجود شود، او در یک لحظه موجود میشود.

فعل الله متعال تدریجی نیست:

آنچه از ناحیه خدای تعالی افاضه میشود، قابل درنگ و مهلت نیست، و تبدیل و دگرگونی را هم تحمل نمی‌کند، و تدریجیت نمی‌پذیرد.

آنچه تدریجیت و مهلت و درنگ که از موجودات مشاهده می‌کنیم، از ناحیه خود آنهاست نه از آن ناحیه که رو به خدایند، و این خود بابتی است که هزار باب از آن باز می‌شود.

و جمله «فَيَكُونُ» بیانگر اطاعت آن شیء است که مورد اراده الله متعال قرار گرفته، میخواهد بفرماید: همین که هست شدن چیزی مورد اراده الله قرار گرفت، بدون معطلی لباس هستی می‌پوشد.

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه پس از آشکار نمودن موضعگیری ستیزه گرانه و انکار کفر پیشگان در خصوص دوباره زنده شدن در روز قیامت و سرکشی و نادانی و گمراهی آنان، به بیان گرفته شد.

اینک در آیات متبرکه (۴۱ الی ۵۰) حکم هجرت را از سرزمین ظلم به دیار امن و رهایی از چنگال دشمن خون آشام، و در باره پاداش مؤمنان مهاجر و مجازات و سزای بدکاران بحث بعمل می آورد و به رد شبهه ی پنجم - که می گفتند پیامبر باید از جنس ملک (فرشته) باشد - می پردازد.

وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا لَنُبَوِّئَنَّهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَلَآجِرُ
الْآخِرَةِ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾

و آنانکه پس از ستم دیدنشان برای به دست آوردن خشنودی الله متعال هجرت کردند، البته آنان را در این دنیا به سرای نیک جای میدهم و البته پاداش آخرت بزرگتر است، اگر می دانستند. (۴۱)

قرآن عظیم الشان، در آیات متعددی در باره ی هجرت و آثار آن در دنیا و آخرت بحث نموده است، بطور مثال در (آیه ۱۰۰ سوره ی نساء) میفرماید: «مَنْ يُهَاجِرْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ يَجِدْ فِي الْأَرْضِ مُرَاعِمًا كَثِيرًا وَ سَعَةً» یعنی هر کس در راه خدا هجرت کند، در زمین جایگاه های بسیار وسیع میابد. این آیه تعبیر به «هاجروا فی الله» نموده که طبیعتاً از «هجرت فی سبیل الله» خالص تر و دقیق تر می باشد.

هجرت، صبر و توکل، رمز پیروزی در برابر دشمن است. واقعیت هم همین است: کسانی که برای نشر و بخش دین یا حفظ دین و یا حفظ جان خود، از وطن و مال بگذرند و هجرت کنند به نتیجه میرسند. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «وَالَّذِينَ هَاجَرُوا فِي اللَّهِ مِنْ بَعْدِ مَا ظَلَمُوا» و آنان که به منظور رهانیدن دین خویش و به خاطر جلب رضایت پروردگار خویش از وطن و از خانواده و نزدیکان خود بیرون شدند و مهاجرت کردند بعد از آنکه ستم دیدند و جفا کشیدند.

امام قرطبی در این باره مینویسد: آنها عبارت بودند از صهیب و بلال و خباب و عمار که مردم آنها را عذاب دادند تا آنچه را که خواستند بر زبان آوردند و وقتی آنها را رها نمودند، به مدینه مهاجرت نمودند. (تفسیر قرطبی ۱۰/۱۰۷).
همچنان ابن عباس (رض) در بیان شأن نزول این آیه مبارکه میفرماید: این آیه درباره شش تن از صحابه (رض) نازل شد که عبارت بودند از: صهیب، بلال، عمار، خباب، عابس و جبیر که بردگان آزاد شده قریش بودند و به خاطر عقیده شان مورد شکنجه قرار گرفتند تا سرانجام هجرت کردند.

اماقتاده میفرماید: این آیه درباره مهاجران به حبشه نازل شد که گروهی نزدیک به هشتاد تن بودند و سپس الله متعال ایشان را در سرای نیکو یعنی در مدینه جای داد. ابن عطیه میگوید: روایت قتاده در بیان سبب نزول آیه صحیح است. «لَنْبَوْنَهُمْ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً» یقیناً الله متعال در این دنیا ایشان را به سرای نیکویی سکونت خواهد داد و از نصرت و اقتدار بر ایشان خواهد افزود.

ابن عباس (رض) فرموده است: خدا آنها را در مدینه جا داد و مدینه را برای آنان سرای هجرت قرار داد.

«وَلَا جُرْ أَلَا خَيْرَ أَكْبَرُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ» (۴۱) و قطعاً پاداشی که برای شان در آخرت - از جاودانگی در جنات نعیم همراه با ثواب عظیم - آماده کرده است بزرگتر است و اگر کسانی که بیرون شدن در راه الله متعال را به منظور نجات دین خویش ترک کرده اند، آنچه را نزد حق تعالی از پاداش عظیم و رستگاری و نعمت هست میدانستند یقیناً کسی از آنان از هجرت تخلف نمیکرد.

الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿۴۲﴾

(آن هجرت کنندگان) کسانی اند که صبر کردند (بر ترک وطن و دشواریهای هجرت) و فقط بر پروردگارشان توکل می کنند. (۴۲)

مهاجران فی سبیل الله اشخاصی می باشند که بر انجام اوامر، اجتناب از نواهی و گذر جریان قضا و قدر صبر و تحمل کردند بر همه سختی و شداید و ناملایمات شکیبیا بودند، و بر پروردگار خود توکل کرده کار خویش را به او وا میگذارند و به او اطمینان و اعتماد راسخ دارند؛ در نتیجه جزای شان آن رستگاری و کامیابی بزرگتر است.

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ فَاسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٤٣﴾

وپیش از تو جز مردانی که به آنان وحی میکردیم، نفرستادیم. اگر [این حقیقت را] نمی دانید [که پیامبران از جنس بشر بودند] از اهل دانش و اطلاع پرسید [تا دیگر نگوید که چرا فرشته ای به رسالت نازل نشده است؟!][۴۳]

«وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا نُوحِي إِلَيْهِمْ» ای محمد! قبل از تو در بین ملت های پیشین جز انسان را به عنوان پیامبر که شریعتی از نزد خود را به ایشان وحی میکردیم نفرستادیم و آن پیامبران ما از فرشتگان نبوده اند پس اگر در شک و تردید هستید. و همانطور که به تو وحی میکنیم به آنها نیز وحی کردیم. در اسباب شأن نزول این مبارکه مفسران می نویسند: مشرکان قریش نبوت حضرت محمد صلی الله علیه و سلم را انکار کرده و می گفتند: الله بزرگتر و بالاتر از آن است که پیامبرش انسان باشد. پس چرا فرشته ای برای ما مبعوث نکرده است. زاد المسیر ۴/۴۴۹.

آنگاه آیه ی «فَسْأَلُوا أَهْلَ الذِّكْرِ إِنْ كُنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (۴۳)» نازل شد؛ یعنی ای جماعت قریش! اگر خود نمی دانید، از اهل کتاب های نازل شده پیشین مانند یهود و نصاری (علمای تورات و انجیل) سؤال کنید، تا به شما خبر دهند که پیامبران شان از جمله انسان بوده اند نه از فرشتگان.

یادداشت:

بعضی از علماء از فرموده‌ی آیه مبارکه «وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ إِلَّا رِجَالًا» چنان استنباط کرده‌اند که نبوت خاص مردان است و در میان زنان نبوت مقرر نیست. این استنباطی دقیق است.

بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٤٤﴾

[همه پیامبران را] با دلایل روشن و کتاب‌های آسمانی [فرستادیم]، و قرآن را [هم] به سوی تو نازل کردیم به خاطر اینکه برای مردم آنچه را که برای [هدایتشان] به سویشان نازل شده بیان کنی و برای اینکه [در پیامبری تو و آنچه را به حق نازل شده] و تا آنان تفکر کنند. (۴۴)

«بِالْبَيِّنَاتِ وَالزُّبُرِ» خداوند متعال پیامبران پیشین را با همراه ادله قاطع روشن و برهان‌های درخشان و همراه با زبُر یعنی کتاب‌های مقدس فرود آورده شده فرستادیم.

«بینات»: حجت‌ها و برهانها، و «زبُر»: کتابهاست.

«وَأَنْزَلْنَا إِلَيْكَ الذِّكْرَ»: ای پیامبر! و حق تعالی بر تو نیز قرآن حکیم را که یادآوری کننده و بیدار کننده‌ی قلوب غافل است، بر تو نازل کرده‌ایم. گرچه قرآن عظیم الشان بر شخص پیامبر نازل شده، ولی مخاطب آن همه‌ی مردم‌اند. «لِتُبَيِّنَ لِلنَّاسِ مَا نُزِّلَ إِلَيْهِمْ»: تا مردم را با احکام و حلال و حرام آشنا سازی.

همچنان تا معانی آنرا برای امت توضیح داده و آنچه را دآن به اجمال بیان شده بر ایشان به تفصیل روشن سازی. از فحوای آیه مبارکه در می یابیم که: وظیفه پیامبر، بیان قرآن و وظیفه‌ی مردم، پذیرش آن بر اساس فکر و اندیشه است.

قابل تذکر است که: قرآن عظیم الشان، یکبار بصورت یکجا بر پیامبر صلی الله علیه وسلم نازل شده است و بار دیگر به صورت تدریجی که مردم از آن

آگاه شده اند. در زبان عربی، «انزال» برای نزول دفعی و «تنزیل» برای نزول تدریجی بکار میرود.

خواننده محترم!

از فحوای این آیه مبارکه در می یابیم که تبیین کتاب از مهمترین مأموریت های پیامبر صلی الله علیه وسلم است، بدین سبب است که تمام أفعال، أقوال و أحوال آن حضرت صلی الله علیه وسلم بیان و تفسیر کتاب الهی می باشد و نیز بدین سبب است که فهم کتاب، بدون فهم سنت کامل نیست.

مفسران در تفسیر این آیه مبارکه می نویسند که: شاید آیه اشاره به دو نوع وحی داشته باشد. یک وحی که قرآن است و برای همه ی مردم، و یک وحی که برای تفسیر و بیان قرآن است و مخصوص پیامبر. یعنی ما به سوی تو ذکر فرستادیم تا تفسیر قرآنی را که برای مردم نازل شده بیان کنی.

«وَلَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ» (۴۴) شاید پس از بیان آن تدبر و تأمل کرده و حقایق آن را فکورانه بفهمند. و پند بگیرند.

باید گفت: که قرآن، ذکر است، مایه تذکر و توجه انسان و دور نمودن او از غفلت و نسیان. این جمله، بر لزوم تفکر برای خواننده قرآن دلالت می کند.

أَفَأَمِنَ الَّذِينَ مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ أَنْ يَخْسِفَ اللَّهُ بِهِمُ الْأَرْضَ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٤٥﴾

پس آیا کسانی که [بر ضد قرآن و پیامبر] نیرنگ های بد به کار گرفتند، ایمن گشتند که ممکن است خدا آنها را در زمین فرو برد و یا مجازات (حق) از آنجا که انتظارش را ندارند به سراغشان بیاورد. (۴۵)

«مَكَرُوا السَّيِّئَاتِ»: توطئه بدی ها را چیدند. توطیه ها و نیرنگ های زشت و بدی راپلان و پی ریزی کردند. کلمه «السَّيِّئَاتِ» صفت موصوف محذوف «الْمَكَرَاتِ» است، یعنی: «مَكَرُوا الْمَكَرَاتِ السَّيِّئَاتِ». یا این که مفعول فعل «مَكَرُوا» است اگر به معنی «عَمِلُوا» باشد.

«يَخْسِفَ»: به زمین فرو برد (ملاحظه شود سوره: قصص آیات ۸۱ و ۸۲).
توطئه گران علیه دین بدانند که مکر و حيله‌ی آنان، در برابر علم و قدرت الهی، پوچ و بی اثر است. یعنی آیا آن‌ده از کافران که در باره‌ی پیامبر صلی الله علیه وسلم، نیرنگ به کار بردند و در دار الندوه دست به توطئه و پلان قتل رسول الله صلی الله علیه وسلم را طرح ریزی کردند، مطمئن هستند که خدا مثل قارون آنها را در زمین فرو نمی برد؟

«أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ مِنْ حَيْثُ لَا يَشْعُرُونَ» (۴۵): زمان و مکان و نوع قهر الهی در دنیا قابل پیش‌بینی نیست که امکان فرار از آن وجود داشته باشد. این عذاب میتواند، یا در حالت امنیت و آسایش و یا هم بطور ناگهانی و یا هم به طور غیر منتظره و بدون آگاهی از مسیر و جهت آن با عذاب مواجه شوند؟

أَوْ يَأْخُذُهُمْ فِي تَقْلِبِهِمْ فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ ﴿٤٦﴾

یا به هنگامی که (برای کسب مال و ثروت فزونتر) در رفت آمدند دامن شان را بگیرد در حالی که قادر به فرار نیستند. (۴۶)

«تَقْلِبِهِمْ»: رفت و آمد برای امور تجارت و سوداگری. وسعی و تلاش برای کسب. «فَمَا هُمْ بِمُعْجِزِينَ»: (ملاحظه شود سوره های: أنعام/۱۳۴، یونس/۵۳، هود/۲۰ و ۳۳، توبه/۲ و ۳). «ترجمه معانی قرآن»

آیه مبارکه این فهم را میرساند که: نزول عذاب، ناگهانی و در هر حال و شرایطی است. (فرق نمی کند که انسان در سفر باشد، یا هم در وطن باشد، فرق نمی کند، انسان در خواب باشد، و یا هم در بیداری، چه در راه رفتن باشد و یا هم ایستاده،...)

بصورت کل باید بعرض رسانید که هیچ شخصی و یا هم هیچ عاملی مانع قهر الهی شده نمی تواند.

أَوْ يَأْخُذْهُمْ عَلَىٰ تَخَوُّفٍ فَإِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ ﴿٤٧﴾

یا بطورتدریجی با هشدارهای خوف انگیز آنها را گرفتار سازد چرا که پروردگار رؤف و رحیم است. (۴۷).

«تَخَوُّفٌ»: بمعنی خوف و ترس و همچنان بمعنی کم و کاست در اموال و اولاد نیز آمده است. «ترجمه معانی قرآن»

«أَوْ يَأْخُذْهُمْ عَلَىٰ تَخَوُّفٍ»: یا این که آنان را در حالی نابود کند که از نزول عذاب در خوف و هراسند و منتظر آن هستند. که هر لحظه انتظار دارند که طوفان، مرگ، تباهی و نقصان جا و جایداد به سراغشان آید؟

ابن کثیر گفته است: چنین عذابی شدیدتر و دردناکتر است؛ زیرا انتظار تحقق امری همراه با مستولی شدن ترس و هراس بسیار رنج آور است. (مختصر ۳۳۳/۲)

در برخی از اوقات همین رعب و ترس از عذاب خودش مایه‌ی هلاکت انسان میگردد.

«إِنَّ رَبَّكُمْ لَرَءُوفٌ رَحِيمٌ (۴۷)»: و در برخی از اوقات تأخیر در عذاب و مهلت دادن به گنہکاران، بخاطر لطف اوست تا توبه کنند.

یعنی خدای متعال به خلقش رؤف است، بناءً نافرمانان را مهلت داده و به شتاب در مجازات اش اقدام نمی کند، بلکه کفار را در این سرای دنیا از برخورداری ها بهره مند میسازد، او به خلق مهربان است، پس حجّت را بر آنان برپا داشته، راه را برایشان روشن میسازد و در مهلت هم برایشان تأخیر روا میدارد.

خواننده محترم!

از فحوای آیات متبرکه (۴۵-۴۷) این سوره مبارکه در میابیم که خداوند متعال در این آیات، چهار نوع عذاب برای توطئه گران علیه دین، مطرح نموده است:

اول: عذاب زمینی «يَحْسِفُ... بِهِمُ الْأَرْضِ» «خدا آنان را در زمین فرو برد» چنان که قارون را فرو برد؟

دوم: عذاب آسمانی: «یا از آن جایی که نمی دانند» یعنی: حدس نمی زنند و کاملاً از آن غافلند «عذاب بر آنان بیاید» چنان که الله متعال با قوم لوط و دیگر امت های دروغ در آن زمان چنین کرد؟

سوم: عذاب ناگهانی: «يَأْخُذُهُمْ فِي تَقَلُّبِهِمْ» «یا در حال رفت و آمدشان» در سفرها و تجارت ها و رفت و برگشت شان در شب و روز «آنان را بگیرد؟ پس عاجز کننده نیستند» یعنی: باید بدانند که به وسیله هیچ نیروی مدافع و پشتیبانی، از عذاب گریزنده یا بازداشته شده نیستند.

چهارم: عذاب روحی: «يَأْخُذُهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ» «یا آنان را در حالیکه وحشت زده اند فروگیرد» یعنی: آیا ایمن شده اند که بعد از پدیدار شدن قرائن نابودی، یا بعد از کم کردن آنها بر اثر کشته شدن یا مرگ آنان را به عذاب فروگیرد به طوری که اندک اندک از اطراف و نواحی فروگرفته شوند و کم گردند تا این که سرانجام یکباره بر همگی شان عذاب فرود آید؟

روایت شده است که روزی عمر(رض) بر منبر از اصحاب کرام سؤال کرد: در تفسیر «أَوْ يَأْخُذُهُمْ عَلَى تَخَوُّفٍ» [النحل: ۴۷] چه میگویید؟ اصحاب کرام ساکت ماندند. در این اثنا پیرمردی از قبیله «هذیل» برخاست و گفت: این آیه به لهجه و گویش ما نازل شده است؛ تخوف یعنی تنقص و کم شدن تدریجی. «همانا پروردگار شما رئوف و مهربان است» لذا بر فرود آوردن عذاب شتاب نمی کند بلکه از روی رأفت و مهربانی مهلت تان می دهد پس سزاوار است که شما نیز از مکر و توطئه و پیروی از شیطان دست بردارید.

أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ يَتَفَيَّأُ ظِلَالُهُ عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ
وَهُمْ دَاخِرُونَ ﴿٤٨﴾

آیا آنها مخلوقات خدا را ندیدند که چگونه سایه هایشان از راست و چپ حرکت دارند و با خضوع برای خدا سجده میکنند! (۴۸)

«أَوَلَمْ يَرَوْا إِلَىٰ مَا خَلَقَ اللَّهُ مِنْ شَيْءٍ»: آیا آن کافران پند نمی گیرند و قدرت الله متعال را در نمی یابند که هرچه را خلق کرده است از قبیل کوه و درخت و سنگ، آسمان، زمین، دریاها، ابحار، آفتاب، مهتاب، نهرها، کوهها، ستارگان، شب و روز، درختان و میوهها که «يَتَفَيَّأُ ظِلَالُهُ عَنِ الْيَمِينِ وَالشَّمَائِلِ سُجَّدًا لِلَّهِ»، به این ترتیب نه فقط خود اشیاء، بلکه آثار و لوازم و خواص اشیاء، همچون سایه آنها، در برابر خداوند خاضع و فرمانبردار آند. مانند سایه های آنها همراه با حرکت آفتاب در روز و حرکت مهتاب در شب، به راست و چپ در گردش و گرایش اند فکر نمی کنند؟

اگر اشیای هستی، حتی سایه آنها، در برابر خداوند ساجد و خاضع آند، چرا بشر نباشد.

«وَهُمْ دَاخِرُونَ (۴۸)» در همان حال کمال فروتنی و کوچکی از خود نشان میدهند، یعنی: سجده میکنند درحالیکه برای حق تعالی فروتن و خوار شده اند و سر بر خاک تواضع و تذلل نهاده اند بدین ترتیب معلوم میشود که تمام این پدیدهها تسلیم قدرت و اراده ی الله متعال میباشند و تدبیر او را می پذیرند، پس آن کافران چگونه در اطاعتش تکبر و نخوت نشان می دهند؟ سجده و تسبیح تمام هستی از روی شعور است، گرچه ما آن را درک نمیکنیم.

گفتنی است که در آیه متذکره اشاره به سجده جمادات بعمل آمده است، سپس حق تعالی از سجده جانداران چنین یادآوری بعمل آورده میفرماید:

وَلِلَّهِ يَسْجُدُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ مِنْ دَابَّةٍ وَالْمَلَائِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ ﴿٤٩﴾

(نه تنها سایه‌ها بلکه) تمام آنچه در آسمانها و در زمین از جنبندگان وجود دارد و همچنین فرشتگان، برای الله سجده میکنند و هیچگونه تکبری ندارند. (۴۹) «دَابَّةٌ»: جنبنده. رونده، به جاننداری گفته میشود که از مکانی به مکان دیگر حرکت کند و منتقل شود. این کلمه بر انسان و حیوان و جن اطلاق میشود، ولی به فرشتگان گفته نمی‌شود. (ملاحظه شود سوره‌های: بقره آیه ۱۶۴، هود آیات ۶ و ۵۶).

«مِنْ دَابَّةٍ»: برخی این قید را برای «مَا فِي الْأَرْضِ» میدانند، ولی به دلیل آیه‌های دیگر مربوط به «مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ» به طور کلی است (شوری / ۲۹، حج / ۱۸).

«الْمَلَائِكَةُ»: ذکر خاص فرشتگان با وجود دخول در کلمه عام (ما) برای بزرگداشت فرشتگان و این که آنان نوعی از آفریدگانند که در ماهیت جدای از جنبندگانند.

یعنی وهر آنچه در آسمانها و در زمین از جنبندگانند تنها برای خدای یگانه سجده میکنند و فرشتگان نیز در تواضع و ذلت و شکستگی کامل برای او سجده ورنه و تکبر نمی‌ورزند. فرشتگان را مخصوصاً به خاطر فرمان‌پذیری مطلق و قدر و جلال جایگاه شان یاد کرد. پس جز نافرمانان جن و بنی آدم، دیگر هیچ کس از سجده برای الله متعال ایا نیآورده است.

هدف از سجده‌ی تمام موجودات آسمانی و زمینی یا خضوع تکوینی و تسلیم بودن آنها در برابر قوانین هستی است و یا آنکه مراد سجده‌ای برخاسته از درک و شعور است، که ظاهر آیات، دومی است، گرچه از درک و شعور ما

خارج است! اگر همه موجودات، همانند فرشتگان، در برابر خدا خاضع و ساجدانند، چرا ما انسانها سجده نکنیم و استکبار ورزیم. از ظاهر آیه چنین فهمیده میشود که در آسمان نیز همچون زمین موجودات زنده‌ای و جنبنده ساکن است.

«وَالْمَلَائِكَةُ وَهُمْ لَا يَسْتَكْبِرُونَ» (۴۹) فرشتگان تسلیم محض الله متعال هستند. در ضمن باید گفت که خوف و ترس ما از الله متعال، بخاطر گناهانمان است، اما ترس فرشتگان از او پروردگار با عظمت، ناشی از مقام و عظمت پروردگار سبحان و تعالی است.

يَخَافُونَ رَبَّهُمْ مِنْ فَوْقِهِمْ وَيَفْعَلُونَ مَا يُؤْمَرُونَ ﴿٥٠﴾

آنها از (مخالفت) پروردگارشان که حاکم بر آنهاست می ترسند، و آنچه را که به آنان دستور داده می شود، انجام میدهند. (۵۰)

«مِنْ فَوْقِهِمْ»: مراد بالا بودن حسی و مکانی نیست، بلکه مراد برتری و والائی مقامی است (ملاحظه شود: سوره أنعام آیه: ۶۱، أعراف آیه: ۱۲۷).

فرشتگان نه در ذات، روحیه‌ی استکبار دارند و نه در عمل، فرشتگان از پروردگار برتر و والاتر خویش می ترسند فرشتگان، مأموران الهی و مکلف هستند و فرشتگان هر آنچه را که الله متعال به آنان دستور و هدایت میفرماید انجام می دهند، نه از فرمان عصیان می ورزند و نه از آن تجاوز می کنند.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۵۱ الی ۶۲) مطالب ذیل به بیان گرفته میشود:

الف: خودداری از شرک و دوگانگی و این که تمام هستی از آن الله است و او از همه بی نیاز است و بسیاری از مردم بر سر دوراهی سرا سیمگی قرار دارند و سرگردانند؛ چون هرگاه زیان و آسیبی برای شان برسد، به بارگاه پروردگار

به زاری و تضرع می پردازند و فریاد سر میدهند، وقتی آسیب و مشکلات از ایشان برطرف شد، باز بر کفر و نافرمانی پا فشاری می نمایند.

ب: کردار مشرکان، تباه و نامتناسب است.

ج: فرصت دادن به آنان، صبر و حلم آفریدگار و شتاب نورزیدن در مجازات شان؛ هر چند کفر پیشه و بدکاره اند، تافضل و رحمت و بزرگی اش را بنمایاند.

وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا إِلَهَيْنِ اثْنَيْنِ إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَإَيُّكُمْ فَارْهُبُونَ ﴿٥١﴾

و الله [فرمان قاطعانه] داده دو معبود برای خود نگیرید، معبود (شما) تنها یکی است، پس تنها از من بترسید. (۵۱)

عبادت و پرستش دو معبود بصورت مطلق باطل می باشد، چه رسد به چندین معبود که برخی از بندگان برای خود انتخاب مینمایند: طوریکه میفرماید: «وَقَالَ اللَّهُ لَا تَتَّخِذُوا إِلَهَيْنِ اثْنَيْنِ» الله متعال بر زبان پیامبرانش به بندگان خویش هدایت و دستور فرموده است که دو معبود را پرستش نکنید؛ بلکه باید فقط و فقط خدای یگانه و یکتا را پرستند؛

مراد از اینکه دو خدا نگیرید، آن نیست که دو خدا گرفتن ممنوع و سه خدا جایز است، بلکه اولاً نفی اقل، نفی اکثر را هم در خود دارد و ثانیاً شاید منظور آیه، عقیده مشرکان باشد که میگفتند: یک خدای خالق داریم و یک خدای ربّ و مدبّر، و عبادت های خود را برای خدای ربّ انجام می دادند.

همچنان باید گفت که: ثنویّت و اعتقاد به دو منشأ تدبیر برای عالم، یکی خیر و یکی شرّ در اصل باطل است. «إِنَّمَا هُوَ إِلَهٌ وَاحِدٌ» زیرا خدایی جز او نبوده و معبود راستینی جز او وجود ندارد وی را شریکی نیست؛ «فَإَيُّكُمْ فَارْهُبُونَ (۵۱)» پس برای شان است که فقط از وی بترسند نه از ماسوايش.

آگاه و مطلع باشید که: ترس از غیر الله سبحانه و تعالی شرک است: از مفاد آیه کریمه میتوان چنین استنباط کرد که: جایز نیست در قلب انسان ترس و هراسی از غیر الله اساساً وجود داشته باشد و هرگاه به حکم طبیعت و سرشت بشری چنین ترسی در نهاد او پدید آید، باید آن را از خود دفع و طرد نماید. زیرا پرستش و بندگی تنها و تنها در برابر خالق یکتا جایز است قابل تذکر است که ترس بشر در امورات دنیوی بحث جداگانه میباشد. «ترس از پادشاه ظالم، و دزدان و حیوانات درنده» بحث جداگانه میباشد.

وَلَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَهُ الدِّينُ وَاصِبًا أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَتَّقُونَ ﴿٥٢﴾

آنچه در آسمان ها و زمین است، فقط در سیطره مالکیت و فرمانروایی اوست، و نیز دین ثابت و پایدار مخصوص اوست؛ پس آیا از غیر الله می ترسید؟ (۵۲) «الدِّينُ»: دین و شریعت. قوانین و سنن. اطاعت و انقیاد «وَاصِبًا»: همیشه و همواره (ملاحظه شود سوره صافات / ۹). واجب و لازم. خالصانه. این کلمه حال (الدِّينُ) است.

دین: در آیه مبارکه به معنی طاعت و اخلاص و انقیاد است. بنابر این، هیچ مرجع مطاع و فرمانروایی نیست مگر این که این اطاعت از وی در زمانی قطع میشود؛ یا با زوال یا با ناکامی اش، بجز الله متعال چرا که طاعت و اخلاص و انقیاد به طور زوال ناپذیری همیشه برایش دوام دارد.

«وَلَهُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ» و آنچه در آسمانها و زمین است، از آن اوست، در ملک، در آفرینش و در بندگی یعنی و هر آنچه در آسمانها و در زمین است در آفرینش، ملک، روزی دهی، تدبیر و کارگردانی تنها و تنها از آن خداوند متعال است، تمام موجودات آسمانها و زمین را او خلق کرده و ملک و بندهی او می باشند.

«وَلَهُ الدِّينُ وَاَصْبَابًا»: و دین خالص و آیین همیشگی و پایدار نیز از آن اوست، پرستش و بندگی، تنها در برابر خالق یکتا جایز است.

«وَاَصْبَابًا»: یعنی دین و انقیاد خالص، ثابت و دایم که هرگز زایل نمی شود. فقط او باید پرستیده شود و به طور دایم تسلیم او شد؛ چرا که فقط او معبود حقیقی است و اطاعت محض مر او را سزد.

«أَفَغَيْرَ اللَّهِ تَتَّقُونَ (۵۲)»: همزه برای استفهام انکاری و توبیخ آمده است؛ یعنی چگونه از غیر او پرهیز کرده و می ترسید در صورتی که تمام سود و زیانها در دست توانمند او قرار دارد؟ یعنی: آیا از کسانی غیر الله متعال که به نام خدا و معبود نام نهاده شده اند و در سرایش زوال و نابودی قرار دارند، می ترسید؟ «وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ»: ای انسان! هر نعمت و برکتی که به شما عطا شده است از قبیل روزی و نعمت و عافیت و پیروزی، عموماً از فضل و احسان الله سرچشمه گرفته است.

پس آیا برای شما درست است که از غیر وی ترسیده و دیگران را پرستید حال آنکه او به پرستش سزاوارتر و به یگانه خواندن اولی است؟

وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ تَجْأَرُونَ ﴿۵۳﴾

و آنچه از نعمت ها در دسترس شماست همه از سوی الله است، باز چون زیان و ضرری به شما رسد، به سوی او می نالید. (۵۳)

«تَجْأَرُونَ»: ناله و فریاد سر می دهید و متضررانه کمک می طلبید. از مصدر (جُؤار) به معنی هُراً و آوای و حوش و چهارپایان است. «ترجمه معانی قرآن» همه ی نعمت ها، حتی آنچه که در نظر شما ناچیز است، به اراده ی الهی به شما داده شده است طوریکه میفرماید: «وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ» ای انسان! هر نعمتی که دارید، هر نعمت و برکتی که به شما عطا شده است، اعم از نعمت های آشکار و پنهان و بزرگ و کوچک؛ مانند هدایت، امنیت خوش نامی و خوش

فرجامی، مال، فرزند و غیره... همه مخصوصاً و منحصر از آن حق تعالی است، زیرا نعمت بخش حقیقی که بر شما از فضل خویش سرازیر ساخته اوست نه غیر وی.

باید گفت که: هم نعمت‌ها از اوست، هم در خطرها، تنها پناهگاه اوست. طوریکه آمده است: «ثُمَّ إِذَا مَسَّكُمْ الضُّرُّ فَإِلَيْهِ تَجْرُونَ (۵۳)» باید گفت که: انسان مخلوق ضعیف است و با کوچکترین تماس سختی و مصیبت، در مانده میشود. آنگاه هر وقت ناراحتی و مصیبتی برایتان پیش آید، و یا زمانی که بلا بر شما فرود آید و آسیبی به شما برسد، یا مریضی و سایر ناراحتی و مشکلات به سراغ شما آمده، و یا هم فقرو تنگدستی گریبان‌گیرتان گردد، جز خدای یگانه هیچکس دیگر را نمی‌خوانید، در وقت سختی‌ها به بارگاه او ضجّه و ناله دعا سر داده و زار زار با او راز می‌گویید.

«ضر»: به نگرانی، مریضی و یا هم بلا، نیازمندی، قحطی و هر چیزی است که انسان از آن متضرر می‌شود.

قابل تذکر است که مفهوم این آیه مبارکه: در آیات دیگر قرآن عظیم الشان نیز تکرار شده است، بطور مثال در آیه ۶۷ سورة اسراء آمده است: «وَ إِذَا مَسَّكُمْ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَٰهَ إِيَّاهُ فَلَمَّا نَجَّكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَ كَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا» هرگاه در وسط بحر با خطری مواجه شوید، جز او هر چه را در خیال خود می‌خواندید، محو شود، ولی همین که او شما را به خشکی رساند، روی گردان شده و کفران نعمت می‌کنید.

ثُمَّ إِذَا كَشَفَ الضُّرُّ عَنْكُمْ إِذَا فَرِيقٌ مِنْكُمْ بِرَبِّهِمْ يُشْرِكُونَ ﴿۵۴﴾
سپس هنگامیکه الله زیان را از شما دور کند [برخلاف انتظار] گروهی از شما به پروردگارشان شرک می‌آرند. (۵۴)

امام قرطبی فرموده است: یعنی این که بعد از نجات یافتن از بلا، برگشتن به

شرک و کفر تعجب آور است. (تفسیر قرطبی ۱۰/۱۱۵).
 باید گفت که: ایمان واستغاثه به خداوند، نباید موسمی و مقطعی و یا باصطلاح
 برای چند روز و یا هم مدت معینی باشد. طوریکه در آیه متبرکه میفرماید: یعنی
 اینکه بعد از اینکه آن سختی‌ها و بلاها را از شما برطرف کرد و بعد از سختی
 آسانی را جایگزین ساخت آنگاه گروهی از شما غیر خدای سبحان را با وی
 شریک آورده، دیگران را پرستش نموده، نعمت‌هایش را انکار و احسانش را
 ناپسندی و کفران میکنند.

ابوالثناء سید محمود شهاب الدین آلوسی (۱۲۱۷-۱۲۷۰ق)، مفسر و فقهی
 مشهور جهان اسلام میفرماید: «کردار و رفتار بسیاری از عامه‌ی مردم امروزی
 که به کسانی غیر از ذات کردگار پناه میبرند و مدد می‌جویند، و از پناه جستن
 به پیشگاه آفریدگار امتناع می‌ورزند؛ نشان سفاهت و گمراهی نوینی است که
 از گمراهی پیشین گذشتگان بسی بدتر و ناپسندتر است و پوست و موی بدن
 انسان مؤمن از شنیدن آن به لرزه در می‌آید.

برخی از متسخین (پیرنماها)، آنانکه خود را دلسوز جلوه میدهند، وقتی کودک
 بودم، به من میگفتند: احتیاط کن! هرگاه دچار مصیبت و رنجی شدی، حل
 آنرا از خدا مطلب؛ و او را به فریاد خود مخوان زیرا الله برای برطرف کردنش
 شتاب نمی‌ورزد و به فریادت نمی‌آید و به حال سخت و مشکل تو-در آن
 هنگام اهمیت نمیدهد. باید از اولیای پیشین پناه و التماس کنی و دست به
 دامن شوی؛ چون آنان به سرعت به فریادت می‌آیند و مشکلات را میگشایند و
 به وضع تنگ و اسفبار تو اهمیت میدهند(!) اما گوشم آنرا پس داد و به دور
 انداخت، چشمم اشک ریخت و از بارگاه پروردگارم مسألت کردم تا مرا و
 همه‌ی مسلمانان راستین را از امثال این گمراهی آشکار، رستگار فرماید. (با
 کمال تأسف بسیاری از پیر نمایان و متشیخان دلسوزنمای زمان حاضر هم،

سخنانی شرک آلود و توهماتی واهی را در دل دارند.» [تفسیر روح المعانی، ج ۷، جزء ۱۴، ص ۱۶۶] [تفسیر مراغی به نقل از الوسی].

لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ فَتَمَتُّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ ﴿۵۵﴾

(بگذار) نعمتهائی را که به آنها داده ایم ناشکری کنند و چند روزی (از این متاع دنیا) برخوردار شوید، پس به زودی خواهید دانست (که چه سرنوشت سیاهی دارید!) (۵۵)

«لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ»: بگذار کفران و ناسپاسی چیزهائی را بکنند که برای شان داده ایم. بگذار نعمت هائی را که به آنان اعطا نموده ایم نادیده بگیرند. لام آن لام عاقبت، و کفران به معنی ناسپاسی و انکار است. «ترجمه معانی قرآن»
«لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ»: بگذار نعمت ها و احسان های بزرگ که از آن برخوردار گردیده اند انکار کنند، بگذار از دنیای فانی ناپایدار خود برخوردار شوند؛ «فَتَمَتُّعُوا فَسَوْفَ تَعْلَمُونَ (۵۵)»: اما باید بدانند که؛ به زودی عملکرد بد شان در روز حساب برای شان آشکار خواهد شد آن روز که عذاب اخرات را می چشند. ولی نباید فراموش کنند که: پایان کامیابی های کفرآلود، همانا قهر و غضب الهی است.

وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيْبًا مِّمَّا رَزَقْنَاهُمْ تَاللَّهِ لَتُسْأَلُنَّ عَمَّا كُنتُمْ تَفْتَرُونَ ﴿۵۶﴾

و از آنچه به آنان روزی داده ایم نصیبی برای آنچه (بتهایی که چیزی) نمیدانند مقرر میکنند. قسم به الله از آنچه به دروغ افتراء میکردید، پرسیده خواهید شد. (۵۶)

«لَا يَعْلَمُونَ»: بت ها نمی دانند. کافران دلیل و حجتی بر الوهیت بتها ندارند. کافران هیچگونه سود و زیانی از بت ها که پرستش میکنند سراغ ندارند و هیچگونه فایده ای را از آنان بدست آورده نمی توانند.

«وَيَجْعَلُونَ لِمَا لَا يَعْلَمُونَ نَصِيبًا مِّمَّا رَزَقْنَاهُمْ»: در این هیچ جای شکی نیست که: هر چه داریم از جانب الله متعال است، که نباید برای غیر او در این اموال سهمی قرار دهیم.

در این آیه مبارکه به فهم عالی اشاره می نماید که: از جمله کارهای زشت مشرکان اینست که: بخشی از اموالی را که حق تعالی به ایشان روزی داده است، آنرا برای کسب رضایتمندی بتانی که از آن هیچ سود و زیانی متصور نیست نذر و به مصرف میرسانند، یعنی: بعد از آن همه زاری و ناله‌ای که به بارگاه خدای سبحان کرده‌اند تا رنج و آسیب را از آنان بر طرف و دفع سازد، باز برای جمادات و شیاطینی که حقیقت و جوهر آنها را نمی دانند، یک بخش از اموالی خویش را که خداوند متعال بمثابه روزی برای شان قرار داده، بخاطر کسب به اصطلاح رضایتمندی بتها، در اختیار بتهای خویش به شکل نذرانه قرار میدهند. این سهم و نذرانه شامل حیوانات و محصولات زراعتی میگردد. قابل تذکر است که مشرکان برای همین بتان خویش هیچگونه دلیل و برهانی برای خدا بودنشان هم در اختیار ندارند. (بنا به قولی برای خدایان ساختگی که جمادند و چیزی نمی دانند، سهمی معین کرده‌اند).

«تَاللَّهِ لَتَسْتَلْنَ عَمَّا كُنْتُمْ تَفْتَرُونَ» (۵۶) ای مشرکان! به خدا قسم که در روز قیامت از این دروغ، افترای و بهتان که عبادت رحمان را به بتان و شیطان صرف کردید، از شما پرسیده خواهد شد.

وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ الْبَنَاتِ سُبْحَانَهُ وَلَهُمْ مَا يَشْتَهُونَ ﴿٥٧﴾

ودختران را [به عنوان فرزند] برای خدا قرار میدهند، او منزّه [از توالد و تناسل] است؛ ولی برای خودشان آنچه را که [از پسران] میل دارند [به عنوان فرزند] قرار می دهند. (۵۷)

«الْبَنَاتِ»: دختران. مراد فرشتگان است که کافران آنها را دختران الله متعال

بشمار می آورند. ملاحظه شود سورة: (انعام/۱۰۰) وایشان را می پرستیدند ملاحظه شود سوره (سبأ آیات ۴۰ و ۴۱).

کفار به دروغ دختران را به الله سبحانه و تعالی منسوب میساختند و میگفتند: فرشتگان دختران الله متعال اند. درحالیکه حق تعالی از داشتن فرزند منزّه است. آنان برای خود پسران را که برای شان علاقه داشتند منسوب به خود و دختران را بحیث فرزندان الله اختصاص می دادند. طوریکه در (آیه ۱۹/سوره ی زخرف) میفرماید: «وَجَعَلُوا الْمَلَائِكَةَ الَّذِينَ هُمْ عِبَادُ الرَّحْمَنِ إِنثَاءً»: آنان در داشتن این اعتقاد سه انحراف را مرتکب میشدند.

اولین انحراف شان این بود که: برای الله متعال به داشتن فرزند قائل میشوند، در حالیکه حکم صریح قرآن عظیم الشان همین است که: «لَمْ يَلِدْ وَ لَمْ يُوَلَدْ» (سوره اخلاص آیه: ۳) (فرزند نیاورده و فرزند کسی نیست). باید گفتکه: رابطه خداوند با موجودات، رابطه آفرینش است نه زایش. او موجودات را خلق می کند، یعنی از نیستی به هستی می آورد، نه آنکه خود بزاید. زیرا نوزاد از جنس والدین و در واقع جزئی از آنهاست، در حالیکه هیچ چیز از جنس خداوند و یا جزئی از او نیست.

چون بیشتر مشرکان و اهل کتاب برای خداوند فرزند قائل بودند، لذا «لَمْ يَلِدْ» که به معنای نداشتن فرزند است، مقلّم بر «لَمْ يُوَلَدْ» آمده است. بصورت کل این آیه مبارکه: عقیده مسیحیّت که عیسی را فرزند خدا می دانند وهم عقیده یهود که عُزیر را فرزند خدا میدانستند وهم عقیده مشرکان جاهلی که فرشتگان را دختران خدا می پنداشتند، رد می کند.

باید گفت که: صَمَدیّت و بی نیازی الله سبحانه و تعالی از همه چیز، دلیل آن است که او نیاز به فرزند و والدین ندارد. «اللَّهُ الصَّمَدُ. لَمْ يَلِدْ وَ لَمْ يُوَلَدْ» در ضمن باید گفت که: خداوند علّتی ندارد و از چیزی به وجود نیامده است. «وَ

كَمْ يُؤَلَّكُ» و مولود، معلول است و نمیتواند خدا باشد. «و كَمْ يُؤَلَّكُ». دوهمین انحراف شان این بود که: مشرکان ملائکه را دختر می پنداشتند، در حالیکه ملائکه دختر و پسر ندارند.

سومین انحراف مشرکان این بود: دختران را که مایه ننگ میدانستند، آن را به الله متعال نسبت میدادند! «أَفَأَصْنَعُكُمْ رَبِّكُمْ بِالْبَيْنِ وَ اتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا» (سورة اسراء / آیه ۴۰) (آیا می پندارید)

پروردگارتان شما را با داشتن پسران برگزیده و خودش از فرشتگان، دخترانی گرفته است؟ همانا شما سخن (و تهمت) بزرگی میگویید.

قابل یاد آوری است که: همین انحراف در عقیده است که آثار و پیامد منفی و خطرناک خویش را در انحراف جامعه و جهان بینها و اندیشهها و آداب و رسوم آن نشان میدهد.

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ ﴿٥٨﴾

و چون یکی از آنان را به [ولادت] دختر مژده دهند [از شدت خشم] چهره اش سیاه گردد، و درونش از غصه و اندوه لبریز و آکنده شود!! (۵۸)

باید گفت که: تحقیر و پست شمردن دختر، فکر جاهلی و خرافی است. آدیان ابرهیم، و بخصوص دین مقدس اسلام؛ عقاید خرافی جاهلیت را در مورد دختر وزن، محکوم میکنند طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُم بِالْأُنثَىٰ» اگر به یکی از کافران رابه ولادت دختر مژده بدهند «ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا» چهره اش از غم و اندوه سیاه و دگرگون میشود.

امام قرطبی گفته است: کنایه از غم و اندوه است نه سیاهی. عرب می گویند: هر کس با مشکلی روبرو شود سیمایش سیاه میشود. (تفسیر قرطبی ۱۱۶/۱۰). «وَهُوَ كَظِيمٌ (۵۸)» قلبش از کین و غیظ لبریز است.

تنفر اعراب جاهلیت از داشتن دختر:

در مورد اینکه چرا اعراب جاهلیت از داشتن دختر تنفر داشتند میتوان به چند نکته ذیل اشاره بعمل آورد:

دختر نقش اقتصادی و تولیدی نداشته و بار زندگی بوده است.

در جنگ که سرنوشت قبیله به آن گره میخورد. دختر قدرت جنگیدن و دفاع فیزیکی را مانند مرد نداشته است.

در جنگ‌ها، اکثر دختران به اسارت گرفته میشدند و مورد اذیت بیشتر و تجاوز شنیع تر دشمن قرار می گرفتند.

بر خلاف تفکر جاهلی، اسلام برای دختر، ارزش زیادی قائل شده است.

دین مقدس اسلام یکهزار و چهارصد سال قبل قانون را وضع نمود، که بشریت امروزی که داد از عدالت، مساوات و آزادی و دموکراسی، میزند تا هنوز توانمندی وضع چنین قانون را بدست نیاورده‌اند. اسلام با قوانین ای که پروردگار با عظمت ما در مورد مقام انسان و بخصوص مقام والای زن و روشن کردن رسالت مرد وزن در جامعه و خانواده، ارشاد فرموده است: قسمت ازین قانون الهی و آسمانی در (آیه ۳۲ / سورة نساء) با زیبای خاص آن چنین بیان گردیده است: «للرجال نصیب مما أکتسبوا وللنساء نصیب مما أکتسبن» (مردان از آنچه کسب میکنند و به دست میاورند بهره ای است و زنان را از آنچه کسب میکنند و به دست میاورند بهره ای است). پیامبر اسلام یکهزار چهارصد سال قبل اعلام داشت: «الناس کلهم سواء کاسنان المشط» (مردم) زن و مرد (مانند دندانهای شانه با هم برابر اند. و هیچگونه تفاوت بین شان وجود، ندارد).

يَتَوَارَى مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَى هُونٍ أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَّا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ ﴿٥٩﴾

به سبب مژده بدی که به او داده اند، از قوم و قبيله اش [درجايکه او را نبینند] پنهان میشود [و نسبت به این پیش آمد در اندیشه ای سخت فرو میرود که] آیا آن دختر را با خواری نگهدارد یا به زور، زنده به گورش کند؟! آگاه باشید! که [نسبت به دختران] چه بد قضاوت می کردند. (۵۹)

«یتواریا»: خود را نهران و از دید مردم پت و پنهان می سازد.

«هون»: خواری و رسوائی

«یدسسه»: زنده بگورش کند. دفن و پنهانش سازد.

باتأسف باید گفت: درطول تاریخ بشریت گاهی بزرگترین جنایتها، زیر پوشش مقدس ترین شعارها صورت میگیرد. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «یتواری من القوم من سوء ما بشر به» از بیم ننگ ناشی از تولد دختر، خود را پنهان میکند. از قوم و قبيله خود غایب میشود و از آنان روی میپوشاند تولد دختر را مصیبت بحساب آورده نه عطیهی الهی. سپس در این که چه باید بکند به فکر فرو می رود.

«أیْمسکُهُ عَلَی هُونٍ أَمْ یَدُسُّهُ فِی التُّرَابِ»: به سبب عار و ننگی که در نهاد خود به خاطر نوزاد دخترش می یابد و در این حال متردد است که آیا دختر را زنده گذاشته و بر این خواری و خفت شکبیا باشد یا که او را از بیم عار، زنده در خاک پنهان کند؟ یعنی: به تأمل فرو میرود و پیوسته میان دو امر در تردید است؛ یکی نگاه داشتن دختر، که اگر او را نگهدارد، البته با خواری و انفعال و انکسار نگاه می دارد «یا در خاک پنهانش کند» با زنده به گور دفن کند؟

آیا این دختر را باخفت و خواری نگهدارد یا این که او را در خاک دفن کند؟

«ألا ساء ما يَحْكُمُونَ» (۵۹): آگاه باشید که الله متعال این فیصله مشرکین را که؛ دختران رابه الله متعال و پسران را به خود منسوب ساخته اند سخت تقبیح میکند. در حدیث شریف آمده است: «هر کس دختری داشته باشد و وی را ادب آموخته به نیکی تربیت کند، به نیکوترین وجه تعلیمش دهد و از نعمت‌هایی که الله سبحان و تعالی بر او فرو ریخته بروی بریزد، آن دختر برایش حجاب و پرده‌ای از آتش دوزخ میشود».

خواننده محترم!

باید گفت مطابق مفاد آیات متذکر برای شخصی مسلمان جایز نیست که تولد دختر را برای خود ذلت و مصیبت بشمارد، و حتی همچو تصور کردن اصلاً جایز نمی باشد.

در تفسیر روح البیان به حواله شرعی آمده است که مسلمان باید از تولد دختر بیشتر اظهار مسرت کند، تا که این مخالفت با اهل جاهلیت باشد، در حدیث شریف آمده است که آن زن بسیار مبارک می باشد که اولین بار دختر بزاید، و در تقدیم اناث در آیه ۴۹ سورة شوری آمده است: «لِلَّهِ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ يَخْلُقُ مَا يَشَاءُ يَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ إِمَّا نًا وَ يَهَبُ لِمَنْ يَشَاءُ الذُّكُورَ» (فرمان روایی آسمانها و زمین مخصوص الله است، هر چه بخواهد می آفریند، به هر که بخواهد دختران بخشد و به هر که بخواهد پسران بخشد).

هم بدین مطلب اشاره شده است، که تولد دختر برای اولین بار افضل است. و در حدیث آمده است که چون یکی از این دختران داشته باشد، و باز به او احسان کند، پس این دختران میان او و جهنم حایل خواهند شد. (روح البیان). خلاصه اینکه بد پنداشتن تولد دختر، رسم بد زمان جاهلیت است، و مسلمانان باید از آن اجتناب ورزند و در مقابل وعده الهی باید مطمئن و مسرور باشند. والله اعلم.

لِّلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ وَلِلَّهِ الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ وَهُوَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ ﴿٦٠﴾

برای کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند، صفات زشت [وسیرت بد] است،
و صفات برتر و والا برای الله است و او غالب باحکمت است. (٦٠)

زیبایی انسانها به ایمان و عقیده شان است، ولی اگر ایمان انسان زایل شود، او
بمثابه جرائم و میکروب خطرناکی بدی ها مبدل میگردد، قابل تذکر است که:
منشأ و اساس همه ی زشتی ها و بدی ها در بین انسانها، همانا انکار ورزیدن به
قیامت و روز جزا است، طوریکه خداوند متعال در آیه متبرکه میفرماید:
«لِّلَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ مَثَلُ السَّوْءِ» آنان که آخرت را تصدیق نمیکنند و از
روی نادانی و جهالت فرشتگان رادختران الله متعال نسبت میدهند. یعنی: آنها با
انتخاب ضعیف ترین دو جنس برای خدای سبحان، خواستند تا این مثال
اضعف، وصف و مثالی برای او باشد زیرا فرزند مانند پدر خویش است. نه!
چنین نیست بلکه وصف و مثال زشت که عبارت از جهل و کفر به الله سبحان
و تعالی است، از آن گروهی است که وی را به زشتی ها وصف میکنند. «وَلِلَّهِ
الْمَثَلُ الْأَعْلَىٰ» صفت والا و عالی از آن خدای عز وجل میباشد که دارای کمال
مطلق است و از صفات مخلوقات منزّه و مبرا است. این وصف عبارت است
از: بی نیازی کامل وی از فرزند و تعلقات، سخای فراگیر، علم وسیع و دیگر
اوصاف جلال و کمالش،

«وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ» (٦٠) و او باعزت و با حکمت است (و میتواند هر کاری را
بکند و کارهایش از روی حکمت است). و طوریکه که گفتیم عزت و قدرت
خداوند، همراه حکمت است، اوست عزیز یعنی: قدرتمند در ملکش، که در
کمال و مطلقیت قدرتش یگانه است «حکیم» است و به کمال حکمت در صنع
و آفرینش موصوف میباشد، از این روی به بندگان گمراه و ستمگر خویش
مهلت میدهد.

الله متعال میتواند انسانها را در برابر ظلم و ستمشان بگیرد و کیفر دهد. اگر چنین کند زمین را بر روی ایشان خراب میکند. ولیکن حکمت او اقتضاء میکند که آنان را تا مدت معینی که سررسید عمر ایشان است، به تأخیر بیندازد.

وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ مَا تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ ﴿٦١﴾

و اگر خدا مردم را به سبب ظلمشان مؤاخذه کند، هیچ جنبنده‌ای را [که مستحق مؤاخذه است] بر روی زمین باقی نمیگذاشت، ولی آنان را تا مدتی معین مهلت میدهد، پس چون وقت مقرر آنان برسد لحظه‌ای (أجلشان) به تأخیر نمی‌افتد، و لحظه‌ای نیز پیش نمی‌شود. (۶۱)

قبل از همه باید گفت که: سزای الهی، براساس ظلم خود انسانها است. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «وَلَوْ يُؤَاخِذُ اللَّهُ النَّاسَ بِظُلْمِهِمْ» اگر خداوند متعال با کافران، مطابق کفر و نافرمانی انسان را به سزای ظلم شان مؤاخذه میکرد. و در دادن سزای شتاب به خرج بدهد. (مراد از مردم در آیه مبارکه، کفار یا تمام گنهکاران اند.).

«ما تَرَكَ عَلَيْهَا مِنْ دَابَّةٍ» هیچ موجود زنده‌ای اعم از انسان و حیوان بر روی زمین باقی نمیماند. بصورت قطع تمام کسانی را که بر روی زمین اند فنا مینماید و هیچ جنبنده‌ای را [که مستحق مؤاخذه است] بر روی زمین باقی نمی‌گذاشت. «وَلَكِنْ يُؤَخِّرُهُمْ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى» اساساً باید گفت که: سنت الهی بر مهلت دادن و تأخیر در مجازات است. همچنان در کار الله متعال؛ اِمهال، هست، اما اِمهال نیست. مجازات الهی دیر و زود واقع میگردد. ولی حکمت پروردگار با عظمت اقتضاء میکند که کیفر آنها را تا مدتی معین به تأخیر اندازد. ولی نباید

فراموش کرد طوری که در فوق یاد آور شدیم که: مُهلت خداوند، هم أجل و اندازه ای دارد.

«فَإِذَا جَاءَ أَجْلُهُمْ لَا يَسْتَأْخِرُونَ سَاعَةً وَلَا يَسْتَقْدِمُونَ (۶۱)» اما هر گاه آن زمان معین و معیاد مقرر شده ای که برای نابودی آنها تعیین شده است، فرا برسد. حتی مدتی کوتاه و ناچیز هم تأخیر و تقدیم نخواهند داشت. طوری که در (آیه ۵۹/سورة كهف) میفرماید: «وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِمْ مَوْعِدًا (۵۹)» (و مردم) آن آبادی‌ها را هنگامیکه ستم کردند، هلاکشان کردیم و برای نابود کردنشان (از پیش) زمانی را قرار دادیم.

طوری که گفته شد که: قانون کلی الله متعال، تأخیر در عذاب است، ولی در برخی از اوقات خداوند متعال، ظالمین را گوشمالی می دهد تا عبرتی برای سایر انسانها باشد. باید گفت که: مُهلت خداوند متعال، بر اساس لطف او و برای توبه و جبران است، پس انسانها نباید به آن مغرور شوند. و از مهلت های الهی استفاده سوء بعمل آرند.

صحابی جلیل القدر، قتاده میگوید: «الله متعال در زمان نوح علیه السلام چنین کرد و تمام جاندارانی را که در روی زمین بودند جز آنچه در کشتی حمل شده بود همه را هلاک ساخت».

امام بیهقی نقل میکند: «ابو هریره (رض) از مردی شنید که می گوید؛ ستمگر جز به خودش زیان نمی رساند. پس در رد قول وی فرمود: به الله متعال قسم چنان نیست که تو میگویی بلکه حتی مرغان در آشیانه های خود به سبب ظلم ظالم می میرند».

در حدیث شریف آمده است: «چون الله متعال به قومی عذاب را اراده کند، به همه کسانی که در میان آن قوم هستند (اعم از بدکار و نیکوکار) عذاب در میرسد، لیکن پس از آن، آنان براساس نیت یا بر وفق اعمال خود برانگیخته می شوند».

مفسر «تفسیر انوار القرآن» در مبحث..... کتاب خویش مینویسد: دلیل اینکه حق تعالی ظالم و غیر وی و هیچ جنبنده دیگری را بر روی زمین باقی نمیگذاشت، در حالیکه ستم فقط از بعضی صادر میشود نه از همه؛ این است که: ظالم با گرفتار شدن در چنبره انتقام و دیگران هم از شومی ظلمش نابود میشوند؛ به وسیله خشکسالی یا غیر آن از بلایا و کوبنده‌ها.

در حدیث شریف آمده است: «الله متعال عمر چیزی را که أجلش فرارسد، به تأخیر نمی اندازد و جز این نیست که افزودن بر عمر، به وسیله فرزندان شایسته‌ای است که الله متعال آنان را به بنده‌اش ارزانی میدارد زیرا آنان بعد از مرگش برایش دعا میکنند و دعای شان در حق وی، در قبرش به وی میپیوندد. پس این است معنی افزودن در عمر».

وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ وَتَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكُذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَىٰ لَا جَرَمَ أَنَّ لَهُمُ النَّارَ وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ ﴿٦٢﴾

آنها برای الله چیزهایی قرار میدهند که خودشان از آن کراهت دارند (یعنی فرزندان دختر) با اینحال بدروغ میگویند سرانجام نیکی دارند، ناچار برای آنها آتش است و آنها از پیشگامان (در آتش دوزخ) هستند. (۶۲)

«تَصِفُ أَلْسِنَتُهُمُ الْكُذِبَ»: زبان هایشان آشکارا دروغ را بیان میدارد (کهف / آیه ۳۶ ف، صلت / آیه: ۵۰).

«الْحُسْنَىٰ»: سرانجام نیک. مراد سعادت و خوشبختی اخروی است که همانا جنت میباشد. «لَا جَرَمَ»: «حَقًّا». حتماً (هود آیه: ۲۲).

«مُفْرَطُونَ»: پیشگامان. جلو افتادگان. فراموش شدگان و از یاد رفتگان (اعراف آیه: ۵۱، طه آیه: ۱۲۶، جاثیه آیه: ۳۴). «ترجمه معانی قرآن».

این آیه مبارکه به همان تفکر خرافی مشرکان اشاره بعمل می آورد، که موضوعات آن در چند آیات قبلی همین سوره مطرح شد و آن اینکه مشرکان، فرشتگان را دختران الله بحساب می آوردند در حالیکه داشتن و منسوب ساختن دختر را برای خود مایه‌ی ننگ می‌شمردند، بالعکس به داشت پسر افتخار میکردند و آن را نعمتی بهتر از دختر معرفی می‌داشتند.

طوریکه میفرماید: «وَيَجْعَلُونَ لِلَّهِ مَا يَكْرَهُونَ» و از جمله کارهای بدوزشت‌شان این است که دختران را به الله متعال نسبت میدهند، این در حالی است که: از نسبت دادن آنها به خود نفرت دارند. «وَتَصِفُ أَلْسِنَتَهُمُ الْكَذِبَ أَنَّ لَهُمُ الْحُسْنَى» و زبان‌های شان چنین دروغ پردازی میکند که عاقبت به خیر آند و سر انجام نیک از آن ایشان است!

به تأسف باید گفت که: انسان در برخی از اوقات چنان دچار خیالات میشود که خیال و تصور میکند، برتر از دیگران است و عاقبتش بهتر از دیگران میباشد. «لَا جَرَمَ أَنْ لَهُمُ النَّارَ»: در حقیقت جایگاهی در آتش جهنم دارند که بالاتر از آن عذابی متصور نیست. «وَأَنَّهُمْ مُّفْرَطُونَ (۶۲)» و شتابان و قبل از دیگران به آتش برده میشوند. یعنی: آنها در دوزخ رها و فراموش میشوند (این نظر قتاده و حسن بصری است که مفرط از فرط برگرفته شده و به معنی کسی است که به سوی آب می‌شتابد. و مجاهد گفته است: مفرطون یعنی فراموش گشتگان در آتش).

«فرط»: چیزی است که پیش می‌افتد. و «مفرط» چیزی است که پیش افکنده میشود و به تأخیر انداخته نمیشود.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۶۳ الی ۶۹) در باره برخی از مظاهر قدرت و نعمت پروردگار بر بندگانش بحث می نماید.

تَاللّٰهِ لَقَدْ اَرْسَلْنَا اِلٰى اُمَّمٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَرِئِن لَّهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمٰلَهُمْ فَهُوَ وَلِيُّهُمْ الْيَوْمَ
وَلَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿۶۳﴾

قسم به الله که پیغمبران را به سوی امتهایی که پیش از تو بودند فرستادیم. پس شیطان کارهایشان را در نظرشان زیبا جلوه داد، و امروز او ولی و سرپرستان است، و مجازات دردناک برای آنها است. (۶۳)

واقعیت امر اینست که: آشنایی با تاریخ و اقوام گذشته، عامل صبر و تحمل و درس عبرتی بس بزرگی برای انسانها می باشد.

از فحوای آیه مبارکه چنین هویدا است: که این آیه در مقام تسلی پیامبر صلی الله علیه وسلم است. که ای پیامبر از بی توجهی و روی گردانی مردم نسبت به او و بخصوص ارشادات دین مقدس اسلام نگران مباش، زیرا همه ی پیامبران الهی با همچو انسانها در طول تاریخ مواجه بوده اند.

طوریکه میفرماید: «تَاللّٰهِ لَقَدْ اَرْسَلْنَا اِلٰى اُمَّمٍ مِّنْ قَبْلِكَ فَرِئِن لَّهُمُ الشَّيْطٰنُ اَعْمٰلَهُمْ»: ای محمد! قسم به الله متعال قبل از تو پیامبرانی را در میان اقوامشان مبعوث نمودیم، اما شیطان بت پرستی را برای شان آراست، راه نفوذ شیطان، همانا جلوه دادن وزینت دادن زشتیها و توجیه انحرافات است، و آنها را از پرستش خدای رحمان بازداشت تا این که آنها به تکذیب پیامبران برخاستند و دلایل استوار و روشن آنها را رد کردند.

باید متذکر شد که: ولایت شیطان، ولایت لحظه ای نیست، بلکه شیطان هرروز بدنبال سلطه بر مردم است.

«فَهُوَ وَلِيُّهُمْ الْيَوْمَ» پس امروز شیطان در دنیا ناصر و یاور آنها میباشد و چه بد یآوری است شیطان! «وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ» (۶۳) و بر ایشان عذاب دوزخ است، عذابی که سخت پردرد و غیر قابل تحمل می باشد.

وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٦٤﴾

ما قرآن را بر تو نازل نکردیم مگر برای اینکه آنچه را در آن اختلاف دارند برای آنها تبیین کنی و مایه هدایت و رحمت است برای گروهی که ایمان دارند. (۶۴)

هدف از نزول قرآن عظیم الشان، جدا کردن حقّ از باطل است. طوریکه میخوانیم: «وَمَا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ إِلَّا لِتُبَيِّنَ لَهُمُ الَّذِي اخْتَلَفُوا فِيهِ» ای محمد! قرآن را بر تو نازل نکردیم مگر برای اینکه عقاید و احکامی را که در آن ها اختلاف کرده اند، از توحید، معاد و سایر عقاید و احکام شرعی برای امت توضیح دهی تا حق روشن شده و حجت برپا شود.

باید متذکر شویم که: سرچشمه‌ی اختلافات، در بین انسانها همانا دوری از رهنمودهای پیامبران الهی و هدایات قرآن عظیم الشان میباشد. باید گفت که: قرآن هم کتاب قضاوت بین حقّ و باطل، هم وسیله‌ی ارشاد و هم وسیله دریافت رحمت الهی است.

«وَهُدًى وَرَحْمَةً لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ» (۶۴): و آن کسیکه الله متعال هدایتش را خواسته است راه یافته و او بر مؤمنان به این کتاب که در آن تدبر کرده و به مجموعه تکالیف مندرج در آن عمل میکنند، رحم میکند. بناءً در می یابیم که: راه های نجات، سعادت، هدایت و رحمت همه و همه در قرآن عظیم الشان است. و شرط دریافت هدایت و رحمت الهی، آن است که انسان زمینه سعادت را در خود کور نکرده باشد.

وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ
يَسْمَعُونَ ﴿٦٥﴾

خداوند از آسمان آبی فرستاد، و زمین را بعد از آنکه مرده بود (خشک شده را) زنده ساخت به یقین در این دلیل روشنی است برای قومی که (سخن الله را) میشوند. (۶۵)

خواننده محترم!

در آیه قبلی، از نزول کتاب یعنی قرآن عظیم که مایه زنده شدن دلهاست، بحثی بعمل آمده بود، ولی در این آیه مبارکه از: نزول باران که سبب زنده شدن زمین است، بحث مینماید: طوریکه میفرماید: «وَاللَّهُ أَنْزَلَ مِنَ السَّمَاءِ مَاءً فَأَحْيَا بِهِ الْأَرْضَ بَعْدَ مَوْتِهَا» و تنها الله متعال که از ابر آبی فرود آورد و با آن گیاه سبز را از زمین خشک بیحاصل بیرون آورد. «إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَسْمَعُونَ» (۶۵) بیگمان در فرود آورد آب از آسمان و رویاندن سبزه و احیا کردن زمین خشک، برهانی است روشن بر قدرت خدای حکیم آگاه و بر یگانگی یگانه یکتا، برای مردمی که موعظه‌ها را شنیده و در آنها تدبر میکنند و بدانچه این موعظه‌ها دلالت می کند، عمل می نمایند.

وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً لِّئَلَّا تُسْقِيَكُم مِّمَّا فِي بُطُونِهِ مِنْ بَيْنِ فَرْثٍ وَدَمٍ لَبْنَا خَالِصًا
سَائِعًا لِلشَّارِبِينَ ﴿٦٦﴾

و البته در چهارپایان (شتر و گاو و گوسفند) برای شما عبرت است، از آنچه در شکمهایشان است از میان سرگین و خون، شیری خالص به شما می نوشانیم که برای نوشندگان خوشخور و گوارا است. (۶۶)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«لَبْنَا خَالِصًا»: به شما می نوشانیم. «بُطُونِهِ»: شکم های شان.

«فَرْتٌ»: علوفه جویده و نیمه هضم دستگاه هاضمه حیوان. علوفه‌ای که هنوز در داخل سیستم هاضمه یعنی معده ای حیوان باشد آن را (فَرْت) یعنی تفاله، میگویند، و پس از دفع از بدن حیوان آن را (رَوْت) یعنی سرگین می نامند. «مِنْ بَيْنِ رَوْتٍ وَ دَمٍ»: مراد این است که حیوان موادّ غذائی را میخورد و موادّ غذائی به (فَرْت)، و فَرْت به خون، و خون به شیر تبدیل میشود. «خَالِصاً»: صاف. «سَائِغاً»: گوارا. خوش آیند. «ترجمه معانی قرآن» تألیف دکتر مصطفی خرمدل.

تفسیر:

«وَإِنَّ لَكُمْ فِي الْأَنْعَامِ لَعِبْرَةً»: ای انسان‌ها! در حقیقت این انعام یعنی «شتر و گاو و بز و گوسفند» برای شما مایه‌ی پند و عبرت هستند و عاقلان از آن پند میگیرند؛ زیرا خلق و تسخیر آنها در خدمت انسانها، دلیل بر قدرت و عظمت و یگانگی الله متعال می باشد.

این عبرت در مضمونی است که این فرموده حق تعالی متضمن آن است. «نُسْقِيكُمْ مِمَّا فِي بُطُونِهِ» «به شما از آنچه در شکم هایشان است، از میان سرگین و خون، شیری ناب می نوشانیم که برای نوشندگان گواراست» و لذیذ زیرا در هنگام نوشیدن گلوگیر آنان نمیشود بلکه سهل و گوارا فرو میرود و هضم آن آسان بوده و نوشنده از آن بهره‌مند می شود.

«مِنْ بَيْنِ فَرْتٍ وَ دَمٍ لَبناً خَالِصاً»: در بین سرگین و خون، شیر خالص و پاک و سودمند فراهم میکنیم. (زمخشری گفته است: آیه برای بیان عبرت است؛ چرا که خدا در بین سرگین و خون شیر خلق میکند که هر دو در کنار آن قرار دارند و در بین آن دو بر اساس قدرت خدا برزخی قرار دارد که شیر، رنگ و طعم و بوی آن دو را نگیرد. پس باید گفت: پاک و منزّه همو است و چه با عظمت

است قدرتش و چه لطیف است حکمتش برای کسی که عقل و اندیشه به کار ببرد. کشاف ۶۱۵/۲.

«سائِغاً لِلشَّارِبِينَ» (۶۶) یعنی در زیر شیر نابی که شما مینوشید، سرگین و بر بالای آن خون قرار دارد و شیر ناب تصفیه شده از سرخی خون و پلیدی سرگین در میان این دو مجری جاری است بعد از آنکه خون و شیر و سرگین همه در یک جا به هم آمیخته بوده‌اند.

حضرت عبدالله بن عباس (رض)، در باره بیرون آوردن شیر صاف از میان مدفوع و خون حیوان که علف میخورد و در معده او جمع میگردد، آن را می‌پزد، فضله آن در قعر معده می‌نشیند و بالای آن شیر و بالاتر از آن به خون تبدیل میشود، سپس قدرت الله سبحان و تعالی این وظیفه را در جگر تغییر داده، هریکی را به جای خودش تقسیم میکند، خون را جدا کرده به رگها منتقل میکند، و شیر را جدا ساخته به پستان میرساند، و اکنون در معده تنها فضله باقی میماند که به صورت مدفوع خارج میشود. (صفوات التفاسیر).

خواننده محترم!

در تفسیر قرطبی آمده است که: حسن بصری فرموده است: استعمال غذای لذیذ و شیرین مخالف زهد نیست، به شرط که به روشی حلال به دست آورده شود، و در آن اسراف و زیاده خرجی بکار نرود. (صفوات التفاسیر).

در حدیث شریف آمده است: «هرگاه یکی از شما غذایی خورد، باید بگوید: «اللهم بارک لنا فيه وأطعمنا خيراً منه». «بارخدایا! برای ما در آن برکت بده و ما را به غذایی بهتر از آن اطعام کن». اما چون شیر مینوشد، باید بگوید: «اللهم بارک لنا فيه وزدنا منه». «بارخدایا! برای ما در آن برکت بده و ما را از آن فزونتر بخش زیرا هیچ چیز دیگری جز شیر، هم جای غذا و هم جای نوشیدنی را نمی‌گیرد».

در «تفسیر انوار القرآن» میخوانیم: در این آیه کریمه معجزه بزرگ علمی نهفته است زیرا این آیه از چگونگی عملیه تشکیل شیر در پستان حیوانات با چنان دقت علمی ای بحث میکند، که بشریت بعد از گذشت چند قرن از نزول قرآن به شناخت آن توفیق یافته است.

وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا وَرِزْقًا حَسَنًا إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ ﴿٦٧﴾

و نیز از میوه های درختان خرما و انگور شراب میسازید و روزی پاک و حلال از آن میگیرید، البته در این نشانه ای است برای قومی که درک می کنند. (۶۷) آنچه خدا آفریده خوب است، این ماهستیم که آنها را در چه راهی به مصرف میرسانیم و یا چه کارهایی روی آنها انجام دهیم.

خواننده محترم!

در دو آیه قبلی بحث از آب و شیر بود که دو نوشیدنی طبیعی و مستقیم است. ولی در این آیه مبارکه بحث از نوشیدنی هایی است که از فشردن میوه ها بدست می آوریم. ملاحظه بفرماید: آنجا که دست الله متعال در کار است، همه لطف و صفاست، آب باران و شیر خالص، ولی ملاحظه می داریم، آنجا که دست بشر دخالت می کند، در برخی از اوقات رزق نیکو حاصل میشود ولی گاهی شراب که مایه ی فساد و تباهی است. از همین میوه ها تولید مییابد. طوریکه میخوانیم: «وَمِنْ ثَمَرَاتِ النَّخِيلِ وَالْأَعْنَابِ تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا» ای مردم! از جمله نعمت هایی که خدا متعال به شما عطا کرده است این که از میوه های نخل و انگور، شراب مسکر می سازید.

«سکر»: شرابی است که مستی می آورد. و قابل یادآوری است که: هر چیزی که سبب مستی شود، رزق نیکو نیست.

امام طبری گفته است: که نزول این آیه قبل از تحریم شراب بود و این اولین آیه‌ای است که از مستی آور بودن شراب یاد میکند. و بعد از آن شراب حرام شد. (تفسیر طبری ۱۴/۱۳۴).

در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم در هنگام نزول این آیه فرمودند: «همانا پروردگارتان برای تحریم شراب مقدمه چینی میکند». علماء گفته‌اند: مقدمه چینی این آیه در این اشاره ظریف نهفته است که خداوند متعال در آن رزق نیکو را به شراب عطف کرده و عطف مقتضی تغایر است. پس این عطف خود بر این امر دلالت می‌کند که شراب از رزق نیکو نیست. «وَرِزْقًا حَسَنًا» روزی و خوراکی پاکیزه و لذت بخش برای خود می‌گیرید. ابن عباس (رض) گفته است: روزی نیکو عبارت است از میوه و ثمر حلال، و سکر آور عبارت است از ثمره‌ی حرام.

«إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَعْقِلُونَ» (۶۷): بیگمان در این نعمت‌ها برای بندگانی که در موعظه‌ها تعقل کرده و از عبرت‌ها بهره میگیرند، دلیل و برهانی متجلی بر یگانگی خدای سبحان تعالی نهفته است.

ابن کثیر گفته است: یادآوری عقل در اینجا مناسب است؛ زیرا عقل شریف‌ترین و بهترین بخشش از وجود انسان است. از این رو الله متعال به منظور حفظ و صیانت عقل مسلمانان، مشروبات سکر آور را حرام کرده است. (تفسیر کبیر. ۲۰/۷۲).

بعد از این که خداوند متعال اخراج شیر را در بین سرگین و خون و اخراج روزی نیکو را از میوه‌های نخل و تاک یادآور شد، به موضوع اخراج عسل از زنبور عسل پرداخت که برای انسان شفا بخش است، در صورتی که زنبور

عسل حشره ایست ضعیف و در وجود آن شگفتی‌های زیادی نهفته است، تمام این موارد بریگانگی و قدرت و عظمت خالق دلالت دارد. پس فرمود:

وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَى النَّحْلِ أَنْ اتَّخِذِي مِنَ الْجِبَالِ بُيُوتًا وَمِنَ الشَّجَرِ وَمِمَّا يَعْرِشُونَ ﴿٦٨﴾

و پروردگارت به زنبور عسل الهام کرد که از کوه‌ها و از درختان و از آنچه مردم بنا میکنند، برای خود خانه‌ها بسازد. (۶۸)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«أَوْحَىٰ»: الهام کرد. در فطرت زنبور عسل سرشت. مراد الهام غریزی است.

«أَوْحَىٰ»: در اینجا به معنی اصطلاح خویش نیست، بلکه معنای لغوی است و آن این که، متکلم امر خاصی را به پنهانی چنان به مخاطب تفهیم کند، که دیگری آن را درک نکند. (تفسیر معارف القرآن).

«النَّحْلُ»: زنبوران عسل. زنبور عسل از نظر عقل و فراست و حسن تدبیر خویش در میان تمام حیوانات ممتاز است، از اینجا است که خداوند متعال او را در شأنی ممتاز، مورد خطاب قرارده است. و نسبت به سایر حیوانات به روش قانون کلی فرموده است، چنانکه در آیه ۵۰ سوره طه آورده است. «اعطی کل شیء خلقه ثم هدی»: اما نسبت به این مخلوق بخصوص، به صورت خاص فرموده: «اوحی ربک» که اشاره به این است که آن در مقابل حیوانات دیگر از نظر عقل و شعور و دانش و فهم دارای مقام و جایگاه ممتازی میباشد، میتوان فهم و فراست زنبور عسل را از حسن نظام و حکومت او فهمید، که نظام زندگی این جاندار ضعیف، بر اصول سیاست و حکمرانی انسانی می‌چرخد، و کل نظام و نسق به دست زنبور بزرگی قرار می‌گیرد، که فرمانده همه زنبورها میباشد، و به سبب تنظیم و تقسیم کار او همه نظام، صحیح و سالم می‌چرخد.

«يَعْرَشُونَ»: مردمان به صورت سقف میسازند. داربست‌هائی که انسان‌ها درست میکنند (سوره بقره آیه: ۲۵۹، سوره أنعام آیه: ۱۴۱، سوره أعراف آیه: ۱۳۷). شاید هم اشاره به صندوق هائی باشد که انسان‌ها می سازند و در مورد استفاده زنبوران عسل قرار میدهند.

باید گفت: که تعبیر «یعرشون» اکثراً در آن ساختمان‌های به کار می رود که از چوب ساخته می شوند.

تلاش و حرکت حیوانات و انتخاب مسکن آنها بر اساس غریزه‌ای است که خداوند متعال در نهاد آنها قرار داده است.

طوریکه در فوق هم یادآور شدیم: منظور از وحی الهام و هدایت است، یعنی الله تعالی منافع و مصالح زنبور عسل را به او الهام کرد و آن را به ساختن منازل شگفت انگیز در کوه و در جوف درخت و روزنه‌های کوه راهنمایی کرد تا به آن پناه برد.

ثُمَّ كُلِي مِنْ كُلِّ الثَّمَرَاتِ فَاسْلُكِي سُبُلَ رَبِّكِ ذُلُلًا يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ ﴿٦٩﴾

آنگاه از (شیره‌ی) تمام میوه‌ها (و گله‌ها) بخور، سپس راه‌های هموار پروردگارت را در پیش‌گیری از شکم‌های زنبوران، نوشیدنی با رنگهای گوناگون بیرون می‌آید که در آن شفا برای مردم است. بی‌شک در این نشانه‌ای است برای مردمی که تفکر می‌کنند. (۶۹)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«كُلِي»: بخورید. استعمال مفرد مؤنث بدان خاطر است که (نَحْل) جمع (نَحْلَةٌ) و مؤنث است. «فَاسْلُكِي»: راه بروید. بیمائید. «ذُلُلًا»: جمع ذُلُول، به معنی رام و مطیع. این کلمه میتواند حال (سُبُل) باشد که معنی چنین میشود: راه‌هائی که

دقیق بوده و سهل و ساده در اختیار زنبوران عسل قرار میگیرد. یا اینکه حال ضمیر فاعلی در فعل «فَاسْأَلُکِی» باشد که معنی چنین میگردد: فرمانبردارانه راه‌هایی را طی کنید که خدا تعیین کرده است. «ترجمه معانی قرآن»، تألیف: دکتر مصطفی خرم‌دل.

در این هیچ جای شکی نیست که حرکت و رفتار حیوانات، و سایر حشرات مطابق به فرمان الهی است، که به صورت غریزه در آنها می‌باشد. در آیه مبارکه آمده است که: «ثُمَّ کُلِّی مِنْ کُلِّ الثَّمَرَاتِ» و به زنبور عسل اِلهام کرد که از هر میوه پاکیزه‌ای از شیرهای شیرین و تلخ و ترش تمام گل‌ها و میوه‌ها که دلخواه اش میباشد بخورد و الله متعال با قدرت خود آن را به عسل تبدیل میکند. پس در می‌یابیم که:

عسل، عصاره‌ی انواع میوه‌ها می‌باشد.

«فَاسْأَلُکِی سُبُلَ رَبِّکِ ذُلُلًا» پس در طلب چراگاه راه‌هایی را در پیش گیر که پروردگارت برای تو اسان ساخته و تعیین نموده است، راه‌هایی که در رفت و برگشت تو را بامشکل مواجه نمیسازد. و در این رفت و آمدها گم هم نمیشود. در تفسیر این آیه مبارکه در «تفسیر انوار القرآن» می‌نویسد: یعنی: راه‌هایی را که پروردگارت به تو شناسانده و آموزش داده است در کوه‌ها و جوف درختان بپوی، یا آنچه را که خورده‌ای در راه‌های پروردگارت یعنی در آن مجاری‌ای بریز که خوردنی‌های در آن مجاری به قدرت بی‌مثال ما از شیر به عسل تبدیل میشود. یا آنگاه که در مکان‌هایی دور میوه‌ها را خوردی، به سوی خانه و آشیانه‌ات روان شو، درحالی‌که به راه‌های پروردگارت باز گشته و هرگز آن راه‌ها را گم نمیکنی بلکه آنها را به طور رهبری شده میپیمایی.

«ذُلُلًا»: «رام شده» یعنی: به راه‌های پروردگارت رام شده و فرمانبردارانه برو، بی‌آنکه رفتن در آنها برایت دشوار باشد.

دانشمندان گفته‌اند: گاهی زنبور عسل برای تأمین غذای خود تا بیست و دو کیلومتر راه می‌پیماید، سپس بی آنکه راه را گم کند، یگراست به آشیانه خود بر می‌گردد.

در این آیه مبارکه به زیبایی خاصی به اعجاز خلقت چنین اشاره می‌دارد. که ما یک فابریکه بزرگی عسل سازی، درشکم یک حیوانی کوچک! مشاهده مینمایم: طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «يَخْرُجُ مِنْ بُطُونِهَا شَرَابٌ مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ» سپس از شکمش عسلی رنگا رنگ؛ صاف و ناب، سفید و زرد و سرخ خارج میشود که شادی بخش نگاه کنندگان و لذت بخش خورندگان است، در آن شفایی است برای بشر از هر آفت و هر مرض. عسل طبیعی به رنگ‌های مختلفی است. «مُخْتَلِفٌ أَلْوَانُهُ» (رنگ‌های سفید، زرد، سرخ، که شاید این اختلاف رنگ‌ها بر اساس اختلاف رنگ گلها باشد که از آن تغذیه میشوند).

قابل یادآوری است که در گیاهان و گلها، خواص درمانی است که از طریق عسل، شفای دردهای ما میشود. «فِيهِ شِفَاءٌ لِلنَّاسِ» (ناگفته پیداست که عسل، شفای همه دردها نیست، لذا بصورت نکره «شِفَاءٌ» آمده است) امام فخر رازی گفته است: اگر گفته شود چگونه برای انسان شفا دربر دارد در حالیکه برای صفراء زیانبخش است؟ در جواب گفته میشود: خدا نگفته است برای تمام افراد انسان و تمام امراض و در همه حال شفا میباشد. بلکه از آنجایی که برای بعضی افراد و بعضی از امراض شفاء میباشد، درست است که به شفا دهنده موصوف شود. (زاد المسیر ۴/۴۲۸).

در حدیث شریف آمده است: «دو شفا را بر خود لازم گیرید، عسل و قرآن را». اطبای عصر جدید از ترکیب شیمیایی عسل که مرکب از گلوکز، لیفیلوز و آب میباشد، به نتایج اعجاب‌آوری دست یافته‌اند و آن را مغذی، مقوی،

ضد تسمم از مواد سمی، ضد تسمم از امراض عضوی، شفای امراض قلب، احتقان مخ (امراض واختلالات مغزی) والتهابات حاد کلیوی (امراض التهابات کرده) می دانند.

همچنان بخاری و مسلم از ابو سعید خدری روایت کرده اند که گفته است: شخصی به خدمت پیغمبر صلی الله علیه وسلم آمد و گفت: برادرم به اسهال مبتلا است. پیغمبر صلی الله علیه وسلم بدو فرمود: «إِسْقِهِ عَسَلًا»، عسل بدو بدهید. آن شخص رفت و عسل به برادرش داد. سپس بیامد و گفت: ای پیغمبر خدا صلی الله علیه وسلم به برادرم عسل دادم. جز براسهالش نیفزود. فرمود: «إِذْهَبْ فَاسْقِهِ عَسَلًا». برو بدو غسل بده.

آن شخص رفت و عسل به برادر خود داد. باز هم آن شخص برگشت و گفت: ای پیغمبر خدا صلی الله علیه وسلم به برادرم عسل دادم. جز براسهالش نیفزود. فرمود: «صَدَقَ اللَّهُ وَكَذَبَ بَطْنُ أَخِيكَ إِذْهَبْ فَاسْقِهِ عَسَلًا». خدا راست فرموده است و شکم برادرت دروغ گفته است. برو بدو عسل بده. آن شخص رفت و به برادرش عسل داد، و شفاء پیدا کرد.

آنچه ما را در این روایت خوشحال میکند، یقین پیغمبر صلی الله علیه وسلم است. در برابر واقعیت عملی اسهال آن مرد، هر زمان که عسل را به برادرش داده است. این یقین هم سرانجام واقعیت ان را تصدیق نموده است. لازم است یقین مسلمان در هر مساله ای و در هر حقیقتی که در کتاب الله قرآن عظیم الشان آمده است این چنین باشد، هر چند که ظاهر امری که بدان واقعیت میگویند مخالف ان قضیه یا ان حقیقت باشد. چون واقعیت عاقبت بر میگردد و ان قضیه یا ان حقیقت را تصدیق میکند.

«إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَةً لِّقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ» (۶۹) بیگمان در آفرینش زنبور عسل و خانه هایی که میسازد و میوه هایی که میخورد و شهدی که بیرون می آورد،

برهانی است بزرگ بر قدرت «برای مردمی که تفکر میکنند» و افکارشان را در امر نگرش در صنع خدای سبحان و عجایب مخلوقات وی به کار می‌اندازند «نشانه‌ای است» زیرا زندگی زنبور عسل از شگفت‌ترین، حیرت‌آورترین، پیچیده‌ترین، دقیق‌ترین و محکم‌ترین اشکال زندگی مخلوقات است اما کسانی که تفکر نمی‌کنند، عادت و الفت گرفتن آنها به دیدن این موجودات، از دیدن این نشانه کورشان می‌سازد.

باید گفت که: تمام درس‌ها و عبرت‌ها، برای کسانی است که اهل فکر و اندیشه باشند «لِقَوْمٍ يَتَفَكَّرُونَ» و گرنه هستند از انسانهای که؛ در تمام عمر از عسل استفاده میکنند ولی حاضر به چند دقیقه فکر درباره‌ی آن نیستند.
خواننده محترم!

در این آیه مبارکه و در (آیه ۶۶/نحل)، خداوند متعال به دو نوع مایه حیاتی و نوشیدنی که از درون حیوانات است اشاره بعمل آورده است؛ یکی شیر و دیگری عسل.

در (آیه ۶۷، سورة نحل) خواندیم که انسان از میوه‌ها، وسیله مست‌کننده میسازد «تَتَّخِذُونَ مِنْهُ سَكَرًا» ولی حیوان از ثمرات، عسل شفابخش میسازد!!!
در نظام هدفدار و حکیمانه الهی، غفلت و بیکاری منفور است. لذا معمولاً هر کجا در قرآن مسئله خوردن را مطرح نموده است، در جنب آن مسئولیتی را نیز برای انسان به بیان گرفته است؛ از جمله: در سورة (مؤمنون / آیه ۵۱) میفرماید: «كُلُوا مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَاعْمَلُوا صَالِحًا» (بخورید و کار نیکو و صالح انجام دهید).

در سورة، (حج / آیه ۲۸) میفرماید: «فَكُلُوا مِنْهَا وَأَطْعِمُوا» بخورید و به دیگران اطعام کنید.

در سورة (بقره / آیه ۱۷۲) میفرماید: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا كُلُوا مِنْ طَيِّبَاتِ مَا

رَزَقْنَاكُمْ وَاشْكُرُوا» (ای کسانی‌که ایمان آورده‌اید! از نعمت‌های پاکیزه‌ای که به شما روزی داده‌ایم بخورید و شکر خدا را به جای آورید).
در سوره (انعام / آیه ۱۴۱) می‌فرماید: «كُلُوا... وَلَا تُسْرِفُوا» (بخورید... و اسراف نکنید).

در آیه ۶۹ سوره نحل خداوند متعال به: زنبور عسل دستور خوردن را می‌فرماید، لیکن خوردنی همراه با هدف و مسئولیت را.

وظایف زنبوران عسل در خانه:

۱- همه‌ی آنها با هم همکاری بسیار دقیق و مرتبی دارند و از نظم و دسپلین بخصوصی برخوردارند.

۲- کار ملکه تخم‌گذاری است تا زنبور کافی تولید شود و به نام «مادر زنبوران» شهرت دارد.

۳- زنبورهای نر فقط جفت‌گیری می‌کنند...

۴- کار کارگران نیز خدمت‌کردن در خانه، ملکه و نرهاست که در طول روز به گلزارها و کشتزارها می‌روند و عصاره‌ی آنها را می‌مکند و شب‌باز می‌گردند و به همه‌ی اهل خانه تغذیه می‌دهند و مومی برای خانه‌ی شش ضلعی خود فراهم می‌آورند، تا عسل را در برخی از آن‌ها انبار کنند و در برخی دیگر زنبورهای نوزاد را پرورش دهند.

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه در آیات قبلی از عجایب حیوانات مختلف و برخی از عجایب احوال انسان، مطالبی به بیان گرفته شد، اینک در آیات متبرکه (۷۰ الی ۷۴) نیز مراتب چهارگانه عمر انسان را بیان قرار می‌دهد: آنها عبارتند از: دوران تولد، جوانی، میان‌سالی و پیری و فرسودگی، همه‌ی اینها بر قدرت ذات آفریدگار دلالت دارند.

وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ وَمِنْكُمْ مَنْ يُرَدُّ إِلَىٰ أَرْدَلِ الْعُمْرِ لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ ﴿٧٠﴾

و الله شما را آفرید، باز شما را می‌میراند و برخی از شما به خوارترین (دوره) پیری باز گردانیده می‌شوند طوریکه پس از دانستن چیزی نمی‌داند و همه چیز را فراموش می‌کنند، چون الله دانای تواناست. (۷۰)

«وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ ثُمَّ يَتَوَفَّاكُمْ»: خداوند متعال با قدرت و نیروی خود بعد از این که وجود نداشتید شما را خلق کرد. یعنی و تنها خدای سبحان است که شما را از عدم آفرید سپس چون اجل‌های‌تان به پایان رسد، شما را می‌میراند، «وَأَرَادَ أَنْ يَرْجِعَكُمْ إِلَىٰ أَرْدَلِ الْعُمْرِ» (و بعضی از شما تا خوارترین دوره عمر باز گردانده می‌شود) یعنی انسان از اثر کبر سن پیروفتوت شده و همچون طفل بی تمیز می‌گردد که از آنچه دانسته بود دیگر چیزی نمیداند، آنچه را که در حافظه داشت فراموش میکند و آنچه را که می‌شناخت دیگر نمی‌شناسد.

مفسر مشهور ابو عبدالله عکرمه بن عبدالله در این مورد می‌فرماید: «هر کس قرآن بخواند به أَرْدَلِ الْعُمْرِ بر نمی‌گردد.» گفتنی است که سن خرافتی، در همه حالات امری یکسان و یک نواخت نیست و نظر به شرایط اجتماعی، اقتصادی و غیره فرق می‌کند، هر چند از علی (رض) روایت شده است که فرمود: «خوارترین عمر، سن هفتاد و پنج سالگی است.»

«لِكَيْ لَا يَعْلَمَ بَعْدَ عِلْمٍ شَيْئًا»: تا آنچه را که می‌دانست فراموش کند و به صورت طفلی ناقص القوه و عقل درآید.

«إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ قَدِيرٌ» (۷۰): قطعاً الله متعال داناست، علمش به همه چیز محیط است و هیچ امر نهانی بر وی پنهان نمی‌ماند، تواناست، از عدم ایجاد کرده، بعد از زنده ساختن می‌میراند و پس از میراندن باز زنده می‌سازد، زهی جلال، زهی تعالی و زهی کمال.

أَرذَلِ الْعُمُرِ:

قبل از همه باید گفت که: «أَرذَلِ الْعُمُرِ»: از جمله خوارترین (دوره و مرحله) زندگی است. دوره‌ای است که انسان در آن فرتوت و خرف (یعنی به سومین دوره زندگی) بر میگردد و همچون مانند یک کودک ناتوان و نادان تبدیل میگردد.

یا هم ارذل عمر عبارت است از: اینکه انسان به سن بلوغ برسد و اینکه به اثر پیری عقلش کم شده باشد.

الصنعانی در سبل السلام میفرماید: که ارذل العمر: عبارت از آن شخصی است که عمر اش به سن بلوغ رسیده ولی عقلش به اثری پیری کم شده باشد، مانند حالتی که در دوران طفلی داشت، یعنی ضعیف البنیة، سخیف العقل، قلیل الفهم. باشد.

همچنان المبارک فوری در معنی ارذل العمر میفرماید: که هدف از آن حالت پیری و زیری وضعف از أداء الفرائض و خدمت نفس خود باشد و نظافت اش را اهلش به دوش بگیرد و این حالت بر اهلش طوری سخت تمام شود، که تمنای مرگش را میکنند.

علمای اهل لغت مینویسند که:

«ارذل» از ماده «رذل» به معنی چیز پست و نامطلوب است و منظور از «ارذل العمر» نامطلوب ترین دوران‌های عمر انسان میباشد که به نهایت پیری ضعیفی، و فراموش کاری به حد اعلی میرسد و به گفته قرآن علوم و دانش های خود را به کلی فراموش میکنند و درست همانند یک کودک می شود.

با این تفاوت که، انسانها از کودک انتظاری ندارند و از او دارند، به علاوه در مورد کودکان این امیدواری هست که بارشد و نمو جسم و روحشان، همه این حالات برطرف میگردد، اما در مورد پیران فرتوت و کهنسال، چنین امیدی هم وجود ندارد.

و با این تفاوت که، یک کودک چیزی نداشته که از دست بدهد، اما این پیر کهنسال همه سرمایه های حیاتی خود را از دست داده. روی این جهات، حال پیران سالخورده در مقایسه با حال کودکان، بسیار رقت بارتر و ناگوارتر است.

در حقیقت (آیه شریفه ۷۰ سوره نحل) یادآوری و تذکارتی است برای آنان که به بازیچه های دنیا سرگرم شده و از آخرت غافل مانده اند. همان طور که خداوند متعال در آیه ای دیگر انسان را ضعیف معرفی نموده در اینجا به وصف انسان می پردازد که این انسان ابتدایش (زمان طفولیت) نمی فهمد و انتهایش (اگر پیری را در ک کند) آموخته ها و اندوخته هایش را از دست میدهد. بنابر این «نتیجه این عمر طولانی آن خواهد شد که بعد از علم و دانش و آگاهی چیزی نخواهد دانست» و همه را به دست فراموشی میسپارد. به سخن دیگر: حالتی شبیه به دوران کودکی پیدا کند، فراموشکار میشود، هر چه یاد بگیرد فراموش می کند، اگر از او سؤالی شود نمی داند.

کلمه «أرذل» در آیه شریفه اسم تفضیل از «رذالت و پستی» است، و مراد از «ارذل العمر» به قرینه جمله «لِکِّیْ لَا یَعْلَمَ...» سنّ شیخوخت و پیری است، که قوای شعور و ادراک در آن انحطاط پیدا میکنند، و البته این انحطاط به اختلاف مزاج ها مختلف می شود، و غالباً از سن هفتاد و پنج سالگی شروع می شود. (تفسیر المیزان)

و معنای آیه این است که: خدا شما گروه مردم را خلق کرده پس آن گاه شما را در عمر متوسط و جوانی میگیرد، و البته بعضی از شما هستند که تا سن پیری رسیده آن قدر به عقب برمیگردند که از ضعف قوای ادراکی بعد از آنکه عمری عالم بودند دیگر چیزی را ندانند، درست مانند آغاز عمر و سنین کودکی که یکپارچه نسیان بود و فراموش کاری و ناآگاهی و این خود دلیل

و نشانه این است که زندگی و مردن و شعور و علم شما به دست خود شما نیست، و گر نه شعور خود را برای خود نگه می‌داشتید، و زندگی خود را هم برای خود حفظ میکردید، بلکه این زندگی و علم با نظام عجیبی که دارد به علم و قدرت خدا منتهی میگردد.

این آیه شریفه شخص یا اشخاص خاصی را مدنظر ندارد، بلکه میخواهد به انسان‌ها بفهماند که فکر بشر محدود است و نمیتواند آنچه را کسب نموده و به فعلیت رسانیده و از جمله معلومات او است کاملاً بر آنها احاطه علمی و شهودی داشته باشد و هر علمی که دارد از نعمت‌های الهی است و نباید به آن مغرور باشد.

در حقیقت این آیه شریفه یادآوری و تذکری است برای آنانیکه به بازیچه‌های دنیا سرگرم شده و از آخرت غافل مانده‌اند.

همان‌طور که خداوند متعال در آیه‌ای (سورة نساء / ۲۸) انسان را ضعیف معرفی نموده در اینجا به وصف انسان می‌پردازد که این انسان ابتدایش (زمان طفولیت) نمیفهمد و انتهایش (اگر پیری را درک کند) آموخته‌ها و اندوخته‌هایش را از دست میدهد.

بنابر این «نتیجه این عمر طولانی آن خواهد شد که بعد از علم و دانش و آگاهی چیزی نخواهد دانست» و همه را به دست فراموشی می‌سپارد.

به سخن دیگر: حالتی شبیه به دوران کودکی پیدا کند، فراموشکار میشود، هر چه یاد بگیرد فراموش میکند، اگر از او سؤالی شود نمی‌داند. (تفسیر نمونه)

و این طبیعت انسان است که هر چه به سن کهولت میرود ضعیف‌تر میشود، همان‌طور که در جای دیگر میفرماید: هر کس را طول عمر دهیم، در آفرینش واژگونه‌اش میکنیم (وبه ناتوانی کودکی باز می‌گردانیم) آیا اندیشه نمیکنند؟ (یس، ۶۸).

همان طور که خداوند در آیه ۲۸، سوره نساء) انسان را ضعیف معرفی نموده در این جا به وصف انسان می پردازد که این انسان ابتدایش (زمان طفولیت) نمی فهمد و انتهایش (اگر پیری را درک کند) آموخته ها و اندوخته هایش را از دست میدهد.

بنابر این «نتیجه این عمر طولانی آن خواهد شد که بعد از علم و دانش و آگاهی چیزی نخواهد دانست» و همه را به دست فراموشی می سپارد (تفسیر نمونه).
به سخن دیگر: حالتی شبیه به دوران کودکی پیدا کند، فراموشکار میشود، هر چه یاد بگیرد فراموش می کند، اگر از او سؤالی شود نمی داند.

و این طبیعت انسان است که هر چه به سن کهولت میرود ضعیف تر میشود، همان طوریکه در آیه مبارکه ۶۸ / سوره یس) میفرماید: «وَمَنْ نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ فِي الْخَلْقِ أَفَلَا يَعْقِلُونَ. ۶۸» (و هر که را طول عمر دهیم، او را در آفرینش واژگونه میکنیم). (حافظه اش به فراموشی سپرده میشود، قدرتش به ضعف میگراید و قامتش خم می گردد) آیا تعقل نمی کنند؟

کلمه «نُنَكِّسْهُ» در آیه مبارکه از «تنکیس» گرفته شده است که به معنای واژگون کردن و مراد از آن بازگشت انسان به حالت کودکی است. علمش به جهل و فراموشی تبدیل میشود، قدرتش رو به ضعف میرود و سعهی صدرش به زود رنجی میرسد، حساسیتش زیاد و اشکش روان می شود.

سنت الهی بر آن است که پیری همراه با شکستگی باشد. «نُعَمِّرْهُ نُنَكِّسْهُ» گرچه آثار عمر طولانی به دست پروردگار با عظمت است. ولی انسان هم باید به فکر از دست رفتن نعمت ها باشد.

«لَطَمَسْنَا، مَسَخْنَا»: وهم به فکر ضعیف شدن آنها، الهی این دوره از عمر را بر ما آسان بگردانی.

وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَادِّي رِزْقِهِمْ عَلَى مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَفَبِعِزَّةِ اللَّهِ يَجْحَدُونَ ﴿٧١﴾

خدا برخی از شما را در رزق و روزی بر برخی دیگری برتری داده است؛ آنانی که (در روزی) برتری داده شده‌اند حاضر نیستند که روزی خود را به بردگان خود بدهند تا همه شان در آن (دارایی) مساوی باشند، پس آیا نعمت الله را انکار میکنند؟ (۷۱)

«وَاللَّهُ فَضَّلَ بَعْضَكُمْ عَلَى بَعْضٍ فِي الرِّزْقِ» باید گفت که: تنهاذات پروردگار سبحان و تعالی است که بعضی از مردم را بر بعضی دیگر در روزی برتری داده است، یعنی میزان روزی شما متفاوت است، الله تعالی روزی را بر برخی از بندگان اش گشاد و فراخ و بر برخی دیگر چنان تنگ گردانیده که قوت لایموت و طعمه روز خود را نمی یابد پس این یکی را مالک گردانیده و آن یکی را مملوک و این از حکمت بالغه الله سبحان و تعالی است.

شهید سید قطب در تفسیر خویش «فی ظلال القرآن» پیرامون این موضوع مینویسد: «برتری دادن در رزق، اسباب و عللی دارد که این اسباب و علل تابع سنت الهی است پس گاهی ممکن است که انسان متفکر، دانشمند و اهل خرد بوده اما موهبتش در کسب روزی محدود و اندک باشد، از آن روی که او در میدانهای دیگر دارای مواهب دیگری است. گاهی بر عکس یک انسان کودن و نادان به مال و ثروتی گسترده دست می یابد اما بدانید که این انسان قطعاً در این بعد خاص، از موهبت برخوردار است. پس ساده لوحانه است اگر بپنداریم که وسعت رزق و روزی، به توانمندی و استعداد انسان ارتباطی ندارد. البته گاهی هم گشایش و تنگی در رزق، ابتلایی از جانب خدای سبحان است. به هر حال، براساس همین حکمت‌های بالغه است که علاوه بر تفاوت در مال و

دارایی، در سایر ابعاد زندگی انسان‌ها نیز تفاوت‌هایی قرار داده شده است؛ مانند تفاوت در هوش، زیبایی، خرد، سلامتی، داشتن اسم زیبا و غیره...».

«فَمَا الَّذِينَ فُضِّلُوا بِرَأْدِي رِزْقِهِمْ عَلَىٰ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَهُمْ فِيهِ سَوَاءٌ أَغْنِيَا:» در مورد رزقی که خدا به آنها عطا کرده است، بردگان مملوک خود را شریک قرار نمیدهند تا در آن با بردگان خود برابر باشند. این مثلی است که خدا آن را برای مشرکان می آورد.

ابن عباس (رض) در این مورد میفرماید: آنها بردگان خود را در اموال و زنان خود شریک نکرده‌اند! پس چگونه بندگان مرا در سلطه و فرمانروایی من شریک من قرار میدهند. (مختصر ۳۳۸/۲).

«أَفِينِعْمَةَ اللَّهِ يَجْحَدُونَ (۷۱)» استفهام انکاری است. یعنی آیا دیگری را شریک او قرار میدهند در حالی که فقط او صاحب نعمت است و بر آنان فضل و بخشش دارد؟

باید گفت: تعداد کثیری از مفسران بدین عقیده اند که: تفاوت مردم در رزق، یکی از برنامه‌های حکیمانه الهی است، زیرا اگر همه مردم یکسان و یک نواخت بهره میبردند، کمالات معنوی آنان ظاهر نمی شد. مثلاً سخاوت، صبر، ایثار، حمایت، شفقت، تواضع و امثال آن، زمانی معنی پیدا میکنند که تفاوت‌هایی در میان انسان‌ها باشد.

در ضمن قابل یادآوری است در صورتیکه انسان حاضر نیست با تقسیم امکانات زیر دست خودش را شریک خود قرار دهد. پس چگونه سنگ و چوب را شریک خداوند قرار می دهد؟

همچنان باید گفت: بی تفاوتی بودن و ترک کمک به دیگران، کفران نعمت است.

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً
وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ أَفَبَالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ ﴿٧٢﴾

والله برای شما همسرانی از جنس خودتان قرار داد و از همسرانتان، فرزندان و نواسه گانی پدید آورد، و از نعمت های پاکیزه و دلپذیر به شما روزی داد، [با این همه لطف و رحمت] آیا به باطل ایمان می آورند و نعمت های خدا را ناسپاسی میکنند؟! (۷۲)

واقعاً هم همسر و فرزند صالح، از جمله نعمت های الهی است. (همسر صالح وسیله آرامش و فرزند صالح مایه امید است) طوریکه میفرماید: «وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَنْفُسِكُمْ أَزْوَاجًا»: و خدای سبحان و تعال برای شما از خودتان همسرانی قرار داد تا روان های تان با آنان آرام گرفته و هکذا در بین شما مهر و محبت و دلسوزی به وجود آید.

«وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ أَزْوَاجِكُمْ بَنِينَ وَحَفَدَةً»: و از همسرانتان، فرزندان و نواسه ها به شما عطا کرده است. آنها به حفده موسومند؛ «حفده»: نواسه گان، یعنی فرزندان فرزندانند. به قولی: حفده فرزندانند که خدمت پدر را میکنند و در اطاعت آنها شتاب نشان میدهند.

«وَرَزَقَكُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ»: و شما را از سایر غذاهای پاکیزه و نوشیدنی های گوارا - چون دانه های گیاهی، میوه ها، سبزیجات، لبنیات، گوشت ها و غیره - روزی بخشید تا از آنها بر طاعت حق تعالی یاری جوید.

باید گفت که: ترک ازدواج و جلوگیری از فرزند آوردن و تحریم حلال های الهی، باطل گرایی و کفران نعمت است. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «أَفَبَالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَتِ اللَّهِ هُمْ يَكْفُرُونَ (۷۲)» آیا باز هم کافران به دروغ و ناروا خداوندی بتان و معبودان باطل را باور کرده و به نعمت های عظیم و

احسان‌های بی‌شمار الله متعال کفر می‌ورزند؟ آیا باز هم خدای یگانه قهار را سپاس نگذاشته و در حالیکه تنها او شایسته الوهیت می‌باشد. و باز هم به بت‌ها ایمان می‌آورید، و به نعمت الله متعال کفر می‌ورزند، و آن را به غیر وی نسبت داده یگانگی او را در بخشندگی و نعمت ارج نمی‌گذارند؟ این استفهام برای سرزنش و توبیخ است.

وَيَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ مَا لَّا يَمْلِكُ لَهُمْ رِزْقًا مِنَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ شَيْئًا وَلَا يَسْتَطِيعُونَ ﴿٧٣﴾

آنها غیر از خدا موجوداتی را عبادت میکنند که مالک کمترین رزقی در آسمان‌ها و زمین برای آنان نیستند و توانایی ندارند. (۷۳)

در آیه مبارکه میفرماید: معبود باید هم رازق باشد و هم قادر، ولی شرکائی که شما برای خدا گرفته اید هیچکدام این امکانات و قدرتمندی را ندارند، آن مشرکان که به جای پروردگار باعظمت بت‌ها را پرستش میکنند که آنان، اختیاردار چیزی نبوده و به کسی چیزی نمی‌دهند، نه چیزی از آسمان به آنها می‌بخشند و نه از زمین و نه هم بر تملک و بخشیدن توانايند، معبودان خیالی شما، نه قدرت بارانیدن باران از آسمان را دارند و نه قدرت رویاندن گیاه در زمین، یعنی قدرت نازل کردن باران را ندارند و نمیتوانند کشت یا درختی را برویاندند. و نمیتوانند کم یا زیاد روزی آنها را تأمین کنند. بصورت کل باید گفت که: معبودهای ساختگی، نه تنها قادر بر کارهای بزرگ نیستند، حتی قادر به کوچک ترین کارها هم نیستند.

«وَلَا يَسْتَطِيعُونَ (۷۳)»: به یاد داشته باشید که: آن بت‌ها و معبودها، نه الآن رازق اند و نه میتوانند در آینده هم رازق باشند. بلکه معبودات جامد و ناتوانی بیش نیستند. پس کسیکه این‌گونه بیچاره باشد، چگونه لایق آن است که مورد

پرستش قرار گیرد؟. واقعیت امر همین است که: سرچشمه‌ی تشبیهات در مورد خدا، همانا جهل انسان است.

فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ ﴿٧٤﴾

بنابر این برای الله امثال (ماندها) قرار ندهید (مخلوق را به او تشبیه نکنید)، بی گمان الله می داند و شما نمی دانید. (٧٤)

«فَلَا تَضْرِبُوا لِلَّهِ الْأَمْثَالَ»: ای مردم! پس وقتی متیقن شدید که بتان و معبودان باطل نفع و زیانی را به شما رسانده نمیتواند، بناءً دیگر آنها را برای الله متعال مثل ومانند نگردانید؛ زیرا چیزی با حق تعالی همانند نیست، یعنی: برای او مثل ومانندی قرار ندهید زیرا او یگانه است و مثل ومانندی ندارد. «إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ وَأَنْتُمْ لَا تَعْلَمُونَ (٧٤)» و اوست شنوای بیناء، حال آنکه شما نمیدانید با این شرک آوری چه اشتباه بزرگ و چه گناه عظیمی را مرتکب شده‌اید.

خواننده محترم!

در آیات متبرکه (٧٥ الی ٧٦) در مورد دو مثل در مورد بتان به بیان گرفته میشود.

ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَمَنْ رَزَقْنَاهُ مِنَّا رِزْقًا حَسَنًا فَهُوَ يُنْفِقُ مِنْهُ سِرًّا وَجَهْرًا هَلْ يَسْتَوُونَ الْحَمْدُ لِلَّهِ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿٧٥﴾

الله برده مملوکی را به طور مثال ذکر کرده است که برای انجام هیچ کاری قدرت ندارد، و نیز کسی را مثل میزند که از سوی خویش به او روزی پاکیزه داده است، پس او در پنهان و آشکار از آن انفاق می کند، آیا این دو برابرند؟ الحمد لله (سپاسها مخصوص الله است)، بلکه بیشتر آنان نمیدانند. (٧٥)

شما که دو انسان (مولی و عبد) را یکسان نمی دانید، چگونه خالق و مخلوق را مساوی می دانید.

شان نزول آیه ۷۵:

۶۳۶- ابن جریر از ابن عباس (رض) روایت کرده است: کلام عزیز «ضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا عَبْدًا مَمْلُوكًا» در باره مردی از قریش و غلامش نازل گشته است و «رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمٌ» (نحل: ۷۶) درباره عثمان (وبرده او- که اسلام را زشت و ناپسند می دانست و از پذیرش آن خود داری می ورزید و تلاش میکرد عثمان را از صدقه دادن و اجرای امور خیر منع کند - نازل شده است.

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمٌ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ أَيْنَمَا يُوَجِّههُ لَا يَأْتِ بِخَيْرٍ هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٧٦﴾

و الله دو مرد را مثل میزند که یکی از آنان گنگ مادر زاد است و بر انجام چیزی توانایی ندارد، و او باردوش آقای خویش بوده و هر جا او را بفرستد خیری به همراه نمی آورد. آیا چنین انسانی با کسی که امر به عدل و داد میکند و بر راه راست قرار دارد مساوی است؟ (۷۶)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«أَبْكَمٌ»: گنگ مادر زاد (مفردات راغب اصفهانی).

«كَلٌّ»: سربار. کسیکه در زندگی تنبل و بیکار بوده و جیره خوار خوان دیگران باشد. «هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ...»: مراد بت پرست و خداپرست است، یا این که مراد مقایسه بت های ناتوان با خداوند قادر مطلق و متصرف در امور جهان است؛ چراکه بت ها گنگ و ناتوان و سربار پرستنده خود می باشند و خداوند سمیع و علیم و دعوت کننده مردمان به سوی خوبی ها و نیکی ها است و پرستندگان خود را به راه راستی رهبری می کند که منتهی به سعادت در دنیا و خوشبختی در آخرت است.

خواننده محترم!

خداوند متعال برای زشتی عقیده کفار مثلی دیگری در مورد تفاوت بین معبود حقیقی و بت‌های باطل را در آیه مبارکه ارایه نموده و میفرماید: «وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا رَجُلَيْنِ أَحَدُهُمَا أَبْكَمٌ لَا يَقْدِرُ عَلَى شَيْءٍ وَهُوَ كَلٌّ عَلَى مَوْلَاهُ» دومرد هستند که یکی از آنها گنگ است، «ابکم»: ازسخن گفتن کاملاً درمانده و ناتوان است. به قولی: ابکم کسی است که بریده بریده گپ می زند و به خوبی قادر به گپ زدن نیست، و هیچ کاری از او بر نمی آید، البته به سبب عدم فهم و عدم قدرتش بر نطق و بیان او ناشنواست و نمی فهمد، نه برای خود سودی رسانده میتواند و نه برای دیگران، نه از او کاری بر می آید و نه مشکلی به دست وی حل میشود، چون گنگ و کودن و ناتوان و ضعیف است. بلکه در واقع او خود بار سنگینی بردوش سرپرست و مولای خویش است، هر جا او را میفرستد، کاری را از پیش نبرده و خیری به همراه نمی آورد، مجاهد میفرماید: این مثلی است که در مورد بت و خدای تعالی زده شده است. (تفسیر رازی ۹۳/۲۰).

«هَلْ يَسْتَوِي هُوَ وَمَنْ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَهُوَ عَلَى صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ (۷۶)» آیا این شخص، با این اوصافی که دارد، با کسی که به عدل فرمان می دهد، و دارای هوش و حواسی سالم است «و او خود» شخصاً «بر راه راست است» یعنی: بر دین مستقیم و پایدار و بر سیرت و روشی نیکو است «برابر است؟» قطعاً برابر نیست.

هیچ انسان عاقلی این دو را برابر نمی داند، پس ای کفار! شما چگونه میان سنگ‌های بی جان و خدای یگانه منان برابری قایل میشوید؟! سنگ، بی زبان کر و کور است و خدای سبحان شنوا، بینا، دانا، نعمت بخش، توانا، آفریننده روزی ده، بردبار و آمرزگار! پاک و مقدس است نام‌های نیکوی وی. خدایی که انسان را به راه مستقیم هدایت می کند، مساوی باشند.

هدف از این مثل نیز، امتناع برابری میان خدای سبحان و میان بتان بی‌زبان، بی‌اختیار و ناتوانی است که مشرکان آنها را شریک خدای سبحان قرار می‌دهند.

وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمَحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ
إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٧٧﴾

و علم غیب آسمان‌ها و زمین مخصوص الله است. (و او همه را میداند) و کار قیامت به اندازه یک چشم زدن یا کمتر از آن است، بی‌گمان الله بر هر کاری قادر است. (٧٧)

خداوند متعال نه تنها عالم به غیب است، بلکه مالکِ غیب هم است. طوریکه می‌فرماید: «وَلِلَّهِ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ» و علم غیب آسمانها و زمین از آن خداست یعنی: مختص اوست و هیچکس دیگر با او در آن مشارکت ندارد هر آنچه در آسمان‌ها و زمین نهان است الله متعال از آن آگاه و بدان واقف و داناست هیچ نهانی نزدی پنهان نیست. و هیچ کاری برای او سخت و دشوار نیست، حتی برپایی قیامت طوریکه می‌فرماید: «وَمَا أَمْرُ السَّاعَةِ إِلَّا كَلَمَحِ الْبَصَرِ أَوْ هُوَ أَقْرَبُ» و کار قیامت در سرعت وقوع خود جز بسان یک چشم به هم زدن یا سریعتر از آن نمیباشد؛ زیرا خدا به هر چه بگوید: بشو، بلادرنگ میشود. «لَمَحِ الْبَصَرِ» یعنی چشم برهم زدن: این مثلی است که برای کوتاهی زمان استعمال میگردد و این بیان تمثیل و تصویر سرعت آمدن آن است، قیامت، شدنی است، زیرا خداوند هم علم به همه چیز دارد و هم قدرت بر دوباره آفریدن. به دنیا نباید مغرور شویم، قیامت دور نیست، خود را برای آن آماده باید کرد.

«أَقْرَبُ»: یعنی نزدیکتر. که در این آیه مبارکه هدف از آن کوتاه‌تر و کمتر است. «إِنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ» (٧٧): خداوند متعال بر هر چیزی تواناست و از آن جمله بر به پاداشت سریع قیامت و به پایان رساندن کار عالم.

وَاللَّهُ أَخْرَجَكُمْ مِنْ بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ لَا تَعْلَمُونَ شَيْئًا وَجَعَلَ لَكُمُ السَّمْعَ وَالْأَبْصَارَ
وَالْأَفْئِدَةَ لَعَلَّكُمْ تَشْكُرُونَ ﴿٧٨﴾

والله شما را از شکم های مادران تان بیرون آورد، درحالی که هیچ چیز نمیدانستید،
و برای شما گوش و چشم و قلب داد، تا شکر نعمت او را بجا آورید. (۷۸)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«السَّمْعَ»: حسّ یا قوه شنوائی، شنیدن، گوش.

«الْأَبْصَارَ»: جمع بَصَر، حسّ یا قوه بینائی. چشم.

در مورد اینکه چرا تذکر «السَّمْعَ» قبل از «وَالْأَبْصَارَ» آمده است باید گفت که:
انسان توسط گوش که حتی در شکم مادر هم باشد می شنود، ولی چشم بعد
از تولد تا مدّتی بسته است. شاید بنابر همین دلیل در آیه مبارکه ذکر نام گوش
قبل از چشم بعمل آمده است.

«الافئدة: فؤاد»: قلب. جمع آن، افئده است. مراد ادراک و تمیز است. «فأد» در
لغت، به معنی دلسوزی و تحریک است.

بطور مثال که اگر انسان خبر خوش یا بدی را بشنود اولین اثر را در قلب خود
احساس میکند. چون قلب اولین مظهر تحریک پذیر است. قلب را از آن فؤاد
گفته اند که در آن توقّد و دلسوزی هست و یا در آن تأثّر و انقلاب هست.

حواس پنجگانه در وجود انسان از نعمت های الهی است، که برای انسانها اعطا
گردیده است، بناءً سعی و کوشش بعمل آرد تا از آن: استفاده صحیح سالم
وروا بعمل آرند.

قرآن عظیم الشان از آنعه انسانهای انتقاد به عمل می آورند که به تأسف
چشم دارند ولی حقایق را نمی بینند، گوش دارند ولی حاضر به شنیدن حقّ
و حقیقت نیستند.

علماء میفرمایند که: شکر واقعی نعمت داشتن گوش و چشم، تحصیل علم است: زیرا آیه مبارکه درابتدا میفرماید: شما نمی دانستید، من به شما چشم و گوش دادم تا شکر کنید، یعنی علم بیاموزید. و این علم و تحصیل خویش را در خدمت بشریت و ترقی و تعالی آن قرار دهید.

نعمت های سه گانه (گوش چشم و قلب):

از الله متعال خویش شکر گزار هستیم که در جمله سایر نعمت؛ سه نعمت عظیمی را برای ما انسانها اعطا فرموده است این نعمت همانا: گوش، چشم و قلب. البته گوش و چشم نعمتی است که خداوند هم به انسان داده است و هم به حیوان اما قلب از خصائص انسان می باشد.

در تعبیر علمی به اینها ابزار و وسائل شناخت میگویند که موجب می شود انسان با خارج ارتباط برقرار کند. انسان در مبصرات با چشم و در مسموعات با گوش که آن را به قلب می دهند و قلب آن را حلاجی می کند.

علت اینکه خداوند متعال از حس لامسه و ذائقه و شامه نامی نبرده است و حالیکه آنها این سه نیز از ابزار شناخت هستند، این است که این دو جنبه ی مادی محض دارند و به پای اهمیت سمع و بصر نمی رسند. سمع و بصر در ابزار شناخت رتبه ی بالایی دارند.

علماء میفرمایند اگر انسان فاقد چشم و گوش شود بحیث یک جماد مبدل میشود:

طوریکه قاعده فلسفی «من فقد حسا فقد علما.» یعنی کسیکه برخی حواس را نداشته باشد، برخی از علوم و دانش ها را هم نخواهند داشت براساس این قاعده منشه اصلی تمام ادراکات حصولی و علوم ظاهری انسان، حواس ظاهری است که در انسان وجود دارد. اگر از انسان چشم و گوش را بگیرند در واقع نوعی مانند جماد میشود هرچند سه حس دیگر را داشته باشد.

«سمع» و «ابصار»:

«سَمْع»: طوری که در فوق هم یاد آور شدیم که: در اصل به معنی قوه شنوائی است و گاه به خود «گوش» هم اطلاق میشود. این کلمه به معانی: گوش گرفتن، اجابت دعوت، قبول و تجسس نیز آمده است؛ و هنگامی که در مورد خداوند به کار رود به معنی علم و آگاهی او به مسموعات است. جمعش «اسماع» است ولی در قرآن مجید هرگز این کلمه به صورت جمع نیامده است، بلکه همیشه بشکل مفرد بیان یافته است؛ شاید به این دلیل باشد که خود «سمع» در معنی جمعی نیز استعمال میشود.

ابصار چیست؟

«بَصْر»: هم به معنی عضو بینائی «چشم» وهم به معنی «قوة بینائی» به کار میرود. این کلمه، در معنی نیروی عقل و درک نیز استعمال میشود، و به آن «بصر» و «بصیرت» میگویند. جمع «بصر»، «ابصار» و جمع «بصیرت»، «بصائر» است ولی هرگز کلمه «بصیرت» به چشم گفته نمی شود بلکه به آن «بصر» می گویند و عجیب اینکه گاهی کلمه «بصیر» به اشخاص نابینا، اطلاق می شود، ولی ظاهراً این استعمال نه به خاطر علاقه تضاد است بلکه به خاطر آن است که اشخاص نابینا غالباً از نیروی ادراک قوی تری بهره مندند و فقدان حس بینائی خود را با قوت تفکر و بصیرت، جبران می کنند. (المفردات فی غریب القرآن راغب اصفهانی)

خواننده محترم!

چرا در آیه ۷۸ سوره نحل کلمه «ابصار» به صورت جمع آمده است ولی «سمع» به صورت مفرد آمده است و حال آنکه سمع نیز جمع است؟ باید گفت که در بعضی از لغت نامه ها مانند لسان العرب آمده است که «سمع» اسم جمع است. و دیگر اینکه مبصرات چشم مختلف است زیرا اشکال، اضواء

و چیزهای دیگر را می بیند ولی سمع فقط موج را می شنود بناءً بر این چون سنخ مسموع یکی است خداوند از سمع به صورت مفرد تعبیر کرده است. برخی از مفسران بدین باور اند که: در این امر حکمت های نهفته است که برخی از این حکمت های عبارت است از: اولاً کلمه «سمع» در قرآن همه جا مفرد آمده، یعنی به صورت جمع (اسماع) نیامده است، ولی «قلب» و «بصر» گاهی به صورت جمع مانند آیه مورد پرسش، و گاهی به صورت مفرد آمده است: «وَ خَتَمَ عَلٰی سَمْعِهِ وَ قَلْبِهِ وَ جَعَلَ عَلٰی بَصَرِهِ غِشَاوَةً». (جائیه: ۲۳) علت مفرد آمدن «سمع» ممکن است یکی از دو چیز باشد:

- ۱- اینکه سمع گاهی به عنوان اسم جمع به کار می رود و می دانیم که در اسم جمع معنای جمع نهفته است و نیازی به جمع بستن ندارد.
- ۲- این که سمع میتواند معنای مصدری داشته باشد و مصدر دلالت بر کم و زیاد هر دو می کند، از این رو نیازی به جمع بستن ندارد. (التیان فی تفسیر القرآن، جلد ۱ صفحه ۶۴)

صاحب تفسیر جوامع الجامع معتقد است؛ سمع، چون مصدر است و اصولاً مصدر جمع بسته نمی شود؛ از این رو، به صورت مفرد ذکر شده است. البته، میتوان وجه ذوقی و علمی برای این تفاوت گفت و آن این که چون تنوع ادراکات قلبی و مشاهدات با چشم نسبت به «مسموعات» فوق العاده بیشتر است؛ از این جهت قلوب و ابصار به صورت جمع ذکر شده اند، ولی «سمع» به صورت مفرد آمده است. (تفسیر نمونه جلد ۱ صفحه ۸۸ ۸۹) نکته نیز قابل توجه است: این که در این آیه قلب و بصر به صورت جمع و سمع به صورت مفرد آمده و قلب مقدم بر سمع ذکر شده دلیل خاصی ندارد؛ زیرا در آیات دیگر قرآن عکس این کار را ملاحظه می کنیم.

خواننده گان محترم!

در آیات متبرکه (۷۷ الی ۷۹) در مورد دانای راز و آفریننده‌ی انسان و پرندگان بحث بعمل می آید.

أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوِّ السَّمَاءِ مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٧٩﴾

آیا به سوی پرندگان رام شده در فضای آسمان ندیده‌اند؟ آنها را کسی جز الله متعال (از افتیدن) نگاه نمی‌دارد، یقیناً در این (نمونه قدرت الهی) برای کسانی که ایمان دارند نشانه‌هاست. (۷۹)

طوری‌که گفته شد سیمای کلی سورة نحل، آشنایی با نعمت‌ها و توجه به خالق آنهاست و با ذکر این آیه مبارکه از نعمت‌هایی همچون آب باران، شیر حیوانات، میوه‌ها، عسل و نعمت همسر و فرزند نام برده شد و در این آیه و آیه بعد به نعمت پرندگان، پوست و پشم چهارپایان و بهره برداری از کوه‌ها اشاره بعمل آمده است. خداوند متعال از ما تفکر در آفریده‌ها را می‌خواهد و از کسانی که فکر نمی‌کنند، انتقاد می‌کند. طوری‌که می‌فرماید: «أَلَمْ يَرَوْا إِلَى الطَّيْرِ مُسَخَّرَاتٍ فِي جَوِّ السَّمَاءِ» آیا کافران به سوی پرندگانی که الله متعال آنها را به مشیت و قدرت خود در فضای آسمان برای پرواز رام ساخت، به نگاه تدبیر نمی‌نگرند؟ که هم از دلایل قدرت و یگانگی خدا می‌باشد.

«مَا يُمْسِكُهُنَّ إِلَّا اللَّهُ» فقط الله هنگام باز و بسته شدن بال‌هایشان آنها را از سقوط نجات و حفظ می‌کند.

«إِنَّ فِي ذَلِكَ لَآيَاتٍ لِّقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ» (۷۹) به راستی در آفرینش پرندگان و پرواز آنها و نگهداشت آنها در فضا، دلیل و برهانی روشن بر قدرت خدای ذوالجلال است، برای بندگانی که به یگانگی حق تعالی ایمان داشته و در صنع بدیعی می‌اندیشند.

واقعیت امر اینست که: اگر انسان بخواهد، جد و جهد کند و در نهایت خلوص نیت، راه الله متعال را در پیش گیرد، قطعاً به مقام و منزلتی میرسد که جز خدا تمام زیبایی های گذرای فریبدهی دنیا در نظرش هیچ است و انکار در این جهان پهناور «به جز خدا نبیند.» (سوره ملک آیه ۱۹).

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه ذیل (۸۰ الی ۸۳) اشاره ای دیگر به دلایل توحید و انواع نعمتها و الطاف آفریدگار، بعمل می آید.

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأَوْبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثَاثًا وَمَتَاعًا إِلَى حِينٍ ﴿٨٠﴾

و الله از خانه‌هایتان برای شما جای آرامش و آسایش قرار داد، و از پوست چهارپایان نیز برای شما خانه‌هایی قرار داد که کوچ کردن و روز اقامتان به آسانی میتوانید آنها را جابجا کنید، و از پشم گوسفند و موی شتر و بز و سائل منزل (و موجبات رفاه) شما را آماده کرده است، تا مدتی معین از آنها استفاده کنید. (۸۰)

«وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا» این آیه مبارکه به تعقیب نعمت‌های اعطا شده، به برشمردن نعمت‌های الهی ادامه می‌فرماید: یعنی و خدا برای شما از خانه‌هایتان مایه آرامش پدید آورد، که در آنها آرامش می‌یابید و روح و جسمتان از حرکت ورنج و خستگی به سکون و راحتی و امنیت خاطر می‌پیوندند. سکون اصلی، سکون قلب و دماغ است که آن در خانه به انسان دست می‌دهد «وَجَعَلَ لَكُمْ مِنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا» و برای شما از پوست چهارپایان خانه‌هایی نهاد، که عبارتند از خانه‌های خیمه‌نشینان و مسافران، مانند خیمه‌ها و قبه‌ها

«تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَ يَوْمَ إِقَامَتِكُمْ» که آنها را سبک می‌یابید، تا حمل آنها در وقت جابجا شدن و نصب آنها در هنگام اقامت و ماندن بر شما سبک باشد یعنی در سفر و حضر، حمل و برداشتن آنها برایتان سبک و آسان است.

«وَمِنْ أَصْوَابِهَا وَأُوبَارِهَا وَأَشْعَارِهَا أَثَاثًا» و برای شما از پشم گوسفند، شتر، و موی بز لباس و پوشاک و لباس و پتو و لحاف و پوشش و خانه‌هایی قرار داد.

«أَثَاثًا» اثاثیه: عبارت است از متاع خانه، چون فرش که در منازل مفروش می‌گردد، و برای زیبای خانه‌ها از آن استفاده بعمل می‌آید.

«وَمَتَاعًا إِلَى حِينٍ (۸۰)» و تا دم مرگ از آن سود و فایده می‌برید و بدان کامیاب می‌شوید. (این نظر ابن عباس (رض) و مجاهد است و مقاتل گفته است: تا فرسوده شدن از آن سود می‌برند). البته قابل دقت و توجه است که استفاده و بهره‌گیری از این اثاثیه؛ تا وقتی معین است، یعنی تا آن هنگام است که ضروریات خویش را از آنها برآورده سازید. یا تا آن زمان است که کهنه شوند و از کار بیفتند.

وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِمَّا خَلَقَ ظِلَالًا وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا وَجَعَلَ لَكُمْ سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ وَسَرَابِيلَ تَقِيكُمُ بَأْسَكُمْ كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسْلِمُونَ ﴿٨١﴾

و الله از چیزهایی که آفریده سایه‌هایی را برایتان ایجاد کرد، و از کوه‌ها برای شما غارها قرار داد، و برایتان جامه‌هایی ایجاد کرد که شما را از گرمی (و سردی) حفظ می‌کند و جامه‌هایی که شما را از آسیب جنگ حمایت می‌کند، این چنین او نعمتش را بر شما تمام می‌کند تا تسلیم فرمان‌های او شوید. (۸۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«ظِلَالٌ»: جمع ظلّ، سایه‌ها.

«أَكْنَانًا»: جمع کن، پناهگاه‌ها، مراد غارها و شکاف‌های کوه‌ها است.
 «سَرَابِيلَ»: جمع سِرْبَال، هر نوع لباس و هر گونه جامه‌ای. در اینجا مراد زره و خفتان و کلاه خود و دیگر جامه‌های جنگی است.
 «بَأْسٌ»: جنگ. اذیت و آزار و شدائد ناگوار جنگ.
 «تُسَلِّمُونَ»: تسلیم فرمان خدا و مخلص در عبادت او می‌گردید.
 «اکنان»: جمع «کن» به چیزی گفته می‌شود که وسیله‌ی استتار باشد و مراد از آن در این آیه مبارکه، غارها و تونل‌های زیر کوه‌هاست.
 خواننده محترم!

خداوند متعال در آیه قبل، نعمت مسکن را برای شهرنشینان؛ «جَعَلَ لَكُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا»، و نعمت خیمه را برای کوچی‌ها؛ «جَعَلَ لَكُمْ مِنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا»، مطرح کرد و در این آیه، نعمت غار را برای غارنشینان؛ «جَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا» مطرح ساخته است.

همچنان در میان انواع لباس‌ها، نام «سَرَابِيلَ» به معنای پیراهن، را بیان داشته است که لباس دائمی برای زن و مرد، کودک و بزرگ، در همه حال و همه جاست و تمام بدن را می‌پوشاند.

باید یاد آور شد که: توجه، و تذکر نعمت‌ها، علاقه انسان را به ولی نعمت زیاد و روح تسلیم و پرستش را در او زنده می‌سازد. طوریکه خداوند متعال می‌فرماید: «وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِنْ مِمَّا خَلَقَ ظِلَالًا» و تنها ذات پروردگار است که برای مصونیت شما از حرارت آفتاب سایه بان‌هایی چون درختان، ساختمان‌ها و غیره قرار داد. در آیه مبارکه ملاحظه می‌داریم که: نقش نعمت سایه، کمتر از نعمت روشنایی و نور نیست.

«وَجَعَلَ لَكُمْ مِنَ الْجِبَالِ أَكْنَانًا»: و برای شما در دل کوه‌ها مغاره‌ها و پناهگاه‌هایی گردانید که هنگام نیاز در آن‌ها سکونت می‌گزینید.

امام رازی فرموده است: چون سرزمین عربستان سخت گرم است و آنها به دفع گرما نیازمند میباشند و نشستن در سایه برای آنها لازم است، خدای متعال این معانی را جزو نعمت هایش بیان داشته است. (تفسیر کبیر ۹۳/۲۰).

«وَجَعَلَ لَكُم سَرَابِيلَ تَقِيكُمُ الْحَرَّ»: و برای شما لباس از پنبه و پشم و غیر آن از انواع پارچه‌ها قرار داد که از آزار سرما و گرما حفظتان میکند، «وَسَرَابِيلَ تَقِيكُمُ بَأْسَكُم» و پوششی زرهی از آهن برای شما قرار داده است که همانند لباس است و شما را در جنگ از اصابت تیر و نیزه و فشنگ شر دشمن حمایت و مصون می‌دارد.

«كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ»: و آنگونه که این اشیاء را عنوان نعمت بر شما منت نهاد همچنان نعمت ادیان را نیز که هدایت به سوی ایمان و فرود آوردن قرآن است ارزانی تان داشت، جلب توجه مردم به نعمت‌ها و خالق آنها، بهترین راه دعوت به الله و جلوگیری از سرکشی و تکبر است.

«لَعَلَّكُمْ تُسَلِّمُونَ» (۸۱) تا تنها به فرمان‌های وی گردن نهاده و فقط او را عبادت و اطاعت کنید و چیزی را به وی شریک نیاورید. و یقین داشته باشید که جز او احدی قدرت فراهم کردن این نعمت‌ها و عطایا را ندارد.

فَإِنْ تَوَلَّوْا فَإِنَّمَا عَلَيْكَ الْبَلَاغُ الْمُبِينُ ﴿۸۲﴾

پس اگر [بعد از این همه لطف و رحمت] روی از حق گردانند [اندوهگین مشو]؛ چون بر تو فقط رساندن آشکار [پیام وحی] بر عهده توست. (۸۲)
«الْبَلَاغُ»: ابلاغ. تبلیغ. رساندن. «الْمُبِينُ»: آشکار و بی‌پرده. بیان گرفتارمان الهی و روشن‌گر درست از نادرست کارهای انسانها.

قابل یادآوری است که: انسان در انتخاب راه و عقیده اختیار دارد و نشانه‌ی آن سرکشی در برابر دعوت انبیاست. همچنان وظیفه‌ی و رسالت انبیا، ابلاغ است نه اجبار. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: ای پیامبر! پس اگر بعد از

اقامه حجت، بازهم کفار از ایمان رویگردان شدند از این کارشان اندوهگین و غمگین نباش، زیرا تو بر اجرای مأموریتت که همان ابلاغ آشکار است، مأجور هستی و قطعاً به سبب تکذیبشان عذاب بر آنان واقع می شود، پس تو ابلاغگر هستی و تنها خداست که هدایتگر است و بس.

يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ ﴿٨٣﴾

آنان نعمت خدا را میشناسند، (لیکن) باز آن را [از روی کبر و لجاجت] انکار میکنند و بیشتر آنها کافراند. (۸۳)

باید گفت که: تنها علم و شناخت کافی نیست، بلکه پذیرش و عمل لازم و واجب میباشد. «يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا» آن مشرکان نعمتهایی را که الله متعال به آنها ارزانی فرموده است به خوبی می شناسند و اقرار هم میکنند که این نعمتها را الله سبحانه و تعالی ارزانی فرموده است، یعنی مشرکان نعمت الهی را با ارسال پیامبر صلی الله علیه وسلم را می شناسند، ولی با تأسف بازهم نبوتش را تکذیب کرده و منکر رسالتش می شوند.

مفسیر مشهور جهان اسلام «ابو محمد اسماعیل بن عبدالرحمان»، معروف به سدّی کبیر (متوفای ۱۲۸ هجری قمری) در تفسیر این آیه مبارکه می نویسد: نعمت الله متعال عبارت است از حضرت محمد صلی الله علیه وسلم که نبوتش را میشناختند اما از در انکار و تکذیب او در آمدند. (این قول طبری است).

همچنان قابل یادآوری است که: ریشهی کفر، علاوه بر جهل، تعصبهای قومی، لجاجت روحی و حفظ منافع مادی است، طوریکه آمده است «أَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ»: بیشتر آنان به سبب تعصب کورکورانه، دشمنی باحق، مقدم شمردن زندگی دنیوی بر اخروی، خود برترینی، شهوترانی و لذت پرستی و دیگر آلودگیها است که کفر می ورزند، و گروه اندکی از آنان به سبب بیعقلی و نادانی در اشتباهند، و اقلیتی هم بعدها ایمان می آورند.

قرآن عظیم الشان در باره‌ی انکار عالمانه و لجاجت با حق، کفار در آیات متعددی سخن بعمل آورده است؛ بطور مثال میفرماید: با آنکه از درون، یقین دارند، انکار میکنند، «وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنفُسُهُمْ» (نمل، ۱۴) گاهی میفرماید: پیامبر را مثل فرزندان خود می‌شناختند، ولی انکارش می‌کردند، «يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ» (بقره، ۱۴۶). گاهی میفرماید: حق را می‌دانند، ولی آگاهانه کتمان می‌کنند، «لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ» (بقره، ۱۴۶). و گاهی میفرماید: مطلب را درک میکنند ولی روی آنرا می‌پوشانند، «فَلَمَّا جَاءَهُمْ مَا عَرَفُوا كَفَرُوا بِهِ» (سوره بقره، ۸۹).

شان نزول آیه ۸۳:

۶۳۷- ابن ابو حاتم از مجاهد روایت کرده است: اعرابی به حضور رسول الله صلی الله علیه وسلم آمد و پرسشی مطرح کرد. پیامبر اسلام آیه: «وَاللَّهُ جَعَلَ لَكُمْ مِّنْ بُيُوتِكُمْ سَكَنًا» [النحل: ۸۰]. (و خدا برای شما از خانه‌هایتان مایه آرامشی قرار داد) را بر او قرائت کرد. اعرابی گفت: تصدیق می‌کنم. بلی! چنین است. باز قرائت کردند: «وَجَعَلَ لَكُمْ مِّنْ جُلُودِ الْأَنْعَامِ بُيُوتًا تَسْتَخِفُّونَهَا يَوْمَ ظَعْنِكُمْ وَيَوْمَ إِقَامَتِكُمْ» (و از پوست چهارپایان خیمه‌هایی [پدید آورد] که آن را روز سفرتان و روز حضرتان سبک می‌یابید) را بر او قرائت کرد. اعرابی گفت: درست است. پیامبر صلی الله علیه وسلم به قرائت ادامه داد و اوهم آن آیات را تصدیق کرد تا به آیه: «كَذَلِكَ يُتِمُّ نِعْمَتَهُ عَلَيْكُمْ لَعَلَّكُمْ تُسَلِّمُونَ» [النحل: ۸۱]. «اینگونه او نعمتش را بر شما تمام می‌گرداند، باشد که به فرمانش گردن نهید»، رسید. آنگاه اعرابی روی خود را برگرداند. در این باره آیه: «يَعْرِفُونَ نِعْمَتَ اللَّهِ ثُمَّ يُنْكِرُونَهَا وَأَكْثَرُهُمُ الْكَافِرُونَ» [النحل: ۸۳]. (آنان نعمت خدا را میشناسند، لیکن) باز آنرا [از روی کبر و لجاجت] انکار میکنند و بیشتر آنها کافراند.) نازل شد. (این مرسل و مرسل از قسم ضعیف است.)

خوانندگان محترم!

بعد از آنکه در آیات فوق الذکر حال مشرکان که بیشترشان آگاهانه نعمت الهی را انکار و راه کفر را طی میکردند؛ بطور مُشْرَح و مُفَصَّل به بیان گرفته شد، اینک در آیات متبرکه ذیل (۸۴ الی ۸۹) در باره احوال مشرکان در روز قیامت، برگزیدن شاهد بر آنان و برمؤمنان، تخفیف نیافتن عذاب مشرکان بحث میدارد. در این آیات متبرکه به همهی کجروان هشدار میدهد و یادآور میشود که پیامبر هر اُمتی شاهد نیک و بد آنان خواهد بود و این که عذاب بیخدایان تخفیف ندارد و بلکه مضاعف میشود. خدایان دروغینشان را تکذیب می کنند؛ چون بنده ی هوی و هوس بوده اند.

وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ ﴿٨٤﴾

وروزی را [یاد کن] که از هر اُمتی گواهی برانگیزیم، باز به کافران اجازه (عذر خواهی) داده نمی شود و از آنان خواسته نمی شود که (با توبه و عمل صالح) پروردگارش را راضی کنند. (۸۴)

«شَهِيدًا»: شاهد و گواهی. مراد پیغمبر هر ملتی است (نساء آیه ۴۱، نحل آیه ۸۹). «وَيَوْمَ نَبْعَثُ مِنْ كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا»: در روز رستاخیز تمام خلایق را برای محاسبه حشر میکنیم و برای هر ملتی پیامبرش را به عنوان شاهد حاضر میکنیم که بر ایمان و کفر آنها شهادت میدهد. و باید گفت که خداوند متعال در میان هر قومی و در هر زمانی، بر مردم حجّت و شاهد دارد.

«ثُمَّ لَا يُؤْذَنُ لِلَّذِينَ كَفَرُوا»: سپس به کافران اجازه داده نمیشود، که عذر خواهی کنند زیرا نه حجّتی دارند و نه عذری، یا به آنان اجازه داده نمیشود که به سوی دار دنیا برگردند.

«وَلَا هُمْ يُسْتَعْتَبُونَ (۸۴)»: استعْتَبُونَ: عتبی: رضایت و خشنودی.

استعتاب: طلب رضایت. «استعتبه: استرضاه». «و نه از آنان عتاب طلب کرده میشود» طلب عتاب، یعنی طلب بازگشت به مرضیات الهی. یعنی: به آنان گفته نمیشود که هم اکنون پروردگارتان را راضی کنید. این امر بدان جهت از آنها مطالبه نمیشود که آخرت دار جزاست نه دار تکلیف و عمل پس پذیرش عذر و درخواست جبران مافات، وقتی مفید است که راه برگشت به رضای خدای سبحان هموار باشد.

امام قرطبی در این مورد میفرماید: عتبی یعنی برگشتن سرزنش شده به سوی چیزی که سرزنش کننده را راضی میکند. باوجود شاهد و حجّت، دیگر عذر تراشی و توجیه یا رضایت طلبی معنا ندارد.

اصل کلمه از عتب است و به معنی خشم میباشد. عتب یعنی بر او خشم گرفت، و أعتب یعنی رضایت او را به دست آورد. (تفسیر قرطبی ۱۰/۱۶۳).

وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ ﴿٨٥﴾

و چون ظالمان عذاب را ببینند، [می یابند که هیچ راه گریزی از آن ندارند] پس [به سزای ظلم شان] نه عذاب از آنان سبک میشود، و نه مهلتشان دهند. (۸۵) «ظَلَمُوا»: کفر ورزیده اند.

«لَا هُمْ يُنظَرُونَ»: مهلت و فرصت داده نمی شوند.

در آیه قبله خواندیم: که در روز قیامت، نه اجازه ی توجیه دهند و نه امکان رضایت طلبی. و در این آیه مبارکه میفرماید: قهر الهی در آن روز، نه تخفیفی دارد و نه تأخیری. یعنی در روز قیامت سزای ظالمین، تخفیف و تأخیر ندارد. «وَ إِذَا رَأَى الَّذِينَ ظَلَمُوا الْعَذَابَ فَلَا يُخَفِّفُ عَنْهُمْ»: و چون کافران عذاب دوزخ را ببینند، آن عذاب از آنها کاسته نشده و «وَلَا هُمْ يُنظَرُونَ (۸۵)» و به تأخیر انداخته نمی شود و نه هم مهلت می یابند بلکه عذابشان سخت و فوری است.

وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُو مِنْ دُونِكَ فَأَلْقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ ﴿٨٦﴾

و هنگامی که مشرکان (معبودان) را که شریک خدا قرار دادند میبینند میگویند پروردگارا اینها شریکانی است که مابجای تو آنها را میخواندیم، در این هنگام معبودان به آنها میگویند شما دروغگو هستید. (۸۶)

«كُنَّا نَدْعُو»: می پرستیدیم. به فریادشان میخواندیم و برآورنده امل شان میدانستیم.

«وَإِذَا رَأَى الَّذِينَ أَشْرَكُوا شُرَكَاءَهُمْ»: وقتی مشرکین شرکای مورد پرستش بتان و معبودانی را که به جای الله متعال پرستیده‌اند می بینند.

«قَالُوا رَبَّنَا هَؤُلَاءِ شُرَكَائُنَا الَّذِينَ كُنَّا نَدْعُو مِنْ دُونِكَ» وحشت قیامت باعث میشود که انسان برای رهایی خود، بار را به دوش دیگران بیندازد. طوریکه میگویند: پروردگارا! اینان بودند که ما آنها را غیر از تو پرستش می کردیم. هدفشان از این سخن انداختن تمام بارگناه بر گردن بتان و معبودان باطل است. امام بیضاوی فرموده است: بدین ترتیب آنها اعتراف می کنند که دچار اشتباه شده‌اند و التماس تخفیف عذاب دارند. (تفسیر بیضاوی ۲۹۶).

در قیامت، برای دفاع از خود، بت‌ها هم به سخن می آیند. طوریکه میفرماید: «فَالْقُوا إِلَيْهِمُ الْقَوْلَ إِنَّكُمْ لَكَاذِبُونَ (۸۶)» و اینان به پرستش ما از خود راضی بوده‌اند، پس الله متعال آن خدایان دروغین را بر تکذیب پرستشگران‌شان گویا میسازد و میگویند: ای کافران! هنگامی که شما ما را به جای الله متعال پرستش میکردید دروغ گفته اید، نه ماشما را به این کار دستور داده‌ایم، نه بدان راضی بوده‌ایم و نه به شما خبر داده‌ایم که سزاوار پرستش هستیم، پس نفرین و خشم و عذاب بر شما باد.

از فحوای آیه مبارکه در می یابیم که: بت‌ها لیاقت خود را برای پرستش تکذیب میکنند و به بت پرستان می گویند: شما در واقع خیالات خود را پرستش میکردید.

مفسر تفسیر نور در تفسیر خود می نویسد: بر طبق روایات، در قیامت، مواقف مختلفی است؛ در بعضی مواقف مهر بر لب خورده و دست و پا گواهی می دهند. در موقفی دیگر، ناله‌ها و استمدادها بلند است. در موقفی دیگر، انسان به دنبال آن است که گناه خود را به گردن دیگران بیندازد. مثلاً به شیطان میگوید: تو مرا به کفر و شرک وادار کردی، و شیطان در پاسخ میگوید: من از روز اول با شرک شما مخالف بودم. «إِنِّي كَفَرْتُ بِمَا أَشْرَكْتُمُونَ مِنْ قَبْلُ» (ابراهیم، ۲۲). گاهی مقصّر را بت‌ها میدانند، ولی آنها نیز میجویند. «وَيَوْمَ الْقِيَامَةِ يَكْفُرُونَ بِشِرْكِكُمْ» (۲) فاطر، ۱۴. حتی خداوند به حضرت عیسی خطاب میکند: آیا تو به مردم گفتی که تو و مادرت را معبود قرار دهند؟ و عیسی در پاسخ میگوید: تو از هر شریکی منزهی (پاکی)،... این مردم به سراغ جن رفتند و هرگز من کسی را به سوی غیر تو دعوت نکرده‌ام. «قَالَ سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ» (مائده، ۱۱۶) و در آیه مورد بحث نیز، موجوداتی که شرکای خدا قرار داده شده اند، از مشرکان تبری می جویند و آنها را تکذیب می کنند.

وَأَلْقُوا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ السَّلْمَ وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتُرُونَ ﴿٨٧﴾

و در آن روز همگی در پیشگاه الله اظهار تسلیم می کنند، و تمام آنچه را دروغ می بستند گم و نابود میشود! (۸۷)

«السَّلْمَ»: خضوع و تسلیم (نحل / ۲۸).

«ضَلَّ عَنْهُمْ...»: از آنان گم میشود. اثری و نشانی از آن نمی بینند. «ترجمه معانی قرآن».

اگر امروز تسلیم نشویم، بدون شک فردا در قیامت تسلیم خواهیم شد، ولی دیگر دیر شده و هیچ فایده‌ای به حال ما نخواهد رسانید، به یاد داشته باشید که: تمام خیال بافی‌ها در قیامت، محو میشود. (آرزوی شفاعت و تقرب، امید عزت و نصرت از غیر خدا، خیالی واهی بیش نیست). طوریکه قرآن عظیم الشان به صورت صریح میفرماید: «وَأَلْقُوا إِلَى اللَّهِ يَوْمَئِذٍ أَسْلَمَ» (و آنروز به سوی خداوند پیغام انقیاد رایفگنند) یعنی: آن روز کفار از در تسلیم درآمده و در برابر جلال و جبروت و عزت الهی، منقاد می‌گردند و به عذاب وی تسلیم میشوند.

«وَضَلَّ عَنْهُمْ مَا كَانُوا يَفْتَرُونَ» (۸۷) و آرزوی اینکه خدایانشان در پیشگاه خدا به شفاعت برخیزند، باطل از آب درآمد. یعنی: کسانی که به ناروا و غیر حق مورد پرستش آنان قرار میگرفتند، گم و ناپدید می‌شوند و لذا نمی‌توانند برای پرستشگران خود هیچ کاری بکنند.

الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ ﴿۸۸﴾

آنان که کافر شدند، و مردم را از راه الله متعال بازداشتند، به سبب فسادی که همواره مرتکب می‌شدند، عذابی بر عذابشان می‌افزاییم. (۸۸)

«زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ»: عذابی ناشی از گمراه‌سازی مردمان و به دور داشتن ایشان از ایمان، بر عذاب کفرشان می‌افزاییم. عذاب شان را مضاعف و چندین برابر میگردانیم. «الَّذِينَ كَفَرُوا وَصَدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ» کسانی که به خداوند متعال کفر (کفران نعمت) ورزیدند. پیامبر صلی الله علیه وسلم را تکذیب و مردم را از ایمان بازداشتند، و مانع آن شدند که مردم به دین اسلام درآیند، و با آراستن کفر برای شان، آنها را به کفر وادار ساختند.

قابل یادآوری است که: حساب رهبران کفر که با قلم و بیان و امکانات، راه خدا را می بندند، از حساب افراد عادی جداست، طوریکه الله تعالی میفرماید: «زِدْنَاهُمْ عَذَابًا فَوْقَ الْعَذَابِ بِمَا كَانُوا يُفْسِدُونَ» (عذابی بر عذاب شان می افزایم). الله متعال عذابی به سبب کفرشان می افزاید و عذابی دیگر بر بازداشتن شان، مردم را از راه هدایت، چون آنها علاوه بر گناه کفر، مردم را نیز از هدایت منع کردند، بنابر این عذاب آنها دو برابر میشود زیرا آنان هم خود اهل فساد اند وهم فساد افروز، هم اهل کُفر و عِنَاد اند وهم گمراه گر بندگان. باید گفت که: کفر مقدمه‌ی فساد است. همان گونه که ایمان مقدمه‌ی عمل صالح است.

در مورد فزونی عذاب جهنم در حدیثی شریف آمده است: «اهل دوزخ چون از جوشش گرمای آن به فغان و فریاد در می آیند، به محلی کم عمق از آتش دوزخ پناه میبرند پس چون به آن میرسند، (عقربهایی) گزدم های به سراغ شان می آیند که گویی اشترانی بزرگند و افعی هایی (نوعی از مارهای بزرگ) که گویی اشترانی قوی و دراز گردند پس آنها را نیش می زنند و این است معنی فزونی عذاب شان».

وَيَوْمَ نَبْعَثُ فِي كُلِّ أُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِنْ أَنْفُسِهِمْ وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلَى هَؤُلَاءِ وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تِبْيَانًا لِكُلِّ شَيْءٍ وَهُدًى وَرَحْمَةً وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ ﴿٨٩﴾

و [یاد کن] روزی را که در هر امتی گواهی از خودشان بر آنان بر می انگیزیم، و تو را [ای پیامبر اسلام!] بر اینان گواهی می آوریم؛ و به یاد آور روزی را که در هر امت گواهی از خود آنها بر آنها می فرستیم و تو را هم بر ایشان گواه آوریم. و این کتاب را (به تدریج) بر تو نازل کردیم که بیانگر هر چیزی و

هدایت و رحمت و مژده ای برای تسلیم شدگان [به فرمان‌های خدا] است. (۸۹)
 «شَهِيداً»: شاهدهی. گواهی. مراد پیغمبر هر ملّتی است که شاهد عملی بوده و
 وجودش الگو و میزان سنجش حق و باطل کارهای مردمان موجود در دائره
 زمان نبوت خود است. «هُؤْلَاءِ»: اینان. مراد مسلمانان و همه مردمان جهان است
 که پس از بعثت پیغمبر اسلام، دعوت به پذیرش اسلام شده‌اند.

«الْكِتَابِ»: قرآن. تبیان: بیان و تبیان: آشکار شدن.

«تبیان»: برای آشکار شدن. تبیین و تبیان، به معنی آشکار کردن نیز آید.

«هُدًى»: هدایت. هادی. رهنمود و راهنمای به راه حق و حقیقت.

«رَحْمَةً»: وسیله رحمت برای جمیع مردمان جهان.

«بُشْرِيَا»: مژده. مژده‌رسان. مژده دهنده پیروان خود به سعادت دو جهان.

«ترجمه معانی قرآن».

«وَايَوْمَ نَبِّئُ فِي كُلِّ اُمَّةٍ شَهِيدًا عَلَيْهِمْ مِنْ اَنْفُسِهِمْ»: «و» به یادآور «روزی را
 که در هر اُمتی گواهی» یعنی: پیامبری «از خودشان» یعنی: از جنس‌شان «بر آنان
 برانگیزیم».

«وَجِئْنَا بِكَ شَهِيدًا عَلٰى هٰؤُلَاءِ»: ای محمد! برای اتمام حجت و قطع معذرت «و»
 تو را هم بر اینان شاهد آوریم» که علیه‌شان گواهی دهی. به قولی معنی این
 است: به نفع اُمت گواهی می دهی.

باید یادآور شد که: هم پیامبر اسلام بر همه پیامبران شاهد است و هم کتابش
 قرآن عظیم الشان، تبیان (بیان و روشن کننده) کلّ شیء است. طوریکه
 میفرماید: «وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَبْيَانًا لِّكُلِّ شَيْءٍ». و روزی را به یاد آورید که
 الله متعال از هر اُمتی پیامبری را برمی‌انگیزد تا برای کسانی از قومش که ایمان
 آورده‌اند شهادت دهد و بر کافران نیز شاهد باشد؛ به همین سلسله است که

حق تعالی محمد صلی الله علیه وسلم بر اُمتش شاهد بر می انگیزد که ایشان به نفع پیروان و به زیان نافرمانان خود شهادت می دهند. قرآن پرفروغ را برای تبیین و توضیح هرآنچه که مردم بدان نیاز دارند بر پیامبرش محمد صلی الله علیه وسلم نازل کرد که در آن همه امور در حوزه عقیده، احکام، اخلاق، آداب، ثواب و عقاب واضح شده است. بنابر این عذر و بهانه‌ای نخواهند داشت.

صحابی جلیل القدر ابن مسعود فرموده است: در این قرآن تمامی علوم و همه چیز برای ما بیان شده است. (مختصر ۳۴۳/۲).

«وَهْدَىٰ وَرَحْمَةً وَبُشْرَىٰ لِّلْمُسْلِمِينَ (۸۹)»: قرآن را برای هدایت قلوب و رحمت بندگان و مژده برای مسلمانان راه یافته بر تو نازل کردیم. یعنی: قرآن را «تبیانی برای هر چیز فرود آوردیم» یعنی: قرآن برای همه امور دین و دنیای تان روشنگری است و در آن دستور داده شده‌اید که از رسول ما صلی الله علیه وسلم در احکامی که ابلاغ می کند، پیروی کنید.

ابن جریر و ابن ابی حاتم از ابن مسعود (رض) روایت کرده‌اند که فرمود: «همانا الله متعال این کتاب را روشنگر همه چیز نازل فرموده ولی علم و دانش ما از آنچه که برای ما در قرآن تبیین شده، کوتاه است». بنابر این، در اسلام هیچ قضیه‌ای از قضایای فردی و اجتماعی مورد نیاز انسان فروگذار نشده است «و رهنمودی است» قرآن برای بندگان «و رحمتی» است برای آنان «و بشارتی است برای مسلمانان» مخصوصاً نه برای غیر آنان زیرا این مسلمانانند که از قرآن بهره کافی می برند.

خوانندگان محترم!

در آیات قبلی از بشارت به پرهیزگاران و هشدار به کافران بحث بعمل آمد اینک در آیات متبرکه ذیل (۹۰ الی ۹۷) بار دیگر به مهترین و اصولی ترین

فضایل امور جامعه، اصول اخلاق اجتماعی و انواع مسؤولیت های واجب و مندوب (وفا به عهد، احسان و غیره) اشاره بعمل می آورد. در کتب حدیث نبوی میفرماید: «ان الله يحب معالی الاخلاق و یکره سفاسفها»: خداوند منشهای والا را دوست می دارد و از رفتار پست و بی ارزشی بیزار است.

إِنَّ اللَّهَ يُأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٩٠﴾

به راستی الله به عدل و احسان و بخشش به خویشاوندان امر می کند و از فحشا (کار زشت) و ناشایست و تجاوز منع می کند. و شما را پند می دهد تا عبرت گیرید. (۹۰)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«إِيتَاءٌ»: عطاء کردن. پرداختن.

«ذِي الْقُرْبَىٰ»: خویشاوندان. نزدیکان.

«الْفَحْشَاءِ»: گناهان بسیار بد و زشت از قبیل: زنا و شرک.

«الْمُنْكَرِ»: زشت و بد. کارهای نا معقولی که با فطرت سلیم انسان سازگار نیست. عطف عام بر خاص است.

«الْبَغْيِ»: تجاوز به حقوق دیگران. ستمگری و ظلم. «ترجمه معانی قرآن».

باید گفت که اولین امر به معروف و نهی از منکر، از جانب پروردگار با عظمت است، طوریکه میفرماید: «إِنَّ اللَّهَ يُأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ» همانا الله متعال به مکارم اخلاق و عدالت در بین مردم و نیکی کردن با تمام مخلوقات هدایت فرموده است.

قابل یادآوری است که: عدل و احسان در کنار هم دارای جاذبه میباشد، در غیر آن تجارب نشان داده است که: مقررات خشک و خالی، دلها را التیام و مدوا ساخته نمی تواند.

و در شریعت غرای محمدی مطابق نص قرآنی؛ امر به معروف، از نهی برمنکر مقدم و مهمتر بوده، طوریکه عدل، بر احسان تقدم دارد. ولی نباید فراموش کرد که: امر به معروف و نهی ازمنکر باید در فضای صفا و محبت و در قالب موعظه و خیرخواهی انجام یابد. در ضمن باید گفت که: در نهی ازمنکر باید ابتداء به دفع گناهان معلومدار و معروف در جامعه پرداخت، طوریکه در امر به معروف باید ابتدا به واجبات سفارش گردیده است.

«يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ»: علماء در تعریف عدل می نویسند که: «عَدْل» عبارت از دوری از افراط و تفریط را میگویند که: امرهم در عقاید مطرح بحث است و هم در اعمال شخصی و جامعه و رعایت حکم و سفارش این آیه هم باید اشخاص و هم توسط حکومت باید رعایت و تطبیق گردد.

و به تعریف دیگر: عدل: عبارت از انصاف و میانه روی است که در میان دو طرف افراط و تفریط قرار دارد و طوریکه ابن عطیه اندلسی (۴۸۱ ۵۴۱ هجری) مؤلف تفسیر «المحرر الوجیز فی تفسیر الکتاب العزیز» می نویسد: عدل: شامل هر امر واجبی میشود؛ اعم از عقاید، احکام، معامله با مردم در ادای امانات، ترک ظلم و ستم و در پیش گرفتن شیوة قضاوت و انصاف.

«وَالْإِحْسَانِ»:

احسان: عبارت است از تفضل و نیکی به دیگران در آنچه که واجب نیست؛ چون دادن صدقه نافله، انجام دادن عبادات نافله و دیگر اعمال نیکی که الله متعال بر انسان فرض نگردانیده. احسان در عبادت چنان که در حدیث شریف به روایت عمر (رض) آمده است «عبارت از آن است که الله متعال را آن گونه عبادت کنی که گویی او را می بینی زیرا اگر تو او را نمی بینی، او تو را میبیند».

البته برترین و بهترین نوع احسان، احسان به کسی است که نسبت به انسان بدی میکند زیرا در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «به کسی که به توبدی کرده، احسان کن تا مسلمانی راستین گردی.» «وَإِيتَاءِ ذِي الْقُرْبَىٰ» «و» حق تعالی شما را امر میکند به «بخشش به خویشاوندان» و نزدیکان، آنچه را که نیازشان بدان محسوس است و این معنی شامل صله رحم نیز می شود. همچنان خدای سبحان و تعالی به پیوند با نزدیکان و نیکی و احسان به ایشان فرمان داده است.

سفارش به عدل و نهی از فحشاء، سنت ابدی خداوند است. طوریکه میفرماید: «وَ يَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ» الله متعال بندگان خویش را نهی نموده از فحشاء و از هر کار زشت و هر عمل ناصواب، و از هر آنچه که شرع انور ناپسندش میدارد.

فحشاء:

فحش و فحشاء و فاحشه، هر قول و فعلی است که قبح آن بزرگ باشد. اعم از گفتار یا کردار ناشایست مانند زنا و بخل «و» شما را منع میکند از «منکر» منکر: ناپسند یعنی چیزی است که شرع شریف آن را ناپسند شمرده و از آن نهی فرموده است، که این معنی شامل تمام گناهان میشود «و» شما را منع میکند از «بغی» بغی: در این آیه مبارکه عبارت است از: کبر، ستم و تجاوز مادی یا معنوی بر مردم.

در حدیث شریف آمده است: «هیچ گناهی چون بغی و قطع صله رحم سزاوارتر به آن نیست که الله متعال مجازاتش را در دنیا برای صاحبش شتابان بفرستد، به همراه آنچه که برایش در آخرت ذخیره می کند.»

عبدالله بن مسعود رضی الله عنه میفرماید: این آیه جامعترین آیهی قرآن است که در آن امور نیکی که باید انجام شوند و نیز کارهای زشتی و بدی که باید از آنها پرهیز شود، بیان گردیده است.

«يَعْظُمُ لِعَلَّكُمْ تَدَكَّرُونَ (۹۰)» «به شما اندرز میدهد» با آنچه که در این آیه از اوامر و نواهی بیان کرده است «باشد که پند گیرید» از این نصایح و اندرزها قابل یادآوری است که همین آیه مبارکه: سبب اسلام آوردن بسیاری از عقلای عرب گردید که عثمان بن مظعون (رض) از آن جمله می باشد.

داستان زیبا:

در روایات تاریخی آمده است که: «اکثم بن صیفی» وقتی خبر بعثت و رسالت پیامبر صلی الله علیه وسلم را شنید، دو نفر را به نمایندگی از طرف خود به نزد وی فرستاد. آن دو نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمدند و پرسیدند: تو کیستی و چه کاره ای؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: من محمد بن عبد الله هستم و پیامبر خدا میباشم. آنگاه آیهی «إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ...» را خواند. وقتی نزد اکثم برگشتند و آیه را خواندند، اکثم گفت: می بینم به مکارم اخلاق امر میکند و از پستی و زشتی نهی می نماید پس بیاید در این مورد رئیس باشید نه دنباله رو. (مختصر ۲/۳۳۴).

وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ ﴿۹۱﴾

هنگامی که با خدا عهد بستید به عهد او وفا کنید، و سوگندهایتان را بعد از تاکید نشکنید در حالیکه الله را بر خود کفیل و ضامن بر (سوگند) خود قرار داده اید، خداوند از آنچه انجام می دهید آگاه است. (۹۱)

«عَهْدِ اللَّهِ»: پیمان خدا. مراد همه عهود و پیمانهای است که خدا انجام آنها را از مردم خواسته است و یا این که مردمان با یکدیگر می بندند و خداوند متعال

را بر وفای بدان‌ها گواه می‌گیرند و بر کارشان آگاه می‌دانند (آل عمران / ۷۷، أنعام / ۱۰۲...). «الْأَيْمَانَ»: جمع یمین، سوگندها.

«تَوَكَّيدٍ»: تأکید. استوار داشتن قسم با یاد آن به نام و ذات الله. از ماده (وکد). «كَفِيلًا»: آگاه و گواه. کسی که پیمان‌ها زیر نظر او بسته میشود و وفا یا عدم وفای بدان‌ها را می‌پاید. «ترجمه معانی قرآن» (مصطفی خرمدل).

در آیات قبلی مباحثی در مورد وعده و وعید و ترغیب و ترهیب به تفصیل به بیان گرفته شد و مجموعه‌ای از مکارم اخلاق و فضایل را یادآور شد، در این آیات متبرکه «انسان» را از نقض عهد و پیمان و مخالفت از اوامر الهی بر حذر داشته است؛ زیرا عصیان و نافرمانی سبب بلا و محرومیت است. سپس خداوند متعال از حیات پاک و شریفی که برای مؤمنان تدارک دیده است سخن به میان می‌آورد.

خداوند متعال در آیه مبارکه میفرماید: وفاداری به عهد و پیمان‌ها و قسم‌های الهی، لازم است یعنی و بر شماست وفا نمودن به هر عهد و پیمانی که بین خود و الله متعال و بین خود و مردم بسته‌اید، مشروط به آنکه پیمان شما با مردم به امر خلاف شرعی مربوط نباشد و سوگندهای خود را بعد از آنکه با قسم به خدای رحمان محکم ساخته‌اید به قولی معنی این است: او را بر خود ضامن گرفته‌اید نشکنید. پس از او بترسید و پروا کنید،

«إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا تَفْعَلُونَ». زیرا او بدانچه می‌کنید دانا و آگاه است و به زودی شما را در روزی که بر او عرضه می‌شوید، جزا خواهد داد.

در این هیچ جای شکی نیست که: پیمان شکنی شما را الله متعال می‌داند و سزای می‌دهد، خواه مردم بفهمند یا هم نفهمند.

دین مقدس اسلام در مساله وفای به عهد‌ها و پیمان‌ها سخت‌گیری میکند و هرگز در آن عهد و گذشت روا نمی‌دارد. چرا که عهد‌ها و پیمان‌ها پایه اعتماد

و اطمینان است. پایه‌ای که بدون وجود آن رشته پیوند انسانها سست و متزلزل می‌گردد و می‌گسلد. نصوص قرآنی در اینجا تنها به فرمان دادن به وفای عهد و پیمان، و نهی از شکستن و گسستن آن، بسنده نمی‌کند. بلکه مثالهایی را پیاپی می‌آورد، و پیمان‌شکنی را بد می‌شمارد، و اسباب و عللی را نفی میکند که چه بسا کسانی آنها را برای توجیه پیمان شکنیهای خود مستمسک قرار دهند: شأن نزول آیه ۹۱:

۶۳۸- ک: ابن جریر از بریده روایت کرده است: این آیه در باره بیعت با رسول الله صلی الله علیه وسلم [هرکه ایمان می‌آورد، با پیامبر بیعت می‌کرد] نازل شده است.

(طبری ۲۱۸۷۱ از ابولیلی از بریده روایت کرده است. در طبری، نزد مؤلف و ابن کثیر «بریده» آمده و «مزیده بن جابر» درست است چنانچه در «در المنثور» ۴ / ۲۴۲ و «تفسیر شوکانی» ۳ / ۲۳۰ آمده.

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَقَصَتْ غَزَلَهَا مِنْ بَعْدِ قُوَّةٍ أَنْكَاثًا تَتَّخِذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ أَنْ تَكُونَ أُمَّةٌ هِيَ أَرْبَىٰ مِنْ أُمَّةٍ إِنَّمَا يُلُوكُمُ اللَّهُ بِهِ وَلَيَبِئِنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ ﴿۹۲﴾

و مانند آن (زن) نباشید که رشته خود را پس از محکم تابیدن گسست، تا قسم‌های آن را در میان خود وسیله فریب سازید، تا گروهی از گروهی دیگر (مال و امکانات) بیشتر بدست آورد. جز این نیست که الله شما را به وسیله آن می‌آزماید، و به یقین روز قیامت آنچه را که در آن اختلاف میکردید برایتان بیان می‌کند. (۹۲)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«نقصت»: نقض: شکستن. خواه ظاهری باشد، مثل: شکستن استخوان و خواه معنوی، مانند: شکستن پیمان.

«انکاث»: نکث: شکستن و آن مثل نقض است. در قرآن عظیم الشان، اکثراً در شکستن عهد به کار رفته است.

به یاد داشته باشید که: پیمان شکنی پی در پی، ننگ بیشتری دارد. «انکاثاً» جمع «نکث» (به کسر - ن)، چیزی است که پس از تابیده شدن باز شده باشد. جمع آن، انکاث است. یعنی: باز شده ها، تکه تکه ها. انکاثا در آیه، به جای «جعلها انکاثا» است.

«غزله»: غزل (بر وزن عقل)، تابیدن و تابیده. اسم و مصدر، هر دو آمده است. «دخلا»: دخل (بر وزن شرف)، کنایه از فساد است. راغب میفرماید: فسادی که به عقل یا بدن داخل می شود.

«اربی»: ربو: زیادت. «ربی یربو» یعنی زیاد شد و کثرت یافت. «اربی»: زیادت یافته تر و ثروتمند (تفسیر نور)

پیمان شکنی، هدر دادن زحمات گذشته است طوریکه میفرماید: «وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَقَضَتْ غَزْلَهُا مِنْ بَعْدِ قُوَّةِ أَنْكَاثًا» هر چه پیمان محکم تر بسته شود، شکستن آن بدتر است. باید گفت که: این ضرب المثلی است که خدا آن را در مورد انسانی آورده است که عهد و پیمانش را برهم میزند. (این نظر مجاهد و قتاده است).

«و» در شکستن سوگندها و گسستن پیمانها «مانند آن زنی نباشید که رشته خود را» یعنی: آنچه را که بافته بود «پس از محکم بافتن آن» یعنی: پس از استوار ساختن و به انجام رساندن آن پارچه بافته شده «یکی یکی از هم گسست» یعنی: اگر سوگندها و پیمانهایتان را بشکنید، همانند آن زنی هستید که تکه ای را محکم می بافت، سپس آن را رشته رشته از هم می گسست و به حال اول آن بر می گرداند.

اکثر مفسران و از جمله ابن کثیر در بیان سبب نزول میگویند: «در مکه زنی احمق و ابله بود که چون رشته‌ای را می بافت، آن را از هم باز میکرد و دیگر بار آنرا می رشت و باز آن را از هم می گسست». مردم میگفتند: این زن چقدر احمق است!

با مقدسات نباید بازی کنیم. (مقدسات را دستاویز و وسیله‌ی خدعه و فریب قرار ندهیم). طوریکه میفرماید: «تَّخَذُونَ أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ» قسم خود را وسیله‌ی فریب مردم قرار می دهید.

«دخل»: نیرنگ، فریب، تقلب و دغلی است این نیرنگ و دغل به خیال این است که «أَنْ تَكُونَ أُمَّةً هِيَ أَرْبَى مِنْ أُمَّةٍ» برای این که ملتی از لحاظ افراد و مال بر ملتی دیگر برتر جلوه دهید.

هدف آیه کریمه، نهی از بازگشتن به کفر به سبب فریفته شدن به کثرت کفار و کثرت اموالشان است. به قولی: این هشدار است به مؤمنان از این که مبادا به بسیاری تعداد قریش و فراوانی اموال شان فریفته شده و بیعت خود را با رسول الله صلی الله علیه وسلم نقض کنند.

بصورت کل: جمله‌ی آیه مبارکه «أَنْ تَكُونَ أُمَّةً هِيَ أَرْبَى مِنْ أُمَّةٍ» را دونوع تفسیر نمود:

الف: شما بخاطر قدرت و کثرت گروهی، پیمانی را که با گروه کوچک‌تر بسته‌اید نشکنید.

ب: شما بخاطر آنکه ابر قدرت شده‌اید، پیمان خود را با گروه‌های کوچک نشکنید.

امام مجاهد گفته است: آنها با هم پیمان می بستند، اما وقتی همپیمانی جدید را می یافتند که تعداد افراد و عزت و قدرتشان بیشتر بود، پیمان رانقض کرده و با آنها پیمان می بستند. (مختصر ابن کثیر ۱۷۱/۱۰).

یکی از ابزار آزمایش، وفای به تعهدات است طوری که در آیه مبارکه آمده است: «إِنَّمَا يَبْلُوكُمُ اللَّهُ» به خدا به وسیله وفای به عهد و پیمان شما را آزمایش می کند، تا مطیع و فرمانبر از عاصی و نافرمان مشخص شود. «وَلَيَسِّنَنَّ لَكُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ مَا كُنْتُمْ فِيهِ تَخْتَلِفُونَ» (۹۲): و او در روز قیامت، روزی که همه رازها آشکار می شود، برای شما آنچه را در آن اختلاف می ورزیدید بیان خواهد داشت، و آنچه را در ضمیر و باطن دارید میداند؛ پس هر کس را در برابر عملکردش، از امانت و خیانت، جزا می دهد. شآن نزول آیه ۹۲:

۶۳۹- ك: ابن ابوحاتم از ابوبکر بن ابو حفص روایت کرده است: سعیده اسدیه دیوانه بود موی و پوست درخت خرما را جمع میکرد. خدا آیه. «وَلَا تَكُونُوا كَالَّتِي نَقَضَتْ غَزْلَهَا» را در باره او نازل کرد. «وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَلَكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ وَكُنْتُمْ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ» (۹۳)

و اگر الله میخواست همه شما رأمت (مسلمان) می گردانید (همه را به اجبار وادار به ایمان میکرد، اما اجبار چه سودی دارد؟) ولی خدا هر کس را بخواهد (و مستحق ببیند) گمراه و هر کس را بخواهد (و لایق بداند) هدایت میکند، و البته از آنچه در دنیا می کردید، پرسیده خواهید شد. (۹۳) «أُمَّةً وَاحِدَةً»: ملت واحده و یکتا در روش و منش و کنش همه یکسان همچون فرشتگان مؤمن و با ایمان می شدید (یونس / آیه ۹۹). «ترجمه معانی قرآن» (مصطفی خرمدل).

در آیه مبارکه آمده است: «و اگر الله می خواست، قطعاً شما را امتی واحد قرار می داد» که به مقتضای سرشت و غریزه، همانند فرشتگان بر مدار طاعت و انقیاد قرار گرفته و همه با وفاق تمام سردر این راه می داشتید و برحق و حقیقت متفق و همداستان می بودید

«ولی» حکمت الهی اقتضاء کرد تا شما را در عرصه اعتقاد و عمل مختار بگذارد لذا بر اساس این سنت و حکمت است که «هر که را بخواهد گمراه میکند» یعنی: الله متعال هر که را که علم ازلی وی بر آن رفته که او آزادانه گمراهی را انتخاب می کند، گمراه میکند و او را خوار و بی مقدار میگرداند و این حکمی عادلانه از سوی وی درباره آنان است بنابر این، آنان بر اثر گمراهی، پیمان شکنی و سوگند شکنی را سهل و ساده می پندارند «و هر که را بخواهد هدایت میکند» یعنی: خداوند متعال هر که را که علم ازلی وی بر آن رفته که او هدایت را انتخاب میکند، با توفیق دادنش به راه هدایت به عنوان فضلی از سوی خویش هدایت میکند پس گمراه ساختن حق تعالی، عدل وی است و هدایت کردن وی، فضلش «و البته از چون و چند آنچه میگردید» از اعمال در دنیا «از شما پرسیده خواهد شد» در روز قیامت و در برابر آن جزا خواهید یافت. دست خداوند در اجبار مردم باز است، لیکن سنت و حکمت الهی آزاد گذاشتن مردم است.

«وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَجَعَلَكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً» اگر الله متعال میخواست تمام بشریت را با یک استعداد خلق میکرد و همه را جزو یک ملت قرار میداد به گونه ای که هیچ گونه اختلاف و تفاوتی با هم نداشته باشند. و به مقتضای سرشت و غریزه، همانند فرشتگان بر مدار طاعت و انقیاد قرار گرفته و همه با وفاق تمام سر در این راه می داشتید و بر حق و حقیقت متفق و همدستان می بودید «وَلَكِنْ يُضِلُّ مَنْ يَشَاءُ وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ» اما حکمتش چنان اقتضاء کرد که آنها را آزاد و مختار بگذارد. گروهی راه نیکبختی را پیش گیرد و گروهی راه شقاوت را. به هر کس بخواهد یاری نمرساند و گمراه میشود و رسوا میگردد، و به هر کس که بخواهد توفیق عنایت میفرماید او را هدایت میکند. انسان در انتخاب عقیده و راه آزاد است. «وَلْتَسْتَلْنَ عَمَّا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (۹۳)» و در روز قیامت

درباره‌ی تمام اعمالتان از شما سؤال میشود و درمقابل هر ذره نیک و بد پاداش یا جزا می بینید. بناءً سؤال و جواب در قیامت را جدی بگیریم.
خواننده محترم!

خداوند همه‌ی مردم را به طور فطری هدایت می فرماید، لیکن مردم بر اساس اختیار و آزادی که دارند دو گروه میشوند؛ گروهی برخلاف عقل و فطرت راه خلاف را انتخاب میکنند و توبه نمیکنند، خداوند نیز آنان را به حال خود رها و گمراه میکند، ولی گروهی همان راه فطرت و اطاعت را انتخاب میکنند، و خداوند آنان را کمک و هدایت میکند.

بنابر این مراد از هدایت و گمراه کردن خداوند مرحله‌ی بعد از انتخاب انسان است.

راستی اگر هدایت و گمراه شدن انسان اختیاری نبود، در پایان آیه خداوند نمیفرمود: شما بازخواست میشوید! پس سؤال خداوند نشانه‌ی آزادی ماست. زیرا انسان مجبور مورد بازخواست قرار نمی گیرد.

وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا السُّوءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿٩٤﴾

و قسم هایتان را در میان خود وسیله فریب قرار ندهید، تا (مبادا) قدم هایتان پس از محکم شدنش بلغزد، و به سبب منع کردنتان از راه الله عذاب را بچشید و در آخرت عذاب بزرگ داشته باشید. (۹۴)

«وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ»: به خاطر تأکید بر عظمت شأن عهد و پیمان آن را تکرار کرده است. میفرماید که: قسم را وسیله‌ی خدعه و نیرنگ قرار ندهید و مردم را به آن فریب ندهید تا منافی به دست آورید. (در تفسیر فی الظلال القرآن سید قطب آمده است: بر گرفتن عهد و پیمان برای فریب و نیرنگ، باور را در ضمیر متزلزل وسست میکند و سیمای آن را در نهاد دیگران

مشوه و زشت جلوه میدهد. پس آن که قسم می خورد و می داند برای فریب قسم می خورد، نه عقیده‌ای ثابت دارد و نه بر صراط مستقیم است و در همان حال سیمای عقیده را در نزد اشخاصیکه برایشان قسم می خورد زشت و مشوه می سازد؛ چرا که می دانند قسم هایش برای تقلب و نیرنگ است، از این رو مانع ورود آنها به راه الله متعال میشود و عملکرد چنین کسی را خداوند متعال در قالب این مثال ناپسند برای مؤمنان بیان کرده است).

در «تفسیر أنوار القرآن» آمده است: هدف از این سوگندها؛ سوگند بیعت با رسول الله صلی الله علیه وسلم دیگر قسم های است. بدین ترتیب خداوند متعال کسانی را که با رسول وی صلی الله علیه وسلم بیعت کرده اند، از شکستن عهد اسلام و یاری دادن دین حق، نهی می کند.

به یاد داشته باشید که: پیمان شکنی و سوء استفاده از مقدّسات، سبب بدعاقبتی است. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «فَتَزَلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا» تا گام‌هایتان دچار لغزش و انحراف نشود، بعد از آن که در راه حق و صراط مستقیم محکم و استوار بودید. یعنی: کسی که پیمان را می شکند، درحقیقت خطای بزرگی را مرتکب شده و چه بسا که این لغزش او را رهسپار ورطه هلاک گرداند؛ بعد از آنکه در ثبات و پایداری بر پیمان، استوار و ثابت قدم بوده است.

ابن کثیر گفته است: این مثلی است برای اشخاصیکه بر جاده‌ی مستقیم باشد اما به سبب قسم های فریبکارانه اش مردم را از راه الله باز دارد و خود نیز از راه هدایت منحرف شود؛ زیرا وقتی کافر ببیند که مؤمن هم، پیمانش را نقض میکند و خیانت می ورزد، دیگر به دین اعتماد نمی کند. به همین سبب راه و رود او به دین اسلام مسدود می شود. از این رو گفته است: «وَتَدُوُّوْا السُّوْءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ» و به سبب نقض عهد و پیمان مانع شوید که دیگران به دین اسلام در آیند و در دنیا کیفر شدید و ناخوشایند خواهید دید.

«وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ» (۹۴) و در آخرت عذاب شدید آتش دوزخ را خواهید داشت.

در مورد شأن نزول این آیه مبارکه از کلبی روایت شده است که: آیه کریمه در بارهٔ مردی از حضرموت به نام عبدان بن أشوع نازل شد که نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم از امرأ القیس کندی شکایت کرد و گفت: او در کنار زمین من زمینی دارد و بخشی از زمین من را بریده به زمین خودش پیوند داده و آن را از من ربوده است. رسول الله صلی الله علیه وسلم به وی فرمودند: «آیا بر آنچه میگویید شاهد هم داری؟». گفت: یارسول الله! قوم همه می دانند که من در آنچه میگویم صادقم ولی او را از من گرامی تر می دارند. آن حضرت صلی الله علیه وسلم به امرأ القیس فرمودند: «رفیقت چه می گوید؟». او گفت: دروغ و باطل میگوید. پس دستور دادند که قسم بخورد. اما عبدان گفت: امرأ القیس مردی فاجر است و پروایی از قسم خوردن را ندارد. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «حال که گواهانی نداری، سوگند او را بپذیر».

عبدان گفت: جز پذیرفتن قسم اش دیگر هیچ راهی ندارم؟ فرمودند: «خیر!». سپس به امرأ القیس دستور دادند که قسم بخورد اما همین که برخاست تا قسم بخورد، آن حضرت صلی الله علیه وسلم او را عقب زدند و گفتند: «برگرد». پس چون از نزد ایشان برگشت، این آیه نازل شد. «وَلَا تَتَّخِذُوا أَيْمَانَكُمْ دَخَلًا بَيْنَكُمْ فَتَزِلَّ قَدَمٌ بَعْدَ ثُبُوتِهَا وَتَذُوقُوا السُّوءَ بِمَا صَدَدْتُمْ عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ وَلَكُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ» (۹۴).

وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿۹۵﴾

و عهد الله را به بهایی اندک (دنیا) نفروشید؛ زیرا آنچه نزد خداست، برای شما بهتر است، اگر بدانید [که ارزش وفای به پیمان خدا قابل مقایسه با همه دنیا نیست]. (۹۵)

انگیزه پیمان شکنی، همانا رسیدن به دنیاست، با هر چه معامله کنید، باز هم نسبت به پیمان شکنی کم است. «وَلَا تَشْتَرُوا بِعَهْدِ اللَّهِ ثَمَنًا قَلِيلًا» پیمان الهی و پیامبر صلی الله علیه وسلم را با متاع دنیای ناپایدار و ناچیزی نفروشید و مبادله نکنید.

«ثَمَنًا قَلِيلًا»: بهای اندک. قیمت ناچیز. و بدانید که تمام بهره دنیا حقیر و بی ارزش است، زیرا اجر عظیمی که وفا به عهد نزد الله متعال دارد بزرگتر و گران بهتر از پول ناچیز بی ارزشی است که گرفته‌اید، «إِنَّمَا عِنْدَ اللَّهِ هُوَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (۹۵)» باید گفت که: از دست دادن الطاف الهی و پیمان شکنی برای بدست آوردن کامیابی مؤقت، یک ساده نگری است. بناءً اگر واقعاً به حقیقت واقف هستید، یقین بدانید که ثواب و پاداش موجود در نزد خدا برای شما از متاع دنیای گذرا بهتر است. سپس علت آن را بیان کرده و میفرماید:

مَا عِنْدَكُمْ يَنْفَدُ وَمَا عِنْدَ اللَّهِ بَاقٍ وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿۹۶﴾

آنچه [از ثروت و مال] نزد شماست، فانی می شود و آنچه [از پاداش و ثواب] نزد الله است، باقی میماند، و قطعاً آنان که [برای دینشان] شکیبایی ورزیدند، پاداششان را بر پایه بهترین عملی که همواره انجام می داده اند، می‌دهیم. (۹۶)

«ما عندکم ینفد و ما عند الله باق»: جز الله، هیچ کس و هیچ چیز باقی نیست. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: ای انسان! آنچه نزد شما از چیزهای بی ارزش دنیای فانی است، از بین می رود اما آنچه نزد الله متعال از پاداش عظیم است پایدار است و از بین نمی‌رود.

«وَلَنَجْزِيَنَّ الَّذِينَ صَبَرُوا أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (۹۶)» و الله متعال به زودی کسانی را که برادای طاعات و پرهیز از محرّمات شکیبایی کردند به

بهترین و بزرگترین، بخشش و عطا پاداش می دهد، بناءً از روی فضل و کرم در برابر کمترین طاعت نیز به ایشان اجر و مزد عطا میکند آن گونه که در برابر برترین طاعات مزد عنایت می نماید.

مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْثَى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَاةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ ﴿٩٧﴾

هر کس خواه زن و خواه مرد، کار نیک انجام دهد و او مؤمن باشد، البته به زندگی پاک و خوشایند زنده اش می کنیم. و حتماً (نظر) به نیکوترین آنچه عمل می کردند، ثوابشان خواهیم داد. (۹۷)

زن و مرد در کسب کمالات معنوی یکسانند:

طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْثَى وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَاةً طَيِّبَةً» قبل از همه باید گفت که: کار خوب به تنهایی کافی نیست، بلکه خود انسان هم باید شخصیت خوبی داشته باشد. بناءً هر کس از مرد یا زن، که همراه با اخلاص و متابعت کار شایسته کند درحالیکه به الله متعال و پیامبرش محمد صلی الله علیه وسلم و هشدارها و مژده هایش مؤمن باشد، پس قطعاً خداوند متعال او را در این دنیا با زندگی پاکیزه سعادتمندانه، آرام، امن و راحت، زندگی می بخشد هر چند مال و ثروتی اندک داشته و از جاه و مقام پیش بندگان بی بهره باشد.

حسن بصری گفته است: جز در بهشت حیات برای هیچ کس پاک و بی آلایش نیست؛ چون حیاتی است بدون موت، و سراسر آن استغنا و بی نیازی است، بدون فقر و بینوایی، و تندرستی مطلق است بدون بیماری، و سعادت است بدون شقاوت. (حاشیه‌ی صاوی بر جلالین، قول اول از ابن عباس (رض) می باشد و روشن تر است)

«حیات طیبه»: آن است که انسان دلی آرام و روحی مؤمن داشته باشد، مؤمن به نور خدا می‌بیند، مشمول دعای فرشتگان است، مشمول تأییدات الهی است، این گونه افراد خوف و حزنی ندارند. (تفسیر نور)

«وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ (۹۷)»: در آخرت پاداش جزیل و اجر جمیل همراه با فوز عظیم در جوار پروردگار کریم عنایت خواهد کرد. و چه پاداشی است کریمانه! شأن نزول آیه:

کلبی در بیان شأن نزول آیه مبارکه می‌فرماید: چون دو آیه فوق نازل شد، امرأ القیس گفت؛ آری! حقیقت این است که آنچه نزد من است نابود میشود ولی رفیقم (عبدان) بر حسب نیکوترین آنچه عمل میکند، پاداش می‌یابد. بار خدایا! او در آنچه که علیه من ادعا کرده صادق است، من زمین او را بریدم و به زمین خود ضمیمه کردم اما به خدا قسم دکه نمی‌دانم چه اندازه؟ پس هر چه میخواهد از زمین من بگیرد و مانند آن را نیز همراه آن، به اضافه آنچه از محصول آن خورده‌ام! همان بود که این آیه نازل شد: «هر کس از مرد یا زن که کار نیک کند» کار نیک: کار موافق با کتاب الله متعال و سنت پیامبر وی صلی الله علیه وسلم است «و او مؤمن باشد» زیرا عمل نیک کافر هیچ ارزش و اعتباری ندارد «بی‌گمان به زندگی پاک و پسندیده‌ای زنده‌اش میداریم» در دنیا؛ با بخشیدن رزق و روزی حلال به او و توفیق بخشیدنش به دریافت حلاوت طاعت و با آماده ساختن تمام وجوه راحت و آسایش وی.

ابن عباس (رض) میگوید: «مراد از آن؛ فراهم ساختن زمینه کار پاکیزه و عمل شایسته برای وی است». به قولی دیگر: مراد از زندگی پاکیزه، زندگی در بهشت است «و مسلماً به آنان» در آخرت «بر حسب نیکوترین آنچه می‌کردند، پاداش میدهیم»

در حدیث شریف آمده است: «قطعاً هر کس به اسلام راه یافت و معیشت مادی زندگی اش در حد کفاف بود و به آن حد قناعت ورزید، رستگار گشت».

حیات طیبه چیست؟

با توجه به آنچه در کتب لغت و تعریف های که توسط مفسران در مورد کلمه طیب و طیبه آمده است جمع بندی آن چنین است: «خوب و نیکو بودن یا شدن، شیرین و دلپذیر و خوشمزه، راضی و دلپذیر، گوارا، همراه با آرامش خاطر، روا و حلال، عطر و خوشبویی». با توجه به معانی فوق منظور از حیات طیبه نوعی زندگی شخصی یا اجتماعی میباشد که در آن جریان زندگی آرام و روان است و پاکی و آسودگی خاطر بر آن حاکم است و انجام کارها در آن از درد سرهای اضافی و مزاحمت های بی جا به دور است.

در این نوع زندگی تمام تلاش انسانها در جهت انجام کارها بر اساس قوانین و مقررات و سنت های طبیعی و الهی مصروف می گردد و جریان بالنده زندگی در فضایی آکنده از مهربانی و آرامش و بطور دلنشین و بدور از مزاحمت های تصنعی و جنگ و جدال های خودساخته بر محور کرامت انسانی در بستری از زمینه های رشد و کمال رو به سوی خدای خود در حرکت خواهد بود.

واقعاً چنین زندگی را «حیات طیبه» یا «زندگی نیکو» می نامیم که دست یافتنی است و هزاران انسان تاکنون آن را به صورت فردی یا جمعی تجربه نموده اند. حیات طیبه کسب کردنی و ایجاد کردنی است:

با عنایت به اینکه شروع در آیه مبارکه: «مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أُنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيَاةً طَيِّبَةً وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ» ۹۷ سوره نحل: با کلمه عمل مقدم گردیده است معلوم می شود «زندگی نیکو» را باید بنا نهاد و ساخت و تمامی اجزاء و عناصر آن عملیات حساب شده که توام با کار و کوشش و دقت میباشد عملی خواهد شد و بصورت به نایل خواهیم آمد.

نقش زن و مرد در حیات طیه:

طوری‌که در فوق هم یادآور شدیم؛ برای کسب «حیات طیه» مرد و زن هر دو نقش اساسی و بنیادی دارند و برای استقرار این نوع از زندگی هم مردان و هم زنان باید برای ایفای نقش طبیعی و عملی خود با جدیت در صحنه زندگی حضور فعال داشته باشند و بدون یکی از آنها دیگری نمی‌تواند بدان نایل آید پس هم مردان باید باشند و هم زنان باید حضور داشته باشند و هیچ‌کدام جبران‌کننده عدم حضور دیگری نمیتواند باشد زیرا هر کدام جایگاه خاص و بخصوص خود را دارد بدین ترتیب چه زن و چه مرد با جدیت در صحنه زندگی طیب باید حضور فعال داشته باشند و از هرگونه مسامحه و کوتاهی خودداری نموده و با دوری از تنبلی و خود باختگی با عزمی راسخ بطور مادام‌العمر در تحقق «حیات نیکو» به سهم خود انجام وظیفه نمایند.

تعامل زن و مرد:

از سیاق آیه چنین استنباط میشود که ضمن اینکه زن و مرد هر کدام بطور مستقل باید برای کسب زندگی نیکو تلاش نمایند لیکن نقش تسهیل‌کننده یا بازدارنده نیز می‌توانند برای یکدیگر داشته باشند، پس همراهی و یاری رساندن به یکدیگر برای نیل به حیات طیه باید مدنظر باشد. این موضوع در سبک زندگی مشترک تجلی پیدا می‌کند که زن و مرد نقش مکمل یکدیگر بودن را ایفا نمایند.

عنصر اصلی تحقق حیات طیه:

طوری‌که در آیه (۹۷ سورة نحل) خواندیم، قرآن رکن مهم تشکیل و تداوم حیات طیب را «عمل صالح» میداند، کلمه صالح در کتاب لغت از جمله در «المنجد کتاب لغات فرهنگ نوین صفحه ۳۷۸» به معانی زیر آمده است: «درستی، مناسب بودن، کارآمد، حال خوب، شایستگی و نیکی» و ضد آن

«فساد» است. بنابراین هر کاری را درست انجام دادن، هر عملی را خوب انجام دادن، عمل صالح می شود.

به عبارت دیگر انجام دادن هر فعلی مطابق با شرایط و مقتضیات آن بطوری که هدف آن کار بوده و به نتیجه مطلوب برسد آن عمل صالح است. (دقت کنید). اصلاح یک باور غلط بین عوام رایج است که عمل صالح را اعمالی مانند عبادات یا صدقات و خیرات یا جهاد و امثال آن می دانند این درست نیست زیرا همه‌ی اینها عمل صالح است لیکن در انحصار این موارد نیست بلکه منظور قرآن این است که شخص مومن هر کاری را که درست انجام دهد از قبیل کارهای روزمره مثل تمامی شغل‌ها و کارهای افراد چنانچه بطور کامل و خوب انجام شود و کارآمد باشد عمل صالح محسوب میشود و برعکس اگر همین عبادات یا کارهای خیر را درست انجام ندهیم عمل صالح نخواهد بود. به عبارت دیگر هر کاری که مطابق با ضوابط و مقررات و بطور درست انجام شود که حاصل آن تولید یا خدمتی مفید باشد و به اصطلاح امروزی مطابق با استاندارد باشد میتوان بر آن نام عمل صالح نهاد.

پس عنصر اصلی و مهم نیل به «زندگی نیکو»، «درست کار کردن» می باشد. در واقع شرط تحقق «حیات طیبه» این است که مسلمانان کارهای خود را اعم از عبادات و خیرات و کارهای تولیدی و خدماتی و غیره را به نحو احسن و به نیت عمل صالح انجام دهند تا دارای زندگی خوب توأم با آرامش باشند که در چنین وضعیتی هم دارای دنیایی آباد بوده و هم آخرتی مطلوب نیز خواهند داشت و به جامعه‌ی ایده آل و مثال زدنی دست خواهند یافت.

شرط ایمان:

گرچه عنصر عمل صالح از ارکان تحقق زندگی طیب است لیکن کافی نیست بلکه شریط ایمان نیز لازم است.

در تمامی آیات قرآن کریم پس از دعوت به ایمان به خدا و حقیقت جهان هستی تاکید به عمل صالح گردیده است و این نشان میدهد عمل بدون ایمان و ایمان بدون عمل هیچکدام کافی نمی باشد و کارساز نیست. بنابر این علاوه بر «حسن فعلی» باید از «حسن فاعلی» نیز برخوردار بود.

شرط ایمان موجب میشود کارهایی که از بنیان فاسد یا غلط باشد از حیثه اقدام و عمل خارج شود و فقط اعمالی که در چارچوب شرع و عقل و عرف جایز شناخته شده بصورت درست اجرا شود تا مصداق عمل صالح گردد.

به عبارت دیگر عمل درست و شایسته به منزله آجرهای یک ساختمان میباشد که با ملات ایمان به آن هویت می بخشد و از روح کلی برخوردار میگردد و ایمان ضامن تداوم عمل نیکو و تسری آن به سایر کارها میگردد. (تفسیر نمونه ج ۱۱ ص ۳۹۲)

در واقع اعمال آدمی به طور پراکنده و جدا از هم هستند و این روح ایمان است که به آنها وحدت می بخشد و بدین ترتیب نفس انسان طیب میشود و آنگاه است که با وجود افراد طیب در جامعه، حیات اجتماعی طیبه تحقق میابد. در نهایت باید گفت: برای دست یابی به یک زندگانی بالنده و روبه رشد و کمال که توأم با آرامش و آسایش باشد هر مسلمانی اعم از زن و مرد باید کارهایش را درست و نیکو انجام دهد؛ الله متعال نیز به آن برکت داده و علاوه بر اینکه دنیای خوب و آباد آنان را تضمین نموده در آخرت هم اجر و افری عطا خواهد نمود.

خوانندگان محترم!

در آیات قبلی بیان یافت که: بهترین مکافات را به مؤمنان راستین اختصاص میدهد که به دلیل درستکاری و باورش از وسوسه های شیطان و شیطان صفتان پر هیز میکنند.

اینک در آیات متبرکه ذیل (۹۸ الی ۱۰۵) در باره آداب قرآن و دیدگاه آن و همچنان در این آیات به شبهه های شیطانی مخالفان نبوت اشاره می کند که میگفتند: محمد، نزد مرد نصرانی قرآن آموخت نه از خدا. باید دانست که قرآن، عربی روشن است و آن شخصی که مشرکان می پنداشتند معلم پیامبر است، گنگ و غیر عرب بود. پس، چگونه ممکن است قرآن با آن همه شیوایی و زیبایی، چنان شخصی ناتوانی آن را به پیامبر بیاموزد؟! زهی خیال باطل!

فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿۹۸﴾

پس هنگامی که قرآن می خوانی از شیطان رانده شده به خدا پناه بخواه. (۹۸)
«فاستعد»: عوذ: پناه بردن. «فاستعد»: پناه ببر.

«فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ...»: به خدا پناه ببر و خویشان را در پناه او بدار. مراد گفتن: «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ» به هنگام خواندن قرآن در نماز و جز آن است. با توجه بدین نکته که این پناه بردن و استعاذه گفتن، تنها نباید محدود به گفتار باشد، بلکه باید از ته دل از الله خواست که مدد فرماید و شیطان را از محیط فکر انسان به دور و سایر موانع را از سر راه فهم قرآن بردارد تا جمال دلارای حقیقت جلوه گر آید.

«الرَّجِيمِ»: مطرود. ملعون. فعیل به معنی مَفْعُول است (سوره آل عمران / ۳۶).
«ترجمه معانی قرآن».

«فَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ» ای مسلمان! چون قصد قرائت قرآن کردی، «فَاسْتَعِذْ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ (۹۸)» باید گفت که: پناه بردن به الله متعال، نشانه ای ایمان به او و توکل بر اوست. پس در آغاز تلاوت قرآن، از شر شیطان رانده شده از رحمت حق تعالی، به پروردگار با عظمت پناه ببر و بگو: «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ». تا در موقع خواندن قرآن تو را وسوسه نکند، و تو را از تأمل در قرآن و عمل به آن باز ندارد.

باید متذکر شد که: پناه بردن شما همراه پناه دادن اوست. (پس پناه ببرید، «فَاسْتَعِذْ» تا او شما را پناه دهد و اگر او پناه ندهد، پناهندگی ما بیهوده است.) و در ضمن قابل یادآوری است که: جز پناهندگی به او راه دیگری هم در برابر ما وجود ندارد.

باید گفت که: امر به خواندن «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ» در هنگام تلاوت قرآن، به اجماع علماء مفید استحباب است. همچنین جمهور علماء بر آنند که مستحب خواندن «أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ» قبل از تلاوت قرآن است نه بعد از آن.

إِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ ﴿٩٩﴾
یقیناً او بر کسانی که ایمان آورده اند و همواره بر پروردگارشان توکل میکنند، تسلطی ندارد. (۹۹)

«سلطان»: تسلط: در این هیچ شکی نیست که: شیطان به سراغ همه ای انسانها می آید، ولی بر همه ای انسانها تأثیر گزار نیست. بیگمان الله متعال شیطان را بر دوستان خویش که بر وی تکیه کرده و کار خود را به وی میسپرنند، مسلط نمیگرداند. ایمان و توکل، به الله متعال، قلعه ای و سنگر محکم و شکست ناپذیری است که انسان را از آسیب پذیری حفظ میکند. به یاد داشته باشید که: در مشکلات و سختی ها فقط به الله متعال تکیه و اعتماد می کنند.

إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَلَّوْنَهُ وَالَّذِينَ هُمْ بِهِ مُشْرِكُونَ ﴿١٠٠﴾
سلطه او تنها بر کسانی است که او را به دوستی میگیرند و (سلطه او) بر کسانی است که آنها به او (الله) شرک می آورند. (۱۰۰)

«يَتَوَلَّوْنَهُ»: او را به دوستی میگیرند. او را به رهبری و سرپرستی خود انتخاب میکنند. «بِهِ مُشْرِكُونَ»: به سبب وجود شیطان و پا در میانی او شرک می ورزند.

در این صورت حرف باء سببیه است. یا این که: نسبت به خدا مشر کند. در این صورت حرف باء برای تعدیه است. «ترجمه معانی قرآن» باید گفت که: مقدمات سلطه‌ی و نفوذ شیطان را خود انسان بر خود مساعد میسازد.

«إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَكَّلُونَهُ»: (تا مردم ولایت منحرفان را نپذیرند آنان کاری را از پیش برده نمیتوانند) طوری که در آیه مبارکه خواندیم: «إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَكَّلُونَهُ» تسلط شیطان فقط بر اشخاصی است که از راه و عقاید وی پیروی نموده و در نافرمانی پروردگار رحمان از او اطاعت میکنند و نیز تسلطش بر کسانی است که در سخنان خود به الله متعال شریک می آورند. و در عبادت و ذبایح و خوردن و آشامیدنی هایشان از دستورات وی تبعیت نموده و دچار شرک شده‌اند. موحدان واقعی بیمه هستند، لیکن هر کس به سراغ غیر او رفت نفوذ پذیر میشود.

وَإِذَا بَدَّلْنَا آيَةً مَكَانَ آيَةٍ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُنزِّلُ قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ ﴿١٠١﴾

و هنگامی که آیه ای را [که در بردارنده حکم جدیدی است] جایگزین آیه دیگر میکنیم، در حالیکه خدا به آنچه نازل میکند داناتراست، مخالفان میگویند: تو فقط [بر خدا] دروغ می بندی!! [چنین نیست که می گویند] بلکه بیشترشان [اسرار تبدیل احکام را] نمی دانند. (۱۰۱)

«آیه»: مراد جایگزین کردن احکام تازه قرآن به جای احکام کتاب‌های پیشین پیغمبران است (مراجعه شود به سوره های: بقره آیه: ۱۴۲، انعام آیات: ۱۴۵ و ۱۴۶). و شاید مراد نسخ آیه‌ای از قرآن توسط آیه دیگری از آن باشد که خداوند بخواهد برای بهبود جامعه مریض ادویه و اطعمه آنان را کم و بیش و تعویض و تبدیل کند. «ترجمه معانی قرآن».

دین مقدس اسلام دارای دو نوع قوانین است؛ قانون ثابت و قانون متغیر، که البته تغییر آن بدست الله متعال است، در ضمن قابل یاد آوری است که: همه قوانین الهی در زمان و شرایط خودش دارای ارزش می باشد.

«وَإِذَا بَدَلْنَا آيَةً مَكَانَ آيَةٍ»: هرگاه آیه‌ای را به جای آیه‌ای دیگر نازل کنیم، یعنی الله متعال به وسیله نسخ و مانند آن، آیه‌ای از قرآن را به جای آیه‌ای دیگر قرار دهد.

خواننده محترم!

ملاحظه فرموده باشید که: طیب بخاطر صحت‌مندی مریض خویش، در صورت لزوم دید نسخه را تغییر می‌دهد و این نوع تغییر در آیات و احکام نیز هست که به آن نسخ می‌گویند. مخالفان پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم همین که میدیدند دستوری عوض شد میگفتند: تو یارانت را مسخره کرده‌ای و هر روز قانون و دستوری را به دروغ می‌گویی و قانون قبل را لغو می‌کنی.

باید گفت که متوجه باید بود که: دشمن از هر فرصتی در هر لحظه ای سوء استفاده بعمل آورده، و کوشش میکند هر چیزی را بهانه قرار دهد. عامل همه ای این انتقادات ها و به اصطلاح بهانه جویی ها نابخردانه و تهمت ها همانا جهل است و بس.

«وَ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يُنَزَّلُ»: جمله‌ایست معترضه که به منظور توبیخ و سرزنش آمده است. یعنی الله به خیر و صلاح بندگان عالمتر است؛ او خود به مصلحت بندگان در نسخ یا اثبات احکام بروفق احوال و زمان داناتر است، چون آیات این کتاب همانند دوا است و کم کم به مریض توصیه میشود تا شفا یابد، آنگاه دوا به خوراک‌های مفید دیگر تبدیل می‌شود.

«قَالُوا إِنَّمَا أَنْتَ مُفْتَرٍ بَلْ أَكْثَرُهُمْ لَا يَعْلَمُونَ» (۱۰۱) کافران نادان میگویند: ای محمد! جز این نیست که تو بر الله متعال دروغ بستی و چیزی میگویی که به گفتن آن مأمور نشده‌ای، حال آنکه خدای متعال پیامبرش را از دروغ و بهتان مصونیت بخشیده است، پس قضیه چنان نیست طوریکه فکر میکنند، بلکه بیشترشان به آنچه پروردگار متعال و پیامبرش از تعظیم و تکریم سزاوار اند دانشی ندارند لذا آنها نسبت به امر پیامبران و رسالت نادانند.

باتأسف باید گفت که: مردم اسرارِ قوانین الهی را نمی دانند، تغییر قانون الهی، نشانه شک، پشیمانی، رشد علمی و تجربی یا ضعف قانون گذاری نیست، بلکه نشانه تدبیر، حکمت و توجه به شرایط است.

ابن عباس (رض) گفته است: وقتی آیه‌ای متضمن شدت و سختگیری نازل میشد و بعداً نسخ میگشت، کفار قریش میگفتند: محمد یاران خود را به بازیچه میگیرد و مسخره میکند، امروز به آنها امر می کند و فردا آنها را از آن نهی می نماید و این گفته فقط از خود او است.

نسخ چیست؟

نسخ در اصطلاح شرع؛ عبارت است از: پایان یافتن تعبد مؤمنان به قرائت یک آیه، یا حکم مستفاد از آن، یا هردو. بدین گونه که الله متعال حلال را حرام، حرام را حلال، مباح را ممنوع و ممنوع را مباح گرداند و این نمی شود مگر در باب حلال و حرام و منع و اباحت، اما در اخبار ناسخ و منسوخ نیست.

أصل نسخ؛ از نسخ کتاب، یعنی نقل آن از نسخه‌ای به نسخه دیگر برگرفته شده، چرا که نسخ حکمی به حکم دیگر نیز در واقع متحول ساختن آن به غیر آن می باشد.

باید دانست که علمای اسلام از سلف و خلف بر ثبوت نسخ در کتاب الهی اتفاق نظر دارند و جز کسی که نظرش فاقد اعتبار است، مخالف ثبوت نسخ

نیست. البته انکار نسخ از سوی یهود نیز مشهور است تا بدین وسیله به انکار نبوت محمد صلی الله علیه وسلم دست یابند، به همین جهت یهودیان گفتند: چون محمد برخی از احکامی را که در تورات است نسخ نموده، لذا او پیامبر نیست، درحالیکه خود در این حجت خویش به آنچه که در کتاب خودشان (تورات) از نسخ وجود دارد، محکوم و مغلوبند؛ چون نسخ نکاح برادر با خواهرش، که این در شریعت آدم علیه السلام حلال بود و خداوند متعال آن را بر موسی علیه السلام و قومش حرام گردانید. آری! هر آیه‌ای را که منسوخ کنیم «یا آن» آیه «را به فراموشی بسپاریم» یعنی: آن را فراموشان گردانیم تا آن را نخوانید و به یاد نیاورید «بهتر از آن یا همانندش را در میان می‌آوریم» یعنی: حکمی را در میان می‌آوریم که برای مردم در دراز مدت یا کوتاه مدت سودمندتر، یا در منفعت و آسانی خود همانند حکم سابق است زیرا گاهی حکم ناسخ سبک‌تر می‌باشد، پس در کوتاه مدت برای‌شان نافع‌تر است و گاهی سنگین‌تر است و ثواب آن بیشتر، لذا در دراز مدت به حال‌شان سودمندتر است. قتاده میگوید: «خدای متعال هر چه را میخواست، از یاد پیامبرش می‌برد و هر چه را میخواست منسوخ میساخت». قرائت دیگر (اونسی‌ها) است، که معنای آن این است: یا آن را به تأخیر می‌افکنیم.

قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ لِيُثَبِّتَ الَّذِينَ آمَنُوا وَهُدًى وَبُشْرَى لِلْمُسْلِمِينَ ﴿١٠٢﴾

بگو: آن [آیات] را روح القدس از سوی پروردگارت به درستی و راستی نازل کرده تا کسانی را که ایمان آورده‌اند، ثابت قدم بدارد و برای تسلیم شدگان [به فرمان‌های حق] هدایت و مژده باشد. (۱۰۲)

«رُوحُ الْقُدُسِ»: همان روح الامین و جبرئیل است که بخاطر پاکی از خطا و انحراف، روح القدس نامیده شده است.

«قُلْ نَزَّلَهُ رُوحُ الْقُدُسِ مِنْ رَبِّكَ بِالْحَقِّ»: ای پیامبر! به آنان بگو: من نگفتم که قرآن از نزد من است بلکه قرآن وحیی از نزد احکم الحاکمین (الله تعالی) است که جبرئیل آن را از جانب رب العالمین با اخبار راستین و احکام عادلانه به تدریج و به مناسبتها نازل و فرود آورده است.

درباره نزول قرآن، هم جمله «انزلنا» (نازل کردیم) بکار رفته است، مانند آیه «إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ» (ما قرآن کریم را در شب ليله القدر نازل کرده ایم.)، و هم جمله «نزلته» و این بخاطر آن است که قرآن دارای دو نزول می باشد؛ یک دفعه بر قلب پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم در شب قدر نازل شده است و یکبار به تدریج در مدت بیست و سه سال.

«لَيُبَيِّنَنَّ الَّذِينَ آمَنُوا» تابه وسیله دلایل و براهینی که در آن آمده است مؤمنان را ثابت قدم ساخته و به ایمان و یقین آنها افزوده شود.

«وَهُدَىٰ وَبُشْرَىٰ لِلْمُسْلِمِينَ» (۱۰۲) «و برای مسلمانان هدایت و بشارتی است» زیرا آنان را به سوی احکام ناسخ هدایت میکند و باورمندان به ناسخ و منسوخ و غیر آن از کتاب الله متعال را به پاداش عظیم بشارت میدهد. پس قرآن از یک جهت پایدار سازنده مؤمنان بر ایمان است و از جهتی دیگر، هدایتگر و مژده بخش آنهاست.

وَلَقَدْ نَعَلِمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ ﴿١٠٣﴾

وما میدانیم که آنان میگویند: یقیناً این آیات را بشری به او می آموزد!! [چنین نیست که میگویند، زیرا] زبان کسیکه [آموختن قرآن را به پیامبر] به او نسبت میدهید، غیر عربی است و این قرآن به زبان عربی فصیح و روشن است. (۱۰۳) «بشر»: مرادشان جوانی به نام جبر بود که اهل روم و مسیحی بود و در مکه به ساختن شمشیر اشتغال و تا اندازه‌ای با تورات و انجیل آشنائی داشت.

«يُلْحِدُونَ»: متمایل میسازند و گرایش میدهند. مراد نسبت دادن است.
 «أَعْجَمِيٌّ»: گنگ و نارسا. غیر عربی (شعراء/ ۱۹۸، فصّلت/ ۴۴). «ترجمه معانی
 قرآن»

الله تعالی شبهه دوم کافران را این گونه مطرح نموده و آنرا رد مینماید: «وَلَقَدْ
 نَعَلِمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ» الله متعال میداند که کافران میگویند: قرآن
 وحی الهی نیست بلکه پیامبر صلی الله علیه وسلم آن را از انسانی مانند خود
 می آموزد! (مشرکین ادعا میکردند که پیامبر صلی الله علیه وسلم قرآن را
 شخصی بنام غلام فاکه بن مغیره به نام «جبر رومی» بود که در آغاز عقیده
 نصرانی داشت و بعداً به اسلام گروید. این غلام در پایان کوه صفا به شغل
 فروشندگی مشغول بود و گاه گاهی رسول الله صلی الله علیه وسلم با او مینشستند
 و چند کلمه ای با او سخن میگفتند، زبان این غلام، عجمی (رومی) بود و او
 زبان عربی را فقط در حدی می دانست که جواب طرف را بسیار به مشکل
 آن هم در حد ضرورت داده می توانست.

الله متعال این ادعای کاذب آنها را رد کرده و فرموده است: «لِسَانُ الَّذِي
 يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ» قطعاً آنها در این ادعا دروغگویند؛ زیرا انسانی که آموختن
 پیامبر صلی الله علیه وسلم را به وی نسبت داده اند، شخصی است اعجمی که
 عرب زبان و فصیح البیان نیست، «وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ» (۱۰۳) حال آنکه قرآن
 درغایت فصاحت و بیان قرار دارد، پس چگونه شخص اعجمی الکنی میتواند
 مانند آن را بگوید؟ و از کجا یک نفر عجم بلاغت این کتاب را در می یابد
 که فصاحت و بیانش اعجاز انگیز است؟!!

سبب نزول آیه مبارکه:

الف: روایت شده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم در مروه با جوانی
 نصرانی به نام «جبر» می نشست و آن جوان کتاب میخواند. مشرکین گفتند: به

خدا قسم، آنچه محمد می آورد، جبر رومی به او می آموزند. بدین مناسبت آیهی «وَلَقَدْ نَعَلْمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُّبِينٌ» نازل شد. (تفسیر قرطبی ۱۰/۱۷۷).

ب: از ابن عباس (رض) روایت شده است که مشرکین عمار بن یاسر و پدر و مادرش و سمیه و صهیب و بلال را گرفتند و آنها را شکنجه دادند، سمیه را در بین دو شتر بسته بودند. و سر نیزه را در شکمش فرو کردند و او را کشتند، و شوهرش را نیز کشتند، این دو نفر اولین شهیدان اسلام میباشند، ولی عمار به ناچاری آنچه را آنها میخواستند به زبان آورد. سپس شکایت آن را پیش پیامبر صلی الله علیه وسلم برد، پیامبر فرمود: قلباً چه حالتی داشتی؟ گفت بر ایمان استوار و مطمئن بودم، پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: اگر باز تکرار کردند همان را بگو. بعد از آن آیهی: «مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ...» نازل شد. (قرطبی ۱۰/۱۸۰ و اسباب نزول ۱۶۲).

إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۰۴﴾
قطعاً کسانی که به آیات خدا ایمان ندارند، خدا هدایتشان نمی کند، و برای آنان عذابی دردناک است. (۱۰۴)

«إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ» در حقیقت کسانی که به آیات خدا ایمان نمی آورند یعنی: قرآن را تصدیق نمی کنند «خدا آنان را هدایت نمی کند» «لَا يَهْدِيهِمُ اللَّهُ»: خداوند ایشان را توفیق نمیدهد و راهیاب نمی گرداند. یعنی توفیق نایل آمدن به حق را به آنها عطا نمی کند و آنان را به راه سعادت و رستگاری هدایت نمی کند.

«وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ (۱۰۴)» و در آخرت عذاب دردناک خواهند داشت. بدین وسیله به خاطر کفر و افترایشان آنها را تهدید کرده است.

إِنَّمَا يَفْتَرِي الْكَذِبَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْكَاذِبُونَ ﴿١٠٥﴾
 جز این نیست که فقط کسانی [به خدا و پیامبر] دروغ می‌بندند که به آیات
 خدا ایمان ندارند، و اینانند که دروغگوی واقعی‌اند. (۱۰۵)
 «يَفْتَرَى»: افتراء میکنند. دروغ می‌بندند.

در دو آیه قبل کفار در تهمت‌ی که به پیامبر صلی الله علیه وسلم می‌زدند گفتند:
 این آیات را بشری به پیامبر صلی الله علیه وسلم یاد داده و او به دروغ آن را به
 الله متعال نسبت می‌دهد. خداوند متعال در رد این ادعای شان فرمود: آن شخص
 معلّم عرب نیست علاوه بر آنکه آن همه معارف قرآن را خداوند به کافری
 نمیدهد، و در این آیه می‌فرماید: پیامبر کسی نیست که حرف دیگران را به خدا
 نسبت دهد، این کار کسانی است که ایمان ندارند.

بصورت کل باید گفت: این آیه ردی بر هر دو شبهه یاد شده کفار؛ یعنی قضیه
 «نسخ» و این شبهه باطل آنان است که قرآن منشأ بشری دارد.
 خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۱۰۶ الی ۱۱۳) در باره از دین برگشتگان، مهاجران ستم دیده،
 فرجام ناسپاسی بحث بعمل آمده است.

مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ إِلَّا مَنْ أُكْرِهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ
 بِالْكُفْرِ صَدْرًا فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَلَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ ﴿١٠٦﴾

هر کس پس از ایمان آوردنش به خدا کافر شود [به عذاب خدا گرفتار آید]؛
 مگر آن کسیکه (به کفر گویی) مجبور شده ولی قلبش به ایمان آرام و استوار
 است. ولی کسی که به کفر سینه گشاده کند، پس غضبی از طرف الله بر آنان
 است. و برایشان عذاب بزرگ خواهد بود. (۱۰۶)

«مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ مِنْ بَعْدِ إِيمَانِهِ» هر کس پس از ایمان آوردن خود، به الله متعال
 کفر ورزد، او عذابی سخت و دردناک درپیش دارد و مستوجب خشم الله

متعال واقع میگردد، و واضح است که سزای الهی برای شان هم در دنیا وهم در آخرت است.

«إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ» روح اسلام ایمان قلبی است. ولی کسی که از روی جبر و زورواکراه به گفتن سخن کفر واداشته شده، معذور شناخته میشود، زیرا او آن را برای دفع هلاک از خود بر زبان آورده است حال آنکه قلبش بر ایمان و یقین مالمال است. دیده میشود که دین مقدس اسلام برای موارد استثنایی و ضرورت ها، هم استثنا و حساب جداگانه‌ای باز نموده است و وظیفه‌ی انسان در حال اکراه تغییر میکند. و اکراه پذیری مربوط به جسم است نه قلب. بنابر این نه سرزنشی متوجه وی است و نه معصیتی. و بصورت کل اقرار و اعتراف، در حال اکراه (فشار و شکنجه) دارای ارزشی نمی باشد.

اما حسن، اوزاعی، شافعی رحمهم الله و سحنون که مفسر معروف مصری است برآنند که این رخصت فقط درگفتن سخن کفر است، نه در انجام دادن فعل کفر پس در انجام دادن فعل کفر هیچ رخصتی نیست.

این آیه تغلیظ و شدت را درمقابل گناه ازدین برگشتن نشان میدهد؛ زیرا مرتد، ابتدا با ایمان آشنا شده و مزه‌ی آنرا چشیده است، سپس به خاطر ترجیح دادن حیات دنیا بر آخرت مرتد می شود.

«وَلَكِنْ مَنْ شَرَحَ بِالْكُفْرِ صَدْرًا» اما حالت دیگر گرایش به کفر: «ولی کسی که» از روی اختیار و طیب نفس و عمد مرتد و کافر شود «وبه کفر سینه گشاده کند» یعنی: به کفر راضی باشد و قلبش از کفر مسرور گردد، و به آن اطمینان یافته و پایداری کند. باید گفت که: بدترین نوع کفر همانا جداشدن از مسلمانان و باز کردن آغوش برای کفر است. «فَعَلَيْهِمْ غَضَبٌ مِنَ اللَّهِ وَ لَهُمْ عَذَابٌ عَظِيمٌ» (۱۰۶) «پس غضبی از جانب خدا بر آنان است و برای شان عذابی بزرگ

خواهد بود» زیرا گناهی از گناه آنان بزرگتر نیست. وهمچو اشخاص در معرض خشم و عذاب الهی قرار دارند.

شیخ سید قطب در تفسیر خویش فی «ظلال القرآن» در شأن نزول آیه مبارکه مینویسد: ابن جریر- با اسنادی که دارد - از ابو عبیده محمد پسر یاسر روایت کرده است که گفته است: مشرکان عمّار پسر یاسر را گرفتند و او را شکنجه دادند تا در برخی از چیزهایی که از او خواسته بودند بدیشان نزدیک شد و به سخنشان گوش داد. شکایت این کار را به خدمت پیغمبر صلی الله علیه وسلم برد. پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرمود: (کیف تجد قلبک؟) دلت را چگونه می‌یابی؟.

گفت: ثابت و استوار بر ایمان. پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرمود: (إن عادُوا فَعُدْ): اگر (به شکنجه و عذاب) برگشتند، تو نیز (به سخنان خود) برگرد. این امر در همچون حالی رخصتی گردید.

برخی از مسلمانان سر پیچی کردند از این که کفر را بر زبان برانند. مرگ را بر واژه کفر گفتن ترجیح دادند. از جمله سمیه مادر یاسر چنین کرد. با نیزه به جایگاه عفت او زدند تا مرد، ولی کفر بر زبان نراند! همچنین یاسر پدر عمّار نیز چنین کرد و چنین مرد!

مشرکان در حق بلال - رضوان الله علیه - چه کارهایی که میکردند. در شدت گرما، صخره سنگ بزرگ را بر سینه او مینهادند، و بدو دستور می دادند که برای خدا شریک و انباز قرار دهد. او از ایشان سرپیچی میکرد و میگفت: «أحدٌ. أحدٌ! خدا یکی است یکی است» و میگفت: به خدا سوگند اگر سخن دیگری را سراغ داشتم که شما را بیشتر بر سر خشم آورد آن را میگفتم. حبیب

پسر زید انصاری نیز چنین حالی داشت. بدان هنگام که مُسَيْلَمَةُ کَذَّاب بدو میگفت: آیا گواهی میدهی که محمد فرستاده خدا است؟ میگفت: بلی. مسیلمه کذاب میگفت: آیا گواهی میدهی که من فرستاده خدایم؟ میگفت: نمیشنوم! یکی یکی اندامهای بدن خیب پسر زید انصاری را میبرد، ولی او بر سخنان خود استوار و پایدار بود!

حافظ ابن عساکر در شرح حال عبدالله پسر حذیفه سهمی - یکی از اصحاب - رضوان الله علیهم - ذکر کرده است که رومیان او را اسیر کردند. وی را به پیش شاه خود بردند. شاه بدو گفت: مسیحی شو. من تو را در شاهی خود شریک میکنم و دخترم را به ازدواج تو در می آورم... بدو گفت: اگر تمام آنچه داری و تمام آنچه عربها دارند به من دهی تا از دین محمد صلی الله علیه و آله وسلم یک لحظه برگردم، چنین نخواهم کرد! شاه بدو گفت: در این صورت تو را خواهم کشت. گفت: این در اختیار تو است. هر چه میخواهی بکن. حافظ ابن عساکر گفته است: شاه دستور داد به دار آویخته شود. سپس به تیراندازان دستور داد به سوی او تیراندازی کنند و تیرها را به نزدیکی دستها و پاهای او بزنند. در این حال و احوال مرتب از او میخواست مسیحی شود. اما او سرپیچی می کرد. آن گاه شاه دستور داد او را از سر دار پائین بیاورند. سپس دستور داد دیگری را بیاورند. در روایتی آمده است: گاو مسینی را بیاورند. آن دیگ یا گاو مسین (ساخته شده از فلز مس) را گرم و تافته کردند. دستور داد اسیری از اسیران مسلمانان را بیاورند. وقتی که او را آوردند، وی را به داخل دیگ یا گاو مسین انداخت، در حالیکه عبدالله پسر حذیفه سهمی بدو مینگریست. آنچه از این اسیر مسلمان برجای ماند استخوانهای بدون گوشتی بود که برق می زدند. شاه دیگر باره خواسته خود را تکرار کرد. او نیز دوباره سرپیچی کرد. شاه دستور داد او را در آن دیگ یا گاو مسین بیندازند. روی قرقره ای بالا برده شد تا بدانجا افکنده شود. عبدالله پسر حذیفه سهمی گریست.

شاه بدو امید بست و وی را فرا خواند. عبدالله پسر حذیفه سهمی گفت: من گریستم چون جان من یکی بیش نیست. هم اینک در راه خدا بدین دیگ انداخته می شود. دوست داشتم به تعداد موهای بدنم جان داشتم و در راه خدا بدین عذاب گرفتار می آمدند!

در روایتی چنین آمده است که شاه، عبدالله پسر حذیفه سهمی را زندانی کرد، و چند روزی خوردنی و آشامیدنی را از او بازداشت، مقاطعه و قدغن کرد. سپس می (شراب) و گوشت گاو برای او فرستاد. اما او بدان نزدیک نشد. شاه او را فرا خواند و گفت: چرا نخوردی؟ گفت: این طعام و شراب برای من حلال شده بود، ولیکن نخواستم تورا از خود خوشحال و به خویشتن شاد کنم. شاه بدو گفت: سرم را ببوس تا تورا آزاد کنم. گفت: آیا همه اسیران مسلمان را همراه من آزاد خواهی کرد؟ شاه گفت: بلی. عبدالله پسر حذیفه سهمی سر شاه را بوسه زد. شاه او و همه اسیران مسلمانی را آزاد کرد که در اسارت او بودند. وقتی که عبدالله پسر حذیفه سهمی برگشت، عمر پسر خطاب - رضی الله عنه - گفت: بر هر مسلمانی لازم است سر عبدالله پسر حذیفه را ببوسد، و من این کار را می آغازم. پا شد و سر او را بوسید - رضی الله عنهما. [۳]

این بدان خاطر است که عقیده چیز بزرگ و کار سترگ است. هیچگونه سازش و نرمشی در آن روا نیست. بهای نگاهداری عقیده بالا و کمرشکن است. اما مومن آن بهاء را به جان می پردازد، و این بهاء در پیشگاه خدا ارزش والائی دارد. عقیده امانتی است که در پیش کسی نهاده نمی شود، مگر در پیش کسی که زندگی خود را قربان و فدای آن می سازد، و همه نعمتهای جهان در برابر عقیده به نظرش بی ارزش و سبک حلوه می کند.

شان نزول آیه ۱۰۶:

۶۴۲- ابن ابوحاتم از ابن عباس (رض) روایت کرده است: چون رسول الله صلی الله علیه وسلم خواست به مدینه هجرت نماید مشرکان بلال، خباب و عمار بن یاسر را گرفتند. عمار برای حفظ جان سخنانی به آنها گفت که خرسندشان ساخت، پس هنگامی که به نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم (برگشت جریان را بیان کرد. پیامبر گفت: وقتی این سخنان را میگفتی حالت قلبت چگونه بود، گفت: مطمئن به ایمان. فرمودند: باکی نیست، اگر دگر بار نیز به همچو حالی روبرو شدی و از تو خواستند تا نظیر آن سخن را بگویی؛ بگو، که بر تو حرج و گناهی نیست. همان بود که این آیه کریمه نازل شد.) «إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ» (طبری ۲۱۹۴۴ از طریق عطیه عوفی که ضعیف است از ابن عباس روایت کرده، حاکم ۲ / ۳۵۷، عبدالرزاق در تفسیر قرآن ۱۵۰۹ و طبری ۲۱۹۴۶ از عبیده بن محمد بن عمار بن یاسر از پدرش روایت کرده اند. حاکم این حدیث را صحیح گفته و ذهبی با او موافق است، طبری ۲۱۹۴۷ از ابو مالک و طبری ۲۱۹۴۴ از قتاده به قسم مرسل روایت کرده. خلاصه: این روایات به مجموع قوی هستند شواهد دیگر هم دارد که سیوطی در «در المنثور» ۴ / ۲۴۹ روایت کرده است.)

۶۴۳- و از مجاهد روایت کرده است: گروهی از اهل مکه اسلام را پذیرفتند. برخی از اصحاب (از مدینه به آنها نوشتند که رهسپار دیار هجرت شوید، آنها نیز به قصد مدینه خارج شدند، اما مشرکان قریش در میانه راه به آنها رسیدند، و مجبورشان ساختند که از دین حق برگردند. آنها هم از روی اکراه کفر را پذیرفتند. این آیه در باره آنها نازل شد.

(حسن است، طبری ۲۱۹۵۳ به اسناد حسن از ابن عباس (رض) روایت کرده، دارای شاهد است که طبری ۲۱۹۵۲ از قتاده و از مجاهد ۲۱۹۵۰ و ۲۱۹۵۱ به قسم مرسل روایت کرده. به «زاد المسیر» ۸۷۸ مراجعه فرماید).

ولی قابل یادآوری است که: بهتر و اولی این است که مؤمن بر دینش پایداری کند، هر چند این امر به قتل وی بینجامد، از همین روی علما اجماع دارند بر این که: اگر کسی بر کفر اجبار میشود و عمل به عزیمت را انتخاب کرده تن به کشته شدن میدهد، نزد خداوند متعال از کسی که رخصت را انتخاب کرده، پاداش بزرگتری دارد. بنابر این، دستور رسول الله صلی الله علیه وسلم به عمار (رض) در بازگشت به گفتن کلمه کفر در صورت بازگشت کفار به عمل شکنجه، مفید اباحت است نه مفید ندب و وجوب، به دلیل اینکه خیب (رض) در برابر فشارهای قریش تن به تقیه نداد تا سرانجام او را به شهادت رساندند و شکی نیست که مقام و مرتبتش نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم بهتر از عمار (رض) بود که تن به تقیه داده بود. «تفسیر انوار القرآن»

ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ وَأَنَّ اللَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ ﴿١٠٧﴾

این (غضب الهی) به سبب آنست که آنها زندگی دنیا را دوست داشتند و بر آخرت ترجیح دادند و اینکه الله قوم کافر را هدایت نمی کند. (۱۰۷) واقعیت امر اینست که: دنیا گرایی و برتری دادن آن بر آخرت، زمینه‌ی رها کردن ایمان و ارتداد و گرفتار شدن انسان به قهر الهی میگردد. و در ضمن باید اضافه کرد که: دنیا گرایی روح و سینه‌ی انسان را برای قبول کفر، باز می کند. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ اسْتَحَبُّوا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا عَلَى الْآخِرَةِ» برگزیدن کفر بر ایمان از سوی کافران برای آن است که آنها به دنیا

و آرایش های آن عشق ورزیده و آن را بر آخرت و پاداشش برتری می دهند. «وَ أَنْ أَلَّهَ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْكَافِرِينَ (۱۰۷)» و خداوند توفیق ایمان به آنها عطا نمی کند و آنها را از لغزش و گمراهی مصون نمی دارد.

أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَ سَمِعِهِمْ وَ أَبْصَارِهِمْ وَ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ ﴿۱۰۸﴾

اینان کسانی هستند که الله بر دل و گوش و چشمانشان مهر [شقاوت] زده، و اینان بی خبران واقعی اند. (۱۰۸)

دنیاگرایی و برتری دادن آن، سبب غفلت از آخرت، نفهمیدن، نشنیدن و ندیدن حقایق است. «أُولَئِكَ الَّذِينَ طَبَعَ اللَّهُ عَلَى قُلُوبِهِمْ وَ سَمِعِهِمْ وَ أَبْصَارِهِمْ» پروردگار با عظمت روزنه های هدایت را بر روی دل های شان بسته است، از آنکه دنیا را بر آخرت ترجیح داده اند بناءً نور ایمان به دل های شان نمی رسد. همچنان او بر شنوایی های شان مهر نهاده است، پس آیات قرآن را به سمع اجابت و اذعان نمی شنوند و بینایی های شان را نیز کور ساخته است از این رو برهان هایی را که بر یگانگی وی راهبر اند، مشاهده نمیکنند «وَ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ» پس آنان از حجت های روشن و وعده ها و هشدارهای مبرهن الله متعال غافل اند. زیرا دنیا آنان را از آخرت غافل کرده است.

لَا جَرَمَ أَنَّهُمْ فِي الْآخِرَةِ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿۱۰۹﴾

شک نیست در اینکه آنها در آخرت زیانکارند. (۱۰۹)

به راستی که کافران در زبانی و خساره آشکار قرار دارند، زیرا آنها در آتش همیشه ماندگارند، زیرا عمر خود را در چیزی ضایع کردند که برایشان سودی در بر ندارد.

و کسیکه دنیا را بر آخرت ترجیح دهد، در آخرت خسارت کرده و سرمایه رشد خود را به هدر داده است. مفسران می نویسند که: خداوند متعال در این

دو آیه آنها را به شش صفت توصیف کرده است: غضب و کین از جانب خدا، عذاب سخت، برتری دادن دنیا بر آخرت و اختیار آن، محروم شدن از هدایت، زدن مهر بر قلوب آنها و قرار دادن آنها از جمله‌ی غافلان.

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا ثُمَّ جَاهَدُوا وَصَبَرُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١٠﴾

آنگاه یقیناً پروردگارت نسبت به کسانی که پس از آزار دیدن [از مشرکان، سرزمین شرک را رها کرده] هجرت نمودند، سپس جهاد کردند، و [برای حفظ دینشان] شکیبایی ورزیدند، آری، پروردگارت [نسبت به آنان] پس از این [همه بلا] بسیار آمرزنده و مهربان است. (۱۱۰)

«فُتِنُوا»: سخت شکنجه و عذاب داده شدند (بروج آیه ۱۰). با اذیت و آزار از دین برگردانده شدند. «مِنْ بَعْدِهَا»: ضمیر (ها) به مذکورات قبلی، یعنی هجرت و جهاد و صبر، و یا این که فتنه مفهوم بر می‌گردد.

«ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا» از سوی دیگر، پروردگارت نسبت به کسانی که هجرت کردند، یعنی از دار کفر به سوی دار اسلام بعد از آن که مورد شکنجه قرار گرفتند یعنی: بعد از آن که کفار آنان را با شکنجه و آزار به فتنه در افکندند و آنها در زیر شکنجه و فشار به گفتن کلمه کفر مجبور شدند. «فُتِنُوا»: سخت شکنجه و عذاب داده شدند (بروج آیه ۱۰). با اذیت و آزار از دین برگردانده شدند.

باید گفت: هجرتی دارای ارزش است که همراه با جهاد و صبر و مقاومت باشد در غیر آن بحیث نوعی از فرار محسوب میشود. و واضح است که: شرط دریافت مغفرت و رحمت الهی، جهاد و مقاومت علیه کفر و دهریت است.

«ثُمَّ جَاهَدُوا وَصَبَرُوا» و بعد از آن به جهاد در راه الله پرداختند و زحمت و مشقت جهاد را تحمل کردند.

باید متذکر شد که: دین مقدس اسلام بن بست وجود ندارد، و میتواند هرگونه انحراف و فتنه را میتوان جبران کرد. بطور مثال شخص مرتد میتواند ایمان آورده و توبه کند. طوری که در آیه مبارکه آمده است: «إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَعَفُورٌ رَحِيمٌ» (۱۱۰)

خدایت، بعد از مهاجرت و جهاد و صبر، آنها را خواهد بخشید و به آنان رحم خواهد کرد. به قولی معنی این است: حق تعالی بر کسانی که مورد فتنه و شکنجه قرار گرفته و از بیم ازدست رفتن جان خود کلمه کفر را بر زبان آوردند و کاربدانجا انجامید که سینه هایشان هم پذیرای کفر شد، آمرزگار مهربان است، چنانچه به سوی او توبه کار شده و به دار الهجره پیامبرش هجرت کنند و همراه با وی علیه دشمنان دین و دعوت جهاد نمایند.

ابن کثیر میگوید: «این آیه ناظر بر گروه دیگری از مسلمانان است که در مکه به سر میبردند و از زمره مستضعفان بوده در میان قوم خود هیچ ارج و مقامی نداشتند، آنها در زیر فشار زبونساز و زجر آور کفار سرانجام به فتنه پیوستند اما آخرالامر امکان هجرت یافته خود را از چنگ آنان رهانیده و به طلب خشنودی و آمرزش الهی، سرزمین و خانواده و اموال خود را ترک کردند و به سلک مؤمنان در آمده با کفار جهادی پایدارانه نمودند، که پروردگار متعال در این آیه به آنان وعده آمرزش داد.» «تفسیر انوار القرآن»

خواننده محترم!

با در نظر داشت آیات متبرکه که در فوق ذکری از آن بعمل آمد در می یابیم که مسلمانان به چند گروه تقسیم می شدند:

۱- گروهی که زیر شکنجه کفار جان دادند و هیچ وقت حاضر نشده اند که کلمه ای کفرآمیز را به زبان بیاورند. مثل پدر و مادر عمّار یاسر.

۲- گروهی که ایمان قلبی داشتند، ولی برای نجات جان خود تقیّه کردند. مثل عمار.

۳- گروهی که بعد از ایمان، کافر و به اصطلاح مرتد شدند.

۴- گروهی که بعد از گرفتار فتنه و انحراف شدن، با هجرت و جهاد و صبر به ایمان برگشته و توبه کردند و دین خود را حفظ کردند.

مرتد دو نوع است:

۱- مرتد فطری کسی است که از پدر و مادر مسلمان تولد یافته و بعد از قبول اسلام به کفر برگشته است، سزای او (بخاطر ضربه‌ای که از طریق ارتدادش به جامعه اسلامی و تزلزل عقاید مردم وارد می شود) قتل و اموالش مصادره و توبه‌اش پذیرفته نیست.

۲- مرتد ملّی، به کسی گویند که پدر و مادرش به هنگام انعقاد نطفه‌اش مسلمان نبوده‌اند، ولی او مسلمان شده و بعد کافر گشته است، توبه این گونه مرتد پذیرفته می شود.

شان نزول آیه ۱۱۰:

۶۴۴- ک: ابن سعد در «طبقات» از عمر بن حکم روایت کرده است: عمار بن یاسر، صهیب و ابو فکیه (آنقدر آزار و شکنجه می شدند که نمی دانستند چه میگویند. بلال، عامر بن فهیره و جماعتی دیگر از مسلمانان نیز شکنجه میشدند.

آیه «ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ هَاجَرُوا مِنْ بَعْدِ مَا فُتِنُوا...» در باره آنها نازل شده است.
يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَفْسِهَا وَتُوْفَىٰ كُلُّ نَفْسٍ بِمَا عَمِلَتْ وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ ﴿١١١﴾

[یاد کن] روزی را که هر کس [به پیشگاه حق] می آید [برای مصون ماندنش از عذاب] از خود دفاع میکند و هرکسی به سزای آنچه کرده، بدون کم و کاست پاداش داده شود و به آنها ظلم نمی شود. (۱۱۱)

انسان ها در روز قیامت همه چیز و همه کس را فراموش میکند و فقط و فقط در فکر نجات خود میباشند. طوریکه میفرماید: «يَوْمَ تَأْتِي كُلُّ نَفْسٍ تُجَادِلُ عَنْ نَفْسِهَا» روز هنگامه بزرگ را به یاد آورید که هر کس برخاسته و از خود دفاع میکند، تا خود را از عذاب نجات دهد. یعنی: هر انسانی در روز قیامت فقط برای نجات و خلاصی خودش حجت و عذر پیش می آورد و فقط به خود می اندیشد، حال و وضع دیگران برایش اصلاً مهم نمی باشد.

صحنه‌ی قیامت به قدری خطرناک است که کافران برای نجات خود، در هر لحظه چیزی میگویند؛ گاهی میگویند: «وَاللَّهِ رَبَّنَا مَا كُنَّا مُشْرِكِينَ» (انعام، ۲۳). به خدا قسم ما مشرک نبودیم، گاهی صدا میزنند: «هُؤُلَاءِ أَضَلُّونَا» (اعراف، ۳۸). اینها ما را گمراه کردند، و گاهی هم میگویند: «لَوْ لَا أَنْتُمْ لَكُنَّا مُؤْمِنِينَ» (سبأ، ۳۱). اگر شما نبودید ما مؤمن بودیم.

«وَتُؤَفِّي كُلُّ نَفْسٍ مَا عَمِلَتْ» در آن هنگام هر کس به آنچه از خیر و شر پیش فرستاده است جزا داده میشود، سزا در روز قیامت، نتیجه عمل خود انسان ها است که در دنیا آنرا مرتکب شده اند. «وَهُمْ لَا يُظْلَمُونَ» (۱۱۱) از اجرشان کاسته نمی شود، بلکه پاداش کامل و وافی آن را می گیرند.

وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً كَانَتْ آمِنَةً مُطْمَئِنَّةً يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِنْ كُلِّ مَكَانٍ فَكَفَرَتْ بِأَنْعَمِ اللَّهِ فَأَذَاقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ بِمَا كَانُوا يَصْنَعُونَ ﴿١١٢﴾

والله [برای] پندآموزی به ناسپاسان [قریه ای را مثال می آورد که درامن و امان و آسودگی بود و از هر طرف روزیش فراوان به سویش می رسید، اما کفران نعمت الله کردند و الله به سزای کاری که انجام دادند لباس گرسنگی و ترس را (به تن آنان کرد و طعم گرسنگی را) به ایشان چشانید. (۱۱۲)

تذکر قصه ها و داستان و بیان مثالها که از آن در قرآن عظیم الشان بخصوص داستانهای که: در باره تاریخ و اقوام گذشته، بیان شده، برای این است که باید از آن عبرت گرفت.

طوری که خداوند متعال در این آیه مبارکه مثال شهرمکه را به بیان گرفته است: «وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً» تا بدین ترتیب تا مردم قریش بیدار شوند، به خود آیند و برگمراهی شان استمرار نوزد. «وَضَرَبَ اللَّهُ مَثَلًا قَرْيَةً» مردم این شهر، از شر دشمنان درمان و امان بودند، زیرا خداوند متعال آنرا تحت حمایت خویش گرفته بود، آن شهر در رفاه و آسوده عالی زندگی بسر می بردند، و روزی اش از هرسو فراوان و آسان بدان میرسید، ولی بادر نظر داشت برخوردار از این نعمات آنها را به ناسپاسی واداشته، الله متعال را ناسپاسی و انکار کرده به او شرک ورزیدند و پیامبرش را تکذیب نمودند و در نتیجه به عصیان و تمرد پرداخته اند. آنگاه الله عزوجل نعمت هایش را برچیده و عذاب خود را بر آنان چیره ساخت. به سزای افعال زشت و اعمال نامیمون آنها، به گرسنگی و فقر و بیم و هراس و فتنه ها و محنتها مبتلایشان گردانید.

«كَانَتْ آمِنَةً مُطْمَئِنَّةً» طوری که گفته شد؛ مردم این قریه در امنیت و آسایش و سعادت و نعمت قرار داشتند. «يَأْتِيهَا رِزْقُهَا رَغَدًا مِنْ كُلِّ مَكَانٍ» از هر جهت خیرات و روزی فراوان بدان روی می آورد. «فَكَفَّرَتْ بِأَنْعَمِ اللَّهِ» در مقابل خیر و برکت و روزی خدا سپاسگزار نبودند. «فَأَذَاقَهَا اللَّهُ لِبَاسَ الْجُوعِ وَالْخَوْفِ» خداوند متعال نعمت امنیت و آرامش را از آنها گرفت و طعم تلخ بیم و هراس و گرسنگی و محرومیت را به آنها چشانید. ملاحظه میشود که: کفران نعمت هم عذاب جسمی دارد. (فقر و گرسنگی)، هم عذاب روحی و روانی (ترس و ناامنی)

طوریکه گفته شد خداوند متعال دو حالت اول را به ضد آنها تبدیل نمود؛ یعنی گرسنگی را به جای فراوانی و گشایش، و ترس و هراس را به جای امنیت. «بما كانوا یصنعون» (۱۱۲) علت اساسی همانا کفر و نافرمانی شان بود. مفسر جهان اسلام امام فخر رازی در این مورد مینویسد: مردم مکه چنین بودند؛ زیرا آنها در آسایش و امنیت و رفاه بودند. آنگاه خدا نعمت عظیمش یعنی حضرت محمد را بر آنان ارزانی داشت، اما آنها به او کافر شدند و در اذیت و آزارش زیاده روی کردند، پس خدا آنان را هفت سال به قحطی و گرسنگی عذاب داد تا جایی که به خوردن مردار و استخوان رو آوردند. (تفسیر کبیر ۱۲۸/۲۰).

وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ ﴿۱۱۳﴾
پیامبری از خود آنها به سوی آنان آمد، اما او را تکذیب کردند، و عذاب الهی آنها را فرو گرفت، در حالیکه ظالم بودند. (۱۱۳)
این آیه در ادامه آیهی قبل میفرماید: مردم ناسپاس نه تنها نعمت‌های مادی را کفران کردند، بلکه طوریکه یادآور شدیم بزرگترین نعمت‌های معنوی، یعنی پیامبران الهی را نیز تکذیب نمودند که در نتیجه قهر خداوند آنان را فرا گرفت. در آیه مبارکه میفرماید: «وَلَقَدْ جَاءَهُمْ رَسُولٌ مِنْهُمْ فَكَذَّبُوهُ» محمد صلی الله علیه وسلم با آیات و معجزات روشن و نمایان نزد آنان آمد. «پیامبری از خودشان آمد» یعنی: از جنس شان که آنها او و نسبش را بخوبی می‌شناختند. اما در مقابل وی لجاجت کردند او را تصدیق نکردند و به رسالتش ایمان نیاوردند. بنا به قول ابن عباس (رض) از فحوای آیه مبارکه بر می‌آید که: منظور آن مردم مکه است.

«فَأَخَذَهُمُ الْعَذَابُ وَهُمْ ظَالِمُونَ» (۱۱۳) پس حق تعالی آن‌ها را به سزای آن به سختی‌ها و فاجعه‌هایی چون گرسنگی، ترس، قتل، اسارت، خواری و خفت مبتلا ساخت و سرانشان در حالی در بدر کشته شدند که با شرک بر خویشان ستمگر بودند.

خواننده محترم!

در آیات قبلی درباره‌ی تهدید کافران و ناسپاسان و منعشان از کفرورزی از طریق ضرب المثل مطالبی به بیان گرفته شد اینک در آیات متبرکه (۱۱۴) الی (۱۱۹) به مؤمنان دستور میدهد تا از چیزهای حلال و پاکیزه استفاده کنند و شکر گزار باشند و حرام را ترک نمایند و بدانند که: حکم حلال و حرام از روی هوی و هوس و عقل تنها نیست؛ بلکه از روی دلیل و نص شرعی است.... (سوره انعام آیات ۱۴۴ و ۱۴۵).

فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا وَاشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِنَّ كُتُوبَكُمْ لَكُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ ﴿۱۱۴﴾

حال که چنین است پس از روزی حلال و پاکیزه ای بخورید که الله به شما روزی داده است و شکر نعمت الله را به جای آورید اگر تنها او را میپرستید. (۱۱۴)

«فَكُلُوا مِمَّا رَزَقَكُمُ اللَّهُ حَلَالًا طَيِّبًا» اکنون که کفران نعمت‌ها و تکذیب انبیا سبب قهر و عذاب خداست، پس بجای کفران و کفر، از نعمت‌های حلال بهره گرفته و حلال وار بخورید و شکر گزار باشید.

ملاحظه می‌داریم که: هدایات و دساتیر دین مقدس اسلام مطابق فطرت بشری است. خوردنی‌هایی که مطابق طبع انسان باشد، مجاز است. پس ای مسلمانان! از روزی حلال و پاکیزه‌ای بخورید که آن را برایتان مباح کرده است. و بدین

ترتیب از حرام و پلیدیها پرهیزید که عبارتند از: خوردن گوشت مردار (خود مرده)، خون ریخته و دیگر محرّمات بیان شده در شریعت و اگر در ایمان خود صادق و در عبادت خویش اهل اخلاص هستید. «وَأَشْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ إِنْ كُنْتُمْ إِيَّاهُ تَعْبُدُونَ» (۱۱۴) نعمت خدای منان را با طاعتش و پیروی از پیامبرش شکر گزارید. وحقشناس و سپاسگزار باشید «اگر تنها او را می پرستید» نه غیر او را زیرا از مقتضیات پرستش، شکر نعمت اوست. و باید گفت که: عبادت و بندگی بدون شکر نعمت‌ها در شرع اسلام جای ندارد.

سپس خدای متعال چیزهایی را یادآور شده که بر آنان حرام کرده است؛ زیرا برای آنان مضر هستند، آنجا که میفرماید:

إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخِنْزِيرِ وَمَا أُهْلِيَ لغيرِ اللَّهِ بِهِ فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١٥﴾

جز این نیست که مردار و خون و گوشت خوک و آنچه نام غیر الله (به وقت ذبح) بر آن گفته شده باشد بر شما حرام کرده شده است، ولی اگر کسی به خوردن آنها مجبور شود، در حالیکه تجاوز و تعدی از حد ننماید (خداوند آنها را مجازات نخواهد کرد) چرا که خدا غفور و رحیم است. (۱۱۵) قبل از همه باید گفت که: محتوای و مضمون این آیه مبارکه با کمی تفاوت، در سوره های انعام و نحل که از جمله سوره های مکی هستند و سوره های بقره و مائده که از جمله سوره های مدنی هستند نیز آمده است.

در ضمن قابل یادآوری میدانم که: حرام و حلال را باید در کتاب الله و سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم جستجو کرد. حرام کردن اشیاء تنها بدست الله متعال و پیامبر اش است و کسی حق ندارد از پیش خود یا براساس خرافات و موهومات چیزی را حرام یا حلال کند. از جانب دیگر دلیل و فلسفه‌ی تحریم بعضی خوردنی‌ها، تنها مسائل صحی و مادی نیست، طوریکه یک تعداد

تصور میکنند. بلکه دوری از پلیدی های معنوی، همچون شرک نیز یک معیار در شرع اسلامی می باشد.

در آیه مبارکه آمده است: «إِنَّمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمُ الْمَيْتَةَ وَالدَّمَ وَلَحْمَ الْخَنزِيرِ» ای انسان! خدا چیزی را بر شما حرام نکرده است جز آنچه زیان شما را در بر دارد؛ از قبیل مردار و خونی که در هنگام ذبح از وی میریزد، و گوشت خوک و غیره... «وَمَا أَهْلٌ لِّغَيْرِ اللَّهِ بِهِ» حتی خوردن باید در مدار توحید باشد. یعنی و آنچه را که برای غیر الله ذبح شده است، همچون حیوان ذبح شده برای بتان، کاهنان، عرافان و غیره؛ چون این عمل برای جان و عقیده مضر است.

«فَمَنْ اضْطُرَّ غَيْرَ بَاغٍ وَلَا عَادٍ فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ» (۱۱۵) با این وجود اگر کسی به حالتی از گرسنگی شدید میرسد که بیم مرگ دارد، در صورتی که با خوردن بدون ضرورت بر نفس خویش ستمگر نبوده و از حد نیاز اضطراری تجاوز نکند قطعاً الله متعال بروی آمرزگار و مهربان است، پس بر آنچه کرده است وی را مجازات نمی کند، زیرا ضرورتها مباح کننده ممنوعات اند. در دین مقدس اسلام و شرعیت غرای محمدی بن بست وجود ندارد. ملاحظه میشود که: در شرایط اضطرار، کيفر و سزای گناه بخشیده می شود.

وَلَا تَقُولُوا لِمَا تَصِفُ أَلْسِنَتِكُمُ الْكُذِبَ هَذَا حَلَالٌ وَهَذَا حَرَامٌ لِّتَفْتَرُوا عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ إِنَّ الَّذِينَ يَفْتَرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكُذِبَ لَا يُفْلِحُونَ ﴿١١٦﴾

و برای آنچه که زبانتان به دروغ بیان می کند نگوید این حلال است و این حرام، تا بر الله دروغ ببندید، چون کسانی که بر الله دروغ می بندند، کامیاب نمی شوند. (۱۱۶)

در مورد حلال و حرام ها، اظهار نظر های بی جا و بی دلیل باید نکنیم: ای مشرکان! برای آنچه: زبان شما به دروغ می پردازد، و بر آن هیچ حجتی و پشتوانه ای از وحی آسمانی و دلیل عقلانی ندارد؛ نگوید که این حلال است

و آن حرام تا بر خدا دروغ بندید یعنی: تحلیل و تحریم را به حق تعالی بی آنکه از جانب وی باشد نسبت ندهید تا بدین گونه بر او دروغ (الْكَذِبُ) بندید پس بدانید که تحلیل و تحریم و مشروع ساختن احکام دین، تنها حق الله متعال است و بنابر این، احدی از بشر را نسزد که حکم دینی‌ای را از جانب خود بنیان گزارد و اگر بشری چنین کرد و حکم دینی‌ای را از نزد خود مرسوم ساخت، سپس آنرا به الله نسبت داد، این کار وی مضاف بر گناه حرام و حلال سازی متضمن گناه افتراء و دروغ بستن بر خداوند متعال نیز هست.

به یاد داشته باشید که: شکستن مرزهای حلال و حرام، هم شقاوت در دنیا را بدنال دارد و هم عذاب آخرت را. «إِنَّ الَّذِينَ يَفْتُرُونَ عَلَى اللَّهِ الْكَذِبَ لَا يُفْلِحُونَ» (۱۱۶) بیگمان کسانی که به الله متعال چیزی را که او آن را نگفته است، نسبت میدهند نه به خیر دنیا میرسند، نه به خیر آخرت و نه هم از عذاب الله متعال رهایی می‌یابند.

از ابی نضره روایت شده است که گفت: «چون این آیه از سوره نحل را خواندم، از آن زمان به بعد همیشه از فتوا دادن می‌ترسم». ابی نضره راست میگوید زیرا این آیه با عمومیتی که دارد، شامل فتاوی همه کسانی که برخلاف کتاب الله و سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم فتوا می‌دهند، میشود همان گونه که بسیاری از ترجیح دهندگان و مقدم دارندگان رأی بر روایت، یا جاهلان به علم کتاب و سنت در این ورطه درمی‌افتند. پس شایسته این است که چنین کسانی از فتوا دادن بازداشته شوند و از جهالت هایشان منع گردند زیرا آنان بی داشتن علمی از سوی حق تعالی، یا رهنمود و حجتی روشن فتوی میدهند پس به علاوه این که خود گمراه میشوند، دیگران را نیز گمراه می‌سازند. بدین جهت بود که ائمه فقه در فتوا دادن سخت محتاط بودند.

طوریکه امام ابوحنیفه علیه الرحمه میفرماید: «اگر ادای مسئولیت نمی بود، فتوا نمی دادم زیرا چه سود از امری که گوارایی های آن از دیگران و مظلّمه آن از آن ما باشد».

مَتَاعٌ قَلِيلٌ وَلَهُمْ عَذَابٌ أَلِيمٌ ﴿۱۱۷﴾

(بلکه برایشان در دنیا) نفع اندک است و برای آنان [در قیامت] عذابی دردناک است. (۱۱۷)

باید گفت: این دو آیه متذکره (یعنی آیه: ۱۱۶ و آیه ۱۱۷) هرگونه تحلیل یا تحریمی (حلال و حرام) را که بر مبنای قانون الهی کتاب الله و سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم نباشد، محکوم نموده و آنرا دروغ بستن به خدا، و رسولش، برای رسیدن به متاع بی ارزش دنیوی می شمرد. همچنان آیات کریمه بر این امر دلالت می کنند که حرام و حلال کردن اشیاء بر اساس هوی نفس، کفر است.

وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا مَا قَصَصْنَا عَلَيْكَ مِنْ قَبْلُ وَمَا ظَلَمْتَاهُمْ وَلَكِنْ كَانُوا أَنْفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿۱۱۸﴾

و(ما) بر یهودیان چیزهایی را حرام کردیم که قبلاً برای تو (در سوره انعام) حکایت کردیم، و ما به آنان ظلم نکردیم بلکه آنان خودشان به خود ستم میکردند. (۱۱۸)

مفسر تفسیر انوار القرآن در تفسیر این آیه مبارکه می نویسد: بعد از اینکه الله متعال حلالها، حرامها و رخصتها را بر اُمت محمد صلی الله علیه وسلم بیان نمود، اینک به بیان محرمات بر یهود قبل از نسخ شریعتشان می پردازد تا مسلمانان آن آسانی را با این سختی مقایسه کرده و شکرگزار نعمت الله متعال بر خود باشند: طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «و بر یهودیان حرام گردانیدیم»

یعنی: مخصوصاً بر آنان حرام گردانیدیم نه بر غیرشان «آنچه را پیشتر بر تو خوانده‌ایم» با این فرموده خویش: «وَعَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرَّمْنَا كُلَّ ذِي ظُفْرٍ وَمِنَ الْبَقَرِ وَالْغَنَمِ حَرَّمْنَا عَلَيْهِمْ شُحُومَهُمَا» [الأنعام: ۱۴۶]. «و بر یهودیان هر حیوان چنگال داری را حرام گردانیدیم واز گاو وگوسفند پیه آن دو را بر آنان حرام گردانیدیم، به استثنای پیه‌هایی که بر پشت آن دو یا بر روده‌هاست، یا آنچه با استخوان در آمیخته است».

یعنی: تمام محرّمات از اغذیه وخوراکی‌ها که خداوند آنها را در قرآن و در تورات بر همه مردم یا مخصوصاً بر یهود حرام گردانیده، همان است که در آیه (۱۱۵) این سوره و آیه (۱۴۶) سوره «أنعام» برای شما بیان کرده‌ایم پس حکم حرمت آنچه را که بجز اینها حرام گردانیده‌اید، از کجا آورده‌اید؟ «و ما بر آنان» یعنی: بر یهودیان «ستم نکردیم» با این تحریم زیرا این جزای سرکشی خودشان بود «بلکه آنها به خود ستم میکردند» از آنجا که خودشان اسباب و مقدمات این تحریم را فراهم کردند و ما هم این چیزها را به عنوان مجازاتی، بر آنان حرام گردانیدیم.

ثُمَّ إِنَّ رَبَّكَ لِلَّذِينَ عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابُوا مِنْ بَعْدِ ذَلِكَ وَأَصْلَحُوا إِنَّ رَبَّكَ مِنْ بَعْدِهَا لَغَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿١١٩﴾

باز(هم دروازه توبه برایشان بازاست) چون پروردگار تو برای آنان که به نادانی کارهای بدکردند باز بعد از آن توبه کردند و اصلاح کردند (عقیده و عمل خود را)، البته پروردگار تو بعد از این (توبه و اصلاح) آمرزنده مهربان است. (۱۱۹)

به یاد داشته باشید که: اگر توبه صادقانه و نصوح و از طی قلب باشد، پذیرفتن آن از جانب پروردگار با عظمت قطعی وعده گردیده است. همچنان آیه متبرکه متضمن مهر و مُحَبَّت نسبت به تمام انسانها است و دروازه های توبه

برای همه باز گذاشته شده است. طوریکه یادآور شدیم مطابق فحوای آیه مبارکه: پذیرفتن توبه از جانب پروردگار قطعی است. و در ضمن باید گفت: گناهایی که بخاطر غلبه‌ی هوس باشد نه انکار و عناد، مطابق فحوای آیه مبارکه «عَمِلُوا السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابُوا» به پذیرش توبه نزدیک است.

در «تفسیر المیسر» دکتر عایض بن عبدالله القرنی در مورد تفسیر این آیه مبارکه مینویسد: با این همه خدای سبحان بر کسانی آمرزگار است که به نادانی مرتکب گناه شده نه از فرجام آن آگاه بوده‌اند و نه می دانستند که ارتکاب آن موجب قهر الهی میشود و سپس پشیمان از ارتکاب آن به سوی پروردگار خویش بازگشته، از کرده خود تائب شده‌اند و نفس‌های خود را با انواع نیکوکاری و طاعت به اصلاح آورده‌اند، آری! الله متعال بر ایشان آمرزگار است، بناءً پس از توبه و اصلاح از آنان درمی‌گذرد و یا جبران گناهان، قبول طاعات و چند برابر ساختن حسنات، بر ایشان رحم می‌کند.

جهالت:

«جَهَالَةٌ»: حماقت و سفاهت بی‌اعتنایی، بی‌عقلی. جهل اگر در مقابل علم باشد به معنی نادانی و اگر در مقابل عقل باشد به معنی بی‌اعتنایی و بی‌عقلی آمده است. (ملاحظه شود (سوره نساء/ آیه ۱۷، سوره انعام/ آیه ۵۴).

طوریکه گفتیم: جهل به معنای ندانستن است، ولی جهالت در موردی که انسان میدانند، ولی هوی و هوس بر او غالب میشود نیز بکار میرود. طوریکه در سوره انعام/ آیه ۵۴ آمده است: «وَ إِذَا جَاءَكَ الَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِآيَاتِنَا فَقُلْ سَلَامٌ عَلَيْكُمْ كَتَبَ رَبُّكُمْ عَلَى نَفْسِهِ الرَّحْمَةَ أَنَّهُ مَنْ عَمِلَ مِنْكُمْ سُوءًا بِجَهَالَةٍ ثُمَّ تَابَ مِنْ بَعْدِهِ وَأَصْلَحَ فَإِنَّهُ غُفُورٌ رَحِيمٌ» (و هرگاه کسانی که به آیات ما ایمان دارند نزد تو آیند، پس بگو: سلام بر شما! پروردگارتان بر خودش رحمت را مقرر کرده است که هر کس از شما از روی نادانی کار بدی انجام دهد و پس

از آن توبه کند و خود را اصلاح نماید، پس قطعاً خداوند، آمرزنده و مهربان است.)

بدین ترتیب ملاحظه می شو که: خداوند متعال؛ رحمت را بر خویش واجب کرده؛ ولی شرط دریافت آن، عذرخواهی و توبه است.

همچنان در آیه ۱۷ / سورة نساء آمده است: «إِنَّمَا التَّوْبَةُ عَلَى اللَّهِ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السُّوءَ بِجَهَالَةٍ ثُمَّ يَتُوبُونَ مِنْ قَرِيبٍ فَأُولَئِكَ يَتُوبُ اللَّهُ عَلَيْهِمْ وَكَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَكِيمًا» (بی گمان (پذیرش) توبه بر خدا، برای کسانی است که از روی جهالت کار بد می کنند، سپس زود توبه می کنند. پس خداوند توبه‌ی آنان را می پذیرد و خداوند، دانا و حکیم است.)

در آیه مبارکه خداوند متعال؛ گناهکاران را به توبه فوری تشویق و ترغیب نموده است، و در این هیچ شکی نیست که: سرعت در توبه، کلید قبولی آن است. در ضمن باید گفت که توبه باید واقعی و از طی قلب باشد، نباید فراموش کنیم که: اگر تظاهر به توبه کنیم الله متعال حقیقت و جوهر ما را خوب میداند. خواننده محترم!

فحوای آیه مبارکه به گوشه‌ای از شرایط قبولی توبه اشاره میکند. از جمله: الف: گناه، از روی نادانی و بی توجهی به عواقب گناه باشد، نه از روی کفر و عناد.

ب: گنهکار باید زود توبه کند، پیش از آنکه گناه او را احاطه کند، یا خصلت او شود، یا قهر و عذاب الهی فرا رسد.

از فحوای جمله «يَعْمَلُونَ السُّوءَ» معلوم میشود؛ تا گناه زیاده نداشته، توبه آسان است. و در آیه ۱۸ سورة نساء میخوانیم: «وَلَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّىٰ إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْآنَ وَلَا الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَهُمْ كُفَّارٌ

أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا «۱۸» (و وعده) قبول توبه برای کسانی نیست که گناه می کنند تا وقتی که مرگ یکی از آنها برسد میگوید: البته اکنون توبه کردم، و نیز توبه آنانی که در حالت کفر می میرند (قبول نمی گردد)، برای این دو گروه عذاب دردناک آماده کرده ایم.)

از جمله: «إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْآنَ» آیه مبارکه بر می آید که: توبه در حال اختیار و آزادی ارزش دارد، نه در حال اضطرار یا مواجهه شده با خطر.

و پذیرش توبه، برای کسانی که کارهای زشت میکنند تا وقتی که مرگ یکی از آنان فرارسد، آنگاه میگوید: همانا الآن توبه کردم، نیست. و نیز برای آنان که کافر بمیرند، بلکه برای آنان عذاب دردناک مهیا کرده ایم. در آیه مبارکه ۱۸ سوره نساء میخوانیم: «يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ»، که هدف از آن گناهان زیاد میباشد که توبه کردن از آن مشکل است.

از فحوای جمله «يَعْمَلُونَ السَّوَاءَ» معلوم میشود؛ تا گناه زیاد نشده، توبه آسان است. و در آیه ۱۸ سوره نساء میخوانیم: «وَكَيْسَتِ التَّوْبَةُ لِلَّذِينَ يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ حَتَّى إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْآنَ وَ لَأَ الَّذِينَ يَمُوتُونَ وَ هُمْ كُفَّارٌ أُولَئِكَ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا «۱۸» (و وعده) قبول توبه برای کسانی نیست که گناه میکنند تا وقتی که مرگ یکی از آنها برسد میگوید: البته اکنون توبه کردم، و نیز توبه آنانی که در حالت کفر می میرند (قبول نمی گردد)، برای این دو گروه عذاب دردناک آماده کرده ایم.)

از جمله: «إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ قَالَ إِنِّي تُبْتُ الْآنَ» آیه مبارکه بر می آید که: توبه در حال اختیار و آزادی ارزش دارد، نه در حال اضطرار یا مواجهه شده با خطر.

و پذیرش توبه، برای کسانی که کارهای زشت میکنند تا وقتی که مرگ یکی از آنان فرا رسد، آنگاه میگوید: همانا حال توبه کردم، نیست. و نیز برای آنان که کافر بمیرند، بلکه برای آنان عذاب دردناک مهیا کرده ایم. در آیه مبارکه ۱۸ سوره نساء میخوانیم: «يَعْمَلُونَ السَّيِّئَاتِ»، که هدف از آن گناهان زیاد می باشد که توبه کردن از آن مشکل است.

باید گفت که: اصرار بر گناه، توفیق توبه را از انسان میگیرد. کلمه‌ی «يَعْمَلُونَ» نشانه استمرار و کلمه‌ی «سَيِّئَاتِ» به معنای تعدد و تکرار گناه است.

باید گفتن توبه را نباید به تأخیر اندازیم، زیرا زمان مرگ معلوم نیست چون از جمله «إِذَا حَضَرَ أَحَدَهُمُ الْمَوْتُ..» که با رسیدن و مشاهده کردن علایم مرگ، توبه دیگر پذیرفته نمی شود.

طوریکه در فوق هم یادآور شدیم توبه اگر؛ صادقانه و نصوح باشد، پذیرفتن آن از جانب پروردگار با عظمت قطعی است.

و در اخیر باید گفت که: توبه کردن، تنها گفتن یک لفظ به زبان نیست، بلکه تصمیم و اصلاح هم می خواهد.

خواننده محترم!

پس از ابطال عقاید و اندیشه های مشرکان و رد طعنه زدنیهایشان به پیامبری پیام آوران و جابه جا کردن حلال و حرام به آرزوی خود و افتخار کردن به ابراهیم علیهم السلام که گویا راه او را در پیش گرفته و به او اقتداء کرده اند، اینک در آیات متبرکه (۱۲۰ الی ۱۲۴) به یاد ابراهیم، رئیس و پیشوای یکتا پرستان و قدوه‌ی اصولیان، بزرگداشت روز شنبه از سوی یهودیان، بحث بعمل می آورد.

إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً قَانِتًا لِلَّهِ حَنِيفًا وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿١٢٠﴾

بی گمان، ابراهیم [به تنهایی] یک امت بود، برای خدا از روی فروتنی فرمانبردار و [یکتاپرستی] حق گرا بود و از مشرکان نبود. (۱۲۰)

«إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً»: به راستی ابراهیم خلیل الله پیشوایی در خیر و الگویی در امر صلاح و شایستگی بود، و از تمام خصلت‌های نیکو برخوردار بود، به همین دلیل الله متعال او را به عنوان خلیل و دوست خود برگزید.

«قَانِتًا لِلَّهِ»: او برای پروردگارش بسیار مطیع، بسیار خاشع و فروتن بود، آنچه به انسان ارزش می‌دهد عبادت و اطاعت آگاهانه از الله است، «قَانِتًا» همراه با اعتدال و نداشتن انحراف «حَنِيفًا» و خلوص است.

«حَنِيفًا»: «حنیف بود» یعنی: از ادیان باطل به سوی دین حق گرایش یابنده بود، ابراهیم علیه السلام هم در عمل خالص بود، «حَنِيفًا» هم در عقیده، او از تمام ادیان باطل روگردان بود و به دین حق و اسلام رو آورد.

او حقگرا و بر دین توحید بسیار استوار بود و از آن به دیگر ادیان انحراف و گرایش نمی‌کرد، «وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (۱۲۰)» و جزو مشرکان نبود. او هرگز به خدای سبحان شریک نیاورد و هرگز جز او معبود دیگری اختیار نکرد، تأکید ما سبق و رد ادعای یهود و نصاری می‌باشد که به گمان آنها ابراهیم یهودی یا نصرانی بود.

اوصاف حضرت ابراهیم علیه السلام:

الله متعال در قرآن عظیم الشان به پنج صفت مهم در مورد حضرت ابراهیم علیه السلام تصریح نموده است.

وصف اول: اُمَّتٍ دَانِسْتَن اِبْرَاهِيْمَ عَلَيْهِ السَّلَام:

طوریکه در بدایت (آیه ۱۲۰ سوره نحل) خواندیم؛ «إِنَّ إِبْرَاهِيمَ كَانَ أُمَّةً» (ابراهیم خود یک امت بود)؛ «أُمَّةً»: قُدوه. پیشوا. از ماده (أُمَّةً) به معنی (قَصْدَةٌ) یا (إِقْتَدَى بِهِ) است.

قرآن عظیم الشان ابراهیم علیه السلام را نمونه هدایت و اطاعت و سپاسگزاری و توبه و برگشت به سوی خدا به تصویر میکشد. در اینجا در باره او می‌گوید:

ابراهیم اُمّتی بود. کلمه اُمّت میتواند به معنی مَلّت باشد. یعنی ابراهیم برابری میکرد با مَلّت کاملی که خوبی و نیکوئی و اطلاعات برکت داشته باشد. یا این کلمه به معنی امام و پیشوا است. یعنی ابراهیم علیه السلام امام و پیشوائی بود که در خیر و خوبی بدو اقتداء و از او پیروی می شد. در تفاسیر علماء؛ کلمه اُمّت را هم بدین معنی وهم بدان معنی دانسته‌اند. این دو معنی نزدیک به هم هستند. چه امام و پیشوائی که مردمان را به سوی خیر و صلاح و خوبی و نیکوئی هدایت و رهنمود میکند، او رهبر ملتی است و پاداش کار خود را دارد و به اندازه پاداش کسانی نیز به حساب او گرفته می شود که به هدایت و رهنمود او عمل میکنند. پس بشما به او ملتی از مردمان در خیر و صلاح و خوبی و نیکوئی، و در اجرا و مزدی است که دارد، نه این که یک فرد بشمار آید.

نظریات مفسران در مورد «اُمّت» بودن ابراهیم علیه السلام:

در مورد توجه خوانندگان را از مجموع نظریات مفسران به نکته اساسی ذیل جلب می دارم:

ابراهیم، آن قدر شخصیت داشت که به تنهایی یک اُمّت بود، چرا در برخی از حالات شعاع شخصیت برخی از انسان ها آن قدر قوت و افزایش می یابد که از یک فرد و دو فرد و یک گروه فراتر می رود، و شخصیتش معادل یک امت بزرگ می شود.

حضرت ابراهیم علیه السلام بر مکتبی بود که احدی بر آن نبود، پس یک اُمّت بود.

کلمه اُمّت به معنای معلّم خیر است او معلّم خوبی ها بود.

هدف از اُمّت یعنی رهبر و مقصود و امام تمام خداپرستان است.

شخصیت و شعاع وجود او به اندازه یک اُمّت بود.

چون قوام امت به او بود.

چون عالم بود و عالم امتی را راهنمایی می کند.

چون حرکت آفرید کار یک امت را انجام داد، یاری نداشت و یک تنه قیام کرد.

حضرت ابراهیم علیه السلام، در آن زمان که هیچ خدا پرستی در محیطش نبود و همگی در منجلاب شرک و بت پرستی غوطه ور بودند تنها موحد و یکتا پرست بود، پس او به تنهایی امتی و مشرکان محیطش امت دیگر بودند. حضرت ابراهیم علیه السلام، سرچشمه پیدایش امتی بود، و به همین سبب، نام امت بر او گذارده شده.

و هیچ اشکالی ندارد که: این کلمه کوچک یعنی «امت» تمام این معانی بزرگ را در خود جمع کند، واقعاً هم حضرت «ابراهیم» یک امت بود، یک پیشوای بزرگ بود، یک مرد امت ساز بود، و در آن روز که در محیط اجتماعیش کسی دم از توحید نمی زد او منادی بزرگ توحید بود.

حضرت ابراهیم، رهبر، مقتدا و معلم بزرگ انسانیت بود، و به همین جهت، به او «امت» گفته شده، زیرا امت به معنی اسم مفعولی به کسی گفته می شود که مردم به او اقتدا کنند و رهبریش را بپذیرند.

البته، میان این معنی و معنی اول، پیوند معنوی خاصی برقرار است، زیرا کسی که، پیشوای صادق و واقعی برای ملتی شد در اعمال همه آنها شریک و سهم است و گوئی خود، امتی است.

وصف دوهم:

وصف دوم حضرت ابراهیم که در (آیه ۱۲۰ / سورة نحل) بدان اشاره بعمل آمده این است که حضرت ابراهیم علیه السلام «قَانِتًا لِلَّهِ» (بنده مطیع خدا بود). «قَانِتًا»: مطیع و مداوم بر طاعت و عبادت خدا. مطیع و متواضع و پرستشگر بود.

(ملاحظه شود سوره های: بقره آیات ۱۱۶ و ۲۳۸، آل عمران آیه ۱۷، زمر آیه ۹).

وصف سوم:

وصف سوم حضرت ابراهیم علیه السلام همانا «حَنِيفًا» (او همواره در خط مستقیم «الله» و طریق حق، گام میسپرد)؛ او حقگرا، و مخلص فرمان پروردگار با عظمت بود. او متوجه حق و مائل به حق بود. (ملاحظه شود سوره بقره / آیه ۱۳۵، سوره آل عمران / آیات ۶۷ و ۹۵)

«حَنِيفًا»: به معنی کسی است که، از انحراف به راستی و استقامت می گراید و به عبارت دیگر: از ادیان و روشهای منحرف، چشم می پوشد، و به صراط مستقیم الهی روی می آورد به دینی که هماهنگ فطرت است، و به خاطر همین هماهنگی، صراط مستقیم محسوب می شود. بنابر این، در تعبیر «حَنِيفًا» اشاره لطیفی به فطری بودن توحید نیز شده است.

وصف چهارم:

حضرت ابراهیم علیه السلام همانا «وَلَمْ يَكُ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ۱۲۰ نحل» (او هرگز از مشرکان نبود) و تمام زندگی و فکر و زوایای قلبش را تنها نور «الله» پُر کرده بود.

واز زمره مشرکان نبود. مشرکان بدو نسبت نمیرسانند و در خط سیر او نیستند.

وصف پنجم:

و در آخرین وصف حضرت ابراهیم علیه السلام که در آیه مبارکه بدان اشاره بعمل آمده است: «شَاكِرًا لِّأَنْعَمِهِ» است. (او شخصیت بود بود که همه نعمتهای الله را شکرگزاری می کرد)؛ حضرت ابراهیم علیه السلام سپاسگزار نعمتهای الله متعال بود. او با گفتار و کردار سپاسگزار نعمتهای الهی بود.

شخصیت والای مقام حضرت ابراهیم:

واقعیت امر اینست که: انبیاء سرسلسله و طلایه دار راه عبودیت به سوی خداوند تبارک و تعالی هستند. قول و فعل آنها برای ما سرمشق و حجت است، و در زندگی آنها برای جویندگان راه حقیقت درسهای فراوانی هست.

طوریکه قرآن عظیم الشأن میفرماید: «لقد کان لکم فی رسول الله اسوة حسنة» (احزاب / آیه ۳۱). تمام انبیاء هدف و مقصدشان یکی بوده است. از این رو هیچگونه اختلافی در گفته های آنان نمی توان پیدا کرد.

یکی از این پیامبران حضرت ابراهیم علیه السلام است که نام مبارکش ۶۹ بار در قرآن عظیم الشأن ذکر شده است و در ۲۵ سورة مطالبی در باره شخصیت حضرت ابراهیم علیه السلام به عمل آمده است.

در آیات قرآن عظیم الشأن از این پیامبر بزرگوار مدح و ستایش فراوان بعمل آمده و از صفات ارزنده او یاد آوری گردیده است، مقام و معرفت او نسبت به الله، (سورة نحل / ۱۲۰). منطق گویای او در برابر بُت پرستان، (سورة انبیاء / ۵۷-۵۲)، مبارزات سرسختانه و خستگی ناپذیرش در مقابل جباران (سورة انعام / آیات ۸۰-۸۱)، اطاعتش در برابر فرمان پروردگار (سورة صافات / آیه ۱۱۰ / ۱۰۱)، استقامت بی نظیرش در برابر توفان حوادث و آزمایش های سخت (سورة صافات / آیات ۱۰۷ الی ۱۰۹). در همه ای این سوره و آیات متبرکه داستان حضرت ابراهیم علیه السلام تذکر رفته و هر کدام از این آیات سرمشقی است برای مسلمانان و رهروان راه خدا.

به گفته قرآن عظیم الشأن حضرت ابراهیم علیه السلام از نیکان، (سورة ص / ۴۷)، صالحان، [سورة نحل / ۱۲۲] قانتان، [نحل / ۱۲۰]. صدیقان، [مریم / ۴۱] بردباران [توبه / ۱۱۴]. وفا کننده گان به عهد بود و شجاعتی بی نظیر و سخاوتی فوق العاده داشت.

وقتی به داستان ابراهیم علیه السلام مراجعه میکنیم می بینیم که او مبارزه با شرک و بت پرستی در سرزمین بابل آغاز میکند و تا مرحله جانفشانی به پیش میرود اما به امر الهی معجزه آسا از آتش نمرودیان نجات می یابد، و راهی سرزمین فلسطین میشود تا دعوت خود را در آن سرزمین پیگیری نماید، و زمینه ساز دعوت فرزندش حضرت یوسف علیه السلام شود. ابراهیم علیه السلام امپراتوری را خود به سوی خدا دعوت کرده است، و رسالت را به پایان برده است، اما باید زمینه سازی کند برای ساختن بنای مردمان موحد در سرزمین فلسطین و نیز زمینه مناسب را جهت دعوت امپراتوری مصر بسوی خداوند یکتا، برای فرزندش آماده کند، و در مرحله دیگر از زندگی زن و فرزند خود را از فلسطین حرکت میدهد و به سرزمین مکه می آورد، و در سرزمین خشک و بدون آب و علف با اتکاء به خداوند متعال رها می کند، و خود به سرزمین فلسطین مراجعه می کند. وی در مرحله دیگری مأمور قربانی کردن فرزند دلبندهش، اسماعیل مورد ابتلاء و آزمایش الهی قرار گرفته و بعد از گذشتاندن موفقانه و کامیاب این آزمایش و ابتلاء از جانب خدای متعال عوضی به جای اسماعیل قربانی میگردد و سپس خانه کعبه را بناء می کند. با توجه به این واقعیتها در می یابیم که این سرگذشت یک دوره کامل از سیر عبودیت را در بر دارد، حرکتی که از نفس بنده آغاز گشته به قرب الله متعال منتهی میشود. او از زینتهای دنیا و لذائذ آن، آرزوهای دور و دراز آن و از جاه و مال و اولاد چشم می پوشد و هیچ چیز نمیتواند او را از مسیر حق منحرف کند.

در حقیقت سرگذشت آن حضرت از وقایعی به ظاهر متفرق تشکیل شده است که زنجیر وار به هم می پیوندد و از سیر عبودی ابراهیم حکایت می کند، سیری که از بنده ای بسوی خدا آغاز میشود و سیری که سر تا سرش ادب است: ادب در سیر، ادب در طلب، ادب در حضور، ادب در همه مراسم حُبّ

و عشق و اخلاص که انسان هر قدر در آن تدبّر و دقت کند این آداب را روشن تر و درخشانده تر می بیند.

شَاكِرًا لِّلْأَنْعَمِ اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ ﴿١٢١﴾

او شکر گزار نعمت های پروردگار بود، خدا او را برگزید، و به راه راست هدایتش کرد. (۱۲۱)

«شَاكِرًا لِّلْأَنْعَمِ»: به راستی ابراهیم علیه السلام برای پروردگارش بسیار شکر گزار بود و نعمت های بزرگش را با قلب و زبان و اعضا سپاس می گذاشت. «اجْتَبَاهُ وَهَدَاهُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ (۱۲۱)» حق تعالی او را به رسالت برگزید و به پیمودن راه مستقیم که همانا توحید همراه با عمل به صالحات و پرهیز از منکرات است توفیقش بخشید.

و پس از بیان اوصاف پنجگانه که در آیه ۱۲۹ سورة نحل بیان شد: به بیان پنج نتیجه مهم این صفات پرداخته، چنین میگوید:

«اجْتَبَاهُ»: (خداوند، ابراهیم را برای نبوت و ابلاغ دعوتش برگزید).

او را برای رسالت آسمانی برگزید، و وی را به دوستی گرفت.

او را انتخاب کرد و برگزید.

«وَ هَدَاهُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُّسْتَقِيمٍ.» (خدا او را به راه راست هدایت کرد) و از هر گونه لغزش و انحراف حفظ نمود. چرا که هدایت الهی همان گونه که بارها گفته ایم: به دنبال لیاقتها و شایستگی هائی است که: انسان از خود ظاهر میسازد چون بی حساب چیزی به کسی نمیدهند.

«وَ آتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً.» (ما در دنیا به او حسنه دادیم.)؛

«حَسَنَةً» به معنی وسیعش: هر گونه نیکی را در برمیگیرد، از مقام نبوت و رسالت

گرفته، تا نعمتهای مادی، فرزندان شایسته و مانند آن.

«وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ»: (و در آخرت از صالحان است). با این که: ابراهیم از سر سلسله صالحان بود در عین حال میگوید: او از صالحان خواهد بود، و این نشانه عظمت مقام صالحان است که «ابراهیم» (علیه السلام) با این همه مقام در زمره آنها محسوب می شود، مگر نه این که: خود ابراهیم، از خدا این تقاضا را کرده بو: «رَبِّ هَبْ لِي حُكْمًا وَ اَلْحِقْنِي بِالصَّالِحِينَ»؛ (خداوندا! نظر صائب به من عطا کن، و مرا از صالحان قرارده).

آخرین امتیازی که خدا به ابراهیم (علیه السلام) در برابر آن همه صفات برجسته داد این بود که: مکتب او نه تنها برای اهل عصرش که برای همیشه، مخصوصاً برای امت اسلامی یک مکتب الهام بخش گردید، به گونه ای که قرآن میگوید: «سپس به تو وحی فرستادیم که از آئین ابراهیم، آئین خالص توحید، پیروی کن.

وَآتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَإِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ ﴿١٢٢﴾

و در این دنیا به او حسنه (نبوت، فرزند صالح) دادیم و همانا او در روز آخرت نیز از نیکان و شایستگان است. (۱۲۲)

«وَآتَيْنَاهُ فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً» هدف از آن محبت پیروان سایر ادیان در حق ابراهیم علیه السلام، و تولد انبیاء فراوان از نسل او، و ذکر جمیل وی بر سر زبانها برای همیشه است (سوره های شعراء آیه ۸۴، صافات آیات ۱۰۸ و ۱۰۹).

«ترجمه معانی قرآن» (دکتر مصطفی خرمدل)

خداوند متعال به حضرت ابراهیم علیه السلام در دنیا پیشوایی، نام و آوازه نیک، دانش، پیامبری و حکمت عطا کردو به قولی: عبارت از این است که تمام اهل ادیان به ولایت و دوستی وی می نازند و هوادار وی اند.

ابن کثیر میگوید: «یعنی برای ابراهیم علیه السلام خیر دنیا را از تمام آنچه که مؤمن در اکمال زندگی پاکیزه‌اش بدان نیازمند است، گرد آوردیم». و همه این اقوال صحیح است.

«وَ إِنَّهُ فِي الْآخِرَةِ لَمِنَ الصَّالِحِينَ» (۱۲۲) و در آخرت و در روز بازپسین نیز نزد الله متعال همراه با بندگان ابرار و اولیای برگزیده‌اش؛ مقام و منزلتی والا، مرتبه‌عالی و متعالی دارد.

بدین ترتیب ملاحظه می‌داریم که خداوند متعال در سه آیه، حضرت ابراهیم علیه السلام را با نه وصف مدح و ستایش کرد. شکی نیست که گرد آمدن این اوصاف در یک انسان، از او نمونه و الگویی از یک مسلمان کامل میسازد، بدین جهت خداوند متعال ابراهیم علیه السلام را برای پیامبر صلی الله علیه وسلم مقتدا قرار داد چنانکه میفرماید:

ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴿۱۲۳﴾

سپس به تو وحی فرستادیم که از دین ابراهیم، که از ادیان باطل بیزار بود، پیروی کن (زیرا) او از مشرکان نبود. (۱۲۳)

«ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ أَنْ اتَّبِعْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفًا» مفسران می‌فرمایند که: در عطف به «ثم» در «ثُمَّ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ» تعظیم و رفعت مکان و منزلت پیامبر صلی الله علیه وسلم مقرر است؛ زیرا بعد از ذکر مناقب ابراهیم خلیل علیه السلام به اصطلاح می‌خواهد بگوید: در اینجا مطلب والاتر و بالاتر از آن مقرر است و آن عبارت است از اینکه محمد صلی الله علیه وسلم «امی» و بزرگ نوع انسان، پیرو دین ابراهیم است و به شریعت او دست‌آویزی دارد. و برای افتخار وی همین بس است. گرچه شیوه‌ها و شرایط انبیا یکسان نبوده است، لیکن راه انبیا یکی است و آنان مأمور به پیروی از پیامبران قبلی هستند

بعد از این که ابراهیم را با آن خصلت شریف توصیف کرد، به پیامبر صلی الله علیه وسلم وحی فرستاد و به وی دستور فرمود تا از دین اسلام آنگونه که ابراهیم علیه السلام بر آن بود پیروی نماید. در توحید و دعوت به سوی آن، در بیزاری جستن از بتان و معبودات باطل، در تدین به دین اسلام و در تمام شریعت وی مگر در آنچه از شریعتش که منسوخ شده است.

«وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ (۱۲۳)» ابراهیم نه یهودی بود و نه نصرانی، بلکه پیرو آیین اسلام بود. این هم تأکیدی دیگر است در رد گمان یهود و نصاری که گویا ابراهیم بر دین آنها بود.

إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ ﴿۱۲۴﴾

جز این نیست که روز شنبه بر کسانی مقرر گردید که در باره آن اختلاف ورزیدند، و بی گمان پروردگارت روز قیامت میان آنها درباره آنچه در آن اختلاف می کردند، فیصله خواهد کرد. (۱۲۴)

سبت: (بروزن عقل)، در اصل معنی قطع است. سبت یهود را که روز شنبه است به علت قطع عمل در آن روز، سبت گفته اند (مراجعه شود به سوره های بقره: ۶۵، اعراف ۱۶۳) «ترجمه معانی قرآن» تألیف: دکتر مصطفی خرمدل.

یهودان به خاطر لجاجت و عناد بارها از طرف خداوند مورد تنبیه قرار گرفته اند، یکی از تنبیهات (آیه ۱۱۸ همین سوره بود؛ که میفرماید «عَلَى الَّذِينَ هَادُوا حَرْمًا...» و تعطیلی روز شنبه که در این آیه مبارکه بیان شده تنبیه دیگری است که البته گروهی قدردانی و گروهی ناشکری کرده و دست به حيله گری زدند و به سزای سختی گرفتار شدند.

«إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ» تعظیم روز شنبه و کار نکردن در آن، از شریعت و شعایر دین ابراهیم نبود. اما به خاطر شدت و سختگیری بر یهود

آن را مقرر نمود؛ زیرا در دین به اختلاف برخاستند و از فرمان خدا نافرمانی کردند؛ چون خدا آنان را از شکار کردن در روز شنبه منع کرده بود، اما آنها شکار کردند. در کیفر آن خدا آنها را به میمون و خوک مسخ کرد.

یعنی: و بال و فرجام بد روز شنبه که همانا مسخ صوری طائفه‌ای از یهود بود، فقط بر کسانی مقرر شد که در باره آن اختلاف کردند. یا تعظیم و بزرگداشت روز شنبه فقط بر کسانی مقرر شد که درباره آن اختلاف کردند و آنان یهود و نصاری بودند؛ زیرا الله متعال بزرگداشت روز جمعه را بر آنان مقرر کرده بود پس، از آن عدول کرده و روز شنبه و یکشنبه را برگزیدند. نقل است که: موسی یهودیان را امر کرد تا یک روز از هفته را که روز جمعه باشد به عبادت الله متعال اختصاص دهند و شش روز دیگر را به کار و کسب و مشاغل زندگی پردازند. اما آنها از پذیرش روز جمعه سر باز زده و روز شنبه را برگزیدند. سپس عیسی علیه السلام نیز در دوره رسالت خود روز جمعه را به عنوان روز عبادت به نصاری پیشنهاد کرد اما آنها نیز از پذیرش روز جمعه سر باز زده و روز یکشنبه را برگزیدند.

چنانکه در حدیث شریف آمده است: «ما در دنیا آخرین ولی در روز قیامت از همه پیشتازیم... این روز جمعه همانا روز آنان بود که خداوند متعال ما را به آن راهنمایی فرمود پس مردم (امت‌های دیگر) در آن دنباله رو ما هستند، روز یهود فردا، و روز نصاری پس فرداست». یعنی: یهود و نصاری از بزرگداشت روز جمعه که برای شان امری الزامی نبود، سر باز زدند پس الله متعال آن را ویژه امت محمد صلی الله علیه وسلم گردانید زیرا این روز، ششمین روز در برنامه آفرینش است که خداوند متعال آفرینش را در آن به اکمال رساند و نعمت خود را در آن کامل گردانید. «تفسیر انوار القرآن»

«وَإِنَّ رَبَّكَ لَيَحْكُمُ بَيْنَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فِيمَا كَانُوا فِيهِ يَخْتَلِفُونَ» (۱۲۴) خدا در روز قیامت در بین آنها حکم خواهد کرد و هر کس را مطابق عمل و کردارش پاداش یا کیفر و عقاب میدهد.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه ذیل (۱۲۵ الی ۱۲۸) در مورد شیوهی دعوت رهبران راستین دینی، صبر و پایداری در برابر مصائب بحث بعمل آمده است.

ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ ﴿۱۲۵﴾

(مردم را) با حکمت و اندرز نیکو به راه پروردگارت دعوت بده و با آنها به شیوه‌ای که نیکوتر است مجادله کن. همانا پروردگارت به حال کسیکه از راه او گمراه و منحرف میشود آگاهتر است، و به هدایت یافته‌گان داناتر است. (۱۲۵) «الْحُكْمَةُ»: سخنان استوار و بجای. «الْمَوْعِظَةُ الْحَسَنَةُ»: اندرز نیکو و زیبایی که دلچسب و گیرا و قانع‌کننده بوده و در آن ترهیب و تشویق و بیم و امید باشد. «جَادِلْهُمْ»: با مردمان مناظره و مباحثه و گفت و شنود کن. «بِالَّتِي»: به طریقه و شیوه‌ای که. کلمه (الَّتِي) صفت موصوف محذوفی چون (الطَّرِيقَةُ، الْمُجَادِلَةُ) است. «ترجمه معانی قرآن»

خواننده محترم!

قبل از همه باید گفت که: اولین وظیفه و رسالت انبیا، دعوت به حق است. طوری که در آیه مبارکه آمده است: «ادْعُ إِلَى سَبِيلِ رَبِّكَ بِالْحُكْمَةِ وَالْمَوْعِظَةِ الْحَسَنَةِ» ای محمد! تو و پیروانت باید به نیکوترین شیوه، بالطف و مهربانگیزترین و ظریف‌ترین وسایل و با زیباترین روش‌ها به سوی دین اسلام و احکام و اخلاقش دعوت نمایید، به قولی: مراد از حکمت، حجت‌های یقین آور و باور

رسان است. بنابر این دعوت اسلامی باید به شیوه کتاب الله و سنت رسول الله صلی الله علیه وسلم صورت گرفته، با ملایمت و نرمی در گفتگو و بیان همراه و از قهر و غضب، و عصبانیت و خشونت، خشکی و خروش بیجا به دور باشد، «موعظه حسنه» عبارت از حجت‌های ظنی اقناعی‌ای است که تصدیق به مقدمات قابل قبولی را در پی آورد.

موعظه نیکو و حسنه آن است که واعظ به آنچه می‌گوید در قدم نخست خود هم به آن عمل کند و جدال نیکو آن است که در آن توهین و تحریک غلط و احساسات وجود نداشته باشد.

باید گفت که: هر شخصی یک روح و ظرفیتی دارد که باید با زبان خودش با او سخن گفت؛ خواص را با حکمت و استدلال، و عوام را با موعظه نیکو، و مخالفان را با جدال نیکوتر ارشاد کنیم.

دعوت اسلامی باید با آسانگیری توأم باشد نه با سختگیری، با مژده و بشارت آمیخته باشد نه بانفرت و شدت، جذاب و گیرا باشد نه دفع کننده و گریزاننده. و ایشان را به خیر ترغیب نموده و از شر برحذر گردان.

قرآن مجید اصول و ارکان دعوت را بر همچون پایه‌هایی استوار و پایدار می‌سازد، و وسائل دعوت و راه‌های آن را مشخص می‌گرداند، و برنامه و مسیر را برای پیغمبر صلی الله علیه وسلم و بعد از او برای دعوت‌کنندگان به سوی دین متین و استوارش، تهیه و ترسیم می‌کند. پس باید به قانون و راه‌های توجه بعمل آریم که الله متعال در قرآن عظیم الشان برای دعوت تعیین و تاکید کرده است.

دعوت، دعوت به سوی راه خدا است، نه دعوت به سوی شخص دعوت کننده و نه به سوی قوم و قبیله او. چه آنچه به دعوت کننده مربوط می‌گردد این است که وظیفه خود را برای رضای خدا انجام دهد. هیچ‌گونه برتری و فضلی

نه بردعوت و نه برکسانی دارد که به سبب او راه یاب میگردند تا از آن صحبت کند و سخن براند. مزد و پاداش او تنها بر خدا است و بس. دعوت باید با حکمت باشد. دعوت کننده باید به اوضاع و احوال مخاطبان و به شرائط و ظروف آنان توجه بعمل آرد، و دقت داشته باشد هر بار چه اندازه باید مطالب و مقاصد را برای ایشان روشن و بیان کند تا بر دوش ایشان سنگینی نکند و پیش از آمادگی مردمان برای پذیرش تکالیف و وظائف، برایشان دشواری به بار نیاورد. دعوت کننده باید راه و شیوه‌ای در کار دعوت درپیش گیرد که رنج و زحمتی برای مخاطبان تولید نکند، و در این راه و شیوه هم تنوع را برابر مقتضیات مراعات نماید و آن گونه که باید سخن سراید. احساسات او را نگیرد، و پرخاش و تاخت نداشته نباشد. چه اگر چنین نکند، در همه اینها و در کارهای دیگر از حکمت در می گذرد.

دعوت کننده باید با اندرز زیبا و دلربائی به سخن درآید که آهسته و آرام به ژرفاهای دلها برود و بر دلها نشیند، و حواس و شعور را آهسته آهسته لطیف و دقیق تسخیر نماید. تهدید و توبیخ بیجا و بی مورد و بدون علت و سبب روا ندارد، و خطاها و اشتباه‌هایی را گوشزد نکند که سر به رسوائی میکشد، خطاها و اشتباه‌هایی که چه بسا از روی نادانی، و چه بسا از روی حسن نیت صورت میگیرد. زیرا نرمش در موعظه در اغلب اوقات قلوب را در مان، هدایت و رهنمود میکند، و قلب های بیزار و ناسازگار را رام میگرداند و به سوی گوینده میکشاند، و از حمله و تهدید و توبیخ، خیر و صلاح بیشتری به بار می آورد.

دعوت کننده باید مجادله و مباحثه را به شیوه‌ای هرچه بهتر، و با دلائل بسی قویتر و رساتر انجام دهد. در مجادله و مباحثه چیزی را بر طرف مقابل تحمیل نسازد، و او را خوار ندارد و زشت نشمارد. تا طرف مقابل به دعوت کننده

اطمینان پیدا کند و بداند که هدف او از مباحثه و مجادله چیره شدن و غالب آمدن نیست. بلکه هدفش قانع کردن و به حق رساندن است. چه نفس انسان دارای خود بزرگ بینی و سرکشی است، و از رای و نظریه‌ای که از آن دفاع میکند دست نمی‌کشد مگر با نرمی و مهربانی. زیرا نمی‌خواهد احساس کند که شکست خورده است. در مباحثه و مجادله ارزش رای و نظر با ارزش خود شخص در پیش مردم به هم می‌آمیزد، و طرف مقابل دست برداشتن از دیدگاه و اندیشه خود را دست برداشتن از ارزش و بهای وقار و احترام و هستی خویشتن می‌شمارد. تنها مباحثه و مجادله زیبا و نیکو است که خود بزرگ بین حساس را پائین میکشد و اطمینان می‌بخشد، و شخص مباحثه و مجادله‌کننده احساس میکند که ذات او مصون، و ارج و ارزش او محفوظ است، و دعوت‌کننده منظوری و مقصودی جز روشن کردن خود حقیقت و راه یابی بدان ندارد، آن هم در راه خدا، نه به خاطر شخص خود و نه به خاطر پیروز گرداندن رای و نظر خویش، و شکست دادن رای و نظر طرف مقابل.

«وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ» با دلسوزی ایشان را نصیحت کن و به بهترین و با نیکوترین شیوه با مخالفین به بحث و مجادله پرداز و نرمش را به کار بگیر. که همانا جدال از موضع مهر و ملایمت است با آنان مجادله نما. بناءً در یک جدال و مناقشه دعوی گفتگو باید از گرایش‌های نفسی و شخصی، دشنام، ایذا، برتری طلبی، کبر و خود بزرگ بینی به دور باشد.

مفسران در مورد روش و طریقه مجال «وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ» مینویسند که: قبل از همه دعوت باید جهت الهی داشته باشد. دعوت، مراحل و مراتبی دارد. (حکمت، موعظه، جدال نیکو که حکمت راه عقلی و موعظه راه عاطفی میباشد.)

موعظه باید حَسَن باشد، ولی جدال باید احسن باشد. «الْمَوْعِظَةُ الْحَسَنَةُ - بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ» (هم محتوا نیکو باشد و هم شیوه و بیان) برگزیدن ساده‌ترین روشها و محکم‌ترین دلایل. به کار گرفتن بیانی خوش در گفت و گو. در پیش گرفتن ملایمت و نرمی در گفت و گو. مقابله بدی در کلام و بیان با نیکی.

بلند نکردن صدا در گفت و گو و دشنام ندادن و آزار نرساندن به خصم. که اینها اصول مناظره و جدال بیانی در اسلام است.

باید بصورت کل یادآور شد که دین مقدس اسلام به پیروان خویش هم غذای فکری میدهد، «بِالْحِكْمَةِ» هم غذای روح «الْمَوْعِظَةُ الْحَسَنَةُ» و به مخالفان برخورد منطقی دارد. «وَ جَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ»

با مطالعه سیرت و سنت طیبه رسول اکرم صلی اله علیه وسلم ملاحظه میکنیم که آن حضرت صلی الله علیه وسلم در دعوت به سوی حق کمال رفق و ملایمت را به کار میگرفتند، طوریکه در حدیث شریف به روایت ابو امامه (رض) آمده است که پسر جوانی نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم آمد و گفت: یا رسول الله! آیا به من اجازه زنا کردن میدهید؟ مردم از این لحن جسورانه وی برآشفته و بر سر وی داد کشیدند اما رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: دست از وی بردارید و او را به من نزدیک گردانید! پس آن جوان به ایشان نزدیک شد و در پیش روی ایشان نشست آنگاه به وی فرمودند: ای جوان! آیا دوست داری که با مادرت زنا کنند؟ گفت: نه! فدایت شوم یا رسول الله فرمودند: همین گونه مردم آن را برای مادرانشان نمی‌پسندند؟ آیا دوست داری با دخترت زنا کنند؟ گفت: نه! فدایت شوم یا رسول الله. فرمودند: همچنین مردم آن را برای دخترانشان

دوست ندارند. فرمودند: آیا دوست داری با خواهرت زنا کنند؟ گفت: نه! فدایت شوم یا رسول الله. فرمودند: همچنین مردم آن را برای خواهران‌شان دوست ندارند. آنگاه آن حضرت صلی الله علیه وسلم دست مبارک خود را بر سینه‌اش گذاشتند و فرمودند: بارخدا! دلش را پاک گردان، گناهِش را بیامرز و شرمگاهش را از حرام نگهدار. از آن پس، هیچ عملی نزد آن جوان نفرتبار از عمل زنا نبود.

شما ضامن وظیفه هستید، نه ضامن نتیجه. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ وَهُوَ أَعْلَمُ بِالْمُهْتَدِينَ» (۱۲۵) ای محمد! پروردگارت به حال و وضع گمراهان و هدایت شدگان آگاهتر است. او میداند که چه کسی از خط استقامت انحراف نموده و چه کسی بر راه مستقیم رهرو باقی مانده است. بنابر این بر تو واجب است در دعوت آنها و مجادله با آنها راه استوار و درست را در پیش گیری، هدایت آنان بر تو نیست بلکه تبلیغ بر تو واجب است و ما به حساب آنها می‌رسیم. و ما هریک را در برابر عملکردش جزای مناسب می‌دهیم.

یادداشت ضروری:

باید گفت که فرموده‌ی الله متعال که میفرماید: «وَجَادِلْهُمْ بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ» بیانگر این اصل است که باید در بحث و مناظره، انصاف و پیروی از حق به صورتی رعایت شود که نشان دهد هدف، اثبات و احقاق حق و دور کردن باطل است نه تحمیل نظر خود و محکوم کردن نظر طرف.

وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ وَلَئِنْ صَبَرْتُمْ لَهُوَ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ ﴿١٢٦﴾

و هر گاه خواستید مجازات کنید تنها به مقداری که به شما تعدی شده عقوبت کنید (وعذاب دهید) و اگر صبر کنید البته صبر برای صابران بهتر است. (۱۲۶)

قبل از همه باید گفت که: مقابله به مثل، حقّ طبیعی و الهی است. «وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ» ای مؤمنان! و اگر دوست داشتید تا از تجاوزگران قصاص بگیرید پس همانگونه که مورد تعدی و شکنجه قرار گرفته اید، قصاص بگیرید و بر آن نیفزایید. ملاحظه بفرمایید که دین مقدس اسلام: به پیروان خویش امر فرموده است که: حتّی نسبت به دشمنان و شکنجه کنندگان، عدل و انصاف را هم مراعات بکنید.

باید گفت که: در صبر لذّتی است که در انتقام نیست طوری که می فرماید: «وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ...» نازل شد. (زاد المسیر ۴/۵۰۷). «وَلَكِنَّ صَبْرَتُمْ لَهْوٌ خَيْرٌ لِلصَّابِرِينَ» (۱۲۶) اما اگر صبر و گذشت، شکیبایی و فروتنی از خود نشان دهید و از قصاص صرف نظر کنید، برای شما بهتر است. چرا که ارمغان صبر، پیروزی دنیا و پاداش آخرت می باشد، یقیناً عزّت با عفو و نصرت با صبر توأماند.

فکر نکنید که صبر شما به سود مخالفان است، بلکه به سود خودتان می باشد. بدین وسیله پروردگار با عظمت به صبر و ترک عقوبت تجاوزگر تشویق به عمل آورده است؛ چون هر چند قصاص مباح می باشد اما ترک آن بهتر است. شأن نزول آیه ۱۲۶ - ۱۲۸:

۶۴۵- حاکم و بیهقی در «دلائل» و بزار از ابوهریره روایت کرده اند: هنگامی که کاکای پیامبر صلی الله علیه وسلم (سید الشهداء حمزه) به درجه رفیع شهادت نایل گردید، کافران سینه او را دریدند و قلبش را بیرون آوردند.

گوش، بینی و لب های او را مثله کردند. رسول الله صلی الله علیه وسلم بالای سر او ایستاد و به اندوه و درد گفت: به جای تو هفتاد نفر از آنها را مثله میکنم. پیامبر خدا همچنان ایستاده بود که جبرئیل آیه «وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ» را تا آخر سوره فرود آورد. پس رسول الله صلی الله علیه وسلم از آن کار منصرف شد و از اجرای آنچه اراده کرده بود خودداری کرد.

۶۴۶ ترمذی به قسم حسن و حاکم از ابی بن کعب (روایت کرده اند: در غزوه احد شصت و چهار نفر از انصار و شش نفر از مهاجرین که حمزه (نیز در میان شان بود شهید شدند و مشرکان شهدا را مثله کردند. انصار گفتند: اگر روزی بر آن‌ها چیره شویم بیشتر از آنها مثله میکنیم. هنگامی که مسلمانان مکه را فتح کردند، خدای بزرگ آیه «وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوْا» را نازل کرد. (جید است، ترمذی ۳۱۲۹، احمد ۵ / ۱۳۵، حاکم ۲ / ۳۵۹ و ۳۵۸، نسائی در «تفسیر» ۲۹۹ و ابن حبان ۴۸۷ از ابی بن کعب روایت کرده اند. اسناد آن به خاطر ربیع بن انس حسن است، حاکم این را صحیح شمرده و ذهبی با او موافق است، ترمذی حسن میدانند، این حدیث دارای شواهد است که طبری ۲۱۹۹۶ و ۲۱۹۹۷ از شعبی و ۲۱۹۹۸ از عطاء بن یسار و ۲۱۹۹۹ از قتاده و ۲۲۰۰۰ از ابن جریج به قسم مرسل روایت کرده. این احادیث مرسل به حدیث موصول پیش شاهد هستند به این ترتیب به درجه جودت میرسد. به «زاد المسیر» ۸۸۷ مراجعه کنید.)

قابل یادآوری است که از: ظاهر حدیث نشان می دهد که نزول آیه در روز فتح مکه صورت گرفته و حدیث قبلی بیانگر این است که در روز احد نازل شده است. ابن حصار بین دو حدیث اینطور جمع کرده است: این آیه جهت پند و اندرز به مسلمانان و یادآوری از جانب پروردگار بار اول در مکه، بار دوم در احد و بار سوم در روز فتح مکه نازل شده است.

وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ ﴿١٢٧﴾

و (تو ای محمد) صبر کن و صبر تو جز به توفیق الله نیست، و بر آنان (کفار) غمگین مشو، و از مکر و حيله آنها دل تنگ مشو. (۱۲۷)

«مَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ»: شکیبائی تو جز با معونت و توفیق الله متعال میسر نیست.

«لَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ»: بر آنان اندوهگین مباش. غم ایشان را مخور.

صبر و ظفر هر دو دوستان و اشنایان قدیمی هستند، مطمئن باید بود که: بر اثر صبر نوبت ظفر حتماً رسیدنی است. طوریکه در آیه مبارکه میخوانیم: «وَاصْبِرْ وَمَا صَبْرُكَ إِلَّا بِاللَّهِ» ای محمد! در مقابل آزاری که در راه الله متعال به تو میرسد صابر و شکیبای داشته باش و جز به یاری و توفیق الله به چنین مقام و مرتبه‌ی رفیعی نخواهی رسید. و ای پیامبر! بر آزار کفار، سختی‌های دعوت و مصیبت‌ها و گرفتاری‌های راه صبر کن و هرگز جز به یاری الله صبر نتوانی کرد، زیرا اوست که صبر را بر تو إلهام کرده و با یاری و تأیید خویش هر دشواری را بر تو آسان می‌سازد.

از خداوند متعال مسئلت می‌نماییم که ما را از زمره پرهیزگاران و نیکوکاران قرار دهد.

«وَلَا تَحْزَنْ عَلَيْهِمْ»: و بر کسانی که از تو فرمان نمی‌برند و به دعوتت اجابت نمی‌گویند بر آنان افسوس مخور «وَلَا تَكُ فِي ضَيْقٍ مِّمَّا يَمْكُرُونَ (۱۲۷)» و از گفته‌های ناشی از نادانی و ابله‌ی آنان و از حيله و نیرنگ آنان دلتنگ مشو. و از نیرنگ توطئه‌گران و مکر مکاران غمگین مباش، زیرا سرانجام کار، از آن تو چرخش آیام علیه دشمنان توست و یقیناً خداوند متعال یار و یاور توست و هرگز مغلوب نخواهی شد، زیرا او همراه توست. البته این همراهی و نصرت به پیامبر صلی الله علیه وسلم منحصر نبوده بلکه شامل حال ایشان و همه پیروان و رهروان راه هدایت شان است.

دعوت از طریق حکمت و موعظه و جدال نیکو کار بسیار دشواری است، زیرا گروهی لجاجت کرده و دعوت را نمی‌پذیرند و گروهی علاوه بر آن توطئه و کار شکنی می‌کنند و گروهی دست به براندازی می‌زنند و برای رسیدن به اهداف شوم خود از حرب‌ه‌هایی همچون تهمت، مسخره، تهدید، رقیب‌تراشی

و محاصره اقتصادی، جنگ و هر گونه شکنجه و آزار استفاده می کنند. لذا این دو آیه یک نوع تسلی و دلداری و رهنمودی است که پیامبر اکرم صلی الله علیه و آله در دعوت خود به بُن بَسْت کشیده نشود.

إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ ﴿١٢٨﴾

بی تردید الله با کسانی که پرهیزکاری پیشه کردند و کسانی که [از هر جهت] نیکو کارند می باشد. (۱۲۸)

«مَعَ»: با. همراه. مراد همراهی معنوی و مدد الهی است.

«إِنَّ اللَّهَ مَعَ الَّذِينَ اتَّقَوْا وَالَّذِينَ هُمْ مُحْسِنُونَ (۱۲۸)»: خدا با معونت و نصرتش در کنار پرهیزگاران است و نیکو کاران را تحت حمایت و حفاظت خود قرار می دهد. یعنی: با کسانی است که از شرک و معاصی می پرهیزند «و با کسانی است که آنها نیکو کارند» با انجام دادن طاعات و اجرای اوامر پس این گروه هستند که خداوند متعال یاریشان می دهد. و هر کس خدا با او باشد، نیرنگ حيله گران به او زبانی نمیرساند. دعوت از طریق حکمت و موعظه و جدال نیکو کاری بی نهایت سخت و دشواری است، زیرا گروهی لجاجت کرده و دعوت را نمی پذیرند و گروهی علاوه بر آن توطئه و کار شکنی می کنند و گروهی دست به براندازی میزنند و برای رسیدن به اهداف شوم خود از حربه‌هایی همچون تهمت، مسخره، تهدید، و آزار استفاده می کنند.

باید یادآور شد که: آیات اخیر سورة نحل؛ اصول و قانون اساسی دعوت و دعوتگران راه الله متعال است پس باید دعوتگران عمیقاً به دساتیر و احکام این آیات توجه همه جانبه بعمل آرند.

بی گمان خدا (مرحمت و معونت و حفاظت و رعایت همه جانبه‌اش) همراه کسانی است که تقوا پیشه کنند و (با دوری از نواهی، خود را از خشم خدا

بدور دارند، و با تمام نیرو و قدرت) با کسانی است که نیکوکار باشند و (با انجام اوامر الهی خویشان را به الطاف ایزد نزدیک سازند). کسی که خدا با او باشد باکی بر او از کسانی نیست که به مکر و کید و حیل و نیرنگ پردازند.

این قانون دعوت به سوی خدا است بدان گونه که خدا آن را ترسیم کرده است. پیروزی درگرو پیروی از آن است، همان گونه که خدا وعده داده است... چه کسی راستگوتر از خدا است؟ از خداوند متعال مسئلت می نمایم که ما را از زمره پرهیزگاران و نیکوکاران قرار دهد.

پایان جزء چهاردهم سورة نحل

و من الله التوفیق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

سورة الإسراء

جزء ۱۵

سورة اسراء یا بنی اسرائیل در مکه نازل شده و دارای یکصدویازده آیات و دوازده رکوع می باشد.

وجه تسمیه:

این سوره؛ به جهت کلمه اوّل آن، «سبحان» و به خاطر داستان سفر معراج، «اسراء» و به سبب بازگویی داستان بنی اسرائیل، به «بنی اسرائیل» نامگذاری شده است.

کلمه اسراء در زبان عربی به معنی سیر شبانه است. و اسراء سفری ملکوتی است که از مسجد الاقصی، به هدف دیدن آیات الهی، سوغاتی اش اخبار آسمانها و ملکوت و بالا بردن سطح فهم بشر از این دنیای مادی بوده است. در آیه اول این سوره به طور خاص به سفر رسول الله صلی الله علیه وسلم از مسجد الحرام به مسجد الاقصی ذکر بعمل آمده.

قابل تذکر است که: معراج، مقدّس ترین سفر در طول تاریخ بشریت بوده، که پیامبر صلی الله علیه وسلم است، مسافر این سفر بود. ناگفته نباید گذاشت که: این سفر مقدس از مکان مقدس یعنی مسجد الحرام آغاز شده است.

همچنان مفسران در وجه تسمیه این سوره می نویسند: این سوره بدان جهت «اسراء» نامیده شد که متضمن اخبار از رویداد عظیم و معجزه بزرگ سیردادن شبانگاهی خاتم انبیاء و مرسلین حضرت محمد صلی الله علیه و سلم از مکه به سوی مسجد الاقصی در بخش و جزئی از یک شب است، معجزه ای که خود

دلیل روشن قدرت خدای عزوجل و گرامی داشت بزرگی برای رسول معظم صلی الله علیه و سلم وی است.

از اینکه بخش قابل توجهی از این سوره در آغاز و پایان، به داستان بنی اسرائیل پرداخته است، بناءً این سوره بنام سوره «بنی اسرائیل» نیز مسمی می‌باشد.

فضیلت سوره:

در بیان فضیلت این سوره از عائشه رضی الله عنها روایت شده است که فرمود: «رسول الله صلی الله علیه وسلم هر شب سوره های بنی اسرائیل و زمر را تلاوت می کردند.

تعداد آیات کلمات و حروف سوره:

طوریکه یادآور شدیم، سوره بنی اسرائیل از جمله سوره های مکی می باشد، مگر هشت آیات این سوره مدنی است، و هشت آیات مدنی آن از آیه مبارکه: «وَإِنْ كَادُوا لَيَفْتُنُونَكَ عَنِ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهُ وَإِذَا لَاتَخَذُوا كَخَلِيلًا» (۷۳)

و به آخر سوره ختم می شود، و این سوره بعد از سوره قصص، و پیش از سوره یونس نازل گردیده است.

این سوره دارای (۱۲) دوازده رکوع، و (۱۱۱) یک صد و یازده آیات، و (۱۵۸۲) یک هزار و پنج صد و هشتاد و دو کلمه، و (۶۷۱۰) شش هزار و هفت صد و ده حرف، و (۲۹۸۹) دو هزار و نه صد و هشتاد و نه نقطه است. (قابل تذکر است: نظر علماء در مورد تعداد کلمات، حروف آن متفاوت است که تفصیل آن را می توانید در سوره طور تفسیر احمد مطالعه فرمایید.)

محتوای سوره الاسراء:

سوره اسراء طوریکه در فوق هم یاد آور شدیم از جمله سوره های مکی بوده و با تسبیح و تقدیس الله می آغازد، و با حمد و ثنای او پایان می پذیرد. در این

سوره موضوعات و مباحث گوناگونی مطرح بحث گردیده که بیشتر آنها در باره عقیده است. برخی از آنها نیز راجع به ارکان و اصول رفتار شخص و گروهی و آداب و رسوم استوار بر عقیده است.

طوریکه یادآور شدیم؛ بصورت کل سوره‌ی اسراء از جمله سوره‌های مکی است که به امور عقیده و اصول دین یعنی: «توحید و رسالت و بعثت و حشر» توجه دارد. نصایح سودمند و مبارزه با هرگونه شرک، ظلم و انحراف، سنت‌ها و قوانین فردی و اجتماعی در تاریخ، تاریخچه آدم و ابلیس، پیامبر اسلام و موقعیت آن حضرت در مکه، بیان شده است.

عنصر مهم و چشمگیر در این سوره عبارت است از شخصیت حضرت رسول صلی الله علیه و سلم و معجزات درخشانی که از جانب الله متعال در تأیید او آمده و نیز دلایل قاطعی که در راستای تصدیق رسالت پیامبر صلی الله علیه و سلم وارد شده‌اند.

- این سوره از موضوع بزرگ و مهم معجزه‌ی ختم رسالت و نبوت؛ یعنی، رویداد اسراء در پاسی از شب از مکه به مسجدالاقصی - که نشان قدرت پروردگار و بزرگداشت از وجود مبارک پیامبر والا مقام است - خبر میدهد.

- در این سوره داستان‌هایی هم درباره بنی اسرائیل به بیان گرفته شده است، که بخشی از آن درباره مسجدالاقصی یا بیت المقدس است، مکانی که اسراء، یعنی سفر زمینی معراج تا آنجا صورت گرفته است.

- همچنین در این سوره از بعضی از آداب اجتماعی و اخلاق نیکو صحبت بعمل آمده و بر آن اصرار ورزیده و از مردم دعوت بعمل آمده است که خود و جامعه خویش را به آن مزین و ملابس این رهنمودها و دروس حیاتی؛ با نهی از شرک، آغاز میشود، و در باره: خوبی و نیکی به پدران و مادران، دادن

حق خویشاوندان به خویشاوندان، دادن حق مسکینان و ابن سبیل، تحریم کشتن اولاد، تحریم زنا، تحریم قتل، نگهداری و حفاظت اموال یتیمان، وفا به عهد، پیمانہ و ترازو را به تمام و کمال دادن و برکشیدن، بر حق ماندگار ماندن، و نهی از تکبر و خود بزرگ بینی و غیره که در نهایت این دروس با حذر داشتن از شرک به پایان می رسد.

- طوریکه یاد آور شدیم؛ در سوره الاسراء از گمراهی های مشرکین بحث بعمل آمده است، آنهایی که داشتن همسر و فرزند را به خدا نسبت دادند. چیزی که جای تعجب و شگفتی است این است که آنها خود از داشتن دختران متنفرند اما با این وجود آنها را به خدای علی و کبیر نسبت می دهند، خدایی که از شبیه و مانند منزّه است.

- همچنین در این سوره از مبحث حشر و نشر و معاد بحث به عمل آمده، و دلایل قوی و براهین بینظر را بر امکان وقوع آن اقامه کرده است، آنگاه از قرآن، آن معجزه‌ی ابدی حضرت محمد صلی الله علیه وسلم بحث به میان آورده و لجبازی و سرسختی مشرکین را در مطرح کردن خواسته هایشان یادآور شده است. آنها غیر از قرآن، معجزه‌ی دیگری را می خواستند؛ از قبیل این که برای آنها رودخانه بجوشد و مکه به باغ و بستان تبدیل شود.

- همچنان گوشه‌ای از داستان آدم و ابلیس و بزرگداشت مقام انسان در این سوره نیز مطرح بحث گردیده است.

- و سرانجام این سوره با منزّه دانستن خدا از داشتن شریک و فرزند و دیگر صفات که بیانگر ضعف و نقص هستند، خاتمه می یابد: وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَ لَمْ يَكُنْ لَهُ وَّلِيٌّ مِّنَ الدُّلِّ وَ كَبْرُهُ تَكْبِيرًا.

ارتباط سوره اسرا با سوره نحل:

الف: در آخر سوره‌ی نحل آیه ۱۲۴ میفرماید: «إِنَّمَا جُعِلَ السَّبْتُ عَلَى الَّذِينَ اِخْتَلَفُوا...» در این سوره، شریعت و قانون «اهل سبت» و موقعیت آن را که در تورات آمده است، تفسیر میکند. ابن جریر به نقل از ابن عباس (رض) میگوید: تمام رؤس مطالب تورات در پانزده آیه‌ی سوره‌ی اسرا موجود است.

ب: خداوند در پایان سوره‌ی نحل به پیامبر دستور میدهد تا در برابر اذیت و آزار و افتراهای مشرکان و دشمنان - که او را دروغگو، جادوگر و شاعر میپندارند - بردبار باشد. در سوره‌ی اسرا به شرف و کرامت و منزلت والای او نزد پروردگارش می پردازد. پس به همین مناسبت سر آغاز سوره، یادی از مقام بلند مرتبه‌ی اوست.

ج: هر دو سوره نعمتهای فراوان را - که الله متعال به انسان ارزانی داشته - بر می شمارند و حتی سوره‌ی نحل را «سورة النعم» گفته اند.

د: در سوره‌ی نحل به روشنی میگوید که: قرآن از سوی پروردگار آمده است، کلام فرشته و بشر نیست. سوره‌ی اسرا هدف جوهری (اصلی و خلاصه و زبده‌ی هر چیز) قرآن را بیان می نماید.

ه: در سوره‌ی نحل به شیوه‌ی استفاده‌ی درست از تولید و محصولات زمین اشاره کرده است، در این سوره به قواعد و شیوه‌ی زندگی اجتماعی مانند: نیکویی با پدر و مادر، بخشش به نزدیکان و نیازمندان و در راه ماندگان، حرام بودن قتل و زنا و خوردن مال یتیم، مراعات کردن وزن و پیمان‌ها از روی عدل و داد و باطل بودن پیروی کورکورانه و بدون علم و آگاهی اشاره میکند.

(بنقل از تفسیر فرقان)

داستان سفر زمینی و آسمانی:

داستان اسراء یا سفر زمینی، و همراه با آن داستان معراج یا سفر آسمانی، هر دو این سفر در یک شب صورت پذیرفته است.

اسراء از مسجدالحرام در مکه با مسجدالاقصی، در بیت المقدس بوده است. معراج از بیت المقدس تا آسمان های بالا و سدره المنتهی، آن جهان غیبی و مجهول برای ما، صورت گرفته است... در باره داستان معراج روایت های گوناگونی نقل شده است، و پیرامون آن مجادله های زیادی در گرفته است و تا به امروز نیز ادامه پیدا کرده است.

در باره مکانی که معراج از آنجا آغاز گردیده است، اختلاف رای است. برخی از مفسران بدین عقیده اند که این سفر از خود مسجدالحرام آغاز شده است - ظاهر هم همین است - از پیغمبر صلی الله علیه وسلم روایت گردیده است که فرموده است:

«بینما أنا فی المسجد فی الحجر عند البیت بین النائم والیقظان إذا تانی جبرئیل علیه السلام بالبراق» بدان هنگام که من در مسجدالحرام در حجر نزدیک بیت بودم و حالی و وضعی داشتم میان خواب و بیدار، ناگهان جبرئیل علیه السلام براق را برای من آورد.

و گفته شده است که معراج پیغمبر صلی الله علیه وسلم از منزل ام هانی دختر ابو طالب آغاز گردیده است. مراد از مسجدالحرام هم حرم است. چرا که حرم مسجدالحرام را نیز دربر دارد و محیط بر آن است. از ابن عباس (رض) روایت شده است که گفته است: حرم سراسر آن، مسجد است.

روایت شده است که پیغمبر صلی الله علیه وسلم در منزل ام هانی پس از نماز عشاء در خواب بود، از همان جا او را به معراج بردند و در همان شب برگشت.

پیغمبر صلی الله علیه وسلم داستان را برای امّ هانی روایت کرد و فرمود: «مثل لی النبیون فصلیت بهم».

پیغمبران برایم مجسم شدند و برای ایشان (امام شدم و) نماز خواندم. سپس بلند شد تا به مسجد برود. امّ هانی جامه او را گرفت. پیغمبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «مالک». چه میکنی؟

گفت: اگر به قوم خود خبر دهی میترسم تو را تکذیب کنند و دروغگو بنامند. فرمود: «و ان کذبونی؟». اگر هم مرا تکذیب کنند «واقعه را باید گفت».

پیغمبر صلی الله علیه و سلم بیرون رفت. ابو جهل در کنار او نشست. پیغمبر صلی الله علیه و سلم واقعه معراج را بدو خبر داد. ابو جهل گفت: ای گروه بنی کعب پسر لوی بشتابید و بیایید. واقعه معراج را برایشان نقل کرد. بعضیها شروع به کف زدن کردند! تعدادی دست بر سر نهادند! تا بدین وسیله تعجب خود را اظهار کنند و انکار خود را نشان دهند. از میان کسانی که ایمان آورده بودند، بعضیها مرتد شدند و از دین برگشتند. مردانی با عجله خود را به ابوبکر (رض) رساندند. او برای شان گفت: آیا پیغمبر صلی الله علیه و سلم این را فرموده است؟

گفتند: بلی.

گفت: من شهادت می دهم اگر او این را گفته باشد راست فرموده است.

گفتند: او را تصدیق میکنی در این که در یک شب به شام برود و پیش از صبح به مکه برگردد؟

گفت: بلی. من او را در چیزی شگفت انگیزتر از این تصدیق می کنم. من او را تصدیق میکنم در این که از آسمان خبر می آورد!

از آن زمان به بعد لقب صدیق را به ابوبکر دادند. در میان مردمان کسانی بودند که به بیت‌المقدس مسافرت کرده بودند. از پیغمبر صلی الله علیه و سلم درخواست کردند که مسجدالاقصی را برایشان توصیف کند. مسجدالاقصی در جلو چشم شان مجسم گردید. بدان می دیدند و آنرا برایشان توصیف میکرد. گفتند: در توصیف راست گفتی. درباره کاروان ما برای ما چیزی بگوی. برای شان از تعداد شتران و اوضاع و احوال کاروان آنچه می بایست فرمود. آنگاه گفت: فلان روز کاروان به هنگام طلوع آفتاب بر میگردد. شتر خاکستری رنگ در پیشاپیش کاروان است. مردمان با عجله به سوی گردنه ثنیه رفتند، تا آمدن کاروان را ببینند. یکی از آنان گفت: به خدا قسم آفتاب دارد طلوع میکند! شخصی دیگری چیغ زد: به خدا سوگند این کاروان است که دارد در میرسد و در پیشاپیش کاروان شتر خاکستری رنگی است، همان گونه که محمد گفته است... اما با این وجود ایمان نیآوردند!.. در همان شب اسراء، معراج نیز از بیت‌المقدس به سوی آسمان صورت گرفته است. تفسیر فی ظلال القرآن.

همچنان سید قطب در تفسیر خویش مینویسد: در مورد اینکه معراج در بیداری یا در خواب بوده است، اختلاف است. از عائشه (رض) روایت شده است که گفته است: به الله قسم پیکر پیغمبر صلی الله علیه و سلم گم نگردیده است، ولی روح او را به آسمانها برده‌اند. از حسن بصری روایت گردیده است که گفته است: معراج خوابی بوده است که پیغمبر صلی الله علیه و سلم آن را دیده است. در روایتهای دیگری هم آمده است که معراج با جسم و روح صورت پذیرفته است، و هنوز رختخواب پیغمبر صلی الله علیه و سلم سرد نگردیده است که آن حضرت از معراج برگشته است.

از مجموعه روایات چنین میتوان برداشت کرد که پیغمبر صلی الله علیه و سلم رختخواب خود را در خانه امّ هانی رها فرموده است، و به مسجدالحرام رفته است. وقتی که در حجر بوده است که در کنار مسجدالحرام است، و حالتی میان خواب و بیدار را داشته است او را به اسراء و معراج برده‌اند. سپس به رختخواب خود برگشته است پیش از این که سرد شود.

ما محلی برای این جدال دور و دراز نمی بینیم، جدال دور و درازی که در قدیم و جدید سخنانی را پیرامون این واقعه موکّد در زندگی پیغمبر صلی الله علیه و سلم و پیرامون مدت زمان اسراء و معراجی که با روح یا با جسم انجام پذیرفته است، و پیرامون خوابی که در حال بیداری و یا در حال خواب صورت گرفته است، برانگیخته است و پدید آورده است... فاصله همه این حالات از یکدیگر دور نیست، و چیزی از سرشت این واقعه را تغییر نمیدهند، و در اینکه این قضیه، کشف و شهودی از مکانهای دوردست و از جهانهای بعید باشد و در یک لحظه کوتاه گذرا برای پیغمبر صلی الله علیه و سلم انجام پذیرفته باشد، اشکالی تولید نمی کند.

کسانی که چیزی از سرشت قدرت الهی و از سرشت نبوت می دانند، چیزی از این واقعه برایشان شگفت و شگرف نخواهد بود. چه همه کارهایی که از دیدگاه انسان، و با قیاس به قدرت انسان، و با معیار اندیشه انسان، از لحاظ سادگی و دشواری برابر آنچه انسان بدان عادت گرفته است و دیده است دارای درجات و مراتب مختلف هستند، در برابر قدرت الهی یکسان میباشند. آنچه در جهان انسانها متداول و متعارف است نمی تواند ملاک سنجش امور با قیاس به قدرت خدا گردد. نبوت هم ارتباط با جهان والای فرشتگان است، و سرشتی جدای از سرشت ارتباطات عادی سائر انسانها با یکدیگر دارد.

جلوه گری مکان دوری، یا جهان بعیدی، و رسیدن بدانجا به وسیله معلومی یا مجهولی، شگفت‌انگیزتر از تماس با جهان والای فرشتگان و دریافت پیام از آن نیست. ابوبکر (رض) راست گفته است، بدان گاه که مساله شگفت‌انگیز هراسناک برای قوم را به سادگی و به سرشت آسان خودش برگردانده است و گفته است. من او را در مساله دور از ذهن تر از این تصدیق می‌کنم. من او را در خبری که از آسمان می‌آورد تصدیق می‌نمایم!

آنچه قابل ملاحظه است - به مناسبت این واقعه و روشنگری آن برای مردمان با دلیل مادی‌ای که آن روز راجع به کاروان و چگونگی آن درخواست کردند - این است که پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم به بیم و هراس ام‌هانی - رض - گوش فرانداد، بیم و هراسی که ام‌هانی از تکذیب مردمان به سبب غرابت و شگفتی واقعه داشت. چه یقین پیغمبر صلی الله علیه و سلم به حقی که با خود آورده بود، و حقی که برای او روی داد، او را برآن داشت که آشکارا مساله را با مردم در میان نهد و آنچه دیده بود بدیشان بگوید، رای نظر ایشان در این باره هر چه می‌خواهد باشد. بعضیها عملاً از دین برگشتند، و بعضی هم این واقعه را مورد تمسخر قرار دادند، و انگیزه شک درباره این آئین کردند. اما همه اینها پیغمبر صلی الله علیه و سلم را از آشکارا زبان به حقی گشودن که بدان ایمان داشت، بازداشت و برنگرداند... در این امر نمونه‌ای برای یاران دعوت و دعوت‌گران بدین آئین است که آشکارا حق را بگویند، و از این که چه تاثیری در نفس مردمان دارد باک نداشته باشند، و در بیان واضح حق با مردمان چاپلوسی نکنند و سخن را پیچ ندهند، و در جستجوی خشنودی دیگران و خوشایند ایشان نباشند، زمانی که خشنودی و خوشایند آنان با سخن حقی تعارض پیدا کند که باید گفته شود.

همچنین باید دقت کرد پیغمبر صلی الله علیه وسلم این واقعه را معجزه‌ای برای تصدیق رسالت خود نکرد، هر چند که قوم او با اصرار و الحاح درخواست معجزات و خوارق عادات را داشتند. دست کم معراج با دلیل و برهان برای آنان ثابت گردیده بود و میبایستی به اسلام بگروند. این دعوت بر معجزات و خوارق عادات تکیه نمی‌کند، بلکه این دعوت بر سرشت خود این دعوت و برنامه آن تکیه میکند که از فطرت سالم استمداد می‌طلبد و با درک و شعور راهیاب و راسترو، متفق و سازگار است. صلی الله علیه وسلم واقعه معراج را آشکارا بیان می‌دارد نه بدان خاطر که در رسالت خود بر آن تکیه می‌کند. بلکه بدان جهت آشکارا زبان به بیان آن می‌گشاید که خود این واقعه حق است و حق نباید گفت الا آشکار. (تفسیر فی ظلال القرآن)

ترجمه و تفسیر سورة الإسراء

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

به نام خدای بخشاینده و مهربان

سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ ﴿١﴾

پاک و منزّه است آن ذاتی که بنده خود محمّد (صلی الله علیه وسلم) را در شبی از مسجد الحرام به مسجد الاقصی برد که اطراف آن را برکت دادیم، تا برخی از نشانه‌های (عظمت و قدرت) خود را به او نشان دهیم، چون اوست که شنوای بیناست. (۱)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«سُبْحَانَ»: به معنی پاک و منزّه دانستن خدای متعال از هر بدی و نقص می‌باشد و به الله اختصاص دارد.

«سُبْحَانَ»: طوریکه یاد آور شدیم؛ به معنی پاک و منزّه است از ناتوانی‌ها و ناشایست‌ها. تسبیح و تقدیس و تعظیم و تکریم باد. این کلمه مفعول مطلق فعل محذوفی است و برای اظهار تعجب و بیان عظمت و قدرت به کار می‌رود. (تفسیر نور)

«أَسْرَى»: شب روی کرد. در اینجا به وسیله حرف (ب) متعدّی شده است.

یعنی، در شب برد (هود / ۸۱، دخان / ۲۳).

حرکت‌های مقدّس، باید از راه‌های مقدّس باشد:

«الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ»: مسجد الحرام که در شهر مکه است و نقطه شروع سفر زمینی رسول است.

«الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى»: مسجد اقصی که در بیت المقدس است. «مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى» از مکه ی مکرمه به بیت المقدس. به سبب دوری فاصله‌ی بین آن و مسجد الحرام به اقصا موسوم شده است.

مسجد الاقصی به اتفاق علما همان مسجد بیت المقدس است و آن را «اقصی: دور» نامیدند، به سبب بعد مسافت میان آن و مسجد الحرام زیرا فاصله مکه تا شام به مقیاس وسایل نقلیه قدیم، چهل شب راه است.

قابل یاد آوری است که «الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى» نقطه پایان سفر زمینی و مکان آغاز سفر آسمانی رسول الله صلی الله علیه وسلم است. کوچ از مسجد الحرام تا مسجد الاقصی را اسراء می نامند. و کوچ از مسجد الاقصی به برخی از کرات آسمانی را معراج میگویند.

در آیه مبارکه آمده است: «سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا» پاک و منزّه است خدایی که بنده و پیامبرش محمد صلی الله علیه وسلم را در قسمتی از شب، با جسم و روح شریفش در بیداری نه در خواب، از مسجد الحرام مکه به مسجد الاقصی در بیت المقدس یعنی به همانجایی برد که پیرامونش را از برکات زمین چون میوه‌ها و محصولات غذایی و غیره پر ساخته است و در آنجا که منازل بسیاری از انبیا علیه السلام قرار دارد. واقعاً هم عبودیت، از افتخارات پیامبر و زمینه‌ی دریافت های الهی اوست.

شب معراج، شب بسیار مهمی است. زیرا در آیه مبارکه «لَيْلًا» نکره آمده است. مفسران در این مورد مینویسند: از این رو «لیلا» را نکره آورده است که اندک بودن زمان اسراء را نشان دهد؛ چرا که مسافت چهل شب را در قسمتی از شب پیمود و این امر نشان دهنده‌ی قدرت و حکمت خداوند است. از این رو سوره را به لفظ «سُبْحَانَ» شروع کرده است که دال بر کمال قدرت و حکمت بلیغ است و پاک و منزّه بودن خدا را از صفات مخلوقات میرساند.

بلی! سیر داد بنده گرامی خود محمد صلی الله علیه وسلم را «شبانگاهی از مسجد الحرام به سوی مسجد الاقصی» یعنی: از سرزمین حرم - و دقیقاً از منزل ام هانی دختر ابو طالب در جوار مسجد الحرام - به سوی مسجد الاقصی. از سرزمین حرم به «مسجد الحرام» تعبیر شد زیرا گاهی بر مکه یا بر حرم نیز مسجد الحرام اطلاق میشود، به سبب آنکه هر یک از آن دو به مسجد الحرام احاطه دارند. و چنان که ابن عباس (رض) فرموده، همه حرم مسجد است.

پروردگار با عظمت به منظور گرامی داشت و تشریف آن حضرت صلی الله علیه وسلم را به مقام عظیم عبودیت که از شریف ترین مقامات است، منتسب نمود و فرمود: (بنده خود را) و نفرمود: «پیامبر خود را»، یا «نبی خود را»، یا «محمد را» چنان که حق تعالی آن حضرت صلی الله علیه وسلم در مقام وحی نیز به عین این وصف توصیف کرده و فرموده است: «فَأَوْحَىٰ إِلَيَّ عَبْدِهِ مَّا أَوْحَىٰ ۚ ۱۰» [النجم: ۱۰]. «پس وحی کرد به بنده خود آنچه را وحی کرد».

«اسراء» باروح و جسد و درحالت بیداری صورت گرفت نه در خواب. واقعیت امر اینست که: اگر استعداد و شایستگی وجود داشته باشد، پرواز یکشنبه هم انجام می گیرد.

«بَارَكْنَا»:

مبارک و پر برکت گردانندیم. یعنی با انواع و اقسام برکات حسی و معنوی مبارک کرده ایم و با ثمرات و رودخانه هایی که خدا منحصرأً به سرزمین شام داده و اینکه خاستگاه پیامبران سرزمین انبیاء و قبله گاه دل های مردان خدا است. و محل نزول ملائیک بوده است، آن را مبارک نمودیم. بیت المقدس و حوالی آن، محل نزول برکات آسمانی، مقر پیامبران و فرودگاه فرشتگان در تاریخ بوده است.

قابل یاد آوری است که: اسراء یک سال قبل از هجرت رسول الله صلی الله علیه وسلم در ماه ربیع الاول روی داد و روایت وارده در این مورد که؛ اسراء در شب بیست و هفتم رجب روی داده، در این مورد سند صحیحی وجود ندارد. سپس می‌افزاید: حق این است که آن حضرت صلی الله علیه وسلم در بیداری نه در خواب و به قول اکثر علمای مسلمین با بدن و روح خود به این سیر و سفر که دو مرحله زمینی و آسمانی داشت برده شدند».

در احادیث آمده است که اسراء از مکه به سوی بیت المقدس بر مرکبی به نام «براق» انجام گرفت و چون رسول الله صلی الله علیه وسلم به دروازه مسجد الاقصی رسیدند، «براق» را بر آستان در بسته کردند و به مسجد در آمده دو رکعت نماز تحیه مسجد را در قبله آن گزاردند، سپس با جبرئیل علیه السلام به معراج رفتند و معراجشان مانند زینه های پله به پله بود که از یک پله به پله دیگر آن صعود می‌کردند، در این عروج ابتدا به آسمان دنیا و سپس به بقیه آسمان‌های هفت گانه صعود کردند و از عجایب و آیات دیدند آنچه دیدند و آن گاه همان مسیر را برگشته بار دیگر به مسجد الاقصی آمدند و با انبیا علیه السلام نماز جماعت گزارده و در نماز امام ایشان شدند آن گاه در همان شب مجدداً سوار بر براق به مکه برگشتند.

«لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا» تا آیات و دلایل با عظمت و شگفت انگیز را به محمد ارائه دهیم و او را بر ملکوت و عظمت آسمان‌ها و زمین مطلع نماییم. پیامبر صلی الله علیه وسلم در این سفر، آسمان‌های بالا و بهشت و دوزخ و سدرة المنتهی و ملائک و ملاقات با انبیا علیهم السلام، احوال آسمانها و عرش و کرسی. و دیگر عجایباتی را که بر قدرت خدای متعال دلالت دارند، مشاهده نمود.

«إِنَّهُ هُوَ السَّمِيعُ الْبَصِيرُ» همان ذاتی که گفته های محمد را میشنود و اعمالش را میبیند. به همین سبب و به عنوان احترام این کرامات و معجزات را به او اختصاص داده است.

«بی گمان او» تعالی «شنواست» هر شنیدنی ای را «بیناست» به هر دیدنی ای؛ از جمله به اقوال و افعال رسول خویش در سفر معراج - آن گاه که او را به ملاء اعلیٰ فراخواند و مناجات او را با خود شنید.

شان نزول آیه «اسراء»:

در مورد شأن نزول آیه «اسراء» باید گفت: که چون رسول الله صلی الله علیه وسلم از سفر اسراء و معراج بازگشتند، به مسجد الحرام رفتند و قریش را از ماجرا آگاه کردند اما قریشیان که وقوع چنین رخدادی را محال می پنداشتند، آن را انکار کردند و حتی گروهی از کسانی که به رسول الله صلی الله علیه وسلم ایمان نیز آورده بودند، مرتد شدند. در این میان تنی چند از آنان به شتاب نزد ابوبکر (رض) آمده و او را از این خبر آگاه کردند، ابوبکر (رض) فرمود: اگر رسول الله صلی الله علیه وسلم چنین خبری داده باشند، قطعاً راست گفته اند. آنها گفتند: آیا تو او را بر این خبرش تصدیق میکنی؟ ابوبکر (رض) گفت: من او را در بزرگتر از این خبر تصدیق میکنم؛ او را صبح و شام در اینکه برایش از آسمان وحی می آید، تصدیق میکنم. پس از آن روز بود که ابوبکر به «صدیق» ملقب شد. بعد از آن، کسانی از قریش که به بیت المقدس سفر کرده بودند از رسول الله صلی الله علیه وسلم خواستند تا اوصاف آن را برای شان بیان نمایند، در این هنگام بیت المقدس به فرمان خداوند متعال در برابر دیدگان رسول الله صلی الله علیه وسلم نمایان گشت و ایشان شروع کردند به نگرستن به سوی آن و بازگویی اوصاف آن. پس چون مشرکان اوصاف آن را از زبان ایشان شنیدند، گفتند: اما در توصیف بیت المقدس که

واقعاً درست گفت. سپس گفتند: به ما از قافله‌مان که در راه شام به سوی مکه است خبر ده، چرا که حتماً در راه با آن برخورد کرده‌ای. پس رسول الله صلی الله علیه وسلم شمار شتران آن قافله و تمام اوصاف و احوال آن را بیان کرده و سپس افزودند: کاروان شما هنگام طلوع آفتاب فلان روز به مکه میرسد، در حالی که شتری ابلق پیشاپیش آن است. پس قریشیان بامداد همان روز معین بر یکی از بلندیه‌های بیرون مکه فراز آمده منتظر قافله شدند و ناگهان دیدند که در همان وقت معین قافله از گرد راه رسید و همان شتر ابلق پیشاپیش آن است. ولی با وجود آن که همه این نشانه‌ها را مشاهده کردند، باز هم ایمان نیاوردند و گفتند: «این جز سحری آشکار نیست». پس پروردگار با عظمت برای تصدیق پیامبر خویش صلی الله علیه وسلم این آیه را نازل فرمود.

باید گفت که نباید: درباره شخصیت انسانها غلو کنیم. زیرا اگر انسان به معراج هم برود، باز هم همان «عبد» است.

خوانندگان گرامی!

در آیات (۱ الی ۱۱) موضوع اسراء، تورات موسی علیهم السلام، احوال بنی اسرائیل در تاریخ، اهداف قرآن، مورد بحث قرار میگیرد.

وَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ أَلَّا تَتَّخِذُوا مِنْ دُونِي

وَكَيلاً ﴿٢﴾

و ما به موسی کتاب دادیم و آن را برای بنی اسرائیل وسیله هدایت گردانیدیم [و در آن کتاب، آنان را به این حقیقت راهنمایی کردیم] که غیر از من دیگر وکیل کار سازی نگیرید. (۲)

«وَآتَيْنَا مُوسَى الْكِتَابَ وَجَعَلْنَاهُ هُدًى لِّبَنِي إِسْرَائِيلَ» بعد از آن که خداوند متعال از واقعه «اسراء» سخن گفت، ذکر موسی - کلیم خویش را نیز بدان عطف مینماید زیرا خداوند متعال در بسیاری از جاهای قرآن کریم، موسی و محمد

علیهما السلام و تورات و قرآن را با هم مقرون و پیوسته یاد میکند: برای هدایت بنی اسرائیل تورات را به موسی دادیم تا آنها را به وسیله‌ی این کتاب از تاریکی و نادانی و کفر بیرون آورده و به نور ایمان و دانش هدایت شود. «أَلَا تَتَّخِذُوا مِنْ دُونِي وَكَيْلًا» تا جز خدایی که شما را خلق کرده و خلعت هستی را به شما داده است، برای خود خدایی برنگیرید که در کارهایتان به او تکیه کنید.

مفسران گفته‌اند: چون از مسجد الاقصی که قلب زمین مقدس است و خدا آن را محل سکونت بنی اسرائیل قرار داده، ذکری به میان آمده است، بحث در باره‌ی آنان با سیاق سوره مناسب است.

ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ إِنَّهُ كَانَ عَبْدًا شَكُورًا ﴿٣﴾

[ای] نسل کسانی که با نوح [در کشتی] سوار کردیم! مسلماً او بنده‌ای بسیار سپاس‌گزار بود [پس شما هم چون او با عمل به فرمان‌های حق سپاس‌گزار باشید]. (۳)

باید گفت که: در مکتب انبیا بودن و همراهی با آنان، رمز نجات و بقای انسان است. نوح علیه السلام بنده‌ای سپاسگزار بود حق تعالی را بسیار پرستش کرده و وی را با قلب و زبان و اعضا همیشه سپاس می‌گذاشت و روشن است که شکر از بلندترین منازل عبودیت می‌باشد.

حضرت نوح علیه السلام را «پدر دوّم» انسان خطاب می‌نمایند، زیرا در طوفان نوح، همه‌ی مردم غرق شدند، جز آنان که در کشتی همراه نوح بودند. از این رو معنای «ذُرِّيَّةَ مَنْ حَمَلْنَا» همانند جمله‌ی «یا بَنِي آدَمَ» است. حضرت نوح در میان پیامبران، بیش از همه‌ای پیامبران زیاد عمر کرد و همواره گرفتار اذیت و آزار کفار و لجوجان بود، ولی به این همه بنده‌ای بسیار شاکر بود.

عَبْدًا شَكُورًا:

شکر عبارت است از: ثنای مُنْعِم در عقیده و عمل و به زبان قال و زبان حال چنان که در روایات آمده است: نوح علیه السلام خداوند متعال را در هنگام خوردن، نوشیدن، لباس پوشیدن و در نهایت در همه‌ای از حالات زندگی شکر میکرد، از این جهت «عبد شکور» نامیده شد.

در حدیث شریف آمده است: «الله متعال از بنده‌ای خوشنود میشود که چون غذایی میخورد یا نوشیدنی‌ای مینوشد، حمد و سپاس او را بر آن به جا می‌آورد».

مدت حیات نوح علیه السلام:

مفسران می‌نویسند که نوح علیه السلام عمر زیاد کرد. عمرش از تمامی انبیاء بیشتر و بیش از همه رنج و مشقت دیده است. نوح علیه السلام به مدت ۹۵۰ سال شب و روز، آشکارا و پنهان به دعوت قومش پرداخت، اما جز تکذیب و ناراحتی جوابی از آنان نشنید. دل‌هایشان سخت‌تر از سنگ و عقلشان محکم‌تر از آهن بود با وجود طولانی بودن زمان اقامت نوح در میان ایشان جز تعداد کمی کسی به وی ایمان نیاورد: «وَمَا ءَامَنَ مَعَهُ إِلَّا قَلِيلٌ ۚ» [هود: ۴۰]. (و جز افراد اندکی بدو ایمان نیاورده بودند).

تعداد اشخاص در کشتی:

برخی از مفسران تعداد ایمان آورندگان را که با نوح علیه السلام در کشتی سوار شدند. ده نفر و گروهی آنها را چهل نفر ذکر کرده‌اند، اما روایت صحیح منقول از حضرت ابن عباس (رض) تعداد آنها را ۸۰ نفر میدانند. از قلت عدد ایمان آورندگان بخوبی روشن است که نوح علیه السلام چه زحمت‌هایی با ایشان کشیده و از دست آنان چه مرارت‌هایی دیده است. به راستی زندگی او سلسله‌ای است طولانی سراسر مرارت و ناراحتی، جهاد و مبارزه، سختی و عذاب، درد و بلا، که جز پیغمبران اولوالعزم توان تحمل آن را ندارند، این

است که نوح از انبیای اولوالعزم بوده، که خدا جل شأنه همراه با رسول و محبوبش محمد صلی الله علیه وسلم این چنین از ایشان یاد میکند: «فَأَصْبِرْ كَمَا صَبَرَ أُولُو الْعَزْمِ مِنَ الرُّسُلِ» [الأحقاف: ۳۵]. (بس شکیبایی کن آن گونه که پیغمبران اولوالعزم (در سختی‌ها) شکیبایی کرده‌اند).

و رسول خود محمد را امر میکند بر روش و نهج ایشان باشد پیغمبران اولوالعزم پنج تن، نوح، ابراهیم، موسی، عیسی و محمد علیهما السلام هستند. بعضی از مؤرخان گفته‌اند: نوح علیه السلام در ۵۰ سالگی به پیغمبری مبعوث شد و ۹۵۰ سال در میان ایشان بماند و بعد از هلاک قومش ۳۵۰ سال دیگر زندگی کرد، بنابر این قول، عمر وی ۱۳۵۰ سال می‌باشد این سخن احتمالاً منقول از تورات است و همانند سایر اقوال آن خالی از مبالغه نمی باشد، لذا جای اطمینان نیست و آنچه بدان قطع و اطمینان داریم فرموده قرآن است که: «فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا» [العنکبوت: ۱۴]. (او نهصد و پنجاه سال در میان آنان ماندگار شد). این قول، قطعی، ثابت و یقین است و به دیگر اقوال آن چنانی نیاز و احتیاجی نداریم.

صبر و تحمل نوح علیه السلام در مقابل تکذیب قومش:

تحمل جهاد و صبر نوح بر اذیت و تکذیب قومش در توان هیچ کس نیست برآستی جهاد او، جهاد قهرمانان بود و صبرش صبر کوه‌ها، اذیت شد تعذیب گردید، فشار و سختی دید اما باز هم به مدت قریب به هزار سال به دعوت اشتغال ورزید و اصلاً دچار ضعف و سستی نشد در راه خدا و به منظور رضای او نصیحت و دعوت میکرد. مشرکین انواع تعذیب و استهزاء علیه او اعمال کردند او را به انواع شیوه عذاب دادند تا از دعوت دست بکشد، اما جز صبر و شکیبایی چیزی از او ندیدند، انواع اتهامات بر او زدند انواع افتراها را بر پیشانی او زدند، اما جز بر ایمان و صبر و جهادش نیافزود. به راستی او از انبیای مقرب و از اولی‌العزم صابرین بوده است.

حضرت نوح علیه السلام ۹۵۰ سال قبل از طوفان در میان قومش اقامت گزید و مدتی بعد از آن (که فقط خدا می داند) وفات کرد.

بنابه قول ابن عباس (رض)، نوح ۱۷۸۰ سال عمر کرد که طولانی ترین عمر انسان است بعد از وفات طبق ارجح ترین اقوال، در قرب مسجدالحرام مدفون گردیده است. خداوند رحمت وسیع خود را شامل حال او گرداند.

از خصوصیات های خاص نوح علیه السلام:

نوح علیه السلام اولین پیغمبر دارای شریعت است. عمرش از سایر انبیاء طولانی تر بود، شیخ مرسلین است، اولین بازدارنده از شرک است، اولین دعوتگر به سوی الله است، خداوند متعال او را عبدی شکور نام برده و در میثاق نام او را بعد از نام محمد، آورده است. (کتاب: پیغمبری و پیغمبران در قرآن کریم دکتور مرحوم علی صابونی)

وَقَضَيْنَا إِلَىٰ بَنِي إِسْرَائِيلَ فِي الْكِتَابِ لُتْفُسِدَنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ وَلَتَعْلُنَّ عُلُوبًا كَبِيرًا ﴿٤﴾

و (ما) به بنی اسرائیل در کتاب (تورات) خبر دادیم که البته در زمین دو بار فساد خواهید کرد و البته سرکشی و طغیان بزرگ خواهید کرد. (۴)

در این هیچگونه جای شکی وجود ندارد که: کتب آسمانی، از آینده نیز خبر داده اند. طوریکه در آیه مبارکه آمده است که: خداوند متعال در تورات نازل شده بر موسی علیه السلام به یهودیان، خبر و به آنها وحی کردیم، که در مقدراتشان چنین ثبت شده است که: «لُتْفُسِدَنَّ فِي الْأَرْضِ مَرَّتَيْنِ» که دو مرتبه در سرزمین فلسطین و اطرافش از شما فساد سر میزند. (این که خدا دو مرتبه بر بنی اسرائیل حکم نموده است، حکم قهر و الزام نیست بلکه خدا خبر داده است که بر حسب علم او در آینده چه چیزی اتفاق می افتد. صفوأة التفاسیر). در می یابیم که: فسادی خطرناک تر است که ریشهی استکباری داشته باشد و تکرار شود.

ابن عباس (رض) گفته است: فساد اول بنی اسرائیل در بار اول، کشتن اشعیا، یا زندانی کردن ارمیا، یا مخالفت با احکام تورات بود و فسادشان در بار دوم: کشتن یحیی فرزند زکریا و عزم شان بر کشتن عیسی: بود. به قولی دیگر: فسادشان در بار اول تحقق یافته اما دومین فسادشان هنوز واقع نشده است.

«وَلْتَعْلَنَ غُلُوبًا كَبِيرًا» و با ارتکاب ستم و گردنکشی و جنگ و زیر پا نهادن حرمت خدا در سرزمین مقدس در هردو بار، پرچم برتری جویی و استکبار منشی خود بر مردم را بر خواهید افراشت و دولت شما بر مبنای ستم، سرکشی، تجاوز و از حد گذری، قدرت و صولت خود را به نمایش خواهد گذاشت.

فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَا أُولِي بَأْسٍ شَدِيدٍ فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا ﴿٥﴾

پس (به یاد داشته باشید) وقتی وعده اول آن دو فرا رسد، بندگان سخت جنگجوی خود را بر شما میفرستیم، پس میان خانه‌ها به جستجو در آیند، و این وعده، آمدنی و تحقق یافتنی است. (۵)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«عِبَادًا لَنَا»: بندگان خود را. مراد تنها بندگان مؤمن خدا نیست، ممکن است بندگان کافر خدا هم باشد (مائده / ۱۱۸، مریم / ۹۳، فرقان / ۱۷). «أُولِي بَأْسٍ»: جنگجویان. نیرومندان. عذاب رسانندگان. «بَأْسٍ»: جنگ (بقره / ۱۷۷، احزاب / ۱۸). قوت و قدرت (نساء / ۸۴، کهف / ۲). «جَاسُوا»: تفتیش کردند. «خِلَالَ»: لابلائی. میان. «الدِّيَارِ»: جمع دار، خانه و کاشانه. زاد و بوم. «تفسیر نور»: «ترجمه معانی قرآن»

از سنت های الهی، نابودی مستکبران طغیان گر است:

«فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ أُولَاهُمَا» وقتی یهود اولین فساد را افروختند، «بَعَثْنَا عَلَيْكُمْ عِبَادًا لَنَا»، خداوند متعال برایشان لشکری جرار و اشخاص قوی پنجه را که به تعداد

و تجهیزات بسیار مجهز اند مسلط خواهد ساخت که آنان را با قتل و طرد و تعقیب و اسارت، به سختی تارومار می کنند.

قابل تذکر است که: تحقق وعده‌های الهی، به معنای عدم اجرای ادای مکلفیت انسان از وظیفه‌ی جهاد نیست «أُولَىٰ بِأَسْ شَدِيدٍ» اشخاصی را که در نبرد دارای قدرت و توان شدید بودند، مامور انتقام گرفتن از شما کردیم.

مفسران گفته‌اند: وقتی بنی اسرائیل محارم را حلال کرده و به خون ریزی پرداختند، خدا بخت النصر، پادشاه بابل و لشکریانش از اهل بابل که در زمان ارمیا یا اشعیا علیهما السلام که یکی از آنها به دست بنی اسرائیل کشته شد، بر بنی اسرائیل یورش برده و بر آنان مسلط کرد و هفتاد هزار نفر از آنها را از دم تیغ گذراند و نزدیک بود آنها را ریشه کن سازد. این بود فساد اول.

«فَجَاسُوا خِلَالَ الدِّيَارِ» یعنی: آن زورآوران جنگجو اندرون خانه هایتان را جست و جو و بازرسی کرده و به تفتیش می پرداختند تا آنها را ریشه کن کنند و بدون بیم و باک از احدی به قتل و غارت آنها پرداختند.

«وَكَانَ وَعْدًا مَّفْعُولًا» این وعده این است محکم، مؤکد و قطعی و غیر قابل تغییر و تبدیل که لا بد به علت عصیان یهود تحقق پیدا خواهد کرد. و خواه نخواه انجام می یابد.

ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكُرَّةَ عَلَيْهِمْ وَأَمْدَدْنَاكُمْ بِأَمْوَالٍ وَبَنِينَ وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا ﴿٦﴾

باز شما را بر آنان مسلط میگردانیم و شما را با اموال و فرزندان مدد می‌رسانیم و (تعداد) افرادتان را بیشتر (از دشمن) گردانیم. (۶)

ظاهر آیه مبارکه این فهم را می‌رساند که: پس از فسادگری و شکست بنی اسرائیل، خداوند دوباره آنانرا با سرمایه و فرزندان سروسامان می‌دهد، طوریکه آیه مبارکه می‌فرماید: «ثُمَّ رَدَدْنَا لَكُمُ الْكُرَّةَ عَلَيْهِمْ» «الْكُرَّة» کره: رجوع و

برگشتن. منظور از آن در آیه مبارکه دولت و اقتدار است، مصدر به معنی مفعول است یعنی (دولت از دست رفته) یعنی بعد از اینکه توبه کردید و پشیمان شدید، دشمنان شما را نابود کردیم و دولت و قدرت از دست رفته را به شما مسترد نموده و شما را بر آنان چیره کردیم.

مهلت دادن و امتحان مجدد از طریق اموال و فرزندان، از سنت های الهی است طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «وَأَمْدَدْنَاكُمْ بَأَمْوَالٍ وَبَنِينَ» و بعد از این که اموالتان به تاراج رفت و فرزندانتان به اسارت گرفته شدند، اموال و فرزندان شان را بسیار ساخته «وَجَعَلْنَاكُمْ أَكْثَرَ نَفِيرًا» و شما را از لحاظ عدد بر دشمنانتان افزایش دادیم تا به نیروی شان فزونی میبخشد و در شمارشان برکت ارزانی می دارد. تا اینکه قدرت و نیروی خود را دوباره بدست آرند و در نتیجه دولت خود را بنا نهید. ملاحظه مینمایم که: لطف پروردگار با عظمت هم شامل همه اشخاص گنہکاری میشود، آنعه افراد که توبه میکند و همه شامل آن امت گنہکار هم میشود که گوشمالی شده باشد.

شاه ولی الله دهلوی (رح) میگوید: طوریکه «این معنی در جانشینی حضرت داوود علیه السلام محقق گشت». (تفسیر انوار القرآن)

إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِأَنْفُسِكُمْ وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ لِيَسُوءُوا وُجُوهَكُمْ وَلِيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ وَلِيُتَبِّرُوا مَا عَلَوْا تَتْبِيرًا ﴿٧﴾

اگر نیکی کنید به خود نیکی کرده اید، و اگر بدی کنید به خودتان بدی کرده اید. پس هنگامی که وعدهی دیگر فرا رسد، (چنان دشمنان بر شما مسلط هستند که) آثار غم و اندوه در چهره هایتان ظاهر میشود، و به مسجد (الأقصى) در آیند؛ همانگونه که در مرتبهی اول وارد شدند، و آنچه را زیر سلطهی خود یابند؛ یکسره نابود گردانند. (٧)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«الْمَسْجِدَ»: مسجد الاقصی. «مَا عَلَوْا»: آنچه بر آن مستولی و چیره می شوند. در این صورت (ما) موصول و مفعول به است. مدتی که آنان مسلط و چیره باشند. در این صورت (ما) مصدریه ظرفیه است. «تَبَّيرًا»: درهم کوبیدن و نابودن کردن (أعراف: ۱۳۹). دو فساد بزرگ بنی اسرائیل و سرکوب آنان توسط جنگجویان نیرومند و توانا، به درستی روشن نیست. برخی سرکوبگر نخستین را بخت النصر پادشاه بابل، و دومی را اسپیانوس قیصر روم دانسته‌اند و... ولی قرآن کریم نوع فساد بنی اسرائیل و جنس دشمنانشان را روشن نفرموده است، اما ایشان و ما و هرکس دیگری را بیم می دهد که ستمگری ها و تباهی ها در پیشگاه خدا بدون مجازات نمی ماند. و عده خدا حتماً تحقق می پذیرد، و برتری جوئی و بیدادگری آنان لاجواب نمی ماند (أعراف / ۱۶۷). «تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

«إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ لِنَفْسِكُمْ» ای بنی اسرائیل! اگر با پروردگارتان به طاعتش و با خلق به حسن معامله، رویه نیکی درپیش گیرید و از الله متعال در گفتار و عمل پروا دارید، بیگمان نفعی این امر به خودتان بر میگردد و در واقع به خود نیکی کرده‌اید، زیرا حق تعالی از شما و اعمالتان بی نیاز است. یعنی نیکی و بدی ما، به خداوند متعال فایده و ضرری نمی رساند بلکه نتیجه آن به خود ما باز می گردد.

«وَإِنْ أَسَأْتُمْ فَلَهَا» اما اگر با معاصی و کج روی‌ها، بد عمل کردید، بدانید که بدی و گرفتاری آن نیز عاید خود شما می شود. یعنی انسان در انتخاب و چگونگی عمل خویش، آزاد است. «فَإِذَا جَاءَ وَعَدُ الْآخِرَةِ» بناءً ای یهودیان! اگر برای بار دوم فساد افروختید، الله متعال بر شما چنان دشمنی را مسلط میسازد که در شمار بسیار و در کوبندگی و نیرومندی، سخت زور آور است.

«لَيْسُوا أُولَئِكَ وَجُوهَكُمْ» پس متیقن باشید که این دشمن شما را آنچنان پایمال خوار و خفت خواهد ساخت و انسان به خاک مذلت خواهد نشاند که در منت‌های پستی و فقر و ننگ و ذلت قرار می‌گیرید. که آثار و نشانه‌های مصیبت و اندوه را برسیمای شما نمایان سازند. فراز و نشیب‌های تاریخ و نابودی یهود بدنبال بلند پروازی آن، بر پایه قانون و سنت الهی می‌باشد. «وَلْيَدْخُلُوا الْمَسْجِدَ كَمَا دَخَلُوهُ أَوَّلَ مَرَّةٍ» آن دشمنانتان به زودی بیت المقدس را نیز خواهند گشود و آن را همچون بار نخست مجدداً ویران خواهند ساخت.

در طول تاریخ دیده شده است که: مساجد، بطور متداوم بمثابه سمبول قدرت ادیان بوده و می‌باشد، بناءً آزاد کردن مساجد از سلطه‌ی کفار از وظائف اساسی مؤمنان است. برای سرکوب یهودیان متجاوز، مردان خدا وارد بیت المقدس میشوند، چنانکه مسلمانان با فتح مکه وارد مسجدالحرام شدند.

«وَلْيَتَّبِعُوا مَا عَلَّمُوا تَتَّبِعُوا» و همچنان هر آبادی دیگری را به طور کامل نابود خواهند نمود و در نتیجه سرزمین‌تان را به ویرانه‌ای مبدل خواهند کرد.

خدا مجوسیان فارس را بر آنان مسلط کرد و به نحو فجیعی آنها را در زمین آواره و سرگردان کرده و آنها را کشتند و سرزمینشان را ویران کردند.

شاه ولی الله دهلوی؛ می‌گوید: «این وعده محقق شد آنگاه که حضرت یحیی علیه السلام را کشتند و بعد از آن حق تعالی بختنصر را بر آنان مسلط کرد».

به قولی: در دومین بار، شاه بابل که اسمش «گودرز» یا «خردوس» بود بر آنان مسلط شد و کشتاری عظیم از آنان برپا کرد و همه چیزشان را نابود کرد.

اما بعضی از علما برآنند که مراد از نابودی‌شان در بار دوم، این عصر حاضر است که سلطه و غلبه بنی‌اسرائیل به ظهور انجامیده و نوبت نابودی‌شان فرا رسیده پس یقیناً این بار نیز پاک نابود میشوند و از پا در می‌آیند و نابودی‌شان

به وسایلی مدرن همچون بمب افکن‌ها و غیر آن محقق خواهد شد و این همان تفسیر «مَا عَلُوا تَبِيرًا» [الإسراء: ۷] می‌باشد. والله اعلم. «تفسیر انوار القرآن» آنچه در حوادث تاریخی اهمیت داشته و موجب سازندگی میشود، عبرت‌ها و درسهای آن است، نه جزئیات حوادث. ماجرای تارومار شدن مستکبران یهود به دست بندگان مؤمن خدا که در دو آیه‌ی اخیر بیان شده، برای این است که بگوید: استکبار و کفر، در نهایت لا جواب باقی نمی‌ماند.

عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ وَإِنْ عُذْتُمْ عُدْنَا وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا ﴿۸﴾
(اگر توبه کنید بعد از بار دوم) امید است پروردگارتان به شما رحم کند. و اگر (به طغیان تان) باز گردید، ما نیز برای مجازات تان) باز میگردیم. و دوزخ را برای کافران زندان سخت ساخته‌ایم. (۸)

«عَسَىٰ رَبُّكُمْ أَن يَرْحَمَكُمْ» یأس و ناامیدی از رحمت الهی روا نمی‌باشد. خداوند متعال، حتی برای مفسدان نیز راه بازگشت را باز گذاشته است طوری که میفرماید: ای بنی اسرائیل! و اگر باز هم به سوی پروردگار خود برگشته او از فساد و ظلمی که کرده‌اید نادم و پشیمان شدید و بدی را با نیکی جایگزین ساختید یعنی اگر توبه کنید، امید است مورد رحمت و عفو الهی قرار گیرید. بدین وسیله الله متعال به آنها وعده داده است که در صورت بازگشت به سوی او عذاب آنها را ببخشاید و آن را بر طرف نماید. کلمه «عَسَىٰ» از جانب الله متعال معنی وجوب و تحقق را می‌دهد.

«وَإِنْ عُذْتُمْ عُدْنَا» ولی اگر به سوی فساد افروزی و گناه برای بار سوم باز گردید، ما هم سزا و انتقام را اعاده می‌کنیم.

مفسر شهیر جهان اسلام سید قطب (رحمه الله) در تفسیر خویش «فی ظلال القرآن» مینویسد: «آنها به افساد برگشتند و در مقابل، خدا مسلمانان را بر آنان چیره کرد و آنها را از تمام جزیره بیرون راندند. بعد از آن باز به فساد پرداختند،

آنگاه خدا بندگان دیگری را بر آنان مسلط کرد. تا عصر حاضر که خدا هتلم را بر آنان چیره نمود. و باز امروزه در قالب دوست اسرائیل به فساد می پردازند و حتما خدا افرادی را بر آنان مسلط میکند که به شدیدترین وجه آنها را عذاب دهد تا وعده‌ی خدا مطابق سنتش که تخلف پذیر نیست محقق شود.» ملاحظه مینمایم که: قهر الهی وابسته به عملکرد خود ماست.

«وَجَعَلْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ حَصِيرًا» و جهنم را زندان و بازداشتگاه کافران قرار داده‌ایم و هرگز نمی توانند از آن خارج شوند.

«حَصِيرًا»: مکان تنگ فراگیر. زندان سختی که نتوان از آن خارج شد (کهف ۲۹/، حج آیه: ۲۲). دوزخیان هیچ راه فراری ندارند. باید یاد آور شد: فسادی که توبه در پی نداشته باشد، در نهایت به کفر می انجامد.

همچنان باید گفت که: این آیه کریمه بر هشدار دادن مردم از ارتکاب گناه و بیان عواقب آن در دنیا و آخرت که چیزی جز ذلت و خواری و عذاب دوزخ نیست، دلالت دارد.

إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا ﴿٩﴾

بی تردید این قرآن، به راهی که آن استوارترین راههاست؛ هدایت می کند، و به مؤمنانی که کارهای شایسته انجام می دهند بشارت می دهد که برای آنها مکافاتی بزرگی است. (۹)

«إِنَّ هَذَا الْقُرْآنَ يَهْدِي لِلَّتِي هِيَ أَقْوَمُ» یعنی این قرآن مردمان را به مستقیم‌ترین و واضح‌ترین راه راهنمایی میکند؛ چرا که قرآن عادل‌ترین و درست‌ترین پیام برای بشریت است. پس ای بنی اسرائیل! چرا به قرآن ایمان نمی آورید، قطعاً این قرآن نازل شده بر رسول الله صلی الله علیه وسلم، برای مؤمنان و رهپویان

راهش آینه سعادت و فلاح و کامیابی و نجات است، بناءً اهل ایمان را به سوی هر خیر و صلاحی رهبری نموده و از هر بدی و منکری باز می‌دارد. «وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا كَبِيرًا» این قرآن به مؤمنانی که به مقتضای آن عمل میکنند مژده‌ی مکافاتی بزرگ را در بهشت به آنها میدهد. از فحوای آیه مبارکه در می‌یابیم که؛ اجر به ایمان و عمل نیاز دارد، طوریکه میفرماید «الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ» ولی برای دوزخی شدن، کفر به تنهایی کافی است.

از سیاق آیه مبارکه در یافتیم که؛ قرآن عظیم الشان در عرصه عقاید، عبادات، اخلاق، و اعمال به پایدارترین راه‌ها راهنمایی میکند که با فطرت قویم و عقل سلیم سازگار است. به همین جهت هیچ خیر و ارزشی را نمی‌یابید جز اینکه قرآن در دعوت به آن پیشگام بوده است و هیچ شری را نمی‌یابید جز اینکه قرآن از آن برحذر ساخته است.

وَأَنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ أَعْتَدْنَا لَهُمْ عَذَابًا أَلِيمًا ﴿١٠﴾

و برای آنانکه به قیامت ایمان نمی‌آورند، عذابی دردناک آماده کرده ایم. (۱۰) و برای آنکه از کسانی که به روز قیامت و بعث بعد الموت ایمان ندارند و اخبار و احکام مربوط به آن را که در قرآن کریم بیان شده باور نمی‌دارند و آنرا تکذیب میکنند خداوند متعال برای آنان عذاب پردردی را در آتش جهنم آماده کرده است. آیه متضمن ترغیب و ترهیب است. حاصل معنی آیه مبارکه اینست که: الله متعال مؤمنان را به دو نوع از بشارت مژده می‌دهد؛ یکی به پاداش دادن خودشان و دیگری به عذاب کردن دشمنان شان.

وَيَدْعُ الْإِنْسَانَ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا ﴿١١﴾

و انسان (بر اثر شتابزدگی) بدیها را طلب میکند آنگونه که نیکیها را می‌طلبد، و انسان (همیشه) شتابکار است. (۱۱)

«عَجُولاً»: بسیار عجله کننده. شتابگر. شتاب کردن، طلب چیزی است پیش از رسیدن وقت آن و از مقتضیات شهوت است. معنی آیه چنین نیز میتواند باشد: انسان همان گونه که نیکیها را طلب میکند، بر اثر شتابزدگی و عدم مطالعه کافی به طلب بدیها بر میخیزد، چرا که انسان ذاتاً عجول است.

قبل از همه باید گفت که: عجله و شتاب، از آفات فکر و عمل بشر است در قرآن از شتاب زدگی انسان و شرّ خواهی او بارها سخن بعمل آمده است: «وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالسَّيِّئَةِ قَبْلَ الْحَسَنَةِ» (رعد، ۶). یعنی از تو عذاب فوری میخواهند. در آیه ای دیگر از قول کافران میفرماید: «فَأَمْطِرْ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِّنَ السَّمَاءِ» (انفال، ۳۲). میگویند: خدایا اگر دین حقّ است، از آسمان بر ما سنگ بباران.

سرچشمه‌ی این شتاب‌ها، جهل و عناد و تعصّب است.

«وَيَدْعُ الْإِنْسَانُ بِالشَّرِّ دُعَاءَهُ بِالْخَيْرِ» مفسر تفسیر صفوآه التفاسیر در تفسیر این آیه مبارکه مینویسد: همان طور که برای خود دعای خیر میکند، دعای شر نیز میکند، و اگر دعای شرش مانند دعای خیرش مستجاب میگردد، ناپود میشود. ابن عباس (رض) گفته است: این دعا عبارت است از دعای انسان بر خود و فرزندش در موقع قهر و غضب اما قلباً دوست ندارد مستجاب شود. مانند اینکه میگوید: خدایا! او را نابود کن و او را از من بگیر، و امثال آن.

باید یاد آور شد که: انسان از خشم و خروش و شتاب و مدهوشی‌ای که دارد بعضی وقت‌ها به زیان خود یا به زیان فرزند یا مالش دعای بدبه عمل می‌آورد، همانسان که به خیر دعا مینماید لیکن حق تعالی از روی مهربانی‌ای که دارد هنگامی که او دعای بد میکند، به اجابتش شتاب نمی‌ورزد بلکه تنها وقتی دعایش را اجابت میکند که به خیر دعا نماید، و این بی‌شک لطف و رحمتی است بس بزرگ برای انسان.

در حدیث شریف به روایت جابر (رض) از رسول الله صلی الله علیه وسلم آمده است که فرمودند: «بر خود و اموال خود نفرین نفرستید که مبادا از جانب خدا با ساعتی همراه و موافق شوید که دعا در آن مورد اجابت قرار می گیرد». ولی بصورت کل باید گفت که: انسان، فطرتاً خیرگراست. «يَدْعُ الْإِنْسَانَ بِالشَّرِّ دُعَاءُهُ بِالْخَيْرِ» تشبیه شرخواهی انسان به خیرخواهی او، نشانه‌ی آن است که انسان در اصل، خیرگرا می باشد.

«وَكَانَ الْإِنْسَانُ عَجُولًا» و انسان طبیعتاً موجودی است شتاب کار و عجله پسند، بنا بر همین علت است که درزیاتر از موارد عواقب امور را نمیسنجد، بخصوص در برابر شهوت و خشم، ناپایدار و کمتر شکیباست. در ضمن باید یاد آور شد که: عجله در نهاد هر انسانی وجود دارد، ولی بر ما است که جای و محل استفاده‌ی صحیح و دقیق آنرا بشناسیم. این بدین معنی است که: طبیعت انسان برشتاب کاری سرشته شده و شتاب زدگی و عجله کاری اوست که شر و بدی را همچون خیر و خوبی برای خود درخواست می کند.

خوانندگان گرامی!

در آیات متبرکه (۱۲ الی ۱۷) در مورد موضوعات نعمتهای پروردگار با عظمت بر ما و دلایل قدرت او مورد بحث قرار گرفته است.

وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَاتَيْنِ فَمَحْوَنًا آيَةَ اللَّيْلِ وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً لِّتَبْتَغُوا فَضْلًا مِّن رَّبِّكُمْ وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ وَكُلَّ شَيْءٍ فَصَّلَنَاهُ تَفْصِيلًا ﴿١٢﴾

ما شب و روز را دو نشانه [قدرت و حکمت خود] قرار دادیم؛ پس نشانه شب را محو کردیم، و نشانه‌ی روز را روشنی بخش ساختیم، تا (در پرتو آن) از پروردگارتان فضل (و روزی) بجوید، و تا شمارش سالها و حساب را بدانید، و هرچیز را به تفصیل بیان کرده ایم. (۱۲)

«وَجَعَلْنَا اللَّيْلَ وَالنَّهَارَ آيَاتَيْنِ» خداوند متعال شب و روز را دو دلیل بزرگ بر یگانگی و کمال قدرت خود قرار دادیم.

«فَمَحَوْنَا آيَةَ اللَّيْلِ» مهتاب را که نشانه و علامت شب است تیره گون و تاریک قرار دادیم.

«وَجَعَلْنَا آيَةَ النَّهَارِ مُبْصِرَةً» و آفتاب را که نشانه روز است درخشان و روشنگر ساخته است، تا دیدن و رؤیت میسر گردد.

«لِتَبْتَغُوا فَضْلًا مِنْ رَبِّكُمْ» تا انسان در روز راه‌های کسب و کار، ایاب و ذهاب و اداره منافعش را ببیند. «وَلِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ» و در شب به آغوش خواب بازگشته آرامش یابد و کار و تلاشش به ساحلی آرام لنگر اندازد، و تا حق تعالی از پی در پی آمدن شب و روز، بندگان را بر شمار سال‌ها و حساب روزها و ماه‌ها راه نماید.

شب و روز، تقویمی طبیعی، دائمی، همگانی، آسان و قابل فهم، و وسیله‌ای برای نظم و برنامه‌ریزی میباشد. طوری که فرموده است: «لِتَعْلَمُوا عَدَدَ السِّنِينَ وَالْحِسَابَ».

قابل توجه و دقت است که: تدبیر نظام آفرینش، بی هدف نیست و در این تدبیر، محور هدف‌ها انسان است.

قابل تذکر است که چرا در قرآن عظیم الشان معمولاً شب مقدم بر روز تذکر یافته است، حکمت در این است که: تاریکی زمین از خودش است ولی روشنایی زمین از نور آفتاب می باشد.

مفسر «تفسیر انوار القرآن» می نویسد: بنابر قول اول در تفسیر «نشانه شب» که مراد از آن خود شب است نه مهتاب، مراد سال‌های شمسی است ولی بنابر قول دوم که مراد از «نشانه شب» مهتاب است، سالها به حساب قمری است.

فرق در میان «عدد» و «حساب» این است که: عدد عبارت از شمارش همانندهای چیزی است که در مجموع تشکیل دهنده آن چیزند اما حساب: عبارت از شمارش یک دسته معینی است که یک چیز از آنها ساخته میشود. پس سال نظر به اینکه از روزها متشکل است، (۳۶۵) روز میباشد و این عدد است اما نظر به این که یک سال از دوازده ماه تشکیل یافته و هر ماهی سی روز است و هر روزی (۲۴) ساعت، از این نظر حساب است.

«وَكُلُّ شَيْءٍ فَصْلَانُهُ تَفْصِيلاً» باید گفت که؛ در نظام هستی، همه چیز منظم، قانون مند و تفکیک شده است تا اصطکاک و تداخل و فروپاشی پیش نیاید. و خداوند متعال همه چیز را به طور شافی و کافی بیان کرده و روشنگرانه توضیح داده است. و یک ذره از امور این وجود را برای تصادف و تخمین رها نکرده ایم. بلکه همه چیز را با تدبیری استوار و به میزانی مقرر خلق کرده ایم. با تمام قوت باید گفت که: روزی، از سوی خداست، به زرنگی خود مغرور نشویم.

وَكُلِّ اِنْسَانٍ اَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنشُورًا ﴿۱۳﴾

اعمال هر انسانی را به گردنش قرار داده ایم، و روز قیامت کتابی برای او بیرون می آوریم که آنرا در برابر خود گشاده می بیند. (۱۳)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«الزمناء»: ملازم او ساخته ایم. همراه او کرده ایم. این بدین معنی است که: اعمال انسان در دنیا و آخرت از او جدا نمی شود، ثمره و نتیجه اعمال خوب و بد آنها را می بیند.

«طائر»: عمل. خوشبختی و بدبختی ناشی از عمل (اعراف/۱۳۱). کلمه ی «طائر» در آیه مبارکه، کنایه از عمل انسان می باشد، زیرا اعمال انسان همچون پرنده

پرواز دارد تا به صاحبش برسد و پرونده عمل هر کس، از خیر و شر، به گردنش آویخته می شود.

«کِتَاباً»: هدف از آن نامه اعمال و کارنامه احوال انسان است (جائیه / ۲۸ و ۲۹). «مَنْشُوراً»: گشوده و باز. مراد این است که کارنامه عمل انسان در این جهان مکتوم و پوشیده است و در آن جهان عمل نامه انسان باز و گشوده می باشد.

تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

«وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ» همه‌ی انسان‌ها با عمل نامه اعمال، در محشر حضور پیدا میکنند. خداوند متعال میفرماید که: هر انسانی در گرو عمل خویش است و مطابق آن پاداش می بیند. و عمل با او همراه است و مانند قلاده به گردنش آویزان است و هرگز از او جدا نمی شود. در این هیچ جای شکی نیست که برای الله متعال همه‌ی عمل‌ها روشن است، به گردن آویختن نامه‌ی اعمال، برای فهمیدن خود انسان است.

در حدیث شریف آمده است: «عمل هیچ روزی نیست مگر این که [در پایان آن روز] بر آن مهر زده می شود و چون مؤمن مریض شود، فرشتگان میگویند: پروردگارا! بنده خویش «فلان» را از عمل بازداشته‌ای! پروردگار با عظمت میفرماید: برایش به مانند عملی که در حال سلامتی انجام می داد، مهر زیند تا آن که شفا یابد یا بمیرد».

«وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنْشُورًا» که در روز قیامت نامه‌ی اعمالش که حاوی حسنات و گناهانش می باشد، برایش نمایان و گشوده میشود و اعمال خود را آشکارا می بیند و توانایی پنهان کردن یا نادیده گرفتن آن را ندارد. انسان در روز قیامت از دیدن و مشاهده اعمال نامه خویش شامل ثوابها و نیکی‌های باشد خوشحال و شادمان میگردد، و از ملاحظه بدی‌ها و گناهان خویش که درج اعمال نامه باشد توبیخ و سرزنش میگردد.

گلو بند قرار گرفتن نامه اعمال:

مفهوم گلو بند قرار گرفتن نامه اعمال اینست که انسان در هر کجا و هر جای که باشد، صحیفه اعمال اش با او همراه میباشد، و عمل او در آن ثبت میگردد، و هر گاه که بمیرد، دوسیه اعمال اش بسته و نگاه داشته میشود، سپس در روز قیامت صحیفه عمل هریکی به دست او داده میشود، که خودش آن را خوانده و در دل خود قضاوت کند، که مستحق ثواب است یا مستحق عذاب.

از حضرت قتاده (رض) منقول است که در آن روز مردمان بی سواد هم نامه اعمال خود را میخوانند، در این مقام اصفهانی به روایت حضرت ابوامامه (رض) نقل کرده است، که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده است: در روز قیامت وقتی که نامه بعضی از مردم به دست آنها داده میشود، میبیند که بعضی از اعمال نیک او در آن ثبت و درج نیست عرض میکند: پروردگارا فلان فلان عمل من در این درج نیستند، از طرف حق تعالی جواب داده میشود که ما آن اعمال از این جهت محو کردیم که تو غیبت مردم را میکردی. (مظهری)

أَقْرَأُ كِتَابَكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا ﴿١٤﴾

[به او میگویند: کتاب خود را بخوان، کافی است که امروز خودت حسابگر خود باشی. (۱۴)]

قبل از همه باید گفت: طوریکه یاد آور شدیم؛ در قیامت، همه ی مردم قادر به خواندن نامه ی اعمال خود میشوند. و در قیامت به انسان گفته می شود: نامه اعمالت را بخوان، کافی است که امروز، خودت حسابگر خویش باشی. و دیگر به شاهد و محاسب ضرورتی دیده نمیشود. یعنی در قیامت وجدانها بیدار می شود..

مفسران مینویسند خواندان نامه اعمال برای همه است، چه آنان که اگر بی سواد و ناخوان هم باشد هم نامه اعمال خویش را میخواند. یعنی: هرانسانی با ملاحظه اعمال نامه خویش میتواند که نتیجه و حاصل کار خود را بشناسد و آن را حسابرسی کند پس نیاز به کسیکه او را در این کار کمک نماید، ندارد. قیامت، تنها محکمه است که مجرم علیه خودش حکم صادر می کند.

خصوصیات نامه اعمال:

با در نظر داشت فحوای آیات متبرکه و احادیث نبوی و سایر روایات علمای کرام خصوصیات نامه اعمال را میتوان چنین جمع بندی و خلاصه نمود:
- قبل از همه باید گفت که: حساب و کتاب، برای همه است و استثنا ندارد. بناءً در اعمال نامه؛ تمام اعمال. کردار انسان و حتی آثار اعمال، در نامه اعمال ثبت و درج میگردد. طوریکه در (آیه: ۱۲ سوره یس) میفرماید: «إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَنَكْتُبُ مَا قَدَّمُوا وَآثَارَهُمْ»؛ ما مردگان را زنده میکنیم و آنچه را از پیش فرستاده اند و تمام آثار آنها را می نویسیم».

- البته ثبت و درج کردار انسانها در نامه اعمال وی چنان دقیق و جامع است که کوچکترین خطا، لغزش و نقصانی در آن صورت نمیگیرد. از این رو گنهکاران پس از مشاهده آن، سخت تعجب و خوفناک میشوند: «وَوَضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يَا وَيْلَتَنَا مَا لِهَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا»؛ و کتاب (کتابی که نامه اعمال همه انسانها است) در آنجا گذارده میشود، اما گنهکاران را می بینی که از آنچه در آن است ترسان و متوحش اند و میگویند: ای وای بر ما! این چه کتابی است که هیچ عمل کوچک و بزرگی نیست مگر اینکه آنرا شماره کرده است. (سوره کهف ۴۹)

- اعمال نامه بر آنچه که بشر انجام داده، چنان گویا و روشن است که هیچ کس نمیتواند آن را انکار کند زیرا نامه اعمال دقیقاً نسخه برداری از اعمال انجام شده است: «هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ»؛ این کتاب ماست که به حق با شما سخن میگوید (و اعمال شما را بازگو میکند) ما آنچه را انجام می دادید نسخه بر می داشتیم! (سوره جاثیه آیه ۲۹).

- کاتبین اعمال نامه دو فرشته اند که در طرف راست و چپ هر انسانی حاضرند. «إِذْ يَتَلَقَى الْمُتَلَقِيَانِ عَنِ الْيَمِينِ وَعَنِ الشِّمَالِ قَعِيدٌ × مَا يَلْفِظُ مِنْ قَوْلٍ إِلَّا لَدَيْهِ رَقِيبٌ عَتِيدٌ»؛ به خاطر بیاورید هنگامی که دو فرشته راست و چپ که ملازم انسان هستند اعمال او را دریافت می دارند. هیچ سخنی را انسان تلفظ نمی کند مگر اینکه نزد آن فرشته ای مراقب و آماده برای انجام ماموریت است. (سوره ق ۱۷ - ۱۸).

انواع نامه اعمال:

از فحوای آیات قرآنی معلوم می گردد که برای هر انسان سه نوع کتاب یا نامه عمل وجود دارد:

اول. نامه ای که مخصوص هر انسانی است و تمام جزئیات اعمال او در آن منعکس است: «وَكُلَّ إِنْسَانٍ أَلْزَمْنَاهُ طَائِرَهُ فِي عُنُقِهِ وَنُخْرِجُ لَهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ كِتَابًا يَلْقَاهُ مَنْشُورًا × أَقْرَأَ كِتَابِكَ كَفَىٰ بِنَفْسِكَ الْيَوْمَ عَلَيْكَ حَسِيبًا»؛ اعمال هر انسانی را به گردنش قرار داده ایم و روز قیامت کتابی برای او بیرون می آوریم که آن را در برابر خود گشوده می بیند. (این همان نامه اعمال او است، به او میگوئیم) کتابت را بخوان! کافی است که امروز خود حسابگر خود باشی) (سوره اسراء ۱۳ - ۱۴).

تعبیر «کل انسان» (هر انسانی) و همچنین «کتابک» (نامه اعمال خودت) دلیل روشنی به این نامه اعمال اختصاصی است. همه ی اعمال و حرکات انسان ثبت

می شود. گرچه ثبت اعمال در دنیا برای انسان محسوس نیست، ولی در قیامت، کارنامه‌ی عمل او گشوده و افشا خواهد شد.

دوم: نامه ای که مربوط به امت هاست که مجموعه اعمال یک امت در آن جمع است: «كُلُّ أُمَّةٍ تُدْعَىٰ إِلَىٰ كِتَابِهَا»؛ هرامتی به سوی کتابش خوانده میشود. (سوره جاثیه ۲۸) تعبیر به «کتاب» به صورت مفرد نه جمع، آن هم برای یک امت شاهد مقصود است.

سوم: کتاب واحدی که مجموعه اعمال همه انسانها. تمام امت ها از ابتدا تا انتهای تاریخ در آن ثبت است و درحقیقت به منزله دفتر کل همگانی و مرکزی محسوب میشود: «وَوَضِعَ الْكِتَابَ فَتَرَىٰ الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ»؛ و کتاب (کتابی که نامه اعمال همه انسانها است) در آنجا گذارده میشود اما گنهکاران را می بینی که از آنچه در آن است ترسان و متوحش اند. (سوره کهف: ۴۹)

ثبت یک عمل در سه نامه و کتاب، برای تاکید بر این مطلب است که انسان بداند که اعمال او در کتاب های متعددی ثبت و ضبط میشود و امکان ندارد کاری از او سر بزند و روز قیامت حساب نشود.

حقیقت نامه اعمال:

نامه اعمال در قیامت چیزی مانند ورق های کاغذ و دفتر و کتاب معمولی نیست زیرا اگر به شکل دفتر و اوراق باشد هزاران برگ لازم است که اعمال یک عمر را در آن بنویسند و چنین کتابی برای همه به آسانی قابل مطالعه نیست، در حالیکه از آیات قرآنی به خوبی استفاده می شود که اعمال انسان در آن چنان ثبت است که با یک نگاه میتوان بر آن واقف شد.

نحوه تسلیمی نامه اعمال:

نحوه تسلیمی نامه‌ی اعمال به بندگان، گوناگون است. نامه‌ی اعمال انسان‌های مؤمن از روبرو و به دست راست آنان داده میشود و با آنان به آسانی

محاسبه میشود و او شاداب و شادمان به سوی آشنایان و خویشان مؤمن خود در بهشت بر میگردد: «فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ۖ فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا وَيَنْقَلِبُ إِلَىٰ أَهْلِهِ مَسْرُورًا (۹) [الانشقاق: ۷-۹]». «هر کس نامه‌ی اعمالش به دست راستش داده شود. با او حساب ساده و آسانی خواهد شد و شادمان به سوی آشنایان و خویشان مؤمن خود بر میگردد».

آنگاه که مؤمن از محتوای نامه‌ی اعمالش آگاه میشود، خوشحال است و با صدایی بلند دیگران را از دلیل خوشحالی خود آگاه میسازد: «فَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ ۖ فَيَقُولُ هَٰؤُلَاءِ مِمَّنْ قَرَّعُوا كِتَابِيهِ ۗ إِنِّي ظَنَنْتُ أَنِّي مُلِقٌ حِسَابِيهِ ۗ فَهُوَ فِي عِيشَةٍ رَّاضِيَةٍ ۚ فِي جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ۖ قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ ۚ كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ ۚ (۲۴) [الحاقه: ۱۹-۲۴]».

«پس هر کس نامه‌ی اعمالش را به دست راست خویش دریافت کند، میگوید: نامه‌ی اعمالم را بگیری و بخوانید. من یقین داشتم که حساب اعمالم را می‌بینم. پس آن شخص در زندگی پسندیده‌ای خواهد بود؛ در بهشتی برین که میوه‌هایش، در دسترس است. به پاداش اعمالی که در ایام گذشته (در دنیا) پیش فرستاده‌اید، گوارا بخورید و بیاشامید».

نامه‌ی اعمال کافران، منافقان و گمراهان از پشت سر و به دست چپشان داده میشود. کافر در آن هنگام خود را نفرین و آرزوی هلاکت میکنند: «وَأَمَّا مَنْ أُوتِيَ كِتَابَهُ بِشِمَالِهِ ۖ فَيَقُولُ يَلَيْتَنِي لِمَ أُوتِيَ كِتَابِيهِ ۗ ۚ لَمْ أَدرِ مَا حِسَابِيهِ ۗ يَلَيْتَهَا كَانَتْ الْقَاضِيَةَ ۗ ۚ مَا أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيهِ ۗ ۚ هَلَكَ عَنِّي سُلْطَانِيهِ ۗ ۚ خُدُوهُ فَغُلُّوهُ ۗ ۚ ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلُّوهُ ۗ (۳۱) [الحاقه: ۲۵-۳۱]». «و اما کسی که نامه‌ی اعمالش را با دست چپ خویش دریافت کند، میگوید: ای کاش نامه‌ی اعمالم به من داده نمی‌شد و نمیدانستم حسابم چیست؟ ای کاش مرگم در دنیا، پایان کارم بود. مال و

ثروتم، به من سودی نبخشید. جاه و قدرتم از دستم رفت. (فرمان میرسد:) او را بگیرید و در بند و زنجیرش کنید. سپس او را به دوزخ بیفکنید». هنگامی که نامه‌ی اعمال به انسان‌ها داده شود، به آنان گفته میشود: «هَذَا كِتَابُنَا يَنْطِقُ عَلَيْكُمْ بِالْحَقِّ إِنَّا كُنَّا نَسْتَنْسِخُ مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ (۲۹) [الجاثیه: ۲۹]». (این کتاب ماست و اعمال شما را به درستی بازگو میکند. هر آنچه که انجام میدادید، مینوشتیم).

تصویر امام قرطبی از صحنه‌ی محاسبه:

امام قرطبی، صحنه‌ی محاسبه را چنین ترسیم میکند: بندگان از قبرها به سوی میدان محشر و توقفگاه بزرگ برانگیخته میشوند. تا آن زمان که الله بخواهد، در آن میدان، لوچ و پابره‌نه می ایستند و هنگامه‌ی حساب فرا میرسد. دستور داده میشود تا نامه‌های اعمال، که فرشتگان گرامی آنها را نوشته‌اند، حاضر شوند. برخی انسان‌ها نامه‌ی اعمال را به دست راست و برخی دیگر به دست چپ و از پشت سر دریافت میکنند. سپس هر کسی نامه‌ی اعمال خود را نگاه کرده و میخواند.

«الحظه‌ای را تصور کن که لخت و عریان در میدان محشر، با دلی پریشان و عقلی سرگردان ایستاده‌ای، در حالیکه آتش دوزخ از شدت خشم و کینه بر گنهکاران می‌غرد و شعله می‌پراکند و پروردگار عرش، با خشم می‌گوید: ای بنده! نامه‌ی اعمال را به آرامی بخوان و نگاه کن که آیا چیزی جز آنچه که انجام داده‌ای، در آن می‌یابی؟ پس از آن که نامه‌ی اعمال را خواندی و بدان اعتراف نمودی، الله عظیم الشأن ندا سر میدهد: ای فرشتگان! بندگان گنهکار را به میان آتش تشنه سرازیر نمایید. پس مشرکان در آتش سوزان، سوخته میشوند و مؤمنان در بهشت جای می‌گزینند».

ای برادر مسلمان! اندکی آن صحنه را تصور کن؟ صحنه‌ای که نامه‌های اعمال تقسیم می‌شوند، ترازوهای عدل الهی نصب می‌گردند و تورا در برابر دیدگان تمام انسان‌ها فرا می‌خوانند: فلانی فرزند فلان کجاست؟ برای محاسبه‌ی اعمال نزد الله متعال حاضر شود. برای حاضر کردن تو فرشتگانی گماشته شده‌اند. آنان تو را به پیشگاه الله قهار می‌آورند. تشابه اسمی تو با دیگر بندگان، فرشتگان را از آوردن تو باز نمی‌دارد.

لحظه‌ای که ندادهنده تو را فرا می‌خواند، قلبت از این ندا به لرزه در می‌آید. آنگاه که اطمینان پیدا میکنی که منظور ندادهنده تو هستی، شانه‌هایت از ترس به لرزه در می‌آیند. اعضای بدنت تکان می‌خورند، رنگ چهره‌ات دگرگون میشود، گویی قلبت میخواهد پرواز کند. برای حضور در پیشگاه پروردگار، از میان صف‌ها میگذری. تمام آفریدگان به تونگاه میکنند و تو در پیشاپیش آنان هستی. چون میدانی به کجا برده میشوی، ترس و وحشت وجودت را فرا میگیرد. بلی، ای انسان! لحظه‌ای چنان بیندیش که در پیشگاه پروردگارت هستی، نامه‌ی اعمالت را در دست داری. هیچ‌نهان و آشکاری را رها نکرده و تمام اسرار را آشکار نموده است. آنرا با زبانی خسته و گنگ و قلبی شکسته، میخوانی. احساس خطر و وحشت، تو را فراگرفته است. چه بسیار گناهایی که تو آنها را فراموش کرده‌ای، اما امروز به یاد می‌آوری. چه بدی‌هایی که پنهان کردی، اما نامه‌ی اعمالت آنها را هویدا می‌سازد.

بسیاری از اعمال هستند که گمان می‌کردی مایه‌ی سلامتی و نجات تو هستند، اما در آن ایستگاه عظیم، آن اعمال هیچ شده‌اند. پس وای از آن پشیمانی و وای بر افسوسی که به خاطر کوتاهی در اطاعت پروردگار با آن روبرو خواهی شد.

در آن هنگام، هر کس نامه‌ی اعمالش به دست راستش داده شود، میداند که اهل بهشت است، آنگاه میگوید: بیایید نامه‌ی اعمال مرا بخوانید. نامه اعمالش را میخواند. اگر این شخص در زندگی دنیا کارهای نیک انجام داده است، دیگران را به سوی نامه‌ی اعمال خود فرا میخواند و به خواندن آن سفارش مینماید. با نام خود و پدرش خوانده میشود. به پیش میرود، وقتی ندادهنده نزدیک می شود، کتاب سفیدی به او میدهد.

درون آن بدی و بیرون آن نیکی است. در قدم اول بدی‌ها را میخواند، پس میترسد، چهره‌اش دگرگون میشود. وقتی به پایان نامه‌ی اعمال میرسد، می‌بیند که نوشته شده است: این‌ها بدی‌های تو بودند و همانا تو را مورد مغفرت قرار دادم. بسیار خوشحال میشود. نامه‌ی اعمالش را بر میگردداند و در صفحه آخر، نیکی‌هایش را می‌بیند و میخواند. به خوشحالی و شادمانی‌اش افزوده میشود.

وقتی به پایان کتاب میرسد و در آن چنین می‌بیند: این‌ها نیکی‌های تو هستند و برای تو چند برابر افزوده شده‌اند. چهره‌اش درخشان و نورانی میشود، تاجی بر سرش گذاشته میشود، لباس بهشت بدو میپوشانند و تمام مفاصل او با زیور آراسته میشوند و به اندازه‌ی شصت ذراع به قامت او، که همانا قامت آدم علیه السلام بود، افزوده میشود و به او میگویند: نزد دوستان و خویشان برو و به آنان مژده بده که برای هر یک از آنان چنین چیزهایی در نظر گرفته شده است. وقتی بر میگردد، چنین ندا میدهد: «فَيَقُولُ هَآؤُمُ اقْرَءُوا كِتَابِيَهٗ ۱۹ اِنِّىٓ ظَنَنْتُ اَنِّىٓ مَلَكٌ حِسَابِيَهٗ» [الحاقه: ۱۹-۲۰]. «میگوید: نامه‌ی اعمالم را بگیرید و بخوانید. من یقین داشتم که حساب اعمالم را می‌بینم».

الله در باره‌ی این شخص میگوید: «فَهُوَ فِىٓ عَيْشَةٍ رَّاضِيَةٍ ۲۱ فِىٓ جَنَّةٍ عَالِيَةٍ ۲۲ قُطُوفُهَا دَانِيَةٌ ۲۳» [الحاقه: ۲۱-۲۳]. «پس آن شخص در زندگی پسندیده‌ای خواهد بود؛ در بهشتی برین که میوه‌هایش، در دسترس است».

از دوستان و خویشاوندان سؤال میکند: آیا مرا میشناسید؟ آنها میگویند: تو چه کسی هستی که انعام والطف الهی تو را فرا گرفته است؟ میگوید: من فلانی فرزند فلان هستم و همه‌ی شما را به چنین نعمت‌هایی بشارت میدهم: «كُلُوا وَاشْرَبُوا هَنِيئًا بِمَا أَسْلَفْتُمْ فِي الْأَيَّامِ الْخَالِيَةِ ۲۴» [الحاقه: ۲۴]. «به پاداش اعمالی که در ایام گذشته (در دنیا) پیش فرستاده‌اید، گوارا بخورید و بیاشامید».

اما اگر آن شخص دعوت‌گر گناه باشد و افراد زیادی از وی پیروی کنند. با نام خود و پدرش خوانده میشود. پس برای حساب اعمالش پیش میرود. نامه‌ی اعمال سیاهی، که با خط سیاه نوشته شده است، به او میدهند. درون آن نیکی و بیرون آن بدی نوشته شده است. در آغاز نیکی‌هایش را میخواند و گمان میکند که در آینده‌ی نزدیک نجات می‌یابد. اما وقتی به پایان نامه میرسد، چنین مییابد: این نیکی‌های تو هستند که نابود شدند. چهره‌اش سیاه میشود، غم و اندوه او را در بر میگیرد و از هرگونه خیری مأیوس میگردد. نامه‌ی اعمالش را بر میگردداند و بدی‌هایش را میخواند. به غم و اندوهش افزوده می‌شود.

وقتی به پایان نامه‌ی اعمالش میرسد، چنین می‌بیند: این‌ها بدی‌های تو هستند که بر عذابت افزوده‌اند. سپس، در حالیکه چشمانش نیلگون، چهره‌اش سیاه و لباسی از قیر بدو پوشانده میشود، به سوی دوزخ رانده میشود. به او میگویند: نزد پیروان و همراهانت برو و به آنا خیر بده که برای هر کدام از آنان چنین چیزهایی هست. میرود و میگوید: «يَلَيِّنِي لِمَ أُوتِ كِتَابِيهِ ۲۵ وَكَمْ أَدْرَمَا حِسَابِيهِ ۲۶ يَلَيَّتْهَا كَانَتْ الْقَاضِيَةَ ۲۷ مَا أَغْنَىٰ عَنِّي مَالِيهِ ۲۸ هَلَكْتُ عَنِّي سُلْطَانِيهِ ۲۹ خَذُوهُ فَعُلُوهُ ۳۰ ثُمَّ الْجَحِيمَ صَلُّوهُ ۳۱ ثُمَّ فِي سِلْسِلَةٍ ذَرْعُهَا سَبْعُونَ ذِرَاعًا فَاسْلُكُوهُ ۳۲» [الحاقه: ۲۵-۳۲]. «ای کاش نامه‌ی اعمالم به من داده نمی‌شد. و نمی‌دانستم حسابم چیست؟ ای کاش مرگم در دنیا، پایان کارم بود. مال و ثروتم، به من سودی نبخشید. جاه و قدرتم از دستم رفت. (فرمان می‌رسد): او

را بگیرید و در بند و زنجیرش کنید. سپس او را به دوزخ بیفکنید. آن گاه او را در زنجیری که طولش هفتاد گز است، به بند بکشید». حسن و ابن عباس (رض)، در تفسیر «ذراع» گفته اند: هفتاد ذراع به ذراع فرشتگان.

آنگاه پیروان و همراهانش را ندا میدهد و میگوید: آیا مرا میشناسید؟ آنها میگویند: خیر، اما تو را چه شده است، که این قدر غمگین هستی؟ تو چه کسی هستی؟ میگوید: من فلانی فرزند فلانم و هر کدام از شما این چنین سرنوشتی دارید.

اما کسی که نامه اعمالش از پشت سر به او داده شود، دستش را از شانه چپ بیرون می برد و نامه اعمالش را از پشت سر می گیرد. امام مجاهد میگوید: صورتش به طرف گردن «قفا» برگردانده می شود و نامه اعمالش را می خواند.

ای انسان! لحظه‌ای به خود بیندیش. اگر از نیکان و نیک بختان باشی، با چهره‌ای شادمان و شاداب در برابر دیدگان آفریدگان بیرون می آیی و به درجه‌ی کمال و حسن جمال وارد میشوی، نامه اعمالت را در دست راست داری. فرشته‌ای شانه‌ات را گرفته و در برابر دیدگان آفریدگان چنین ندا میدهد: این فلانی فرزند فلانی است، به سعادت رسیده است که هرگز روی بدبختی را نخواهد دید.

اما ای انسان! اگر از نگون بختان باشی، چهره‌ات سیاه میشود، نامه اعمالت به دست چپ و از پشت سر داده میشود و آفریدگان آنرا لگدمال میکنند. تو برای نابودی خود ندا میدهی. فرشته‌ای بازوهایت را گرفته و در برابر دیدگان آفریدگان ندا میدهد: ای مردم! آگاه باشید، فلانی فرزند فلانی به بدبختی و رسوایی دست یافت و هرگز روی خوش بختی را به خود نخواهد دید.

(التذکره قرطبی (۲۵۵) کتاب: سیمای روز رستاخیز «القیامه الکبری» نوشته: دکتر عمر سلیمان اشقر)

مَنْ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا ﴿١٥﴾

هر کس هدایت یافت، فقط به نفع خودش هدایت می یابد و هر کس گمراه شد، فقط به زیان خودش گمراه میشود. (و ضررش متوجه خود او است) و هیچکس بار گناهی دیگری را به دوش خود بر نمی دارد؛ و ما بدون اینکه پیامبری را [برای هدایت و اتمام حجت به سوی مردم] بفرستیم، عذاب کننده [آنان] نبودیم. (۱۵)

انسان در انتخاب راه، آزاد است:

«مَنْ اهْتَدَى فَإِنَّمَا يَهْتَدِي لِنَفْسِهِ وَمَنْ ضَلَّ فَإِنَّمَا يَضِلُّ عَلَيْهَا» همانطوریکه هدایت پذیری به سود خود انسان، کفر و اعراض هم، به زیان خود انسان میباشد، و سود و زیانی آن به الله متعال نمیرسد. هر کس به راه راست پایبند بوده و از حق پیروی کند، دست مزد و محصول کارش به خودش محدود و منحصر است و هر کس به بیراهه رفته و پیرو گمراهی شده باشد پس گنااهش نیز فقط بردوش خود اوست. یعنی: فرجام گناه و گمراهی وی مربوط به خودش هست. «وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَىٰ» هر کس، گرفتار عمل خویش است، هیچ کس بار گناه دیگری را به دوش نمیکشد و جنایتکار جز به خود جنایت نمیکند. و هرگز کسی به گناه دیگری عذاب نمیشود مگر آنکه عامل گمراه سازی وی باشد. وزر: بار و سنگینی است، که مراد از آن در اینجا گناه است.

«وَمَا كُنَّا مُعَذِّبِينَ حَتَّىٰ نَبْعَثَ رَسُولًا» قبل از همه باید گفت که: عقل، به تنهایی برای سعادت بشر کافی نیست، در جنب عقل؛ هدایت انبیا لازم و ضروری

میباشد و خدای متعال هیچ انسانی را عذاب نمیکند، مگر این که در بین آنان پیامبران مبعوث نماید تا روز قیامت را یادآور شوند و مردم را از ارتکاب جرایم بر حذر دارند و دلیل و حجت بر آنان اقامه شود. باید گفت: لازمه‌ی آخرت، آمدن انبیاست، چون برای بازخواست شدن انسان، قبلاً باید شرح وظایفش را از طریق پیامبران دریافت کند. قابل یادآوری است که: این آیه بیانگر اصل مسئولیت شخصی و فردی است که پروردگار با عظمت از روی عدل و رحمتش آن را وضع کرده است. شأن نزول آیه مبارکه:

از ابن عباس (رض) در بیان شأن نزول این آیه مبارکه روایت شده است که فرمود: این آیه درباره ولید بن مغیره نازل شد آن گاه که به مردم مکه گفت: به محمد کافر شوید و گناه همگی شما بر دوش من! «و ما عذاب کننده نیستیم مگر آن که پیامبری را بفرستیم» این حقیقت نیز از عدل حق تعالی خبر میدهد. شأن نزول آیه ۱۵:

۶۴۷- ابن عبدالبر به سند ضعیف از عایشه (رض) روایت کرده است: خدیجه (رض) درباره سرنوشت اطفال مشرکان از رسول الله (پرسید. پیامبر (ص) گفت: آنها با پدران شان هستند. پس از چندی این سؤال را تکرار کرد. آنحضرت فرمود: خدا داناست که آنها مرتکب چه اعمالی می شدند. پس از استحکام بیشتر اسلام باز هم در این مورد از پیامبر پرسید. خدای بزرگ «وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى» را نازل گردانید. پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: آنها بر فطرتند و یا گفت آنان در بهشت اند. (جداً ضعیف است، سیوطی در «در المنثور» ۳۰۴/۴ اسناد آن را ضعیف شمرده است و حافظ ابن حجر هم در فتح الباری ۲۹۱/۳ این را ضعیف میدانند، علت آنرا سلیمان بن ارقم گفته که او متروک است. به «فتح القدیر» ۱۴۹۶ مراجعه فرماید.

سرنوشت اهل فترت و نوزادان کافران در آخرت:

در مورد اطفال مشرکین و اهل فترت و کسانی که رسالت اسلام به آنها نرسیده است، صحیحترین اقوال علماء اینست که آنها در روز قیامت امتحان میشوند، اگر امر خداوند را استجابت کنند وارد بهشت میشوند ولی اگر استجابت نکنند وارد دوزخ میشوند، و این قول اختیار ابن تیمیه و ابن القیم جوزیه و گروهی از علماء سلف و خلف میباشند، و نحوه امتحان این چنین است که به آنها گفته میشود که وارد دوزخ بشوند، و کسانی که وارد میشوند امر خداوند را استجابت کرده اند لذا بهشتی خواهند شد، و کسانی که این امر را استجابت نکند دوزخی خواهند شد، البته کسانی که در این امتحان وارد دوزخ میشوند ضرری به آنها نمیرسد، فقط خداوند مطیع بودن و نبودن آنها را امتحان میکند.

سرنوشت اولاد مشرکین:

امام بخاری بابی را تحت عنوان «ما قیل فی اولاد المشرکین» مطرح نموده و حدیث زیر را از ابن عباس رضی الله عنه نقل کرده است: «سئل رسول الله عن اولاد المشرکین، فقال: الله اذ خلقهم اعلم بما کانوا عاملین». (درباره فرزندان نابالغ مشرکین از رسول الله صلی الله علیه وسلم سوال شد؟ فرمودند: خداوند در موقع آفریدن آنها دانسته که چه عملی را انجام می دهند).

ابو هریره (رض) نقل میکند که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «کل مولود یولد علی الفطرة، فابواه یهودانه، او ینصرانه او یمجسانه، کمثل البهیمه، تنتج البهیمه هل تری فیها جدعاء» (هر نوزادی با فطرتی سالم به دنیا می آید. پدر و مادرش او را به یهودی، نصرانی و یا مسیحی تبدیل میکنند. مانند: حیوانات که حیوانی را متولد میکند، آیا در میان آنها حیوانی را دیده اید که گوشش بریده شده باشد). (بخاری، کتاب الجنایز. فتح الباری: ۳/۲۴۶).

بر اساس اظهارات ابن حجر، بخاری با نقل این روایات اشاره به این دارد که او در این مساله اظهار نظر نمیکند. اما بعد از تفسیر سوره روم بهشتی بودن آنها را قاطعانه اعلام داشته است. ایشان احادیث این باب را به گونه‌ای ترتیب داده که حکایت از بهشتی بودن کودکان مشرکین دارند، زیرا امام بخاری ابتدا احادیث دال بر توقف و بعد از آن احادیث مرجح به بهشتی بودن و در پایان احادیث یقین بخش برای بهشتی بودن آنها را نقل کرده است، آنجا که حدیث زیر را گزارش داده: «و اما الولدان الذین حوله فکل مولود یولد علی الفطرة، فقال بعض المسلمین: واولاد المشرکین؟ فقال: واولاد المشرکین». (و فرزندان که پیرامون آنها هستند، پس هر فرزندی با فطرت پاک به دنیا می‌آید. بعضی از مسلمانان پرسیدند: آیا کودکان مشرکین نیز آنجا هستند؟ فرمود: آری).

ابن حجر میگوید: حدیث روایت شده از ابو یعلی از انس به سند مرفوع مؤید دیدگاه امام بخاری است. «سالت ربی اللاهین من ذریة البشر ان لایعذبهم فاعطانیهم» (رسول الله صلی الله علیه وسلم میفرماید: از پروردگرم تقاضا کردم که فرزندان نابالغ انسانها را عذاب ندهد، پروردگار این سوال مرا پذیرفت). «اللاهین» بنابر تفسیر ابن عباس همان اطفال هستند.

احمد به سندی حسن از طریق خنساء دختر معاویه بن صریم از عمه‌اش نقل کرده که می‌گوید: از پیامبر صلی الله علیه وسلم پرسیدم: ای رسول خدا! چه کسی در بهشت است؟ فرمود: «النبی فی الجنة و الشہید فی الجنة، و المولود فی الجنة». فتح الباری: (۲۴۶/۳).

(پیامبران، شهداء و نوزادان (نابالغان) در بهشت هستند). و هم چنین برای بهشتی بودن فرزندان مشرکین به حدیث زیر استدلال شده است: «اطفال

المشركين خدم اهل الجنة» سلسله الاحاديث الصحيحه: (۱۴۶۸). (اطفال مشركان خدمت گزار اهل بهشت هستند).

این دیدگاه که اولاد مشركان در بهشت هستند، دیدگاه جمع زیادی از علماء مانند: ابی الفرج بن جوزی و... است. امام نووی در این باره میگوید: «و هو المذهب الصحيح المختار الذي ذهب اليه المحققون لقوله تعالى: وما كنا معذبين حتى نبعث رسولا». اسراء: ۱۵» (مذهب صحیحی که انتخاب شده و محققین نیز آن را تأیید نموده‌اند این است که فرزندان مشركان وارد بهشت میشوند، زیرا خداوند بیان داشته که: تا پیامبری به میان قومی ارسال نکنیم، هرگز آنان را عذاب نمی‌دهیم).

در این راستا به دلائل امام بخاری نیز استدلال شده است.

امام قرطبی نیز همین دیدگاه را ترجیح داده و میان نصوصی که به ظاهر متعارض هستند به شرح زیر تطبیق داده است: نخست رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: اولاد نابالغ مشركان همراه با پدرانشان در دوزخ هستند. بعد در این باره به این نتیجه رسیدند که توقف کنند، لذا فرمودند: «الله اعلم بما كانوا عاملين» سپس وحی نازل شد که هیچ کس به خاطر گناه دیگری مورد محاسبه قرار نمیگیرد: «وَلَا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ أُخْرَى» (الزمر: ۷) هیچکس بار گناهان دیگری را بر دوش نمیکشد (و گناهان دیگری را به گردن نمی‌گیرد). آنگاه به بهشتی بودن آنان قضاوت فرمودند. (التذكرة: قرطبی، صفحه ۵۱۵) ایشان در این خصوص حدیثی از عبدالرزاق روایت کرده است، اما همانگونه که ابن حجر بیان داشته آن حدیث ضعیف می باشد.

البته تطبیق و توفیقی که ابن حجر بیان داشته بیانگر این است که این مسأله از مسائل نظری و اجتهادی نیست، بلکه مسأله‌ای کاملاً غیبی است و جز وحی کسی حق ندارد در این خصوص حرف بزنند.

واعتقاد به اینکه کودکان مؤمنین و مشرکین در بهشت میباشند بیانگر نصوصی هستند که راجع به آگاهی ازلی خداوند نسبت به اهل بهشت و دوزخ میباشند، و هنگامی که فرشته، رحم مادر را زیارت میکند، رزق، مدت زندگی، شقاوت و سعادت او را مینویسد. البته در جواب آن گفته شده است: کسانی که در دوران کودکی و قبل از رویی آوردن به کسابت می میرند، آنها در حالیکه در شکم مادرشان هستند از سعادت‌مندان نوشته خواهند شد. حق را خداوند بهتر میداند.

تعداد زیادی از علماء امثال: حماد بن زید، جماد بن سلمه، ابن المبارک و اسحاق بر این عقیده اند که اولاد مشرکین موکول به مشیت خداوند متعال هستند.

ابوالحسن اشعری نیز همین دیدگاه را از اهل سنت و جماعت نقل کرده است. شیخ الاسلام ابن تیمیه نیز همین دیدگاه را ترجیح میدهد و میگوید: اطفال مشرکین موکول به مشیت الهی هستند و روز قیامت مورد امتحان قرار خواهند گرفت و این قول را به ابی الحسن اشعری و امام احمد نسبت داده است. شیخ الاسلام میگوید: «و الصواب ان يقال فيهم: الله اعلم بما كانوا عاملين ولا يحكم لمعين منهم بجنة ولا نار». (بهتر این است که در باره آنها گفته شود: خداوند بهتر میداند که چه عملی را انجام میدادند و درباره فرد مشخصی از آنها نمی توان قضاوت نمود که بهشتی است یا دوزخی).

و در احادیث متعدد درباره اولاد مشرکین آمده است که روز قیامت از آنها امتحان به عمل خواهد آمد، در میدان قیامت به آنها امر و نهی میشود - هر کس اطاعت کند وارد بهشت و هر کس معصیت کند وارد دوزخ خواهد شد. امام ابوالحسن اشعری عقیده اهل سنت و جماعت را چنین نقل کرده است. مجموع فتاوی شیخ الاسلام (۳۷۲/۲۴).

شیخ الاسلام در جائی دیگر میفرماید: اطفال مشرکین در دنیا به سن بلوغ نرسیده‌اند، روز قیامت حکم تکلیفی آنها صادر میشود. همانطور که از رسول الله صلی الله علیه وسلم ثابت است، فرمودند: «الله اعلم بما کانوا عاملین» خداوند اعمال آنها را بهتر میداند. مجموع فتاوی شیخ الاسلام (۲۸۱/۴).

ابن حجر میگوید: از فرزندان نابالغ مشرکین روز قیامت به این صورت امتحان به عمل خواهد آمد که آتشی برای آنان افروخته خواهد شد و به آنها حکم میشود تا داخل آن شوند. هر کس داخل شود، آن آتش برای او خنک و مایه سلامتی میشود و هر کس از داخل شدن به آن انکار کند، عذاب داده میشود. این حدیث را طبرانی از معاذ نقل کرده است و امتحان مجنون و کسانی که در دوران فتره مرده اند از احادیث صحیح ثابت است و امام بیهقی در کتاب الاعتقاد امتحان روز قیامت را مذهب صحیح معرفی نموده است. فتح الباری: (۲۴۶/۳).

داستان بنده صالح که موسی علیه السلام برای زیارت او به مجمع البحرین رفت این دیدگاه را تایید می‌کند، زیرا آن بنده صالح راز کشتن فرزند نابالغ را بصورت آشکار چنین بیان کرد:

«وَأَمَّا الْغُلَامُ فَكَانَ أَبَوَاهُ مُؤْمِنِينَ فَخَشِينَا أَنْ يُرْهَقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا» (الکهف: ۸۰)
(و اما آن کودک (که او را کشتم) پدر و مادرش باایمان بودند (و اگر زنده می ماند) می ترسیدیم که سرکشی و کفر را بدانان تحمیل کند (و ایشان را از راه ببرد)).

در صحیح مسلم از حضرت ابن عباس رضی الله عنه درباره آن پسر که بدست بنده صالح کشته شد نقل شده که رسول الله صلی الله علیه وسلم راجع به آن فرمودند: «طبع یوم طبع کافراً، و لو ترک لأرھق ابویہ طغیاناً و کفراً»

(از همان روز ازل به کافری نوشته شده بود، لذا اگر زنده می ماند بر اثر طغیان و کفری که دنبال میکرد، پدر و مادرش را به هلاکت می انداخت).

ابن تیمیه پیرامون این حدیث میگوید: «طبعه الله فی ام الكتاب» یعنی خداوند در لوح محفوظ او را کافر نوشته است، یعنی اگر زنده میماند عملاً مرتکب کفر میشد.

قرطبی دیدگاه امتحان آخرت را بدلیل اینکه آخرت دار جزاء است نه دار ابتلاء و امتحان، رد کرده است. در تذکره درباره تضعیف جریان امتحان در روز قیامت میگوید: «ان الاخرة لیست بدار تکلیف وانما هی دار جزاء» (آخرت میدان تکلیف نیست، بلکه میدان رسیدن به پاداش و عقاب است).

حلیمی میگوید: این حدیث ثابت نیست و مخالف با اصول مسلمانان است. چرا که آخرت محل امتحان نیست. چون آگاهی الهی در آنجا بدیهی است و در امور بدیهی هیچگونه ابتلاء و امتحانی نیست.

البته اینکه میگویند: تکلیف با مرگ منقطع میشود، صحیح نیست. شیخ الاسلام ابن تیمیه این دیدگاه را نفی کرده است، میفرماید: التکلیف انما ینقطع بدخول دارالجزاء و هی الجنة و النار و اما عرصات القیامة فیتمحنون فیها کما یمتحنون فی البرزخ فیقال لاحدهم: من ربک؟ وما دینک؟ و من نبیک؟ و قال تعالی: «يَوْمَ يُكْشَفُ عَنْ سَاقٍ وَيُدْعَوْنَ اِلَى السُّجُودِ فَلَا يَسْتَطِيعُونَ» (القلم: ۴۲) (تکلیف با وارد شدن به دار جزاء که همانا دوزخ و بهشت است منقطع میشود، اما در میدان قیامت امتحان به عمل آورده خواهد شد. همانطور که در عالم برزخ امتحان به عمل آورده میشود. مثلاً سؤال میشود: پروردگار تو کیست؟ چه دین و آئینی را برگزیدی؟ از چه پیامبری پیروی کردی؟ خداوند میفرماید: روزی، هول و هراس به اوج خود میرسد، و کار سخت دشوار میشود.

بدین هنگام از کافران و مشرکان خواسته میشود که سجده کنند و کرنش ببرند، اما ایشان نمی توانند چنین کنند).

و در احادیث صحیح به طرق متعدد چنین آمده است: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: وقتی گفته میشود: هر قومی دنبال معبود خودش برود، مشرکان دنبال معبودان خود میروند. مؤمنان در آنجا میمانند پس خداوند در میدان محشر در جلو بندگانش ظاهر میشود. خداوند در غیر شکل و صورتی که مؤمنان او را میشناسند ظاهر میشود. لذا مؤمنان منکر او میشوند. بعد در شکل و صورتی که مؤمنان آنرا می شناسند ظاهر میشود. پس مؤمنان او را سجده میکنند و ستون فقرات کافران مانند شاخ های گاو سخت و انعطاف نا پذیر می شوند. میخواهند پروردگار را سجده کنند، اما نمی توانند. «کتاب بهشت و دوزخ»؛ دکتر عمر سلیمان اشقر.

وَإِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا فَحَقَّ عَلَيْهَا الْقَوْلُ فَدَمَّرْنَاَهَا تَدْمِيرًا ﴿١٦﴾

و هنگامی که بخواهیم قریه ای (مجرم) را هلاک کنیم، به مترفین (و سرکشان) آنجا فرمان (اطاعت) میدهیم، پس چون در آنجا به فسق (و فساد) برخاستند، آنگاه وعدهی (عذاب) بر آن ها محقق می گردد، پس آن ها را به کلی نابود گردانیم. (۱۶)

«مُتْرَفِيهَا»: مترفین: اشخاص متنعّم خوشگذران و ثروتمندان غرق در شهوات (هود آیه ۱۱۶).

مترفین در جامعه سران و بزرگان مُرفهی هستند که از اموال فراوان و زیردستان و حلقه به گوشان و رفاه و آسایش برخوردار و خوشگذران و تن آسا و ریاست طلبند، در تباهی و مناهی و بی شرمی به سر میبرند، به هر کار پلید و شرم آوری

دست می زنند و جز به خود به کسی توجه نمیکنند، هیچ گونه جوانمردی و مروتی ندارند و همچون چهار پایان و بلکه بدتر از آنها در لجنزاری که برای خود ساخته اند، می چرند.

«وَ إِذَا أَرَدْنَا أَنْ نُهْلِكَ قَرْيَةً أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا» یکی از شیوه‌های قهر و سزای الهی، رفاه زدگی و فرورفتن در نعمت هاست. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: و چون الله متعال بخواهد تا شهری را به سبب گناهان مردمش نابود سازد، توانگران و سردمدارانشان را به طاعت فرمان میدهد، پس چون حق تعالی را عصیان کردند مردم در این کار به آنان اقتدا می‌ورزند.

و در این هیچ جای شکی نیست که موجودیت اشخاص «مترفین» یعنی (متنعمان و توانگرانی اند که نعمت و رفاه و ناز پروردگی، آنها را مغرور و سرمست و گردنکش گردانیده) در یک جامعه، زمینه ساز قهر الهی است.

و هکذا سقوط اخلاقی و اجتماعی جامعه، به دست رؤسای مرفه آنان است. «فَحَقَّقَ عَلَيْهَا الْقَوْلَ فَدَمَّرْنَا تِلْمِيهَا» در نتیجه مجازات الهی بر همگی نازل شده و مردم آن شهر همه به طور جمعی از بیخ و بن برکنده شده و تماماً به صورت وحشتناک نابود ساخته می‌شوند.

ابن عباس (رض) گفته است: «أَمَرْنَا مُتْرَفِيهَا فَفَسَقُوا فِيهَا» یعنی اشرار آنها را مسلط کردیم آنگاه آنان سر به عصیان برداشتند و وقتی چنین عملی از آنها سر زد، خدا آنان را نابود کرد. (مختصر ۳۷۱/۲).

آیه کریمه نشان دهنده این حقیقت است که هرگاه گناه و معصیت در یک جامعه‌ای شیوع و تکثر یافت و در آن جامعه به سبب امر به معروف و نهی از منکر دگرگونی مثبتی روی نداد، این شیوع و گسترده‌گی فساد و گناه، عامل نابودی کل آن جامعه می‌گردد. «تفسیر انوار القرآن».

برما است که: تهدیدهای الهی را جدی بگیریم و به اصلاح خود پردازیم، چون عامل اجرای تهدیدهای الهی عملکرد خودماست. قهر و عذاب الهی، شدید است. که الهی ما را از آن نجات دهی.

وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ نُوحٍ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا
بَصِيرًا ﴿١٧﴾

وچه بسا نسلها را که در قرون بعد از نوح زندگی میکردند (و طبق همین سنت) آنها را هلاک کردیم، و کافی است که پروردگارت از گناهان بندگانش آگاه باشد و (او) بس بیناست. (۱۷)

باید گفت که: قهر الهی مخصوص معطلی به روز قیامت نیست، اقوام بودند که؛ در دنیا هم به هلاکت رسیده اند. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید «وَكَمْ أَهْلَكْنَا مِنَ الْقُرُونِ مِنْ بَعْدِ نُوحٍ» و خداوند متعال امت های پیشینی را که بعد از نوح علیه السلام آمده بودند و کافر و تکذیب پیشه بودند امثال قوم نوح، قوم عاد، قوم ثمود، قوم لوط، اصحاب مدین، فرعون، هامان، قارون و اصحاب فیل هم، گرفتار قهر الهی شدند، به وسیله عذاب، نابود ساخت شده اند.

تاریخ، سرچشمه‌ی عبرت و درس است. طوریکه این آیه که انقراض نسلی از بشر و آغاز نظام نوینی در زندگی بشر را به بیان گرفته، نشان میدهد که زمان حضرت نوح علیه السلام، نقطه‌ی عطفی در تاریخ بشر بوده است. زندگی قبل از نوح، بسیار ساده و با جمعیتی محدود بوده و تاریخ پرماجرایی نداشته است و تداوم نسل بشر، با چند مؤمنی صورت گرفته که در کشتی همراه نوح علیه السلام بودند.

ابن کثیر گفته است: آیه برای کفار قریش انذار و تهدید است. یعنی شما ای مکذبان! در پیشگاه الله متعال از آنان بزرگتر نیستید. در حقیقت شما اشرف

پیامبران و اکرم خلائق را تکذیب کردید، لذا کیفر و عقاب شما شایسته و لایق تر است. (مختصر ۳۷۱/۲).

«وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ بِذُنُوبِ عِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا» واقعیت امر اینست که: خداوند متعال، به باطن ما خبیر و به ظاهر ما بصیر است. علم خداوند به کارهای خیر و شر بندگان کافی و بسنده است از این رو هر کس را بی هیچ ستم و حق تلفی در برابر عملکردش جزا میدهد. برای عذاب و مجازات مجرمان، آگاهی خداوند کافی است و ضرورتی به شاهد و بیینه ندارد.

خوانندگان گرامی!

در آیات (۱۸ الی ۲۱) در مورد مجازات دنیا خواهان و مکافات خدادوستان بحث بعمل می آید.

مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا ﴿١٨﴾

هر کس که (دنیای) زود گذر را بخواهد، در آن (دنیا) برای هر که بخواهیم؛ همان اندازه که بخواهیم؛ زود خواهیم داد، سپس جهنم را برای او قرار خواهیم داد که نکوهیده‌ی مردود در (آتش سوزان) آن در آید. (۱۸)
توضیح لغات و اصطلاحات:

الْعَاجِلَةُ: دنیای ناپایدار، يَصْلَاهَا: به آن در می آید، به آن داخل میشود. يَصْلِي (صلى): میسوزد، داخل آتش میشود. مَذْمُومًا: نکوهیده، ملامت شده، نکوهش شده، خوار، مدحوراً: رانده شده.

در فهم قرآن عظیم الشأن اگر؛ دنیا طلبی و دنیا گرایی اگر سبب غفلت از آخرت و انحصار خواسته‌ها در دنیا باشد، مورد مُزَمَّت و نگوهرش قرار گرفته است طوریکه در: (آیه: ۷ سوره روم) میفرماید: «يَعْلَمُونَ ظَاهِرًا مِّنَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ عَنِ الْآخِرَةِ هُمْ غَافِلُونَ»

(مردم) فقط ظاهری از زندگی دنیا را میشناسند، و آنان از آخرت غافلند. و یا هم سوره نجم، آیه ۲۹ میفرماید: «فَاعْرِضْ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا» (پس، از هر که از یاد ما روی گرداند و جز زندگی دنیا را خواستار نبود، روگردان) همینطور طوری که در آیه (۱۸ سوره الاسراء) خوانیم: «مَنْ كَانَ يُرِيدُ الْعَاجِلَةَ عَجَلْنَا لَهُ فِيهَا مَا نَشَاءُ لِمَنْ نُرِيدُ (۱۸)» باید گفت: چیزیکه مردود و بد است همانا؛ خصلت دنیاگرایی است، نه اصل دنیا.

هر کس از مردم که باعملش دنیای فانی ناپایدار و بهره و آرایش آن را میخواهد و برای آخرت کار نمیکند، خداوند متعال به وی از دنیا آنچه را که مقدر ساخته است می بخشد از آنکه دنیا نزد الله متعال خوار و بی مقدار است.

باید گفت که: خواست انسان بی حد و حصر است، پس باید در چهار چوب اراده‌ی الهی محدود شود. و در ضمن قابل یادآوری است که: همه‌ی دنیا خواهان هم به دنیا نمی رسند.

دنیا طلبان را میتوان به دو دسته تقسیم نمود: برخی دنیا و آخرت را می بازند، «خَسِرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةَ» بعضی به بخشی از خواسته‌های دنیایی شان دست میابند. «ثُمَّ جَعَلْنَا لَهُ جَهَنَّمَ يَصْلَاهَا مَذْمُومًا مَدْحُورًا (۱۸)» سپس جای بازگشت وی در روز حساب جهنم است که به سبب گناهان خود در آن ملامت شده، خوار و رانده از رحمت پروردگارش داخل میشود، زیرا او از فرمان سرپیچیده، فانی را بر باقی مقدم ساخته و برای ملاقات الله ره توشه‌ای را آماده نکرده است.

بصورت کل باید گفت: دنیا طلبان و صاحبان اهداف مادی، شاید به مقداری از نام و نان برسند، ولی پایان دنیا طلبی، پشیمانی قیامتشان تباہ و جای شان در دوزخ است.

نیز در قرآن کریم بر این نکته تأکید شده است که یکی از مهم ترین دلایل انحطاط جوامع و تمدن های گذشته، «دنیاگرایی» بوده است و مهم ترین دلیلی که برخی از مردم، دعوت انبیا را نمی پذیرفته اند، همین «دنیاگرایی» آنان بوده است. زیرا هنگامی که «دنیاگرایی» بر ذهن و ضمیر انسان ها سایه افکنده باشد، دیگر جایی برای رشد ارزش های معنوی که حیات هر جامعه ای به آن است، نخواهد بود.

وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَأُولَئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ
مَشْكُورًا ﴿١٩﴾

وهرکس که آخرت را بخواهد و برای آن طوری که سزاوار است کوشش کند، در حالیکه مؤمن است. پس این جماعت کوشش شان (نزد الله) قابل تقدیر (و مورد قبول) است. (۱۹)

سعی ها: تلاش برای آن، کوشش در راه آن، مشکورا: شکر گزاری شده، مورد قبول.

شرط سعادت اخروی، ایمان و تلاش است!

باید گفت که: انسان، آزاد و دارای اراده است. و در ضمن باید یاد آور شد که؛ آخرت، بدون تلاش به دست نمی آید. و برای سعادت اخروی، لازم است که مؤمن مسلمان سعی و تلاش بخصوصی را بخرج دهد.

طوری که در آیه مبارکه خواندیم: «وَمَنْ أَرَادَ الْآخِرَةَ وَسَعَى لَهَا سَعْيَهَا وَهُوَ مُؤْمِنٌ»

و هر کس که با عمل شایسته خود پاداش الهی را در سرای بقا خواستار بوده و در پرتو نور کتاب و سنت، به ثواب الهی چشم دوخته باشد یعنی برای رسیدن به آن، عمل و طاعت شایسته انجام دهد.

«فَأُولَئِكَ كَانَ سَعْيُهُمْ مَشْكُورًا» پس خداوند متعال به طور قطع عملش را پذیرفته و وی را در برابر آن پاداش میدهد یعنی: سعی‌شان مقبول است نه مردود لذا سعی‌شان قطعاً مورد حق شناسی واقع خواهد شد. و از وی در بهشت‌های پرنواز و نعمت به گرمی پذیرایی به عمل آمده، جایگاهش در آنجا نیکو و مقدمش گرامی داشته می‌شود.

پس گفته می‌توانیم که: دست یابی دنیا گرایان به دنیا، احتمالی است، ولی دست یابی مؤمنان آخرت گرا به پاداش، قطعی است.

كُلًّا نُمِدُّ هَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا ﴿٢٠﴾

و هر یک از اینها و آنها (دو گروه یاد شده) را از بخشش پروردگارت می‌دهیم. و بخشش پروردگارت (از هیچ کس) منع نشده است. (۲۰)

تشریح لغات و اصطلاحات:

نُمِدُّ: میرسانیم، عطا می‌کنیم، کمک می‌کنیم. کُلًّا: هر دو گروه مؤمن و غیر مؤمن، محظوراً: ممنوع، منع شده.

در این هیچ جای شکی نیست که خداوند متعال انسان‌ها را آزاد خلق نموده و با در اختیار قرار دادن امکانات، آنان را آزمود تا نحوه‌ی عمل و گزینش آنان روشن شود و معامله کنندگان با الله، از دیگران جدا و متمایز شوند.

«كُلًّا نُمِدُّ هَؤُلَاءِ وَهَؤُلَاءِ مِنْ عَطَاءِ رَبِّكَ» بناءً هردو دسته، آنان که برای دنیای نا پایدار فانی کار میکنند و چه آنها که برای آخرت باقی، هر یک را خداوند متعال فضل و عطای بیکران خویش به عنوان فضل مدد می‌بخشد. یعنی سنت الهی بر این است که نعمت و امداد خویش را در اختیار همگان قرار دهد، تا هر کس صفات خوب و بد خویش را بروز دهد.

«وَمَا كَانَ عَطَاءُ رَبِّكَ مَحْظُورًا» از این رو بندگان صالحش را روزی حلال و پاکیزه که ایشان را بر طاعت یاری نماید ارزانی می‌دارد و بدکاران شرور را

نیز از متاع دنیا می‌بخشد که مانند چهار پایان سر در آخور داشته باشد. بنابراین این بخشش الله متعال از دنیا برای کسی، دلیل بر صلاح یا فسادش نیست؛ زیرا او به مؤمن و کافر هر دو روزی داده و عطایش را از کسی باز نمی‌دارد.

أَنْظُرُ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا ﴿٢١﴾

بین چطور بعضی از آنها را بر بعضی دیگر (در روزی و مال و متاع در دنیا) برتری بخشیده ایم. و البته درجات آخرت و فضیلت آن به مراتب بزرگتر است. (۲۱)

«أَنْظُرُ كَيْفَ فَضَّلْنَا بَعْضَهُمْ عَلَى بَعْضٍ» ای محمد! به دیده تدبیر و تأمل بنگر که چگونه خداوند متعال در این دنیا بعضی از بندگان را بر بعضی دیگر در عطا دنیا برتری داده، برخی را توانگر و برخی را فقیر میگرداند.

قابل تذکر است که: برتری های انسانها بر یکدیگر دو نوع است: گاهی به خاطر استعداد، ذوق، فکر، شرایط خانوادگی، جغرافیایی و امثال آنانسان دریافت هایی دارد که اینها لطف خداوند و همراه بامسئولیت و آزمایش است که این آیه به همین برتری ها اشاره دارد و گاهی برتری ها بر اساس ظلم و استثمار و استثمار است که حساب جداگانه ای دارد.

«وَلِلْآخِرَةِ أَكْبَرُ دَرَجَاتٍ وَأَكْبَرُ تَفْضِيلًا (۲۱)» و قطعاً درجات برتری در آخرت بزرگتر و بیشتر است، بناءً مؤمنان در آنجا سرانجامی نیکوتر، منزلی گرامی‌تر و پاداشی عظیم‌تر دارند و باز خود مؤمنان نیز میان همدیگر در پاداش درجاتی متفاوت داشته و بعضی بر بعضی دیگر برتری دارند.

جایگاه مقام و منزلت همه انسان ها در آخرت، یکسان و مساوی نیست و برتری‌های بس بزرگی وجود دارد. یعنی: درجات آخرت و برتریهای مؤمنان در آن بر کفار، فوق برتری‌ها و تفاوت های موجود در دنیا و مراتب و درجات

اهل آن در دارایی و نداری و مانند آن است زیرا تفاوت در آخرت با بهشت و درجات آن و با آتش و درکات آن است پس انسان عاقل به آخرت عنایت می ورزد نه به دنیا.

در حدیث شریف به روایت امام بخاری و مسلم آمده است: «قطعاً صاحبان درجات برتر در بهشت، اهل علین را چنان می بینند که شما ستاره فرو رفته در افق آسمان را می بینید».

خوانندگان گرامی!

در آیات (۲۲ الی ۳۰) در باره ای اصول تنظیم کننده ی جامعه ی اسلامی، توحید، اساس ایمان، پیوند خانواده ی مسلمان با ارکان جامعه، بحث بعمل می آید.

لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتَقَعُدَ مَذْمُومًا مَّخْذُولًا ﴿۲۲﴾

(ای انسان هرگز) معبود دیگری را با الله (شریک) قرار مده، که باز مذمت شده و (بی یار و یاور) خواهی نشست. (۲۲)

«لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ» ای انسان! باخدای رحمان شریکی از بتان و معبودان قرار نده، ابن کثیر میگوید: «مخاطب این امر، مکلفان از امت محمد صلی الله علیه وسلم اند». یعنی: ای مکلف! در پرستش پروردگار شریکی برای او قرار نده. «فَتَقَعُدَ مَذْمُومًا مَّخْذُولًا» که دستاوردت از آن جز خواری و پشیمانی و مذمت و رسوایی چیز دیگری نیست. واقعیت امر اینست که: شکوفایی و عزت انسان در سایه ی توحید است و شرک و پرستش غیر الله انسان را خوار و ذلیل میکند.

وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا إِمَّا يَبُلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍّ وَلَا تَنْهَرْهُمَا وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا ﴿۲۳﴾

و پروردگارت فرمان قاطع داده است که جز او چیزی را عبادت نکنید و به پدر و مادر خوبی کنید. و اگر یکی از آنها یا هر دو نزد تو به سن پیری برسند، پس به ایشان (حتی کلمه) اف مگو و بر آنها آواز بلند مکن، بلکه به آنها سخن نرم و محترمانه بگو. (۲۳)

«وَقَضَىٰ رَبُّكَ أَلَّا تَعْبُدُوا إِلَّا إِيَّاهُ» ملاحظه می‌داریم که: توحید، در رأس همه‌ی هدایات و سفارش‌های الهی قرار دارد. خدمتگزاری و احسان به پدر و مادر، از اوصاف موحد واقعی است. خداوند متعال بر بندگان مقرر کرده یعنی فرمان داده به فرمان قاطع که او را در عبودیت و الوهیت به یگانگی بخوانند و چیزی را به وی شریک نیاورند. امام مجاهد گفته است: وَقَضَىٰ یعنی به عبادت و توحید خویش توصیه کرد.

«وَبِالْوَالِدَيْنِ إِحْسَانًا» همچنین فرمان داد به اینکه با والدین به نیکی تمام برخورد و رفتار کنید زیرا بعد از خداوند که سبب حقیقی وجود انسان است، والدین سبب ظاهری وجود و تربیت وی در فضایی آکنده از مهر و عطوفت و ایثار می‌باشند.

مفسران می‌نویسند: خدا عبادت و پرستش خود را با نیکی به والدین قرین ساخته است؛ زیرا آن دو حق بزرگی به گردن فرزند دارند؛ چون آنها سبب ظاهری وجود و حیاتش می‌باشند. و چون نیکی آنها نسبت به فرزند به آخرین درجه رسیده است، باید نیکی فرزند نسبت به آنها نیز چنین باشد.

«إِمَّا يَبْلُغَنَّ عِنْدَكَ الْكِبَرَ أَحَدُهُمَا أَوْ كِلَاهُمَا» آنها را به تو ای فرزند! سفارش می‌کنیم، مخصوصاً اگر هر دو یا یکی از آنها به سن پیری رسیدند. حالت پیری را مخصوصاً ذکر کرده است؛ چون در آن حالت بیشتر احتیاج به نیکی و ادای حقوق دارند؛ زیرا ضعیف و ناتوانند.

سپس حق تعالی حالت پیری و سالمندی والدین را مخصوصاً ذکر میکند زیرا ایشان در این حالت نسبت به حالات دیگر به نیکی فرزند محتاج و نیازمندترند پس می‌فرماید: «اگر یکی از آنان یا هر دو نزد تو» یعنی: در پناه حمایت و تکفل تو. «عِنْدَكَ» «به سالخوردگی یعنی پیری برسند». «فَلَا تَقُلْ لَهُمَا أُفٍّ» «پس به

آنان اف مگو» نسبت به والدین کوچکترین کلمه که بیانگر به ستوه آمدن و ابزار دلتنگی باشد از قبیل «اف» را نگو و سخنی ناپسند را در مقابل شان به زبان جاری نساز.

زیرا کلمه‌ی «اف» صدایی است که از تنگدلی و دل‌آزاری و گرانبار یافتن ایشان در قلبت خبر میدهد. بدین‌گونه، خدای سبحان فرزند را از ملال و دل‌تنگی نسبت به پدر و مادر، یا گرانبار یافتن ایشان بر خود، نهی میکند. «وَلَا تَنْهَرُهُمَا» آنها را مرنجان و اگر امری غیر طبیعی را از آنان مشاهده کردی، آنان را آزرده خاطر مکن و بر آنان سخت مگیر. یعنی: با آنان از سر پرخاش و درشتی سخن مگویی و بر روی آنها داد و فریاد مزن.

«وَقُلْ لَهُمَا قَوْلًا كَرِيمًا. ۲۳» «و با آنان» به جای اف گفتن و چیغ زدن و با کمال ادب و وقار و احترام با آنها سخن شیرین و نرم و نیکو بر زبان بیار. «سخنی شایسته» یعنی: نرم و لطف آمیز «بگو» به نیکوترین وجهی که میتوان از یک سخن نرم و مهر آمیز و محترمانه تعبیر کرد، توأم با رعایت ادب، حیا، وقار و سنگینی. و از ادب است که پدر و مادر را رودررو به نام شان نخوانی بلکه بگویی: پدر جان! مادر جان! قابل توجه و دقت است که: در احسان به والدین، مسلمان بودن آنها شرط نیست.

وَإِخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي
صَغِيرًا ﴿۲۴﴾

و از روی مهربانی بال تواضع را برای آنان هموار کن و بگو: ای پروردگارم! به آنان (پدر و مادرم) رحم کن طوریکه آنان در خوردی مرا پرورش و بزرگ نمودند. (۲۴)

«وَإِخْفِضْ لَهُمَا جَنَاحَ الذُّلِّ مِنَ الرَّحْمَةِ» فرزند در هر مقام و موقعیتی که هست و قرار دارد، باید متواضع باشد و کمالات خود را به رُخ والدین نکشد، بلکه

بال محبت و مهر و عطوفت را بر آنان بگستران، نسبت به آنها فروتن و سر به زیر و متواضع و فروتن باش. البته تواضع در برابر والدین، باید از روی مهر و محبت باشد، نه ظاهری و ساختگی، یا برای گرفتن اموال آنان. بر ضعف آنها دل بسوزان و بکوش تا شور شادی رابه اندرون جانشان سرازیر کنی. یعنی مانده پرنده ای که به چوچه اش ابراز محبت کند و برای پرورشش او را به خود بچسباند، بال خویش را براو میگستراند پس گویی حق تعالی به فرزند میگوید: تکفل و سرپرستی والدینت را به گونه ای بر دوش بگیر که ایشان را در زیر بال رعایت بگیری و به خودت ضمیمه کنی چنان که آنان در خردسالی ات با تو همین کار را کرده اند.

«وَقُلْ رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي صَغِيرًا» (۲۴) دعای فرزند در حق پدر و مادر مستجاب است، و گرنه خداوند دستور به دعا نمی داد و در حق آنها به دعای خیر و رحمت پرداز، دعا به پدر و مادر، فرمان خدا و نشانه ی شکرگزاری از آنان است.

رحمت الهی، جبران زحمات تربیتی والدین است. «رَبِّ ارْحَمْهُمَا كَمَا رَبَّيَانِي» گویا خداوند به فرزند میگوید: تو رحمت خود را دریغ مدار، و از خدا نیز استمداد کن که ادای حق آنان از عهده ی تو خارج است.

در دعا باید: گذشته ی خود، تلخی ها و مشکلات دوران کودکی و خرد سالی را که بروالدین تحمیل شده است نباید از یاد ببریم و به اصطلاح آنرا به فراموشی بسپاریم. همچنان در دعایت بگو: خدایا! رحمت بی حد و حساب خود را به والدین من عطا فرما همان طور که آنها نسبت به من رحم کردند و مرا در کوچکی پرورش دادند.

البته لفظ «رحمت» جامع همه خوبی های دین و دنیا است.

رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ إِنَّ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلأَوَّابِينَ
غَفُورًا ﴿٢٥﴾

پروردگارتان به نیت‌ها و حالاتی که [نسبت به پدر و مادرتان] در نفسهای شماست [از خود شما] آگاه تر است، اگر نیکان (و توبه کنندگان) باشید، پس یقیناً الله برای رجوع کنندگان به بارگاه او آمرزنده هست. (۲۵)

«رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا فِي نُفُوسِكُمْ» انگیزه ما در هر کار و در خدمت به والدین زیر نظر اوست. پروردگار تان به آنچه در دل‌ها و نهان‌هاست دانا می‌باشد، اوست که بر پنهانی‌ها آگاه است، نیت‌ها را میداند و اراده‌ها را میخواند، خواه قصد نیکی داشته باشید یا قصد آزردن خاطر آنان.

«إِنَّ تَكُونُوا صَالِحِينَ فَإِنَّهُ كَانَ لِلأَوَّابِينَ غَفُورًا (۲۵)» تنها الله متعال است که به آنچه در دل‌ها و نهان‌هاست دانا می‌باشد، اوست که بر پنهانی‌ها آگاه است، نیت‌ها را میداند و اراده‌ها را میخواند، پس ای بندگان! اگر قصد شما کسب رضای الله متعال و حصول قرب وی باشد و عمل را برای وی خالص ساخته باشید بدانید که یقیناً او گناهان کسانی را که به عفو امیدوارند، رضایش را می‌جویند و طالب عنایات مخصوص او هستند، می‌آمرزد؛ زیرا او بر کسانی که از ایشان انابت و محبت نسبت به خودش، پیامبر و کتابش می‌بیند، بخشنده است و حتی از گناهی که از وی سر میزند و هیچ بشری از آن به سلامت نیست، نیز در میگذرد.

امام رازی گفته است: مقصود از این آیه این است که آیه‌ی اول دال بر وجوب تعظیم والدین می‌باشد و گاهی فرزند به مقتضای طبیعت بشری تعظیم آنها را آن گونه که شایسته است به جا نمی‌آورد، پس اگر چنان لغزشی به قصد عقوبت و اذیت کردن آنها نباشد بلکه ناشی از طبیعت انسانی باشد قابل بخشش است. (تفسیر کبیر ۱۹۲/۲۰). یعنی اگر احیاناً از روی نادانی برخورد نامناسبی با والدین داشته‌ایم، با توبه می‌توانیم رحمت خدا را جلب کنیم.

ارشادات رسول الله صلى الله عليه وسلم بر نیکی با والدین:

پیامبر صلی الله علیه وسلم فرموده‌اند: «من سرّه أن یمدّ له فی عمره (أی یبارک له فیهِ) ویزاد فی رزقه؛ فلیبرّ والديه، ویصل رحمه» [احمد] یعنی: «آنکه خوش دارد که عمرش دراز شود و روزیش بسیار؛ با والدینش نیکی کند و پیوند خویشان بدارد.»

همچنین آن حضرت صلی الله علیه وسلم فرمود: «رغم أنفه (أی أصابه الذل والحزی) ثم رغم أنفه، ثم رغم أنفه). قیل: من یا رسول الله؟ قال: (من أدرك والديه عند الکبر؛ أحدهما أو کلّهما، ثم لم یدخل الجنة» [مسلم] یعنی: «آن حضرت صلی الله علیه وسلم فرمود: خوار و ذلیل شود، خوار و ذلیل شود، خوار و ذلیل شود. پرسیدند چه کسی یا رسول الله صلی الله علیه وسلم؟

فرمود: کسی که والدنش را در وقت پیری دریابد، یکی یا هر دو را، ولی وارد بهشت نشود.» بنابر این بر هر مسلمانی واجب است که با والدینش نیکی نموده و با آنان خوشرفتار باشد، و از جمله آداب رفتار با والدین:

دوست داشتن و با شفقت بودن با آن‌ها:

مسلمان باید بداند که والدینش ارج و حمت بسیاری دارند، زیرا در راه آسایش او زحمت و سختی بسیاری را تحمل نموده‌اند، و او هر چند زحمت و تلاش بسیاری بکشد نمی‌تواند حتی جزءی از زحمات آن‌ها را جبران کند.

مردی نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و گفت: یا رسول الله، من مادرم را بر روی شانه ام فرسنگ‌ها در شدت گرما حمل کردم، آیا من شکرانه‌ی زحمات او را بجا آورده‌ام؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: (لعله أن یکون لطلقه واحده) (یعنی طلقه واحده من آلام الولادة) یعنی: «شاید بتواند پاسخ یکی از دردهای زایمان او باشد.»

همچنین پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرماید: «من أرضی والدیه فقد أرضی الله، ومن أسخط والدیه فقد أسخط الله» [بخاری در «الأدب المفرد»] یعنی: «آنکه والدینش را راضی نماید، خداوند را راضی کرده و آنکه والدینش را ناخشنود سازد، خداوند را ناخوشنود کرده است.»

اطاعت از آنان:

شخص مسلمان در همه حال مطیع اوامر والدینش می باشد، مگر اینکه او را به نافرمانی خداوند و ادا نمایند، که قطعاً در این حالت نباید از هیچ مخلوقی در انجام نافرمانی خدا اطاعت شود.

سرپرستی آنان:

مسلمان نگهداری از والدینش را برعهده دارد، نفقه‌ی آنها بر عهده‌ی او می باشد. به آنها غذا بدهد و لباس بپوشاند، تا از رضای خداوند بهره مند گردد. اگر فرزند صاحب دارایی باشد و والدین به آن احتیاج داشته بر وی واجب است تا برایشان خرج کند. شخصی پیش پیامبر صلی الله علیه وسلم آمد و گفت: یا رسول الله صلی الله علیه وسلم من صاحب مال و اولادی هستم و پدرم میخواهد مال مرا از من بگیرد. پیامبر صلی الله علیه وسلم به او فرمود: «أنت و مالک لأبیك» یعنی: «تو و مال از آن پدرت هستی.» [ابن ماجه]

نیکی کردن به آن ها:

مسلمان به نیکی کردن در حق والدین مشتاق است، حتی اگر آنها کافر باشند، اسماء دختر ابوبکر (رضی الله عنها) گفت: (در اسلام آوردن) بر مادرم پیشی گرفتم، در حالی که او (در دوران قریش) مشرک بود. گفتم: یا رسول الله، (در اسلام) بر مادرم پیشی گرفتم، در حالیکه او همچنان بر دین خودش است، آیا با مادرم در ارتباط باشم؟ پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود: «نعم، صلی أمک» [مسلم] یعنی: «بلی، با او پیوند نگهدار.»

هنگامی که سعد بن ابی وقاص مسلمان شد، مادرش از غذا خوردن و آشامیدن امتناع کرد تا شاید سعد از دینش برگردد. اما او بر ایمان به خدا اصرار داشت. او از اطاعت مادرش در نافرمانی نسبت به خداوند روی گرداند، و به او گفت: ای مادر بدان که به خدا اگر هزار نفس داشته باشی و هر کدام یک یک از وجودت خارج شود، از دین خود دست برنمی دارم. اگر خواستی چیزی بخور و اگر نخوای نخور. خداوند عزوجل در قرآن کریم در این باره فرمود: «وَإِنْ جَهِدَاكَ عَلَىٰ أَنْ تُشْرِكَ بِي مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا» [لقمان: ۱۵] یعنی: «و اگر تو را وادارند تا در باره چیزی که تو را بدان دانشی نیست به من شرک ورزی از آنان فرمان مبر و [لی] در دنیا به خوبی با آنان معاشرت کن.»

آنان را به اسم شان صدا مکن:

وقتی فرزندی والدینش را صدا میزند، میگوید: پدر! یا مادرم! آنها را به اسم شان صدا نمی زند. حضرت ابو هریره رضی الله عنه دو مرد را با هم دید و از آنان پرسید که با هم چه نسبتی دارند؟ یکی از آنان گفت: او پدرم است. ابو هریره رضی الله عنه گفت: او را به اسمش صدا مکن و جلوتر از او راه مرو و پیش از منشین. [بخاری در «الأدب المفرد»]

دعاء برای آنان در زمان حیات و پس از مردن ایشان:

انسان مسلمان در زمان حیات والدینش و پس از وفات آنان تا می تواند برایشان دعا میکند. در قرآن کریم در باره ی حضرت نوح - علیه السلام - بدینگونه بیان شده است: «رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ» [النوح: ۲۸] یعنی: «پروردگارا بر من و پدر و مادرم و هر مؤمنی که در سراپم در آید و بر مردان و زنان با ایمان بیخشی.»

پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرماید: «إذا مات الإنسان انقطع عمله إلا من ثلاثة: إلا من صدقة جارية، أو علم ينتفع به، أو ولد صالح يدعو له» [مسلم] یعنی: «چون انسان بمیرد، عمل او قطع می شود، جز در سه چیز: صدقه‌ای که جاری باشد.

یا عملی که از آن سود برند.

یا فرزند صالحی که برای او دعا کند.»

انسان مسلمان برای والدینش طلب آموزش نموده و بدهی و نذرهایشان را از طرف آنان به جا می آورد. قرآن میخواند و پاداش آن را به آنان هدیه میکند و به جای آنها صدقه داده و از دیگر کارهای نیک برای احسان با والدین فرو نمی‌گذارد.

احسان و نیکی با دوستان پدر و مادر پس از وفاتشان:

شخص مسلمان با دوستان والدینش پیوند می‌دارد و به آنان سر می‌زند و به نیکی رفتار مینماید، همانطور که والدینش عمل نموده بوده‌اند. رسول الله صلی الله علیه وسلم میفرماید: «فمن أحبَّ أن یصلَّ أباه فی قبره فلیصل إخوان أبيه من بعده» [ابن حبان و ابو یعلی] یعنی: «آنکه دوست دارد با پدرش در قبر صله و پیوند نگهدارد، حتماً باید با دوستان پدرش در زمان وفات او پیوند و صله بجای آورد.»

آن حضرت صلی الله علیه وسلم فرموده است: «إن أبرَّ البرِّ صلَّةُ الرجل أهلَ وُدِّ أبيه» [مسلم] یعنی: «از بهترین نیکی‌ها اینست که شخص رابطه‌اش را با دوستان پدرش حفظ نماید.» با این اوصاف هر مسلمانی میکوشد والدینش را خرسند و راضی نگاه دارد و رضایت خداوند عزوجل را در رضایت آن دو میبیند.

خواننده محترم! حافظ ابوبکر بزار - با اسنادی که داشته است - از بریده روایت کرده است و او نیز از پدرش نقل نموده است که مردی در طواف مادر خود را

بر پشت گرفته و او را طواف می داد و بر گرد کعبه میچرخاند. از پیغمبر صلی الله علیه و آله و سلم پرسید: آیا حق مادرم را اداء کرده‌ام و به وظیفه فرزندی برخاسته‌ام؟ فرمود: (لا. ولا بُزْفَرُهُ واحِدَةً). نه... حتی حق ناله و فریادی را اداء نکرده‌ای.

وَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ وَلَا تُبَذِّرْ تَبْذِيرًا ﴿٢٦﴾

و حق خویشاوند و مسکین و مسافر (در راه مانده) را پرداز. و هیچ گاه (در گناه انفاق و) اسراف مکن. (۲۶)

«وَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ» و حقوق نزدیکان را که شامل صلۀ رحم، نیکی، احسان، مودت و محبت، احترام و شکیبایی بر آزارهاست کاملاً به جا بیاور.

در آیه مبارکه در یافتیم که: دستورات و هدایات دین مقدس اسلام با فطرت هماهنگ است. انسان به طور فطری در درجه اول به والدین و سپس به نزدیکان علاقه دارد، دستور ادای حق در اسلام نیز بر این اساس است.

همچنان هدایت دین اسلام در انفاق، باید اولویت‌ها را در نظر گرفت. اول والدین، سپس فامیل، بعداً فقرا و ابن السبیل. و در مبحث متعلق به خویشاوندان، باید گفت که آنان به گردن ما حق دارند و ما منتی بر آنان نداریم.

طوریکه در حدیث شریف آمده است: «مادر و پدرت، سپس نزدیکتر و نزدیک تر» یعنی: صلۀ رحم مراتب متفاوت و پله‌های اولی و ادنایی دارد. «وَالْمِسْكِينَ وَابْنَ السَّبِيلِ» و نیز به مسکین و محتاج و غریبی آنچه را بدان نیازمند است و الله متعال به تو از آن بخشیده است، ببخش و کسی را که در راه مانده و سفر وی را از خانواده و مالش جدا ساخته است، دستگیری کن.

«ابن السبیل» ابن السبیل: کسی است که در راه سفر و امانده و توشه‌ای ندارد که به راهش ادامه دهد. مراد صدقه دادن به مساکین و در راه ماندگان از صدقه نفل یا صدقه فرض است.

«وَلَا تُبْذِرْ تَبْذِيرًا» هدایت دین مقدس اسلام در انفاق همین است که: باید اعتدال را رعایت کنیم و از حد نگذریم و در انفاق مالت خالصانه رضای الله متعال را جويا باش و آن را در غیر حقوقش ضایع نکن، تا مبذر و ولخرج نشوی. تبذیر یعنی صرف مال در غیر موارد لزوم. در بخشش اسراف ننما بلکه در انفاق و غیر آن، راه میانه و معتدل را در پیش بگیر.

«و اسراف نکن به اسراف کردنی» مراد از آن: اسراف و خرج بی رویه و ناپسند در راه‌های حلال است که چنین اسراف‌ی تجاوز از حد شرعی است. همچنین مراد از آن؛ صرف کردن مال در غیر حق و در راه‌های حرام است، هر چند اندک باشد. و در ضمن انسان در مصرف مال و ثروت خود به هر شکلی آزاد نیست.

امام مجاهد گفته است: اگر انسان تمام ثروت خود را در راه درست صرف کند، مُبْذِر به شمار نمی آید، ولی حتی اگر یک مشت گندم را در راه نادرست صرف کند، مُبْذِر محسوب است. قتاده گفته است: تبذیر یعنی صرف مال در معصیت خدا و راه نادرست و فساد. (مختصر ۳۷۵/۲).

شان نزول آیه ۲۶:

۶۴۸- طبرانی و دیگران از ابو سعید خدری (روایت کرده‌اند: هنگامی که خدای متعال آیه «وَأْتِ ذَا الْقُرْبَىٰ حَقَّهُ» را نازل کرد، رسول الله فاطمه زهراء را خواست و فدک را به او بخشید.

ابن کثیر گفته است: در این روایت مشکل است، زیرا آیه را مدنی نشان می‌دهد در حالیکه مکی بودن آیه مشهور است.

۶۴۹- ابن مردویه نیز از ابن عباس (رض) همینگونه روایت کرده است.

إِنَّ الْمُبْذِرِينَ كَأَنوَإِ إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا ﴿٢٧﴾
چون اسراف کنندگان (انفاق کنندگان در گناه) برادران شیاطین هستند و شیطان همواره نسبت به پروردگارش بسیار ناسپاس است. (۲۷)

تبدیر، نشانه‌ی کفران و ناسپاسی است، نه نشانه‌ی سخاوت و بخشندگی: «إِنَّ الْمُبْدِرِينَ كَانُوا إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ» همانا اسراف کاران برادران شیاطین‌اند، و اسراف در انفاق مال از شیطان است پس هرگاه کسی اسراف کرد، از شیطان اطاعت کرده و به وی اقتدا نموده است. اما به قول جمهور فقهاء، در عمل خیراسرافی نیست چنان‌که ابن مسعود (رض) میفرماید: «تبدیر، انفاق در غیر حق است».

امام مالک فرموده است که تبدیر عبارت است از این که مردم مال را به روش حق به دست بیاورد، ولی آن را بر خلاف حق صرف کند، و آن را اسراف هم می‌نامند و این حرام است. (تفسیر قرطبی)

بدین ترتیب علت نهی را بیان کرده است که بیانگر ذم و تقبیح شدید این عمل می‌باشد، یعنی مبذران و اسراف کران شبیه شیاطین می‌باشند؛ چون در راه نادرست و در شر و معصیت انفاق می‌کنند، پس مانند آنها هستند.

مؤمن با مؤمن برادر است، «إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ» (حجرات، ۱۰). و اسرافکار برادر شیطان‌اند. کلمه‌ی «اخ» در عربی هم به معنای برادر، هم به معنای ملازم و همراه می‌باشد. برادری گاهی نسبی است، گاهی مسلکی و مرامی؛ اسرافکاران برادران مسلکی شیطان‌اند. «إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ» یعنی کسانی که در مسیر شیطان و همراه وی می‌باشند.

در آیات متعددی از قرآن عظیم الشان بحثی در مورد وسوسه‌ها شیطان مطرح گردیده است، اما تنها موردی که «إِخْوَانَ الشَّيَاطِينِ» آمده این آیه است، یعنی اسرافکاران همکار شیطان‌اند، نه تحت امر او. یعنی اینکه کاراز وسوسه شدن گذشته و به مرحله‌ی همکاری و معاونت شیطان رسیده است.

«وَكَانَ الشَّيْطَانُ لِرَبِّهِ كَفُورًا» و شیطان در کفران و ناسپاسی نعمت خدا زیاده روی می‌کرد و حق نعمت را ادا نمی‌کرد و برادران مُبْدِر و اسرافکارش نیز چنین

میباشند، و حق نعمت را اداء نمی کنند. حق نعمت آن است که در راه طاعت و ادای حقوق مصرف شود و در این راستا زیاده روی و تبذیر نشود. بصورت کل باید گفت که اسراف کاران، در عصیان و تجاوز و طغیان به شیطان شباهت دارند و از طبیعت شیطان است که نعمت پروردگار رحمان را ناسپاسی کرده و احسان را فراموش میکند. و باید گفت که: مصرف مال و دارایی در غیر مورد آن، کاری شیطانی و نوعی ناسپاسی است.

وَإِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمُ ابْتِغَاءَ رَحْمَةٍ مِنْ رَبِّكَ تَرْجُوهَا فَقُلْ لَهُمْ قَوْلًا مَيْسُورًا ﴿٢٨﴾

و اگر از آنان (مستحقان) به خاطر طلب رحمت (رزق) پروردگارت که به آن امید داری، رویگردان میشوی، پس با آنان سخن ملایم و امیدوار کننده بگو. (۲۸)

یعنی اگر از خویشاوندان و بینوایان مسافران در مانده روگردان شدی و چیزی نداشتی که به آنها بدهی، پس با آنان سخنی ملایم و نرم و دلجویانه «بگو» (قول میسور: سخن ملایم) و وعده ای نیک بده، مانند گفتن این سخن به آنان که: وقتی رزق الله متعال در رسید، ان شاء الله شما را از یاد نخواهیم برد. و برایش گفت که: باید به رحمت الهی امیدوار بود. و باید برایش گفت که امکانات مادی را از رحمت الهی باید بدانیم. یا عذر مقبول دیگری را برایش بگو یا اینکه برایش دعا کنی تا خدا حاجتش را برآورد و کار زندگی را بروی آسان سازد، یا که وی را به آینده وعده نیکو دهی.

اسباب نزول آیه ۲۸:

۶۵۰- سعید بن منصور از عطای خراسانی روایت کرده است: مردانی از مزینه به حضور رسول الله (آمدند و مرکب و وسیله حمل و نقل خواستند. آن بزرگوار گفت: شتر و مرکبی پیدا نمی کنم که به شما بدهم. آنان از حضور نبی کریم برگشتند و از اندوه و یأس دریا دریا اشک ریختند و گمان کردند که آن

جواب، ناشی از خشم و غضب رسول الله بر آنهاست. پس آیه «وَأِمَّا تُعْرِضَنَّ عَنْهُمْ ائْتِغَاءَ رَحْمَةٍ...» نازل شد. (به مراتب واهی است، این مرسل است با این وصف بخاری، ابن حبان و دیگران عطاء بن عبدالله خراسانی را ضعیف می‌شمارند، متن جداً منکر است، زیرا قضیه مزینه در غزوة تبوک بود و این سوره مکی است و یا در اوائل عهد مدنی نازل شده. مراجعه شود به «زاد المسیر» ۸۹۲ مراجعه شود.)

۶۵۱- و ابن جریر از ضحاک روایت کرده است: این آیه در مورد تنگدستانی نازل شده که از سرور کائنات نیازمندیهای خویش را طلب کردند. (طبری ۲۲۲۶۶ به قسم مرسل روایت کرده است.)

وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ فَتَقْعُدَ مَلُومًا
مَحْسُورًا ﴿٢٩﴾

و (هرگز) دستت را به گردن خودت نبند، (و ترک انفاق و بخشش منما) و بیش از حد آن را مگشا، تا مورد سرزنش شده ی درمانده بنشینی. (۲۹)
دین مقدس اسلام؛ مکتب اعتدال و میانه روی حتی برای پیروان خویش اعتدال را در انفاق نیز توصیه فرموده است. بعد از اینکه الله متعال بندگان خویش را به میانه روی در امور مادی و معیشتی دستور داده بخل را نکوهش و از اسراف و تبذیر نهی میکند میفرماید: «وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ» و دست خود را بر گردنت نبند و بسیار هم گشاده دستی نکن، یعنی: حال بخیل همانند حال کسی است که دست وی بر گردن اش بسته باشد و توان تصرف در آن را نداشته باشد؛ پس نه دستت را بر گردنت ببند و نه بسیار گشاده دستی و اسراف پیشه کن «وَلَا تَبْسُطْهَا كُلَّ الْبَسْطِ» در خرج کردن مال و دارایی خود افراط و زیاده روی مکن به طوری که چیزی در دست نماند.

هدف نهایی این آیه مبارکه این است که انسان نه باید خسیس باشد و نه بخیل و نه مبذر. «فَتَقَعْدَ مَلُومًا مَّحْسُورًا» زیرا به بخل، مردم تورا به باد سرزنش میگیرند و با اسراف، حسرت زده برجای خود میمانی و سپس بر از دست رفتن مال افسوس میخوری.

محسورا: یعنی وامانده و جدا افتاده از دنبال کردن مقاصد خود به سبب فقر. و یا هم میفرماید که: محسور به معنی حسیر است. حسیر در لغت به چهارپائی گفته میشود که نتواند راه برود و حرکت کند، و به سبب ضعف و عجز بایستد. بخیل و تنگچشم نیز چنین است. بخل و تنگچشمی او را درمانده و ناتوان میکند و از حرکت باز میدارد. در نتیجه برجای میایستد. مسرف و باد دست نیز اسراف و باد دستیش کار او را به جائی میکشاند که بسان شخص درمانده و ناتوان بایستد و از حرکت بازماند. انسان در هر دو حالت بخل و تنگچشمی، و اسراف و باددستی، سرزنش میگردد. لذا بهترین کارها میانه روی است. (فی ظلال القرآن)

شأن نزول آیه ۲۹:

۶۵۲- ک: سعید بن منصور از سیار ابوالحکم روایت کرده است: از عراق برای رسول الله (هدیه آوردند. پیامبر از آنجا که جواد و بزرگوار بود تمام آن را بین مردم تقسیم کرد. اندکی بعد گروهی به حضور مبارک وی آمدند و دریافتند که همه آن را بخشیده و از آن فارغ شده است. پروردگار متعال در آن مقام آیه «وَلَا تَجْعَلْ يَدَكَ مَغْلُولَةً إِلَىٰ عُنُقِكَ وَلَا تَبْسُطْهَا» را نازل کرد. (فتح القدير ۱۵۰۶).

۶۵۳- ابن مردویه و دیگران از ابن مسعود روایت کرده اند: نوجوانی به حضور رسول الله آمد و گفت: مادرم مرا نزد شما فرستاد تا به ما کمک مالی نمایی.

پیامبر گفت: امروز چیزی ندارم. گفت: مادرم خواهش کرده حد اقل پیراهنت را بر تن من بپوشانی، پیامبر پیراهن خود را به او داد و خود در خانه نشست. پس خدا این آیه را نازل کرد. (جداً ضعیف است، واحدی در «اسباب نزول» ۵۷۵ از ابن مسعود روایت کرده. در این اسناد سلیمان بن سفیان جهنی متروک، خبر ناچیز و شبه موضوع است. بازهم واحدی در اسباب نزول ۵۷۶ از جابر بدون اسناد روایت کرده. «زاد المسیر» ۸۹۴).

۶۵۴- ک: و نیز از ابو امامه روایت کرده است: نبی اکرم به عایشه (رض) گفت: هر چه که دارم در راه الله انفاق کن، گفت: در این صورت چیزی باقی نمیماند. در همان مقام این آیه نازل شد. (خبر ضعیف و ناچیز است، زیرا آیه مکی است و خبر مدنی و پیامبر خدا با عایشه در مدینه ازدواج کرده است. بارها گفته شد که ابن مردویه از مجاهد روایت میکند. «فتح القدر» ۱۵۰۸).

إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٣٠﴾
البته پروردگارت روزی را برای هر کس که بخواهد میگذشاید (و روزی هر کس را که بخواهد) تنگ می گرداند، زیرا او به [مصلحت] بندگانش آگاه و بیناست. (۳۰)

«إِنَّ رَبَّكَ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَقْدِرُ» کمی و زیادی رزق به دست خداست، بیگمان الله متعال از روی علم و حکمتی که دارد بر بعضی از بندگانش روزی را گشاده ساخته و بر بعضی دیگر آن را تنگ می گرداند، و به هر کس که بخواهد فشار می آورد و همو دهنده و گیرنده است و به مقتضای حکمت در میان مخلوقاتش تصرف می کند.

بناءً از ترس فقر خود، بخل نورزید و برای نفی فقر دیگران تمام اموال خود را یکجا نبخشید، که روزی بدست خداست و فقر برخی حکیمانه است.

«إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا» پس او آنگونه که می خواهد و به روی مصلحتی که می داند، امور بندگان را می گرداند از آن رو که بر پنهانی های بندگانش داناست و هیچ امر نهانی از احوال بندگانش بر او مخفی نیست. آیه کریمه تسلی بخش رسول الله صلی الله علیه وسلم در تنگدستی ایشان است که این تنگدستی، نه از روی بی مهری پروردگار نسبت به ایشان بلکه به خاطر حکمتی است.

در حدیث شریف قدسی آمده است: «همانا از بندگان مؤمنم کسانی هستند که ایمان شان را جز فقر سامان نمیدهد و اگر ایشان را توانگر سازم، بی گمان دین شان را بر ایشان تباه ساختم و همانا از بندگان من کسانی هستند که ایمان شان را جز توانگری درست نمیکند و اگر ایشان را فقیر سازم، محققاً دین شان را بر ایشان تباه ساختم».

اما گاهی غنا و توانگری در حق بعضی از مردم «استدراج»، و فقیر ساختنشان عذاب است - پناه بر خدای سبحان؛ هم از این و هم از آن. خوانندگان محترم!

بعد از اینکه در آیات فوق الذکر پنج اصل از اصول مهم؛ یعنی، توحید و عبادت توأم با اخلاص و خود داری و بیزاری از شرک و ورزی، نیکی نسبت به پدر و مادر، اعطای حق خویشاوندان، نیازمندان و از راه ماندگان و سخن نیکو و کریمانه و شیوهی انفاق، در حد وسط، نه اسراف و تپذیر و نه بخل و تنگ چشمی، به بیان گرفته شد.

اینک در آیات (۳۱ الی ۳۹) این سه چیز را منع میکنند: زنا، ریختن خون ناحق، نگهداری اموال یتیمان و به سه چیز دستور میدهد: وفا به عهد، پیمانهای درست و وزن دقیق در خرید و فروش. سپس از سه چیز دیگر منع فرموده: پیروی

کورکورانه و بدون آگاهی، تکبر و خود خواهی و شریک قرار دادن برای خدای یگانه.

وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ إِمْلَاقٍ نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْئًا كَبِيرًا ﴿٣١﴾

و اولادتان را از ترس ناداری و تنگدستی نکشید، ما به آنان و (به) شما روزی میدهیم، چون کشتن آنها گناه بس بزرگ است. (۳۱)

اطفال و اولاد، حق حیات دارد و والدین نباید این حق را از آنان بگیرند. طوریکه میفرماید: «وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ خَشْيَةَ إِمْلَاقٍ» فرزندان خود را از ترس فقر و بینوایی به قتل نرسانید. در آیه مبارکه میفرماید: وقتی متیقن شدید که تنها خداوند متعال روزی دهنده است، پس فرزندان تان را از بیم فقر مکشید؛ «نَحْنُ نَرْزُقُهُمْ وَإِيَّاكُمْ» روزی آنها بر ما میباشد نه بر شما، بلکه تنها و تنها بر عهده الله متعال است و بس، اوست که فرزندان، پدران، پدر بزرگان و نواسه گان را روزی می دهد.

«إِنَّ قَتْلَهُمْ كَانَ خِطْئًا كَبِيرًا» بدانید که کشتن فرزندان جرمی است بزرگ و گناهی است خطرناک. در مقدم ساختن روزی فرزندان بر روزی پدران، تأکیدی بر نهی از قتل فرزندان نهفته است؛ زیرا الله متعال خود عهده دار امورشان گردیده است پس شما را چه کار با ایشان؟!

ابن کثیر میگوید: «این آیه دلالت میکند بر این که خداوند متعال به بندگان خود از پدر نسبت به فرزندش مهربان تر است».

مفسران در تفاسیر خویش مینویسند: مردم در عهد جاهلیت از خوف فقر یا ننگ و عار، دختران را زنده به گور می کردند. و میکشند و یکی از دلایلشان این بود که چون بینواست، دخترش، همسر کسی پایین تر از خود میشود. خدا آنان را از چنان عملی منع کرد و روزی آنها را تضمین نمود.

وَلَا تَقْرُبُوا الزَّوْنَةَ إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً وَسَاءَ سَبِيلًا ﴿٣٢﴾

و به زنا نزدیک نشوید که یقیناً آن گناه بسیار زشت و راه بد است. (۳۲)
 «وَلَا تَقْرُبُوا الزَّوْنَةَ» نزدیک زنا نشوید. این تعبیر از عبارت (لا تزنوا) یعنی زنا
 نکنید، رساتر و بلیغتر است؛ زیرا از مقدمات زنا نیز از قبیل لمس و بوسه کردن
 و نگاه کردن و چشمک زدن، بی حجابی، خلوت با اجنبی، رفتن به کانون‌های
 فساد، نگاه به کتاب‌ها و فیلم‌های آلوده و دیگر حرکاتی که به زنا می انجامد
 نهی کرده است، بنابراین نهی از نزدیک شدن رساتر از نهی از عمل است.
 «إِنَّهُ كَانَ فَاحِشَةً» «فَاحِشَةً»: گناه زشت و کاملاً آشکار (ملاحظه شود: آل عمران
 / ۱۳۵، نساء / ۱۹ و ۲۲ و ۲۵، اعراف / ۲۸). زنا عملی است بی اندازه زشت و
 پلید. یعنی: زنادر جنب اینکه عمل بسیار زشت بشمار میرود، این عمل قبیح
 تجاوز از حد شرع و عقل میباشد. از جانب دیگر فحشا به قدری شومی
 معصیت را به فضای زندگی شما سرازیر می سازد که هم جامعه و هم نهاد
 شخص را ملوث و آلوده می گرداند.
 زنا، در طول تاریخ عملی زشت و ناپسند، و در سایر ادیان ابرهیمی نیز حرام
 بوده است.

«وَسَاءَ سَبِيلًا» زنا هم گناه است، هم راهی برای گناهان دیگر و هم سبب بد
 عاقبتی است. زیرا زنا به آمیخته شدن نسب‌ها می انجامد و انسان را به دوزخ
 میکشانند. در حدیث شریف آمده است: «بعد از شرک، هیچ گناهی نزد الله
 متعال بزرگ‌تر از آن نیست که مردی نطفه‌ای را در رحمی قرار دهد که برایش
 حلال نیست».

همچنان در حدیثی آمده است: که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: هفت
 آسمان و هفت زمین بر زنا کاری که بعد از عروسی مرتکب آن شده است

لعنت میفرستند. و در جهنم از شر مگاههای آنها چنان بوی بدی شدیدی انتشار می یابد که اهل جهنم از آن پریشان میباشند، و در ضمن عذاب آتش در جهنم، رسوا هم خواهند شد. (رواه البزار عن بریده، تفسیر مظهری) و در حدیثی دیگری که به روایت حضرت ابو هریره آمده که رسول الله صلی الله فرمود: زانی هنگام زنا مؤمن باقی نمی ماند، دزد به هنگام دزدی مؤمن نمیباشد، و شراب خوار به وقت شراب خواری مؤمن نیست. این حدیث در صحیح بخاری و مسلم آمده است، و شرح آن در روایت ابی داود این است که مرتکبین این جرایم وقتی که مرتکب جرم میشوند، ایمان از قلوب آنها خارج میشود، و وقتی که از آن برگردند، ایمان بر می گردد. (تفسیر مظهری).
خوانندگان محترم!

ملاحظه میکنیم که در این آیه کریمه تعبیر: «وَلَا تَقْرَبُوا الزَّوْجَةَ» «به زنا نزدیک نشوید» به جای «ولا تفعلوا زنا را انجام ندهید به کار گرفته شد تا انسان را بر دوری از هر سبب و وسیله‌ای که به زنا می انجامد، برانگیزد. طوریکه یاد آور شدیم که: رابطه‌ی نامشروع جنسی (زنا)، مفاسد و زیانهای متعددی برای شخص، اجتماعی و بصورت کل برای خانوادگی فراوانی را بدنبال دارد و لذا در دین مقدس اسلام حرام شده است و در قرآن عظیم الشان، در کنار شرک، قتل «الذین لایدعون مع الله الهأ آخر و لایقتلون النفس التي حرم الله الا بالحق ولا یزنون» فرقان، ۶۸. (و بندگان خاص خدا) کسانی هستند که با خداوند، خدای دیگری را نمیخوانند و انسانی که خداوند (خونش را) حرام کرده است، جز به حق نمیکشند، و زنا نمیکنند، و هر کس چنین کند عقوبت گنااهش را خواهد دید. و سرقت «یا ایها النبی إذا جاءک المؤمنات ُ یبایعنک علی أن لا یشرکن بالله شیئاً ولا یسررن ولا یزنین...» (ممتحنه، ۱۲).

(ای پیامبر! هنگامی که زنان باایمان نزد تو آمدند تا با تو بیعت کنند که چیزی را شریک خدا نگیرند و دزدی نکنند و مرتکب زنا نشوند...). آمده است.
 وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا ﴿٣٣﴾

و نفسی را که الله کشتن او را حرام کرده است نکشید مگر به حق، و هر کس به ظلم کشته شود برای ولی (صاحب خون او) سلطه (حق قصاص) داده ایم، پس در کشتن (و خونخواهی) اسراف نکنند، بی گمان او مورد حمایت است. (۳۳)
 هر انسانی حق حیات دارد، حتی غیر مسلمانی که با مسلمانان بنای جنگ را نداشته باشد، مصوونیت جانی و مالی دارد. قانون الهی، محور ارزشها و حرمتهاست. و حتی شرع اسلامی مطابق حکم الهی؛ خودکشی را نیز حرام نموده است.

در آیه مبارکه بازیای خاصی میفرماید: «وَلَا تَقْتُلُوا النَّفْسَ الَّتِي حَرَّمَ اللَّهُ إِلَّا بِالْحَقِّ» نفسی که خدا قتلش را حرام کرده است به قتل نرسانید، جز به حقی که موجب قتل است؛ از قبیل مرتد شدن و قتل عمد و زناى محصن. یعنی: کسی را که حق تعالی او را با پناه دین، یا با پناه عهد ذمه یا عهد امان، محفوظ و محترم قرار داده است «جز به حق نکشید» کشتن به حق، شامل مواردی است که قتل نفس در آنها مباح است؛ مانند ارتداد، زناى محصن (شخص دارای همسر) و قصاص گرفتن از قاتل در قتل عمد و تجاوز.

مظلوم، هر که باشد باید مورد حمایت قرار گیرد. و اساساً قرار دادن حق قصاص، برای حمایت از مظلوم است. طوریکه میفرماید: «وَمَنْ قُتِلَ مَظْلُومًا فَقَدْ جَعَلْنَا لَوْلِيَّهِ سُلْطَانًا» اولیای مقتول دارای حق قصاص و کشتن قاتل هستند، و هر کس بدون حق شرعی، یعنی به ستم، کشته شود، نه به سببی که شرعاً مجوزی برای

کشتن وی است «پس بی گمان به ولی اش قدرت و حق داده ایم که قصاص از قاتل بگیرد، اگر بخواهد او را بکشد، یا خون بها دریافت کند یا او را ببخشد. «فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ إِنَّهُ كَانَ مَنْصُورًا» «پس او» یعنی: ولی مقتول «نباید در قتل زیاده روی کند» به اینکه مثلاً قاتل را مثله کند، یا او را شکنجه نماید، یا به جای قاتل شخص یا اشخاص دیگری را به قتل رساند، یا همان طور که در عهد جاهلیت مرسوم بود دو نفر را در مقابل یک نفر بکشد. و همین بس است که خدا او را بر طرف مقابل مسلط کرده است، بنابراین در قصاص باید عادل باشد. بصورت کل باید گفت که: در قصاص باید خشم و غضب مهار شود و عدالت مراعات گردد. «فَلَا يُسْرِفُ فِي الْقَتْلِ» اسلام حتی برای متجاوزان به جان انسان ها، عدالت را شرط دانسته است. اولیای مقتول، حق ندارند به عنوان قصاص، بیش از یک نفر را بکشند و از قانون قصاص سوء استفاده کنند.

در حدیث شریف آمده است: «همانا از بین رفتن دنیا در نزد الله متعال آسان تر از کشتن مسلمانی است». امام نسفی که از جمله پیروان مذهب حنفی است در تفسیرش میگوید: «ظاهر آیه بر این امر دلالت می کند که در میان شخص آزاد و برده و در میان مسلمان و ذمی حکم قصاص جاری میشود».

وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا ﴿٣٤﴾

و به مال یتیم نزدیک مشوید مگر به طریقه نیکوتر، تا اینکه (یتیم) به (سن) رشدش برسد، و به عهد و پیمان خود وفا کنید، چرا که از پیمان و عهد پرسیده خواهد شد. (۳۴)

دین اسلام، پشیمان محرومان، ضعیفان و یتیمان است:

قرآن عظیم الشان درباره‌ی حفظ حقوق یتیم و مراعات حال او و رسیدگی و تکفل امور یتیمان دساتیر و هدایات متعددی دستور فرموده است. ولی چون احتمال لغزش مالی و سوء استفاده کردن از اموال یتیمان بسیار زیاد است، لذا هشدار بیشتری لازم است، به گونه‌ای که از نزدیک شدن به آن نیز نهی شده و تصرف ظالمانه در اموال یتیمان، خوردن آتش شمرده شده است. جاذبه‌ی مال به قدری زیاد است که نزدیک شدن به آن هم گاهی گناه و حرمت را در پی دارد. طوریکه میفرماید: «وَلَا تَقْرَبُوا مَالَ الْيَتِيمِ إِلَّا بِالَّتِي هِيَ أَحْسَنُ» و برای شما جایز نیست که به مال یتیم جز به بهترین وجه و شیوه نزدیک شوید «لَا تَقْرَبُوا»: مراد تصرف و دست بردن در مال یتیم است. بناءً دخالت و کارگردانی شما در مال یتیم باید به شیوه‌ای باشد که بهترین منافع را برای مال وی تأمین کند و این البته با قرار دادن مال وی در چرخه‌ی بازده‌آور و مولد اقتصادی و در یک روند سودآور و رشد دهنده است نه با تلف کردن و به مخاطره افکندن. یعنی منفعت یتیم در آن نهفته می‌باشد و انفاق بر یتیم از آن بدون اسراف باشد. نهی از نزدیک شدن به مال یتیم، از باب مبالغه است و هدف از آن، نهی از دست بردن به مال یتیم می‌باشد؛ به تلف کردن آن، یا به شیوه‌ای که تباه کننده مال وی است اما به کار انداختن مال یتیم از سوی ولی به شیوه‌ای که نیکوتر است، مانعی ندارد.

«حَتَّىٰ يَبْلُغَ أَشُدَّهُ» «أَشُدَّهُ»: مراد رشد عقلانی و حسن تصرف در امور است (نساء / ۶). تا آنگاه که یتیم خود به سن رشد برسد، و یتیم میتواند به شیوه‌ای درست از مال خود استفاده کند. یعنی عقلش به کمال رسید و قوای حسی و حرکتی وی کامل شد، به طوری که به امور مالی خویش میتواند رسیدگی کند. در این حالت است که شما باید مالش را به وی بسپارید، یا در آن با اجازه‌اش

تصرف کنید. البته بلوغ جنسی بدون بلوغ عقلی کافی نیست. یعنی زمان واگذاری مال یتیم به خود او، وقتی است که به بلوغ فکری و اقتصادی و جسمی برسد.

«وَأَوْفُوا بِالْعَهْدِ إِنَّ الْعَهْدَ كَانَ مَسْئُولًا» مفسر عبدالرؤف مخلص هروی در تفسیر این آیه می نویسد: «و به عهد وفا کنید» یعنی: به عهد خود با خدای خود بر وجه شرعی آن قیام کنید و این با نگاهداشت و رعایت اوامر و نواهی حق تعالی و تطبیق قانون مورد پسند شرع انور میسر است. همچنین عهد و پیمان خود با مردم را نگهدارید؛ مگر آن که بر جواز عهد شکنی با آنان دلیل به خصوصی وجود داشته باشد «زیرا که از عهد پرسش خواهد شد» در آخرت، که به عهد و پیمان خود با خدا و مردم چه کرده اید؟.

اسلام درباره وفای به عهد و پیمان تاکید میکند و شدت می ورزد. چرا که وفای به عهد و پیمان ملاک استقامت و یقین و پاکی در درون فرد و در زندگی اجتماعی است. به صورتهای گوناگون در قرآن و حدیث از وفای به عهد و پیمان سخن رفته است و مکرر گردیده است، چه عهد و پیمان با خدا باشد، و چه عهد و پیمان با مردمان باشد. یا این که عهد و پیمان فردی یا گروهی و یا دولت باشد. عهد و پیمان حاکم و فرمانروا باشد و یا عهد و پیمان محکوم و فرمانبردار باشد. وفای به عهد و پیمان در واقعیت تاریخی اسلام به پله و درجه والائی رسیده است، تا بدانجا که بشریت جز در سایه اسلام بدین پله و درجه وفای به عهد نرسیده است.

وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمْ وَزِنُوا بِالْقِسْطَاسِ الْمُسْتَقِيمِ ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا ﴿٣٥﴾

و هنگامی که پیمان می کنید، پیمان را کامل (و تمام) دهید، و با ترازوی درست وزن کنید، این برای شما بهتر و عاقبتش نیکوتر است. (۳۵)

موضوعات خرید و فروش و رعایت حقوق مردم در معاملات، چنان مهم است که قرآن عظیم الشان در آیات متعددی بدان تاکید ورزیده، و بزرگترین آیه قرآن، (بقره، ۲۸۲). مربوط به آن و سوره‌ای به نام «مطففین» (کم‌فروشان) نام نهاده شده است.

اولین دعوت بعضی پیامبران، همچون حضرت شعیب نیز ترک کم فروشی بوده است. (مراجعه شود؛ آیات، ۱۸۱-۱۸۳ شعراء)

«وَأَوْفُوا الْكَيْلَ إِذَا كِلْتُمْ» و چون یکی از شما پیمانانه می‌کرد باید پیمانانه راتمام و کامل دهد، نه این که برای خود زیاد ببرید و به دیگری کم بدهید. «وَزِنُوا بِالْقِسْطِ الْمُسْتَقِيمِ» و هنگامی که برای مردم وزن می‌کردید، با ترازوی عدل وزن کنید یعنی با ترازو و میزان راست و درست و بدون حیله و نیرنگ اشیا را وزن کنید. ترازو و وسایل سنجش و محاسبات تجاری، باید سالم و دقیق باشد.

«قسطاس»، از ترکیب دو کلمه‌ی «قسط» به معنای عدل و «طاس» به معنای کفه‌ی ترازو می‌باشد.

قسطاس: ابزار سنجش کالا است، که قپان، ترازو های سنجش طلا و غیر آن از ابزارهای سنجش را در برمیگیرد. قسطاس مستقیم: آن ترازو و ابزار سنجشی است که از وزن حقیقی نه چیزی کم کند و نه بر آن بیفزاید بلکه اشیا را به طور درست آن وزن نماید.

«ذَلِكَ خَيْرٌ وَأَحْسَنُ تَأْوِيلًا» بیگمان در تمام دادن پیمانانه و وزن خیری است در دنیا، که عبارت از برکت و رشد و نماء است و نیک فرجامی است در آخرت، با اجر و پاداش الله متعال.

رعایت عدالت در وزن کردن و پیمانه از جمله بهترین نیکی در دنیا و نیکوترین ثروت آخرت است. نباید فراموش کرد که: دقت در ترازو، وزن و محاسبات، عامل خیر و برکت است و کم فروشی، خیر و برکت را می برد.

در حدیث شریف آمده است: «کسی بر انجام دادن حرام قادر نمیشود و سپس آنرا ترک نمیکند در حالیکه از ترک آن هیچ انگیزه دیگری جز ترس خداوند متعال ندارد مگر این که خداوند به طور عاجل در دنیا قبل از آخرت چیزی را که بهتر از آن است به او عوض می دهد».

وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا ﴿٣٦﴾

و از چیزی که به آن علم نداری، پیروی نکن، بدون شک گوش و چشم و دل، هر یک از اینها از آن مورد بازخواست خواهند شد. (۳۶)

زندگی باید براساس علم و اطلاعات صحیح، دقیق، منطقی و بصیرت استوار باشد، طوریکه قرآن عظیم الشان میفرماید: «وَلَا تَقْفُ مَا لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ» از چیزی دنبال روی مکن که از آن ناآگاهی. یعنی از چیزی را که بدان علم و یقین نداری دنبال نکن بلکه در کارهای خود اهل تحقیق و بررسی باش، مبادا دنبال شایعات و حدس و گمانها راه بیفتی، بناءً ابتدا باید از صحت و سقم مطلب مطمئن شد. پیروی مکن از چیزی که کاملاً از آن آگاه نیستی، و درستی آنرا به تمام و کمال نمی دانی. چه این چیز سخنی باشد که گفته میشود، و چه روایتی باشد که نقل می گردد. یا این چیز پدیده ای باشد که تفسیر میشود، و چه رخدادی باشد که علت یابی می گردد. و چه یک حکم شرعی و یا یک مساله اعتقادی باشد.

همچنین معنی این آیه، شامل شهادت دروغ، سخن دروغ، افترا و طعن زدن به دیگران، جست و جوی عیوب مردم، دگرگون کردن حقایق علمی، جعل

اخبار و غیر این از دغلبازی ها، تقلب ها و اعمال مبتنی بر حدس و تخمین و گمان نیز میشود.

قتاده گفته است: یعنی مگو دیدم، در حالیکه چیزی را ندیده‌ای، و مگو شنیدم در حالیکه چیزی را نشنیده‌ای و مگو میدانم در حالیکه چیزی نمیدانی؛ چون خدا از تمام آنها سؤال میکند. (مختصر ۳۷۷/۲).

در حدیث شریف آمده است: «ایاکم والظن فان الظن اکذب الحدیث». بر شما باد که از گمان بردن دوری کنید. چه گمان بردن دروغ‌آمیزترین سخن است. در سنن ابو داوود آمده است: «بئس مطیه الرجل: زعمرا». بدترین وسیله سواری شخص عبارت است از: گمان برده‌اند.

در حدیث دیگری آمده است: «ان آفری الفری آن یری آلرجل عینیه ما لم تریا». دروغ‌آمیزترین دروغها این است که شخص بگوید در خواب چنین و چنان دیده‌ام، ولی همچون خوابی ندیده باشد.

«إِنَّ السَّمْعَ وَالْبَصَرَ وَالْفُؤَادَ كُلُّ أُولَئِكَ كَانَ عَنْهُ مَسْئُولًا (۳۶)» زیرا انسان در قیامت برگوش و چشم و عقل و قلب همه نزدالله متعال مورد محاسبه قرار خواهد گرفت، پس اگر این آلات ابزارها را در راه خیر به کار انداخته بود، حق تعالی به وی پاداش میدهد و اگر آنها را در راه شر گماشت، وی را مجازات و مؤاخذه میکند.

قابل یادآوری است که: ذکر چشم و گوش و دل در آیه مبارکه، شاید از باب نمونه باشد، زیرا در قیامت علاوه بر شخص انسان، از دست و پا و اعضای دیگر هم سؤال میشود (مراجعه فرماید: نور، ۲۴؛ یس، ۶۵؛ فصلت، ۲۰). و آنها به سخن آمده، اعتراف میکنند. و ممکن است برای این باشد که انگیزه‌ی پیروی از دیگران از طریق دیدن یا شنیدن و یا اندیشه و درک است.

به قولی: خداوند متعال این اعضا را در هنگام پرسش از آنها به نطق می آورد و آنها از آنچه که صاحب شان انجام داده است خبر میدهند.

طوری که آیات قرآنی واحادیثی متعددی نبوی گواه این حقیقت است.

وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا ﴿٣٧﴾

و در روی (روی) زمین با تکبر راه مرو، بی گمان تو نمی توانی زمین را بشکافی، و (هرگز) در بلندی (و قامت) به کوه ها نمی رسی. (۳۷)

دین مقدس اسلام از جمله ادیانی ابراهیمی که رهنمود های خاصی خویش را در تمام عرصه های زندگی به تفصیل ودقت و زیبای خاصی بیان داشته است، دین اسلام علاوه بر مسائل اعتقادی، سیاسی، نظامی واقتصادی، برای کارهای جزئی مانند رفت و آمد بیرون خانه و آداب مسافرت هدايات و دساتیر خاصی خویش را بیان داشته است. از جمله میفرماید:

- «وَأَقْصِدْ فِي مَشِيكَ» «لقمان، ۶۱» در راه رفتن، میانه رو باش.

- «وَعِبَادُ الرَّحْمَنِ الَّذِينَ يَمْشُونَ عَلَى الْأَرْضِ هَوْنًا» «فرقان، ۶۳» بندگان خدا آنانند که در زمین با آرامش و بی تکبر راه می روند.

و طوری که در آیه مبارکه آمده است: «وَلَا تَمْشِ فِي الْأَرْضِ مَرَحًا» و ای انسان! با ادا و تکبر در زمین راه مرو.

«إِنَّكَ لَنْ تَخْرِقَ الْأَرْضَ وَلَنْ تَبْلُغَ الْجِبَالَ طُولًا» (۳۷) زیرا تو مخلوقی ضعیف هستی که نه توان آن داری تا با گام برداشتنت بر روی آن، زمین را بشکافی و هرگز هم نمی توانی در بلندی به کوه ها برسی؛ زیرا تو نسبت به کوه ها بسیار کوتاه، ضعیف و ناچیز هستی.

بدین ترتیب در آیه مبارکه؛ علت نهی از تکبر را بیان کرده است؛ یعنی ای انسان! تو کوچک و ضعیفی، تکبر شایسته و برازنده ای تو نیست. پس چگونه

بر روی زمین تکبر و فخر فروشی می‌کنی در حالیکه نمی توانی در زمین اختلال یا شکافی ایجاد کنی؟ و چگونه در مقابل کوه‌ها گردن فرازی می‌کنی و انگهی در گردن فرازی به آنها نمیرسی؟ پس تو که از آنها کوچکتر و ضعیفتری چگونه تکبر و فخر فروشی و خود بزرگ بینی از خود ابراز میداری؟ و از زمین و کوه ناچیزتری پس چرا ادا و اطوار از خود نشان می دهی؟ این بیان متضمن تحقیر و سرزنش خودخواهان و متکبران است.

در حدیث شریف آمده است: «هر کس برای خدا تواضع کند، خدا او رارفعت میبخشد پس او نزد خود حقیر اما نزد خداوند بزرگ است».

همچنین در حدیث شریف آمده است: «در اثنایی که مردی از امت‌های قبل از شما خرامان خرامان راه میرفت و دو جامه گران قیمت پوشیده و به آنها می‌بالید، ناگهان زمین او را فروبرد و او تا روز قیامت در آن می‌جنبد». یعنی همچنان در آن فرو میرود.

در حدیث دیگری آمده است: «من تواضع لله رفعه فهو فی نفسه حقیر وعند الناس کبیر. ومن استکبر وضعه الله، فهو فی نفسه کبیر وعند الناس حقیر. حتی لهو أبغض إليهم من الكلب والخنزیر» هر کس به خاطر خدا فروتنی کند خدا او را بالا میبرد و والا میگرداند چنین کسی خویشتن را کوچک و ناچیز میدانند، ولی مردمان او را بزرگ و سترگ می‌شمارند. و هر کس تکبر ورزد و خود بزرگ بینی کند خدا او را کوچک و حقیر میگرداند. او خویشتن را بزرگ و سترگ می‌شمارد، ولی مردمان او را کوچک و حقیر می‌شمارند. تا بدانجا که مردمان او را از سگ و خوک نیز بدتر و پست تر به حساب می آورند.

كُلُّ ذَلِكَ كَانَ سَيِّئُهُ عِنْدَ رَبِّكَ مَكْرُوهًا ﴿٣٨﴾

همه این دستورات و فرمان‌هایی که [در آیات گذشته بیان شد، سرپیچی از آنها] گناهش نزد پروردگارت ناپسند است. (۳۸)

ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا ﴿٣٩﴾

این (احکام) از آن حکمتی است که پروردگارت به سویت وحی فرستاده است و با الله معبودی دیگر قرار مده که سرزنش شده و رانده شده در دوزخ افکنده خواهی شد. (۳۹)

«ذَلِكَ مِمَّا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ رَبُّكَ مِنَ الْحِكْمَةِ» ای پیامبر! آداب و قصص و احکام سودمند، اخلاق ارزشی برتر، آداب نیک و گهر بار و نهی از هر کار زشت و قبیح که خداوند متعال برایت بیان کرده و بر تو نازل و وحی نموده است، همه از اموری است که انسان را پاکیزه و مهذب می سازد.

یعنی همه اوامر و نواهی که در آیات قبل گذشت و از آیه: «لَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ» (آیه: ۲۲ الإسراء) که نهی از شرک است شروع و به این آیه که باز هم با نهی از شرک: «وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا» [الإسراء: ۳۹] ختم میشود و در مجموع بیست و پنج تکلیف را از اوامر و نواهی دربر می گیرد.

«وَلَا تَجْعَلْ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَتُلْقَىٰ فِي جَهَنَّمَ مَلُومًا مَّدْحُورًا» و با خدای یگانه معبود دیگری قرار مده و غیر وی را با وی شریک مگردان و گرنه در آتش جهنم به چنان حالی افکنده خواهی شد که هم نفست تو را سرزنش میکند و هم مردم تو را به باد ملامت می گیرند، در عین آنکه از رحمت خداوند متعال نیز طرد شده و از هر خیری محروم می شوی، خلق تو را مذهب و خالق تو را معذب می سازد.

امام صاوی گفته است: احکام با سفارش به توحید ختم شده است همان طور که به آن شروع شد، تا نشان دهد که توحید اول و آخر امور است، و رأس و اساس هر امری می باشد و اعمال بدون توحید باطل است و ارزشی ندارد. (حاشیه‌ی صاوی بر جلالین ۲/۳۵۰).

ابن عباس (رض) میفرماید: «همه کتاب تورات در پانزده آیه از سوره بنی اسرائیل خلاصه شده است». «تفسیر انوار القرآن» خوانندگان گرامی!

در آیات متبرکه (۴۰ الی ۴۴) در مورد منتسب کردن پروردگار به داشتن فرزند و شریک و مثل و مانند. بحث بعمل می آورد.

أَفَأَصْنَأَكُمْ رَبُّكُمْ بِالْبَنِينَ وَاتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا ﴿٤٠﴾

آیا پروردگارتان شما را به داشتن پسران برگزیده و برای خود از فرشته‌ها دختران گرفته است؟ بی گمان شما سخن بزرگ (و زشتی) میگویید. (۴۰) قابل یادآوری است که: از جمله عقاید انحرافی مشرکان یکی این بود که فرشتگان را دختران الله متعال قلمداد میکردند، طوریکه قرآن عظیم الشأن بارها با این مسأله تماس گرفته و آنرا دروغ و تهمت بزرگ و ناروا شمرده است، از جمله: (در آیه ۳۹ سوره طور) میفرماید: «أَمْ لَهُ الْبَنَاتُ وَ لَكُمْ الْبُنُونَ» (۳۹) (آیا خداوند را دختران و شما را پسران است (که به خیال خودتان احساس برتری کنید)؟ و یا هم در (آیه: ۲۱ سوره نجم) میفرماید: «أَلَكُمُ الذَّكَرُ وَ لَهُ الْأُنثَى» (۲۱) (آیا (این گونه می پندارید که) پسر برای شما است و دختر برای خداوند؟) البتّه عقیده به فرزند داشتن خدا، نزد یهود و نصارا هم بوده است، ولی اعتقاد به دختر داشتن، مخصوص بت پرستان است.

طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «أَفَأَصْنَأَكُمْ رَبُّكُمْ بِالْبَنِينَ وَ اتَّخَذَ مِنَ الْمَلَائِكَةِ إِنَاثًا» در این آیه مبارکه عرب را به صورت توبیخ مورد خطاب قرار داده است: آیا الله یگانه قهار شما را به بخشیدن فرزندان ذکور اختصاص داده و خود از فرشتگان برای خویش دخترانی برگرفته است؟ بیگمان این سخن شما بی

نهایت زشت، بی شرمانه و وقیحانه است؛ «إِنَّكُمْ لَتَقُولُونَ قَوْلًا عَظِيمًا» هر آینه شما سخنی بس بزرگ میگویید، که در جرأت و جسارت بر پروردگار با عظمت و زشتی و وقاحت به پایه‌ای است که فروتر از آن هیچ حد و پایه‌ای نمی‌توان تصور کرد.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا ﴿٤١﴾

و به راستی (ما) در این قرآن (حقایق را به روشهای) گوناگون بیان کردیم تا پند و عبرت گیرند، (ولی) جز بر نفرت و گریزشان نمی‌افزاید. (۴۱)
 «وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِيَذَّكَّرُوا» «صَرَّفْنَا»، بیان گوناگون و متنوع و تکرارهای مختلف گفتار در جهت روشن‌تر شدن موضوع بحث است. انسان فطرتاً تنوع طلب است، خواه در طبیعت باشد، یا کتاب الهی و این رمز برخی تکرارها و تنوع بیانها در قرآن عظیم الشان است. و به راستی پروردگار با عظمت ما در قرآن حقایق را به روشنی تمام بیان نموده، احکام، وعد و وعیدها، داستان‌ها و مثل‌ها را واضح به تصویر کشیده است تا مردم از آنها بهره گرفته و از پندها و عبرت‌های آن استفاده نمایند، و از شرک و گمراهی که در آن فرورفته‌اند، منزجر گشته و بیرون بیایند. و باید گفت که: حکمت تکرار در آیات قرآنی، برای تذکر و پندگیری است.

«وَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا نُفُورًا» اما این بیان، اهل ستم و طغیان را جز دوری از طاعت خدای رحمان و فروروی بیشتر در پیروی از شیطان نمی‌افزاید. و این نیست جز به سبب امراض قلبی، عقل‌ها و روان‌هایشان.

قُلْ لَوْ كَانَ مَعَهُ آلِهَةٌ كَمَا يَقُولُونَ إِذًا لَابْتَعُوا إِلَيَّ الْعَرْشَ سَبِيلًا ﴿٤٢﴾

بگو اگر با او خدایانی - آنچنان که آنها می‌پندارند - بود، سعی میکردند راهی به سوی (خداوند) صاحب عرش پیدا کنند. (۴۲)

مشرکان، الله متعال را قبول داشتند و «الله» را آفریدگار هستی می دانستند، ولی بت‌ها را شفیع خود یا شریک خدا می پنداشتند. این آیه مبارکه وجود چنین رابطه‌ای را میان خدا و بت‌ها نفی میکند، چون بت‌ها نه میتوانند قدرت را از دست خدای بزرگ بیرون آورند، نه راهی برای تقویت خود دارند.

مفسر تفسیر المیسر دکتر عایض بن عبدالله القرنی در تفسیر این آیه مبارکه مینویسد:

ای پیامبر! به کافران بگو: اگر باخدای یگانه خدایانی دیگر بود یقیناً آن خدایان به سوی مغلوب ساختن خدای صاحب عرش عظیم، راهی می جستند و قطعاً میکوشیدند تا با وی به نبرد پرداخته و بر بعضی از گسترهٔ مُلکش مسلط شوند و لیکن او یگانه و یکتاست و در ربوبیت و الوهیت خود هیچ شریک و همتایی ندارد.

سُبْحَانَهُ وَتَعَالَىٰ عَمَّا يُقُولُونَ **عُلُوًّا كَبِيرًا** ﴿٤٣﴾

(لیکن) او پاک و منزّه و بلند مرتبه است از آنچه (مشرکین) می گویند به بلندی بس بزرگ. (۴۳)

خداوند با عظمت از هرگونه شریک آنچه را کفار به وی نسبت میدهند پاک و منزّه است و میان ذات مقدّس او و خرافاتی که میگویند، فاصله و برتری بسیاری است. او در ذات، قدرت، قهر و غلبه، بر خلقش والا و با اعتلا میباشد، چنان اعتلای بزرگی که سزاوار جلال و عظمتش هست. زیرا او واجب الوجود و باقی بالذات است. هرکه و به هر مقدار خدا را ستایش کند، باز خداوند برتر از آن گفته‌ها و توصیف‌هاست.

تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ
وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا ﴿٤٤﴾

آسمان های هفتگانه و زمین و هر کس که در آنهاست، او را تسبیح میگویند، و هیچ چیزی نیست مگر اینکه همراه با ستایش، تسبیح او میگوید، ولی شما تسبیح آنها را نمی فهمید، بی گمان او بردبار (و) آمرزنده است. (۴۴)
«تُسَبِّحُ لَهُ السَّمَاوَاتُ السَّبْعُ وَالْأَرْضُ وَمَنْ فِيهِنَّ» تمام کائنات تسبیح خوان و ثناگویش میباشد. زمین و هفت آسمان و مخلوقات مستقر در آنها، او را تنزیه و تقدیس می کنند.

«وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ» تمام آنچه درعالم هستی است گویای عظمت خدا می باشند و بر یگانگی اش شاهد اند. یعنی هیچ موجودی نیست مگر این که (به زبان حال یا قال) حمد و ثنای او میگوید.

در تفسیر فی ظلال آمده است: صحنه‌ای تک و منفرد در جهان هستی این است که انسان به نظر بیاورد که هر سنگ ریزه و هر سنگ و هر دانه و هر برگ و هر گل و هر میوه و هر سبزه و هر درخت و هر حشره و هر خزنده و هر انسان و هر جنبنده‌ی روی زمین و هر شناور در آبها و هوا و ساکنان آسمان همگی خدا را ثنا و تسبیح گویند. رو به سوی مقام والای او دارند، و هر زمان روح پاک و صاف گردد، اسرار این وجود را که غافلان آنرا درک نمی کنند، در می یابد. (فی ظلال ۳۹/۱۵).

هفت آسمان لاجوردی رنگ و کشتزارهای سبز رنگ و بستان‌های باطراوت و جنگل‌های سرسبز و پردرخت، رودها و آبشارهای خروشان و پرندگان نغمه خوان و آفتاب و مهتاب فروزان و درخشان و ابرها و بار آنها همه و همه خدا را تسبیح خوان و ثنا گویند و بر یگانگی او گواهی می دهند.

«وفى كل شيء له آية تدلّ على أنه واحد» (همه چیز نشانه‌ای دارد که بر یگانگی‌اش دلالت میکند).

«وَلَكِنْ لَا تَفْقَهُونَ تَسْبِيحَهُمْ» اما شما تسبیح آنها را نمی‌فهمید؛ چون به زبان شما نیست.

«إِنَّهُ كَانَ حَلِيمًا غَفُورًا» (۴۴) خدا نسبت به بندگان صبر و حوصله دارد و در کیفر نافرمان شتاب به خرج نمیدهد و توبه‌کار و پشیمان شده را می‌بخشاید. اگر خدا دارای حلم و حوصله نبود، انسان را با قدرت مؤاخذه می‌کرد.

تعدادی از مفسران گفته‌اند: تسبیح گفتن تمام اشیا برای الله متعال بنا بر حقیقت خود میباشد، یعنی این که: تمام اشیا به طور حقیقی نه مجازی به تسبیح گفتن خداوند متعال ناطق‌اند ولی بشر این تسبیح آنها را نمی‌شنود و نمی‌فهمد.

ابن مسعود (رض) میگوید: «ما در حال خوردن غذا، تسبیح گفتن غذا را میشنیدیم». ابوذر (رض) روایت میکند که: «رسول الله صلی الله علیه وسلم سنگریزه‌هایی را به دست گرفتند پس صدای تسبیح گفتن آنها همانند آواز زنبور عسل شنیده می‌شد».

همچنین نقل است که صدای تسبیح سنگریزه‌ها در دست ابوبکر و عمر و عثمان (رض) شنیده میشد. نیز در حدیث شریف به روایت ابی سعید خدری (رض) آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «جن و انس و درخت و سنگ و کلوخ و هیچ چیز دیگر صدای مؤذن را نمی‌شنوند مگر اینکه برایش در روز قیامت گواهی می‌دهند».

پس بانگ‌های به این روایات و دیگر روایاتی که نقل آنها در اینجا میسر نیست، در می‌یابیم که قول این گروه از مفسران بر قول کسانی از ایشان که میگویند: تسبیح گفتن جمادات مجازی و به زبان حال است نه به زبان قال، ترجیح دارد.

ابن کثیر نیز قول اول را ترجیح داده است. «تفسیر انوار القرآن»

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۴۵ الی ۵۵) آن گاه که پیامبر قرآن می خواند، مشرکان و انکار کردن دوباره زنده شدن و رد آنان به نرمی با سخنان بهتر و گزیده تر،
وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ جَعَلْنَا بَيْنَكَ وَبَيْنَ الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِالْآخِرَةِ حِجَابًا مَّسْتُورًا ﴿۴۵﴾

و(ای پیامبر!) هنگامی که قرآن بخوانی، میان تو و میان کسانی که به آخرت ایمان نمی آورند، پرده ای پوشیده قرار می دهیم. (۴۵)
قرآن عظیم الشان وسیله‌ی هدایت متقین است، «هُدًى لِّلْمُتَّقِينَ» (بقره، ۲). و از نشانه‌های متقین، یقین به آخرت است، «وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ» (بقره، ۲). پس قرآن برای آنانکه به قیامت ایمان ندارند، هدایت‌گر نیست. این همان حجاب پنهانی است که سبب میشود انسان از فهم وحی و لذت درک معارف الهی محروم بماند، گرچه از زبان خود پیامبر صلی الله علیه وسلم نیز وحی را بشنود. در «تفسیر انوار القرآن» در معنی این آیه آمده است: میان تو و آنان پرده‌ای قرار می دهیم که تو را نمی بینند و از آزارشان در امان می مانی، درحالیکه قرائت تو را نمی شنوند و نمی فهمند.

به تأیید این قول نیز روایاتی آمده است؛ از آن جمله روایت ابن کثیر از اسماء دختر ابوبکر (رض) است که فرمود: «چون سوره «تَبَّتْ يَدَا أَبِي لَهَبٍ» [المسد: ۱] نازل شد، ام جمیل زن ابولهب درحالیکه سنگ بر دست داشت و رجز میخواند، ولوله کنان پیامبر صلی الله علیه وسلم را میجست تا به ایشان حمله کند اما ایشان را که در کنار ابوبکر (رض) نشسته بودند، نمیدید.» از این آیه چنین بر می آید که منکران آخرت تحمل شنیدن آیات الهی را ندارند.

واقعیت امر اینست: شخصیکه، قابلیت هدایت را نداشته باشد، تلاوت قرآن، توسط رسول الله هم بی اثر است.

مفسران مینویسند که: سران و بزرگان قریش به قرآن گوش فرامیدادند، ولیکن آنان با دل‌های خود به مبارزه می پرداختند که دل‌های شان نرم نشوند، و نمیگذاشتند فطرتشان از قرآن متاثر گردد. این بود که خدا میان ایشان و میان پیغمبر صلی الله علیه وسلم پرده‌ای کشید، پرده نمان از دیدگان. آن پرده را همچون پوششی - دل‌هایشان افکند تا دل‌هایشان قرآن را فهم نکنند. در گوش‌های شان نیز چیزی بسان کری پدید آورد تا رهنمودها و رهنمون‌های قرآن را درک و فهم نکنند. واضح است که: قهر الهی، پس از لجاجت و کفر انسان است. در حالیکه تلاوت قرآن و عقیده به قرآن می تواند انسان را از شر کفار، در آمان نگاهدارد. به تمام وضاحت بیان می دارم که: تلاوت قرآن، روح تبرّی از مشرکان را در انسان تقویت می کند. الهی تلاوت، و فهم و عمل به دساتیر قرآن را نصیب ما بگردانی. آمین یا رب العالمین.

شان نزول آیه ۴۵:

۶۵۵- ابن منذر از ابن شهاب روایت کرده است: هنگامی که رسول الله صلی الله علیه وسلم (قرآن کریم را برای مشرکان قریش تلاوت میکرد و آنها را به پیروی از دستورهای نجات بخش آن دعوت مینمود، استهزاکنان می گفتند: دل‌های ما نسبت به آنچه ما را به سوی آن دعوت می کنی پوشیده و پنهان و گوش‌های ما [برای حرف‌های تو] سنگین است و در بین ما و تو حجاب و پرده است. پس خدا در مورد آنها آیه: «وَإِذَا قَرَأْتَ الْقُرْآنَ...» را نازل کرد.

وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَلَوَّا عَلَى أَدْبَارِهِمْ نُفُورًا ﴿٤٦﴾

و بر دل‌هایشان پوششهایی قرار میدهم تا آن را در نیابند، و در گوش‌هایشان سنگینی (میگذاریم که نشنوند). و هنگامی که پروردگارت را در قرآن به یگانگی یاد میکنی، با نفرت پشت کرده و بر میگردند. (۴۶)

علماء میفرمایند که: روح بسته و دل مرده، معارف ناب قرآن را نمی‌پذیرد. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «وَجَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ» خداوند متعال بر قلب آن کافران پرده‌ای و پوشش‌هایی قرار می‌دهد تا معانی قرآن را نفهمند، بناءً گفته می‌توانیم که: شنیدن و فهمیدن ساده، غیر از فهم عمیق و لذت بردن از آن است. و در ضمن باید یاد آور شد که: محروم ماندن از درک معنویات، قرآن عظیم الشان نوعی از قهر الهی است. «وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا» و در گوش‌های شان ناشنوایی قرار می‌دهیم تا آن را نشنوند. «وَإِذَا ذَكَرْتَ رَبَّكَ فِي الْقُرْآنِ وَحْدَهُ وَكَلِمَةً نُفُّرًا» و ای پیامبر! چون در قرآن پروردگارت را با اسما و صفاتش یاد کرده و آنها را دعوت‌گرانه به سوی توحید و نفی شرک فراخوانی، در حالی پشت میکنند که منکر سخنانت بوده و از روی عناد و استکبار، از پیامت نفرت دارند تا به حق گردن نگذارند. یاد غیر خدا کفر است، یاد خدا و غیر خدا شرک، و تنها یاد خدای یکتا توحید است. شأن نزول آیه:

در بیان شأن نزول آیه آمده است: جمعی از اشراف قریش به دیدار ابو طالب آمدند، در این اثنا رسول الله صلی الله علیه وسلم وارد خانه شدند و به قرائت قرآن پرداخته آیات توحید را مرور کردند، سپس فرمودند: «ای گروه قریش! لا اله الا الله» بگوئید تا با این کلمه عرب از آن شما شود و عجم برای شما مطیع گردد. اما آنها رو برگرداندند. همان بود که این آیه کریمه نازل شد.

نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ نَجْوَى إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنَّا تَبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا ﴿٤٧﴾

هنگامی که [وقت قرآن خواندن] به تو گوش می‌دهند، ما به هدفی که برای آن گوش می‌دهند داناتریم، و نیز هنگامی که باهم پنهانی صحبت میکنند، وقتی که ظالمان می‌گویند: (مسلمانان) جز مرد جادو شده را پیروی نمی‌کنید. (۴۷)

«نَحْنُ أَعْلَمُ بِمَا يَسْتَمِعُونَ بِهِ» خداوند، از اهداف و اغراض مردم نیز آگاه است. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: ما هدف آنها را از گوش دادن به قرآن به خوبی می دانیم که منظور شان تمسخر و استهزا می باشد. همه‌ی شنوندگان، حسن نیت ندارند، از این رو گوش فرا دادن شان به منظور پذیرش حق و بهره بردن از آن نیست.

مفسران گفته‌اند: مشرکان در محضر پیامبر صلی الله علیه و سلم می نشستند و و انمود میکردند که به قرآن گوش میدهند و در واقع مقصودشان تمسخر بود، آنگاه آیه‌ی دلداری دادن پیامبر صلی الله علیه و سلم و تهدید مشرکین نازل شد: «إِذْ يَسْتَمِعُونَ إِلَيْكَ وَإِذْ هُمْ نَجْوَىٰ» ای محمد! وقتی به قرآن خواندنت گوش میدهند در همان حال با هم زیر لبی در بین خود نجوا می کنند. «إِذْ يَقُولُ الظَّالِمُونَ إِنْ تَتَّبِعُونَ إِلَّا رَجُلًا مَسْحُورًا» دشمنان، چون توجه مردم را به رهبران الهی می بینند، با تهمت و دروغ به آنان ضربه می زنند. در آن هنگام همان کافران فاجر، بعضی به بعضی دیگر از روی دروغ و بهتان میگویند: در حقیقت به این مردی که از وی پیروی میکنید، سحر و جادویی رسیده است که عقلش را پاک از بین برده است، که این البته دروغ و بهتانی از سوی شان بیش نیست.

انظُرْ كَيْفَ ضَرَبُوا لَكَ الْأَمْثَالَ فَضَلُّوا فَلَا يَسْتَطِيعُونَ سَبِيلًا ﴿٤٨﴾

بنگر چگونه تو را به صفاتی [چون شاعر، کاهن، ساحر و مجنون] وصف میکنند در نتیجه گمراه شدند، و قدرت پیدا کردن راه (حق) را ندارند! (۴۸) ای محمد! بنگر و در شگفت باش که آنها چگونه درباره‌ی تو گاهی میگویند ساحر است و زمانی میگویند شاعر است و گاهی میگویند دیوانه است. آنان که برای رد کردن دین، منطق ندارند، با مثل زدن، به پیامبر بدگویی و او را

تحقیر میکنند. در حقیقت با گفتن این دروغ و بهتان‌ها راه را گم کرده‌اند و از راه صواب منحرف شدند و به حق توفیق نیافتند. و در این هیچ جای شکی نیست که: توهین به رهبران الهی، عامل گمراهی است. علماء میفرماید که: گمراهی انسان‌ها به تدریج حاصل میشود، اولاً انسان گرفتار توهین و ضرب المثل نابجا میشود، آنگاه به انحراف، سپس به بن بست میرسد.

وَقَالُوا إِذَا كُنَّا عِظَامًا وَرَفَاتًا إِنَّا لَمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٤٩﴾

و گفتند؛ هنگامی که ما استخوان [هایی جدا از هم و ریز ریز] و پوسیده شدیم، آیا به طور قطع در آفرینشی جدید برانگیخته میشویم؟! (۴۹)

کافران در حال از روز رستاخیز و حشرانکار دارند می گفتند: رفت: آنچه که در هم شکنند و کهنه و پاشان گردد از همه اشیا؛ چگونه بعد از مرگ به آفرینشی جدید برانگیخته میشویم در حالیکه به استخوان‌های پوسیده‌ای تبدیل شده‌ایم و اجساد ما کاملاً متلاشی شده است؟! بناءً هیچ انتظاری در اینکه دوباره زنده شویم وجود ندارد. استفهام برای استبعاد، تعجب و انکار است، یعنی: چنین چیزی را بسیار بعید و غیر قابل قبول می‌دانیم.

قُلْ كُونُوا حِجَارَةً أَوْ حَدِيدًا ﴿٥٠﴾

بگو: (بلی)، سنگ باشید یا آهن، (باز هم شما را دوباره زنده خواهد کرد). (۵۰) ای محمد! به آنها بگو: حتی اگر در صلابت و سختی و دشواری تغییر و تحول سنگ گردید یا آهن، اما متیقن باشید که الله متعال آنگونه که شما را در آغاز آفرید، مجدداً باز خواهد گردانید و قادر است شمارا حشر و زنده کند، تا چه رسد به این که استخوان‌های پوسیده باشید؛ زیرا هیچ امری خدا را ناتوان نمی‌کند. سنگ و آهن از حیات دورترند و سخت‌ترین اشیا میباشند، اما حتی اگر بدنتان از جنس سنگ و آهن نیز باشد، که به هیچ وجه قابلیت پذیرش حیات را

ندارد، و یا آهن باشید (که از سنگ محکم تر است)، یا این که (جز آن دو) چیز دیگری باشید که در نظرتان (از اینها هم) سخت تر است (واز قابلیت پذیرش حیات دورتر، باز هم خداوند متعال آن را باز می آورد، زنده ساختن مجدد مردگان، حتی اگر سنگ و آهن هم شده باشند، بر خدا آسان است.

پس چگونه نمیتواند در حالت تبدیل شدن به استخوان فرسوده و پوسیده شما را بازگرداند و زنده کند؟ به یاد داشته باشید که: بسیاری از چیزها، تنها در ذهن و عقل ما بزرگی می نمایند، ولی در واقع بزرگ نیست.

دلیل انکار معاد، غفلت از قدرت الهی است. ای انسان عمر دنیا نسبت به آخرت، کم و کوتاه است و هرکس باید مرگ و قیامت را نزدیک بداند و برای آن باید آمادگی داشته باشد مساله رستاخیز، مورد جدال طولانی میان پیغمبر صلی الله علیه وسلم و مشرکان بوده است. قرآن مجید بسیاری از اینگونه جدالها را دربر گرفته است. طوری که یادآور شدیم هرچند که این مساله ساده و روشن است برای کسانی که سرشت حیات و ممات را پیش چشم می دارند، و سرشت رستاخیز و همایش همگان را در نظر می گیرند. قرآن مجید این مساله را در این پرتو بارها عرضه کرده است. اما مردمان آن را با این وضوح و با این سادگی تصور نمی کردند.

أَوْ خَلَقًا مِمَّا يَكْبُرُ فِي صُدُورِكُمْ فَسَيَقُولُونَ مَنْ يُعِيدُنَا قُلِ الَّذِي فَطَرَكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ فَسَيُنْغِضُونَ إِلَيْكَ رُءُوسَهُمْ وَيَقُولُونَ مَتَى هُوَ قُلْ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا ﴿٥١﴾

یا آفریده ای از آنچه در ذهنتان [حیات یافتنش] سخت و دشوار می آید [بدون تردید با آفرینشی جدید برانگیخته میشوید] پس خواهند گفت: چه کسی ما را باز میگرداند؟ بگو: (همان) ذاتی که بار اول شما را آفرید. پس (از روی تمسخر) سرهایشان را به سوی تکان داده و میگوید: آن چه زمانی خواهد بود؟ بگو: شاید که نزدیک باشد. (۵۱)

بادر نظر داشت اینکه انسان پس از مرگ، متلاشی و خاک می‌شود، ولی باید گفت که خاک، سرچشمه و ماده حیات وزندگی است. گیاهان از خاک میرویند و موجودات زنده در خاک پرورش می‌یابند. پس زنده کردن مردگان از خاک، نزد خداوند متعال مهم و دشوار نیست، حتی اگر شما سنگ و آهن و سخت‌تر از اینها هم باشید، که فاصله‌شان با حیات، دورتر است، باز هم خداوند، شما را زنده خواهد کرد.

در آیه مبارکه ملاحظه میشود که: منکران، دلیلی بر انکار حشر ندارند، تنها سؤال دارند که چه کسی و چه زمانی و چگونه ما را زنده می‌کند؟ جواب قرآن عظیم الشان همین است که: ذاتی که اولین بار شما را آفرید، قدرت بازآفرینی شما را دارد، زمان آن نیز خیلی دور نیست، شاید نزدیک باشد! «مَنْ يُعِيدُنَا؟ مَتَى هُوَ؟ عَسَى أَنْ يَكُونَ قَرِيبًا» «بگو: شاید که نزدیک باشد» یعنی: آن اعاده مجدد نزدیک است زیرا هر چه که آمدنی باشد.

يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٥٢﴾

روزی که شما را [از میان گورها برای ورود به عرصه قیامت] فرا می‌خواند، پس [فرا خواندنش را] در حالیکه او را سپاس و ستایش می‌گویید، اجابت میکنید، و گمان میبرید که [در دنیا یا در برزخ] جز اندکی درنگ نکرده اید. (۵۲)

يَوْمَ يَدْعُوكُمْ فَتَسْتَجِيبُونَ بِحَمْدِهِ وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا (۵۲)

(این بازگشت به حیات مجدد) روزی خواهد بود که خدا شما را از گورهایتان (برای گردهمائی در محشر) فرا میخواند و شما (فرمان او را) با حمد و سپاس پاسخ می‌گوئید و گمان میبرید که (در دنیا) جز مدت اندکی ماندگار نبوده‌اید. این هم صحنه‌ای که کسانی را به تصویر میکشد که رستخیز را نپذیرفته‌اند و آن را دروغ نامیده‌اند. هم اینک برخاسته‌اند و دعوت کننده را پاسخ گفته‌اند و

آماده شده‌اند، و زبانهایشان را به حمد و ثنای الله متعال گشوده‌اند. جز این سخن حمد و ثنا، گفتار یا جوابی ندارند!

این جواب، جواب تعجب آمیزی است که از سوی کسانی داده میشود که منکر روز قیامت بوده‌اند و خدا را قبول نداشته‌اند. هم اینک جواب جز این ندارند که بگویند: حمد و سپاس خدا را سزا است. حمد و سپاس خدا را سزا است... روزی زندگی دنیا درهم پیچیده و درهم نوردیده میگردد همانگونه که سایه درهم پیچیده و درهم نوردیده میشود: «وَتَظُنُّونَ إِن لَّبِثْتُمْ إِلَّا قَلِيلًا». و گمان میبرید که (در دنیا) جز مدت اندکی ماندگار نبوده‌اید.

به تصویر کشیدن دنیا بدین گونه ارج و ارزش دنیا را در دل‌های مخاطبان ناچیز میگرداند، و ناگهان متوجه میشوند که دنیا بسیار کوتاه است. سایه‌های دنیا و شکل‌های آن در حس و شعور بر جای نمیماند، مگر بدان اندازه که انگار لحظه‌ای است که هر چه زودتر میگذرد، و زمان اندکی است و هر چه زودتر سپری میشود، و سایه‌ای است که به سرعت جمع میگردد و اثری از آن نمیماند. وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَنْزِعُ بَيْنَهُمْ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا ﴿٥٣﴾

و (ای پیغمبر) به بندگانت بگو: سخنی را بگویند که بهتر است. چون شیطان (بوسیله سخنان ناموزون) در میان ایشان فساد و دشمنی می‌اندازد، همانا شیطان برای انسان دشمن آشکار است. (۵۳)

«وَقُلْ لِعِبَادِي يَقُولُوا الَّتِي هِيَ أَحْسَنُ» و ای پیامبر! به بندگان با ایمانم بگو: وقتی با دیگران سخن میگویند یا در میان خود گفتگو میکنند باید لطیف‌ترین و نیکوترین عبارت را انتخاب کنند و سخنان پاک، و نرم را انتخاب نموده و از بدزبانی و کار برد کلمات خشم برانگیز و روح خراش دوری گزینند، «إِنَّ

الشَّيْطَانُ يَنْزَعُ بَيْنَهُمْ» زیرا شیطان برافکندن دشمنی و بغض و کینه در میان مؤمنان حریص است، در حقیقت شیطان درین انسان فساد و شر برمی انگیزد و به سبب سخن خشن و زشتی که از زبان می پرد، آتش فتنه و فساد را روشن میکند.

«إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوًّا مُّبِينًا» و شیطان همواره برای انسان دشمنی آشکار است، عداوت و دشمنی شیطان با انسان از قدیم الایام موجود می باشد، در کمین نشسته است. نه صلاح و استقامتش را می خواهد و نه برادری و محبتش با برادران مؤمنش را. طوریکه در حدیثی شریف آمده است: به همین سبب در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه و سلم از اینکه شخص سلاحی را به سوی برادر مسلمان خویش نشانه گیری کند، نهی کردند زیرا شیطان او را و سوسه میکند و دستش را به نشانه روی برمی انگیزد پس چه بسا که او را با آن سلاح هدف قرار دهد آنگاه در گودالی از دوزخ درافتد.

رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنَّ يَشَأُ يَرْحَمَكُمُ أَوْ إِنْ يَشَأُ يُعَذِّبُكُمْ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكَيْلًا ﴿٥٤﴾

پروردگارتان به حال شما داناتر است، اگر (الله) بخواهد شما را مورد رحمت قرار میدهد و اگر (الله) بخواهد عذابتان می کند. و ما تو را وکیل بر آنها نساخته ایم (که ملزم باشی آنها اجبارا ایمان بیاورند). (۵۴)

به ایمان خود مغرور نشویم:

«رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِكُمْ إِنَّ يَشَأُ يَرْحَمَكُمُ أَوْ إِنْ يَشَأُ يُعَذِّبُكُمْ» ای مردم! پروردگار شما به آنچه در نهاد شما میگذرد و به همه احوال شما داناتر است پس اگر بخواهد بر شما رحم میکند بدین گونه که شما را بر ایمان راه نماید و اگر بخواهد شما را گمراه ساخته و در نتیجه عذابتان میکند.

به قولی: این خطاب متوجه مشرکان است لذا معنی چنین است: اگر الله متعال بخواهد به شما توفیق اسلام آوردن بدهد و بدین سان به شما رحم میکند، یا اگر راه عذاب را برگزیدید، شما را بر شرک می میراند و عذابتان می کند.

«وَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ وَكِيلاً» (۵۴) انسان‌ها در انتخاب عقیده آزاد است، حتی پیامبران هم مأمور اجبار مردم بر ایمان نیستند طوری که در آیه مبارکه میفرماید: ای محمد! ما شما را بر آنان به عنوان محافظ اعمال کفار نفرستاده‌ایم، بلکه جز بلاغ چیز دیگری بر عهده تو نیست. تا آنها رابه ایمان آوردن مجبور کنی، بلکه تو را بر حذر دارنده فرستاده‌ایم، پس هر کس فرمانت را گردن نهد و از راه سنت ات پیروی کرد، وارد بهشت میشود و هر کس از فرمانت روگردان شود راهی دوزخ می گردد.

خواننده محترم!

در آیه‌ی قبلی خواندیم و ملاحظه نمودیم که؛ تأکید بر خوب حرف زدن بود، در این آیه نمونه‌هایی از آن بیان شده است: انسان خود را باید بهتر و برتر از دیگران بحساب نیاورد، آنانرا تحقیر هم نکند و حتی به کفار نگوید: شما اهل دوزخید و ما اهل بهشت، چرا که چنین روشی، سبب فتنه می شود.

وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَىٰ بَعْضٍ
وَآتَيْنَا دَاوُودَ زَبُورًا ﴿٥٥﴾

و پروردگارت به حال هر آنچه که در آسمان‌ها و زمین است آگاه‌تر است. و (اگر تو را بر دیگران برتری دادیم بخاطر شایستگی تو است) به یقین برخی از پیامبران را بر برخی دیگر برتری دادیم و به داود زبور عطا کردیم. (۵۵)

«زبوراً»: از جمله کتاب‌های آسمانی است که بر داوود علیه السلام نازل گردیده است.

(نساء آیه ۱۶۳). نام «زُبُوراً»: فقط دو بار در قرآن تذکر یافته است، یکی در همین آیه مبارکه، و یکبار هم در (آیه: ۱۰۵ سوره انبیاء) طوریکه میفرماید: «وَلَقَدْ كَتَبْنَا فِي الزُّبُورِ مِنْ بَعْدِ الذِّكْرِ...» در میان کتب فعلی تورات کتابی به نام مزامیر یا زبور داود موجود است که یهودان آن را به داود علیه السلام نسبت می دهند.

مطالعه کننده گان گرامی!

در آیه‌ی مبارکه قبلی، مبحث علم خداوند متعال به انسان‌ها مطرح شد، ولی در این آیه علم پروردگار با عظمت به همه‌ی موجودات آسمانی و زمینی بیان مییابد. طوریکه میفرماید: «وَرَبُّكَ أَعْلَمُ بِمَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ» و ای پیامبر! پروردگارت به هرچه در آسمان‌ها و زمین است داناست، نه امری پنهانی بر او نهان میماند و نه غایبی از او ناپید است. یعنی خدایت به احوال و مقدرات بندگانش داناتر است، بنابر این هرکس از بندگانش را که بخواهد به نبوت اختصاص میدهد.

مفسر کبیر جهان اسلام مرحوم شیخ علی صابونی می نویسد: این آیه در رد مشرکین آمده است که نبوت حضرت محمد صلی الله علیه و سلم را بعید دانسته و میگفتند: یتیم ابو طالب چگونه پیامبر میشود؟ و آن بینوایان ناتوان و ضعیف چگونه به عوض بزرگان و سران جامعه یاران او می شوند؟

«وَلَقَدْ فَضَّلْنَا بَعْضَ النَّبِيِّينَ عَلَى بَعْضٍ» در میان پیامبران نیز سلسله مراتب و برتری وجود دارد. حتی بهترین اشخاص و متقین با هم یکسان نیستند. در حقیقت او بعضی از پیامبرانش را در منزلت و مقام بر بعضی دیگر برتری داده است از این جهت که بعضی رابه نزول کتابی بر وی، یا کثرت علم و دانش و حکمت، یا کثرت پیروان و معجزات اختصاص داده است.

از جمله ابراهیم علیه السلام را خلیل خویش خواندیم، موسی علیه السلام را کلیم خویش، عیسی علیه السلام را روح و کلمه خویش، به سلیمان علیه السلام ملوکیت و پادشاهی عظیمی بخشیدیم و محمد (ص) را به اسراء و معراج مشرف کردیم و او را آقا و سرور اولین و آخرین قرار دادیم. تمام این امور، کار خداوندی حکیم و دانا است که هیچ چیز خارج از دایره‌ی حکمتش اتفاق نمیافتد.

کتب آسمانی، از نشانه‌های برتری یک پیامبر است. طوریکه آمده است «وَ آتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا» (۵۵) و زبور را که مشتمل بر حکمت و «فصل خطاب» است بر داود نازل کردیم.

قتاده میفرماید: «ما علما در میان خود میگفتیم: زبور دعایی است که به داود علیه السلام تعلیم داده شد و شامل تحمید و تمجید خداوند متعال بود و در آن بیان حلال و حرام و احکام و حدودی وجود نداشت».

خوانندگان محترم!

طوریکه مشرکان، زنده شدن بعد از مرگ را انکار می کردند. الله متعال آن را مردود شمرد و در برابر معجزات حسی مادی نیز سرسخت و بی باور بودند و در ایمان آوردنشان اثر نمی کرد. (ملاحظه شود در آیات متبرکه که ۹۰ الی ۹۳ همین سوره).

بناءً در آیات (۵۶ الی ۶۰) نیز خواسته‌ی حسی و معجزه‌ی مادی مشرکان عرب را هم چون پیشینیان - بی اساس می‌شمرد؛ چون روشن است با دیدن آن نیز فرمان حق را نمی پذیرند و ایمان نمی آورند و آیه‌ی ۶۰ نشانه این است که الله یار و مددکار پیامبر است و بر تمام هستی احاطه دارد.

قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِهِ فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا ﴿٥٦﴾

بگو: کسانی را که به جای خدا [معبودان خود] پنداشتید، [بخوانید تا بفهمید که] آنها نمی توانند زیانی را از شما دفع کنند و نه [آن را از شما به دیگری] انتقال دهند. (۵۶)

سراغ غیر خدا رفتن و به آن امید و دل بستن، خیالی بیش نیست. «قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِنْ دُونِهِ» ای پیامبر! (ای پیغمبر! به مشرکان) بگو: کسانی را که بجز خدا (شایسته پرستش) می پندارید (به هنگام بلا، به کمک) بخوانید، اما (خواهید دید که) نه توانائی دفع زیان و رفع بلا از شما را دارند، و نه میتوانند آن را دگرگون سازند (آنها قادر نیستند که؛ ناخوشیها را به خوشیها تبدیل کنند و یا این که از اندوه دردها شما بکاهند).

حسن بصری گفته است: یعنی ملایک و عزیر و عیسی را بخوانید که میگفتید: آنها در نزد خدا شفیع ما می شوند.

«فَلَا يَمْلِكُونَ كَشْفَ الضُّرِّ عَنْكُمْ وَلَا تَحْوِيلًا (۵۶)» غیر خدا، نه میتواند خطر را رفع کند و نه آنرا به دیگری برگرداند، و یا آن را تبدیل کند و یا تخفیف دهد. آیه مبارکه با تمام صراحت اعلام می دارد که: آنها قدرت دفع بلا را از شما ندارند، نه بلایی را از شما بر طرف میکنند، نه آن را از شما به دیگران برگردانند و نه توان آن دارند تا بلا را از حالی به حال دیگری متحول سازند و کسی که زیان را دفع نموده، بلا را برگرداند، نعمت‌ها را جلب نموده و رفاه و خوش روزگاری می آورد همانا پروردگار زمین و آسمان است.

شان نزول آیه ۵۶:

۶۵۶- ک: بخاری و دیگران از ابن مسعود (روایت کرده اند: جماعتی از انسان‌ها گروهی از اجنه را پرستش می کردند، مدتی بعد اجنه مسلمان شدند،

اما انسان‌ها همچنان آنان را می پرستیدند. آنگاه الله متعال آیه: «قُلِ ادْعُوا الَّذِينَ زَعَمْتُمْ مِّنْ دُونِهِ» را نازل کرد. (موقوف صحیح است، بخاری ۴۷۱۵، مسلم ۳۰۳۰، نسائی در «تفسیر» ۳۰۷ تا ۳۰۹، طبری ۲۲۳۷۶ و ۲۲۳۸۰ از ابن مسعود به قسم موقوف روایت کرده اند. به «قرطبی» ۴۰۳۱ و «زاد المسیر» ۸۸۹) مراجعه فرماید.

أُولَئِكَ الَّذِينَ يَدْعُونَ يَبْتَغُونَ إِلَىٰ رَبِّهِمُ الْوَسِيلَةَ أَيُّهُمْ أَقْرَبُ وَيَرْجُونَ رَحْمَتَهُ وَيَخَافُونَ عَذَابَهُ إِنَّ عَذَابَ رَبِّكَ كَانَ مَحْذُورًا ﴿٥٧﴾

کسانی را که (کافران) آنانرا می پرستند (مانند فرشتگان و عیسی و بعض جن‌ها)، خودشان به سوی پروردگارشان تقرب میجویند که کدام یک از آنها به الله نزدیکترند و به رحمت وی امیدوارند و از عذاب او می ترسند، بی گمان عذاب پروردگارت همواره ترسناک است. (۵۷)

«يَبْتَغُونَ»: می جویند. دنبال میکنند و میطلبند. «الْوَسِيلَةَ»: چیزی که انسان را به اجر و پاداش خدا برساند و او را به خدا نزدیک گرداند که با انجام طاعات و ترک معاصی ممکن و مقدور است (مائده آیه ۳۵). «أَيُّهُمْ أَقْرَبُ»: آنان که به خدا نزدیکتر و در درگاه حق مقربترند.

وَإِنْ مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا ﴿٥٨﴾

هیچ شهری [از شهرهای یاغیان و مفسدان] نیست مگر آنکه آنرا پیش از قیامت [به عذاب] نابود میکنیم یا به عذابی سخت دچار می سازیم. انجام این کار در کتاب [لوح محفوظ] نگاشته شده است. (۵۸)

باید با تمام صراحت و وضاحت گفت که: زندگی ابدی برای هیچ کس ماندگار و پایدار نیست طوریکه میفرماید: «وَإِنْ مِنْ قَرْيَةٍ إِلَّا نَحْنُ مُهْلِكُوهَا قَبْلَ يَوْمِ الْقِيَامَةِ أَوْ مُعَذِّبُوهَا عَذَابًا شَدِيدًا» هر شهر و دیاری را (که اهل آن ستمکار

وظالم باشند) پیش از روز قیامت (به مجازات میرسانیم و) نابودش میگردانیم، یا (اهالی) آنرا به عذاب سختی گرفتار می نمایم. این (مجازات دنیوی پیش از مجازات اخروی) در کتاب (الهی لوح محفوظ) ثبت گردیده است.

«كَانَ ذَلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا» (۵۸) این (مجازات دنیوی پیش از مجازات اخروی) در کتاب (الهی لوح محفوظ) ثبت گردیده است.

و قلم قضا و قدر بر آن رفته است و تغییر پذیر نیست. یعنی وقوع آن حتمی گردانیده شده است. باید گفت که: برچیده شدن بساط زندگی روی زمین، نه یک تصادف، بلکه حکم قطعی بر اساس قانونی است که خداوند متعال، از پیش تعیین و ثبت کرده است.

وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأُولُونَ وَآتَيْنَا ثَمُودَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا ﴿٥٩﴾

(و چیزی) ما را از فرستادن معجزات (مورد نظر مشرکین) باز نداشت؛ جز اینکه پیشینیان آنرا تکذیب کردند، و به (قوم) ثمود، ماده شترکه (معجزه‌ای) روشنگر بود، دادیم، پس (آنها) به آن ستم کردند (و آنرا کشتند). و ما معجزات را جز برای ترسانیدن نمی فرستیم. (۵۹)

اسباب نزول آیه ۵۹:

مفسران در شأن نزول آیه مبارکه مینویسند که: مشرکان معجزاتی عظیم از پیامبر صلی الله علیه و سلم درخواست میکردند، از جمله از او میخواستند کوه صفا را به طلا تبدیل نموده و برای آنان کوه ها را هموار کند، و زمین برای زراعت به وجود آید، آنگاه خدا به پیامبر صلی الله علیه و سلم با در نظر داشت؛ (تجربه‌ی تاریخ، کفار لجوج با دیدن این نشانه‌ها نیز ایمان نمی آورند و نظام آفرینش، دستخوش هوس های افراد لجوج نمی شود). خبر داد در صورتی که خواسته های آنان برآورده شود و ایمان نیاورند، مستحق کیفر و عذاب و نابودی می شوند. اما حکمت خدا چنان اقتضا کرد که به آنها فرصت بدهد؛

زیرا می دانست در بین آنان هستند افرادی که ایمان بیاورند و از اولاد آنان افرادی با ایمان پیدا می شوند، از این رو درخواست آنها را اجابت نکرد. «وَمَا مَنَعَنَا أَنْ نُرْسِلَ بِالْآيَاتِ إِلَّا أَنْ كَذَّبَ بِهَا الْأَوَّلُونَ» هیچ امری مانع ما نشد که معجزات و خوارق مورد درخواست قومت را انجام دهیم جز تکذیب ملت های پیشین که آنها هم چنین معجزاتی را درخواست کردند و بعد از انجام شدن درخواستشان از در تکذیب درآمدند، در نتیجه آنها را نابود و ریشه کن کردیم. باید گفت که: خداوند بر هر کاری تواناست، اما کارش بر اساس حکمت است، نه ارضای هوسهای مردم.

«وَأَتَيْنَا ثَمُودَ النَّاقَةَ مُبْصِرَةً فَظَلَمُوا بِهَا» به یاد داشته باشید که: توهین به مقدسات و تکذیب معجزات، قهر و عذاب الهی را به دنبال دارد. به قوم صالح شتر عطا کردیم که آیت و دلیلی نمایان و معجزه ای درخشان بود، اما بعد از این که آن را درخواست کردند و درخواستشان اجابت شد، به آن کافر شده و از در انکار درآمدند و به پاس اعمالشان خدا آنها را نابود کرد.

«وَمَا نُرْسِلُ بِالْآيَاتِ إِلَّا تَخْوِيفًا» معجزات، وسیله ی شناخت و بینش و هشدار مردم است، یعنی: ما معجزات را جز به عنوان مقدمه ای پیشاپیش عذاب برای بیم دادن تکذیب کنندگان نمی فرستیم تا شاید ایمان آورند پس اگر ایمان نیاوردند، قطعاً عذاب بر آنان فرود می آید. یا ممکن است مراد از «آیات» وقوع حوادثی چون زلزله ها، توفان ها، رعد و برق و خسوف و کسوف و غیره باشد. طوریکه ابن کثیر میفرماید: «به ماحکایت کرده اند که در زمان ابن مسعود (رض) زلزله کوفه را لرزاند، او گفت: هان ای مردم! در حقیقت پروردگار شما عتابتان میکند پس عتاب او را دریابید و به خود آید».

همچنین روایت شده است که در عهد امیر المؤمنین عمر (رض) شهر مدینه چند بار لرزید پس او خطاب به مردم فرمود: «به خدا که بدعت آوردید! به خدا سوگند که اگر زمین لرزه تکرار شد، با شما چنین و چنان خواهم کرد!».

قتاده (رح) میفرماید: الله متعال انسان را به دلایل مورد نظر خود میترساند تا شاید عبرت بگیرند و از گمراهی برگردند. (طبری ۱۰۹/۱۵).

وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ وَنُحُوفُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا ﴿٦٠﴾

و [یاد کن] هنگامی را که به تو گفتیم: بدون شک پروردگارت به مردم احاطه کامل دارد. و رؤیا و خوابی را که به تو نشان دادیم و درخت نفرین شده در قرآن را جز (وسیله) آزمایش برای مردم قرار ندادیم، ما ایشان را بیم می دهیم، ولی جز بر سرکشی شدید آنان نمی افزاید. (۶۰)

«وَإِذْ قُلْنَا لَكَ إِنَّ رَبَّكَ أَحَاطَ بِالنَّاسِ» ای محمد! زمانی را به یاد بیاور که به تو گفتیم: علم خدا به گذشته و آینده‌ی تمام انسان‌ها احاطه دارد. پس هیچ چیز از اوضاع و احوال آنان بر او پوشیده نیست، او به یقین می داند آنها ایمان نمی آورند، حتی اگر آیات و معجزات در خواستی آنها را برآورده نمایی.

به قولی: مراد از مردم، مردم مکه‌اند و معنی این است: خداوند متعال بر آنان تواناست و به زودی تو را بر آنان مسلط خواهد کرد پس بر عذاب کردنشان شتاب مکن «وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ» «الرُّؤْيَا»: رؤیت.

مشاهده و دیدار. هدف از آن دیدن کردن از چیزهایی است که در شب معراج صورت پذیرفت. طوریکه میفرماید: مشاهداتی را که در شب معراج به طور عیان به تو نشان دادیم، از قبیل شگفتی‌های زمین و آسمان جز به منظور آزمایش و امتحان مردم مکه نبود؛ زیرا بعد از این که پیامبر صلی الله علیه وسلم آن را برای آنان باز گفت، او را تکذیب کردند و کافر گشتند و بعضی هم مرتد شدند. (طبری ۱۱۰/۱۵).

امام بخاری فرموده است: از ابن عباس (رض) روایت شده است که مشاهدات عینی می‌باشد و پیامبر صلی الله علیه وسلم در شب اسرا دید نه در خواب و رؤیا.

«وَالشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ فِي الْقُرْآنِ» «الشَّجَرَةَ الْمَلْعُونَةَ»: درخت نفرین شده. هدف از آن همانا درخت زقوم است که خوراک گناهکاران است و این درخت در دوزخ می‌رود. علت تسمیه آن بدین نام، از آن جهت است که چنین درختی نشانه دوری از رحمت خدا و لعن خورندگان آن است.

طوری‌که در آیه مبارکه آمده است: درخت نفرین شده در قرآن یعنی درخت زقوم را جز برای آزمایش مردم قرار نداده‌ایم. ابن کثیر گفته است: همچنین روایت شده است که چون خدای سبحان از وجود درخت زقوم در جهنم خبر داد و نازل فرمود: «إِنَّا جَعَلْنَاهَا فِتْنَةً لِلظَّالِمِينَ ۖ ۶۳ إِنَّهَا شَجَرَةٌ تَخْرُجُ فِي أَصْلِ الْجَحِيمِ ۶۴» [الصافات: ۶۳-۶۴]، قریش از آن درخت هراسان شدند پس ابو جهل دخترکی را دستور داد تا مقداری خرما و قیماق را در هم آمیخته پیش او بیاورد آنگاه به صورت تمسخر امیز به یارانش گفت: زقوم بخورید، یعنی زقوم همین است و هراسان نباشید. (مختصر ۳۸۶/۲).

«وَنُحِيقُهُمْ فَمَا يَزِيدُهُمْ إِلَّا طُغْيَانًا كَبِيرًا» «و ما آنان را بیم می دهیم ولی جز بر طغیان شدید آنها نمی افزاید» یعنی: ما با نزول آیات، آن جماعت مشرک را از انواع عذاب و با دلایل بازدارنده می‌ترسانیم، اما آنها بیشتر بر کفر و گمراهی خود اصرار می ورزند و بر آن می افزایند، بنابراین این خوارق برای آنان سودی دربر ندارد و معجزه‌ی اسراء و معراج و ترساندن آنها به درخت زقوم، جز تمسخر و استهزا و غرق شدن در گرداب گمراهی بر آنان نیفزود.
شان نزول آیه ۶۰:

۶۵۹- ابویعلی از ام هانی (رض) روایت کرده است: چون پیامبر اکرم (شب) هنگام به معراج برده شد، صبحگاه جریان رفتن خویش را برای عده‌ای از قریش بیان کرد. آنها تمسخر و استهزا کردند و از پیامبر دلیل و حجت خواستند.

او نیز بیت المقدس را برای آنها توصیف کرد و قصه کاروان را برای آنها یادآور گردید. ولید بن مغیره گفت: این جادوگر است. آنگاه الله متعال آیه: «وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ» را نازل فرمود. (در المنثور ۴ / ۳۴۵ و سیره ابن هشام ۲ / ۳ و ۱۱).

۶۶۰- ابن منذر نیز از حسن بصری به همین معنی روایت کرده است. (این مرسل و مراسل حسن واهی هستند).

۶۶۱- ابن مردویه از حسین بن علی (روایت کرده است: یک روز صبح رسول الله صلی الله علیه وسلم (خیلی غمگین بود، از آن حضرت پرسیدند: ای رسول الله! برای چه غمگین و دلتنگی؟ هرگز غمگین مباش، زیرا رؤیای خودت برای آن ها فتنه و ابتلا است. آنگاه خدا «وَمَا جَعَلْنَا الرُّؤْيَا الَّتِي أَرَيْنَاكَ إِلَّا فِتْنَةً لِلنَّاسِ» را نازل کرد.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۶۱ الی ۷۰) در مورد قصه آدم علیه السلام با ابلیس، فرشتگان و پیروی از دستور الله، برخی دیگر از نعمتهای خدا، مورد بحث قرار گرفته است.

قابل تذکر است که داستان و قصه آدم در سوره های: بقره، اعراف، حجر، اسراء، کهف، طه و ص آمده است.

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ قَالَ أَأَسْجُدُ لِمَنْ خَلَقْتَ طِينًا ﴿٦١﴾

و (به یادآور) زمانی را که به فرشتگان گفتیم: که برای آدم سجده کنید، پس همه آنها سجده کردند بجز ابلیس که (باوجود سجده نکردن) گفت: آیا برای کسی سجده کنم که او را از گل آفریده ای؟ (۶۱)

و روزی را به یاد آور که خداوند متعال به فرشتگان دستور داد تا از روی احترام و تقدیر، برای آدم سجده کنند پس فرمان را به جا آورده و همه سجده کردند، جز ابلیس که عصیان و تمرد ورزیده از سجده سر باز زد و مستکبرانه گفت: چگونه برای آدم سجده کنم در حالیکه او آفریده ضعیفی است از گل؟ قابل یادآوری است که: سجده برای غیرالله، ولی اگر به امر پروردگار با عظمت صورت گیرد هیچگونه موانع در آن نمی باشد.

«قَالَ أَسْجُدْ لِمَنْ خَلَقْتَ طِيناً» (۶۱) استفهام انکاری است. یعنی آیا من با این همه عظمت و بزرگی که دارم برای این ناتوان و حقیر سجده ببرم که او را از گل درست کرده‌ای؟

این هم حسادت ابلیس در حق آدم است. کل را ذکر میکنند، ولی دمیدن جان متعلق به الله سبحان و تعالی را در این گل را از یاد می برد!

ولی باید گفت: انسان گل سرسبد مخلوقات است، چرا که فرشتگان معصوم در برابر او سجده کردند. فرشتگان، تسلیم فرمان الهی شدند. ولی شیطان که: اعتقاد به برتری های موهوم، شیطانی داشت، از بردن سجده ابا ورزید.

اعتراض به حکمت، عدل و امر خدا، بدتر از سجده نکردن است. اجتهاد اساساً در مقابل نصّ ممنوع میباشد. ولی دیده شد که: ابلیس لعین؛ در برابر نصّ خداوند، اجتهاد کرد.

حسد ابلیس و خود برتر بینی اش؛ چشم حقیقت بین او را بست، خاک و گل بودن آدم را دید، ولی روح الهی «نَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي» (آیه: ۷۲ سوره ص).

قَالَ أَرَأَيْتَكَ هَذَا الَّذِي كَرَّمْت عَلَيَّ لَئِنِ أَخَّرْتَنِي إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَأُحْتَكِنَنَّ ذُرِّيَّتَهُ
إِلَّا قَلِيلًا ﴿٦٢﴾

ابلیس گفت: (ای الله!) به من خبر ده آیا این همان کسی است که او را بر من برتری داده ای؟ اگر مرا تا روز قیامت زنده بگذاری همه فرزندانم را جز عده کمی گمراه و ریشه کن خواهم ساخت! (۶۲)

شیطان ملعون از باب تکبر و عصیان علیه امر الله متعال به سجده در برابر آدم به خدایش گفت: به من خبر ده، این آفریده از گِل که او را بر من فضیلت داده‌ای چرا؟ در حالی که مرا از آتش آفریده‌ای و او را از گل؟ دل کندن و بریدن از مقام و منزلت، یکی از سخت‌ترین امتحانات است.

«لَئِنْ أَخَّرْتَنِ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَأَحْتَنِكَنَّ ذُرِّيَّتَهُ إِلَّا قَلِيلًا» پس اگر مرا تا روز قیامت زنده بداری، فرزندان او را همگی جز اندکی (با گمراهی) نابود می‌گردانم (و) لگام و سوسه را به دهانشان می‌زنم و به جاده خطا و گناهشان می‌کشانم). بر آنان چیره می‌گردم و ایشان را احاطه می‌کنم و زمام اختیارشان را به دست می‌گیرم و ایشان را به قبضه قدرت خود در می‌آورم و هرگونه که بخواهم کار و بارشان را می‌چرخانم.

ابلیس غافل از این است که انسان دارای استعداد خیر و هدایت است همان‌گونه که دارای استعداد شر و گمراهی است. غافل از این است این آفریده حالا تی برایش پیش می‌آید که با خدا ارتباط پیدا میکند و بالا میرود و اوج می‌گیرد و از شر و گمراهی مصون و محفوظ می‌گردد. غافل از این است که این مزیت انسان است و او را از سرشت یگانه‌ای جدا می‌سازد که همه موجودات دیگر - آن سرشته شده‌اند و به طور اتوماتیک و بدون اراده راهی را درپیش می‌گیرند و جز این راه را نمی‌شناسند و نمی‌روند. اراده و اختیار راز این آفریده شگفت‌انگیز است.

قابل تذکر است که از فحوای آیه مبارکه در می‌یابیم که: ابلیس هم از قیامت آگاه بود و هم به آن ایمان داشت. در ضمن قابل یاد آوری میدانیم که: انسان در برابر وسوسه‌های شیطان، آزاد است و حق انتخاب را خودش دارد.

قَالَ اذْهَبْ فَمَنْ تَبِعَكَ مِنْهُمْ فَإِنَّ جَهَنَّمَ جَزَاؤُكُمْ جَزَاءً مَوْفُورًا ﴿٦٣﴾
(الله) فرمود: برو، هر کس از آنان از تو پیروی کند، سزای همه شما جهنم است، که سزای وافر (و تمام) است. (۶۳)

خداوند سبحان و تعالی درخواست و تقاضای مهلت خواهی ابلیس را پذیرفت. و در مقام تهدید ابلیس لعین و پیروانش تا روز قیامت، گفت: برو به تو فرصت دادم، تلاشت را بکن. اما بدان هر یک از نسل آدم از تو اطاعت و پیروی کند، قطعاً عذاب تو و عذاب آنها بزرگ است و در آتش جهنم ذخیره شده، انتظار شما را میکشد. یعنی: جهنم سزای تمام و کامل برای شماست که هیچ از سزای تان کاسته نمی شود.

از سیاق آیه متبرکه که در یافتیم که: جایگاه ابلیس و پیروانش همان دوزخ است. و نباید فراموش کرد که: سزای الهی کامل است، گنهکاران هم سزای گناهان خود را می چشند، هم سزای گمراه کردن دیگران را به طور کامل دریافت می دارند.

امام قرطبی میفرماید: امر «ادْهَبْ» متضمن تحقیر و اهانت است؛ یعنی هر کاری میتوانی بکن، ما تو را مهلت داده و رها کرده ایم. (تفسیر قرطبی ۲۸۸/۱۰).

وَاسْتَفْزِرُ مِنْ اسْتَطَعَتْ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ وَأَجْلِبُ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَرَجْلِكَ وَشَارِكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ وَعَدَّهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا ﴿٦٤﴾

هر کدام از آنها را میتوانی با صدای خودت تحریک کن، و لشکر سواره و پیاده ات را بر آنها گسیل دار، و در اموال و اولاد با آنان شریک شو، و آنها را با وعده‌ها سرگرم کن ولی شیطان جز فریب و دروغ وعده ای نمی دهد. (۶۴) «اسْتَفْزِرُ مِنْ اسْتَطَعَتْ مِنْهُمْ بِصَوْتِكَ» وای شیطان! و هر کس از ایشان را از جن و انس که میخواهی از راه به در بری، او را خوار و نادان بگیر و تحریک نما و او را به فساد دعوت کن تا او را فریب دهی.

ابن عباس (رض) گفته است: صوت شیطان یعنی تمام کسانی که مردم را به معصیت خدا دعوت میکند. امام مجاهد گفته است: صوت شیطان یعنی آواز و ترانه و صدای موسیقی و لهو و لعب. (تفسیر قرطبی ۲۸۸/۱۰).

«وَ أَجْلِبْ عَلَيْهِمْ بِخَيْلِكَ وَ رَجْلِكَ» ابلیس برای فریب انسان از یک راه وارد نمیشود، بلکه با تبلیغات، وعده‌ها، آرزوها، وسوسه‌ها، همراهی و مشارکت، پیاده و سواره، انسانرا محاصره میکند و در این میان عده‌ای همراه او میشوند. طوریکه میفرماید: «وبا سواران و پیادگان بر آنان بانگ درده» یعنی: هر چه در توان داری علیه آنان به کارگیر و هیچ کوتاهی نکن و لشکریان سواره و پیاده‌ات را بر فرزندان آدم بسیج کن تا تو را بر آنان یاری دهند. ابن کثیر میگوید: «این امر خداوند متعال به شیطان، امری قدری است نه امری شرعی».

امام طبری گفته است: یعنی سربازان سواره و پیاده‌ی خود را بر آنان بگمار و جارچیان را گسیل بدار که بانگ اطاعت از تو و معصیت از امر مرا جار بدهند. ابن عباس (رض) گفته است: «خیله و رجله» یعنی هر سوار و پیاده‌ای که در معصیت خدا حرکت میکند. (تفسیر طبری ۱۱۸/۱۵).

و مفسر زمخشری گفته است: کلام به منزله‌ی تمثیل است، و شیطان در غلبه یافتن بر شخص فریب خورده به سوار کاری بی‌باک و چابک تشبیه شده است که بر قومی حمله‌ور شده و طوری بر آنان فریاد می‌کشد که از جایشان تکان خورده و از محل خود آشفته میگردند و با سربازان سواره و پیاده‌ی خود بر آنان یورش می‌برد، تا آنها را کاملاً نابود کند. (تفسیر کشاف ۲۷۸/۲).

سید قطب میفرماید: این مجسم کردن وسایل گمراهی و استیلا بر قلوب و مشاعر و عقول است. این مبارزه‌ای است پر سر و صدا که در آن اصوات و بهادران پیاده نظام به کار میروند، صداهای مهیبی برآورده میشود که دشمن را آشفته کرده و آنها را از سنگرهایشان بیرون می‌آورد و آنها را در دام حيله و نیرنگ می‌اندازد. وقتی از سنگرها بیرون آمدند سواره نظام آنها را گرفته و پیاده نظام آنها را محاصره میکنند. (الظلال ۱۵/۵۱).

بصورت کل باید گفت که: در این شکی نیست که قدرت ابلیس محدود است. ولی پلان و نقشه شیطان چنان است که در: ابتدا با تبلیغات، انگیزه‌ی توحیدی انسان را میگیرد، سپس با تسلیحات و لشکریانش بر او هجوم می‌آورد. شیوه‌ی اساسی کار شیطان، در کمین نشستن و جلب و ربودن است.

«وَشَارِكُهُمْ فِي الْأَمْوَالِ وَالْأَوْلَادِ» در اموال شان، با کسب حرام، برای خود سهمی قرار ده و در اولادشان نیز، با زنا و گناه و بدکاری و فساد، شرکت کن یعنی و در مورد اولادشان اختلاط زن و مرد را تحسین کن تا فسق و فجور رواج پیدا کند و حرامزاده زیاد شود.

شرکت ابلیس در مال و فرزند انسان، از آغاز آن شروع میشود و تا لقمه‌ی حرام و مشته و زنا ادامه می‌یابد.

«وَعِدُّهُمْ وَمَا يَعِدُهُمُ الشَّيْطَانُ إِلَّا غُرُورًا» بستر نفوذ شیطان، آرزوهای انسان است که با وعده‌های خیالی شیطان تقویت میشود. در آیه مبارکه میفرماید: و به پیروان و فرمانبرداران وعده‌های دروغین بده و آرزوهای کاذب و باطل - از بهتان و شر و نیرنگ و فریب - در آنان القا کن، در واقع وعده‌های جز فریب چیز دیگری نیست.

شاید بدترین وعده‌ای که شیطان به پیروان خویش میدهد وعده عفو و مغفرت به دنبال گناه و معصیت باشد. این هم راه نفوذ شیطان است و از این طریق به بسیاری از قلوب پیروان خویش وارد میشود، دل‌هایی که فتح آنها از ناحیه آشکارا به گناه و معصیت فراخواندن، و به خودبینی و تکبر دعوت نمودن، برای شیطان مشکل و دشوار باشد. در این صورت شیطان آهسته و آرام به سوی این دل‌های پرهیزگار میرود، و گناه و معصیت را در نظرشان می‌آراید، و فراخی رحمت الهی و فراگیری عفو و مغفرت خدا را برای ایشان جلوه‌گر مینماید!

طوری که یاد آور شدیم؛ شیطان، علاوه بر فریب، گناه را توجیه می کند، وعده‌ی دروغ شفاعت می دهد و توبه را هم به تأخیر می اندازد.

إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلًا ﴿٦٥﴾

[ولی آگاه باش که] در حقیقت تو را بر بندگان من هیچ تسلطی نیست و همین کافی است که پروردگارت حافظ و حامی (آنها) است. (۶۵)

«إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ» در حقیقت شیطان را بر بندگان مؤمن، صادق و با اخلاص خداوند متعال که از وی اطاعت و از پیامبرش پیروی کرده‌اند، سلطه‌ای نیست و او نمیتواند ایشان را گمراه کند چون آنها در حفظ و حمایت تأیید و پشتیبانی من قرار دارند. در آیه مبارکه در یافتیم که بندگی خدا، انسان را در برابر تبلیغات و لشکرکشی‌های ابلیسی بیمه می سازد، واقعیت امر همین است کسیکه به قدرت الهی متصل شود، نفوذ ناپذیر میشود. چه زیبا است که میفرماید: «إِنَّ عِبَادِي لَيْسَ لَكَ عَلَيْهِمْ سُلْطَانٌ». باید گفت که انسان آزاد است و در برابر هجوم ابلیس می تواند با پناه بردن به ایمان و عبودیت، مقاومت کند.

«وَكَفَىٰ بِرَبِّكَ وَكِيلًا (۶۵)» «پروردگارت حافظ و پشتیبان (این چنین بندگان) است.» پس بندگان خالص و مخلصم بر حمایت و کار سازی‌ام تکیه میکنند و من هم کید شیطان را از آنان بازداشته و آنها را ازاغوی وی در پناه خویش نگه میدارم. کسیکه عبد خدا شد، خداوند هم وکیل، حافظ و عهده‌دار او میشود. شیطان به دنبال اجرای تهدید و بیم خود روان میگردد، و بندگان خود را خوار می دارد، ولیکن بر بندگان خداپرست مهربان جرات و جسارت نمی‌ورزد، چه بر آنان کم‌ترین سلطه و قدرتی ندارد.

در حدیث شریف آمده است: «در حقیقت، مؤمن شیاطین خود را چنان مقهور میگرداند چنانکه یکی از شما شتر خویش را در سفر به فرمان خویش در می‌آورد».

رَبُّكُمْ الَّذِي يُزْجِي لَكُمْ الْفُلْكَ فِي الْبَحْرِ لَتَبْتَغُوا مِنْ فَضْلِهِ إِنَّهُ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٦٦﴾

پروردگارتان آن ذاتی است که کشتی‌ها را در بحر برایتان روان میکند تا از نعمت او بهره مند شوید، او نسبت به شما مهربان است. (۶۶)
خداوند متعال نسبت به بندگان مهر و محبت دارد، بناءً وسایل آن را برای آنان آسان کرده است. و تأمین نیازهای مادی انسان، نشانه‌ی قدرت خداوند بر کفایت انسان است.

وَإِذَا مَسَّكُمُ الضُّرُّ فِي الْبَحْرِ ضَلَّ مَنْ تَدْعُونَ إِلَّا إِلَاهُ فَلَمَّا نَجَّكُمْ إِلَى الْبَرِّ أَعْرَضْتُمْ وَكَانَ الْإِنْسَانُ كَفُورًا ﴿٦٧﴾

و زمانی که در بحر سختی‌ها به شما رسد، جز الله همه کسانی که میخوانید از نظرتان ناپدید میگردند، اما وقتی که (الله) شمارا نجات دهد و به خشکی برساند روی گردان میشوید. و انسان [با اینکه الطاف خدا را همواره در زندگی خود لمس میکند] بسیار بسیار ناشکر است. (۶۷)

ابن کثیر روایت میکند: «عکرمه فرزند ابو جهل در فتح مکه فرار کرد و سوار کشتی شد تا از راه بحر به حبشه فرار نماید، پس در بحر بادی تند و طوفانی بر کشتی نشینان یورش آورد، در این هنگام سرنشینان کشتی به یک دیگر گفتند: حالا دیگر هیچ نیرویی نمیتواند این بلا را از ما دفع کند، جز این که همه باتمام صداقت و اخلاصمندی به الله متعال پناه ببریم! در این هنگام بود که عکرمه باخود گفت: قسم به الله که اگر در بحر کسی جز او به کار انسان نمی‌آید، در خشکی هم به کار وی نمی‌آید؛ بار خدایا! با تو عهد می‌بندم که اگر مرا به سلامت از بحر بیرون آری، می‌روم و دستم را در دست محمد صلی الله علیه و سلم میگذارم، چه بسا که او را با گذشت و مهربان بیابم.

پس از بحربه سلامت نجات یافت، و راساً نزد رسول الله (ص) وسلم باز گشت و اسلام آورد و اسلامش بسی پایدار شد - که الله متعال از او راضی باد».

أَفَأَمِنْتُمْ أَنْ يَخْسِفَ بِكُمْ جَانِبَ الْبَرِّ أَوْ يُرْسِلَ عَلَيْكُمْ حَاصِبًا ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ
وَكَيْلًا ﴿٦٨﴾

آیا مطمئن و ایمن شده اید از اینکه شما را در کناری از خشکی (با یک زلزله شدید) در زمین فرو برد، یا طوفان سنگریزه بر شما بباراند؟ (و در آن مدفونتان کند) سپس برای خود حافظ و نگهبانی نیابید؟! (۶۸)

باید گفت که: هلاکت اقوام پیشین، به طروق مختلفی صورت پذیرفته است، الله متعال برخی از متجاوزان و دشمنان را در زمین فرو برد، بعضی را در بحر غرق کرد، بعضی را سنگباران و باصاعقه‌ی آسمانی نابود کرد. پس دست خداوند برای هلاکت کفار باز است، اگر امروز شما را از بحر به سلامت به ساحل رساند، گمان نکنید راهی برای تنبیه شما نیست، یاد دیگر عذاب نمشوید! بناءً به نعمت‌های الهی نباید مغرور شویم، نجات از یک حادثه، نشانه نجات ابدی نیست، شاید در وقتی دیگر یا نقطه‌ای دیگر دچار مصیبت شویم.

انسان باید در هر لحظه و هر جا که باشد، در دست قدرت خداست و نازل شدن قهر الهی منتظر بر و بحر نیست و برای اش بحر و خشکه فرق نمی کند.

أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَى فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِنَ الرِّيحِ فَيُغْرِقَكُمْ
بِمَا كَفَرْتُمْ ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا ﴿٦٩﴾

یا اینکه ایمن هستید که بار دیگر شما را به بحر باز گرداند، پس تند باد شکننده بر شما بفرستد، پس به سبب کفرتان شما را غرق کند؟! باز برای خود هیچ بازخواست کننده ای علیه ما به سبب آن غرق نیابید. (۶۹)

«قَاصِفًا»: باد تند و درهم شکننده. هدف از آن طوفان درهم شکننده کشتیها است.

«حاصب»، به طوفان در بری یعنی خشکی گفته میشود و «قاصف»، به طوفان بحری اطلاق میگردد. «تبع» از کلمه «تبع»، به کسیکه خونبها و انتقام را پیگیری و داد خواهی کند، گفته میشود.

«أَمْ أَمِنْتُمْ أَنْ يُعِيدَكُمْ فِيهِ تَارَةً أُخْرَى» به آرامش‌های موقت نباید مغرور نشویم، خطر همیشه در کمین است. با نجات از مهلکه‌ای، خطر برای همیشه رفع نشده است. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: ای بندگان! یا مگر ایمن از آنید که خدا باری دیگر شما را به بحر باز گردانیده. «فَيُرْسِلَ عَلَيْكُمْ قَاصِفًا مِنَ الرِّيحِ» پس در همان حال که در بحر هستید، تندبادی شکننده و طوفان شدید و ویرانگر بر شما بفرستد که همه چیز را در مسیرش بشکند و درهم کوبد، «فَيَغْرَقْكُمْ» بما کفرتم» سزای برخی ناسپاسی‌ها، در همین دنیا داده میشود، طوریکه در آیه مبارکه آمده است: و از آن رو که به خدا کافر شدید غرق‌تان گرداند. باید گفت: غفلت از الله پس از نجات، نمونه‌ای از کفر و کفران است.

«ثُمَّ لَا تَجِدُوا لَكُمْ عَلَيْنَا بِهِ تَبِيعًا» (۶۹) یعنی: هیچ خونخواهی را نمی‌یابید که ما را در برابر آنچه با شما کرده‌ایم، مورد تعقیب و پیگرد قرار دهد و بنابر این، انتقام شما را از ما بگیرد. هیچ قدرتی نمیتواند در برابر خداوند، قرار گیرد و خداوند در برابر هیچ کس مسئول نیست. آنگاه بعد از هلاکتان برای خود در برابر الله متعال احدی را نمی‌یابید که به خونخواهی برخیزد و یا به خاطر غرق کردن شما، ما را تحت تعقیب قرار دهد.

وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ وَحَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ وَرَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ وَفَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا ﴿٧٠﴾

به یقین اولاد بنی آدم را گرامی داشته و اکرام نمودیم و آنان را در بر (خشکی) و بحر [بر مرکب‌هایی که در اختیارشان گذاشتیم] سوار کردیم، و به آنان از

چیزهای پاکیزه روزی دادیم و آنان را بر بسیاری از آفریدگان خویش برتری آشکار دادیم. (۷۰)

«عَلِيًّا كَثِيرًا»: مراد این است که خداوند انسان را جز بر فرشتگان بر همه مخلوقات اعم از جمادات و نباتات و حیوانات برتری داده است و با عطاء کردن چیزهایی بدو والاترش فرموده است.

«وَلَقَدْ كَرَّمْنَا بَنِي آدَمَ» «كَرَّمْنَا»: کرم (بر وزن شرف): کرامت: شرافت.

نفاست، عزت، سخاوت. «كَرَّمْنَا» شرافتمند کرده ایم و به او چیزهایی داده ایم که مخصوص به خود او است. یعنی اینکه نسل و اولاد آدم را بر جمیع مخلوقات برتری دادیم و آنان را شریف تر و گرامی تر کردیم.

طوری که در آیه مبارکه میفرماید: «و به راستی ما فرزندان آدم را گرامی داشتیم» زیرا آنان را بر این هیأت نیکو آفریده و به نطق و عقل و تمییز و صورت خوب و قامت معتدل ممتازشان گردانیدیم چنان که مختصات فراوان دیگری چون بهره گیری از غذاها و نوشیدنیها و پوشیدنیها را به آنان عنایت کردیم، به گونه ای که نظیر این و خصوصیاتها در سایر انواع جانداران وجود ندارد و نیز گرامی شان داشتیم بامسلط ساختنشان بر سایر خلق و مسخر کردن سایر مخلوقات برای شان و نیز گرامیشان داشتیم با دادن موهبت سخن گفتن، خط نوشتن و فهمیدن زیرا بزرگترین شاخص گرامیداشت فرزندان آدم، موهبت عقل است. «تفسیر انوار القرآن»

کرامت چیست:

علماء در تعریف کرامت مینویسند: کرامت به معنای دوری از پستی و فرومایگی است و روح بزرگوار و منزّه از هر پستی را کریم گویند. کرامت در مقابل دنائت، ذلت و خواری است و برای رسیدن به قله بلند کرامت باید به سلاح

تقوا و پرهیزگاری مجهز گشت، و تقوا آن است که انسان از هر چه که او را به گناه وا می دارد، دوری نماید.

کرامت، گاهی کرامت معنوی و اکتسابی و نزد الله است، مثل کرامتی که خاصّ اهل تقواست. «إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ اتَّقَاكُمْ» (حجرات، ۱۳) و گاهی کرامت در آفرینش است، مانند «أَحْسَنَ تَقْوِيمٍ» (تین، ۴) که در خلقت انسان آمده است. اما هدف از «کَرَمْنَا» در این آیه، احتمالاً وجه دوّم باشد. قابل یادآوری است که: نه تنها حضرت آدم علیه السلام، بلکه نسل انسان مورد کرامت و برتری و گرامیداشت است.

قرآن عظیم الشان گوهر اصلی انسان را به عنوان یک موجود شریف و کریم معرفی میکند که اگر انسان کریم بشود راه طبیعی خویش را پیموده و گوهر اصیل خود را بازیافته و چون اطاعت و صعود، مناسب با گوهر اصلی انسان است. بنابر این، عصیان و سقوط برانسان تحمیل است، اما کرامت چنین نیست؛ زیرا گوهر انسان کریم است. خدای بزرگ میفرماید: «إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ اتَّقَاكُمْ» (حجرات، ۱۳) «ما انسان را گرامی داشتیم». چون در خلقت او گوهری کریم به کار رفته است. اگر انسان مانند سایر موجودات فقط از خاک خلق میشد، کرامت برای او ذاتی یا وصف اولی نبود. ولی انسان دارای فرع و اصلی است؛ فرع او به خاک بر میگردد و اصل او به الله منسوب است. خدای کریم در قرآن مجید روح را به خود نسبت داد و جسم را که به خاک و طبیعت مرتبط است به طین منسوب کرد. نفرمود من انسان را از گل و روح مجرد خلق کردم، بلکه انسان را از گل ساختم، سپس از روح خود در او دمیدم و چون روح انسانی به خداوندی که معلم اکرم است، ارتباط دارد. پس سهمی از کرامت دارد و روح الهی به معنای روح کرامت است.

«وَ حَمَلْنَاهُمْ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ» و در خشکی و بحر آنها را بر پشت چهارپایان و کشتی‌ها سوار کردیم.

مرکب‌ها را در خشکی و کشتی‌ها را در بحر رام شان گردانید تا ایشان را در سفرها و کار و بار زندگی‌شان از جایی به جایی انتقال دهند.

مفسران مینویسند: «حمل در خشکی و بحر» اشاره به تسخیر تمام قوای زمینی و دریایی به دست بشر است، نه فقط سوار شدن بر کشتی و الاغ و مانند آن! «وَ رَزَقْنَاهُمْ مِنَ الطَّيِّبَاتِ» و از انواع خوردنی‌ها لذیذ، نوشیدنی‌ها و پوشیدنی‌ها به اشکال، گونه‌ها و دسته‌های مختلف به ایشان روزی بخشید.

مقاتل گفته است: یعنی از روغن و عسل و مسکه و خرما و حلوا و شیرینی روزی دادیم، و روزی حیوان را گاه و علوفه و استخوان و غیره قرار دادیم.

«وَ فَضَّلْنَاهُمْ عَلَى كَثِيرٍ مِّمَّنْ خَلَقْنَا تَفْضِيلًا» (۷۰) و آنها را بر جمیع مخلوقات و سایر جانداران از جن و چهارپایان و خزندگان و حیوانات وحشی و پرندگان برتری دادیم.

باید یادآور شد: تا زمانیکه انسان کفر نورزیده، اشرف مخلوقات است ولی وقتی کافر شد، جای اش در اسفل سافلین قرار خواهد داشت.

خوانندگان محترم!

در آیات (۷۱ الی ۷۷) در مورد مردم و پیشوایان در عرصه ی قیامت و منظره ی آن روز، و همچنان موضوع تلاش مشرکان برای بیرون راندن پیامبر از مکه، بحث بعمل آمده است.

يَوْمَ نَدْعُو كُلَّ اُنَاسٍ بِاِمَامِهِمْ فَمَنْ اُوتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ فَاُولَٰئِكَ يَقْرَءُونَ كِتَابَهُمْ وَلَا يُظْلَمُونَ فَتِيلًا ﴿٧١﴾

یادکن [روزی را که هر گروهی از مردم را با پیشوای شان طلب کنیم؛ پس هر کس نامه اعمالش به دست راستش داده شود، پس این گروه نامه اعمال خود

را [با شادی و خوشحالی] میخوانند. و به اندازه رشته (شگاف وسطی) خسته خرما بر آنها ظلم کرده نمی شود. (۷۱)

«يَوْمَ نَدْعُوا كُلَّ أُنَاسٍ بِإِمَامِهِمْ» روز حشر و قیامت را به یادآور؛ هنگامی که خداوند متعال پیشینیان و پسینیان را گردآورده و هر گروهی از مردم را با پیشوایشان که به وی در خیر و شر اقتدا می کرده اند فرا می خواند.

در تفسیر «انوار القرآن» آمده است: مراد از امام: کتابی است که بر آنان نازل شده است پس اهل تورات با تورات فراخوانده میشوند و اهل انجیل با انجیل و اهل قرآن با قرآن آنگاه چنین مورد خطاب قرار میگیرند: ای اهل تورات! ای اهل انجیل! ای اهل قرآن! یا مراد از امام: پیامبر و پیشوایشان است.

قرآن عظیم الشان از دو گونه پیشوا نام برده است: یکی امام نور و هدایت، «أئمة يهدون بأمرونا» (انبیاء، ۷۳). و دیگری امام نار و ضلالت، «أئمة يدعون إلى النار» (قصص، ۴۱). که گروه دوّم، با زور و تهدید و تطمیع و تحقیر، مردم را به اطاعت خود وامی دارند.

ابن عباس (رض) گفته است: امام یعنی عمل املا شده و مکتوب. آنگاه هر پرهیزگار و از خدا ترسی زنده میشود و نامه‌ی عملش را به دست راستش میدهند، وقتی آن را بخواند به خود بشارت میدهد و شادباش میگوید. (طبری ۱۲۶/۱۵).

ابن کثیر هم این را ترجیح داده است. عده‌ای نیز میگویند: منظور از امام، پیشوای هدایتگر یا پیشوای گمراه کننده است. عده‌ای هم میگویند: منظور پیامبران آنها می باشد.

«فَمَنْ أُوْتِيَ كِتَابَهُ بِيَمِينِهِ» سپس کارنامه نیک صالحان را به دست راستشان میدهد همان پرهیزگاران و اهل بصیرت و خرد میباشند.

«فَأُولَئِكَ يَفْرُؤْنَ كِتَابَهُمْ» و ایشان شاد و مسرور، آن را میخوانند، یعنی حسنات و نیکی های خود را با شادی و سرور میخوانند؛ چون نامه‌ی عمل را به دست راست گرفته‌اند.

«وَلَا يُظَلِّمُونَ فِتْيَالًا» (۷۱) و پاداش اعمال خود را بدون کم و کاست دریافت می‌دارند و چیزی از آن کسر نمی‌شود حتی به اندازه‌ی فتیل. یعنی حتی به اندازه‌ی پوشش ضعیفی که در وسط هسته قرار دارد.

«فتیل»، رشته‌ی بار یک میان شکاف هسته‌ی خرماست، کنایه از چیز بسیار اندک و کوچک و حقیر می‌باشد.

فحوای آیه مبارکه مبین این واقعیت و حقیقت است که: محاکمه‌ی انسان‌ها در قیامت براساس دلائل و اسناد مکتوب است. و سزا و پاداش در قیامت، صد در صد بطور عادلانه می‌باشد.

در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم در تفسیر این آیه کریمه و وصف محاسبه روز حشر فرمودند: «یکی از فرزندان آدم فراخوانده شده و نامه اعمال وی به دست راستش داده میشود آنگاه جسم اش بزرگ و بلند و رخسارش سپید گردانیده میشود و بر سرش تاجی درخشان از مروارید نهاده میشود، سپس او به سوی یارانش میرود و چون ایشان از دور دست او را میبینند، میگویند: بارخدایا! او را نزد ما بیاور و برای ما به سبب او برکت بده پس نزد آنان می‌آید و به ایشان میگوید: مژده باد شما را! زیرا برای هر یک از شما نظیر این است. اما کافر: چهره‌اش سیاه گردانیده شده و در پیکرش امتداد داده میشود پس یاران وی او را می‌بینند و میگویند: پناه میبریم به خدا از او و از شرش؛ بار خدایا! او را نزد ما بیاور. اما او نزد آنان می‌آید. میگویند: بار خدایا! او را از ما دور کن. میگوید: خدا دورتان گرداند، آخر برای هر یک از شما مانند این است».

وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَى فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَى وَأَضَلُّ سَبِيلًا ﴿٧٢﴾
 و هر کس در این دنیا کور (دل و بی بصیرت) باشد، پس وی در آخرت نیز کور است و از راه راست گمراه تر است. (۷۲)
 شخصیت اخروی انسان، بازتابی از شخصیت دنیوی اوست. «فی هذه أعمى فهو فی الآخرة أعمى» بصیرت اینجا، بصیرت آنجا را در پی دارد و کور دلی اینجا، کوری آنجاست.

تعداد از مفسران و از آنجمله دکتور عایض مفسر «تفسیر المیسر» در تفسیر آیه مبارکه مینویسد: «وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَى ۷۲» و هر کس در دنیا از نگرش به برهان‌های توحید و ادله قدرت الله متعال کور دل بوده و به هدایت و حق و خیر راه نیافته باشد، و در نتیجه به آنچه که محمد صلی الله علیه وسلم آورده است کفر ورزد.

قابل تذکر است که: از کوری در روز قیامت در آیات دیگر هم ذکری به عمل آمده است، از جمله: «نَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمِّيًّا» (اسراء، ۹۷). و همچنین آیه‌ی ۱۲۵ سوره طه، کور برانگیخته شدن در قیامت را در اثر کور دلی در دنیا و فراموش کردن آیات الهی و اعراض از حق دانسته است. «فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ وَأَضَلُّ سَبِيلًا» پس او در روز قیامت از دیدن راه بهشت کورتر و از راه هدایت و رشد و رستگاری، گمراه تر است. یعنی در آخرت به شیوه‌ای شدیدتر کور است و راه سعادت و رستگاری را نمی‌یابد. (تمام اینها از کوری دل ناشی میشود. و تعداد از مفسران میگویند: منظور این است که آنها در قیامت به صورت کور محسوس میشوند؛ چرا که خدا فرموده است: «وَ نَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمِّيًّا وَ بُكْمًا وَ صُمًّا تا آخر آیه.» قتاده گفته است: آنکه در این دنیا از دیدن نعمت‌ها و آفرینش شگفت‌انگیز خدا نابینا باشد، چنین انسانی از دیدن اموری که از دید او نهان است و به آخرت مربوط میشود، نابینا تر و گمراه تر است.

وَإِنْ كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أُوحِيَنا إِلَيْكَ لَتَفْتَرِي عَلَيْنَا غَيْرَهُ وَإِذَا لَاتَّخَذُوكَ
خَلِيلًا ﴿٧٣﴾

و نزدیک بود آنها (با وسوسه های خود) تو را از آنچه به سویت وحی کردیم در فتنه اندازند (و منصرف گردانند) تا غیر آن را به دروغ به ما نسبت بدهی. و در آن صورت تو را به دوستی خود می گرفتند. (۷۳)

«وَإِنْ كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أُوحِيَنا إِلَيْكَ» ای محمد! نزدیک بود مشرکین تو را از بعضی از اوامر و نواهی که از جانب خدا به تو وحی شده بود منحرف کنند.

«لَتَفْتَرِي عَلَيْنَا غَيْرَهُ» تا تو را وادار کنند مطالبی غیر از آنچه ما به تو وحی کردیم و مخالف با تعالیم آن بیاوری.

«وَإِذَا لَاتَّخَذُوكَ خَلِيلًا (۷۳)» و اگر خواسته آنان را به جا میکردی تو را (از آنکه به خواسته آنها همساز گشته ای) دوست و یاور خاص و خالص خویش می گرفتند.

مفسران گفته اند: مشرکین بسی تلاش کردند که پیامبر صلی الله علیه و سلم از ادامه ی دعوتش دست بردارد؛ از جمله آنها با پیامبر صلی الله علیه و سلم توافق کردند که در مقابل ترک عیبجویی از خدایان آنها و معتقدات پدرانشان، آنها حاضرند خدای او را پرستش کنند. و بعضی از آنها بر سر این مطلب با پیامبر به توافق رسیدند که سرزمین آنها همانند بیت العتیق که خدا آن را حرام قرار داده است، حرام گردد. و بعضی از بزرگان هم درخواست کردند که برای آنان مجلسی غیر از مجلس بینوایان قرار دهد، اما خدا او را از شر آنان محفوظ کرد و به او فرمان داد که به مخلوق تکیه نکند، بلکه پشتیبان و نگهدارنده ای او فقط خداست.

ابن عباس (رض) گفته است: پیامبر صلی الله علیه وسلم معصوم بود اما این برای آشنا کردن امت است تا هیچ یک از آنها در مورد احکام و شرایع خدا به مشرکین رو نیاورند. (تفسیر قرطبی ۱۰/۳۰۰).

شأن نزول آیه ۷۳ - ۷۵:

۶۶۵- ابن مردویه و ابن ابو حاتم از طریق اسحاق از محمد از عکرمه از ابن عباس (رض) روایت کرده اند: امیه بن خلف، ابو جهل پسر هشام و گروهی از قریش به نزد رسول الله (آمدند و گفتند: ای محمد! تو خدایان ما را لمس کن تا ما در دین تو داخل شویم. پیغمبر بسیار علاقه مند بود که قومش اسلام را بپذیرد به این دلیل به آنها نرمش نشان داد. پس آیه: «وَإِنْ كَادُوا لَيَفْتِنُونَكَ عَنِ الَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ لِتَفْتَرِيَ عَلَيْنَا غَيْرَهُ وَإِذَا لَا تَخَذُوكَ خَلِيلًا (۷۳) وَكَوْلَا أَنْ تَبْتِنَاكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكَنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا (۷۴) إِذَا لَأَذَقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا (۷۵) نازل شد. (و نزدیک بود که تو را از آنچه به تو وحی کرده ایم باز دارند تا غیر آن را بر ما بر بندی و آن گاه تو را دوست گیرند. و اگر تو را استوار نمی داشتیم، به راستی نزدیک بود اندک میزانی به آنان گرایش یابی. آنگاه دو چندان در زندگانی و دو چندان [پس از] مرگ، [طعم تلخ] عذاب را به تو می چشاندیم و برای خود در برابر ما یآوری نمی یافتی. «تفسیر شوکانی» ۱۵۳۹).

سیوطی صاحب میگوید: این روایت صحیح ترین روایتی است که به شأن نزول این آیه آمده است و این اسناد محکم و دارای شاهد است.

۶۶۶- ابو شیخ از سعید بن جبیر روایت کرده است: رسول الله صلی الله علیه وسلم (به حجر الأسود استلام میکرد. مشرکان گفتند: اگر به خدایان ما استلام نکنی تو را از استلام منع میکنیم. رسول الله صلی الله علیه وسلم با خود گفت: اگر این کار را انجام دهم چه زیان دارد خدا که میداند من مخالف این کار

هستم. پس آیه نازل شد. (باطل است، طبری ۲۲۵۳۶ از سعید به قسم مرسل روایت کرده و به مرسل به مثل این مقام استدلال نمی شود، بلکه این باطل است. به «تفسیر شوکانی» (۱۵۴۰).

۶۶۷- و از ابن شهاب نیز به همین معنی روایت کرده است.

۶۶۸- و از جبیر بن نفیر روایت کرده است: قریش به نزد رسول الله آمدند و گفتند: اگر برای ما فرستاده شده‌ای آن عده از پیروانت را که از فرومایگان عقب افتاده و بردگان هستند از خود بران تا ما یار و یاورت شویم. پیامبر به آنها متمایل شد. پس این آیه نازل گردید. (این و اثر ابن شهاب مرسل هستند، و مرسل از قسم ضعیف است، شاید از این دو صحیح نباشد، به خاطری که تنها ابوشیخ این را روایت کرده اند).

وَلَوْلَا أَنْ تَبْتَئَاكَ لَقَدْ كِدْتَ تَرْكُنُ إِلَيْهِمْ شَيْئًا قَلِيلًا ﴿٧٤﴾

و اگر ما تو را (بر وحی) ثابت قدم نمی گردانیدیم نزدیک بود که به سوی آنها اندکی میل کنی. (۷۴)

و ای پیامبر! اگر الله متعال تو را بر حق پایدار نمی ساخت و تو را به حفظ و عصمتش از باطل نگه‌نمیداشت نزدیک بود که به سخن‌شان متمایل شده و به انگیزه رغبت در هدایت‌شان و حرص و اشتیاق بر اجابتشان، از بعضی چیزها تنازل کنی و کوتاه بیایی.

إِذَا لَأَذِقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا ﴿٧٥﴾

آنگاه دو چندان عذاب در زندگی دنیا و دو چندان عذاب (بعد از) مرگ به تو می چشانیم، باز برای خود هیچ مددگاری در برابر ما نمی یافتی. (۷۵)

«إِذَا لَأَذِقْنَاكَ ضِعْفَ الْحَيَاةِ وَضِعْفَ الْمَمَاتِ» ای پیامبر! اگر در آنچه کافران از تو خواستند با آنها هرچند اندک موافقه‌ای میکردی، در آن صورت قطعاً الله متعال تو را دو برابر عذاب زندگی دنیا و دو برابر عذاب بعد از مرگ در آخرت می چشانید؛ بدان جهت که او مقامت را با نبوت بالابرده و قدر و

قیمت را با تمام معرفت و کمال علم برتر گردانیده است بنابراین هر کس منعم را نافرمانی کند، به میزان آن نعمت‌هایی که داشته است، به نکبت‌ها و بلاها مبتلا خواهد شد.

دکتور عایض بن عبدالله القرنی مفسر «تفسیر المیسر» می نویسد: مفهوم آیه مبارکه بیان فضل و کرم خدا بر پیامبر صلی الله علیه وسلم و استوار نمودن وی بر حق و مصون داشتن وی از فتنه میباشد. و اگر خدا او را به حال خود رها میکرد مقداری به آنها توجه میکرد. «لولا» حرف امتناع وجود است؛ یعنی به سبب عصمت و تثبیت خدا، رو آوردن تو به آنها ممتنع بود.

بنابر این در آیه چیزی که نقص قدر و منزلت حضرت رسول صلی الله علیه وسلم را نشان بدهد موجود نیست. بلکه آیه متضمن فضل و کرم الله متعال بر پیامبر صلی الله علیه وسلم است.

«ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ عَلَيْنَا نَصِيرًا (۷۵)» و ای پیامبر! بعد از آن کسی را نمی یافتی که تو را از عذاب الهی بازداشته و کیفرش را از تو برگرداند. در برابر قهر الهی حتی برای پیامبر نیز هیچ قدرت و مقامی نمی تواند مانع ایجاد کند. علماء میفرمایند که: تمایل پیدا کردن به کفار، سبب تنها ماندن انسان و محروم شدن از نصرت خداوند متعال است.

وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفِزُّوكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا وَإِذَا لَا يَلْبُثُونَ خِلَافَكَ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٧٦﴾

و نزدیک بود (با مکر و توطئه) تو را از (سر) زمین (مکه) بلغزانند، تا تو را از آن بیرون کنند، (و اگر چنین میکردند) آنگاه پس از تو جز مدت کمی (باقی) نمی ماندند. (۷۶)

مفسران مینویسند که: این آیه مبارکه، اشاره به آیه ی ۳۰ سوره ی انفال است که میفرماید: «وَإِذْ يَمْكُرُ بِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِيُثْبِتُوكَ أَوْ يَقْتُلُوكَ أَوْ يُخْرِجُوكَ»

وَيَمْكُرُونَ وَيَمْكُرُ اللَّهُ وَاللَّهُ خَيْرُ الْمَاكِرِينَ» یادآور زمانی را که کفار نقشه و پلان میکشیدند تا تورا حبس کنند یا بکشند یا بیرون کنند، آنان نیرنگ میزنند و خدا هم تدبیر میکند و خداوند بهترین تدبیر کنندگان است.

«وَإِنْ كَادُوا لَيَسْتَفْرِزُونَكَ مِنَ الْأَرْضِ لِيُخْرِجُوكَ مِنْهَا» و ای پیامبر! کافران کوشیدند و به حيله و نیرنگ و آشفته کردن و با آزارهای بسیار تو را از مکه بیرون کنند.

ولی نهایتاً به این پلان خویش توفیق نیافتند و این توطئه‌شان به سرانجام نرسید بلکه خداوند متعال آنان را از اخراجت بازداشت تا خود - بعد از آنکه قصد جانث را کردند - به فرمان ما هجرت کنی.

«وَإِذَا لَا يَلْبُثُونَ خِلَافَكَ إِلَّا قَلِيلًا» (۷۶) و اگر چنین میکردند اگر شما را بیرون میکردند، یقیناً بعد از تو جز مدتی اندک نمی ماندند سپس خداوند متعال بر آنان مجازات بنیان کن یا مرگ و فنا را فرود می آورد.

قتاده میفرماید که: مردم مکه تصمیم گرفتند تا پیامبر صلی الله علیه و سلم را از مکه اخراج نمایند. و اگر چنان کاری را انجام می دادند، فرصت و مهلت نمی یافتند. اما خدای متعال مانع شد آنها پیامبر صلی الله علیه و سلم را اخراج کنند تا این که خود فرمان هجرتش را داد. (تفسیر کبیر ۲۱/۲۳).

در این هیچ جای شکی نیست که پیامبران الهی هم در معرض خطرها، توطئه‌ها، ترور، آوارگی و تبعید قرار گرفته اند. دشمنان دین؛ هدفشان قلع و قمع کردن اساس دین است و در این راه، به احدی حتی پیامبران علیهم السلام هم رحم نمی کردند. پلان های کفار همیشه همین بود که در مرحله اول، ایجاد رخنه در فکر و اعتقادات پیامبران و در قدم بعدی، همانا شدت عمل و تبعید و اخراج اوست.

از سیاق آیه مبارکه با تمام وضاحت در یافتیم که: حضور پیامبر در میان مردم، مانع قهر الهی است، طوریکه اگر آن حضرت صلی الله علیه وسلم را از خود دور و تبعید می کردند، در فاصله کمی نابود می شوند.

در نهایت باید گفت: که قرآن عظیم الشان هم از غیب خبر می دهد و هم با بیان ناکامی توطئه‌های دشمن به پیامبر اکرم صلی الله علیه تسلی می دهد. شأن نزول آیه:

در برخی از روایات در مورد شأن نزول آیه کریمه مینویسند: مشرکان یا برخی از یهودیان به رسول الله صلی الله علیه وسلم گفتند؛ اگر تو به راستی پیامبری، در اینجا نماز و به سرزمین شام برو زیرا شام سرزمین انبیا علیه السلام است، تو را چه جای درنگ در این سرزمینی که هیچ تناسبی با نبوت ندارد؟ پس رسول الله صلی الله علیه وسلم در این اندیشه افتادند که از جزیره العرب بیرون روند، این بود که آیه کریمه نازل شد آنگاه به بارگاه خداوند لایزال دعا کردند: «اللهم لا تکنی الی نفسی طرفه عین: خدایا! مدت چشم برهم زدنی نیز مرا به خودم وامگذار».

سُنَّة مَنْ قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلًا ﴿٧٧﴾

این (روش و) سنت، همان سنتی است که همیشه در میان آنانی که پیش از تو فرستاده‌ایم برقرار بوده است. و (هرگز) برای سنت ماتغییر و دگرگونی نخواهی یافت. (۷۷)

سنت‌های الهی چون براساس حکمت الله متعال است، ثابت است و در طول تاریخ دگرگون و تغییر ناپذیر میباشد، توطئه کفار و امدادهای غیبی خدا نسبت به پیامبران، ریشه‌ی تاریخی دارد. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «سُنَّة مَنْ قَدْ أَرْسَلْنَا قَبْلَكَ مِنْ رُسُلِنَا» این سنت حق تعالی در مورد نابود سازی امت‌هایی است، هر امتی که پیامبر خود را از میان خویش بیرون و اخراج میکنند؛ یا

آنان را به قتل میرساندند، و یا هم عذاب بر آنان نازل میشد، و این سنت وی هرگز تغییر و تبدیلی نیست.

باید گفت که: تأیید پیامبران و هلاکت کافران و ظالمان، سنت الهی است که در سوره‌ی (ابراهیم آیه ۱۳) نیز آمده است: «قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِرُسُلِهِمْ لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ أَرْضِنَا أَوْ لَتَعُوذُنَّ فِي مِلَّتِنَا فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ رَبُّهُمْ لَنُهْلِكَنَّ الظَّالِمِينَ»، کفار به پیامبرانشان گفتند: قطعاً ما شما را از سرزمین خود بیرون می‌کنیم، مگر آنکه به دین ما درآیید، ولی الله متعال به آنان وحی کرد که ما قطعاً ستمگران را نابود می‌کنیم.

«وَلَا تَجِدُ لِسُنَّتِنَا تَحْوِيلاً (۷۷)» تحولات تاریخی بر اساس سنت‌های ثابت الهی است.

«همان سنتی است که همواره در میان آنان که پیش از تو فرستاده‌ایم برقرار بوده است و برای سنت ما هیچ تبدیلی نخواهی یافت» یعنی: عادت و سنت خداوند ابر هر چه رفته باشد، هیچ کس نه قادر به برگرداندن آن است و نه در آن امکان تغییری وجود دارد. چه این سنتی است پیوسته که همواره جاری بوده است و اختلاف زمان و مکان را در آن تأثیری نیست. خداوند، عادل است و در شرایط یکسان، مهر و قهرش نیز یکسان است.

باید گفت که در ذهن خواننده محترم این سوال پیش خواهد آمد که؛ مگر مشرکان مکه رسول الله صلی الله علیه وسلم را از آن اخراج نکردند؟ جواب این است که رسول الله صلی الله علیه وسلم خود به فرمان پروردگار خویش از مکه هجرت فرمودند.

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه در آیات فوق الذکر پس از برشمردن؛ تزویر، حيله، دروغ، مکرو فریب، مشرکان و تحقیر و افتراهایشان نسبت به پیامبر صلی الله علیه وسلم به بیان گرفته شد، خداوند متعال به او دستور داد که قلبش رابه آنان مشغول نکند.

اینک در آیات (۷۸ الی ۸۵) ضمن فرمان شب زنده داری، به مقام محمود و شفاعت عظمی بشارت میدهد و اینکه قرآن، روح و قلب و درون را از دردهای حسی و معنوی و هرگونه غبار و کدورت پاک میدارد، رهنمودهای را به بحث قرار میدهد.

أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ اللَّيْلِ وَقُرْآنَ الْفَجْرِ إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا ﴿٧٨﴾

و نماز را از وقت زوال آفتاب (هنگام ظهر) برپا کن تا نهایت تاریکی شب. و (نیز) قرآن فجر (=نماز صبح) را؛ بی گمان نماز صبح (توسط فرشتگان) مشاهده میگردد. (۷۸)

معیار شناخت اوقات در اسلام، طبیعی است به نحوی که قابل فهم و درک برای همه کس در همه جا و همیشه باشد. از جانب دیگر در می یابیم که پروگرام های عبادتی و دینی در دین مقدس اسلام، زمان بندی شده میباشد. طوریکه میفرماید: «أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذُلُوكِ الشَّمْسِ إِلَى غَسَقِ اللَّيْلِ» ای محمد! بر ادای نماز در وقت مقررش پایدار باش، «نماز را از وقت زوال آفتاب» از میانه آسمان و برگشت آن از جانب مشرق به جانب مغرب «برپا دار» که این نماز، عبارت از نماز ظهر است «تا نهایت تاریکی شب» که مراد از آن: دو نماز مغرب و عشاء است.

غسق: به هم آمدن شب و تاریکی آن است. بنابراین، از زوال آفتاب تا نهایت تاریکی شب، چهار نماز - یعنی نمازهای ظهر و عصر و مغرب و عشاء را دربر می گیرد.

نماز یگانه عبادتی است که به نام «قُرْآن» توصیف شده است. طوریکه میفرماید: «وَقُرْآنَ الْفَجْرِ» «و قرآن خواندن صبح را لازم گیر» مراد: خواندن نماز صبح است زیرا قرائت در نماز صبح، طولانی خوانده میشود. پس «قرآن

خواندن صبح» هم نماز پنجم است. به این ترتیب، آیه کریمه جامع هر پنج نماز است.

«إِنَّ قُرْآنَ الْفَجْرِ كَانَ مَشْهُودًا» همچنان در این آیه مبارکه در می یابیم که: قرآن و تلاوت آن در نماز، محور اصلی است. زیرا فرشتگان به برکت قرآن و شرافت این زمان مخصوص، همواره در قرائت نماز صبح حاضر میشوند. و با تمام وضاحت در می یابیم که: در میان نمازها، نماز صبح مقام و منزلت خاصی خود را دارد.

در حدیث شریف آمده است: فرشتگان شب و روز به نوبت مراقب شما میباشند و در موقع نماز عصر و نماز صبح با هم جمع میشوند... تا آخر حدیث. مفسران گفته‌اند: این آیه به نمازهای فرض اشاره دارد؛ چرا که «دلوك شمس» یعنی زوال آفتاب که وقت نماز ظهر و عصر است، و «غسق اللیل» که عبارت است از تاریکی شب، به نماز مغرب و عشاء اشاره میکند. و «قرآن الفجر» یعنی نماز صبح. بدین ترتیب آیه به صورت اشاره نمازهای پنجگانه را بیان میکند. (مفسر قرطبی گفته است: به اجماع جمعی از مفسرین این آیه به نمازهای فرض اشاره دارد.)

وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴿٧٩﴾
 ودر بخشی از شب برخیز و نماز تهجد بخوان، این یک فرضیه اضافی مخصوص توست، باشد که پروردگارت تو را به مقامی پسندیده برساند. (۷۹)
 «وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ» «فَتَهَجَّدْ»: تهجد از (هجد) به معنی به خواب رفتن است. لیکن در باب تَفَعَّلَ معنی سلب را میرساند، یعنی ترک خوابیدن. و «تهجد»، به معنای بر طرف کردن خواب با عبادت می باشد.

تا کسی خود گامی به سوی کمال برندارد، خداوند او را به مقامی نمیرساند طوریکه الله متعال در آیه مبارکه هدایت فرمود: «وَمِنَ اللَّيْلِ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ» و بعد از خواب شب برخیز و پاسی از آن را در حالیکه خواننده کتاب الهی

قرآن عظیم الشان هستی نماز بگذار، پاسی از بهترین زمان برای عبادت است. نماز شب از نمازهای بسیار با فضیلت است و در سوره‌های مزمل و مدثر آمده است: «قُمِ اللَّيْلَ إِلَّا قَلِيلًا»

«نافله»: عبادت زائد بر نمازهای پنجگانه. مراد نماز تهجد است که برای پیغمبر اسلام واجب بوده و برای پیروانش سنت است.

در حدیث شریف آمده است که از رسول الله صلی الله علیه وسلم پرسیدند: بعد از نمازهای فرض کدام نماز افضل است؟ فرمودند: «نماز شب». «که این نماز شب نافله‌ای مخصوص توست» افزون بر فرائض. به قولی: نماز شب (تهجد) برای رسول الله صلی الله علیه وسلم فرض بود و برای امتشان نافله است. باید گفت: تا کسی خود گامی به سوی کمال بر ندارد، خداوند او را به مقامی نمیرساند.

«عَسَى أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا» تا این کار افزونبخش حسنات و بلند بردن درجات باشد، شاید (ای پیامبر) خداوند متعال تو را روز قیامت شفاعتگر مردم برانگیزد و با آغاز فیصله میان مردم سختی‌های عرصات محشر را بر آنان سبک گرداند، وانگه تو در مقامی قرار بگیری که اولین و آخرین تو را در آن بستایند، که این مقام، مقام شفاعت عظمی است.

مفسران گفته‌اند: عسی در کلام خدا معنی تحقیق میدهد؛ زیرا وعده‌ی خداوند کریم غیر قابل تخلف است. به همین خاطر ابن عباس (رض) گفته است: عسی از طرف خدا معنی وجوب و تعیین میدهد.

مقام محمود:

مراد از (مقام محمود) در نزد اکثر علماء (مقام شفاعت کبری) است که سبب نجات مردم از مصائب روز محشر میگردد، اللهم ارزقنا شفاعته نبینا محمد صلی الله علیه وسلم.

در حدیث آمده است:

۱۷۵۲- عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، يَقُولُ: «إِنَّ النَّاسَ يَصِيرُونَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ جُثًّا، كُلُّ أُمَّةٍ تَتَّبِعُ نَبِيَّهَا يَقُولُونَ: يَا فُلَانُ اشْفَعْ، يَا فُلَانُ اشْفَعْ، حَتَّى تَنْتَهِيَ الشَّفَاعَةُ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَذَلِكَ يَوْمَ يَبْعَثُ اللَّهُ الْمَقَامَ الْمَحْمُودَ» [رواه البخاری: ۴۷۱۸].

۱۷۵۲- از ابن عمر (رض) روایت است که گفت: مردم در روز قیامت به زانو در آمده و هر امتی به دنبال پیامبرش می افتند و میگویند: یا فلان [برای ما] شفاعت کن! یا فلان [برای ما] شفاعت کن! تا آنکه شفاعت به پیامبر خدا ج میرسد، و این همان روزی است که خداوند متعال (مقام محمود) را برای محمد صلی الله علیه وسلم ارزانی می دارد.

مفسر کبیر جهان اسلام ابن کثیر احادیث متعددی را در شرح این مقام نقل کرده و با بیان مقدمه‌ای که ناظر بر بسیاری از این احادیث است میگوید: «در روز قیامت برای رسول الله صلی الله علیه وسلم خصلت‌ها و تشریفات مخصوصی وجود دارد که هیچکس در آنها با ایشان برابر نیست زیرا: - آن حضرت صلی الله علیه و سلم اولین کسی هستند که زمین از پیکر مطهرشان شکافته میشود.

- ایشان به سوی محشر سواره برانگیخته می شوند.

- برای شان در محشر پرچمی است که انسان و همه فرزندان وی در زیر پرچم ایشان قرار دارند.

- برای شان در محشر حوضی است که خلقی بسیار بر آن وارد می شوند.

- برای شان نزد خداوند متعال شفاعت عظمی است تا حق تعالی بر اثر شفاعت ایشان، برای فیصله دادن نهایی میان خلائق تشریف آورد و این بعد از آن است که مردم این شفاعت را از آدم درخواست میکنند، سپس از نوح، آنگاه

از ابراهیم، سپس از موسی و آنگاه از عیسی علیهم السلام اما همه آنها میگویند که ما اهل این شفاعت نیستیم. پس سرانجام نزد محمد صلی الله علیه وسلم می آیند و آن حضرت رسول الله صلی الله علیه وسلم در جواب درخواستشان میگویند: «من اهل آنم! من اهل آنم!».

- از جمله این تشریفات: شفاعت آن حضرت صلی الله علیه وسلم در حق گروه‌هایی از مردم است که فرمان افگندن شان در دوزخ صادر شده ولی در اثر شفاعت ایشان از دوزخ برگردانده می شوند و این نوع دیگری از شفاعت است که غیر از شفاعت عظمی برای جملگی خلایق می باشد.

- از جمله این تشریفات یکی این است که ایشان اولین پیامبران در قضاوت میان امتشان هستند، یعنی امتشان اولین امتی است که الله متعال حساب کارشان را فیصله می دهد.

- ایشان اولین پیامبران در گذراندن امت خویش از پل صراط اند.

- ایشان اولین کسی هستند که در بهشت شفاعت می کنند. و این نوع دیگری از شفاعت خاصه است.

- ایشان اولین کسی هستند که به بهشت وارد می شوند و امتشان نیز قبل از همه امت‌های دیگر به بهشت داخل می شوند.

- ایشانند که برای بلند بردن درجات گروههایی شفاعت می کنند که اعمالشان در حد و اندازه آن درجات نیست و این نوع دیگری از شفاعت خاصه است.

- ایشان صاحب «وسیله» ای هستند که برترین منزلت در بهشت است، که این منزلت جز برای آن حضرت صلی الله علیه وسلم، لایق شأن هیچ کس دیگری نیست.

- چون خداوند متعال در حق گنهکاران اذن شفاعت دهد، فرشتگان و پیامبران و مؤمنان صالح همه برای شان شفاعت میکنند اما آن حضرت (ص) در حق

خلقی عظیم شفاعت میکنند که هیچ کس جز الله متعال شمارشان را نمی داند پس هیچ کس همانند ایشان شفاعت نمی کند».

از جابر بن عبدالله (رض) روایت شده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم در حدیث شریف فرمودند: «هر کس در هنگام شنیدن اذان بگوید: اللهم رب هذه الدعوة التامة والصلاة القائمة آت محمداً ن الوسیلة والفضیلة وابعثه مقاماً محموداً الذی وعدته قطعاً شفاعت من بر وی در روز قیامت حلال می شود».

وَقُلْ رَبِّ ادْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ وَاَخْرِجْنِيْ مُخْرَجَ صِدْقٍ وَاَجْعَلْ لِيْ مِنْ لَدُنْكَ سُلْطٰنًا نَصِيْرًا ﴿٨٠﴾

وبگو: پروردگارا! مرا [در هر کار و شغلی] به نیکی داخل کن و به نیکی (از آن) بیرون آور و از جانب خود قوتی به من عطا فرما که یار و مددگارم باشد. (۸۰) «وَقُلْ رَبِّ ادْخِلْنِيْ مُدْخَلَ صِدْقٍ وَاَخْرِجْنِيْ مُخْرَجَ صِدْقٍ» بگو: پروردگارا! مرا در آنچه به خیر و صلاح من است، به مدخلی صدق که همانا مدخل هدایت و رشد و توفیق است داخل کن و مرا از آنچه برایم در گفتار و کردار شر است، به مخرجی درست خارج ساز.

صدق، بهترین وصف و حالت یک کار و یک شخص در آغاز و انجام آن است. چه بسا کارهایی که آغاز غیر صادقانه دارد و با قصد ریا، سمعه، فریب، برتری جویی و مانند آن شروع میشود، یا آغازی صادقانه دارد، ولی پایانی آمیخته به غرور، عُجب، منّت، حبط و سوء عاقب پیدا میکند و برکات آن محو میشود. رمز شکست بسیاری از حرکتها، نبود صداقت در آنها و قطع امداد الهی از آن است.

«وَأَجْعَلْ لِيْ مِنْ لَدُنْكَ سُلْطٰنًا نَصِيْرًا (۸۰)» از جانب خودت برای من نیرو و یارانی فراهم فرما که مرا یاری دهند به نحوی که بر دشمنانت غالب آیم و به وسیلهی آن دین تو را استوار بدارم.

خدا دعایش را مستجاب کرد او را بر دشمنان غالب کرد و دین او را بر سایر ادیان فایق گرداند.

در بیان شأن نزول این آیه مبارکه آمده است که: این آیه هنگامی نازل شد که رسول الله صلی الله علیه وسلم به هجرت مأمور شدند. مراد: داخل کردن آن حضرت صلی الله علیه وسلم به مدینه و بیرون آوردنشان از مکه است به ورودی عزتمندانه و بیرون آوردنی پیروزمندانه همراه با مدد و نصرت حق تعالی. والله الحمد که چنین شد. و خداوند متعال برای آن حضرت صلی الله علیه و سلم پایه‌های دولتی کریمه و مقتدر را در مدینه برافراشت. ابن کثیر میگوید: «این قول راجح تر است».

همچنان سایر مفسران از جمله: حسن و ضحاک گفته‌اند: منظورش وارد شدن به مدینه‌ی منوره و خارج شدن از مکه‌ی مکرمه می باشد، که مشرکین بعد از این که توطئه‌ی قتلش را چیدند او را از مکه اخراج کردند. (طبری این قول را برگرفته و مشهور نیز همان است، اما معنی اول ظاهرتر است؛ زیرا قبل از آن لفظ بعث آمده است. منظور از دعا این است که بر ایمان بمیرد و بر ایمان زنده شود.)

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا ﴿٨١﴾

وبگو: حق آمد و باطل نابود شد، بی گمان باطل همیشه نابود شدنی است. (۸۱) «وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ» و ای پیامبر! به کافران بگو: حق آمد یعنی: آنچه که الله متعال به پیامبرش از ظهور و پیروزی اسلام وعده داده بود، تحقق یافت «و باطل نابود شد» یعنی: بعد از فروغ نور ایمان، شرک و بت پرستی بساطش را برچید. عاقبت، باطل رفتنی و نابود شدنی است و حق، باقی و پایدار. جاء... زَهَقَ (فعل ماضی نشانه قطعی بودن است).

زهق: زهق و زهوق: هلاک و بطلان و اضمحلال. زهوق: باطل شونده، منظور آشکار شدن بطلان باطل و اضمحلال آنست.

«إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا» (۸۱) «هرآینه باطل همواره نابودشدنی است» دیگر جایی برای باطل موجود نیست و ثبوت و بقایی نخواهد داشت؛ زیرا آشفته و متلاشی گشته است. عاقبت، باطل رفتنی و نابود شدنی است و حق، باقی و پایدار. «جاء... زَهَقَ» (فعل ماضی نشانه قطعی بودن است).

بقای حق و نابودی باطل، یک سنت و قانون الهی است، بادر نظر داشت اینکه پیروان حق کم و طرفداران باطل زیاد باشند. قرآن عظیم الشان در (آیه: ۱۸ سوره انبیاء) میفرماید: «نَقْدِفُ بِالْحَقِّ عَلَى الْبَاطِلِ فَيَدْمَغُهُ» ما حق را بر سر باطل میکوبیم و آن را نابود می سازیم.

باطل در ماهیت و جوهره عناصر خود از مایه‌های بقا برخوردار نیست بلکه حیات موقت خویش را از عوامل خارجی و تکیه‌گاه‌های غیر طبیعی استمداد میکند پس چون این تکیه‌گاه‌ها سست شوند، باطل نیز فرومی‌پاشد؛ اما حق عناصر وجودی خویش را از ذات و ماهیت خود بر می‌گیرد.

بخاری و مسلم از ابن مسعود (رض) روایت کرده‌اند که فرمود: وقتی که پیامبر صلی الله علیه وسلم در سال فتح وارد مکه شد، در اطراف کعبه سی صد و شصت بت قرار داشت. پیامبر صلی الله علیه وسلم باچوبی که در دست داشت آنها را میزد و میگفت: «جاء الحقُّ و زَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا»، تمام بت‌ها واژگون گشته و آنگاه پیامبر صلی الله علیه وسلم دستور شکستن آنها را داد و شکسته شدند. (تفسیر کبیر رازی ۲۳/۲۱ و بخاری اصل حدیث را اخراج کرده است).

وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا ﴿٨٢﴾

و از قرآن آنچه را که سبب شفاست و برای مؤمنان رحمت است نازل میکنیم، (ولی) بر ظالمان جز خسارت و نقصان نمی افزاید. (۸۲)

«شِفَاءً»: بهبودی از امراض فکری و اخلاقی در شخص و جامعه. مراد مرحله پاک سازی یا به اصطلاح عرفاء مقام تخلیه است. طوریکه یادآور شدیم: «شِفَاءً»: صحت و سلامت. «الشفاء من المرض» رسیدن به سلامت است چون قرآن از جانب پروردگار است که خالق بشر و فطرت اوست، قوانین آن نیز با فطرت مطابق و نجات دهنده‌ی اوست.

«رَحْمَةً»: رحمت الهی به بندگان، بر اثر شکفتن گُل ایمان در پرتو آیات قرآن. مراد مرحله نوسازی یا به اصطلاح عرفاء مقام تخلیه است.

«خسارا»: خسر، خسران، خسار: ضرر. «کم شدن و کم کردن». زیان.

«وَنُنَزِّلُ مِنَ الْقُرْآنِ مَا هُوَ شِفَاءٌ وَرَحْمَةٌ لِّلْمُؤْمِنِينَ» در قرآن آیاتی نازل میکند خدای رحمان رحیم از آیات قرآن کریم آنچه را که قلب هر مریض را از امراض شبهاتی چون کفر و شک و نفاق و از امراض شهوات و علاقه به زنا و انواع فحشا پاکیزه میسازد و آنچه را که اجسام را از امراض و آلام - با خواندن و دمیدن این کلام - شفا می بخشد، و همچنان آیاتی را نازل می کنیم که در بردارنده‌ی رحمت و هدایت برای مؤمنان می باشند و ایمان و حکمت و خیر فراوان را با خود می آورند.

قابل یادآوری است که: کلمه‌ی «مِنَ» در «مِنَ الْقُرْآنِ»، به معنای «بعض» نیست تا دلالت کند بر اینکه بعضی از قسمت های قرآن شفاست، بلکه بیان میکند که هر آنچه از قرآن کریم نازل میشود، شفا بخش است. با آنکه قرآن برای هدایت همه است؛ «هُدًى لِّلنَّاسِ» (بقره، ۱۸۵). ولی تنها کسانی از این نور

مستفید میشوند، که سینه خویش را به سوی آن باز کنند و لجاجت و عناد را کنار گذاشته، با روحی سالم به سراغ قرآن روند. واقعیت امر اینست که: استدلال قرآن، رکود فکری را شفا می‌دهد؛ موعظه‌ی قرآن، قساوت را درمان میکند؛ تاریخ قرآن تحیر را برطرف می‌سازد؛ زیبایی آهنگ و فصاحتش روح فراری را جذب میکند؛ قوانین و احکامش عادات خرافی را ریشه کن می‌سازد؛ تلاوت و تدبر در آن، امراض جهالت و غفلت را شفا میبخشد؛ تبرک به آن، امراض جسمی را شفا می‌دهد و رهنمودهای آن، تاریکی‌ها را روشن می‌کند.

«وَلَا يَزِيدُ الظَّالِمِينَ إِلَّا خَسَارًا» (۸۲) «ولی» این قرآن «بر کافران» که تکذیب به دین حق و قرآن را به جای تصدیق آن نهاده‌اند «جز زیان نمی‌افزاید» یعنی: جز هلاکت و نابودی نمی‌افزاید زیرا شنیدن قرآن آنها را شدیداً بر سر غیظ و خشم آورده و انگیزه تمرد و سرکشی را در آنان بالا می‌برد، که بر اثر آن به ارتکاب بیشتر زشتی‌ها و مفساد روی می‌آورند و در نتیجه هلاک می‌شوند.

بنابر این قرآن برای مؤمنان، ایمان و برای کافران، سرکشی و طغیان می‌افزاید. وَإِذَا أَنْعَمْنَا عَلَى الْإِنْسَانِ أَعْرَضَ وَنَأَى بِجَانِبِهِ وَإِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ كَانَ يُتُوسَّأً ﴿۸۳﴾

و هنگامی که بر انسان نعمت بخشیم، (از حق) روی بگرداند، و (متکبرانه) به پهلو خود را کنار میکشد، و هنگامیکه (کمترین) بدی به او برسد، (از رحمت الله) ناامید می‌گردد. (۸۳)

تشریح کلمات و اصطلاحات:

«أَعْرَضَ»: از شکر نعمت منصرف و از طاعت و عبادت روگردان میشود. «نَأَى بِجَانِبِهِ»: خویشتن را از یاد منعم اصلی به دور میکند. شانه‌های خود را بالا می‌اندازد و تکبر می‌ورزد. «يُتُوسَّأً»: بسیار مأیوس و دل‌تنگ و ناشکیبا (هود ۹-۱۱).

مراد این است که کافران، هم در برابر خوشیها و هم در برابر سختیها خود را گم میکنند. در حال نوا مست و مغرور، و در وقت بلا پست و زبون میگردند. هرچند که در حالت یأس پرده‌های غفلت از روی فطرت کنار میروند و کافران بالاچاره به درگاه خدا روی می‌آورند و خالصانه رفع مشکلات را از قادر متعال درخواست مینمایند، اما این توجه اضطراری مایه افتخاری و دلیل بیداری حقیقی آنان نمیشود. چرا که به محض رفع مشکلات ورهائی از طوفان حوادث، خود خواهیها و سرکشیها از ایشان سر می‌زند و تغییر جهت میدهند (یونس/۱۲ و ۲۲ و ۲۳، اسراء/۶۷، عنکبوت/۶۵). تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

باید یاد آور شد که: رفاه و آسایش، زمینه ساز غفلت است، انسان به جای اینکه نعمت را از خدا بداند و به او بگردد، آن را از فکر، استعداد، نبوغ و کار خود می‌پندارد و خدا را رها می‌کند.

و در ضمن باید یاد آور شویم که: انسان آن قدر ضعیف است که با نعمتی، گرفتار غفلت شده و با سختی و حادثه‌ی کوچکی، نا امید می‌شود.

قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَىٰ شَاكِلَتِهِ فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَىٰ سَبِيلًا ﴿۸۴﴾

بگو: هر کس بر پایه خلق و خوی و عادت های اکتسابی خود عمل می‌کند، پس پروردگارتان بهتر می‌داند که چه کسی راه یاب‌تر است. (۸۴)

«قُلْ كُلٌّ يَعْمَلُ عَلَىٰ شَاكِلَتِهِ» رفتار انسان برگرفته از شخصیت فکری و روحی و اخلاقی اوست. ای پیامبر! به مردم بگو: هر کس از شما بر حسب آنچه که مناسب حال وی است و بر حسب آن اعمالی که برایش مقدر شده است، عمل می‌کند پس اگر نفس انسان روشن و پاک باشد، اعمال نیک و شایسته از او سر می‌زند.

و اگر نهادش منحرف و کافر باشد، اعمال نکوهیده و تبه‌کارانه از او سر می‌زند. «فَرَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَنْ هُوَ أَهْدَىٰ سَبِيلًا» و پروردگار شما به هر که راه یافته‌تر باشد،

داناتر است» یعنی: در نهایت امر، ممیز حق تعالی است پس اوست که میان مؤمنی که در هنگام نعمت اعراض نمیکند و در وقت محنت مأیوس نمیشود و میان کافری که شأن و شیوه وی سرمستی و سرکشی در برابر نعمت‌ها و نومیدی و یأس در هنگام ناکامی‌هاست، تمیز می‌دهد و هر عمل‌کننده‌ای را در برابر عملش جزا می‌دهد.

یعنی گفته می‌توانیم که: راه‌های هدایت نیز درجات و سلسله مراتب دارد، هر کس نیت بهتری داشته باشد، به هدایت نزدیکتر است.

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا ﴿٨٥﴾

و (ای پیامبر!) از تو درباره‌ی روح سؤال می‌کنند، بگو: روح از امر پروردگار من است، و از علم به شما داده نشده است، مگر اندکی. (۸۵)
قبل از همه باید گفت که: حقیقت روح، فوق فهم و دانش بشر و سرّی از اسرار الهی است.

در تفسیر «تفسیر انوار القرآن» آمده است: یعنی: علمی که خداوند متعال آن را به شما داده، اندک است و هر قدر علم بشر و میدان مدنیت انکشاف یابد، بشر از گستره بی‌کران معلومات جز اندکی از علم بهره ندارد و معلومات آن نسبت به مجهولاتش بسیار ناچیز است.

از سیاق آیه بر می‌آید که این معنی هرچند در کل علوم مصداق دارد اما بیشتر ناظر بر علم و دانش بشر در باره روح است.

روح چیست:

«الروح»: روح انسان. جان. مراد آفریده‌ای از آفریدگان الله متعال است که ساختمان و ماهیت آن فراتر از ساختمان و ماهیت جهان ماده است و غیبی از غیوب الهی است و طوریکه یاد آور شدیم: حقیقت آن بر ما روشن نیست.

روح (یا نفس)، حیات بخش و حرکت آفرین تن انسان است. روح، جسم نیست و خصوصیات آن را ندارد؛ اما به بدن متعلق است، تعلق از نوع تدبیر و دخل و تصرف [در جسم]. [غزالی و راغب اصفهانی].

روح، به معنی لبّ (خلاصه و چکیده) هر شیء، معنی شده است. روح، ظوریکه در فوق گفتیم؛ عنصری غیرمادی و نیروی زندگی بخش است که جسم را اداره میکند و به آن پایدار است. روح، مدار بدن انسان و سرآغاز حیات اوست و کسی انکارش نمی کند.

روح، لطیفه ای مدرکه‌ی انسان، که مصداق آیه‌ی «قل الروح من امر ربی» و از عالم امر، نازل شده است.

مفسر مشهور جهان اسلام امام فخر رازی میگوید: روح، جوهری بسیط و مجرد و عنصری نورانی زنده و متحرک و ممتاز و سرشتش با این پیکر مادی محسوس، هم خوان نیست و چون جریان آب در گل، در بدن روان است و وقتی که جسم صلاحیت پذیرش آن را داشته باشد، [به امر «کن» پا به عرصه‌ی وجود میگذارد و بر مرکب شایسته‌ی خود سوار میشود و جسم را حیات میبخشد] و اگر خود داری کند، جسم می میرد.

«روح، رازی است از رازهای غیبی و مقدس الهی که جز الله متعال کسی به آن پی نمیرد و در وجود انسان به و دیعت نهاده شده است، هر چند نوآوری‌های فراوانی به ثمر نشسته، باز انسان از درک این راز شگفت انگیز سرگردان است که روح چیست، از کجا آمده، به کجا می رود، ماندن و رفتنش چگونه و کی است؟! آن چه انسان میداند، این است که: قرآن از روح یاد کرده است...» [برداشتی از تفسیر فی ظلال القرآن...]

در تفسیر قاسمی به نقل از ابن قیم و وجوه روح در قرآن آمده است:

الف: روح به معنای وحی: (سوره غافر آیه ۱۵)، (سوره شوری آیه ۵۲) به این دلیل به وحی روح گفته میشود؛ چون، دلها و روانها به آن جان تازه می گیرند.
ب: روح به معنای نیرو و یاری و پایداری که خدا بدان سبب بندگان مخلص را تأیید میکند: (سوره مجادله آیه ۲۲).

ج: به معنای جبرئیل (سوره نحل آیه ۱۰۲)، (سوره شعراء آیه ۱۹۳)، (سوره نبا آیه ۳۸)، (سوره قدر آیه ۴).

د: روح در جواب مشرکان و ستیزه جویان: (سوره اسرا ۸۵) و روح از عالم فرمان خداست و بس.

ه: روح به معنای عیسی پسر مریم (علیهما السلام) (سوره نساء آیه ۱۷۱).
نویسنده‌ی تفسیر الواضح میفرماید: «میگویند: الروح من امر ربی: یعنی، روح، جزئی [پرتوی] از خدای سبحان است و کسی جز او، حد و مرز آنرا نمیشناسد و قرآن میفرماید: «... و نفخت فیہ من روحی...»: از روح خود در آن دمیدم... (سوره حجر آیه ۲۹) «يَا أَيَّتُهَا النَّفْسُ الْمُطْمَئِنِّةُ» (۲۷). (ای نفس مطمئنه) (۲۷).
ارْجِعِي إِلَىٰ رَبِّكِ رَاضِيَةً مَّرْضِيَّةً (۲۸). خشنود و خداپسند به سوی پروردگارت بازگرد (۲۸) «فَادْخُلِي فِي عِبَادِي» (۲۹) (و در میان بندگان من در آیه (۲۹) «وَادْخُلِي جَنَّتِي» (۳۰) (و در بهشت من داخل شو (۳۰) (فجر آیات ۲۷ الی ۳۰).
یادداشت: نفس، همان روح است. روح، سبب به حرکت در آوردن جسم آدمی است، وقتی وارد بدن شد، به نفس خطاب میشود. (بنقل از تفسیر فرقان شیخ بهاء الدین حسینی)

شأن نزول آیه:

ابن عباس (رض) در بیان شأن نزول آیه مبارکه میفرماید: قریش به یهود گفتند؛ به ما چیزی بیاموزید تا از این مرد (یعنی محمد صلی الله علیه وسلم) پرسیم. یهود به آنان گفتند: از او در باره روح سؤال کنید. پس قریشیان سؤال کردند و الله متعال این آیه را نازل فرمود.

یادداشت:

قابل یادآوری است که: کلمه‌ی «روح»، ۲۱ بار در قرآن عظیم الشان تذکر رفته است.

- روحی که در جسم انسان دمیده شده است. «نَفَخَ فِيهِ مِنْ رُوحِهِ» (سجده، ۹)

- وحی. «يُلْقِي الرُّوحَ مِنْ أَمْرِهِ عَلَى مَنْ يَشَاءُ مِنْ عِبَادِهِ» (غافر، ۱۵).

- قرآن. «كَذَلِكَ أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ رُوحًا مِنْ أَمْرِنَا» (شوری، ۵۲).

- روح القدس. «أَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُّسِ» (بقره، ۸۷)

- بزرگ فرشتگان. «تَنْزَلُ الْمَلَائِكَةُ وَالرُّوحُ» (قدر، ۴).

ولی به هر حال روح بشر، امری پیچیده، ناشناخته و نفخه‌ای الهی و دارای بعد آسمانی است و تنها خداوند آنرا می‌شناسد. قابل ذکر است که موضوع روح در تورات نیز مبهم باقی گذاشته شده است.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه قبلی، پیامبر را به نبوت، وحی و شفاعت بودن قرآن و پایداری و رحمت بودن آن، اطمینان قلبی داد، اینک در آیات (۸۶ الی ۹۳) یکبار دیگر به بیان گرفته میشود که: اگر تمام جن و انس با هم دست به هم کنند که همانند قرآن را بیاورند هرگز نخواهند توانست. پس از مبارزه طلبی سرانجام درمانده شدند و سرسختی و لجبازی را از خود نشان دادند و شش بهانه را - که در آیه‌های بالا آمده - مطرح کردند و یکی از آنها را از پیامبر درخواست کردند.

وَلَئِنْ شِئْنَا لَنُدْهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا ﴿٨٦﴾

و اگر بخواهیم آنچه را که به تو وحی کرده ایم؛ (از سینه ات) می‌بریم، آنگاه در برابر ما برای خود هیچ کارسازی (و مدد کننده‌ای) نخواهی یافت. (۸۶)

«وَلَكِنَّ شَيْئًا لَّنْذَهَبَنَّ بِالَّذِي أَوْحَيْنَا إِلَيْكَ» باید نعمت‌ها را از جانب خداوند بدانیم و مغرور نعمت هانشویم، زیرا بقا و زوال نعمت‌ها به اراده‌ی الله متعال است. طوریکه میفرماید: ای پیامبر! اگر بخواهیم همین قرآن را که از جانب خدای رحمان به تو وحی شده است، از قلبت پاک و محو می‌کنیم و آن را میبریم و چنین عملی در توان ما میباشد. «ثُمَّ لَا تَجِدُ لَكَ بِهِ عَلَيْنَا وَكِيلًا» (۸۶) آنگاه کسی را نمی‌یابی که کمکت نماید و از این محو‌سازی و فراموشی تورا بازدارد، یا بعد از آنکه قرآن را فراموش کردی، آن را مجدداً به حافظه‌ات برگرداند.

آیه مبارکه فوق‌الذکر؛ حالت تهدید آمیز نسبت به پیامبر دارد که خداوند، همچنان که عطا می‌کند، اگر بخواهد باز پس می‌گیرد. طوریکه در (آیه‌ی ۸۷) آیت لحن تشویق آمیزی دارد.

باید گفت که: قرآن، وحی، نبوت، خاتمیت و شفاعت، همه از تفضلات الهی نسبت به پیامبر صلی الله علیه وسلم بوده و از مقام ربوبیت خدا سرچشمه می‌گیرد و خداوند عطاهايش را از او بازپس نمی‌گیرد، هر چند دستش باز، قدرتش استوار و می‌تواند همه را بازگیرد.

إِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا ﴿٨٧﴾

لیکن (باقی ماندنش به سبب) رحمتی از جانب پروردگارت است؛ بدون شک فضل او بر تو بزرگ است. (۸۷)

«إِلَّا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ» «مگر به سبب رحمتی از جانب پروردگارت» یعنی: به سبب رحمتی که در حق تو داریم، این قرآن و این علم را باقی گذاشتیم و نخواستیم آن را از بین ببریم. «إِنَّ فَضْلَهُ كَانَ عَلَيْكَ كَبِيرًا» (۸۷) بیگمان فضل او بر تو همراه بزرگ بوده است، زیرا تو را به نبوت برگزیده، خاتم پیامبران و

سرور اولین و آخرین قرار داده است. با قرآن کریم گرامی‌ات داشته، به مقام محمود مشرف گردانیده، حوض کوثر را به تو بخشیده و غیر اینها از مراتب عالی و منازل برتر را به تو موهبت نموده است.

منظور آیه منت نهادن بر پیامبر صلی الله علیه وسلم و بر حذر داشتن او از زیاده روی و تفریط است. و هر چند او مورد خطاب است اما مقصود امتش میباشد.

قُلْ لِّئِنْ اجْتَمَعَتِ الْإِنْسُ وَالْجِنُّ عَلَىٰ أَنْ يَأْتُوا بِمِثْلِ هَذَا الْقُرْآنِ لَا يَأْتُونَ بِمِثْلِهِ وَلَوْ كَانَ بَعْضُهُمْ لِبَعْضٍ ظَهِيرًا ﴿٨٨﴾

بگو: قطعاً اگر جن و انس جمع شوند (و متفق شوند) تا مانند این قرآن را بیاورند، هرگز نمیتوانند مانندش را بیاورند، هر چند بعضی از ایشان پشتیبان و مددگار بعض دیگر باشند. (۸۸)

ناتوانی در آوردن نظیر قرآن، دلیل بر اعجاز و عظمت قرآن عظیم الشان است: این آیه شریفه جوابی قوی و دندان شکنی به گفتار آنعده از افراد است که میگفتند: «لَوْ نَشَاءُ لَقُلْنَا مِثْلَ هَذَا» (آیه ۳۱ سوره انفال) ما هم اگر بخواهیم، میتوانیم مثل قرآن را بیاوریم. و این دعوت قرآن به مبارزه و آوردن نمونه‌ای مثل خود (تحدی)، قرن است که بی جواب مانده است و تا کنون نیز دشمنان قرآن اعم از عرب و عجم با داشتن همه امکانات، نتوانسته‌اند مثل قرآن را بیاورند. زیرا مخلوق از آوردن نظیر آنچه که خالق می‌آورد، عاجز است «هر چند برخی از آن‌ها پشتیبان برخی دیگر باشند» و به همدیگر مدد و یاری رسانند. یعنی اگر تمام فصیحان و بلیغان انس و جن گرد هم آیند که شبیه این قرآن را بیاورند، حتی اگر به یکدیگر کمک و مساعدت کنند، نخواهند توانست مانند آنرا بیاورند؛ زیرا چنین امری خارج از دایره‌ی توان آنها قرار دارد، و هیچکس توانایی آن را ندارد.

مفسران در تفاسیر خویش مینویسند که: خصوصیت بخصوص و معجزه اساسی قرآن عظیم الشان در این است: که این کتاب هم معجزه است، هم روان و متنوع، هم خبر از آینده میدهد، هم بهترین داستان ها را دارد، هم بهترین شیوهی دعوت را دارد، هم بیان کنندهی همهی شؤون زندگی و ضرورت های شخصی و اجتماعی، دنیوی و اخروی در همه عصرها می باشد.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا ﴿٨٩﴾

و به تحقیق (ما) در این قرآن برای [هدایت] مردم از هر مثل و داستانی به صورت های گوناگون بیان کردیم، ولی بیشتر مردم جز کفران و انکار را نپذیرفتند. (۸۹)

«وَلَقَدْ صَرَّفْنَا لِلنَّاسِ فِي هَذَا الْقُرْآنِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ» «و به راستی در این قرآن از هر گونه مثلی، گوناگون بیان کردیم»

«صَرَّفْنَا»: با شیوه های گوناگون بیان داشته ایم. انواع مختلف استدلال برحق را به صورت های گوناگون تکرار کرده ایم (اسراء / ۴۱).

تنوع و دگرگونی های بیانی قرآن، ناشی از ابعاد اعجازی قرآن است یعنی: در قرآن سخن را به هر گونه معنی و مثل و داستانی که موجب عبرت گرفتن و اندیشه ورزیدن و تفکر است به تکرار بیان کردیم، خداوند با آیات قرآن حجّت را بر مردم تمام کرده است.

اعم از بیان پندها، موعظه ها، ترغیب، تهدید، اوامر، نواهی، نشانه ها، داستان های پیشینیان و اخبار بهشت و دوزخ و قیامت لذا معانی آنها را مکرر در مکرر به وجوه مختلف و متعدد و به شیوه های متنوع روشن ساختیم تا شاید آنان ایمان آورند و اگر برخی از وجوه و شیوه های متنوع بیانی در کافران تأثیری نگذاشته،

برخی دیگر بر آنان تأثیر بگذارد. دلیل انکار مردم، لجاجت آنان است، نه آنکه حجت برای آنان نیامده است.

قابل تذکر است که: اکثریت، نشانه‌ی حَقانیت نیست طوریکه میفرماید: «فَأَبَى أَكْثَرُ النَّاسِ إِلَّا كُفُورًا» (۸۹) با وجود دلایل قاطع و حجت واضح، اکثر مردم امتناع ورزیدند و جز انکار حق و تکذیب خدا و پیامبر چیزی را نپذیرفتند.

وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا ﴿٩٠﴾

ماهرگز به تو ایمان نمی آوریم؛ تا اینکه از این سرزمین [خشک و سوزان مکه] چشمه ای پر آب و جوشان روان سازی!! (۹۰)

خواهشات جاهلانه و غیر منطقی کفار در مورد معجزه:

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۹۰ الی ۹۳) برخی از خواهشت جاهلانه و غیر منطقی کفار که آنرا از رسول الله صلی الله علیه وسلم مطرح میساختند مورد بحث قرار میدهد. کفار هدف پیامبران، ارشاد مردم به توحید بود، ولی دیده میشود که گروهی به فکر باغ و زمین و طلا و نقره خویش بودند. با در نظر داشت اینکه اعجاز قرآن کفار را مسکوت ساخت و با بیان و بلاغتش بر آنها غلبه نمود، ولی رفتند تا از سر بهانه جویی معجزات دیگری را درخواست کنند از این رو گفتند: ای پیامبر! تورا باور نمیداریم و از پیامت پیروی نمی کنیم تا زمانیکه از ریگزار مکه برای ما چشمه جاری بیرون نیاوری که از آن بنوشیم!!

«ینبوع»، به آن چشمه ای گفته میشود که هیچ خشک نشود «تَفْجُرُ»: برجوشانی و بی انقطاع از آن فواره کنان آب بیرون فواره کند.

ملاحظه مینمایم؛ مشرکان که منکر اعجاز قرآن بودند، شرط ایمان آوردن خود را رسیدن به مادیات قرار داده و توقعات نابجایی و غیر منطقی از پیامبر

صلی الله علیه وسلم را مطرح ساختند. غافل از آنکه پیامبر، برای اثبات نبوت خود معجزه انجام می دهد، نه برای اشباع هوس های مردم لجوج، یا سرگرمی و تفریح، یا فرار از کار و تلاش.

قابل یادآوری است که: هر درخواست و توقعی مطرح شده توسط مشرکان در خواست های منطقی نیست. ولی اگر به زندگی نامه پیامبران مراجعه نمایم با تمام وضاحت در می یابیم که: در طول تاریخ از پیامبران و مبلغان مکتبی، همچو توقعات نابجا زیادی مطرح گردیده است. شآن نزول آیه:

از ابن عباس (رض) روایت شده است که سران قریش در کعبه اجتماعی تشکیل دادند و گفتند: محمد را بخوانید و با او گفتگو و بحث کنید، و او را وادار نمایید که دست از کارش بردارد. به او خبر دادند که بزرگان و اشراف قومت گرد هم نشسته اند و می خواهند با شما صحبت کنند. محمد صلی الله علیه وسلم به سرعت نزد آنان آمد- سخت علاقمند هدایت آنها بود- آنگاه به او گفتند: محمد ما به یاد نداریم در بین اعراب هیچکس مانند تو برای قوم و قبیله اش دردسر و زحمت ایجاد کرده باشد. پدران را ناسزا گفتی، و به دین ما عیب و ایراد گرفتی، ما را بیعقل و اندیشه خواندی و در جمع ما تفرقه ایجاد کردی. پس اگر در ورای این مطلب خواهان مال و ثروت هستی، آنقدر مال در اختیار قرار می دهیم که از همه ثروتمندتر شوی، و اگر در پی کسب مقام و منزلت اجتماعی هستی، تو را سرور و بزرگ خود قرار می دهیم. و اگر دچار جن زدگی شده ای، ما حاضریم با مصارف شخصی خویش برایت طبیب بیاوریم تا صحت یاب یا با وجود این نمیتوانیم برای تو کار مفیدی انجام دهیم که در آن صورت معذور خواهیم بود. پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمود:

مرضی که میگوید ندارم، چشم طمع به اموال شما ندوخته‌ام و سروری شما را نمی‌جویم و پادشاهی شما را نمی‌خواهم. اما خدا مرا به عنوان پیامبر شما مبعوث فرموده است. اگر آن را از من بپذیرید، باعث آسایش دنیا و آخرت شما می‌شود، و اگر از قبول آن امتناع ورزید، منتظر فرمان خدا میمانم تا در بین من و شما حکم کند. آنگاه گفتند: ای محمد! مادامی که پیشنهادهای ما را نمی‌پذیری، از خدایت بخواه که این کوه‌ها را برای ما هموار سازد و در آن دریا‌های را برایمان جاری کند، و بعضی از پدران ما را زنده کند تا در مورد درستی گفته‌هایت از آنها سؤال کنیم. می‌دانی که هیچ کس مانند ما در روی زمین در تنگنا و سختی معیشت قرار ندارد. و از او بخواه برایت باغ و بستان و خزانه و گنج و طلا و نقره فراهم کند و تو را از ما بی‌نیاز کند. آنگاه آیه‌ی «وَقَالُوا لَنْ نُؤْمِنَ لَكَ حَتَّى تَفْجُرَ لَنَا مِنَ الْأَرْضِ يَنْبُوعًا» نازل شد. (زاد المسیر ۸۵/۵).

أَوْ تَكُونَ لَكَ جَنَّةٌ مِنْ نَخِيلٍ وَعِنَبٍ فَتُفَجِّرَ الْأَنْهَارَ خِلَالَهَا تَفْجِيرًا ﴿٩١﴾
یا باغی از نخل و انگور داشته باشی، آنگاه نهرها در میان آن به خوبی جاری سازی. (۹۱).

«جَنَّةٌ»: باغ پردرخت. «تَفْجِيرًا»: سخت برجوشاندن و روان کردن.
أَوْ تُسْقِطَ السَّمَاءَ كَمَا زَعَمَتْ عَلَيْنَا كِسْفًا أَوْ تَأْتِيَنَا بِاللَّهِ وَالْمَلَائِكَةِ قَبِيلًا ﴿٩٢﴾
یا اینکه آسمان را طوریکه ادعا میکنی، پاره پاره بر(سر) ما فرود آوری، یا خداوند و فرشتگان را روبروی (ما) بیاوری. (۹۲).

باید گفت که: معجزه ازشتون ربوبیت پروردگار با عظمت است، و سرچشمه‌ی آن اراده و حکمت الهی است و از شرایط معجزه آن است که بی هدف و بیهوده یا محال نباشد. ولی در می‌یابیم که؛ کفار درخواست‌های بیهوده را از

پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم مطرح میساختند از جمله طوریکه در این آیه مبارکه آمده است.

ساقط ساختن آسمان آنهم کسفا: قطعه قطعه و پاره پاره که به نابودی همه می انجامد و کسی نمی ماند تا ایمان آورد. احضار خدا و فرشتگان هم محال است، چون جسم نیستند تا احضار شوند و ما آنان را مشاهده کنیم. طوریکه می گفتند: یعنی: آنها را به طور آشکار و محسوس در برابر ما حاضر کنی تا آنها را به چشم سر ببینیم. به قولی معنی «قبیلا» این است: تا اصناف فرشتگان را قبیله قبیله نزد ما بیاوری.

أَوْ يَكُونُ لَكَ بَيْتٌ مِنْ زُخْرَفٍ أَوْ تَرْقَى فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُفَيْكَ حَتَّى تُنَزِّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَقْرُؤُهُ قُلْ سُبْحَانَ رَبِّي هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٣﴾

یا اینکه خانه ای (پر نقش و نگار) از سیم وزرداشته باشی، و یا اینکه به سوی آسمان بالا روی و به بالا رفتنت هم باور نداریم مگر اینکه کتابی برای ما بیاوری تا آن را بخوانیم. بگو: پروردگرم پاک و منزّه است! آیا من جز بشری فرستاده شده هستم؟ (۹۳)

«أَوْ يَكُونُ لَكَ بَيْتٌ مِنْ زُخْرَفٍ» «یا» ایمان نمی آوریم، تا زمانیکه یا قصر باشکوه و مجلل و بزرگی که از طلا ساخته شده باشد داشته باشی.

زخرف: یعنی طلا. به قولی مراد از زخرف این است که: برایت خانه ای مزین و آراسته به انواع زیورات و اشیای فاخر باشد؛ به عادت توانگران و مرفهان که خانه هایی پر از نقش و نگار و بسیار آراسته برای خود بنا می کنند.

در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه و سلم فرمودند: «پروردگار این امر را که اگر بخواهم ریگزار مکه را برایم طلا گرداند، به خواست من موکول کرد اما من گفتم: نه! ای پروردگرم! من ترجیح میدهم که روزی سیر و روزی دیگر را گرسنه بگذرانم پس چون گرسنه شوم به سوی

تو زاری کرده و تو را به یاد می آورم و چون سیر شوم تو را ستایش گفته و سپاست می گزارم».

«أَوْ تَرْقَى فِي السَّمَاءِ وَلَنْ نُؤْمِنَ لِرُقِيِّكَ حَتَّى تُنَزَّلَ عَلَيْنَا كِتَابًا نَقْرُؤُهُ» این هم درخواست ششم و آخرین پیشنهاد آنها است که همگی آنها بر حماقت، جهل و نادانی آنان دلالت دارند؛ چرا که عادت و سنت خدا و حکمت او را در میان خلق نمی دانند.

یعنی ای محمد! یا این که با پلکان به آسمان بالا روی، و ما صعود و بالا رفتن را هم تصدیق نمی کنیم تا به سوی ما همراه کتاب گشوده ای از سوی الله متعال باز نگردی که در آن چنین نوشته شده باشد، تو محمد رسول خدا هستی! واقعاً کفار، لجوج و بی ادب اند. در تعبیر جمله «لَنْ نُؤْمِنَ» و «كَمَا زَعَمْتَ» نوعی بی ادبی شان به وضاحت ملاحظه می شود..

آیا در یکی از پیشنهادات شان بویی از منطق یا عقل یا گرایش به سوی حق، به مشام میرسد؟ هرگز! از این جهت خداوند متعال فرمود: «قُلْ سُبْحَانَ رَبِّيَ هَلْ كُنْتُ إِلَّا بَشَرًا رَسُولًا» (۹۳) ای محمد! با ابراز تعجب از کفر و لجاجت آنها، به آنان بگو: پروردگار من از این چیزهایی که شما می گوئید، پاک و منزّه است. «آیا من جز بشری فرستاده هستم؟» یعنی: من فرشته نیستم تا به آسمان بالا روم، من فردی از افراد بشر هستم و نه بیشتر؛ تنها تفاوتم با سایر افراد بشر در این است که: من از سوی الله سبحان و تعالی فرستاده شده ام تا پیامش را به شما ابلاغ کنم پس ای پیشنهاد دهندگان امور فوق! آیا شنیده اید که بشری بر آوردن چیزی از اینها توانا باشد؟ آخر من هم بنده ای مأمور هستم که هرگز حق تحکم را بر پروردگار خویش ندارم تا او را به رغم اراده اش وادار به امری از آن امور کنم.

بدین گونه، پروردگار بزرگ این پیشنهاداتشان را که همه از سر لجاجت و عناد بود و نه از روی حق جویی و حقیقت پویی، رد کرد.

خوانندگان گرامی!

در آیات قبلی در یافتیم که مشرکان الله واحد را انکار میکردند. اینک در آیات (۹۴ الی ۱۰۰) در باره سایر شبهات مشرکان و علت واهی و بی اساس ایمان نیاوردن آنان را - که میگفتند: باید پیامبر از جنس فرشته باشد نه بشر و انکار دوباره زنده شدن را به بیان میگیرد.

همچنان خداوند متعال آن پیشنهاد ششگانه ی آنان را مردود شمرد و به پیامبر دستور داد تا به آنان بفهماند که اگر گنجینه های رحمت الهی را داشته باشند؛ چون تنگ نظر و بخیل هستند به کسی سود نخواهند رسانید.

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ إِلَّا أَنْ قَالُوا أَبَعَثَ اللَّهُ بَشَرًا رَسُولًا ﴿٩٤﴾

تنها چیزی که مانع شد مردم بعد از آمدن هدایت ایمان بیاورند، این بود که (از روی نادانی و بیخبری) گفتند: آیا خداوند بشری را به عنوان رسول فرستاده است؟! (۹۴)

قبل از همه باید گفت: کفار، بهانه جو و بی منطق اند، و یگانه دلیل را که پیش میکردند همین بود که چرا پیامبر بشری همانند آنهاست. شخصیت و کرامت انسان، چون برای انسان جاهلی ناشناخته بود، طوری با خود فکر میکردند که گویا انسان لایق نبوت نیست.

اشخاصیکه دارای منطق قوی و درستی نیستند، در زیاتر از اوقات قوت را نقطه ضعف می پندارند. انسان بودن پیامبر نقطه ی قوت است، نه ضعف. چون به خاطر داشتن غرائز و امیال و مشکلات، درد انسانها را بصورت خویر و بهتر

درک کرده میتواند، و همچنان میتواند الگوی عملی باشد و نسخه‌ی مفیدی ارائه بدهد.

در آیه مبارکه آمده است: عامل و سببی که مانع ایمان مشرکین بعد از وضوح همه معجزات روشن شد، این بود که آنها بعید می دانستند خدا انسانی را به عنوان پیامبر برای خلق بفرستد.

همچنان آنان طوری تصور داشتند که: چگونه خداوند متعال پیامبری را از جنس بشر بر می انگیزد و چرا پیامبر را فرشته‌ای از فرشتگان انتخاب نمی‌نماید! در حالیکه این حقیقت نباید محل انکار و تردید و اعتراض قرار گیرد زیرا فرستادن پیامبر از جنس خودشان لطف و رحمتی برای شان است.

بهبانه های کفار در نیاوردن ایمان:

بهبانه های کفار در نیاوردن ایمان را قرآن عظیم الشان چنین بیان فرموده است:

۱- چرا انبیا انسان‌هایی همچون ما هستند؟ در جواب باید گفت: بهترین نوع تبلیغ آن است که همراه با نمونه‌ی عملی و ارائه الگو باشد.

۲- اگر بناست انسانی پیامبر باشد، چرا فلانی از فلان خانواده یا شهر نباشد؟ جواب واضح همین است که: تقسیمات مردم براساس خیال و معیارهای مادی است، اما نزول و دریافت وحی لیاقت می خواهد.

۳- چرا خود ما پیامبر نباشیم؟ جواب همین است که: نبوت مقامی بس والا، حتی برتر از مقام فرشتگان است و هر انسانی با هر سابقه‌ای سزاوار پیامبری نیست.

۴- چرا فرشتگان بر خود ما فرود نمی‌آیند؟ جواب همین است: نزول فرشته بر کسانی است که سابقه انحراف و گناهی نداشته باشند و گرنه هر روز دروغ و انحرافی را به نام وحی برای مردم می‌آورند. تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا ﴿٩٥﴾

(ای پیامبر!) بگو: اگر در زمین فرشتگانی بودند که با آرامش (و مطمئن) راه می‌رفتند، مسلماً از آسمان فرشته ای را (بعنوان) پیامبر بر آنها نازل می‌کردیم. (اما چون شما انسان هستید پیامبران نیز از خودتان است) (۹۵)

رسالت و پیامبری از جانب خداست و انتخابی نیست:

آیه مبارکه، در ردّ نظریات آنانکه به بشر بودن پیامبر اعتراض داشتند، پرداخته و بدین وسیله منطق و نظر مشرکین را منطقی ابلهانه و جاهلانه معرفی کرده است. و میفرماید: فرستادن پیامبر، سنت الهی و ضرورت دینی است، حتی اگر همه اهل زمین فرشته بودند و نزاع و کشمکش نیز میان آنان نبود و همه در آرامش و رفاه بودند، باز هم فرستاده‌ای از جنس آنان از جانب خداوند متعال می‌آمد، چون وظیفه‌ی انبیا، تکامل و رشد معنوی و الگو دادن است، نه تنها رفع خصومت و دشمنی میان آنان.

در آیه مبارکه آمده است: «قُلْ لَوْ كَانَ فِي الْأَرْضِ مَلَائِكَةٌ يَمْشُونَ مُطْمَئِنِّينَ» ای محمد! به آنها بگو: اگر مردم زمین فرشتگانی می‌بودند که با اطمینان بر روی آن راه می‌رفتند.

«لَنَزَّلْنَا عَلَيْهِمْ مِنَ السَّمَاءِ مَلَكًا رَسُولًا (۹۵)» یقیناً الله متعال فرشتگانی از جنس ایشان را به سویشان به پیامبری می‌فرستاد که به احوالشان دانایتر باشد، پس مقتضای حکمت و اقتضای رحمت ما این است که پیامبر بشر را از جنس خود بشر بفرستیم زیرا جنس با اهل جنس خود بیشتر انس و الفت می‌گیرد و بهتر میتواند ارتباط و تفاهم برقرار کند.

سخنش را بفهمند، به رفتارشان اقتدا نمایند و او را الگوی خویش قرار دهند.

قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا ﴿٩٦﴾

(ای پیامبر!) بگو: همین کافی است که خداوند میان من و شما [در صدق نبوت] شاهد باشد؛ چون او به بندگانش آگاه و بیناست. (۹۶)

در آیه مبارکه خداوند با بیان گواه بودن و علم خود به برخوردهای بی‌منطق کفار، پیامبر را دلداری می‌دهد. و می‌فرماید: «قُلْ كَفَى بِاللَّهِ شَهِيدًا بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ» ای پیامبر! به کافران بگو: همینکه خداوند متعال گواه بر صدق من است، و درستی پیام رسالت می‌باشد برایم کافی است.

در آیه مبارکه در می‌یابیم که: تکیه‌گاه پیامبران الله متعال است، لذا قاطعیت دارند و عقب‌نشینی ندارند. و همچنان دریافتیم که: خداوند، هم شاهد آن است که پیامبر به وظیفه‌اش عمل کرده است، هم از لجاجت و سرسختی یا ایمان و تسلیم بندگانش آگاه است.

«إِنَّهُ كَانَ بِعِبَادِهِ خَبِيرًا بَصِيرًا (۹۶)» خدای متعال به احوال بندگان آگاه است و به اعمال‌شان بیناست و به زودی ایشان را بر افعالشان جزا خواهد داد، اگر اعمال‌شان خیر بود جزای خیر و اگر شر بود جزای شر به آنان خواهد رساند.

پس او داناتر است به اینکه چه کسانی شایسته انعام و احسان و هدایتند و چه کسانی سزاوار بدبختی و گمراهی و انحراف؟ از این جهت فرمود:

وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ وَنَحْشُرُهُمْ
يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ عُمِّيًّا وَبُكْمًا وَصُمًّا مَأْوَاهُمْ جَهَنَّمُ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَاهُمْ

سَعِيرًا ﴿٩٧﴾

و هرکسی را که خدا هدایت کند، پس او هدایت یافته‌ی (واقعی) است، و هرکسی را که گمراه سازد؛ پس جز خدا (سرپرستان و) دوستانی برای او نخواهی یافت، و روز قیامت آنان را بر چهره‌هایشان، نابینا و گنگ و کر

محشور میکنیم، جایگاهشان جهنم است، هرگاه (آتش آن) فرو نشیند، بر آنان شعله ای (سوزان) می افزاییم. (۹۷)

هدایت تنها به علم، عقل و استدلال نیست، توفیق الهی نیز می خواهد: «وَمَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ» هر شخصی را که الله متعال وی را به طاعتش و پیروی از پیامبرش هدایت کند، نیکبخت و هدایت یافته است. «وَمَنْ يَضِلْ فَلَنْ تَجِدَ لَهُمْ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِهِ» و هر کسیکه بروی گمراهی را نوشته است، دیگر به سوی هدایت توفیقش نداده، خوارش میسازد و او را به خودش وا میگذارد و بعد از الله هرگز هیچکس وی را هدایتگر نیست. و کسی نمییابدی که آنها را از عذاب خدا مصون بدارند.

«وَنَحْشُرُهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ عَلَىٰ وُجُوهِهِمْ» والله متعال این گروه گمراه را در روزی که هیچ شکی در آمدنش نیست گرد آورده و آنها را بر چهره های شان در حالی به محشر می آورد.

«عَمِيًّا وَبُكْمًا وَصُمًّا» درحالت کوری و گنگی و کوری، حشر میشوند؛ یعنی فاقد حواسند، آنها در زشت ترین صورت و قبیح ترین منظر برانگیخته میشوند از آنجا که خداوند متعال، کوری چشم، گنگی زبان و ناشنوایی گوش را همه در آنان جمع میکند. نه سخن میگویند و نه میشوند، آنگاه خدا شنوایی و بینایی و گویایی را به آنها باز میگرداند، آتش را می بینند، و صدای شعله های آتش را میشوند و چیزی را به زبان می آورند که خدا از آنان حکایت کرده است.

از انس (رض) روایت است که از پیامبر صلی الله علیه وسلم سؤال شد: چگونه انسان بر چهره حشر میشود؟ فرمود: آن کس که آنها را روی پا می برد نیز قادر است که آنها را بر چهره حشر کند. (شیخان آن را روایت کرده اند.)

«مَا وَاهُمْ جَهَنَّمَ كُلَّمَا خَبَتْ زِدْنَاهُمْ سَعِيرًا» «ماوايشان» یعنی: جایگاهی، مکان و قرارگاهشان دوزخ است «جهنم است، هر بار که آتش آن فرو نشیند، بر آنان

شراره‌ای بیفزاییم» یعنی: هرگاه شراره دوزخ فرونشیند، بر آن چیزی می‌افزاییم که شراره آن را بلندتر و سوزنده‌تر گرداند. در التسهیل آمده است: منظور این است که هر وقت گوشت آنها سوخته شد، آتش فرو نشیند و به اجساد دیگر تبدیل میشوند و آتش از قبل بیشتر مشتعل می‌گردد.)

ذَلِكَ جَزَاءُ هُمْ بَأْتِهِمْ كَفَرُوا بِآيَاتِنَا وَقَالُوا إِذَا كُنَّا عِظَامًا وَرُفَاتًا أَوَّانًا لِمَبْعُوثُونَ خَلْقًا جَدِيدًا ﴿٩٨﴾

این است سزای آنان به خاطر اینکه به آیات ما کافر شدند و گفتند: آیا چون استخوانی چند و اعضای از هم پاشیده شدیم، آیا در آفرینش جدید برانگیخته میشویم؟! (۹۸)

قهر خدا نسبت به کافران، بی‌دلیل نیست، بلکه نتیجه‌ی عملکرد خودشان است. آن عذاب سخت؛ عبارت است از کیفر تکفیر آیات الله متعال، پس نه آیات تنزیلی ما را تصدیق کردند و نه هم در آیات تکوینی ما تفکر نمودند، و به تکذیب حشر و نشر پرداختند.

کافران بر انکار معاد دلیل ندارند و آنچه می‌گویند یا از روی استهزا، یا تعجب و یا استبعاد است. آنان از سراسر استکبار و عناد گفتند: چگونه پس از آنکه استخوان‌هایی پوسیده و اجزایی پاشان و پراکنده شدیم و بدن‌های ما را کرم و خاک خورد باز به آفرینشی نوبازسازی شده و بار دیگر به خلقت حیات برمی‌گردیم؟! الله متعال در جواب شان میفرماید:

أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَىٰ أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَا رَيْبَ فِيهِ فَإِنِّي الظَّالِمُونَ إِلَّا كُفُورًا ﴿٩٩﴾

آیا ندانستند که الله همان ذاتی است که آسمان‌ها و زمین را آفرید، قادر است که مانند ایشان را بیافریند؟ و برای آنان اجلی مقرر کرده است که شکی در آن نیست، اما ظالمان جز کفر و انکار را نپذیرفتند. (۹۹)

قبل از همه باید گفت که: جمله «لَارَيْبَ فِيهِ»، در آیه مبارکه؛ یعنی جای هیچ تردیدی در قرآن نیست، نه آنکه هیچ کس تردیدی در آن نمی‌کند. قرآن عظیم الشان بارها برای شک زدایی از قیامت، به آفرینش آسمان‌ها و زمین و عظمت دستگاه خلقت و قدرت الهی بر آفرینش، اشاره بعمل آورده است. «أَأَنْتُمْ أَشَدُّ خَلْقًا أَمْ السَّمَاءُ بَنَاهَا» (نازعات، ۲۷). آیا آفرینش شما سخت‌تر است یا آسمان که آن را بنا نهاد؟ یعنی بهترین دلیل بر امکان وجود یک چیز، واقع شدن و بودن آن است.

در این آیه مبارکه میفرماید: «أَوْ لَمْ يَرَوْا أَنَّ اللَّهَ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ قَادِرٌ عَلَى أَنْ يَخْلُقَ مِثْلَهُمْ. ۹۹» آیا آن مشرکان «ندیده اند» یعنی: آیا ندانسته‌اند «که خدایی که آسمانها و زمین را آفرید، قادر است که مانند آنان را بیافریند؟» یعنی: ذاتی که بر آفرینش آسمانها و زمین توانا باشد، قطعاً بر بازآفرینی و اعاده آنچه که به مراتب از آفرینش این کائنات عظیم ساده‌تر است، توانا تر میباشد. درالبحر آمده است: خدای متعال قدرت بی‌حد و حکمت درخشان خود را به آنها یاد آور شده و میفرماید: «أَوْ لَمْ يَرَوْا» که استفهامی انکاری و توییخی است مبنی بر این که آنها بازگشت و بازسازی خود را از جانب خدا بعید میدانند. و نیز استدلال میکند که آنها توانایی خدا را در خلق این اجرام عظیم دیده‌اند که قسمتی از محتویات آن انسان است، پس چگونه به خلق این عالم بیکران معترفند، آنگاه منکر اعاده‌ی آن می‌باشند. (کشاف ۶۹۶/۲).

«وَجَعَلَ لَهُمْ أَجَلًا لَأَرَيْبَ فِيهِ» زندگی دنیا چند روزی بیشتر نیست، کافران این همه سرسختی نکنند، یا مرگشان میرسد، یا قیامت. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «و» همان خداست که «برای آنان اجلی که هیچ شبهه‌ای در آن نیست، مقرر کرده است» که این اجل، میعاد مرگ آنها یا میعاد قیامت است.

«فَأَبَى الظَّالِمُونَ إِلَّا كُفُوراً» (۹۹) یعنی: آن کفار ظالم با وجود روشنی و فروغ حق، جز از انکار و اصرار بر کفر و گمراهی از همه چیز امتناع ورزیدند. واضح است که: بی توجهی به قدرت خداوند و استبعاد قیامت، عملی ظالمانه است، و ظلم زمینه‌ی کفر است.

قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي إِذًا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَتُوراً ﴿۱۰۰﴾

(ای پیامبر!) بگو: اگر شما مالک خزانه‌های (بخشش و) رحمت پروردگار من بودید، باز هم از ترس فقر (و تنگدستی) از انفاق خود داری میکردید، و انسان بسیار بخیل (و تنگ نظر) است. (۱۰۰)

باید گفت که: کثرت مال و دارایی تأثیری در سخاوت اشخاص و افراد حریص و بخیل ندارد. بعضی انسان‌ها سیری ناپذیر اند و هرچه مال و دارایی ذخیره نمایند باز هم مشوش و نگران که مبادا مال شان کم نشود. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «قُلْ لَوْ أَنْتُمْ تَمْلِكُونَ خَزَائِنَ رَحْمَةِ رَبِّي» ای پیامبر! به این گروه کفار لجباز بهانه جو و درخواست کننده‌ی خوارق و معجزات بگو: اگر گنجینه‌های رحمت و عطای پروردگار که آن را هیچ نهایت و پایانی نیست هم به دست شما بود و شما اختیار هرگونه تصرف در آنها را میداشتید، «إِذَا لَأَمْسَكْتُمْ خَشْيَةَ الْإِنْفَاقِ» باز هم به طور قطع از بیم آنکه فقیر شوید و همچنان از سر حرص و آز، بدان بخل ورزیده و از دیگران باز میداشتید، باید گفت: که ترس از فقیر شدن یکی از ریشه‌های بخل است «وَكَانَ الْإِنْسَانُ قَتُوراً» (۱۰۰) واقعاً بخل و حرص و امساک اساساً از طبیعت انسان است، مگر کسانی که خداوند متعال به وسیله ایمان ایشان را توفیق عطاء نموده و سخاوت ارزانی دارد.

ابن عباس (رض) گفته است: قَتُوراً یعنی خسیس و مانع الخیر.

و زمخشری فرموده است: این توصیف بخل و حرص را به حدی رسانده است که در وهم و گمان نیز نمی آید.

آنگاه خاطر نشان کرده است که کثرت و تعدد معجزات و خوارق، ایمان را در قلب منکر ایجاد نمیکنند. این موسی است که دارای نه آیات درخشان بود، با وجود این فرعون و اطرافیانش او را تکذیب کردند و سرانجام عذاب نابودگر همه را در بر گرفت: (تفسیر صفوأة التفاسیر. شیخ صابونی)

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۱۰۱ الی ۱۰۹) در باره معجزات نه گانه‌ی موسی علیه السلام و چگونگی فرود آمدن قرآن و نابودی فرعون و فرعونیان بحث بعمل آمده است.

وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ فَاَسْأَلَ بَنِي إِسْرَائِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَا مُوسَى مَسْحُورًا ﴿١٠١﴾

و به راستی (ما) به موسی نه معجزه‌ی روشن دادیم، پس (ای پیامبر) از [آگاهان] بنی اسرائیل بپرس، آن زمان که (موسی) به سوی آنان آمد، فرعون

به او گفت: «ای موسی گمان می کنم تو سحر شده‌ای. (۱۰۱)

«وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ» در حقیقت خداوند متعال به موسی علیه السلام نه معجزه آشکار و روشن که گواه راستی رسالت و صحت دعوتش بود عنایت کرد. باید گفت: آنان که سرسخت ترند، نیاز به استدلال و معجزه‌ی بیشتری دارند.

معجزه نوگانه موسی علیه السلام عبارت بودند از: عصا، ید بیضا، فرود آوردن قحطی، کاستن از محصولات و میوه‌ها، طوفان، نزول ملخ، نزول شپش، نزول بقعه و نزول خون. که ذکر پنج معجزات آن در سوره‌ای اعراف آمده است:

پنج معجزه از اینها در (آیه: ۱۳۳ سوره ی اعراف) آمده‌اند: «فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمُ
الطُّوفَانَ وَالْجَرَادَ وَالْقُمَّلَ وَالضَّفَادِعَ وَالْدَّمَ آيَاتٍ مُّفَصَّلَاتٍ» و بقیه معجزات آن
به صورت متفرقه تذکر یافته است.

قابل تذکر است که در یک حساب گفته می‌توانیم که: معجزات موسی علیه
السلام به هجده معجزه میرسد، زیرا بازگشت هر یک از آنها به حالت اول نیز
معجزه‌ای دیگری می‌باشد.

برخی از مفسران آیات نه‌گانه را به معنی فرمان‌های نه‌گانه موسی علیه السلام
دانسته‌اند و در تورات هم مطرح شده؛ که به پرهیز از این چیزها دستور میدهند:
طوری‌که در حدیث شریف به روایت احمد و ترمذی از صفوان بن عسال (رض)
آمده است که فرمود: روزی دو یهودی باهم نشستند، در این اثنا یکی از
آنها به رفیق خود گفت: بیا نزد این پیامبر برویم و از او سؤالی بکنیم. پس نزد
آن حضرت صلی الله علیه وسلم آمده و از ایشان درباره این فرموده خداوند:
«وَلَقَدْ آتَيْنَا مُوسَى تِسْعَ آيَاتٍ بَيِّنَاتٍ» [الإسراء: ۱۰۱] سؤال کردند، آن
حضرت (ص) فرمودند: «آیات نه‌گانه موسی علیه السلام عبارت بود از این
توصیه‌ها:

۱- چیزی را با خدا شریک نیاورید.

۲- زنا نکنید.

۳- نفسی را که خداوند کشتن آن را حرام ساخته، جز به حق نکشید.

۴- دزدی نکنید.

۵- سحر نکنید.

۶- بی‌گناهی را به سوی سلطانی نبرید تا او را به قتل رساند.

۷- ربا نخورید.

۸- زن پاکدامنی را به فحشا متهم نکنید.

۹- و بر شماست ای یهود - مخصوصا - که در روز شنبه تجاوز نکنید». آن دو یهودی چون این بیان رسول اکرم صلی الله علیه وسلم را شنیدند، دستها و پاهای ایشان را بوسیدند و گفتند: شهادت می دهیم که شما رسول بر حق خدایید. رسول اکرم صلی الله علیه وسلم فرمودند: «پس چه چیز شما را از اسلام آوردن باز می دارد؟»، گفتند: داؤود علیه السلام از الله متعال خواست که پیامبری پیوسته در نسل وی باشد لذا ما از آن می ترسیم که اگر مسلمان شویم، یهودیان ما را به قتل رسانند».

ابن کثیر بعد از نقل این روایت اضافه میکند: «این وصایا و سفارشها به اقامه حجت علیه فرعون و قومش ربطی ندارد و شاید آن دو مرد یهودی از رسول الله صلی علیه وسلم راجع به کلمات (احکام) نه گانه در تورات سؤال کرده بودند لذا کار بر راوی مشتبه شده و آنها را (معجزات) تصور کرده پس قول مشهور و راجح همان قول اول است».

«فَأَسْأَلُ بَنِي إِسْرَائِيلَ إِذْ جَاءَهُمْ» ای محمد! در رابطه با ماجرای موسی و فرعون از بنی اسرائیل پرس؛ چون آنها تورات را در اختیار دارند و از آن باخبرند. امام رازی گفته است: منظور این نیست که برای کسب معلومات از بنی اسرائیل سؤال کند، بلکه منظور این است که عامه و علمای یهود گفته‌ی پیامبر صلی الله علیه وسلم را دریابند، بنابر این سؤالی که در این آیه بدان امر شده است، سؤال «استشهاد» است؛ یعنی آنها را بر صدق نبوت و رسالت خویش گواه بگیرد. (تفسیر کبیر ۶۵/۲۱).

«فَقَالَ لَهُ فِرْعَوْنُ إِنِّي لَأَظُنُّكَ يَا مُوسَى مَسْحُورًا (۱۰۱)» وانگه فرعون به موسی علیه السلام گفت: ای موسی! من جدا تورا افسون شده می پندارم، تو

با جادو نیرنگ زده شده‌ای و عقلت تحت تأثیر کارهای ساحران مغلوب شده است بناءً تونه پیامبر، بلکه جادوگر هستی. ملاحظه میشود که: ظالمین و مستکبران همیشه در برابر معجزات و برهان‌ها دست به تحقیر و توهین زده اند. یادداشت:

در آیه ۱۰۱ به، نه خارق العاده و معجزه‌ی موسی علیه السلام اشاره بعمل می‌آید که: تخصیص دادن آن به عدد ده، مانع بیشتر از آن عدد نیست؛ زیرا قاعده در علم «اصول الفقه» این است که: تخصیص عدد بر نفی زاید (زیاد از عدد مورد ذکر) دلالت نمی‌کند.

علاوه بر این توضیح، شیوه‌ی قرآن این است که گاهی در آیات به طور موجز و کوتاه و به تناسب موقعیت و اهمیت موضوع به موردی اشاره میکند که تمام آن در جاهای دیگر قرآن مندرج و مکمل مورد اول است و اینک شانزده معجزه و خارق العاده‌ی موسی علیهم السلام که قرآن به آنها اشاره دارد.

۱- گره گشایی زبان موسی و فصاحت در گفتار، (طه آیه ۲۷)

۲- تبدیل عصا به مار جنبنده، (طه آیه ۲۰).

۳- عصا به مار تبدیل شد و همه‌ی ریسمانها و چوب دستیهای ساحران را فرو بلعید. (اعراف آیه ۱۱۷).

۴- ید بیضا (سوره طه آیه ۲۲)، (نمل آیه ۱۲)، (قصص آیه ۳۲).

۵، ۶، ۷، ۸، ۹- توفان، ملخ، قمل (نوعی آفت گیاهی)، ضفدع (بقه)، دم (خون)، (سوره اعراف آیه ۱۳۳).

۱۰- شکافتن آب دریا، (شعراء آیه ۶۳).

۱۱- جوشیدن و بیرون تراویدن آب از تخته سنگ (بقره آیه ۶۰).

۱۲- قرار گرفتن کوه طور بر فراز موسی و همراهانش، چون سایه بان، (اعراف آیه ۱۷۱).

- ۱۳- فرود آمدن من و سلوی بر موسی و قومش، (بقره آیه ۵۷).
 ۱۴، ۱۵- خشکسالی و کمبود میوجات و سایر محصولات، (اعراف آیه ۱۳۰).
 ۱۶- نابود گشتن اموال و سخت گردانیدن دل‌های فرعون و فرعونیان، (یونس آیه ۸۸).

قَالَ لَقَدْ عَلِمْتَمَا أَنْزَلَ هَؤُلَاءِ إِلَّا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ بِصَافِرٍ وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ
 يَا فِرْعَوْنَ مَثْبُورًا ﴿١٠٢﴾

(موسی) گفت: «تو قطعاً میدان‌ی که این (معجزه) ها را جز پروردگار آسمانها و زمین؛ برای روشن‌گری نفرستاده است، و من ای فرعون، یقیناً تو را هلاک شده می‌پندارم». (۱۰۲)

«بَصَافِرٍ»: دلائل آشکاری که مردمان در پرتو آن راه حق را پیدا کنند و برای پیمودن جاده سعادت بصیرت و بینش پیدا میکنند (انعام/۱۰۴، اعراف آیه ۲۰۳).
 «مَثْبُورًا»: نابود. هلاک شده. رویگردان از حق. (تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»
 «وَإِنِّي لَأَظُنُّكَ يَا فِرْعَوْنَ مَثْبُورًا» من گمان می‌کنم ای فرعون! تو نابود شده و زیانمندی.

مفسران مینویسند بادر نظر داشت اینکه موسی علیه‌السلام به هلاک شدن فرعون یقین داشت، چرا میگوید: «لَأَظُنُّكَ» گمان دارم؟ در جواب باید گفت که:
 اولاً: ظنّ تنها به معنای گمان نیست، بلکه به باور و یقین نیز گفته شده است
 ثانیاً: شاید موسی علیه‌السلام امیدی به هدایت فرعون داشت.

ثالثاً: وقتی دشمن پرده‌دری نمیکند، ادب در بحث و مناظره اقتضا دارد ما نیز حریم را نگاهداریم. فرعون گفت: «لَأَظُنُّكَ يَا مُوسَى مَسْحُورًا» موسی نیز در جواب او فرمود: «لَأَظُنُّكَ يَا فِرْعَوْنَ مَثْبُورًا»

فَأَرَادَ أَنْ يَنْتَفِزَهُمْ مِنَ الْأَرْضِ فَأَعْرَفْنَاهُ وَمَنْ مَعَهُ جَمِيعًا ﴿١٠٣﴾

پس (فرعون) تصمیم گرفت که آنان (= بنی اسرائیل) را از آن سرزمین (مصر) بیرون کند، پس (ما) او و همه‌ی کسانی را که با او بودند؛ غرق کردیم. (۱۰۳)
ملاحظه میشود که: منطق طاغوت، خشونت و تبعید است و مردان حق را تحمل نمیکنند. و در آیه مبارکه خواندیم که در برابر اراده‌ی طاغوت، اراده و قهر خداوند است.

«استفزاز» به معنای بیرون کردن با زور آمده است. قرآن بارها به این شیوه‌ی ظالمان نسبت به اولیای الهی و ناکام ماندنشان اشاره به عمل آورده است. بطور مثال حضرت ابراهیم علیه السلام را در آتش انداختند، الله متعال آتش را سرد کرد، یوسف علیه السلام را به چاه انداختند، عزیز مصرش کرد. پیامبر را از مکه بیرون کردند، خداوند حکومت جهان اسلام را به او عطا کرد. این سنت و قانون الهی است که در برابر مکر اهل باطل، تدبیر مناسب دارد.

وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ اسْكُنُوا الْأَرْضَ فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ الْآخِرَةِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا ﴿١٠٤﴾

و بعد از (هلاکت) او به بنی اسرائیل گفتیم: در (این) سرزمین (شام) سکونت کنید، پس هنگامی که وعده آخرت فرا رسد، همه‌ی شما دسته جمعی خواهیم آورد. (۱۰۴)

«الأرض»: مراد سرزمین شام مابین عریش و فرات است که در قرآن (ارض مقدّس) نامیده شده است (مائده آیه ۲۱). «لَفِيفًا»: آمیزه یکدیگر. تنگ همدیگر. گروه‌ها و دسته‌های درهم آمیخته. مصدر است و حال ضمیر (کُم) میباشد.
تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن»

شیخ محمد علی صابونی در تفسیر این آیه مبارکه در تفسیر صفوأة التفاسیر می نویسد:

«وَقُلْنَا مِنْ بَعْدِهِ لِبَنِي إِسْرَائِيلَ أُسْكُنُوا الْأَرْضَ» بعد از غرق کردن فرعون و سربازانش به بنی اسرائیل گفتیم: در سرزمین مصر ساکن شوید.

«فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ آخِرِهِ جِئْنَا بِكُمْ لَفِيفًا (۱۰۴)» وقتی روز رستاخیز فرا برسد شما را از قبرهایتان بیرون می آوریم و به صورت مختلط به صحرای محشر میبریم، به گونه ای که در بین شما مؤمن و کافر، نیکمرد و گناهکار خواهد بود، آنگاه شما را از هم جدا و متمایز میسازیم. سعادت مند را از شقی جدا میسازیم. سپس موضوع را تغییر داده و به بیان عظمت و شکوه قرآن پرداخته و میفرماید:

وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا ﴿۱۰۵﴾

و آن (قرآن) را به حق نازل کردیم و به حق نازل شده است. و تو را جز مژده دهنده و بیم دهنده نفرستاده ایم. (۱۰۵)

«وَبِالْحَقِّ أَنْزَلْنَاهُ وَبِالْحَقِّ نَزَلَ» خداوند متعال این کتاب یعنی قرآن را بر پیامبرش به حق فرود آورده است تا مردم را بدان رهنمایی نموده و آنچه را که به حالشان سودمند است به ایشان بیاموزد و از راه های شیطان و وسایل و ابزارهای گمراهی و زیان بر حذرشان گرداند. واقعیت امر همین است که: برای پیاده کردن حق آمده است و سرانجام هم حق را در دلها جایگزین میسازد. قرآن است و پیوسته در پرتو لطف حق محفوظ میماند و سرانجام حق را به بار می آورد. سلامت قرآن تضمین شده است. هم خداوند قرآن را به حق نازل کرد، هم وحی الهی به سلامت به مقصد رسید و شیاطین نتوانستند آسیب و ضرر به آن رسانند.

پس نه باغیر خود آمیخته شده و نه دستخوش کاستی و فزونی و تحریف میشود «وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا مُبَشِّرًا وَنَذِيرًا (۱۰۵)» اساس و محور کار پیامبران علیهم السلام، بشارت و انداز است و حق کاستن و افزودن بر وحی را ندارند.

طوری که میفرماید: ای محمد! «و تو را جز بشارت دهنده» به بهشت برای کسانی که اطاعت ورزیده‌اند «و بیم دهنده» به دوزخ برای کسانی که عصیان ورزیده‌اند «نفرستادیم».

وَقُرْآنًا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مُكْثٍ وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا ﴿١٠٦﴾
 وقرآنی که (آیات و سوره های اش را) جدا ساختیم، تا آن را بادرنگ (وتائی) بر مردم بخوانی، و آن را تدریج (و کم کم) نازل کردیم. (۱۰۶)
 «وَقُرْآنًا فَرَقْنَاهُ لِتَقْرَأَهُ عَلَى النَّاسِ عَلَى مُكْثٍ» خداوند متعال کتابش را بر پیامبرش محمد صلی الله علیه وسلم به طور روشن، مفصل، استوار، جدا سازنده میان حق و باطل و هدایت و گمراهی به صورت متفرق و قطعه قطعه و در اوقات معین نازل کردیم.

فرقناه: فرق: جدا کردن. منظور از فرقناه، نزول تدریجی قرآن است، یعنی: نزول آیات و سوره های قرآن را از حیث زمان از هم جدا کردیم. بخش بخش شدن قرآن به اراده خداوند است.

یعنی: آنرا در طول مدت بیست و سه سال، آهسته آهسته و اندک اندک به درنگ و تائی بر مردم بخوانی زیرا این شیوه به فهم نزدیک تر و از نظر حفظ آسان تر است.

تلاوت تدریجی قرآن، شنونده را برای آیات دیگر تشنه و منتظر میکند. «عَلَى مُكْثٍ» «مُكْثٍ» آرامش همراه اطمینان است.
 «وَنَزَّلْنَاهُ تَنْزِيلًا (۱۰۶)» و بر حسب اوضاع و احوال و بر مبنای حکمت و مصلحت آن را به تناوب نازل کردیم.

آیات قرآن چون با حوادث مختلف ارتباط دارد و برای رفع ضرورت های همه ی طبقات در طول تاریخ است، بخش بخش نازل شده تا با رویدادهای گوناگون، تطبیق داشته و برای منتظران دلچسب تر باشد.

قابل یادآوری است که: یکی از اعتراض‌های کفار این بود که چرا قرآن یکباره نازل نمیشود، «لَوْلَا نُزِّلَ عَلَيْهِ الْقُرْآنُ جُمْلَةً وَاحِدَةً» (فرقان، ۳۲). این آیه مبارکه جوابگوی به گفته‌ی آنان است.

مفسران میفرمایند: نزول تدریجی آیات قرآن برای آن بود که علم به آن توأم با عمل به آن شود. البته از نزول تدریجی قرآن، ارتباط دائمی پیامبر صلی الله علیه وسلم با مبدأ وحی نیز استفاده میشود مفسران میفرمایند: نزول تدریجی آیات قرآن برای آن بود که علم به آن توأم با عمل به آن شود. البته از نزول تدریجی قرآن، ارتباط دائمی پیامبر صلی الله علیه وبامبدأ وحی نیز استفاده میشود.

قُلْ آمِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَى عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا ﴿١٠٧﴾

(ای پیامبر!) به کافران بگو: (خواه) (به قرآن) ایمان بیاورید، یا ایمان نیاورید، بی گمان کسانی که پیش از آن به آنها دانش داده شده، هنگامی که (آیات قرآن) بر آنها خوانده میشود، سجده کنان به رو در می افتند. (۱۰۷). باید گفت که: ایمان و کفر مردم، در حقایق قرآن عظیم الشأن اثری ندارد. طوریکه میفرماید: «قُلْ آمِنُوا بِهِ أَوْ لَا تُؤْمِنُوا» بعد از آن که حقیقت و حکمت نزول تدریجی قرآن ثابت شد آنگاه میفرماید: «بگو» ای پیامبر! «به آن ایمان بیاورید یا ایمان نیاورید» نه ایمان شما چیزی بر حقایق قرآن می افزاید و نه عدم ایمان شما چیزی از حقایق آن می کاهد. و بدانید که تکذیب شما به قرآن، هرگز نقص، عیب و نارسایی را بدان نمی پیوندد چرا که قرآن از این امور پاک و منزّه است.

«إِنَّ الَّذِينَ أُوتُوا الْعِلْمَ مِنْ قَبْلِهِ إِذَا يُتْلَى عَلَيْهِمْ يَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ سُجَّدًا» قطعاً علمای ربانی که کتاب‌های آسمانی پیشین مانند تورات و انجیل را شناخته اند و

نشانه‌های نبوت را دریافته اند، همچون زید بن عمر و بن نفیل، ورقه بن نوفل و عبدالله بن سلام و تعداد دیگری از علمای اهل کتاب، به قرآن ایمان آوردند و قرآن در روح آنان اثری عمیق گذاشت. و زمانیکه قرآن بر ایشان خوانده شود، از آن تأثیر پذیرفته، با خوف و خشیت سجده کنان به چهره در می افتند تا تعظیم و تقدیس خویش را به پیشگاه حق تعالی به نمایش گذاشته باشند.

قرآن به قدری بلند مرتبه و پر محتواست که هنگام تلاوت خضوع دانشمندان را به دنبال دارد و از جانب دیگر علم واقعی هم همین است که انسان را در برابر حق، به خضوع وادار کند.

مفسران میفرمایند: این جمله برای ماسبق تعلیل است؛ یعنی اگر شما به آن ایمان نیاورید، بدانید که از شما بهتر و داناتر به آن ایمان آورده‌اند. قرآن به قدری بلند مرتبه و پر محتواست که هنگام تلاوت خضوع دانشمندان را به دنبال دارد.

وَيَقُولُونَ سُبْحَانَ رَبِّنَا إِنْ كَانَ وَعْدُ رَبِّنَا لَمَفْعُولًا ﴿١٠٨﴾

و میگویند: (پیروان حق) منزّه و پاک است پروردگار ما، که یقیناً وعده هایش انجام شدنی است. (۱۰۸)

در تورات و انجیل، بارها وعده‌ی آمدن پیامبر خاتم داده شده بود. این آیه اشاره به آن است که برخی اهل کتاب، چون تحقّق وعده‌ی الهی را می‌دیدند، به تسبیح خدا و سجود خاشعانه می‌پرداختند.

وَيَخِرُّونَ لِلْأَذْقَانِ يَبْكُونَ وَيَزِيدُهُمْ خُشُوعًا ﴿١٠٩﴾

و (آنها) گریه کنان به رو در می افتند، و (تلاوت این قرآن) بر فروتنی و خشوعشان می‌افزاید. (۱۰۹)

یعنی آن گروه علمای ربانی هنگام شنیدن قرآن سجده کنان بر روی در می‌افتند، از شدت تأثیر پذیری به استماع آیات الله متعال می‌گیرند و شنیدن قرآن بر فروتنی، خشوع و نرم‌دلی آنها برای پروردگارشان می‌افزاید.

در «تفسیر انوار القرآن» در مورد آیه مبارکه نوشته است: اگر شما مشرکان به قرآن ایمان نیاورید، پروایی نیست زیرا کسانی که از شما بهترند به آن ایمان آورده‌اند، ایشان دانشمندانی هستند که کتاب‌های پیشین را خوانده، اوصاف قرآن و پیامبر (ص) را در کتب شان مطالعه کرده، حقیقت وحی و علایم نبوت را شناخته و قدرت تمییز میان حق و باطل را دارا شده‌اند.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۱۱۰ الی ۱۱۱) در مورد اینکه الله را چگونه به فریاد بخوانیم؟ با یکا یک اسمای حسنی، به بحث گرفته شده است.

قُلْ اِدْعُوا اللّٰهَ اَوْ اِدْعُوا الرَّحْمٰنَ اَيًّا مَا تَدْعُوا فَلَهُ الْاَسْمَاءُ الْحُسْنٰى وَلَا تَجْهَرُوْا بِصَلٰتِكُمْ وَلَا تُخَافَتُ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا ﴿۱۱۰﴾

بگو: «الله» را بخوانید یا «رحمان» را بخوانید، هر کدام را بخوانید، پس (فرقی ندارد) برای او نام‌های نیکوست، و نمازت را نه زیاد به صدای بلند بخوان، و نه آنرا خیلی با صدای آهسته بخوان، و میان آن دو؛ راهی (معتدل) برگزین. (۱۱۰) باید یاد آور شد که:

اسلام، دینی میانه و معتدل است، حتی قرائت نمازش باید با صدایی میانه و معتدل باشد. طوریکه میفرماید: «وَلَا تَجْهَرُ بِصَلَاتِكَ وَلَا تُخَافَتُ بِهَا وَابْتَغِ بَيْنَ ذٰلِكَ سَبِيْلًا (۱۱۰)» نمازت را بلند یا آهسته بخوان، و بلکه میان آن دوراهی پیش گیر (که میانه روی و اعتدال است).

شان نزول آیه مبارکه:

ابن عباس (رض) در شان نزول آیه کریمه میفرماید: «روزی رسول الله صلی الله علیه وسلم در مکه نماز میخواندند پس در دعای خود گفتند: «یاالله! یا رحمان!». مشرکان که این دعایشان را شنیدند، گفتند: به سوی این صائبی بنگرید که ما را از خواندن دو خدا نهی میکند اما خود او دو خدا را میخواند! پس خداوند

متعال نازل فرمود: «قُلِ ادْعُوا اللَّهَ أَوْ ادْعُوا الرَّحْمَنَ» (الإسراء: ۱۱۰). «بگو: الله را بخوانید یا رحمان را» هیچ ایراد و اشکالی ندارد «هر کدام را که بخوانید» یعنی: هر اسمی از اسمای حسناى حق تعالى را که بخوانید خوب است و در خواندن آن بر راه درست و صواب قرار دارید؛ از جمله خواندن الله و رحمان را؛ که خواندن هر دو جایز و نیکوست «زیرا برای او نام های نیکوست» معنی نیکو بودن نام های حق تعالى، استقلال هر يك از نام های او به و صف جلال و بزرگی است.

یادآور می شویم که اسمای حسناى حق تعالى - چنان که در حدیث صحیح آمده است - نودونه اسم است «و نمازت را» یعنی: قرائت نمازت را «نه با صدای بلند بخوان و نه با صدای آهسته و میان این» و آن «راهی بجوی» یعنی: راهی میانه بجوی پس نه به آواز بسیار بلند بخوان و نه بسیار آهسته.

گفتنی است که این حکم مربوط به نماز گزار منفرد است اما امام باید در دو رکعت اول نمازهای بامداد، مغرب و عشاء و نیز در دو رکعت جمعه و عیدین، قرائت را به آواز بلند بخواند تا کسانی که در پشت سر او هستند، صدای او را بشنوند.

ابن عباس (رض) در بیان شأن نزول این بخش از آیه میگوید: این حکم هنگامی نازل شد که رسول الله صلی الله علیه وسلم در مکه به حال اختفا به سر میبردند و چون در آن وقت مشرکان صدای قرائت قرآن را می شنیدند، هم قرآن را دشنام می دادند، هم کسیکه آن را نازل کرده و هم کسیکه آن را برای مردم آورده است؛ پس پروردگار نازل فرمود که: «نمازت را به آواز بلند نخوان» که مشرکان بشنوند و قرآن را دشنام دهند، «همچنان آن را آهسته نخوان» که یاران آن را نشنوند بلکه در میان این و آن، شیوه ای میانه بجوی.

بعد از آن امت نیز به رعایت این شیوه ملزم شد تا همیشه شرایط و ظروف اولیه نزول قرآن را به خاطر داشته باشد.

وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَكَبْرُهُ تَكْبِيرًا ﴿١١١﴾

و بگو: ستایش پروردگاری را سزااست که نه فرزندی (برای خود) گرفته و او را در فرمانروای عالم هیچ شریکی نیست، و بخاطر ناتوانی (و ذلت حامی و) سرپرستی برای او نیست، و او را به شایستگی بزرگ بشمار. (۱۱۱)

نفی فرزند از پروردگار با عظمت، درمقابل یهود و مسیحیت است، و نفی شریک در مقابل قریش و نفی ولی در مقابل برخی از مجوسان و ستاره پرستان است.

شان نزول آیه ۱۱۱:

۶۸۸- ابن جریر از محمد بن کعب قرظی روایت کرده است: یهود و نصاری مدعی بودند که خدا (فرزند دارد و مشرکان عرب برای خدا شریک قرار داده بودند و میگفتند: «لَيْسَ لَكَ إِلاَّ شَرِيكًا هُوَ لَكَ تَمَلِكُهُ وَمَا مَلَكٌ» «خدایا! تو را فرمان برداریم تو را شریکی نیست مگر شریکی که در تسلط توست، خود او و آنچه در اختیار دارد از آن توست». صابئین و مجوس میگفتند: اگر شریک های خدا وجود نداشت، خدا حقیر و ناتوان بود. آنگاه آیه وَقُلِ الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ نازل شد. (طبری ۲۲۸۵۴ روایت کرده مرسل است).

اختتام و پایان سوره:

خوانندگان محترم! این سوره، با تسبیح خداوند آغاز شد و با حمد و تکبیر او پایان گرفت، چنانکه سوره‌ی مؤمنون نیز با رستگاری مؤمنان آغاز شده، «قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ» و با رستگار نشدن کفار، پایان گرفته است. «لَا يُفْلِحُ الْكَافِرُونَ».

سوره لاسراء با سخن گفتن از قرآن و صحبت کردن از حق اصیل موجود در آن به پایان می‌آید، قرآنی که بخش بخش و بند بند نازل گردیده است تا پیغمبر صلی الله علیه وسلم آنرا بر مردمان در زمان طولانی برابر مناسبات و مقتضیات بخواند، و مردمان متأثر از آن شوند و استفاده برند و آن را بفهمند و بدان پاسخ گویند، پاسخگویی زنده و واقعی و عملی. کسانی که قرآن را دریافت میدارند و می‌پذیرند کسانی که پیش از قرآن دانش و بینش بدیشان عطاء گردیده است. همچون کسانی با خشوع و خضوع قرآن را می‌پذیرند و تا انجا از آن متأثر میگردند که به گریه و سجده می‌افتند. خداوند این سوره را با حمد و ثنای خدائی پایان میدهد که فرزندی را برای خود برگزیده است، و شریکی در ملک و مملکت خود نداشته است، و به سبب خواری و ناتوانی سرپرستی برای خویش انتخاب ننموده است... همانگونه که این سوره را با تسبیح و تقدیس خود آغاز کرده بود.

و من الله التوفيق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
سورة الكهف
جزء ۱۵، ۱۶

سوره كهف درمكه نازل شده و دارای یکصد و ده آیه و دوازده رکوع میباشد.

وجه تسمیه:

«سوره كهف» و «سوره اصحاب كهف»؛ «كهف» به معنای غار و شكاف كوه میباشد و نام گذاری این سوره به این دو نام بر اساس آیات نهم تا بیست و ششم این سوره صورت گرفته است كه؛ همانا در آن داستان شكفت انگیز اصحاب كهف (یاران غار) به بیان گرفته شده است. (قرآن مهر، جلد ۱۲، صفحه ۱۸۳). و یا به عبارۀ دیگر: این سوره به سوره ی «كهف» موسوم شده، زیرا در این سوره؛ قصه و داستان اصحاب كهف ذكر یافته است.

كهف:

به معنی غار وسیع (قاموس قرآن، جلد ۶، صفحه ۱۵۴)

محور و موضوع بحث سوره كهف:

طوریكه در فوق هم متذکر شدیم؛ این سوره با حمد الله متعال آغاز و با توحید و ایمان پایان می پذیرد و همانند دیگر سوره های مکی به بیان اعتقادات اساسی مسلمانان مانند مبداء و معاد می پردازد.

بصورت كل باید گفت كه: محور و مبحث سوره تصحیح عقیده، و تصحیح برنامه اندیشه و نگرش، و تصحیح ارزشها، با ترازوی عقیده است.

سوره كهف طوریكه گفتیم یکی از پنج سوره ای قرآن، حمد، انعام، سبأ، فاطر و كهف، با جمله ی «الْحَمْدُ لِلَّهِ» شروع شده است و در سه سوره از آنها

سخن از آفرینش هستی است. در سوره‌ی حمد از تربیت و در اینجا از کتاب آسمانی سخن به میان آمده است. گویا هستی و آفرینش، همراه با کتاب و قانون، دو بال برای تربیت انسان‌ها هستند.

سورة کهف به منظور تثبیت عقیده و ایمان به عظمت خدای ذی الجلال در برگیرنده قصه‌ها، داستانها و مثلهای عبرت انگیز و آکنده از پند و اندرز است. مجموع داستانهای ذکر شده در این سوره را پنج داستان عبرتناکی تشکیل میدهد: قصه‌ی اول این سوره عبارت است از قصه‌ی «اصحاب کهف» که از آیه نهم الی آیه ۱۲ این سوره بطور مختصر و از آیه ۱۳ الی آیه ۲۶ این داستان آموزنده بطور تفصیلی به بیان گرفته شده است.

این داستان عبارت است از داستان فداکاری و از خود گذشتگی در راه عقیده و باور. اصحاب کهف از جمله جوانانی با ایمان بودند که به خاطر حفظ دین از خانه و کاشانه و در نهایت از سرزمین خود فرار کردند و به غاری در قلب کوه پناه بردند. آنگاه به مدت (۳۰۹) سی صد و نه سال در آن غار به خواب رفتند و بعد از آن مدت طولانی خدای متعال آنان را بیدار کرد.

قصه اصحاب کهف؛ نمونه‌ای از عبرت‌های تأریخی است که ایمان چه نقش باسزای را در شخصیت انسانها بازی می کند. چگونه انسان به وسیله ایمان می آرامد و یقین و اطمینان می یابد، و ایمان را بر زیب و زینت و زر و زیور و خوشیها دنیا ترجیح میدهد و آنرا والاتر و برتر می‌شمارد، و به غار پناه می برد زمانی که برای او زندگی با مردم دشوار و ناکار میشود. همچنین در این داستان در می یابیم که: چگونه حُب الله متعال در درون اشخاص مؤمن راه می یابد و وی را از فتنه و بلا محفوظ و مصون میدارد.

قابل یادآوری است که: در باره داستان اصحاب کهف روایت‌های گوناگونی توسط مفسران و تأریخ نویسان به رشته تحریر آمده است. سخنان زیادی را

درباره آن گفته‌اند. ولی به ذکر آن نمی پردازیم، صرف به آنچه که در روشنی آیات قرآنی است اکتفاء میکنیم.

زیرا قرآن عظیم الشأن یگانه منبع مورد اطمینان برای ما مسلمانان است. شیوه‌ای بیان که در عرضه داستان کهف از نظر هنری در پیش گرفته شده است این است که این داستان در بدو بطور خلاصه بیان یافته است، و بعد از آن به طور مفصل به توضیح قصه پرداخته است.

دومین: قصه این سوره؛ همانا داستان و حکایت مرد صاحب دو باغ با دوستش که از آیه سی و دوم آغاز می یابد.

سومین: داستان این، مبحث سجده فرشتگان در برابر آدم علیه السلام و امتناع ابلیس و نافرمانی از الله متعال که از آیه پنجاهم آغاز میشود.

چهارمین: داستان و قصه، همانا داستان خضر علیه السلام با موسی علیه السلام که از آیه شصتم آغاز میشود: «وَإِذْ قَالَ مُوسَى لِفَتَاهُ لَأَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ۖ ﴿٦٠﴾ [الكهف: ٦٠]. یعنی: «و یاد کن آنگاه که موسی به غلامش گفت از پا نخواهم نشست تا اینکه به مجمع ابهرین برسم یا سالها عمر در طلب بگذارم».

داستان و قصه حضرت موسی علیه السلام با حضرت خضر عبارت از: داستان تواضع و فروتنی در راه کسب علم و اخبار غیبی که الله متعال آن بنده‌ی صالح، «خضر» را از آن آگاه فرمود و موسی از آن بیخبر بود تا اینکه خضر او را آگاه ساخت؛ مانند قصه‌ی کشتی و حادثه‌ی گشتن پسرک و بازسازی دیوار.

پنجمین: قصه و داستان این سوره حکایت ذی عبرت ذوالقرنین است که: از آیه هشتاد و سوم آغاز میشود و این داستان، الی آیه ۹۸ ادامه می یابد.

شخصیت «ذوالقرنین» همانا پادشاهی عادل و با تقوی بود که الله متعال او را موفق کرد که سلطنت دنیای آن روزگار را به دست آورد و مشرق و مغرب کره‌ی زمین را به تصرف درآورد و سد عظیمی را بنا نهاد.

قصه ها و داستان سوره كهف:

باید یادآور شد که؛ داستانها در این سوره، عنصر غالب را تشکیل می دهد. این داستانها بیشترین آیات سوره را به خود اختصاص میدهند. چه داستانها در ۷۱ آیه از ۱۱۰ آیه سوره آمده اند. تازه قسمت اعظم آنچه از آیه‌ها میماند حاشیه یا پیرو داستانهای سوره است. همچنان در جنب داستانها صحنه‌های قیامت، و برخی از صحنه‌های زندگی تذکر یافته است، صحنه‌هایی که فکر و اندیشه‌ای یا معنی و مفهومی را به تصویر میکشد، بدان‌گونه که شیوه و روش قرآن در تعبیر با به تصویر کشیدن معانی و مفاهیم است.

تعداد آیات، کلمات و تعداد حروف سوره:

سورة (كهف) به استثنای یک یاسه آیات آن حسب اختلاف آراء مکی است. این سوره دارای (۱۲) دوازده رکوع، و (۱۱۰) یک صد و ده آیات، و (۱۲۰۱) یک هزار و دو صد و یک کلمه، و (۶۶۲۰) و شش هزار و شش صد و بیست حرف، و (۶۳۰) شش صد و سی نقطه است. لازم به تذکر است که اقوال علماء در تعداد کلمات و حروف سوره كهف مانند سایر سوره ها مختلف بوده. تفصیل در این مبحث را در سوره طور تفسیر «احمد». مطالعه فرماید.

همچنین این سوره جزو سور مئین (صد آیه ای ها) است ابن قتیبه می گوید سوره مئین سوره هایی هستند که بعد از سور طوال آمده اند علت نامگذاری این سوره ها به مئین نزدیک بودن تعداد آیه های این سوره ها به عدد صد میباشد. (زاد المسیر فی علم التفسیر، ج ۴، ص ۱۴۱). گفته شده این سوره ها عبارتند از «بنی اسرائیل، كهف، مریم، طه، انبیاء، حج و مؤمنون» (دراسه حول القرآن الکریم، صفحه ۳۷)

برخی دیگر از مفسران نیز سور مئین را سوره های «توبه، نحل، هود، یوسف، کهف، بنی اسرائیل، انبیاء، طه، مؤمنون، شعراء و صافات» معرفی داشته اند. (مراجعه شود: التمهید فی علوم القرآن، ج ۱، ص ۳۱۳)

روایتی است که از رسول الله صلی الله علیه وسلم نقل شده که فرمود: خداوند هفت سوره طوال را به جای تورات و سوره های مئین را به جای انجیل و سوره های مثنی را به جای زبور به من داد، و پروردگرم مرا با دادن سوره های مفصل فزونی بخشید. (جامع البیان فی تفسیر القرآن، جلد ۱، صفحه ۳۴) امام بخاری از ابن مسعود روایت کرده که در باره سوره های: بنی اسرائیل، کهف، مریم، طه، و الانبیاء گفت: «این سوره ها از سوره های کهن اول است، و از دیرینه ها هستند» سپس به هطمین ترتیب آنها را ذکر کرد. (ترجمه الإیتقان فی علوم القرآن، ج ۱، ص ۲۱۵)

خواننده محترم!

آیه آخر سوره کهف از خصوصیات خاصی خویش برخوردار می باشد. و آن اینکه که خواندن حرف «فا» در کلمه «وَلْيَتَلَطَّفْ» سوره کهف قبل از نیمه اول قرآن پایان می یابد و از آن پس، نیمه دوم قرآن آغاز می گردد.

ارتباط سوره کهف با سوره قبله:

خداوند متعال سوره بنی اسرائیل را با حمد و توحید و یادی از پیامبر خاتمه داد. و سوره کهف را نیز با حمد و توحید و وصف قرآن و پیامبر صلی الله علیه وسلم، آغاز میکند، تا ابتدای این سوره با پایان آن سوره، ارتباط داشته باشد. یهودیان، مشرکان مکه را وامی داشتند تا سه چیز را از پیامبر پرسند: روح، قصه ی اصحاب کهف و قصه ی ذوالقرنین، خداوند، سؤال اول را در مورد سوره ی أسراء عنوان فرمود و دو سؤال بعدی را در این سوره پاسخ داد.

در سوره ی اسراء میفرماید: «... فإذا جاء وعد الآخرة جئنا بكم لفيها»، [۱۰۴] و در سوره ی كهف به تفصیل میفرماید: «فإذا جاء وعد ربی جعله دكاء و كان وعد ربی حقا. و تركنا بعضهم يومئذ يموج فی بعض... تا للكافرين عرضا. [۹۸ تا ۱۰۰].

فضیلت سورة كهف:

در فضیلت این سوره در حدیث شریف آمده است: عن أبي سعيد الخدري عن النبي قال: «مَنْ قَرَأَ سُورَةَ الْكَهْفِ كَمَا أَنْزَلَتْ كَانَتْ لَهُ نُورًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ». ابوسعید خدری (رض) میگوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «هر کس سوره كهف را آنگونه که نازل شده است، بخواند برایش روز قیامت، تبدیل به یک نور میگردد» (روایت حاکم نیشابوری؛ و این حدیث صحیح لغیره می باشد). همچنان پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم بر قرائت سوره كهف بخصوص در روز جمعه تاکید بعمل آورده است، حاکم از ابوسعید خدری (رض) روایت میکند که پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «مَنْ قَرَأَ سُورَةَ الْكَهْفِ فِي يَوْمِ الْجُمُعَةِ أَضَاءَ لَهُ مِنَ النُّورِ مَا بَيْنَ الْجُمُعَتَيْنِ». ابوسعید خدری (رض) میفرماید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «هر کس، روز جمعه، سوره كهف را بخواند، میان دو جمعه برایش نورانی میگردد» (روایت حاکم نیشابوری و بیهقی؛ و این روایت صحیح می باشد چنانکه در صحیح ترغیب و ترهیب آمده است).

در حدیثی دیگری از: عن أبي سعيد الخدري قال: قال رسول الله: «من قرأ سورة الكهف يوم الجمعة أضاء له من النور ما بينه وبين البيت العتيق». ابوسعید خدری (رض) میگوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «هر کس، روز جمعه، سوره كهف را بخواند، حد فاصل میان او و خانه کعبه، نورانی میگردد» روایت بیهقی در الشعب، چنانکه در صحیح ترغیب و ترهیب و إرواء الغلیل آمده است.

فضیلت آیات اولیه سوره كهف:

عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ أَنَّ النَّبِيَّ قَالَ: «مَنْ حَفِظَ عَشْرَ آيَاتٍ مِنْ أَوَّلِ سُورَةِ الْكَهْفِ عُصِمَ مِنَ الدَّجَالِ (وفى لفظ) عُصِمَ مِنْ فِتْنَةِ الدَّجَالِ». أبو درداء (رض) میگوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «هر کس، ده آیه از اول سوره كهف، حفظ نماید از دجال، حفاظت میشود». و در لفظی آمده است که: «از فتنه دجال، حفاظت میشود». (صحیح مسلم).

عن أبي سعيد الخدري قال: قال رسول الله: «مَنْ قرأ عشر آيات من أولها ثم خرج الدجال لم يسلط عليه» (در اکثر مصادر حدیث حتی مستدرک حاکم که حدیث از آن نقل شده است، با لفظ: «من آخرها» وارد شده نه با لفظ: «من أولها») (ابو سعید خدری - رض) میگوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «هر کس، ده آیه از اول سوره كهف بخواند و بعد از آن، دجال ظهور کند، دجال نمیتواند براو پیروز شود.» (روایت حاکم نیشابوری؛ و این حدیث صحیح لغیره میباشد چنانکه در صحیح ترغیب و ترهیب آمده است. «هر کس ده آیه اول از سوره كهف را حفظ کند در روایت دیگری آمده است هر کس ده آیه اخیر از سوره كهف را بخواند در روایت دیگری آمده است هر کس ده آیه از سوره كهف را بخواند، از فتنه دجال ایمن می ماند».

سنت این است که انسان سوره «كهف» را در روز و شب جمعه تلاوت کند زیرا در حدیث شریف به روایت انس رضی الله عنه از رسول الله صلی الله علیه وسلم آمده است که فرمودند: «هر کس سوره كهف را در روز جمعه بخواند، این سوره فاصله هر دو جمعه را برای او از نور روشن می کند».

در روایتی دیگر آمده است: «هر کس كهف را در شب جمعه بخواند، این سوره بین او تا خانه كعبه را از نور روشن می کند».

استاد سید ابوالحسن ندوی رحمہ اللہ در کتابش «تأملات فی سوره الكهف» مینویسد:

«تمام این سوره کریمه را پیرو و پیرامون یک موضوع یافتیم که میتوانم عنوان آنرا بگذارم: (از ایمان تا مادیت)، من از این فتح بر خود بالیدم و با آن بعد دیگری از اعجاز قرآن کریم و نبوت محمد صلی الله علیه وسلم برایم روشن شد زیرا تا آن وقت نمیدانستم؛ کتابی که در قرن ششم مسیحی نازل شده است، میتواند تصویری روشن و راستین از مدنیت مادی قرن حاضر را ارائه کند».

شان نزول سوره کهف:

محمد بن اسحق در بیان سبب نزول این سوره کریمه از ابن عباس رضی الله عنه روایت میکند که فرمود: قریش نضر بن حارث و عقبه بن ابی معیط را نزد دانشمندان یهود در مدینه فرستاده و به آنان گفتند: از یهودیان درباره محمد سؤال کرده و اوصاف و سخنان وی را برایشان نقل کنید زیرا آنان اهل کتاب پیشین هستند و در باره انبیاء علیهم السلام چنان آگاهی ای دارند که ما از آن بی بهره ایم. آن دو به مدینه آمدند و موضوع را با دانشمندان یهود در میان گذاشتند، یهودیان به آنان گفتند: از محمد درباره سه چیز ذیل سؤال کنید پس اگر شما را از آنها خبر داد، او پیامبر مرسل است و در غیر آن او مردی مفتری و دروغگوست و خود دانید که با او چه می کنید:

۱- از او راجع به داستان جوانانی سؤال کنید که در عصرهای اولیه گذشته اند، پرسید که داستانشان چگونه بوده است؟ زیرا آنها داستان شگفتی دارند.

۲- از او راجع به مرد جهانگردی که مشرقها و مغربهای زمین را درنوردید پرسید که اخبار وی چگونه بوده است؟

۳- از او درباره روح پرسید که روح چیست؟ پس اگر به شما از این سه موضوع خبر داد، او به حق فرستاده خدا جل جلاله است.

نضر و عقبه به مکه برگشتند و به قریش گفتند: ای گروه قریش! در حقیقت برایتان چیزی آورده‌ایم که میان شما و محمد فیصله‌کن است. آنگاه سخنان یهود را با آنان در میان گذاشتند. رؤسای قریش بعد از شنیدن گزارش فرستادگان خود، نزد رسول الله صلی الله علیه وسلم آمدند و گفتند: ای محمد! ما را از این سه موضوع خبر ده! و آن سه سؤال را مطرح کردند. رسول الله صلی الله علیه وسلم بی آنکه استثنا کنند (یعنی ان شاء الله بگویند)، به آنان فرمودند: «فردا شما را از آنچه سؤال کردید، خبر می‌دهم».

قریش برگشتند اما رسول الله صلی الله علیه وسلم پانزده روز منتظر وحی باقی ماندند و خداوند متعال برایشان در این باره وحی نفرستاد، به علاوه جبرئیل علیه السلام نیز نزدشان نیامد تا آن که در مکه غلغله افتاد که: محمد به ما «فردا» را وعده داد و امروز پانزده روز از آن وعده‌اش گذشته و هیچ خبری هم از سوی وی نیست! رسول الله صلی الله علیه وسلم از معطلی وحی سخت اندوهناک شدند و سخنان مشرکان مکه برایشان دشوار آمد. سپس جبرئیل علیه السلام از سوی الله متعال عزوجل سورة «کهف» را برایشان فرود آورد که در آن، ضمن اینکه پروردگار متعال پیامبر خویش را از اندوهگین شدن بر کفر کفار برحذر می‌دارد، داستان جوانان کهف، داستان مرد گردشگر (ذوالقرنین) و داستان خضر و موسی علیهما السلام را نیز در آن بیان می‌کند و از روح هم که در سوره «اسراء» جواب داد.

ترجمه و تفسیر سوره الكهف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

به نام خدای بخشاینده و مهربان

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي أَنْزَلَ عَلَيَّ عَبْدِهِ الْكِتَابَ وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا ﴿١﴾

حمد و سپاس مخصوص خدایی است که بر بنده اش (محمد) کتاب (قرآن) را نازل کرد، و در آن هیچگونه کجی و انحراف نگذاشت. (۱)

مفسر محمد بن جریر طبری در تفسیر «جامع البیان فی تفسیر القرآن تفسیر طبری» مینویسد: این از باب مقدم و مؤخر است؛ یعنی کتاب را استوار و بدون کجی و کمبودی نازل کرده است؛ استوار و مستقیم است و خالی از اختلاف و تفاوت بوده و هیچ کجی و انحرافی در آن نیست. (تفسیر طبری ۱۹۰/۱۵).

«وَلَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا» «اعوجاج» یعنی انحراف و کجی.

«عَوَجٌ»: در مورد محسوسات و «عِوَجٌ» در غیر محسوسات مورد استعمال قرار میگیرد.

«لَمْ يَجْعَلْ لَهُ عِوَجًا»: هدف اینست که در قرآن ضدّ و نقیض معنوی، و اختلال و انحراف لفظی وجود ندارد.

نه در کتاب خدا اعوجاج است، نه در رسول او، نه از حقّ به باطل می گراید، نه از مفید به غیر مفید و نه از صحیح به فاسد.

خواننده گان گرامی!

در آیات متبرکه که (۱ الی ۸) مطالبی در مورد سپاس و ستایش خدای بزرگوار، قرآن و نقش آن در جامعه مورد بحث قرار گرفته است.

از نزول قرآن باید سپاس گزار بود:

همه ستایش‌ها خدایی راست که کتاب را یعنی: قرآن را «بر بنده و پیامبرش محمد صلی الله علیه وسلم گرامی داشت، و در آن هیچ‌گونه کجی‌ای ننهاد» بنابر این، در قرآن هیچ‌گونه تناقض و اختلافی در لفظ یا معنی وجود ندارد و در عین حال، هیچ چیز در آن خالی از حکمت نیست.

قرآن، نگهبان کتب آسمانی و در بردارنده تمام مصالح بندگان است. تناقض، اختلاف، افراط و تفریط در آن نیست، هم دعوت به قیام می‌کند، هم قیام به دعوت دارد.

قرآن عظیم الشان به عنوان کتاب آسمانی و معجزه جاوید پیامبر اسلام محمد صلی الله علیه وسلم، کتاب هدایت بشر به سر منزل مقصود است.

قرآن مجید کتابی که خداوند برای هدایت بشریت نازل فرموده و راهنمای رستگاری است. واقعاً هم انسان اگر یکبار با قرآن مانوس شود به یاد داشته باشید که در طول زندگی خویش از این کتاب آسمانی جدا و روی گران نخواهد شد.

قرآن برترین و ماندگارترین اثر آسمانی و جاودانه ترین پیامی است که خداوند برای هدایت بشر بر قلب شریفترین بنده خویش محمد ابن عبد الله صلی الله علیه وسلم نازل فرموده است.

یکی از راه‌های پی بردن به اخلاق نیک تلاوت قرآن و عمل به دستورات آن است و کسیکه به دنبال قرآن برود از بسیاری فضائل نیک دیگر نیز برخوردار می‌شود.

خداوند متعال، محتوا و معارف قرآن عظیم الشان را طوری تنظیم کرده که در طول تاریخ و در هر عصر و زمانی همه‌ی مردم بتوانند از معارف زلال و ناب آن بهره مند شوند.

مهمترین نقشی که قرآن مجید توانسته با آن عظمتش در زندگی ما داشته باشد ایجاد صبر در برابر سختی‌ها و مشکلاتی است که روزمره با آن مواجه می‌گردیم و چه بسیار موانعی که با حضور قرآن از سرراه برداشته شده اند.

قرآن مجید در برگیرنده هدایت و سعادت انسان در دنیا و آخرت می باشد و در تمام مراحل زندگی رهبر و راهنمای انسان به سوی کمال است این قرآن به راهی هدایت میکند که مستقیم ترین راه هاست... کسانی که با قرآن مانوسند به کمک قرآن حق را از باطل تشخیص میدهند.

قرآن مجید، انسان را به زندگی کردن با معیارهای و ارزشهای انسانی و اسلام دعوت می کند.

اگر کسی بخواهد به نحو حقیقت اسلام و انسان و جهان آشنا شود، چاره ای جز مراجعه به قران مجید ندارد. در این کتاب الهی، آنچه آمده هماهنگ با تمام شئون زندگی انسان و منطبق بر نظام احسن خلقت است. نقش قرآن در زندگی بشر در ابعاد مختلف فردی، اجتماعی، و حتی بین المللی، قابل دقت است. بناء بر ما است تا از نزول قرآن سپاسگزار باشیم و آنرا رهنمایی عمل خویش قرار دهیم.

فَيَمَّا لِيُنذِرَ بَأْسًا شَدِيدًا مِّن لَّدُنْهُ وَيُبَشِّرَ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا ﴿٢﴾

کتاب راست و درست، تا (کافران را) از عذاب سخت از جانب خود بترساند. و مؤمنانی را که کارهای شایسته انجام می دهند، مژده دهد که پاداش نیکویی برای آنهاست. (۲)

کتابی قیم:

یعنی: قرآن کتابی است راست و درست که در آن هیچ کجی و انحراف و میلی به سوی افراط و تفریط دیده نمی شود، و این کتاب تا قیامت، استوار و غیر قابل نسخ است.

«قِيَمًا»:

بمعنی معتدل آمده است. یعنی افراطی در تکالیف قرآن وجود ندارد تا سخت و طاقت فرسا باشد، و تفریطی در احکام قرآن نشده است تا سهل انگاری در چیزی شده باشد که برای سعادت انسان‌ها ضروری باشد. جاودانه و پابرجا پاسدار احکام الهی و حافظ اصول کتاب های آسمانی. قائم بر احکام دین و مصالح بندگان. «ترجمه معانی قرآن» مصطفی خرم دل) بصورت کل باید گفت که: قرآن مجید کتابی است که: در آن هیچگونه تعارض و تناقضی نیست بلکه استوار و محکم، تام، تمام و کامل و بی نقص است تا کفار را از عذاب نار و از کیفر یگانه قهار بیم داده و مؤمنان شایسته کار را به پاداشی نیکو و اجری بی بدیل در بهشت های پرناز و نعمت نوید بخشد.

طوریکه در آیه مبارکه با زیبای خاصی میفرماید: «وَيُبَشِّرُ الْمُؤْمِنِينَ الَّذِينَ يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ أَنَّ لَهُمْ أَجْرًا حَسَنًا. ۲» ایمان همراه با عمل صالح کارساز است. و عمل صالح باید استمرار داشته باشد.

مَا كَيْفَ فِيهِ أَبَدًا ﴿۳﴾

(همان بهشتی) که جاودانه در آن خواهند ماند. (۳)

در آیه مبارکه بوضاحت دریافتیم که: عمل دائم، پاداش دائم دارد. در آیه ی قبلی خواندیم که «يَعْمَلُونَ الصَّالِحَاتِ» نشانه دوام عمل بود و در این آیه مبارکه می خوانیم «مَا كَيْفَ» یعنی پاداش دائم می باشد.

«مَا كَيْفَ فِيهِ أَبَدًا» به معنی ماندگار. مقیمان.

از خصوصیات نعمت‌های الهی در آخرت، جاودانگی این نعمت‌ها است، یعنی مؤمنان در بهشت، درسرای خجسته و نعمت‌های شکفته و فراگیر، جاودان و ابدی، همیشه ماندگار و برقرار میشوند. قابل تذکر است که از فحوای این آیه در یافتیم که؛ در قیامت، دیگر مرگ و فنا وجود ندارد.

وَيُنذِرَ الَّذِينَ قَالُوا اتَّخَذَ اللَّهُ وَلَدًا ﴿٤﴾

و تا بترساند کسانی را که گفتند: خداوند فرزندی (برای خود) برگزیده است، بیم دهد. (۴)

شیخ ناصرالدین عبدالله بیضاوی در تفسیر «انوار التنزیل و اسرار التأویل مینویسد: برای نشان دادن بزرگی کفر آنان، آنها را ذکر کرده و تهدید را تکرار نموده است، اما نوع عذاب را ذکر نکرده؛ چون قبلاً از آن بحث شده و دیگر ضرورتی به آن دیده نمی‌شود. (تفسیر بیضاوی ۲/۲).

باید گفت: در این هیچ جای شکی نیست که: نسبت دادن فرزند به سوی الله سبحانه و تعالی، از زشت‌ترین انواع کفر است. و واضح است آن‌عه اشخاصی که فاقد ایمان باشند، و عقیده راسخ نداشته باشند، به خالق خویش نیز از تهمت بستن دریغ نمی‌ورزند.

فرزند داشتن برای الله:

با آنکه هشدار در آیهی قبل نیز آمده بود، اما به خاطر اهمیّت انحراف مشرکان در مورد فرزند گرفتن خدا، انذار تکرار شده است.

با توجه به آیات دیگر قرآن، اِتِّهَام فرزند داشتن خدا، تهمتی بزرگ و شایع میان مشرکان بوده است. مسیحیان هم «أب، ابن و روح القدس» (پدر - پسر و روح مقدس) می‌گفتند و مدعی بودند. یهودیان نیز «عزیر» را فرزند خدا

میدانستند و مشرکان، فرشتگان را دختران خدا قلمداد میکردند. در حالیکه این عقیده نه موافق با واقعیت است و نه منطبق به عقل.

مَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ وَلَا لِآبَائِهِمْ كَبِرَتْ كَلِمَةٌ تَخْرُجُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ إِنَّ يَقُولُونَ إِلَّا كَذِبًا ﴿٥﴾

نه ایشان به این سخن علم و آگاهی دارند و نه پدرانشان، سخن بزرگی از دهانشان بیرون میشود! آنان جز دروغ نمیگویند. (۵)

یعنی: خود و پیشینیانشان دلیل روشنی بر این امر که خدای سبحان فرزندی گرفته است ندارند بلکه پدرانشان در این پندار و گمان خویش، بر جهل و گمراهی قرار داشتند و فرزندان شان نیز از آنان تقلید کرده و همگی گمراه شدند.

واقعیت امر اینست که: جهل و نا آگاهی، بستر و منبع بسیاری از انحرافات را در انسانها تشکیل میدهد. بدین اساس عقاید باید بر بنیاد علم استوار باشد، طوریکه علماء از عقیده بدون علم انتقاد شدید به عمل آورده اند.

فَاعْلَمْ أَنكَ بِاخْتِئَابِ نَفْسِكَ عَلَى آثَارِهِمْ إِنَّ لَمْ يُؤْمِنُوا بِهَذَا الْحَدِيثِ أَسَفًا ﴿٦﴾

نزدیک است که اگر امت تو به این سخن (قرآن) ایمان نیاورند جان عزیزت را از شدت حزن و تأسف بر آنان هلاک سازی! (۶)

«بَاخِعٌ»: هلاک کننده. نابود کننده.

«أَسَفًا» «أسف»، مرحله‌ای شدیدتر و قویتری از حُزن را می گویند.

باید گفت که: دلسوزی، حسرت و تأسف بر گمراهی دیگران یک ارزش است و پیامبر بزرگوار اسلام محمد صلی الله علیه وسلم، دلسوزترین شخصی است در این بابت می باشد.

زعیم و رهبر باید در فکر اصلاح عقاید و اعمال مجتمع خویش بوده باشد و آنرا باید جداً تعقیب نماید. در آیه مبارکه میفرماید که: ای محمد! کار را بر خود آسان بگیر زیرا مأموریتی که تو برای انجام آن توظیف شده‌ای، فقط

ابلاغ رسالتی است که ما بر دوش تو نهاده‌ایم و تو هرگز به این مکلف نیستی که ایمان را در دل هایشان وارد کرده و خود را در حسرت خوردن بر کفرشان تلف گردانی.

این آیه مبارکه بخاطر تسلی خاطر پیامبر صلی الله علیه نازل گردیده است. اسباب نزول آیه ۶:

۶۹۰- ابن مردویه از ابن عباس (رض) روایت کرده است: عتبه و شیبه پسران ربیعہ ابو جهل بن هشام، نصر بن حارث، امیه بن خلف، عاصی بن وائل، اسود بن مطلب، ابوالبختری و جمع دیگری از قریش دور هم گرد آمده بودند. رسول الله صلی الله علیه وسلم (مخالفت‌ها و سرکشی‌های قومش را نسبت به خود و انکار و ناباوری‌های آنها را نسبت به کتاب خدا و نصایح پندآمیز و اندرزهای سودمند آن، مشاهده میکرد و بسیار غمگین و دل‌تنگ می شد و حرکات زشت آنها برایش دشوار و سنگین بود. پس خدا آیه «فَلَعَلَّكَ بَاخِعٌ نَفْسِكَ عَلَىٰ آثَارِهِمْ» را نازل کرد.

إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لِّهَا لِنَبْلُوَهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا ﴿۷﴾

مسلماً آنچه را که روی زمین است، [از درخت، نبات، حیوان، بروبحرو دیگر آثار] زینت زمین قرار دادیم تا آنان را آزمایش کنیم که کدام شان بهتر عمل میکنند! (۷)

همان‌طور که آسمان را به زیور ستارگان آراسته‌ایم، مسلماً همه‌ی آنچه که روی زمین است، باغها، گل‌ها، میوه‌ها، حیوانات، آبها، معادن، رنگ‌ها، بوها، و آنچه که به بشر اختراع، اکتشاف و ساختن آن را الهام کرده‌ایم؛ مانند تأسیسات، ساختمانها، البسه، کالاهای مصنوعی و غیره... را برای زمین «زینت» آنها زینت و آرایشی قرار دادیم.

زینت‌ها، وسیله‌ی آزمایش است. «زینةٌ لها لِنَبُلُوهُمْ» تا معلوم شود چه کسی فریفته شده و خود را می‌فروشد و چه کسی با قناعت و زهد و برخورد کریمانه، آنها را مقدمه‌ی عمل صالح قرار می‌دهد.

طوری‌که می‌فرماید: «لِنَبُلُوهُمْ أَيُّهُمْ أَحْسَنُ عَمَلًا» تا مردم را در آزمایش قرار بدهیم و معلوم شود که کدامیک در مقابل اوامر الهی مطیع‌تر و کدام یک عملش برای آخرتش نیکوتر است. البته معیار این شایستگی و برازندگی، اخلاص در عمل برای الله متعال و متابعت از پیامبر صلی الله علیه وسلم است. در ضمن می‌خواهم یادآور شوم که: زیبایی گل‌ها و بصورت کل زیبای طبیعت فنا پذیر است، ولی کار نیک و عمل صالح ماندگار است.

طوری‌که این فهم در حدیثی شریف آمده است: «در حقیقت دنیا شیرین و خرم است و همانا خداوند متعال جانشین کننده شما در آن می‌باشد پس می‌نگرد که چگونه عمل می‌کنید».

وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا جُرُزًا ﴿٨﴾

و ما (سرانجام) آنچه که روی زمین است، (صاف می‌کنیم) به خاکی هموار و بی گیاه (بیابانی خشک) تبدیل می‌کنیم. (۸)

«صعیداً»: روی زمین. سطح زمین.

«جرزاً»: زمین لخت و برهوتی که گیاهی در آن نباشد.

خداوند متعال، کلمه‌ی «لِنَبُلُوهُمْ» مربوط به مسئله‌ی آزمایش مردم را در میان دو کلمه‌ی «جَعَلْنَا» و «لَجَاعِلُونَ» قرارداد که یکی مربوط به سرسبزی زمین است و دیگری مربوط به بی گیاهی آن، تا اشاره باشد به اینکه آزمایش و امتحان مردم در لابلای سبزی و شادابی و خشکی و غم‌ها می‌باشد، اما آنچه مهم است عملکرد انسان و پیروزی اوست.

همچنان در آیه مبارکه به یک فهم عالی دیگری هم اشاره بعمل آمده آن اینکه: مانباید به زیبایی های ظاهری دنیا مغرور شویم، زیرا الله متعال همه را بعد از به پایان رسیدن عمر جهان، به خاکی بی گیاه تبدیل خواهد کرد که نه در آن زراعتی است و نه زینت و نه آرایشی.

امام قرطبی در تفسیر خویش مینویسد: این آیه برای تسلی خاطر پیامبر صلی الله علیه وسلم نازل شده است؛ یعنی ای محمد! به دنیا و دنیا داران اهمیت مده؛ چون ما آن را برای دنیا داران وسیله ی آزمایش قرار داده ایم؛ زیرا در بین آنان هستند اشخاصی که اندیشه را به کار میگیرند و ایمان می آورند و نیز هستند اشخاص و افرادی که راه کفر را در پیش میگیرند. بدون شک روز رستاخیز در پیش روی آنان قرار دارد، پس کفر آنان بر تو گران نیاید؛ زیرا آنها را مجازات خواهیم کرد. (تفسیر قرطبی ۱۰/۳۵۴).

داستان و قصه اصحاب کهف:

اولین داستان و قصه این سوره همانا قصه ی «اصحاب کهف» است که از ابتدا آیه نهم الی آیه ۱۲ این سوره، بطور مختصر و مؤجز و از آیه ۱۳ الی آیه ۲۶ این سوره این داستان آموزنده بطور تفصیلی به بیان گرفته شده است. بصورت کل طوریکه در فوق هم یاد آور شدیم؛ این داستان عبارت است از داستان فداکاری و از خود گذشتگی در راه عقیده و باور.

أَمْ حَسِبْتَ أَنَّ أَصْحَابَ الْكَهْفِ وَالرَّقِيمِ كَانُوا مِنْ آيَاتِنَا عَجَبًا ﴿٩﴾

آیا (گاهی) گمان کردی که اصحاب کهف (= غار) و رقیم (و لوحه ای که نام های آن جوانان خفته در غار در آن نوشته است) از جمله نشانه های شگفت انگیز ما بوده اند؟! (۹)

قصه اصحاب کهف:

در آیه مبارکه خداوند متعال به بیان داستان ذی عبرت و تأریخی اصحاب «کهف» می پردازد. گفتنی است که حکمت در وقوع رخداد «اصحاب کهف»،

رهنمودی علمی است برای انسانها به امکان وقوع رستاخیز بعد از مرگ و دادن این استنباط به آنان است که روز جزا و روز رستاخیز حق است. و با دقت واضح می دارد که زیبای دنیا در برابر آن قدر و بهایی ندارد. مجاهد گفته است: یعنی آیا می پنداری که قصه‌ی آنها عجیب‌ترین آیات میباشد؟ نه، در آیات ما بسی عجیب‌تر از آن موجود است. (زاد المسیر ۵/۱۰۸). «الْكَهْفِ»:

كهف: به معنی غاری در کوه را میگویند، فرق نمیکند که این غار کلان باشد و یا غار کوچک باشد.

«الرَّقِیمِ»: به معنی مرقوم و نوشته شده است. نام وادی یا قریه یا سنگ نوشته‌ای است که نام‌های اصحاب كهف در آن حک شده بود.

مفسر ابن کثیر ترجیحاً بر آن است که رقیم: همان سنگ نوشته (لوح) است. در مورد اینکه هدف از «رقیم» که در آیه ۹ سورة كهف ذکر از آن بعمل آمده است چیست؟ مفسران اختلاف نظر و نظریات مختلفی ارائه داشته اند. برخی از مفسران بدین عقیده اند که: «رقیم» نامی سرکی (راهی) است که: غار اصحاب كهف در آن موقعیت دارد، و یا آن کوهی است که غار در آن موقعیت دارد، برخی از مفسران بدین باوراند «الرَّقِیمِ» نام قریه است که: اصحاب كهف از آنجا خارج شدند. و یا نام سنگی است که قصه اصحاب كهف را بر آن نوشته‌اند، سپس آنرا به دروازه غار نصب نموده‌اند، و یا هم این لوحه در موزیم پادشاهان نهاده‌اند. و تعداد هم بدین باور اند که: رقیم کتابی است که در آن داستان اصحاب كهف تحریر گردیده است.

مفسر تفسیر معارف القران: علامه مفتی محمد شفیع عثمانی دیوبندی در تفسیر این آیه مبارکه می نویسد:

بعد از گذاشت سیصد (۳۰۰) سال یکی از جوانان اصحاب کهف بنام او یا «یملیحا» زمانیکه غرض آوردن نان به بازر رفته بود، وسکه در دست داشت که متعلق به دوران شاه «دقیانوس» بود، دوکاندار از دیدن این سکه تعجب کرد و برایش گفت که این سکه را از کجا بدست آورده اید. و این سکه مربوط چه زمانی است. سکه را به مغازه داران دیگری هم نشان داد، همه دوکانداران گفتند، این شخص به خزنه قدیمی دست یافته است، و از آنجا این سکه را بیرون آورده است، ولی او انکار کرد که خزانه ای دست نیافته ام، و از جای دیگری هم آنرا بدست نیاورده ام. در نهایت اهل بازار بعد از بگو و مگو او را دستگیر کرده، به دربار پادشاه شهر (بیدوسیسی) که مطابق بیان تفسیر مظهری پادشاه عادل و با خدا بود آوردند.

این پادشاه در خزانه شاهانه لوحی را هم دیده بود که اسامی اصحاب کهف و داستان فرار آن روی این لوحه تحریر یافته بود، برخی از مؤرخان بدین عقیده اند که این لوحه را همان شاه ظالم «دقیانوس» نوشته بود که ایشان مجرمان مشهوری هستند، باید نام و آدرس آنها محفوظ بماند، و باید دستگیر شوند. برخی از مؤرخان نوشته اند که در دربار حکومت «دقیانوس» اشخاصی مؤمن هم مشغول کار بودند که در دل، بت پرستی را قبیح می دانستند، واصحاب کهف را بر حق می پنداشتند، اما جرئت اظهار این رای را نداشتند، آنها این لوحه را بصورت یادگار، نوشته بودند، و نام این لوح «رقیم» است. که به سبب آن به اصحاب کهف، اصحاب رقیم نیز گفته شده است.

به همه حال پادشاه شهر (بیدوسیسی) که تا یک اندازه از این داستان باخبر بود، از جوان اصحاب کهف او یا «یملیحا» نسبت به احوال او تحقیق به عمل آورد، وبعد از استماع داستان یقین حاصل کرد که او یکی از آنهاست و گفت که من به درگاه خداوند دعا کرده بودم که خدا مرا به آنان فرصت ملاقاتی بدهند،

که در زمان «دقیانوس» برای نجات ایمان خویش گریخته بودند، پادشاه برا این مسرور شد، گفت شاید خداوند متعال دعای مرا اجابت نموده است، شاید در این، برای مردم حجتی باشد، تا بر حشر اجساد یقین پیدا کنند، چنین گفته به «یملیحا» گفت که مرا به غاری ببر که تو از آنجا آمده ای.

پادشان با جمعی زیادی از اهالی شهر به غار رسیدند، انگاه «یملیحا» گفت: تو قدری صبر کن تا که من جلوتر رفته رفقایم را از حقیقت امر آگاه سازم، که اکنون پادشاهی شخصی مسلمان و موحدی است و ملت هم مسلمان می باشند، و برای ملاقات شما آمده اند، چنین نباشد که قبل از آگاهی، شما در آنجا برسید و آنها تصور کنند، که پادشاه دشمن ما، بر ما هجوم آورده؛ طبق این برنامه «یملیحا» جلو رفته و رفقایش را کلاً از تمام احوال با خبر نمود، آنها با شنیدن آن خیلی خوشحال شدند، و با تعظیم از پادشاه استقبال نمودند، و سپس به سوی غار خویش برگشتند، و در بیشتر روایات آمده است، که وقتی «یملیحا» به رفقای خویش کل داستان را بیان نمود فوراً همه ی آنها وفات یافتند و نتوانستند با پادشاه ملاقات کنند. ولی مفسر مشهور جهان اسلام؛ ابو حیان در بحر محیط مینویسد که: اصحاب کهف پس از ملاقات با پادشاه و اهالی شهر گفتند که: اکنون ما از شما اجازه می خواهیم، و به داخل غار رفتند و در عین همان زمان خدا بر آنها مرگ را طاری فرمود، و وفات یافتند. والله أعلم بحقیقه الحال.

غار أصحاب کهف در کجا است؟

مؤرخان در این مورد که غار أصحاب کهف در کجا موقعیت دارد، هم دارای، اختلاف رأی و اختلاف نظر می باشند؛ تعداد از این مؤرخان بدین باورند که این غار در وادی ای نزدیک عقبه جنوب فلسطین موقعیت دارد. (فکر میکنم صحیحترین روایت هم همین است که این غار در کشور فعلی اردن نزدیک وادی عقبه جنوب فلسطین موقعیت دارد.)

برخی از مؤرخان بدین باور اند که غار أصحاب کهف در نینوا از سرزمین موصل که در شمال عراق واقع است. بعضی میگویند: این غار در جنوب ترکیه در محلی به نام طرسوس از بلاد روم سابق واقع شده است. البته همه این اقوال نیازمند دلیل اند. پس بهتر است بگوییم: خداوند متعال خود به مکان آن غار داناتر است و اگر در تعیین مکان آن مصلحتی دینی نهفته میبود، بصورت قطع حق تعالی و پیامبرش ما را به آن راهنمایی میکردند چنانکه در حدیث شریف آمده است: «هیچ چیز از آنچه که شما را به بهشت نزدیک می کند و از دوزخ دور می گرداند باقی نگذاشتم مگر این که از آن آگاهتان کردم». یادآوری ضروری:

داستان اصحاب کهف، بعد از زمان حضرت عیسی علیه السلام و قبل از بعثت پیامبر اسلام و در سرزمین روم و شهر افسوس به وقوع پیوسته است، و طاغوت این داستان دقیانوس نام داشته است. به همه حال طوریکه که گفتیم، این داستان وقصه درس عبرتی است، برای ما انسانها است که از آن باید درس بیاموزیم، درس هجرت و پایمردی و مقاومت و امداد های الهی است و نباید کاری به مکان و زمان و تعداد و سایر ملاحظات داستان داشته باشیم.

یادداشت خوارزمی در مورد محل اصحاب کهف:

خوارزمی ریاضی دان، منجم و ستاره شناس معروف متولد (۲۳۹-۱۵۹ خورشیدی) در زمان الواثق بالله عباسی به همراه سلّام مترجم، یک بار برای یافتن سدّ ذوالقرنین و تهیه گزارش از دیار یاجوج و ماجوج راهی سفری شگفت انگیز میشود؛ سفری که با خوابی که واثق می بیند جرقه می خورد و محمد بن احمد مقدّسی شرح آنرا در کتاب «احسن التقاسیم فی معرفة الاقالیم» آورده است. (برای آگاهی بیشتر مراجع شود به «احسن التقاسیم فی معرفة

الاقالیم؛ محمد بن احمد مقدسی؛ ترجمه علی نقی منزوی؛ تهران: کومش؛ ۱۳۶۱؛ ج ۲، ص ۵۳۱ به بعد.)

به جز این سفر، خوارزمی گویا یک بار نیز برای تهیه گزارش از غار اصحاب کهف بار سفر بسته بوده است. علی بن حسین مسعودی، مورخ و جغرافیادان نامدار سده چهارم هجری در کتاب «مروج الذهب و معادن الجواهر» آورده است که احمد بن طیب بن مروان سرخسی که شاگرد یعقوب بن اسحاق کندی بوده، از «محمد بن موسی منجم نقل کرده که وقتی الواثق بالله او را از سُرَّ مَنْ رَأَى (یعنی همان شهر سامرا، پایتخت عباسیان) به دیار روم فرستاده بود، در آنجا محل اصحاب رقیم را که محلی معروف به حارمی است، دیده بود. (مروج الذهب و معادن الجواهر)؛ علی بن حسین مسعودی؛ ترجمه ابوالقاسم پاینده؛ تهران: علمی و فرهنگی؛ ج ۱، ص ۳۰۷.

باز دید خوارزمی از غار اصحاب کهف:

شرح سفر خوارزمی به روم برای یافتن غار اصحاب کهف در برخی از منابع، از جمله «المسالك والممالك» ابن خردادبه و نیز «معجم البلدان» یاقوت حموی بغدادی، آمده است. یاقوت در کتاب خویش، هنگام توضیح «رقیم»، ضمن اشاره به اینکه این نام در قرآن کریم (آیه ۹ کهف) آمده است، توضیح میدهد که «در پیرامون شام، نزدیک بلقا جایگاهی به نام رقیم است که پندارند جایگاه اهل کهف بوده است. لیکن درست آن است که اصحاب کهف در سرزمین روم بوده‌اند.» (معجم البلدان)؛ یاقوت حموی؛ ترجمه علی نقی منزوی؛ تهران: پژوهشگاه سازمان میراث فرهنگی؛ ۱۳۸۳؛ ج ۲، ص ۵۴۱.

یاقوت در ادامه به روایت‌های گوناگون درباره اینکه رقیم چیست؟ پرداخته و آورده که برخی آن را نام لوحی سربی می‌دانند که نام اصحاب کهف و سبب فرارشان بر آن درج شده بوده؛ و برخی آن را نام دهی که محل زندگی شان

بوده، دانسته‌اند و گروهی نیز معتقدند که رقیم نام آن کوه است که غارِ اصحابِ کَهِف در آن واقع شده بوده است. وی همچنین به روایتی از ابن عباس (رض) اشاره کرده که در آن، شمار یاران غار، هفت نفر؛ نام سگشان، «قطمیر»؛ نام پادشاه ظالم و شهری که از آن گریخته بودند، «دقیانوس» و «أفسوس» و نام روستایشان، «رس» و نام غارشان «رقیم» ذکر شده است. با این همه، صاحب «معجم البلدان» خود معتقد است که «آن غار که اصحاب کَهِف در آن بودند، میان عموریّه و نیقیه بوده است و از آنجا تا طرطوس ده یا یازده روز راه است. (عموریه و نیقیه نام مناطقی در روم شرقی بوده و طرطوس نیز شهری بوده است در شام).

پس از این توضیح‌ها در باره «رقیم»، بهتر است شرح کاملی را که یاقوت حموی از سفر خوارزمی برای یافتن غار اصحاب کَهِف ثبت کرده است، با هم بخوانیم. ماجرای آن سفر، از این قرار است:

«واثق خلیفه، محمد پسر موسی منجم خوارزمی را به کشور روم فرستاد تا از داستان اصحاب کَهِف و رقیم معلومات حاصل کند. او میفرماید: چون به کشور روم رسیدیم، کوهی کوچک دیدیم که قاعده آن کمتر از هزار ذراع بود. (ذراع واحد اندازه گیری طول است و به اندازه تقریبی نوک آرنج تا سر انگشتان دست (برابر با حدود ۵۰ سانتی متر) اطلاق می شده (رک: لغت‌نامه دهخدا. «ذراع»). و غاری در زیر زمین داشت که چون داخل شوند، به اندازه سیصد گام فرو شوند (داخل شوند) و در آنجا به رواق‌هایی می رسند که در آن ستون‌های تراشیده و در آنها چندین خانه بلند پایه هست که اندازه درگاه آن، یک قامت انسان و دارای دری از سنگ و درون آن مردگانی چند بودند که مردی از ایشان نگهبانی میکرد.

سپس دانستیم که ایشان از نزدیک شدن به ما پرهیز دارند و میگویند کسی که دستش به ما بساید، مریض می شود؛ و این برای فریب دادن ما بود تا به درآمد خود بیفزایند. من گفتم بگذار تا من دست بزنم و زیان آن بر خودم باشد. پس با یکی از بندگانم با دشواری به بالای غار رفتیم و ایشان را دیدیم که موهای بدنشان بیرون آمده و تن ایشان را با داروهای صبر تلخ و کافور آلوده‌اند.

پوست‌های ایشان به استخوان چسبیده؛ من دست خود را بر سینه یکی از ایشان مالیدم و زبری موی او و زبری پوشاک او را دریافتم. پس نگهبان ایشان خوراکی برای ما بیاورد و از ما خواست تا آن را بخوریم، ولی ما با چشیدن مزه آن به تهوع آمدم؛ و گویا این خبیث میخواست ما را به هلاکت رسانده، یا برخی از ما را بکشد تا دروغ‌هایی را که به نزد پادشاه گفته بود، ثابت نماید؛ و برای شاه چنین وانمود کند که اصحاب رقیم با ما چنین کرده‌اند و ادعاهای پوچ خود را نزد شاه درست جلوه دهد.

گفتیم ما گمان میکردیم شما اشخاص زنده به ما نشان خواهید داد، درحالی‌که ایشان [یعنی خفتگان غار] چنین نیستند. ما از آنجا بیرون آمدم و برگشتیم «..(معجم البلدان)؛ یاقوت حموی؛ ترجمه علی نقی منزوی؛ تهران: پژوهشگاه سازمان میراث فرهنگی؛ ۱۳۸۳؛ ج ۲، ص ۵۴۱».

موقعیت غار اصحاب کهف:

بر اساس آنچه یاقوت حموی از خوارزمی در باره باز دیدش از غار اصحاب کهف در حوالی عموریه نقل کرده، معلوم می شود که اشخاص آن محل را موقعیتی برای کسب منفعت کرده بوده‌اند و چه بسا آن پیکرهای خشک شده را هم خودشان در آن محل قرار داده بوده‌اند؛ والله اعلم بالصواب.

اما حال که سخن از غار اصحاب کهف است، خالی از لطف نیست که از دیگر مکان‌هایی که برای این غار نام برده‌اند نیز یاد شود.

غار اصحاب كهف در اردن:

افزون بر «بلقا» در شام که پیش‌تر از آن یاد شد و نیز غاری در قسطنطنیه که در کوهی سرخ واقع بوده و یاقوت از آن نیز یاد کرده. (معجم البلدان؛ یاقوت حموی؛ ترجمه علی‌نقی منزوی؛ تهران: پژوهشگاه سازمان میراث فرهنگی؛ ۱۳۸۳؛ ج ۲، ص ۵۴۱).

مؤلف کتاب «باستان‌شناسی و جغرافیای تاریخی قصص قرآن»، شش ناحیه که غارهای موجود در آنها را همان غار اصحاب كهف دانسته‌اند، چنین برشمرده است:

- ۱- غار «افسوس» در شهر افسون از شهرهای قدیمی یونان که اکنون در شصت کیلومتری از میر ترکیه است.
- ۲- غار «کوه قاسیون» نزدیک صالحیه دمشق. (قابل تذکر است که من نویسنده تفسیر احمد در سالهای ۱۹۸۹م از غار معروف اصحاب كهف در جبل قاسیون شهر دمشق کشور سوریه که به سمت بازار و محل بنام صالحیه موقعیت دارد بازدید نموده‌ام. امین‌الدین سعیدی)
- ۳- غار «بترا»، از شهرهای فلسطین.
- ۴- غار کشف شده در اسکاندیناوی.
- ۵- غار کشف شده در هشت کیلومتری عمان، پایتخت اردن، در روستای رقیم.
- ۶- غار اصحاب كهف در اندلس. (رک: «باستان‌شناسی و جغرافیای تاریخی قصص قرآن»؛ عبدالکریم بی‌آزار شیرازی؛ تهران: دفتر نشر فرهنگ اسلامی؛ ۱۳۹۳؛ ص ۱۱۶).

از میان این همه اما طبق نظر مؤلف کتاب اخیر که برآمده از تحقیقات باستان‌شناسان است، غاری که در اردن کشف شده، بیش از همه محتمل است که همان غار اصحاب كهف بوده باشد. از جمله دلایلی که وی برای افزونی این

احتمال برشمرده، یکی این است که در این غار، هشت جمجمه پیدا شده که یکی از آنها به جمجمه سگ شباهت دارد. حال آنکه طبق اشاره قرآن کریم، کسی جز خداوند از تعداد اصحاب کهف آگاه نیست و البته یکی از اعدادی که برای حدسیات مردم در باره تعداد آنان آمده، همین هفت مرد و یک سگ است. (سوره مبارک کهف، آیه ۲۲).

دیگر اینکه، در پیشروی غار آثار مسجدی کشف شده که بر کتیبه آن به خط کوفی نوشته شده است که این مسجد در سال ۱۰۷ هجری تجدید بنا شده است؛ و به باور استاد بی آزار شیرازی، همین می تواند حاکی از وجود معبدی قدیمی در آنجا بوده باشد؛ به ویژه اینکه قرآن کریم در آیه ۲۱ سوره مبارک کهف از قصد مردمان برای ساخت مسجد یا عبادت گاهی در آنجا حکایت کرده است. (برای آگاهی کامل رک: «باستان شناسی و جغرافیای تاریخی قصص قرآن»؛ عبدالکریم بی آزار شیرازی؛ تهران: دفتر نشر فرهنگ اسلامی؛ ۱۳۹۳؛ ص ۱۹۶ و ۱۹۷).

چگونگی داستان اصحاب کهف در قرآن:

آنچه از قرآن عظیم الشان در خصوص این داستان استفاده میشود این است که پیامبر گرامی خود را مخاطب میسازد که (با مردم در باره این داستان مجادله مکن مگر مجادله ای ظاهری و یا روشن) و از احدی از ایشان حقیقت مطلب را مپرس.

اصحاب کهف و رقیم جوانمردانی بودند که در جامعه ای مشرک که جز بتها را نمی پرستیدند، نشو و نما نمودند. چیزی نمی گذرد که دین توحید محرمانه در آن جامعه راه پیدا میکند، و این جوانمردان بدان ایمان می آورند. مردم آنها را به باد انکار و اعتراض میگیرند، و در مقام تشدید و تضییق برایشان و فتنه و عذاب آنان برمی آیند، و بر عبادت بتها و ترک دین توحید مجبورشان میکنند.

وهر که به ملت آنان می‌گروید از او دست برمی‌داشتند و هر که بر دین توحید و مخالفت کیش ایشان اصرار می‌ورزید او را به بدترین وجهی به قتل می‌رساندند. قهرمانان این داستان اشخاصی بودند که با بصیرت به خدا ایمان آوردند، خدا هم هدایتشان را زیاده‌تر کرد، و معرفت و حکمت بر آنان افاضه فرمود، و با آن نوری که به ایشان داده بود پیش پایشان را روشن نمود، و ایمان را بادلهای آنان گره زد، در نتیجه جز از خدا از هیچ چیز دیگری باک نداشتند. و از آینده حساب شده ای که هر کس دیگری را به وحشت می‌انداخت نه راسیدند، لذا آنچه صلاح خود دیدند بدون هیچ واژه ای انجام دادند. آنان فکر کردند اگر در میان اجتماع بمانند جز این چاره ای نخواهند داشت که با سیره اهل شهر سلوک نموده حتی یک کلمه از حق به زبان نیاورند. و از اینکه مذهب شرک باطل است چیزی نگویند، و به شریعت حق نگروند. و تشخیص دادند که باید بر دین توحید بمانند و علیه شرک قیام نموده از مردم کناره گیری کنند، زیرا اگر چنین کنند و به غاری پناهنده شوند بالاخره خدا راه نجاتی پیش پایشان می‌گذارد. با چنین یقینی قیام نموده در رد گفته های قوم و اقتراح و تحکمشان گفتند: «ربنا رب السموات و الارض لن ندعو من دونه الها لقد قلنا اذا شططا هولاء قومنا اتخذوا من دونه الهة لو لا ياتون عليهم بسلطان بين فمنا اظلم ممن افترى على الله كذبا» آنگاه پیشنهاد پناه بردن به غار را پیش کشیده گفتند: «و اذا اعتزلتموهم و ما يعبدون الا الله فاووا الى الكهف ينشر لكم ربكم من رحمة و يهيىء لكم من امركم مرفقا»

آنگاه داخل شده، در گوشه ای از آن قرار گرفتند، درحالیکه سگشان دو دست خود را دم در غار گسترده بود. و چون به فراست فهمیده بودند که خدا نجاتشان خواهد داد این چنین عرض کردند: «بار الها تو در حق ما به لطف خاص خود رحمتی عطاء فرما و برای ما وسیله رشد و هدایت کامل مهیا ساز.»

پس خداوند متعال دعایشان را مستجاب نمود و سالهایی چند خواب را بر آنها مسلط کرد، در حالیکه سگشان نیز همراهشان بود. آنها در غار سیصد سال و نه سال زیادتر درنگ کردند. و گردش آفتاب را چنان مشاهده کنی که هنگام طلوع از سمت راست غار آنها بر کنار و هنگام غروب نیز از جانب چپ ایشان به دور می گردید و آنها کاملاً از حرارت آفتاب در آسایش بودند و آنها را بیدار پنداشتی و حال آنکه در خواب بودند و ما آنها را به پهلوئی راست و چپ میگردانیدیم و سگ آنها دو دست بر در آن غار گسترده داشت و اگر کسی بر حال ایشان مطلع میشد از آنها می گریخت و از هیبت و عظمت آنان بسیار هراسان می گردید.

پس از آن روزگاری طولانی که سیصد و نه سال هجری باشد دو باره ایشان را سر جای خودشان در غار زنده کرد تا بفهماند چگونه میتواند از دشمنان محفوظشان بدارد.

ابن عطیه می گوید: «مراد؛ مدت بعد از آگاهی بر احوالشان تا زمان حضرت محمد صلی الله علیه و سلم، یا زمان بیدار شدنشان تا هنگام مرگشان است». اما زجاج میگوید: «مراد؛ مدت درنگ کردنشان در غار است که ۳۰۰ سال شمسی و ۳۰۹ سال قمری بود زیرا هر سیصد سال شمسی، سیصدونه سال قمری میشود، چون تفاوت میان هر صد سال قمری با صد سال شمسی، سه سال است و به همین جهت هم پروردگار عزوجل فرمود: سیصدسال درنگ کردند و نه سال هم بر آن افزودند»

لاجرم همگی از خواب برخاسته به محضی که چشمشان را باز کردند آفتاب را دیدند که جایش تغییر کرده بود، مثلاً اگر در هنگام خواب از فلان طرف غار میتابید حالا از طرف دیگرش میتابد، البته این در نظر ابتدائی بود که هنوز از خستگی خواب اثری در بدنها و دیدگان باقی بود. یکی از ایشان پرسید: رفقا

چقدر خواهید دید؟ گفتند: یک روز یا بعضی از یک روز. و این را از همان عوض شدن جای خورشید حدس زدند. تردیدشان هم از این جهت بود که از عوض شدن تابش خورشید نتوانستند یک طرف تعیین کنند. عده ای دیگر گفتند: (ربکم أعلم بما لبثتم) و سپس اضافه کرد (فابعثوا أحدکم بورقکم هذه الی المدینة فلینظر أیها أزرکی طعاما فلیاتکم برزق منه) (که بسیار گرسنه اید، (ولیتلطف) (رعایت کنید شخصی که می فرستید در رفتن و برگشتن و خریدن طعام کمال لطف و احتیاط را به خرج دهد که احدی از سرنوشت شما خبردار نگردد، زیرا «انهم ان یظہروا علیکم یرجموکم» اگر بفهمند کجائید سنگسارتان میکنند) (او یعیدوکم فی ملتہم و لن تفلحوا اذا ابداء).

این جریان آغاز صحنه ای است که باید به فهمیدن مردم از سرنوشت آنان منتهی گردد، زیرا آن مردمی که این اصحاب کهف از میان آنان گریخته به غار پناهنده شدند به کلی منقرض گشته اند و دیگر اثری از آنان نیست.

خودشان و ملک و ملتشان نابود شده، و الان مردم دیگری در این شهر زندگی میکنند که دین توحید دارند و سلطنت و قدرت توحید بر قدرت سایر ادیان برتری دارد. اهل توحید و غیر اهل توحید با هم اختلافی به راه انداختند که چگونه آن را توجیه کنند. اهل توحید که معتقد به معاد بودند ایمانشان به معاد محکم تر شد، و مشرکین که منکر معاد بودند با دیدن این صحنه مشکل معاد برایشان حل شد، غرض خدای تعالی از برون انداختن راز اصحاب کهف هم همین بود.

وقتی فرستاده اصحاب کهف از میان رفقاییش بیرون آمد و داخل شهر شد تا به خیال خود از همشهری های خود که دیروز از میان آنان بیرون شده بود غذائی بخرد شهر دیگری دید که به کلی وضعش با شهر خودش متفاوت بود، و در همه عمرش چنین وضعی ندیده بود، علاوه مردمی را هم که دید غیر همشهری

هایش بودند. اوضاع و احوال نیز غیر آن اوضاعی بود که دیروز دیده بود. هر لحظه به حیرتش افزوده میشود، تا آنکه جلو دکانی رفت تا طعامی بخرد پول خود را به او داد که این را به من طعام بده - و این پول در این شهر پول رایج سیصد سال قبل بود - گفتگو و مشاجره بین دکاندار و خریدار در گرفت و مردم جمع شدند، و هر لحظه قضیه، روشن تر از پرده بیرون می افتاد، و میفهمیدند که این جوان از مردم سیصد سال قبل بوده و یکی از همان گمشده های آن عصر است که مردمی موحد بودند، و در جامعه مشرک زندگی میکردند، و به خاطر حفظ ایمان خود از وطن خود هجرت و از مردم خود گوشه گیری کردند، و در غاری رفته آنجا به خواب فرو رفتند، و گویا در این روزها خدا بیدارشان کرده و الان منتظر آن شخصند که برایشان طعام ببرد.

قضیه در شهر منتشر شد جمعیت انبوهی جمع شده به طرف غار هجوم بردند. جوان را هم همراه خود برده در آنجا بقیه نفرات را به چشم خود دیدند، و فهمیدند که این شخص راست میگفته، و این قضیه معجزه ای بوده که از ناحیه خدا صورت گرفته است.

اصحاب کهف پس از بیدار شدنشان زیاد زندگی نکردند، بلکه پس از کشف معجزه از دنیا رفتند و اینجا بود که اختلاف بین مردم در گرفت، موحدین با مشرکین شهر به جدال برخاستند. مشرکین گفتند: باید بالای غار ایشان بنیانی بسازیم و به این مسأله که چقدر خواب بوده اند کاری نداشته باشیم. و موحدین گفتند بالای غارشان مسجدی می سازیم.

إِذْ أَوْيَ الْفِتْيَةُ إِلَى الْكَهْفِ فَقَالُوا رَبَّنَا آتِنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً وَهَيِّئْ لَنَا مِنْ أَمْرِنَا رَشَدًا ﴿١٠﴾

(بیاد آور) آنگاه که آن جوانان به غار پناه بردند، پس گفتند: «پروردگارا! ما را از سوی خود رحمتی عطا کن، و راه نجاتی و هدایتی برایمان فراهم ساز.» (۱۰)

دعای اصحاب کهف:

نباید فراموش کرد که دعایی دارای تاثیر و موثریت واقع می گردد که با سعی، تلاش و حرکت همراه باشد. جوانان خدا پرست زمانیکه به غار پناه بردند دست به دعا برده و فرمودند: پروردگارا! به ما از جانب خود رحمتی بخش که بر ایمان پایدارمان گرداند و از شر انس و جن ما را محفوظ بگردان. و ما را در همه امور به راه استقامت و پایداری توفیق بخش، تا به طاعتت عمل کرده و از معصیت پرهیزیم و در نتیجه رشد یاب و راهیافته شویم، نه گمراه و سرخورده. باید یاد آور شد که: گریز از میان مردم در هنگام رویدادن فتنه‌ها، به خاطر حفظ دین خویش امری مشروع است طوریکه در حدیث شریف آمده است: «نزدیک است دورانی فرا برسد که بهترین مال یکی از شما، گوسفندانی چند باشد که آنها را به قله کوهها و جاهای ریزش باران برده و به این ترتیب، با دین خویش از فتنه‌ها می‌گریزد».

پس فقط در این حالت، یعنی حالت فتنه است که کناره‌گیری از مردم مشروع میباشد، نه در غیر آن از حالات زیرا با گوشه‌گیری از مردم، جمعه و جماعت‌ها از انسان فوت می‌شود.

در حدیث شریف آمده است: «مؤمنی که با مردم درمی‌آمیزد و بر آزارشان صبر میکند، بهتر از مؤمنی است که با آنان در نمی‌آمیزد و بر آزارشان صبر نمیکند».

علت فرار و پناه بردن اصحاب کهف به غار:

مفسران در مورد علت فرار و پناه بردن جوانان مؤمن به غار می‌نویسند: مردم آن دیار در خارج از شهر اجتماع سالیانه‌ای داشتند که طبق معمول در این اجتماع به پرستش بتان خویش مشغول می‌گردیدند، و در ضمن به رسم تبرک به بتان خویش حیوانات را برای آنها قربانی می‌کردند، و این دستور بود که

توسط پادشاه ظالم صادر گردیده بود. در این میان جوانان زمانیکه با سایر اهالی به ادای این مراسم رفتند، به بصیرت دیدند و دانستند که پرستش جز برای ذاتی که آفریننده آسمانها و زمین است، شایسته نیست آنگاه یکی یکی از قوم خویش بریده در مکانی جمع شدند و برای خود معبدی ساختند که در آن فقط خدای یگانه را می پرستیدند. پس قومشان به راز کارشان مطلع شدند، و شاه را از این عمل جوانان مطلع ساخت، شاه آنان را احضار کرد و حقیقت امر را از آنان پرسید، ایشان بی محابا حقیقت را گفتند و او را به سوی الله متعال دعوت کردند. ولی شاه ایمان نیاورد و تهدیدشان کرد و برای شان مهلتی تعیین نمود تا در آن مهلت به شرک برگردند. البته این مهلت از لطف خداوند متعال بود که فرصت گریختن را برای آنان آماده کرد. این جوانان از شهر فرار و در غاری مخفی گردیدند.

فَضَرَبْنَا عَلَيَّ آذَانِهِمْ فِي الْكَهْفِ سِنِينَ عَدَدًا ﴿١١﴾

پس (ما پرده های خواب را) در غار بر گوش هایشان زدیم، و سالها در (خواب سنگین) فرورفتند. (۱۱)

«فَضَرَبْنَا عَلَيَّ آذَانِهِمْ» مراد اینست که آنان را به خواب عمیقی فرو بردیم. یعنی: با خواب سنگینی که بر آنان چیره گردانیدیم، گوشهای شان را از شنیدن صداها مسدود کردیم؛ سال های متمادی در غار به خواب سنگینی فرورفتند.

ثُمَّ بَعَثْنَاهُمْ لِنَعْلَمَ أَيُّ الْحِزْبَيْنِ أَحْصَىٰ لِمَا لَبِثُوا أَمَدًا ﴿١٢﴾

سپس آنان را بیدار کردیم تا بدانیم که کدام یک از دو گروه، مدت خواب خود را (در غار) بهتر حساب کرده اند. (۱۲).

«بَعَثْنَاهُمْ»: ایشان را برانگیختیم. مراد از برانگیختن در اینجا بیدار کردن است و استعمال این کلمه، شاید اشاره باشد به این که خواب طولانی آنان همچون

مرگ و بیداری ایشان همچون رستاخیز پس از مرگ است. (تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن» دکتر مصطفی خرمدل).

در «تفسیر انوار القرآن» آمده است: یعنی: از آن خواب سنگین بیدارشان کردیم «تامعلوم بداریم که کدام یک از دو گروه» از مؤمنان و کافرانی که در مدت درنگشان در غار باهم اختلاف نظر داشتند «مدت درنگشان را شمارنده ترند» یعنی: مدت باقی ماندن شان را در حال خواب در غار، بهتر در ضبط و حساب می آورند.

در التسهیل آمده است: منظور از حزبین اصحاب کهف و اشخاصی است که خدا آنها را فرستاد تا آنان را ببینند. (التسهیل ۱۸۳/۲).

و امام مجاهد گفته است: مراد از دو حزب خود اصحاب کهف می باشند؛ چون وقتی بیدار شدند، در مورد مدت توقفشان در غار اختلاف پیدا کردند. بعضی میگفتند: یک روز یا کمتر از یک روز در غار مانده ایم و دیگران میگفتند: خدا بهتر میداند چه مدت است که در غار به سر میبریم. (حاشیه صاوی بر جلالین ۷/۳). قول اول از ابن عباس (رض) روایت شده است.

همچنان سایر مفسران مینویسند که: اینکه کدام گروه دقیق تر می شمارند، شاید اشاره به آیه ۱۹ همین سوره باشد که اصحاب کهف نسبت به مدت خواب و درنگ خود اختلاف داشتند.

خداوند متعال همه چیز را از آغاز می داند و بدان عالم است، بنابر این مراد از «لِنَعْلَمَ» یا این است که خدا به زبان مردم سخن گفته و یا اینکه آنچه را خدا می داند، تحقق بخشیده و به صحنه آورد.

خواننده محترم!

در چهار آیه فوقانی (آغاز از آیه ۹ الی ۱۲) داستان اصحاب کهف به طور مختصر بیان یافت. اکنون در آیات ذیل این داستان آموزنده به تفصیل بیان مییابد.

نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ إِنَّهُمْ فِتْيَةٌ آمَنُوا بِرَبِّهِمْ وَزِدْنَاَهُمْ هُدًى ﴿١٣﴾
 ما داستان آنان را به راستی و درستی برای تو حکایت می‌کنیم. آنها جوانانی بودند که به پروردگارشان ایمان آورده بودند، و ما بر هدایتشان افزودیم. (۱۳).
 «نَحْنُ نَقُصُّ عَلَيْكَ نَبَأَهُم بِالْحَقِّ» ای پیامبر! خداوند متعال تو را از قصه اصحاب غار به راستی و یقین و بدون کم و زیاد بر تو باز میکند. آنان جوانانی بودند که پروردگار خویش را به یگانگی خوانده و از وی اطاعت نمودند، و ما آنها را بر دین استوار کرده و یقین آنها را افزایش دادیم.

در آیه مبارکه به این حقیقت اشاره بعمل آمده است که: جوانان نسبت به بزرگسالانی و مردم سالخورده که در دین باطل غوطه ور شده‌اند، به سوی حق روی آورنده تر و به هدایت گراینده تر اند. بر این اساس بود که بیشتر اجابت کنندگان رسول الله صلی الله علیه وسلم هم طوریکه مفسر ابن کثیر نیز فرموده است: جوانان بودند، اما سالمندان و مردمان پیرقریش جز اندکی بر دین باطل‌شان باقی ماندند. البته این خود درسی بلیغ برای دعوت‌گران ما است. که در کار دعوتی و ارشادی خویش اهتمام و توجه خاصی خویش را به نسل جوان به عمل بیاورند و از نیرو و استعداد نسل جوان استفاده عظیمی و بهتری بعمل آرند. در ضمن باید گفت: بهره‌گیری از حقایق و عبرت‌های تاریخ، از روشهای تربیتی قرآن است. و نباید اشتباه کرد که: قصه‌های قرآن، حقیقت دارد و ساختگی یا آمیخته به اوهام و تحریف و اسرائیلات نمی‌باشد.

وَرَبَطْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ إِذْ قَامُوا فَقَالُوا رَبُّنَا رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَنْ نَدْعُوَ مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذًا شَطَطًا ﴿١٤﴾

و (ما) دل‌های آنها را [بایقین به حقایق] استوار گردانیدیم، هنگامی که قیام کردند، و گفتند: پروردگار ما، پروردگار آسمانها و زمین است، و ما هرگز غیر از او معبودی نمی‌پرستیم (اگرچنین کنیم) سخنی گزاف و بیهوده گفته ایم. (۱۴)

«رَبَطْنَا عَلَيَا قُلُوبِهِمْ»: دل هایشان را قدرت و شهامت بخشیدیم. و برای شان جرأت دادیم.

«أَلَنْ نَدْعُوَ»: به فریاد نمی خوانیم. پرستش نمی کنیم.

«شَطَطًا» شطط: غلو و تجاوز از حد در راه ناصواب و در بهتان و ناروا و دوری از حق است.

دیده میشود که: موحد واقعی، هیچ وقت هرگز و هرگز به سراغ شرک نمیرود، و نباید شخص مسلمان در برابر انحرافات جامعه، سکوت اختیار کند، طوریکه آرام نشستن برایش جایز نمیباشد باید قیام کرد، وایمان واقعی همراه باقیام است. شرک، انحراف بعید و فاحشی است که هرگز قابل عفو نمیباشد. طوریکه در آیه مبارکه دریافتیم که اصحاب کهف در مقابل پادشاه کافر و ظالم بنام «دقلدیانوس» یا «دقیانوس» که می خواستند مردم را به سوی پرستش طواغیت دعوت نمایند، قیام کردند و باتمام قوت و شهامت اعلام داشتند. خدای ما همان خالق آسمان ها و زمین است، نه بتها که تو ما را به عبادت آنها دعوت میکنی. «أَلَنْ نَدْعُوًا مِنْ دُونِهِ إِلَهًا» غیر او را شریک او قرار نمیدهیم، پس او یگانه و بی شریک است. هرگز جز او را پرستش نکرده و به هیچ صورت غیر وی را به یگانگی نمیخوانیم، اگر سخنی جز این بگوییم یقیناً در آنچه گفته ایم دروغ پرداخته، از راه صواب منحرف و از حق به بیراهه رفته ایم.

جوانانی که به پروردگار خویش ایمان داشتند:

قابل یادآوری است که جریان ورخداد این قصه، مربوط به روزگاران طولانی و صدها سال (پیش) بود. با این وصف در طول تاریخ و در مبارزه‌ی مداوم بین ایمان و کفر این داستان به شیوه‌های مختلف بیان شده است. اما گذشته از همه چیز این امر به روشنی بیانگر قدرت بی‌انتهای پروردگار است و میان معجزه‌ی

الهی در دنیای بشری و حقیقت زنده کردن انسان‌ها در روز رستاخیز و حضور در محضر پروردگار ارتباط ایجاد می‌کند.

در یکی از شهرها که مردمان آن همگی اهل ایمان و اطاعت و فرمان برداری از همدیگر پیشی می‌گرفتند، کم‌کم نشانه‌های انحراف از راه مستقیم پدیدار گشت. بازار شیطان رونق گرفت و مردم از دستور پروردگار سرپیچی کردند و عوامل گمراهی آشکار شد. این در حالی بود که حاکم آن شهر خود سرکرده‌ی کافران و گناه کاران بود. او در گناه و سرپیچی از دستورات پروردگار غرق شده بود. به این ترتیب وزیران و اطرافیانش نیز به همین شکل بودند. این بود که فساد عمومیت یافت و جهل و نادانی و ظلم و ستم همه‌ی جامعه را فرا گرفت. تصویر و مجسمه‌های زیادی از جمله بت‌ها که از سنگ و چوب ساخته شده بودند، در گوشه و کنار شهر برافراشته شده و نصب گردیدند، شیطان بر همه‌جا حکم فرما شد و صدای ایمان برای مدت‌ها خاموش گشت. در این میان تنها عده‌ی اندکی از مردم این شهر برایمان خود به حق پابرجا مانده بودند و شیطان نتوانسته بود آنها را فریب دهد و در دریای گمراهی غرق نشده بودند. در میان این عده مجموعه‌ای در خود احساس جرأت و شهامت کردند گرد و غبار تنبلی را از خود زدودند. به یاری خدا به پا خاستند و در مقابل باطل ایستادند. خداوند نیز آنان را در پناه خود گرفت و یاری کرد پس بر هدایتشان افزود و چشم حق بینشان را به نور خود بیناتر نمود و از جانب خود، آنان را تأیید فرمود.

ارتباطات قلبی مؤمنان:

هنگامی که در مقابل ظلم و ستم و کفر قیام کردند، از هیچکس و هیچ چیزی و از سختی‌های راه لحظه‌ای به خود تردید نکردند؛ چون دل‌هایشان با خداوند مرتبط بود و در هر لحظه و هر جا از او نیرو و قوت می‌گرفتند و آشکارا و بی

پروا ایمانشان را ظاهر کردند و گفتند: «رَبُّنَا رَبُّ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ» [الکھف: ۱۴]. (... گفتند: پروردگار ما، پروردگار آسمانها و زمین است...). نه بتها و مجسمهها و شکلها و پیکرههایی که از سنگ و چوب ساخته شده است (شایستهی تعظیم و تسلیم شدن نیست). ای قوم ما! به راستی شما در گمراهی آشکاری هستید. مادر مقابل ستم سرفرود نمی آوریم و تسلیم انحراف نمیشویم. و در آن زمان در مقابل دکتاتور و فرعون عصر خویش با قوت و صلابت اعلان داشتند: «لَنْ نَدْعُوَ مِنْ دُونِهِ إِلَهًا لَقَدْ قُلْنَا إِذَا شَطَطْنَا ۖ» [الکھف: ۱۴]. (... هرگز جز برای خدا سجده نمیکنیم). (اگرچنین کنیم و کسی را جز او معبود بدانیم) در این صورت سخنی (گزاف) و دور از حق گفته ایم».

شجاعانه و بی پروا صدای حق و حقیقت را به همه جا و همه کس در بازارها و اجتماعات مردم میگفتند و پیامشان را بدون خوف و حراس به همه جا میرساندند.

بر خورد حکام در برابر جوانان مؤمن:

مسئولین امور دیدند که: اگر این جوانمردان بخواهند به دعوت خود، که دعوت به حق است، ادامه دهند و بخواهند که عقیدهی مردم را اصلاح نمایند، زمین زیرپای حاکم ستمگر به لرزه خواهد افتاد و تاج و تخت و حکومتش به خطر می افتد. بناءً با تمام قوت در مقابل ایشان ایستاد و در سر راه شان کمین کرد. آنها را تهدید کرد که اگر دست از دعوتشان به سوی حق برندارند، زندگی و معاش آنان را به خطر خواهد انداخت.

هُؤُلَاءِ قَوْمُنَا اتَّخَذُوا مِنْ دُونِهِ آلِهَةً لَوْلَا يَأْتُونَ عَلَيْهِمْ بِسُلْطَانٍ بَيِّنٍ فَمَنْ أَظْلَمُ
مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا ﴿١٥﴾

این قوم [نادان و بی منطق] ما، معبودهای جز خدا انتخاب کرده اند، چرا دلیل آشکاری بر حقانیت (بر این معبودان) نمی آورند؟! چه کسی ستمکارتر است از آن کسیکه بر الله دروغ ببندد؟! (۱۵)

بی تفاوتی نسبت به گمراهی و انحراف دیگران، ممنوع است. در آیه مبارکه دریافتیم که: اصحاب کهف، از انحراف قوم خود سخت ناراحت و خفه بودند. هدف از به کارگیری «لولا» ناتوان نشان دادن آنها می باشد. یعنی میخواهند بگویند: آنها نمیتوانند دلیلی روشن بر پرستش بت ها بیاورند پس آنها به خدا دروغ می بندند.

خواننده محترم!

شهید سید قطب در تفسیر خویش فی ظلال القرآن مینویسد: «تا اینجا موقف و وضع جوانان، روشن و صریح و قطعی و بدون شبهه و تردید به نظر می آید. آنها در جسم نیرومند و قوی و فولادین بودند، در ایمان راسخ و در تنفرشان از اعمال قوم خود استوار بودند، هر دو راه هویدا و مشخص بود، راهی برای کنار آمدن و سازش نمانده بود. فرار به منظور نجات عقیده لازم و ضروری بود. جمعی بودند در محیطی شرک آلود راه هدایت را یافته بودند، در چنین محیطی زندگی برای آنان میسر نبود. آنها خود را علنی و برملا کرده بودند و نیز توانایی مدارا با قوم را نداشتند که به عنوان تقیه خدایان آنها را پرستش کنند و عبادت خود را مخفی بدارند. راجح این است که کارشان برملا شده بود. و جز فرار چاره ای نداشتند و راهی نبود آن را بگیرند. می بایست با دین خود به سوی خدا فرار کنند و غار را بر زینت دنیا ترجیح دهند. تصمیم خود را گرفته بودند و با هم بحث و گفتگو کرده سپس به غار تنگ و تاریک پناه بردند. در آنجا از رحمت خدا برخوردار شده و آسودند، غار را وسیع و گسترده یافتند و رحمت خدا بر آنان سایه انداخت و نرمش و رفاه و آسایش شامل حالشان گشت.» (فی الظلال القرآن ۱۳/۱۵).

وَإِذِ اعْتَرَلْتُمُوهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ إِلَّا اللَّهَ فَأَوْوَا إِلَيَّ الْكَهْفِ يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ وَيَهَيِّئْ لَكُمْ مِنْ أَمْرِكُمْ مِرْفَقًا ﴿١٦﴾

و(به آنها گفتیم): هنگامی که از آنها و آنچه را جز خدا میپرستند؛ کناره گیری کردید، پس به غار پناه برید، که پروردگارتان نعمتش را بر شما میگستراند، و راه آسایش و نجات از این امر را برای شما فراهم می سازد. (۱۶) «مِرْفَقًا» اسباب زندگی.

موحد واقعی، هم بت ها را رها میکند، و هم از بت پرستان جدای خویش را اعلان میدارد. باید به تمام قوت گفته شود: اگر حالتی در زندگی پیش آید که موحدین و خدا پرستان از سوی مشرکان در معرض تهدید و خطر جانی واقع گردد، پس باید گفت که: غارنشینی در فضای توحید، بهتر از شهرنشینی در فضای شرک است. «فَأَوْوَا إِلَيَّ الْكَهْفِ» در تاریخ انبیاء دیده میشود که: حضرت یوسف علیه السلام نیز زندان را بر قصر پادشاهی ترجیح داد و گفت: «رَبِّ السِّجْنِ أَحَبُّ إِلَيَّ» (یوسف، ۳۳). خوانندگان گرامی!

در این داستان قصه جوانانی را میخوانیم که: از قوم خود کناره گیری و دوری میجویند، از خانه و کاشانه خود مهاجرت میکنند. به ترک اهل و دیار خویش می پردازند. از زیب و زینت زمین و متاع و کالای زندگی دست میکشند. اینان کسانی اند که به غار تنگ، زمخت و تاریک پناهنده می شوند. اینان رحمت و لطف خدا را میجویند و می بویند. احساس میکنند که این رحمت و لطف، سایه دار و فراخ و فراوان است.

در آیه مبارکه آمده است: «يَنْشُرْ لَكُمْ رَبُّكُمْ مِنْ رَحْمَتِهِ ۖ ۱۶ كهف». (تا پروردگارتان رحمتش را بر شما بگستراند).

کلمه «ینشر: پخش کند و بگستراند» سایه فراخی، وسعت و فراوانی نعمت را به تصویر میکشد. واقعاً به طور نا آگاهانه غار تبدیل به مکان گشاد، جادار و دارای فضای مناسب میگردد و در آن رحمت الهی افکنده میشود. حدود و ثغور تنگ غار برچیده میشود، و دیوارهای ضخیم و سخت نازک و نرم میگردد و خوف و ترس کم رنگ و ناچیز میشود. به ناگاه رحمت و راحت و مهر و محبت سربر می زند و پرتوافشان میگردد. این ایمان است که نور دیده و آرام جان است!

وَتَرَى الشَّمْسَ إِذَا طَلَعَتْ تَزَاوَرُ عَنْ كَهْفِهِمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَإِذَا غَرَبَتْ تَقَرُّصُهُمْ ذَاتَ الشَّمَالِ وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْشِدًا ﴿١٧﴾

و آفتاب را می بینی که به هنگام طلوع به سمت راست غارشان متمایل میگردد، و به هنگام غروب به سمت چپ، و آنها در محل وسیعی از آن (غار) قرار داشتند، این از آیات خدا است، هر کس را هدایت کند، پس او هدایت یافته (واقعی) است، و هر که را گمراه کند، سرپرست و راهنمایی هرگز برای او نخواهی یافت. (۱۷)

«تزاور»: میگراید. میل می کند.

«تقرض»: عدول می کند.

«فجوة»: فراخنا. محل وسیع.

منظور این است که اصحاب کهف در هنگام طلوع و غروب آفتاب، به لطف و کرم پروردگار با عظمت، آفتاب آنها را نمی زند تا گرمایش آنان را اذیت نکند. «وَهُمْ فِي فَجْوَةٍ مِنْهُ» آنها در فراخی و وسط غار قرار دارند، به طوری که آفتاب نه در اول روز آنها را میگیرد و نه در آخر روز.

به قولی دیگر معنی این است: در آن غار به سوی شمال گشاده بود پس چون افتاب طلوع میکرد، آفتاب از دست راست غار بر آن می تابید و چون غروب میکرد، از دست چپ غار پس از آنجا که آنها در میانه غار قرار داشتند، آفتاب مستقیماً بر آنان نمی تابید لذا در عین حال که غار در معرض نور آفتاب و سایه مناسب قرار داشت، ایشان از گزند شعاع آفتاب درامان بودند. «ذَلِكَ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ» این امر از دلایل قدرت متجلی کامله خدا می باشد. ابن کثیر گفته است. و این خود دلیلی بر قدرت بی کران حق تعالی است.

ابن عباس (رض) گفته است: اگر آفتاب بر آنان می تابید، آنها را می سوزاند، و اگر زیر و رو نمی شدند، زمین آنها را میپوساند. (تفسیر طبری ۲۱۱/۱۵).

هدایت و ضلالت:

«مَنْ يَهْدِ اللَّهُ فَهُوَ الْمُهْتَدِ وَمَنْ يُضِلِّ فَلَنْ تَجِدَ لَهُ وَلِيًّا مُرْشِدًا». ۱۷ کهف خدا هر که را راهنمایی کند، راهیاب (واقعی) او است، و هر که را گمراه نماید، هرگز سرپرست و راهنمایی برای وی نخواهی یافت.

هدایت و ضلالت دارای قانون است. کسیکه در پرتو آیه‌های خدا راه یاب گردد خدا او را برابر قانون خود هدایت میدهد و او واقعاً راهیاب است. و کسیکه به اسباب و علل هدایت چنگ نزند گمراه میشود، و گمراهی او برابر قانون الهی صورت می پذیرد در این صورت خدا او را گمراه میکند، و دیگر هرگز هدایت دهنده‌ای را برای او نخواهی یافت.

باید یادآور شد که: در حقیقت الله متعال هر که را به سوی حق راه نماید به راستی که او راه یافته است و هر که بر وی گمراهی را نوشته است پس هرگز برایش یابوری نخواهی یافت که وی را به راه هدایت دلالت کند؛ زیرا توفیق و خوارسازی تنها به دست الله متعال است.

آرامش واقعی در درون غار:

بعد از اینکه جوانان مؤمن وارد غار شدند، هنگام عصر بود. با نزدیک شدن شب هنگام، یاران غار (اصحاب کهف) پس از خستگی احساس آرامش و راحتی و بعد از ترس و وحشت احساس اطمینان میکردند. از چشمانشان احساس آرامش مشخص بود. بعد از کمی استراحت و ماندن در غار کم کم خواب بر آنها غلبه می یابد و به خوابی عمیق فرو رفتند.

در روز بعد از طلوع آفتاب که نور زیبایش همه جا را روشن کرده بود. هر جنبنده‌ای به راه افتاد و به کار خویش مشغول شد، به جز یاران غار که در استراحت و خواب عمیق ماندند. آفتاب در حرکت ظاهری خودش از مشرق به مغرب مسیر مشخصی دارد که از آن مسیر منحرف نمیشود و یک ذره در آن تغییر نمیکند: «ذَلِكَ تَقْدِيرُ الْعَزِيزِ الْعَلِيمِ» [یس: ۳۸]. «...این، محاسبه و اندازه‌گیری و تعیین خدای بس چیره و توانا و آگاه و داناست».

ولی این امر در مورد اصحاب کهف به امر پروردگار متفاوت بود. صبح گاهان هنگام طلوع آفتاب، وقتی که نور آفتاب به دهانه‌ی غار نزدیک میشد، به دستور پروردگار متعال از کنار آن میگذشت و به سوی سمت راست متمایل میگردد و رو به درون غار تاییدن نمیگرفت و هنگام غروب آفتاب از سمت شمال نور ملایمی بر آنان در درون غار می تایید، به گونه‌ای که در آنان مؤثر نبود و آنان را اذیت نمیکرد که باعث بیداری آنان از خواب گردد.

انسان با ایمان همیشه در پناه خداوند است. نه میترسد و نه اندوهگین میشود. هیچگاه دل‌هره و اضطراب به خود راه نمیدهد و (درمقابل سختی‌ها و مشکلات) تسلیم نمی شود.

اما انسان بی ایمان و کافر همیشه در خطر است و هر لحظه احساس ناامنی میکند و چون او راه راست و هدایت را گم کرده و از راه باطل پیروی میکند، این از

نشانه های (قدرت) خداست. خدا هر که را راهنمایی کند، راه یاب (واقعی) اوست و هر که را گمراه کند، هر گز سرپرست و راهنمایی برای او نخواهی یافت. وَتَحْسَبُهُمْ آيِقَاطًا وَهُمْ رُقُودٌ وَنُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشِّمَالِ وَكَلْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعِيهِ بِالْوَصِيدِ لَوِ اطَّلَعْتَ عَلَيْهِمْ لَوَلَّيْتَ مِنْهُمْ فِرَارًا وَكَلِمَتَ مِنْهُمْ رُعْبًا ﴿١٨﴾

و (اگر به آنها نگاه میکردی) می پنداشتی بیدارند، در حالیکه آنها خفته بودند، و ما آنها را به سمت راست و چپ میگردانیم، و سگ آنها دستهای خود را (بحالت محافظ) بر دهانه غار گشوده بود. اگر به آنها نگاه میکردی قطعاً از آنان می گریختی، و تو از آنها سخت میترسیدی (و وجودت از وحشت پر میشد). (۱۸)

واقعاً اگر الله متعال اراده کند، در یک غار، با تار عنکبوت پیامبر صلی الله علیه وسلم را با یار اش ابوبکر صدیق را حفاظت نموده و کافران را مأیوس و پشیمان میکند، و در غار اصحاب کهف، با نشستن و نگهبانی سگی، مؤمنانی را از دست ظالمی برای ۳۰۹ سال حفظ میکند.

أَيِقَاطًا وَهُمْ رُقُودٌ:

کلمه «ایقظ» جمع (یقظ) و (یقظان) (بیدار)، و کلمه «رقود» جمع (راقد) (خواب رفته) است. و در کلام اشاره است به اینکه در حال خواب چشم هایشان باز بوده است؛ زیرا میفرماید: تو آنان را بیدار خیال میکنی؛ ولی خوابند.

خوابیدن سگ در دهان غار:

سگی یاران کهف، در دهانه غار دست ها را گشوده و به حالت نگهبانی خوابیده بود «وَكَالْبُهُمْ بَاسِطٌ ذِرَاعِيهِ بِالْوَصِيدِ ۱۸ کهف». و سگشان که به دنبال آنها راه افتاده بود در دهانه ی غار دست هایش را باز گذاشته و در حالتی قرار داشت که؛ از آنان پاسداری و محافظت می کند.

«وَصِيدَ»: پیشروی غار ویا هم پیشروی دروازه خانه. ابن جریج میگوید: سگشان در بیرون غاردست های طوری گذاشته بود، گویی از آنان محافظت میکرد. دلیل اینکه او در خارج غارافتاده بود و نه در درون غار؛ این است که فرشتگان به خانه ای که سگ در آن باشد وارد نمی شوند بنابر این، راه ورود فرشتگان به غار نیز باز بود.

ابن کثیر میگوید: «برکت اصحاب کهف شامل سگشان نیز شد و او نیز همانند آنان در این حالت به خواب رفت.

در حدیث شریف به روایت انس بن مالک (رض) آمده است که فرمود: «در اثنایی که من و رسول الله صلی الله علیه وسلم از مسجد خارج می شدیم، در دهن دروازه با شخصی روبرو شدیم، آن شخص پرسید: یا رسول الله! قیامت چه وقت است؟ رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: چه چیز برای آن آماده کرده ای؟ انس (رض) میگوید: گویی آن شخص کمی سکوت کرد و گفت: یا رسول الله! برای آن نه نماز بسیاری را آماده کرده ام، نه روزه و نه صدقه بسیاری را ولی من خدا و رسول وی را دوست میدارم. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: پس تو باهمان کسانی هستی که دوست شان داشته ای».

خواب یاران کهف:

در مورد خواب و شیوه خواب بودن یاران اصحاب کهف باید گفت خواب آنها یک خواب عادی و معمولی نبود، اگر به آنها نگاه میکردی، خیال میکردی آنها بیدارند؛ در حالیکه در خواب فرو رفته بودند! «وَتَحَسَّبُهُمْ أَيَقَاطًا وَهُمْ رُقُودٌ ۱۸ کهف» و این نشان میدهد که چشمان آنها کاملاً باز بوده است، درست همانند یک انسان بیدار، این حالت استثنایی شاید برای آن بوده که حیوانات موزی به آنان نزدیک نشوند؛ چراکه از انسان بیدار میترسند، و یا به خاطر

اینکه منظره رعب‌انگیزی پیدا کنند که هیچ انسانی جرئت ننماید به آنها نزدیک شود، و این خود یک سپر حفاظتی برای یاران کهف بوده باشد. برای اینکه بر اثر گذشت سالیان دراز از این خواب طولانی اندام آنها نیوسد: ما آنها را به سمت راست و چپ میگردانیم. «و نُقَلِّبُهُمْ ذَاتَ الْيَمِينِ وَذَاتَ الشَّمَالِ ۱۸ كهف»

تا خون بدنشان در یک جا متمرکز نشود، و فشار و سنگینی در یک زمان طولانی روی عضلاتی که بر زمین قرار داشتند، اثر زیان بار نگذارد. «لَوْ اِطَّلَعَتْ عَلَيْهِمْ لَوَكَّيْتُمْ مِنْهُمْ فِرَارًا وَ لَكُمَّاتٍ مِنْهُمْ رُعبًا ۱۸ كهف» اگر آنها را در آن حالت می دیدی از آنها ترسیده و فرار میکردی؛ زیرا الله متعال آنها را از هیبت خاصی بر خوردار کرده بود. بنابر این دیدنشان رعب و هراس را بر می انگیخت؛ چون بیننده آنان را خوابیده تصور میکرد اما همچون بیدار معلوم میشد، از یک طرف به آن طرف (از غلتیدن) میخوردند اما بیدار نمیشدند. به قولی: سبب هراس از أصحاب كهف، هیبتی بود که الله متعال بر آنان افکنده بود. به قولی دیگر: أصحاب كهف بدان جهت هراسناک شده بودند که موها و ناخن‌هایشان رسیده بود.

وَكَذَلِكَ بَعَثْنَاهُمْ لِيَتَسَاءَلُوا بَيْنَهُمْ قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ كَمْ لَبِثْنَا يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ قَالُوا رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ فَابْعَثُوا أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ فَلْيَنْظُرْ أَيُّهَا أَزْكَى طَعَامًا فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا ﴿١٩﴾

و این گونه ما آنها را (از خوابی که شبیه مرگ بود) بیدار کردیم تا میان خود از یکدیگر سؤال کنند، یکی از آنها گفت: چه مدت در این غار خوابیدید؟ گفتند: یک روز یا بخشی از یک روز (وقتی که نتوانستند مدت خوابشان را

بدانند) گفتند: پروردگارتان داناتر است که چقدر مانده اید، پس (اکنون) یک نفر از خودتان را با این سکه ای که دارید به شهر بفرستید، و باید بنگرد کدام یک از غذاها پاکیزه تر است، پس روزی و طعامی از آن برای شما بیاورد، و باید دررفت و آمد خود دقت و احتیاط کند (زیرکی و دقت به خرج دهد) و هیچ کسی را درباره شما آگاه نسازد. (۱۹)

برای پروردگار با عظمت ما، هیچ کاری مشکل نیست، نه خواب بردن مخلوقات به مدت ۳۰۹ ساله، نه بیدار ساختن آنان از خواب. یعنی هر دو آن به اراده الهی صورت میگیرد. همچنان باید گفت: که انسان نباید از حشر و برانگیخته شدن در قیامت هم تعجب کند، زیرا هر بیدار شدن از خواب، نوعی بعث و نشور است.

خداوند متعال اصحاب کهف را به خواب که بیشتر به مرگ شبیه بود فرو برد و آن همه مدت طولانی، حفظ شان کرد همچنین بر همان حالت بیدارشان ساخت و هیچ چیز آنان تغییر نکرده بود، تا بعضی از بعضی دیگر پرسند که: «قَالَ قَائِلٌ مِنْهُمْ كَمْ كُنْتُمْ قَالُوا لَبِئْسَ يَوْمًا أَوْ بَعْضَ يَوْمٍ» یکی از آنها پرسید: چقدر در این غار مانده ایم؟ این سؤال به خاطری مطرح گردید زیرا در ذهنشان خطور کرد که خود را در غیر حالتی دیدند که قبل از خواب از خویشان به یادداشتند. در جواب گفتند: یک روز یا بخشی از یک روز مانده ایم.

مفسران در این مورد مینویسند: اصحاب کهف صبحگاه به غار وارد شده بودند و خداوند متعال در آخر روز آنان را از خواب بیدارشان کرد پس این سخنان بر مبنای غالب گمان بود زیرا کسی که در خواب به سر می برد، مدت درنگ خویش در حال خواب را نمیتواند بسنجد، از این روی آنان علم این کار را نهایتاً به خدای سبحان موکول کردند. اما وقتی دیدند آفتاب هنوز

غروب نکرده است، گفتند: بخشی از یک روز، و نمی دانستند که سیصد و ونه سال در خواب بوده اند.

بیدار کردن اصحاب کهف دو فایده ای داشت: یکی اینکه برای خود این گروه که سؤال مطرح کرده بودند که؛ چقدر در این غار مانده ایم. و دیگر اینکه این نمونه ای از رستاخیز و بعث قیامت بود.

باید به عرض رسانیده شود که: همانگونه که خواب طولانی آنها یکی از علایم قدرت بود، همچنین پس از چندین سال بدون هیچ نو غذا، قوی و سالم بیدار شدن و نشستن هم، علامت قدرت کامل بود.

«قَالُوا رَبُّكُمْ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثْتُمْ»: بعضی از آنها گفتند: بحث فایده ندارد، الله متعال می داند چقدر مانده ایم؟ اصلاً چه ارزشی دارد که بدانیم چقدر مانده ایم، فعلاً مطلب مهم و مفید که در پیش رو ما قرار دارد اینست که: ما گرسنه هستیم.

دفع گرسنگی:

وقتی اصحاب کهف از خواب بیدار شدند، احساسی، گرسنگی کردند. ولی از چه راهی و از کجا غذا بیابند؟ آنان وقتیکه از شهر خارج می شدند، حکومت ظالم آنها را تعقیب میکرد و در واقع از شر حکومت فاسد بود که فرار کردند و مردم آنها کور کورانه در جهل و نادانی به سر می بردند. بنابر این آنان نمی توانستند که با این وضعیت مقابله کنند و خود را آشکار سازند.

پس نشستند و به فکر چاره افتادند و شدت گرسنگی به حدی بود که می بایست هر چه سریع تر راه حلی بیابند. سپس از میان خود یکی را انتخاب کردند، و پول سکه غرض خریداری غذا به شهر بفرستند.

«فَابْعَثُوا أَحَدَكُمْ بِوَرِقِكُمْ هَذِهِ إِلَى الْمَدِينَةِ ۚ كَهْفٌ»: یکی را با این پول نقره به شهر بفرستید. از لفظ «إِلَى الْمَدِينَةِ» معلوم میشود که در نزدیکی آن غار شهر بزرگی قرار داشت که آنها در آن سکونت داشتند، در خصوص نام آن

شهر مفسر جهان اسلام ابو حیان در تفسیر محیط مینویسد: زمانی که اصحاب کهف از آنجا بیرون آمده بودند، نام آن شهر «افسوس» بود و آلان نام آن «طرطوس» است.

و امام قرطبی در تفسیر خویش می نویسد که: هنگام غلبه بت پرستان نام آن «افسوس» بود وقتی که مسلمانان آن زمان «مسیحیان» بر آن مسلط گشتند، آن را طرطوس نامیدند.

«بَوْرَقِكُمْ»: (ورق: نقره مسکوک یا غیر مسکوک است) از این آیه مبارکه معلوم میشود که اصحاب کهف به هنگام وارد شدن، در غاربا خود مبلغی پولی آورده بودند، در ضمن باید گفت که: اقدام برای معاش زندگی، منافات با توکل ندارد. اصحاب کهف هم پول و نقدینه داشتند، هم برای تهیه غذا آغاز به تَحْرُک و حرکت کردند. (تفسیر بحر محیط).

«فَلْيَنْظُرْ آيَاتِهَا أَزْكَىٰ طَعَاماً فَلْيَأْتِكُمْ بِرِزْقٍ مِنْهُ ۙ ۱۹ کهف» بهترین و حلالترین و لذیذترین خوراک را بیابد و برایمان بخرد.

از فحوای این آیه در می یابیم که: مؤمنان واقعی حاضر نیستند، ولو که گرسنه هم باشند هر غذایی را نمی خورند، در خوردن غذا در حلال بودن آن احتیاط لازم و ضروری را بخرچ میدهند، برای اصحاب کهف؛ نوع غذا و مقدار غذا مهم و مطرح بحث نبود ولی چیزیکه روی آن تأکید داشتند، و برای شان بی نهایت مهم بود، همانا؛ پاک بودن و حلال بودن غذا بود.

در ضمن آیه مبارکه تأکید شده است: کسیکه غرض آوردن غذا به شهر می‌رود، باید دقت کند که: کدام یک از غذا فروشان شهر، غذایی پاکیزه تر و دست پختی حلال تر دارد. به قولی: مراد این است که باید توجه و دقت کند؛ کدام یک از آنان ذبحی پاکتر دارد، کدام غذا حلال است یا حرام. زیرا غالب

مردم آن شهر در زمانی که ایشان به غار پناه برده بودند، کافر بودند و برای بتان قربانی ذبح می کردند.

«وَلْيَتَلَطَّفْ وَلَا يُشْعِرَنَّ بِكُمْ أَحَدًا» موقع رفتن به شهر و خریدن غذا دقت و احتیاط کند بخرچ دهد که هیچکس از حال ما باخبر نشود. یعنی: باید در رفت و آمد خود بسیار دقت و احتیاط کرده وزیر کی به خرج دهد تا شناخته نشود.

چون اگر مردم تو را بشناسند، در آنصورت به جا و مکان ما نیز اطلاع می یابند و در نتیجه از نو دچار بلا و فتنه می شویم و آنها ما را دستگیر کرده یا سنگسار و یا زندانی میکنند و یا این که ما را وادار می نمایند که دین و آیین خود را رها سازیم و به آیین آنها در آییم که در هر دو صورت ماهر گزیرستگار نخواهیم شد. همچنان فحوای آیه مبارکه می رساند که شخص مؤمن باید رازدار و هوشیار باشد، و کوشش کند که: دشمن را از وجود خود آگاه نکند. «وَلْيَتَلَطَّفْ» کسی که مسئولیت می پذیرد باید مراقبت های لازم را داشته باشد. یعنی به لطف و نرمی تعامل کند تا کار ما افشاء نشود و نباید کسانی را که ملاقات میکند از حال ما آگاه گرداند. یعنی: چنان عمل نکند که احدی محل اختفای شما را بداند.

خوانندگان محترم!

«وَلْيَتَلَطَّفْ»: جمله است که در وسط قرآن کریم قرار گرفته است، و به معنی مدار و هوشیار همراه با مهربانی است و این خود لطفی است که کلمه‌ی وسط قرآن را لطف و تلطف و مهربانی تشکیل داده است.

وحدت:

در آیه مبارکه روحیه وحدت محکم و آهنین بین جماعت أصحاب کهف به تمام قوت اش دیده میشود، در ضمن دریافتیم که حتی یک گروه کوچک هم برای تنظیم بهتر امور محوله خویش باید در بین خود دارای مسؤل، امیر و

رهبر داشته باشد. (طوریکه در میان اصحاب کهف یک نفر بود که امر و نهی و پرسش میکرد.)، بناءً گفته میتوانیم که: وحدت بین نیروها عامل مهمی پیروزی می باشد.

مؤمن باید رازدار و هوشیار باشد و با مدارا و اصول رازداری، دشمن را از وجود خود آگاه نکند. «وَلْيَتَلَطَّفْ» کسیکه مسئولیت می پذیرد باید مراقبت های لازم را داشته باشد.

همچنان در آیه کریمه فوق در یافتیم که کلمه «كُم» (جمع) چهار بار مورد استعمال قرار گرفته است.

الف: در تهیه غذا همه یکی هستیم. «أَحَدَكُم»

ب: پول برای همه است. «بَوْرِكِكُمْ»

ج: غذایی که تهیه می شود برای همه است. «فَلْيَأْتِكُمْ»

د: حفاظت از جان همه لازم است. «لَا يُشْعِرَنَّ بَكُم»

إِنَّهُمْ إِنْ يَظْهَرُوا عَلَيْكُمْ يَرْجُمُوكُمْ أَوْ يُعِيدُوكُمْ فِي مِلَّتِهِمْ وَلَنْ تُفْلِحُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٢٠﴾

بدرستی که اگر آنها (مشرکان، از وضع شما آگاه شوند و)، بر شما دست یابند، سنگسار تان میکنند، یا شما را به دین خویش باز میگردانند، و در آن صورت هرگز رستگار نخواهید شد. (۲۰)

جماعت اصحاب کهف طوریکه در فوق هم یاد آور شدیم در بین خود، ترسان و با احتیاط و به آرامی بحث و صحبت میکردند. ترس داشتند که حاکم ظالم از محل مخفی گاه شان اطلاع پیدا نکند و آنها را سنگسار نکند، یا آنان را به عبادت بت ها وادارد. از این رو به یار شان که برای آوردن غذا به شهر توظیف یافته بود، توصیه می کردند که با دقت و احتیاط وارد شهر بشود و از آن خارج گردد.

قابل تذکر است که: سنگسار شدن در راه حق، عیب نیست، ولی انحراف و ارتداد عیب می باشد.

باید یادآور شد که قبل از رفتن اصحاب کهف به غار، پادشاه شهر تهدید کرده بود، که اگر هر شخص دین خود را رها کند، به قتل میرسد، از این آیه معلوم میشود که در دین آنها، مجازات کسیکه از دین برگردد، قتل به صورت سنگسار بود، تا که مردم بتوانند در آن شرکت جویند، و همه ی خشم و غضب خود را ابراز نموده او را به قتل برسانند.

مفسران مینویسند: شاید در شرعیت اسلام مجازات زنا ی زن و مردی که نکاح کرده اند، به صورت سنگسار، بدین خاطر مقرر گردیده که کسیکه تمام حجابات حیا را شکسته، به این فعل قبیح مرتکب شود، او باید در منظر عموم، با شرکت همه مردم، به قتل برسد، تا که افتضاح او هم کامل باشد، و هم مسلمانان عملاً خشم و غضب خود را اظهار نمایند، تا در آینده چنین حرکتی در قوم تکرار نگردد.

وَكَذَلِكَ أَغْتَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا إِذْ يَتَنَازَعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ فَقَالُوا ابْنُوا عَلَيْهِم بُنْيَانًا رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا ﴿٢١﴾

و این چنین مردم را متوجه حال آنها کردیم، تا بدانند که وعده ی خداوند حق است، و آنکه در (قیام) قیامت شکی نیست، هنگامی که (مردم) میان خود در این باره نزاع میکردند، پس گروهی گفتند: بنائی بر آن (غار) بسازید. پروردگارش از آنها آگاه تر است. برخی دیگر که قدرت بدست (و اکثریت) داشتند گفتند: حتماً بر غار آنها مسجدی می سازیم. (۲۱)

«وَكَذَلِكَ أَغَثَرْنَا عَلَيْهِمْ لِيَعْلَمُوا أَنَّ وَعْدَ اللَّهِ حَقٌّ وَأَنَّ السَّاعَةَ لَا رَيْبَ فِيهَا» همان طور که آنها را از خواب بیدار کردیم، همان طور هم مردم را از حال آنها باخبر نمودیم تا بدین وسیله بر درستی بعث و زنده شدن استدلال کنند و یقین حاصل نمایند که شکی در وقوع رستاخیز و قیامت نیست.

بنابر این داستان اصحاب کهف دلیلی آشکار و روشن بر وقوع حشر و نشر است و به طور قطع برامکان حشر و نشر دلالت دارد. پس همان خدایی که قادر است بعد از سی صد سال خواب، و باقی گذاشتن شان بر آن حال بدون غذا و خوراکی ای توانا باشد، قطعاً بر زنده کردن مردگان نیز تواناست.

«أَعَثَرْنَا»: «أعثرنا» به اطلاع یافتن تصادفی و بدون جستجو گفته میشود، چنانکه مردم آن زمان بدون زحمت و از راه پول و سگهی آنان که در دست داشتند، از راز مهم آنان آگاه شدند.

مؤرخان مینویسند: که سبب اطلاع یابی مردم شهر از حال اصحاب کهف این بود که چون؛ رفیقشان با سکه نقره‌ای که از ضرب دوره دقلدیانوس بود، جهت تهیه خوراک به بازار رفت و آن سکه را به بازاریان نشان داد، در این میان فروشنده مواد غذایی در هم‌های قدیمی را که نماینده اصحاب کهف در دست داشت، او را شناخت. دوکاندار و مردم ویرا متهم کردند که گنجی یافته است و در حالیکه او از این طرز رفتارشان و نیز از تغییراتی که در وضع شهر می‌دید، سخت حیران شده بود، او را به اتهام یافتن گنج نزد پادشاه بردند و او داستان را به آنان باز گفت، پادشاه با درباریانش به سوی غار به راه افتادند تا با او به غار رسیدند.

«إِذْ يَتَنَزَّعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ»: وقتی که خدا مردم را از حال اصحاب کهف باخبر ساخت و جان آنان را گرفت، در مورد اصحاب کهف در بین خود بگو مگو و اختلاف پیدا کردند.

«يَتَنَزَّعُونَ بَيْنَهُمْ أَمْرَهُمْ»: مردمان درباره زندگی دوباره، بین خود کشمکش داشتند. برخی زنده شدن را محال میدیدند. برخی میگفتند: روح و جسم زنده میگردد. بعضی هم میگفتند: فقط روح زنده میشود و جسم جزو خاک میگردد. «فَقَالُوا إِنُّنَا عَلَيْهِمْ بُنْيَانًا»: بر (در غار) ایشان دیواری ساخته شود (تا کسی به داخل غار نشود، چرا که نمی دانیم آنان مرده اند یا دوباره به خواب عمیق فرو رفته اند).

و برخی از مردم گفتند: باید بر در غار آنها ساختمانی بسازید تا یاد بودی برای آنها باشد.

«رَبُّهُمْ أَعْلَمُ بِهِمْ»: خدا به حال و وضع آنها آگاهتر است. «قَالَ الَّذِينَ غَلَبُوا عَلَىٰ أَمْرِهِمْ لَنَتَّخِذَنَّ عَلَيْهِم مَّسْجِدًا (۲۱)» گروهی دیگر که شامل اکثریت بود گفتند: بر در غار مسجدی میسازیم و در آن به نماز و عبادت خدا می پردازیم.

اما صاحبان قدرت و نفوذ گفتند: به زودی بر روی مکان شان مسجدی برای عبادت بنا خواهیم کرد.

مقصود از مسجد، معبد است. شیوه کار یهودیان و مسیحیان این بود که گورهای انبیاء و بزرگان دین را معبد و پرستشگاه میکردند. طوریکه امروزه هم مسلمانانی یافته میشوند که به تقلید از مسیحیان و یهودیان چنین میکنند و با رهنمون و رهنمود مخالفت می ورزند.

البته در این مورد حدیثی صحیح از رسول الله صلی الله علیه وسلم در دست است که فرمود: «خدا کسانی را لعنت کند که قبرها را مسجد قرار می دهند». بناءً آن حضرت صلی الله علیه وسلم اُمت خویش را از مسجد قرار دادن گورستان نهی کرد چنان که از ساختمان سازی، گچ بری، گچکاری و نوشتن بر قبور نیز مطلقاً نهی نمود. خداوند متعال نیز یهود و نصاری را بدین علت که

قبرهای پیامبرانشان را مسجد ساختند لعنت نمود، زیرا این کار متضمن زیاده روی و غلو نکوهیده‌ای است که صاحبش را به شرک و پرستش غیر الله میکشاند.

خواننده محترم!

عبرت موجود در خاتمه کار داستان جوانان اصحاب کهف، طوریکه در فوق هم یادآور شدیم، همانا اثبات رستاخیز و زنده شدن دوباره مردمان با مثال واقعی و نزدیک به ذهن و محسوس است. مثالی است که مساله رستاخیز و زنده شدن دوباره را به ذهن مردمان نزدیک میگرداند، و خواهند دانست که وعده خداوند درباره رستاخیز و زنده شدن دوباره حق است و حقیقت دارد، و هیچگونه شک و تردیدی در باره قیامت وجود ندارد. بدین نحو خدا جوانان را از خواب بیدار کرد، و قومشان را از حالشان هم مطلع ساخت.

سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ
وَيَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ فَلَا تُمَارِ
فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا تَسْتَفْتِ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٢٢﴾

(بعضی از مردم) خواهند گفت: [اصحاب کهف] سه نفر بودند که چهارم ایشان سگشان بود، و (بعضی دیگر) خواهند گفت: پنج کس اند، ششمشان سگشان است، [همه اینها] از روی حدس و [گمان] است، و [نیز] میگویند: هفت کس اند و هشتمین شان سگشان است. بگو: پروردگار من به تعداد آنها دانایتر است. جز [گروه] اندکی [تعداد] آنان را نمیداند. پس جز به گفتگویی روشن در [باره] آنان احتجاج موزر. و در [باره] آنان از هیچکس سوال مکن. (۲۲)

خوانندگان معزز!

«سَيَقُولُونَ ثَلَاثَةٌ رَابِعُهُمْ كَلْبُهُمْ»: آن جماعت از اهل کتاب که در زمان پیامبر صلی الله علیه و سلم به داستان آنها میپردازند خواهند گفت: آنها سه نفر بودند و سگشان که آنها را دنبال می کرد، چهارمی شان بود.

در آیه مبارکه در مورد «رَابِعُهُمْ» و «سَادِسُهُمْ»، کلمه‌ی «واو» نیامده است، ولی همراه «ثَامِنُهُمْ»، «واو» آمده است، شاید به این جهت که نظریه‌ی سه نفر یا پنج نفر بودن آنان، از نااهلان است که خدا هم تعبیر «رَجْمًا بِالْغَيْبِ» دارد، ولی نظریه‌ی هفت تن بودن از مؤمنان و اهل دَقْت است. از این رو، کلمه‌ی «رَجْمًا بِالْغَيْبِ» نیامده و به احترام آنان، میان اصحاب کهف و سگشان با واو عاطفه فاصله شده است.

«وَيَقُولُونَ خَمْسَةٌ سَادِسُهُمْ كَلْبُهُمْ رَجْمًا بِالْغَيْبِ»: یعنی: بعضی دیگر «پنج تن بودند و ششمین آنها سگشان بود، رجم به غیب می‌کنند»

«رجم بالغیب»: از روی ظن و گمان یعنی تیر در تاریکی انداختن و از روی حدس و گمان یا بی داشتن یقین و دانش سخن گفتن را «و میگویند» «و يَقُولُونَ سَبْعَةٌ وَ ثَامِنُهُمْ كَلْبُهُمْ» و بعضی هم میگویند: آنها هفت نفر اند و هشتمیشان سگشان میباشد. جمعی دیگر «آنها هفت تن بودند و هشتمین آنها سگشان بود» گویی سخن این فرقه به صواب نزدیکتر است، به دلالت این که خداوند متعال آنها را در سلک راجمین به غیب نیاورد.

«قُلْ رَبِّي أَعْلَمُ بِعَدَّتِهِمْ»: بگو: پروردگارم به شماره آنها داناتر است. فقط الله تعداد حقیقی آنها را می‌داند.

«مَا يَعْلَمُهُمْ إِلَّا قَلِيلٌ»: جز برای تعداد کمی از مردم، تعداد آنها معلوم نیست. ابن عباس (رض) فرموده است: من جزو آن تعداد اندک هستم. آنها هفت نفر بودند و خدا آنها را برشمرد تا به عدد هفت رسید. (زاد المسیر ۱۲۶/۵). مفسران گفته اند: خدا بعد از قول اول و دوم، «رَجْمًا بِالْغَيْبِ» را آورده است و بعد از قول آخر چیزی را نیاورده است. پس انگار به آن اقرار کرده است. پس از آن پیامبر را بهتر و کاملتر متوجه کرده است و آن عبارت است از این که دانستن و آگاهی از این موضوع را به دانای نهانها ارجاع بدهد.

«قُلْ رَبِّيَ أَعْلَمُ بِعِبَادَتِهِمْ» ای پیامبر! بگو: تنها الله متعال به شمار آنها آگاهتر است و البته شمارشان را جز اندکی از مردم دانشمند کسی دیگر نمی داند. «فَلَا تُمَارِ فِيهِمْ إِلَّا مِرَاءً ظَاهِرًا وَلَا تَسْتَنَفِتْ فِيهِمْ مِنْهُمْ أَحَدًا ۲۲ كهف» بنابر این با اهل کتاب در مورد شمار آنها جنجال و مناقشه نکن مگر به گونه‌ای سطحی و به صورت ظاهری که وارد عمق قضیه نشده و اختلاف بر جای نگذارد، پس کافی است تا اخباری را که از راه وحی در مورد ایشان به تو رسیده است بر آنها حکایت کنی.

همچنان در مورد داستان اصحاب كهف و حال و تعدادشان از اهل کتاب پرسش نکن زیرا آنها نادان‌اند و در این مورد نزدشان علمی نیست، یا هم بعضی بدان دانایند ولی آن را پنهان می‌دارند.

«مراء»: در لغت به معنی جدال و بگو مگوست زیرا بر جدال و مشاجره در این امر، فایده‌ای مرتب نیست «جز به صورت سرسری» یعنی: جز جدالی سطحی و بی تعمق و آن فقط حکایت کردن چیزی است که خداوند متعال به آن حضرت صلی الله علیه وسلم وحی کرده است و بس «و درباب آنها از هیچکس از آنان» یعنی: از اهل کتاب یا غیرشان «سؤال نکن» زیرا آنچه که خداوند متعال خود در این باب بر تو حکایت کرده، تو را از سؤال کردن از کسانی که از این داستان آگاهی درستی ندارند، بی‌نیاز میکند.

قابل تذکر است که: در این آیه مبارکه سه بار از سگ اصحاب كهف ذکری بعمل آمده است، همچنان در آیه ۱۸ نیز به نقش مثبت سگ اصحاب كهف اشاره شده است. «وَكَلَّبْنَاهُمْ بِأَسْطُرِّ ذِرَاعَيْهِ بِالْوَصِيدِ»

اسامی اصحاب كهف:

اصحاب كهف: یعنی صاحبان غار، که تعدادشان به هفت نفر میرسید، آنان از دوستان حق بودند که از خوف شاه ظالم دقیانوس از شهر فرار در غاری پنهان

شده و به خواب رفتند، و سگی بمحبت ایشان همراه بود بحکم الهی بعد سه صد و نه سال بیدار شدند و دو باره باز به خواب رفتند. در روایات تأریخی و تفسیری آسامی مختلفی بیان شده است، که أقرب، آن همان روایتی است که طبرانی در معجم اوسط به سند صحیح از حضرت عبدالله بن عباس (رض) روایت نموده است، که آسامی آنها چنین بیان یافته است: «مکسلمینا»، «تملیخا»، «مرطونس»، «سنوس»، «سارینوس» «ذونواس» و «کعسطیونس» اما در باره آسامی أصحاب کهف در روایات آسامی مختلفی ذکر شده است، از جمله در یک روایت آسامی آنان را به این شرح معرفی داشته اند:

۱- مکسلمینا ۲- یملیخا ۳- مرطولس ۴- ثیونس ۵- دردونس ۶- کفاشیطیوس و منظوا سیس (اسم چوپان) سگ او بنام قطمیر و در روایت دیگری به این شرح آمده است: ۱- یمینی ۲- مکسلینیا ۳- مسلینیا ۴- مرنوش ۵- دیرنوش ۶- شاذنوش و قطمیر (سگ آنها)

وَلَا تَقُولَنَّ لِّشَيْءٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَلِكَ غَدًا ﴿٢٣﴾

و هرگز در باره هیچ کاری مگو که فردا آنرا انجام می‌دهم. (۲۳)

أسباب نزول آیه ۲۳:

وقتی تصمیم به انجام کاری گرفتی مگو فردا آن را انجام میدهم، مگر این که آنرا به خواست خدا موکول کرده باشی و بگویی: اگر خدا بخواهد، با خواست خدا.

ابن کثیر در مورد شأن نزول آیه مبارکه در تفسیر خویش می‌نویسد: هنگامی که یهود از رسول الله صلی الله علیه وسلم در مورد أصحاب کهف سؤال کردند، پیامبر صلی الله علیه وسلم برای شان گفت: «فردا جواب را به

شما میگوییم»، بعد از آن وحی پانزده روز متوقف شد. (مختصر ابن کثیر ۴۱۵/۲)

یعنی اینکه پیامبر صلی الله علیه وسلم و ان شاء الله نگفتند پس وحی مدتی از ایشان باز داشته شد تا بدانجا که این تأخیر وحی بر ایشان سخت دشوار آمد آنگاه خداوند متعال این آیه را نازل فرمود: «وَلَا تَقُولَنَّ لِشَيْءٍ إِنِّي فَاعِلٌ ذَلِكَ غَدًا (۲۳) إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ».

در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «سلیمان بن داؤود علیهما السلام گفت: امشب بر هفتاد زن گردش میکنم (مقاربت میکنم) و بعداً هر یک از آنها پسری می زاید که در راه الله متعال میجنگد. در این اثنا کسی به وی گفت: بگو انشاء الله. اما سلیمان علیه السلام انشاء الله نگفت. پس چون آن شب بر زنانش گردش (مقاربت) کرد، فقط یکی از آنان نصف انسانی [نوزاد ناقص] را به دنیا آورد. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: سوگند به ذاتی که جانم درید اوست، اگر سلیمان علیه السلام انشاء الله میگفت، حانث نمیشد و به سبب گفتن آن، به نیاز خویش دست می یافت».

«و پروردگار خود را یاد کن» با استغفار، تهلیل و تسبیح «چون فراموش کردی» یعنی: چون فراموش کردی که ان شاء الله بگویی، سپس به یاد آوردی که انشاء الله نگفته ای پس همان دم که به یاد آوردی، انشاء الله بگویی.

ابن عباس (رض) میگوید: «حتی اگر کسی بعد از یک سال به یاد آورد که در امری از امور «انشاء الله» نگفته است، باید همان لحظه ان شاء الله بگوید».

هدف ابن عباس (رض) این است که: باید سنت «استثنا» را به جای آورد نه اینکه گفتن انشاء الله بعد از گذشت آن همه مدت، در احکام فقهی اثری داشته و مثلاً ساقط کننده کفار یا برطرف کننده حنث (سوگند شکنی) باشد.

إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ وَادْكُرْ رَبَّكَ إِذَا نَسِيتَ وَقُلْ عَسَى أَنْ يَهْدِيَنِّي رَبِّي لِأَقْرَبَ مِنْ هَذَا رَشَدًا ﴿٢٤﴾

مگر اینکه بگویی «انشاءالله» اگر الله بخواهد (آنها انجام میدهم) و پروردگارت را وقتی که فراموش کردی یاد کن، و بگو امید می‌رود که پروردگارم مرا به [راهی] درست تر از این رهنمون گردد. (۲۴)

در آیه مبارکه می‌فرماید که: اگر بر فرض محال به علتی از علت‌ها گفتن «انشاءالله» را فراموش گردد، بعد از یادآوری، پروردگارت را با گفتن آن یاد کن و وقتی چیزی را فراموش کردی، پروردگارت را یاد کن تا آن را به خاطر آوری؛ زیرا ذکر وی فراموشی و نسیان را از انسان دور می‌کند. و بگو: امیدوارم پروردگارم مرا به راهی که نزدیکترین و آسانترین راه به سوی حق و هدایت و رستگاری است، هدایت کند.

«رَشَدًا»:

هدایت. رهنمود. خیر و نفع. در اصل «رَشَدًا» به معنی ارشاد و رهنمودی است که منتهی به خیر و منفعت شود؛ ولی گاهی مثل اینجا خود خیر و منفعت مراد است (جنّ / ۱۰). «مِنْ هَذَا رَشَدًا»: هدایت بخش تر از این. سودمندتر از این. (هذا) اشاره است به کار مورد نظر، و راهی که در پیش است. یا این که اشاره به سرگذشت عجیب اصحاب کهف است که معجزه جاوید پیغمبر که قرآن است از آن هم عجیب تر است.

خوانندگان گرامی!

از فحوای آیات متبرکه (۲۳ و ۲۴) میتوان این برداشت را بدست آورده که: گفتن «انشاءالله» در هر کاری مطلوب می باشد.

نه تنها در آیات به عبارت: «انشاءالله» اشاره بعمل آمده است بلکه در آیات دیگری از قرآن عظیم این فهم عالی در چندین مواردی تکرار هم گریده است.

ولی با تأسف باید گفت: که در برخی از اوقات متأسفانه حالتی پیش می آید که برخی انسانها به بسیار سادگی در مورد آینده خویش تصمیم گیری های جدی ای را انجام میدهند و مثلاً میگویند در فلان زمان من حتماً فلان کار را انجام خواهم داد، با اینکه حتی از پنج دقیقه بعد خود هم خبر ندارند که اصلاً زنده هستند یا نه و یا در آن زمان خاص، آیا شرایط مختلف امکان انجام آن کار را برای آن شخص محقق میسازد یا نه؛ بناءً دستور کلی دین مقدس اسلام همین است: هرگز در مورد کاری نگو «من بعداً آن را انجام میدهم» «وَلَا تَقُولَنَّ لِيْ اِنِّيْ فَاعِلٌ ذٰلِكَ غَدًا» ۲۳ کهف؛ بلکه آینده نگر باش و بگو: مگر اینکه خدا بخواهد: «اِنْشَاءَ اللّٰهُ» حداقل فایده این کار علاوه بر اینکه خود را در مقابل خداوند متعال خاضع نشان می دهیم آن است که اگر بر فرض در تحقق آن فعل تلاش نمودیم، اما به هر دلیل ممکن نشد که آن را انجام دهیم، خُلف وعده و یا دروغی از ما سر نزده زیرا تحقق آن فعل را مشروط به خواست و اراده خداوند متعال نموده بودیم.

ما نباید در: سخن گفتن و تصمیم گیری الله متعال را فراموش نکنیم. و هرگز نباید خود را مستقل از الله بدانیم و به طور قطع از انجام کاری هرچند کوچک، در آینده خبر ندهیم، انسان پیوسته نیازمند الله است و در هر کاری باید خود را وابسته به ارادهی الهی بداند.

«اِنْ شَاءَ اللّٰهُ»:

«اِنْ شَاءَ اللّٰهُ» متشکل از سه لفظ «اِنْ»، «شاء» و «اللّٰهُ» است. معنای آن نیز، «اگر خدا خواست» می باشد. «اِنْ» از حروف شرطیه است به معنای «اگر» است و بر سر جملات فعلیه در می آید و در اینجا، فعل شرط آن، «شاء» است. «شاء» فعل ثلاثی مجرد است به معنای «خواستن»، «اراده کردن» و «مشیت» است. «اللّٰهُ» اسم جامع همه اسماء الله تبارک و تعالی است.

بنابر این در رسم الخط عربی و با دقت در الفاظ و واژگان جمله «إنشاءالله» باید گفت.

کلمه «إنشاءالله» شش بار در قرآن عظیم الشأن تکرار شده، طوری که آمده است:
 ۱- «إِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ» (سوره بقره / آیه ۷۰) «قَالُوا ادْعُ لَنَا رَبَّكَ يُبَيِّنْ لَنَا مَا هِيَ إِنِ الْبَقَرُ تَشَابَهَ عَلَيْنَا وَ إِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ لَمُهْتَدُونَ» (بار دیگر به موسی) گفتند: از پروردگارت برای ما بخواه تا بر ما روشن کند چگونه گاوی باشد؟ زیرا این گاو بر ما مشتبه شده و اگر خداوند بخواهد (با توضیحات تو) حتماً هدایت خواهیم شد.

۲- «إِن شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ»: (سوره یوسف / آیه ۹۹) یعقوب علیه السلام به فرزندان خویش میفرماید: «ادْخُلُوا مِصْرَ إِن شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ»: وارد مصر شوید، ان شاءالله درامانید،

۳- «سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا»: (سوره کهف / آیه ۶۹) خضر به موسی میگوید: «سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا» (۲): اگر خدا بخواهد مرا شکیا خواهی یافت.

۴- «سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ»: (سوره قصص / آیه ۲۷) حضرت شعیب به حضرت موسی میگوید: «سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّالِحِينَ».

۵- «سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ» (سوره صافات / آیه ۱۰۲) حضرت اسماعیل به پدرش حضرت ابراهیم میگوید: «سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ مِنَ الصَّابِرِينَ» مرا ذبح کن که به خواست خدا مرا از شکیبایان خواهی یافت.

۶- «إِن شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ» (سوره فتح / آیه ۲۷) در سال ششم هجری پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم در خواب دیدند که مسلمانان، آسوده خاطر وارد مسجد الحرام شده، درحالی که سرهای خود را تراشیده و موی و ناخن کوتاه کرده اند، «لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّؤْيَا بِالْحَقِّ لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِن شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ»

مُحَلِّقِينَ رُؤُوسِكُمْ وَ مُقَصِّرِينَ لَا تَخَافُونَ فَعَلِمَ مَا لَمْ تَعْلَمُوا فَجَعَلَ مِنْ دُونِ ذَلِكَ فَتْحًا قَرِيبًا ﴿٢٧﴾ (همانا خداوند، آن رؤیا را برای پیامبرش به حق تحقق بخشید. شما مسلمانان ان شاء الله آسوده خاطر، در حالیکه (موی) سرهای خود را تراشیده و تقصیر (وموو ناخن) کرده‌اید کوتاه کرده‌اید و از هیچکس ترس و وحشتی ندارید، به مسجد الحرام داخل خواهید شد. خداوند چیزی را دانست که شما نمی دانستید، پس غیر از این، پیروزی نزدیکی (در خیبر) برای شما قرار داد.

وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا ﴿٢٥﴾

و (اصحاب کهف) مدت سیصد سال در غارشان ماندند و نه سال دیگر نیز بر آن افزودند. (٢٥)

در آیه مبارکه مدت اقامت و خواب اصحاب کهف را در غار سیصدونه سال قمری نشان میدهد. «إِزْدَادُوا تِسْعًا»: نه سال بر آن افزودند. مراد این است که اصحاب کهف سیصد سال شمسی زنده و در حال خواب بوده که اگر با سال قمری حساب شود، نه سال بر آن افزود میگردد. چرا که سیصد سال شمسی مساوی با سیصد و نه سال قمری است. در اینجا قرآن مجید حقیقتی را بیان داشته است که سال‌ها بعد علم نجوم بدان پی برده است.

شأن نزول آیه ٢٥:

٦٩٢- ابن مردویه از ابن عباس (رض) روایت کرده است: وقتی که آیه «وَلَبِثُوا فِي كَهْفِهِمْ ثَلَاثَ مِائَةٍ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا» نازل شد. عده‌ای گفتند: ای رسول الله! سه صد سال است و یا سه صد ماه؟ پس خدای بزرگ سِنِينَ وَازْدَادُوا تِسْعًا (٢٥) را نازل کرد. (شوکانی ٣ / ٣٤١ میگوید: ابن مردویه از ضحاک از ابن عباس (رض) روایت کرده. راوی این از ضحاک جویری بن سعید متروک است، تنها ابن مردویه دلیل و هن آن است.)

٦٩٣- این حدیث را ابن جریر از ضحاک روایت کرده است.

قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا لَهُ غَيْبُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ مَا لَهُمْ مِنْ دُونِهِ مِنْ وَلِيٍّ وَلَا يُشْرِكُ فِي حُكْمِهِ أَحَدًا ﴿٢٦﴾

(ای پیامبر!) بگو: «خداوند از مدت ماندنشان (در غار) داناتر است، غیب آسمانها و زمین تنها به او اختصاص دارد، چقدر بیناست و چقدر شنواست!! آنان به جز او هیچ کارسازی ندارند و در حکم خود کسی را شریک نمیسازد. (۲۶)»

«قُلِ اللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا لَبِثُوا»: ای پیامبر! اگر پرسشگری در مورد مدت ماندن جوانان در غار از تو پرسید و نزدت از جانب الله متعال در این مورد وحی نبود پس جواب نگوی تا او تعالی خود به تو خبر دهد بلکه بگو: الله متعال به مدت درنگشان در غار داناتر است؛ زیرا تنها او بر نهان کار آسمانها و زمین آگاه می باشد، و از کمال بینایی، شنوایی و آگاهی عظیم حق تعالی بر هر چیز در شگفت باش و بدان که جز الله متعال شریک هیچ یار و کارپردازی عهده دار امور خلق باشد وجود ندارد، وی را در حکم و شریعتش هیچ همتایی نیست چنان که در الوهیت و ربوبیت نیز شریکی ندارد.

ابن عطیه میگوید: «مراد؛ مدت بعد از آگاهی بر احوال شان تا زمان حضرت محمد صلی الله علیه وسلم، یا زمان بیدار شدنشان تا هنگام مرگ شان است».

اما زجاج میگوید: «مراد؛ مدت درنگ کردن شان در غار است که ۳۰۰ سال شمسی و ۳۰۹ سال قمری بود زیرا هر سیصد سال شمسی، سیصدونه سال قمری میشود، چون تفاوت میان هر صد سال قمری با صد سال شمسی، سه سال است و به همین جهت هم پروردگار متعال فرمود: سیصد سال درنگ کردند و نه سال هم بر آن افزودند».

خداوند سمیع و بیناست:

جمله «أَبْصِرْ بِهِ وَأَسْمِعْ» خداوند متعال چقدر بینا و شنواست! صیغه تعجب و برای بیان عظمت علم خداوند متعال است. به گفته علماء شنیدن این سخن انسان را به خوف و ترس می اندازد.

یعنی ای انسان! هر کاری را که انجام دهی، خداوند متعال آنرا می بیند و هر سخنی که می گویی الله متعال آن را می شنود. بنابر این، مراقب اعمال و گفتار خود باش.

لقمان حکیم به فرزندش میگوید: «يَا بُنَيَّ إِنَّهَا إِنْ تَكُ مِثْقَالَ حَبَّةٍ مِّنْ خَرْدَلٍ فَتَكُنْ فِي صَخْرَةٍ أَوْ فِي السَّمَاوَاتِ أَوْ فِي الْأَرْضِ يَأْتِ بِهَا اللَّهُ إِنَّ اللَّهَ لَطِيفٌ خَبِيرٌ».

(لقمان گفت): پسر جانم! بدان که اگر آن (عمل) به اندازه دانه خردلی باشد و در دل سنگی یا در آسمانها و یا در زمین باشد، الله آنرا می آورد (ومورد محاسبه قرار میدهد)، چون الله باریک بین (و) آگاه است. (سوره لقمان، آیه ۱۶). هر کار خوب یا بدی که داشته باشیم، به هر مقداری باشد، حتی بسیار کم و ناچیز، فردای قیامت مورد محاسبه قرار میگیرد. بنابر این باید مراقب اعمال، رفتار، کردار و گفتار خود باشیم، تا مبادا زمانی که نامه اعمالمان را به دستمان میدهند، از مطالعه آن شرمنده شویم، و خجالت بکشیم آن را به دیگران نشان بدهیم.

اگر انسان خدا ناخواسته روزانه، یک گناه مرتکب شود، بدیترتیب هر سال ۳۶۵ گناه را مرتکب میشود و جمع آن در ۳۰ سال حدود ۱۰ هزار گناه میشود. بنابر این، باید بسیار مراقب و احتیاط داشته باشیم و در صورت ارتکاب گناه، فوراً آن را با آب توبه بشویم.

خوانندگان گرامی!

بعد از اینکه در آیات قبلی قصه‌ی اصحاب کهف به بیان گرفته شد، اینک در آیات (۲۷ الی ۳۱) دستور العملها و رهنمودهایی برای پیامبر و مؤمنان است تا برای تلاوت قرآن، برنامه‌ی منظمی ترتیب دهند، باصحابه‌ی بینوا و تنگ دست همنشین شوند و باهم به آموختن و یاد دادن قرآن پردازند و این که: قرآن حقی مسلم از سوی الله متعال است.

وَإِثْلُ مَا أُوحِيَ إِلَيْكَ مِنْ كِتَابِ رَبِّكَ لَا مُبَدَّلَ لِكَلِمَاتِهِ وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ
مُلْتَحِدًا ﴿٢٧﴾

و آنچه را که از کتاب پروردگارت به تو وحی شده است، تلاوت کن، هیچ کسی نمیتواند سخنان پروردگارت را تغییر دهد، و هرگز پناهی جز او نیابی. (۲۷)
در آیه متبرکه که خدای سبحان و تعالی آن حضرت صلی الله علیه وسلم را امر کرد که بر تلاوت عاملان، عابدان و مدبرانه قرآن که به تو وحی میشود مواظبت کنند و از آنچه در قرآن آمده است پیروی کن، زیرا قرآن کتابی است «لا مُبَدَّلَ لِكَلِمَاتِهِ» هیچکس نمیتواند کلام خدا را تغییر دهد، یعنی که کلماتش را تبدیلی و آیاتش را تغییری نیست و معجزاتش باطل نمی شود، یعنی قرآن از هر گونه تغییر و تحریف مصون بوده است. آنگونه که پیامبر اسلام خاتم پیامبران است، قرآن عظیم الشان نیز آخرین کتاب آسمانی است.

«وَلَنْ تَجِدَ مِنْ دُونِهِ مُلْتَحِدًا» «و جز او هرگز هیچ پشت و پناهی نیابی» و هرگز جز خدا کسی را نخواهی یافت که در هنگام بحران ها و گرفتاری ها به او پناه بری پس تنها به او پناه ببر و فقط بر او توکل کن.

«مُلْتَحِدًا»: لحد و الحاد: عدول و میل از استقامت، ملتحذ: پناهگاه که انسان بآن میل میکند. یعنی: اگر قرآن را نخوانی، به احکام آن عمل نکنی و از آن پیروی نمایی، هرگز مکان و مرجعی را نخواهی یافت که بدان پناه بری تا تو را از عذاب خداوند نگهدارد.

وَاصْبِرْ نَفْسَكَ مَعَ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ وَلَا تَعْدُ عَيْنَاكَ عَنْهُمْ تُرِيدُ زِينَةَ الدُّنْيَا وَلَا تُطِعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا وَاتَّبَعَ هَوَاهُ وَكَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا ﴿٢٨﴾

و با کسانی که پروردگار خود را صبح و شام یاد می کنند صبر پیشه کن، در حالیکه خشنودی او را میخواهند. و نباید در طلب زینت زندگانی دنیا چشمانت

از آنان دور شود. و از کسی اطاعت مکن که دل او را از یاد خود غافل ساخته‌ایم و او از هوای نفس خود پیروی کرده و کارش از حد گذشتن و کوتاهی است. (۲۸)

مفسر تفسیر صفوأة التفاسیر در تفسیر آیه مبارکه می نویسد: ای پیامبر! و با فقیران مسلمانی شکیبایی پیشه کن که عبادت را برای پروردگارشان خالص ساخته، او را در صبح و شام یاد میکنند و میخوانند، پاداشی را که نزد وی است می خواهند و از عذابی که پیش و است حذر دارند.

«وَلَا تَعْدُوْا عَيْنَاكَ عَنْهُمْ» توجه و نظرت را به غیر آنها از جمله به ثروتمندان و بزرگان و اشراف، منحرف و منصرف مکن.

مفسران گفته‌اند: پیامبر صلی الله علیه وسلم حریص و خواهان بود که رؤسا ایمان بیاورند تا به تبعیت آنها پیروان آنها هم ایمان بیاورند. ولی هرگز خواستار زینت دنیا نبود. پس «خدا» به او امر کرد که به بینوایان مؤمن توجه کند و از آن بزرگان و اشراف مشرک روگردان شود. «تُرِيدُ زِينَةَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا» از همنشینی با آنها شرف و افتخار و مباهات را می جویی.

ابن عباس (رض) گفته است: از آنان رو مگردان و به غیر آنان رو میاور و به عوض آنها در طلب اصحاب شرف و ثروت مباش. (مختصر ۴۱۶/۲).

«وَلَا تُطِيعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا» از گفته‌ی آنان که از تو خواسته‌اند مؤمنان بینوا را طرد کنی، اطاعت و پیروی مکن؛ زیرا نهاد آنان از یاد خدا خالی و غافل است. آنها در حقیقت با رو آوردن به دنیا، از دین و عبادت پروردگار خود رو گردانیدند.

«وَلَا تُطِيعْ مَنْ أَغْفَلْنَا قَلْبَهُ عَنْ ذِكْرِنَا». و از اشخاصی اطاعت مبر که (به خاطر دنیا دوستی و آرزو پرستی) قلب او را از یاد خود غافل ساخته‌ایم.

دل او را غافل کرده ایم، وقتی که به خویشتن گرائیده است و پرداخته است، و به سوی اموال و دارائی خود میل نموده است، و به اولاد خویش دل داده است، و شیفته کالا و متاع و لذائذ و شهوات خویشتن گردیده است. دیگر در دلش جایی برای خدا نمانده است. دلی که به این سرگرمیها پردازد و آنها را هدف زندگی خود سازد قطعاً از یاد خدا غافل میشود، و خدا نیز بر غفلت او می افزاید، و بدو مهلت و فرصت زیستن در همچون چیزهای بی فائده مشغول شود و در نهایت سرمایه عمرش بیهوده تمام شود، و به کیفر و عذابی برسد و بیفتد که خدا برای امثال او آماده کرده است، برای آن کسانی که به خویشتن و به دیگران ستم می کنند.

شان نزول آیه ۲۸:

سلمان فارسی (رض) در بیان شان نزول آیه کریمه می گوید: این آیه در مورد عینه بن حصن و یارانش نازل شده است که وقتی به خدمت پیامبر صلی الله علیه وسلم آمدند، جمعی از مؤمنان فقیر در خدمتش بودند. در بین آنان سلمان فارسی بود که چین پشمی بر دوش داشت و از بس که عرق کرده بود بوی عرق میداد. عینه به پیامبر صلی الله علیه وسلم گفت: بوی گند آنها شما را آزار نمی دهد؟ و ما بزرگان و اشراف قبیله «مضر» اگر مسلمان شویم مردم هم مسلمان میشوند. هیچ کس مانع ما نمیشود که از تو پیروی کنیم، جز وجود اینها، پس آنها را از خودت دور کن تا ما از تو پیروی کنیم یا برای ما مجلسی ترتیب بده و برای آنان مجلسی دیگر، پیامبر صلی الله علیه وسلم خواست نظرشان را برآورده کند، اما وقتی آیه نازل شد پیامبر صلی الله علیه وسلم به جستجوی آنها پرداخت، وقتی آنها را دید، در کنارشان نشست و گفت: سپاس و ستایش شایسته ی خدا است در میان امت من کسانی را قرار داده که به من دستور داده است با آنان همنشین شوم و از آنان روی برنگردانم. «وَ اتَّبِعْ هَوَاهُ»

از هوی و هوس خود پیروی کرده و فرمان خدا را رها نموده است. «وَ كَانَ أَمْرُهُ فُرُطًا» و کارش تباهی و نابودی است.

در آیه مبارکه که در می یابیم که: ثروتمندان برای منصرف کردن پیامبر صلی الله علیه وسلم از معاشرت با فقرا و مساکین مؤمن تلاش میکردند و پیامبر در برابر آن تلاشها، مأمور به مقاومت شد. باید گفت که: همدلی با فقرا و مساکین و بصورت کل با بینوایان سخت است، ولی باید تحمل کرد. رهبر باید نسبت به محرومان همدل و همدم باشد، نه بی اعتنا.

وَقُلِ الْحَقُّ مِنْ رَبِّكُمْ فَمَنْ شَاءَ فَلْيُؤْمِنْ وَمَنْ شَاءَ فَلْيُكْفُرْ إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِمْ سُرَادِقُهَا وَإِنْ يَسْتَعِثُوا يُعَاثُوا بِمَاءٍ كَالْمُهْلِ يَشْوِي الْوُجُوهَ بِئْسَ الشَّرَابُ وَسَاءَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٢٩﴾

(ای پیامبر!) بگو: (این قرآن) از سوی پروردگارتان است، پس هر کس که میخواهد، ایمان بیاورد و هر کسکه میخواهد، کافر شود. به یقین ما برای ظالمان آتش را آماده کرده ایم که سرا پرده هایش آنان را در بر میگیرد. و اگر کمک بخواهند با آبی همچون مس گداخته شده به فریادشان رسند، که چهره ها را بریان میکند. چه بد نوشیدنی و چه بد جایگاهی است. (۲۹)

پیامبر مسئول ابلاغ است و انسانها در پذیرش ایمان و کفر آزادند، در این آیه مبارکه، در جواب به کسانی است که برای ایمان آوردن خود، شرط و شروط میگذارند و میگویند: شرط گرویدن ما به اسلام آن است که مساکین و فقرا را از این دین طرد کنی. به این عده اشخاص باید گفته شود که: تنها سرچشمه‌ی حق خداوند است. تقاضای طرد فقرای مؤمن حق نیست، بلکه حق آن است که از طرف خدا باشد.

در آیه مبارکه آمده است: ای پیامبر! و به کافران بگو: پیام و مرام حقی را که آورده‌ای از جانب پروردگار منان است، این وحیی است حق و راستین که

باطلی در آن وجود ندارد، پس هر که بخواهد بگردد و پیروی کند باید چنین کند، زیرا وی را پاداشی است بزرگ و نعمتی است پایدار، ولی هر کس بخواهد انکار ورزد و روی گرداند همان کند که خواهد زیرا با وارد ساختن خویش به و رطه های هلاک جز به خویشتن زیان نزده است، زیرا خداوند متعال برای کافران آتش سوزانی را آماده کرده که دیوارها و سرا پرده های آن بر کافران محیط است و همه را در بر می گیرد.

سرنوشت انسان در گرو گرایش ها و اعمال اوست. «أَعْتَدْنَا لِلظَّالِمِينَ نَارًا أَحَاطَ بِهِنَّ سُرَادِقُهَا» شهوات و مفساسدی که انسان را فرا میگیرد، در آخرت آتشی است که او را احاطه میکند.

و آنگاه که کافران از شدت تشنگی در آتش دوزخ، آبی برای نوشیدن خواهند، آبی چون مس گداخته که چهره های شان را از شدت حرارت بریان میسازد داده میشوند، وه! چه بد شرابی است این روغن گداخته برای کفار در آتش بی مهار، و چه زشت جایگاهی است دوزخ به عنوان منزلگاه اشرا و سرای ماندگار کفار فجار.

«اعتدنا»: آماده کرده ایم، بیانگر سرعت و آمادگی و توانائی است، و میرساند که آتش آماده و مهیای پذیرش مستقیم و بلافاصله است! این آتش، آتشی است که سرا پرده های آن ستمکاران را در بر میگیرد. دیگر نه راهی برای گریختن است، و نه امیدی به نجات یافتن و در رفتن است، و نه چشم طمع دوختنی به سوراخی است که نسیمی از آن وزد یا آسایشی در آن شود!

گرچه مردم در انتخاب ایمان و کفر مختارند، ولی باید بدانند که سرانجام کفر، عذاب سوزان قیامت است.

«سرادق»: خانه ساخته شده از قماش است. پس آیه کریمه آتشی را که به آنان احاطه میکند، به سراپرده‌ای تشبیه کرده که بر هر که در درون آن است، احاطه میکند و او را دربر میگیرد «و اگر فریاد کنند» و فریادرسی جویند تا از گرمای آتش نجاتشان دهد «به نوشاندن آبی مانند فلز گداخته به داد آنان رسیده شود». «مهل»: هر چیزی است که به آتش گداخته شود از معادن زمین؛ مانند آهن، مس و سرب. به قولی: مهل، رسوب روغن است «که چهره‌ها را بریان میکند» به سبب داغی خویش «وه! چه بد آشامیدنی‌ای است» این نوشیدنی آنان «و چه بد آرامگاهی است» این دوزخی که آنان برای راحتی خود آن را دربر گرفته و در آن به استراحت می‌پردازند! تعبیر «آرامگاه» برای دوزخ، از باب تهکم و استهزای آنهاست.

این آیه بیداری است به کسانی که مناصب، مقامات و هوی نفس، مانند خوراکی‌ها، نوشیدنی‌ها و غیر آن از برخوردارهایها را بر طاعت خداوند متعال ترجیح می‌دهند.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ إِنَّا لَا نُضِيعُ أَجْرَ مَنْ أَحْسَنَ عَمَلًا ﴿٣٠﴾
 بدرستی کسانی که ایمان آورده‌اند و کارهای شایسته کرده‌اند (بدانند که)، همانا ما پاداش نیکو کاران را ضایع نخواهیم کرد. (۳۰)
 در بینش اسلامی، نه چیزی از حساب الهی مخفی میماند و نه اجر عملی ضایع میگردد. این بدین معنی است که پروردگار با عظمت ما عمل‌های صالح ما را تباه نمی‌کند، بلکه این خصلت‌ها و عمل‌های بد ماست که موجب حبط و نابودی کارهای نیک می‌شود.

خداوند متعال بعد از اینکه حال بد فرجامان شقاوتمند را بیان کرد، طبق روشی که قرآن در ترغیب و ترهیب دارد، به ذکر حال و وضع نیکبختان پرداخته و میفرماید: در حقیقت مؤمنان شایسته‌کار از سوی پروردگار پاداشی با اعتبار

دارند، ثواب عملکرد شان از بین نرفته و مزد کارکردشان ضایع نمی‌شود؛ بلکه ایشان را به معیار نیکوترین آنچه عمل کرده‌اند، مزد کاملی است.

أُولَئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ مُتَّكِنِينَ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ نِعْمَ الثَّوَابُ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا ﴿٣١﴾

آنان کسانی هستند که بهشتهای جاویدان از آن ایشان است، (بهشتهای که) نهرها از زیر (کاخها و درختان) آن جاری است، در آنجا با دستبندهایی از طلا آراسته می‌شوند، و لباسهایی (فاخر) سبز رنگ از حریر نازک و ضخیم می‌پوشند، در حالیکه بر تختها تکیه زده‌اند، چه پاداش خوب و چه نیکو تکیه گاهی است! (۳۱)

«عَدْن»: یعنی اقامت و جایگاه.

«أَسَاوِر»: جمع «أَسْوَرَةٌ» به دستبند،

«سُنْدُس»: به ابریشم نازک و

«إِسْتَبْرَق»: به حریر ضخیم گفته می‌شود و

«أَرَائِكِ»: جمع «أَرِيكَة» به تخت سلطنتی که باتور پوشانده باشند، گفته میشود.

در دو آیهی قبل، درباره‌ی دوزخیان مطالب بیان یافت: «بَشْسَ الشَّرَابِ وَ سَاءَتْ مُرْتَفَقًا» چه بد نوشیدنی و چه بد جایگاهی و این آیه درباره‌ی بهشتیان مطالب را بیان می‌دارد.

و میفرماید: «أُولَئِكَ لَهُمْ جَنَّاتُ عَدْنٍ» این گروه مؤمن را نزد خداوند متعال بهشت‌هایی است که در آن برای ابد ماندگارند.

«تَجْرِي مِنْ تَحْتِهِمُ الْأَنْهَارُ»: از زیر قصرها و منازل و درختان آن نهرهای بهشتی جاری و روان است. نهرهای بهشتی هم از زیر درختان جاری است، وهم از زیر قصرهای بهشتی.

«يُحَلَّوْنَ فِيهَا مِنْ أَسَاوِرَ مِنْ ذَهَبٍ»: در آنجا بادستبندهایی از طلا آراسته میشوند، مفسران گفته اند: هر شخص در بهشت سه دستبند در دست دارد: دستبند از طلا و دستبندی از نقره و دستبندی از لؤلؤ؛ چون خداوند متعال فرموده است: «وَحَلُّوا أَسَاوِرَ مِنْ فِضَّةٍ»، و فرموده است: «وَلَوْلُؤًا وَلِبَاسُهُمْ فِيهَا حَرِيرٌ». در حدیث شریف به روایت ابو هریره (رض) آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «زیور مؤمن در بهشت تا جایی میرسد که آب وضوء به آن میرسد».

«وَيَلْبَسُونَ ثِيَابًا خُضْرًا مِنْ سُنْدُسٍ وَإِسْتَبْرَقٍ»: لباس های شان جامه های سبز زیبا از پرنیان نازک و حریر نازک و ضخیم برتن دارند. امام طبری گفته است: یعنی آنها از بین زیور آلات، از دستبندی طلا و از لباس ها، از سندس یعنی دیباج و استبرق یعنی حریر ضخیم استفاده می کنند. (طبری ۲۴۳/۱۵).

با توجه به اینکه در بهشت هر لباس با هر نوع جنس و رنگی در اختیار بهشتیان قرار دارد، اما اختصاص لباس سبز شاید اشاره به لباس رسمی و عمومی آنان باشد که هنگام تکیه بر تخت ها خود را به آن تزئین می نمایند. «مَتَكِينٍ فِيهَا عَلَى الْأَرَائِكِ»: در بهشت بر سریرهای فاخر و فرش های راحت بخش تکیه میزنند، ابن عباس (رض) گفته است: «أَرَائِكُ» عبارت از تخت های طلایی است که با مروارید و یاقوت تزئین یافته و بر آنها تازه عروس و تازه داماد نشسته باشند.

اریکه عبارت از سرزمین بین صنعا و ایله و بین عدن تا جایه است. (تفسیر قرطبی ۳۹۸/۱۰).

«نِعْمَ الثَّوَابُ وَحَسُنَتْ مُرْتَفَقًا»: چه خوش پاداشی است مزدشان نزد پروردگارشان و چه نیکوست بهشت برین سرا و جایگاهشان، در نعمت و امن و امان، در جوار پروردگار رحمان!

خوانندگان محترم!

طوری‌که در آیات متذکر قبلی خواندیم که: پیامبر صلی الله علیه وسلم، با مؤمنان بینوا و تهی دست؛ اما جوانمرد، همنشین بود و همواره فرد فرد آنان را دلجویی و نوازش میکرد و درخواست مشرکان خودخواه را مردود می‌شمرد که: آرزو می‌کردند، وقتی نزد پیامبر بیایند، مؤمنان تنگدست را - که پوشش فاخر و قیمتی به تن نداشتند - از محضر خود براند، تا در ردیف این دنیا دوستان نشینند، مبدا مقامشان کاسته گردد(!)

اینک در آیات (۳۲ الی ۴۴) قصه و داستان صاحبان دوباغ: یکی چون ثروتمندی بی‌باور که به موقعیت و ثروت خود می‌نازد، گویا فلسفه‌ی وجودی این جهان، همان زینت‌های دروغین و فریبنده‌ی دنیاست و بسی، تا بر اهل باور و پاکدلان افتخار کند و اموالش را به رُخ این و آن بکشد. و از طرفی، بینوای مؤمن، هستی خود را در طبق اخلاص میگذارد و به پروردگارش تقدیم می‌دارد. همچنان در این آیات متبرکه هشدار است که: که افتخار، نه به مال و منال و زرق و برق است؛ بلکه سرافرازی هر انسان خردمندی، پیروی از فرمان حق و خدمت به بندگان اوست.

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلًا رَجُلَيْنِ جَعَلْنَا لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَابٍ وَحَفَفْنَاهُمَا بِنَخْلٍ
وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زُرْعًا ﴿٣٢﴾

(ای پیامبر!) برای آنها مثالی بزن، (مثال) آن دو مرد که برای یکی از آنها دو باغ از انواع انگور قرار دادیم، و گرداگرد آن دو (باغ) را با درختان نخل پوشاندیم، و در میان آن زراعت (پربرکتی) قرار دادیم. (۳۲). «رَجُلَيْنِ»: دو مرد. مراد یک فرد کافر ثروتمند، و یک فرد مؤمن فقیر است. در ضرب المثل هم ضرورت ندارد نام افراد مشخص شود.

نه فقر نشانه‌ی ذلت است و نه ثروت نشانه‌ی عزت انسان:

ای پیامبر! برای کفار که از تو خواسته بودند که مساکین و فقرا را از خود دور بساز حال دو مرد را بطور مثال بیان می‌دارد: که در زمانها گذشته زندگی بسر می‌بردند.

مفسران در باره آنها می‌نویسند: آن دو مرد دو برادر از قوم بنی اسرائیل بودند. یکی از آنها مؤمن و دیگری کافر بود که از پدر ارثی نصیبشان شد. برادر کافر با مال خود دو باغ بزرگ و «بهشت آسا» خرید. و برادر مؤمن مالش را در راه جلب رضایت خدا خرج کرد و پولش به آخر رسید. برادر کافر فقر و بینوایی برادرش را عیب و عار می‌پنداشت. روزی آمد که ثروت برادر کافر تباه شد، و این برای مؤمنی که در اطاعت خدا می‌باشد و کافری که در ناز و نعمت غرق شده و از راه خارج شده است، ضرب المثل عام و خاص در بین مردم آن زمان شد.

«جَعَلْنَا لِأَحَدِهِمَا جَنَّتَيْنِ مِنْ أَعْنَابٍ» حق تعالی به کافر دو باغ انگوری لذیذ داده، «وَوَحَفْنَا هُمَا بِنَخْلٍ» پیرامون آنها با درختان انبوه خرما پوشانیده. «وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمَا زُرْعًا» و در میان دو باغ کشتزاری از انواع میوه‌ها و حبوبات رویانید. و در وسط آن دو نهر آبی می‌جوشید. محمد علی صابونی در تفسیر صفوة التفاسیر در این مورد می‌نویسد: منظره‌ی دل‌انگیز و شادی بخش را قرآن به شگفت‌انگیزترین شیوه ترسیم میکند. منظره‌ی دو باغ انگور با انواع انگورها، و در پیرامون آنها ردیف نخل‌های سربه‌فلک کشیده و در بین آن دو مزارع سرسبز و خرم که وسط آنها نهر آبی زلال جوشان و خروشان است!

كَلْتَا الْجَنَّتَيْنِ آتَتْ أُكُلَهَا وَلَمْ تَظْلِمْ مِنْهُ شَيْئًا وَفَجَّرْنَا خِلَالَهُمَا نَهْرًا ﴿٣٣﴾

هر دو باغ، محصول و میوه‌هایش را (به وقتش) می‌داد و چیزی از محصول و میوه کم نمی‌کرد و ما در میان آن دو باغ جویبار روان کرده بودیم. (۳۳)

وَكَانَ لَهُ ثَمَرٌ فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ﴿٣٤﴾
 (صاحب این دو باغ) میوه های بسیار (و درآمد فراوانی) داشت؛ پس به دوست خود در حالیکه با وی گفتگو میکرد، گفت: من از تو ثروتمندتر و از لحاظ افراد نسبت به تو نیرومندترم. (۳۴)

«وَكَانَ لَهُ ثَمَرٌ» «ثَمَرٌ» به انواع میوه و به انواع مال و دارایی طلا و نقره و حتی به ملکیت زیاد درخت ها نیز اطلاق میگردد. طوریکه در: در آیه ی ۴۲ این سوره میخوانیم: «أُحِيطَ بِثَمَرِهِ» که قهر خدا تمام باغ و درختان را احاطه کرد، نه تنها میوه ی آن را.

یعنی: صاحب آن دو باغ به علاوه دوباغ صاحب محصولات میوه های انگور و خرما، صاحب اموال دیگری از زر و سیم و سایر انواع میوه ها نیز بود. باید یاد آور شد که: نه فقر نشانه ی ذلت است، نه ثروت دلیل عزت، پس نباید بر فقرا فخر فروشی کنیم.

«فَقَالَ لِصَاحِبِهِ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَنَا أَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا»: او در اثنای گفتگو وجدال لفظی. با رفیق مؤمنش متکبرانه و مغرور گفت: مال و ثروتم از تو بیش است و پیروان و افرادم نیرومندتر و بزرگوارتر از یاران و پیروان تو اند.
 «لِصَاحِبِهِ»: «صاحب» یعنی همراه و هم سخن، چه مؤمن باشد مثل این آیه، چه کافر مانند آیه ی ۳۷ این سوره که میفرماید: «قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَ كَفَرْتَ» نباید فراموش کرد که: دل بستگی و غرور به مال و قبیله، زمینه ی طغیان در انسان میگردد.

وَ دَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِنَفْسِهِ قَالَ مَا أَظُنُّ أَنْ تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا ﴿٣٥﴾
 و در حالیکه به خود ظالم بود، در باغ خویش داخل شد، و گفت: «من باور نمیکنم هرگز این (باغ) نابود شود. (۳۵)

واقعیت امر اینست که: دارایی و نعمت‌های سرشار، و بیشمار مایه غرور انسانها می‌گردد. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «وَدَخَلَ جَنَّتَهُ وَهُوَ ظَالِمٌ لِّنَفْسِهِ» شخص کافر مغرورانه و متکبرانه بخاطر اینکه ثروت و دارایی خویش به رخ برادر مسلمان خود بکشد، دست وی را گرفت و او را به باغ خویش برد، او را در آن می‌گردانید درختان و میوه‌ها و نهر آب را به او نشان می‌داد.

غفلت از خدا، خود برترینی، تحقیر دیگران و فریفته شدن به جلوه‌های مادی دنیا ظلم به خویشتن است. اواز بس که خود پرست و کافر بود، به خود ستم روا میداشت گفت: «قَالَ مَا أَظُنُّ أَنْ تَبِيدَ هَذِهِ أَبَدًا» باور ندارم که باغم در روزگار زندگی هرگز نابود شود.

او فراموش کرده بود که: همه‌ی دارایی‌های انسان از خداست و مالک حقیقی اوست.

وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً وَلَئِنْ رُدِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِنْهَا مُنْقَلَبًا ﴿٣٦﴾
وگمان نمیکنم که قیامت برپا شود. و اگر (هم) به سوی پروردگارم برگردانیده شوم، (به فرض اینکه قیامتی باشد) قطعاً جایگاهی بهتر از این خواهم یافت. (۳۶)
علاقمندی و دلبستگی انسان به دنیا و دنیاگرایی، در بسیاری از حالات انسان را به مرحله ای میرساند که حتی به انکار قیامت و حشر و نشر هم می‌پردازد.

طوریکه این فهم در آیه مبارکه چنین جمعبندی و بیان یافته است.
«وَمَا أَظُنُّ السَّاعَةَ قَائِمَةً»: و باور هم ندارم که قیامت آمدنی باشد. «وَلَئِنْ رُدِدْتُ إِلَىٰ رَبِّي لَأَجِدَنَّ خَيْرًا مِنْهَا» اگر احیاناً قیامتی هم برپا شد و من پس از مرگ به سوی الله بازگشتم «مُنْقَلَبًا» قطعاً نزد وی بهتر از این باغ را دریافت خواهم کرد از آنکه پیش او قدر و شرف والایی دارم.

همان زندگی که در این دنیا داشتم، همچو زندگی را در آخرت بر مبنای شایستگی خودم به من خواهد داد. دیده میشود که برخی انسانها به اشتباه

نعمت دنیوی را نشانه‌ی کرامت و ارزش خود می‌پندارند و حتی آنرا برای خود ابدی هم می‌شمارند. و در این هیچ جای شکی نیست که: امید و آرزوی بی‌جا و بی‌دلیل در نهایت محکوم است.

مفسر «تفسیر انوار القرآن» می‌نویسد: البته او این سخن را از روی قیاس غایب بر حاضر گفت، یعنی: چون در دنیا غنی و ثروتمند و مورد اکرام و اعزاز خداوند متعال هستم پس در آخرت نیز این چنین خواهم بود. شکی نیست که این گونه برداشت و تحلیل نمایانگر به هم ریختن معیارها و ضوابط در ذهن و نهاد او و ناشی از فرط غرور و بدمستی‌ای بود که بر اثر ثروتمندی بر وی چیره شده بود و این خود استدراجی برایش از جانب خدای سبحان بود.

خواننده محترم!

کافران طوری تصور میکنند که: نعمت دادن بر خدا لازم است و این حق انسان است که باید همواره برخوردار باشد. چنانکه در آیه ۵۰ سوره‌ی فصلت می‌خوانیم: «لَئِنْ رُجِعْتُ إِلَىٰ رَبِّي إِنَّ لِي عِنْدَهُ لَلْحُسْنَىٰ» اگر قیامتی هم باشد، بهترین‌ها برای ما خواهد بود. ولی این داشتن هم‌مچو تفکرات غیر منطقی در قرآن عظیم الشان بصورت مطلق رد شده و آنرا مردود می‌شمارد. در این هیچ جای شکی نیست که: انسان از لطف و فضل خداوند متعال بهره‌مند است، ولی اگر خدا بخواهد، آبها را تلخ، درخت‌ها را خشک و کافران را نابود یا وحی به انبیا را قطع میکند، تا طوری تصور برای شان پیش نیاید که؛ بدون لطف الهی استحقاق این نعمت‌ها را دارند.

قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ أَكَفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّاكَ رَجُلًا ﴿٣٧﴾

رفیقش در حالیکه با او گفتگو میکرد به وی گفت: آیا به کسی کافر شده‌ای که تو را از خاک باز از نطفه آفرید و باز تو را برابر کرد (و به شکل) مرد کامل در آورد. (۳۷)

«خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ...»: خداوند تو را از خاک درست کرد. یعنی موادّ غذائی که در زمین است، جذب ریشه‌های روئیدنیها (بات و گیاه و هر چیز که بروید و بالدد) می‌گردد، و روئیدنیها به نوبه خود خوراک حیوانات میشوند، و انسان از روئیدنیها و گوشت و شیر حیوانات استفاده میکند، و نطفه‌اش از این‌ها شکل می‌گیرد (حجّ / ۵، روم / ۲۰). یا این که مراد این است که خداوند اصل تو را - که آدم است - از خاک آفریده است (آل عمران / ۵۹، فاطر / ۱۱).

«سَوَّأَكَ»: اندام تو را متعادل و هماهنگ کرد. «ترجمه معانی قرآن» (مصطفی خرمدل)

اشخاصیکه به مال و متاع دنیا، و یا هم به قوم و خیش خود می‌بالد، علاجش همانا یادآوری اصل خاکی بودن انسان است. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «قَالَ لَهُ صَاحِبُهُ وَهُوَ يُحَاوِرُهُ» شخص مؤمن از سر خیرخواهی، ناصحانه و دلسوزانه به وی گفت: «أَكْفَرْتَ بِالَّذِي خَلَقَكَ مِنْ تُرَابٍ ثُمَّ مِنْ نُطْفَةٍ ثُمَّ سَوَّأَكَ رَجُلًا» چگونه به الله متعال کفر ورزیدی حال آنکه او پدرت آدم را از خاک آفرید، سپس تو را از آبی بيمقدار «منی» تصویر کرد، آنگاه در نیکوترین ساختار به هیأت انسانی نیکو قامت، آراسته خلقت و خوش منظر تو را پرداخت، مگر نمی‌دانی که ذات توانا بر ایجاد اولیّه آفرینش، بر باز آفرینی آن بعد از مرگ نیز تواناست؟

لَكِنَّا هُوَ اللَّهُ رَبِّي وَلَا أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٣٨﴾

لیکن من (میگویم) الله پروردگار من است، و هیچکس را با پروردگارم شریک قرار نمی‌دهم. (۳۸)

یعنی: من برخلاف تو ولی نعمت خویش را خوب می‌شناسم و به‌خدایی او معترفم، خداوند متعال یگانه ذاتی است، که آفریننده، روزی بخش، فضل دهنده و نعمت بخش است، من چیزی را به او شریک نیاورده و غیر وی را نمی‌پرستم.

وَلَوْلَا إِذْ دَخَلْتَ جَنَّتِكَ قُلْتَ مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ إِنَّ تَرَنَّا أَقْلَ مِنْكَ
مَالًا وَوَلَدًا ﴿٣٩﴾

چرا هنگامی که به باغ خویش وارد شدی، نگفتی: «ماشاءالله»، هیچ قوت و قدرت جز به مشیئت الله نیست، اگر مرا از نگاه مال و اولاد کمتر از خود می بینی. (۳۹)

«ماشاءالله»: یعنی آن چیزی که خدا بخواهد، همان میشود. «ماشاءالله»: ترکیبی سه جزئی به عربی/ما= آنچه، چیزی که/شاء = خواست، اراده کرد/الله = خدا. باید گفت: هنگام برخورد با مناظر زیبای طبیعت، به یاد الله متعال باشیم که همه‌ی نعمت‌ها از اوست. همچنان برای پیشگیری از غفلت و غرور، هنگام برخورد با نعمت‌ها اراده الهی را فراموش نکنیم.

در آیه مبارکه میفرماید: چرا وقتی وارد باغ شدی و از درختان و میوه در شگفت شدی، نگفتی «ماشاءالله» این هم از فضل و کرم خداست، هر چه را بخواهد، خواهد شد و هر چه را نخواهد، نخواهد شد. و چرا نگفتی: «لا قوه الا بالله» یعنی: هیچ نیرویی جز به مشیئت خداوند نیست.

در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم به ابو موسی (رض) فرمودند: «آیا تو را بر گنجی از گنج‌های بهشت راهنمایی نکنم؛ آن گنج لاحول ولا قوه الا بالله است».

همچنین در حدیث شریف به روایت انس (رض) آمده است: «خداوند بر بنده‌ای هیچ نعمتی را اعم از خانواده یا مال یا فرزند ارزانی نمی‌دارد که او بر آن نعمت (ماشاءالله لا قوه الا بالله -) بگوید و در آن، آفتی بجز مرگ ببیند».

یعنی: در آن هیچ آفتی روی نمی‌دهد، جز این که اجل موعود آن فرا رسیده باشد. از این جهت، برخی از سلف گفته‌اند: «هر کس از حال، یا مال، یا فرزندان خوشش آمد، باید بگوید: «ماشاءالله لا قوه الا بالله».

مگر فراموش کردی که این مال و ثروت و این سروسامان و مکننت به مشیت او برایت حاصل شده و به نیروی او توانستی آن را به دست آورده و به آن پردازی. بدان که اگر من از نظر مال و فرزند کمتر از تو هستم، اما:

فَعَسَى رَبِّي أَنْ يُؤْتِيَنِي خَيْرًا مِنْ جَنَّتِكَ وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِنَ السَّمَاءِ فُتُصَبِحَ صَعِيدًا زَلَقًا ﴿٤٠﴾

پس امید است که پروردگارم بهتر از باغ تو به من بدهد، و بر آن (باغت) آفتی از آسمان بفرستد و به زمین بی گیاه و لغزنده تبدیل گردد. (۴۰)

انسانهای فقیر نباید به فقر خویش در زندگی مأیوس شوند، زیرا که یأس و ناامیدی بدتر از فقر است. اگر الله متعالی بخواهد، فقیر، راغنی، بلکه برتر و غنی تر از غنی می سازد. در آیه مبارکه آمده است: خداوند متعال بر این امر تواناست که به من بیشتر از آنچه به تو بخشیده، عطا کند از آنرو که من برایش شکر گزارم و او قادر است تا نعمتهایی را که به تو بخشیده است از تو بازگیرد، از آن جهت که کفر می ورزی «وَيُرْسِلَ عَلَيْهَا حُسْبَانًا مِنَ السَّمَاءِ» و آفتی بر آن نازل کند و آن را از بیخ بر کند، یا صاعقه‌ی آسمانی آن را ویران کند. نباید فراموش کنید که: قهر الهی حساب شده و عادلانه است.

«فُتُصَبِحَ صَعِيدًا زَلَقًا ﴿٤٠﴾»: و در نتیجه به زمینی خشک، هموار و لغزنده تبدیل شود که گامی در آن قرار و ثبات نگیرد.

ثروتمندان نباید به سرمایه خویش مغرور شوند، اگر الله متعال خواسته باشد، شاید در یک لحظه همه ثروتشان نابود شود.

ملاحظه که قرآن عظیم الشان بمتابۀ کتاب رهنمای بشریت، چگونه ذهن ما را بطور ناگهانی از صحنه رشد و نمو و شکوفاهی و زیبایی، به صحنه هلاک و نابودی منتقل میگرداند، و ما را از سیما و نماد غرور و سرمستی و تکثر، به سیما و نماد پشیمانی و طلب آمرزش میرساند. آنچه مرد مؤمن انتظار داشت روی داد و شد:

أَوْ يُصْبِحَ مَأْوَاهَا غَوْرًا فَلَنْ تَسْتَطِيعَ لَهُ طَلْبًا ﴿٤١﴾

یا آب آن (باغت) در عمق زمین فرو رفته تا هرگز نتوانی آن را به دست آوری. (۴۱)

از قهر و غضب الهی باید خود را نگهداشت، زیرا در برابر قهر و غضب الهی، قدرت و راه نجاتی وجود ندارد.

در آیه مبارکه آمده است که اگر: آبش در زمین فرو رود و تمام کِشت و درختان تلف شوند که در چنین حالتی هرگز نمی‌توانی آب فرو رفته در زمین را پی جویی گئی تا چه رسد به این که بتوانی آن را بازگردانی.

وَأُحِيطَ بِثَمَرِهِ فَأَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَيَّ مَا أَنْفَقَ فِيهَا وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَيَّ غُرُوشِهَا وَيَقُولُ يَا لَيْتَنِي لَمْ أُشْرِكْ بِرَبِّي أَحَدًا ﴿٤٢﴾

(سر انجام آن مغرور مُشْرِك، به عذاب الهی دچار شد) و تمام میوه هایش را دربرگرفت و نابود شد. و او بخاطر هزینه هائی که صرف آن کرده بود؛ پیوسته دستهایش را به هم می مالید، در حالیکه آن باغ بر ستونهای خود افتیده بود، و می گفت: ای کاش کسی را با پروردگام شریک نمی ساختم! (۴۲)

خواننده محترم!

در این جای شکی نیست که الله متعال محیط است، طوریکه در سوره بقره آمده است: «وَ اللَّهُ مُحِيطٌ» (بقره، ۱۹). و از طرف دیگر هم لطف پروردگار احاطه دارد، همچنان «رَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ» (اعراف، ۱۵۶). و هم قهرش فراگیر است. «أُحِيطَ بِثَمَرِهِ» (۴۲ کهف).

با تأسف باید گفت: برخی از انسانها در زندگی زودگزر دنیوی چنان مغرور و خود خواه میشوند که: با غرور و خود برتری و گفتن «أَنَا أَكْثَرُ مِنْكَ مَالًا وَأَعَزُّ نَفَرًا ۚ ۳۴ کهف» (من از تو ثروتمندتر و از لحاظ افراد نسبت به تو

نیرومندترم.) و در این وخت است که از عظمت پروردگارهم انکار میکند، و از مدار توحید خارج و مشرک میشوند، ولی نباید فراموش کند که دیر یا زود به وحدانیت پروردگار یکتا اقرار خواهند کرد.

حوادث و عذاب های الهی، پیامد افکار و اعمال بد ماست. به دنبال کفر و کفران صاحب باغ در آیات قبل، «أَحِيطَ بِثَمَرِهِ» آمده است.

در نهایت امر آنچه را که شخص مؤمن از آن هشدار داده بود، همان چیزی به وقوع پیوست «وَأَحِيطَ بِثَمَرِهِ» باغش به طور کلی نابود شد و آنچه را در آن از میوه و درخت و خرمی و صفا وجود داشت همه را پاک بسوخت.

«فَأَصْبَحَ يُقَلِّبُ كَفَّيْهِ عَلَى مَا أَنْفَقَ فِيهَا»: شخص کافر از حسرت و پشیمانی بر اموالی که در آن باغ صرف کرده بود و در آندوه از کف دادن آنکه اینک زیر و زبر گشته و همه ساخت و باخت و زحمت های که با دست خود ساخته بود فرو ریخته بود، «وَهِيَ خَاوِيَةٌ عَلَى عُرُوشِهَا» یعنی: ستون‌هایی که تاق‌های انگور را بر آن می افکنند، فرو ریخته بود یا دیوارها و سقف‌ها و آبادی‌های آن بر روی همدیگر فرو ریخته بود «وَيَقُولُ يَا كَيْتَبْتِي لِمَ أُشْرِكُ بِرَبِّي أَحَدًا (۴۲) ای کاش پروردگارم را بایگانه پرستی و شرک نیاوردن به وی، شکرگزار میبودم! ای کاش در مقابل نعمت خدا ناسپاسی نمیکرد اما کار از کار گذشته و وقت پشیمانی از دست رفته بود. و پشیمانی سودی ندارد. یا این سخن را به قصد توبه از شرک گفت.

از این که برای خدا شریک قرار داده بود پشیمان است و آرزو می کند که ای کاش در مقابل نعمت خدا ناسپاسی نمی کرد! اما تازه و پشیمانی سودی ندارد. یا این سخن را به قصد توبه از شرک گفت.

امام قرطبی گفته است: از تأسف و آندوه کف یک دست را به پشت دست دیگرش می زد؛ چون چنین عملی ناشی از پشیمان شدن است. از این که برای

خدا شریک قرار داده بود پشیمان است و آرزو میکند که ای کاش در مقابل نعمت خدا ناسپاسی نمی کرد! ولی این پشیمانی هیچ سودی به حالش نداشت.

وَلَمْ تَكُنْ لَهُ فِئَةٌ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَمَا كَانَ مُنتَصِرًا ﴿٤٣﴾

وبرایش هیچ گروهی نبود که او را در برابرالله یاری دهند، و خودش هم قدرت نداشت که عذاب را از خود برطرف کند. (۴۳)

او در برابر این همه مصیبت و بلا، تنهای تنها بود، در آیه مبارکه دریافتیم: که هنگام فرارسیدن قهر و غضب الهی، مال و فرزند قوم و خویش ولو هر چند که بسیار هم باشند، به درد انسان نمی خورد طوریکه میفرماید: «وَلَمْ تَكُنْ لَهُ فِئَةٌ يَنْصُرُونَهُ مِنْ دُونِ اللَّهِ» و برای آن کافر گروهی نبود که یاری اش کند و آن‌ها که او به آنان افتخار میکرد و برای شرایط بحرانی آماده شان می ساخت تا آفت‌ها و بلاها را از وی و از اموالش دفع کنند. از یاران دوران رفاه به هنگام خطر خبری نیست.) و مَا كَانَ مُنتَصِرًا (۴۳) همه از نصرتش دست کشیدند و خودش نیز به علت ضعف و ناتوانی که داشت نتوانست از خود دفاع کند.

قرآن عظیم الشان به یک اصلی عالی اشاراتی دارد، و آن اینکه هر زمان انسان به خطر و مصیبت مواجه شود و یا هم در حالات دشواری اقتصادی و مادی قرار گیرد، رو به الله نموده، و از عمق جان به فریاد زدن می آغازد، و یا اینکه انسان زمانیکه در امواج متلاطم بحر به خطر مواجه شود و یا در آیین امواج گیر به افتد و یا هم به کدام عذاب و مشکل دیگری محاصره شود، اظهار ایمان میکند. بطور مثال در آیه مبارکه دریافتیم زمانیکه آن شخص با باغ سوخته اش روبرو شد و دید که کسی به داد و کمک اش نمیرسد، فهمید که حافظ و نگهبان حقیقی و مدد رسانی واقعی همانا پروردگار با عظمت میباشد. دیده میشود که: عاقبتِ اعتماد به غیرالله، در نهایت ناکامی و پشیمانی را برای انسان بار می آورد.

هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَخَيْرٌ عُقْبًا ﴿٤٤﴾

در آن مقام (و در آن موقف معلوم شد که) نصرت و کمک به معبود حق تعلق دارد. اوست که بهترین پاداش و بهترین عاقبت را (برای مطیعان) دارد. (۴۴) و در نهایت امر: فیصله نامه و قطعنامه‌ی همه‌ی حوادث تلخ، تنها یک جمله است و آن اینکه قدرت تنها و تنها از آن پروردگار با عظمت است و دوستان و یاران دوران رفاه به هنگام خطر خبری نیست. «هُنَالِكَ الْوَلَايَةُ لِلَّهِ الْحَقِّ»: در هنگام وقوع محنت‌ها و فرود آمدن فاجعه‌ها و بلاها، نیرو و قدرت، پشتیبانی و ولایت و نصرت همه تنها و تنها در اختیار خداست و از هیچ کس کاری ساخته نیست، پس فقط او یاور بر حق است و دوستانش را یاری می‌دهد.

خواننده محترم!

هیچ فرقی نمیکند که انسان چه محاسبه‌گر دقیق باشد، و یا هم انسان دور اندیش باشد، هیچ چیزی به حال اش فایده نمی‌رساند، فقط و فقط باید به سراغ خدا برویم. در روز قیامت، سلطه و حاکمیت فقط از آن حق تعالی است و هیچکس در آن روز با وی در ملکش کشمکش نمیکند، نصرت الهی و حقانیت خداوند، ضامن پرداخت بهترین پاداش و فرجام خوبی برای ما می‌باشد. «هُوَ خَيْرٌ ثَوَابًا وَ خَيْرٌ عُقْبًا» (۴۴) الله متعال است که: برای آن که به او ایمان دارد، در دنیا و آخرت بهترین پاداش مقرر می‌دارد فرمانبرداران را پاداش داده و پیروزی و اقتدار را به عنوان بهترین فرجام برای دوستانش ارمغان می‌کند.

خوانندگان گرامی!

در آیات (۴۵ الی ۴۹) در مورد مثال زندگی دنیا و اشاره ای به منظره‌ی قیامت، بحث بعمل آمده است.

وَاضْرِبْ لَهُمْ مَثَلَ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا كَمَا أَهْرَأْنَا مِنْ السَّمَاءِ فَاخْتَلَطَ بِهِ نَبَاتُ الْأَرْضِ فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيَّاحُ وَكَانَ اللَّهُ عَلَيَّ كُلِّ شَيْءٍ مُّقْتَدِرًا ﴿٤٥﴾
 (ای پیامبر!) برای آنان زندگی دنیوی را به آبی مثل بزن که آن را از آسمان نازل کنیم و به آن گل و گیاه زمین آمیزد، و سرانجام خرد و خوار شود که باها پراکنده اش کنند، و خداوند بر هر کاری تواناست. (۴۵)
 «هشیما»: گیاه خشک و پری پر.

«تذرو»: میبرد و پخش و پراکنده میکند.

به زندگی زرق و برق چند روزه دنیا نباید مغرور شویم، بلکه به زندگی ابدی و پایدار باید فکر کرد. در آیه مبارکه میفرماید: ای پیامبر! برای بشر حال دنیا را مثال بگو که در زیبایی و طراوت و زوال زود هنگام خویش به زندگانی دنیا شباهت دارد؛ طوریکه یاد آور شدیم به زرق و برق آن نباید فریب بخورند و خود را به آن مغرور و سرگرم نسازد. زیرا که زندگانی دنیا «مانند آبی است که آن را از آسمان فرودستادیم؛ سپس گیاه زمین با هم درآمیخت» یعنی: چون آب بر گیاهان زمین فرود آمد، گیاهان با هم درآمیختند و به سبب آب رُشد کرده و بسیار شدند تا بدانجا که پُخته و رسیده گردیدند.

«فَأَصْبَحَ هَشِيمًا تَذْرُوهُ الرِّيَّاحُ» (ترجمه:.... تحت اللفظی.....). «پس آخر کار» آن گیاه «چنان درهم شکسته شد که باها پراکنده اش کردند» در گوشه و کنار زمین و دیگر از آن گیاه هیچ اثری نماند، به طوری که زمین به همان حال اول خود برگشت. یعنی: این چنین است حال و وضع زندگی دنیا؛ که برای آن هیچ بقایی نیست و سرانجام آن منتهی به زوال و نابودی است «و خدا همواره بر هر چیز تواناست» ایجاد میکند، فانی می گرداند و از هیچ کاری عاجز نیست.

خواننده محترم!

در آیه، مبارکه درس عبرتی است برای مردمان مغرور و غافل از خدا باشد. این صحنه کوتاه و سریع عرضه میشود تا در درون انسان سایه فنا و نیستی را بیفکند. آبی که از آسمان میبارد همین که جاری میشود و روان میگردد، گیاهان زمین از آن سیراب میگرددند و رشد و نمو میکنند و تنگاتنگ یکدیگر میشوند. گیاهان نیز همین که رشد و نمو میکنند و پخته و رسیده میشوند، پژمرده و خشک و پریر میگرددند و بادهای آنها را با خود بدین سو و آن سو می برند. ملاحظه می شود که اعجاز قرآن فقط در سه جمله کوتاه، داستان زندگی انسان را از آغاز ولی انجام به زیبای بیان می دارد.

واقعاً هم دنیا مانند گیاه بی ریشه‌ای است که با اندک بارانی سبز و با اندک بادی خشک می شود، البته آنچه باقی می ماند، عمل انسان است.

الْمَالُ وَالْبَنُونَ زِينَةُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ أَمْلاً ﴿٤٦﴾

مال و فرزندان زینت زندگی دنیاست، (که به زودی زائل خواهند شد) اما اعمال شایسته که پاداش آن پایدار است، بهترین ثواب نزد پروردگارت دارد و بهترین امید است. (۴۶)

هدف از «الْبَنُونَ»: اولاد است که: شامل فرزندان ذکور و إناث می شود، و هدف از «الْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ»: کارهای شایسته‌ای که ثمره و ثواب آنها باقی و ماندگار است.

واقعیت امر اینست که: داشتن مال، ثروت و فرزند تنها زیور زندگی ناپایدار در دنیاست، و اگر این مال و اولاد در رضای الهی به کار گرفته نشوند، چیزی نیستند که در آخرت نفعی به حال شخص برسانند. زیرا فرزندان می میرند، دنیا

و مال دنیا به پایان میرسد و آنچه باقی می ماند، اعمال شایسته است که باقی می ماند.

همچنان باید یاد آور شویم که: مال و ثروت فرزندان زینت زندگی هستند، و اسلام از استفاده و لذت بردن از زینت را نهی نمی کند بدان اندازه که پاک و حلال می باشد. و لکن اسلام به دارائی و فرزندان ارزش و بهائی را می دهد که زینت در ترازوی جاودانگی استحقاق ان را دارد، و بر این چیزی نمی افزاید. «وَأَلْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَ خَيْرٌ أَمْلاً (۴۶)» طوری که در فوق هم یاد آور شدیم که: ثمر و نتیجه ی اعمال نیک برای ابد باقی می ماند. یعنی: نیکی های ماندگار و طاعات و عباداتی که مسلمانان در دنیا آنرا انجام می دهند و همه اعمال خیر؛ چه مالی و چه بدنی باشند، اینها هستند که اعمال ماندگار شایسته، یعنی همان باقیات الصالحاتی اند که نزد الله متعال محفوظ میمانند، پس اعمال نیک بهترین چیزی است که انسان را در پیشگاه خدا امیدوار می کند. ابن عباس (رض) گفته است: باقیات صالحات عبارت است از نمازهای پنجگانه. و نیز گفته است: عبارت است از هر عملی نیکو اعم از قول یا فعلی که برای آخرت می ماند. (تفسیر طبری این نظر را ترجیح داده و قرطبی نیز میگوید: صحیح همان است. إن شاء الله).

در حدیث شریف به روایت احمد و ابن حبان از ابی سعید خدری (رض) آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم به اصحاب کرام فرمودند: «در پی به دست آوردن باقیات الصالحات بسیاری باشید. اصحاب پرسیدند: چه چیزهایی باقیات الصالحات اند یا رسول الله؟ فرمودند: گفتن تکبیر، تهلیل، تسبیح، تحمید و لا حول و لا قوة الا بالله». یعنی همانا گفتن: «سُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ أَكْبَرُ وَكَلَّا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ» می باشد.

قابل یادآوری میدانم: آنچه از انسانهای که دارایی امکانات مادی می باشند نباید برداشتن امکانات مادی خویش مغرور شوند، و در ضمن آنچه از اشخاصی که فاقد مال و ثروت اند نباید از نداشتن آن مأیوس شوند. زیرا طوریکه یادآور شدیم که: مال و فرزند، ماندگار نیست، ما باید به چیزی فکر کنیم و به آن دل ببندیم که همیشه به انسان باقی میماند که در جمله «و باقیات الصالحات» توضیح یافت.

در ضمن قابل یادآوری است که در برابر خداوند متعال، هیچ عمل صالحی محو نمی شود و پاداش اعمال تضمین می باشد.

وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً وَحَشْرَنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا ﴿٤٧﴾

و [یاد کن] روزی را که کوه ها را [از محل استقرارشان] به حرکت درآوریم، و زمین را هموار، آشکار (وصاف) می بینی و همه آنان را [برای ورود به عرصه قیامت] محشور می کنیم، و هیچ یک از آنان را فرو نمی گذاریم. (۴۷) «حشرنا» حشرنا: حشر: جمع کردن.

«حشر الناس: جمعهم». مجمع البیان فرموده: حشر جمع کردن قوم است به یک مکان.

«وَيَوْمَ نُسَيِّرُ الْجِبَالَ»: بعد از اینکه خداوند متعال در آیه متذکره دنیا و سرانجامش را یادآور شد، به ذکر قیامت و صحنه های مخوف آن می پردازد و به پیامبر صلی الله علیه وسلم هدایت میفرماید، تا منظری از منظره های قیامت را به عاشقان دنیا یادآوری نماید: و میفرماید: و برای مردم روزی را یاد کن که خداوند متعال کوه های دنیا را از جایگاه های آن دور می سازد.

قرآن عظیم الشأن وضعیّت کوه ها را در آستانه ی برپایی قیامت، به صورت های گوناگون و مختلفی چنین بیان گرفته است:

زلزله و لرزش زمین و کوه‌ها. «يَوْمَ تَرْجُفُ الْأَرْضُ وَالْجِبَالُ وَكَانَتِ الْجِبَالُ كَثِيبًا مَّهِيلًا. ۱۴» (در روزی که زمین و کوه‌ها به لرزه درآیند و کوه‌ها به صورت پشته‌هایی از ریگ روان گردند.) (مزمل، ۱۴).
حرکت و جابجایی. «نُسِّرِ الْجِبَالَ» (۴۷ کهف).
تگه‌تگه شدن و به صورت ریگ درآمدن. «بُسَّتِ الْجِبَالُ بَسًّا فَكَانَتْ هَبَاءً مُنْبَثًا» (واقعه، ۵-۶).

«وَتَرَى الْأَرْضَ بَارِزَةً»: و زمین را آن چنان آشکارا و نمایان می‌بینی که در آن هیچ حائل و مانعی وجود ندارد که از دیده نهانش سازد. یعنی کوه و درخت و ساختمانی بر آن نمی‌ماند که مانع دیدن آن بشود. کوه‌ها برافکنده شده و بناها ویران می‌گردد، آنگاه زمین عیان میشود. یعنی در سر زمین قیامت و عرصات محشر، هیچ پستی و بلندی وجود ندارد.

«وَحَشَرْنَاهُمْ فَلَمْ نُغَادِرْ مِنْهُمْ أَحَدًا» (۴۷): اولین و آخرین را برای محاسبه جمع کرده و حتی یکی از آنان را هم فرو نمی‌گذارد بلکه همگی را حاضر می‌گرداند.
خواننده محترم!

حشر و رستاخیز، بصورت حتمی است. طوریکه «حَشَرْنَا» (فعل ماضی، برای آینده آمده است) در ضمن باید گفت: که برای آن‌عده از انسانهای که همه امید خویش را به زندگی دنیا، بسته اند یادآوری و ذکر حوادث روز قیامت لازمی و ضروری می‌باشد.

وَعَرَضُوا عَلَيَّ رَبِّكَ صَفًّا لَقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ بَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّنْ نَجْعَلَ لَكُمْ مَوْعِدًا ﴿٤٨﴾

و (در آن روز مردم) صف بسته بر پروردگارت عرضه می‌شوند، البته طوریکه بار اول شما را آفریدیم به نزد ما آمدید، بلکه (شما) گمان می‌کردید، ما هرگز موعدی برای شما قرار نخواهیم داد. (۴۸)

نباید فراموش کرد که: حضور در قیامت و عرضه شدن بر پروردگار، بصورت قطعی و لازمی است. تقیسات و طبقه بندی انسانها در روز قیامت از بین رفته، و همه‌ی مردم، از غنی گرفته تا فقیر از سیاه گرفته تا سفید همه و همه در یک صف قرار می‌گیرند.

در حدیث آمده است: «خدا اولین و آخرین را در یک مکان جمع می‌کند». مقاتل گفته است: یعنی پشت سر هم و همچون صف نماز به صف می‌ایستند. هر ملت و گروهی در یک صف می‌ایستد. (تفسیر قرطبی ۴۱۷/۱).
 «لَقَدْ جِئْتُمُونَا كَمَا خَلَقْنَاكُمْ أَوَّلَ مَرَّةٍ» بر سبیل سرزنش و توبیخ به کفار بگو: همانطوریکه بار اول شما را خلق کردیم، مانند هنگام تولد و حضور در دنیا است اکنون نیز با پای برهنه و بدن لوچ و عریان نزد ما آمده‌اید و مال و منال و اولادی با خود ندارید.

طوریکه در حدیثی شریف به روایت عائشه (رض) آمده است: «مردم در روز قیامت با پای برهنه، بدن عریان و بدون ختنه حشر میشوند». عائشه (رض) میگوید: گفتم؛ یا رسول‌الله! مردان و زنان همه به سوی یک‌دیگر مینگرند؟ فرمودند: «کار سختتر و هولناکتر از آن است که بعضی به سوی بعضی دیگر بنگرند».

«بَلْ زَعَمْتُمْ أَلَّنْ نَجْعَلَ لَكُمْ مَوْعِدًا» و باید گفت که: کافران، دلیلی بر انکار معاد ندارند، کافران طوری می‌پنداشتید که هرگز برای شما وعده گاهی مقرر نمیکنیم. یعنی: در دنیا بر این پندار بودید که برانگیخته نمیشوید و برای شما موعدی مقرر نمیداریم که در آن شما را در برابر اعمالتان مورد بازپرسی و مجازات قرار دهیم.

«وَعَرِضُوا عَلَى رَبِّكَ صَفًّا»: آنها در پیشگاه پروردگار عالمیان به صف می‌ایستند و هیچ کس مانع دیدن دیگری نمی‌شود.

وَوُضِعَ الْكِتَابُ فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ وَيَقُولُونَ يَا وَيْلَتَنَا مَا لِهَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا ﴿٤٩﴾

و کتاب (نامه های اعمال) در آنجا نهاده میشود، و مجرمان را از دیدن آنچه در آن است، ترسان می بینی و میگویند: ای وای بر ما! این چه کتابی است که هیچ عمل خورد و بزرگ را رها نکرده، مگر اینکه همه آنها به حساب آورده است؟ و آنچه را که کرده بودند حاضر و آماده می یابند و پروردگارت به هیچکس ظلم نمی کند. (۴۹)

«وَوُضِعَ الْكِتَابُ»: نامه‌ی اعمال انسان‌ها یعنی کارنامه‌ای‌های هر انسان از اعمال نیک آن گرفته تا اعمال بد آن همه و همه در آن ثبت و درج این اعمال نامه می باشد. این اعمال نامه‌ها برخی از انسانها به دست راست و برخی دیگری از انسانها آنها بدست چپ شان تسلیم می گردند.

یعنی اینکه در روز قیامت، عمل نامه‌های همه انسان‌ها به دست شان تسلیم داده میشود، و هم کتابی در برابر همه قرار داده می شود.

«فَتَرَى الْمُجْرِمِينَ مُشْفِقِينَ مِمَّا فِيهِ»: یعنی: مجرمان را از افتضاحی که در پی تسلیمی عمل نامه در آن جمع عظیم دامنگیرشان میشود و نیز از عذاب دردناک، هراسان و بیمناک می بینی. قابل تذکر است که: نگرانی و هراس مجرمان، از عملکرد ثبت شده‌ی خویش است، نه از ذات پروردگار با عظمت. «وَيَقُولُونَ يَا وَيْلَتَنَا»: واقعاً قیامت، روز حسرت و افسوس مجرمان است.

زمانیکه مجرمان کارنامه‌های خویش را می بینند، و آنها بدست می آورند؛ میگویند: ای خاک بر سر ما! ای وای و حسرت بر ما، این چگونه نامه‌ای است «ما لهذا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا» این کتاب چه عجیب کتابی است! که هیچ کوچک و بزرگی از اعمال ما را فرونگذاشته، یعنی: در

این عمل نامه هیچ گناه صغیره و کبیره‌ای را فرو نگذاشته، جز این که آن را در ضبط و ثبت و حساب آورده و این در مورد گنهکارانی است که مرتکب گناهان کبیره شده و از آنها توبه نکرده‌اند و اینان گناهان صغیره را نیز در نامه‌های اعمالشان می‌یابند.

ولی آن‌ده از کسانیکه از گناهان کبیره پرهیز کرده‌اند، متوجه می‌شوند که گناهان صغیره از نامه اعمالشان محو شده است چنانکه آیه (۳۱) از سورة «نساء» بر این حقیقت دلالت میکند «و آنچه را که کرده بودند» در دنیا از معاصی «حاضر می‌یابند» یعنی: نوشته شده و ثبت شده می‌یابند.

باید یادآور شد که: علم افراد به عملکرد خودشان در قیامت چنان است که گویا همه با سواد می‌شوند، چون کتاب و خواندن برای همه انسانها مطرح بحث است.

خداوند متعال فرموده است: «وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا» هر عملی را که در دنیا انجام داده‌اند، در نامه‌ی عمل آنها نوشته و ثبت شده می‌یابند. بلی قیامت، صحنه‌ی تجسم عمل‌های انسان است، تمام اعمالی را که در دنیا انجام داده بودند. در آن نوشته و محفوظ می‌یابند «وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا» (۴۹) زیرا ذات پروردگارت ذاتی است که؛ ذره‌ای نیز به هیچ یک از بندگانش ظلم و ستم نمیکند؛ نه از نیکی‌های مطیعان می‌کاهد و نه بر بدی‌های نافرمانان می‌افزاید.

حساب و کتاب در روز آخرت:

مفهوم لغوی حساب: این کلمه در اصل، از «حسب» گرفته شده و ریشه «ح س ب» دلالت بر چندین معنا؛ مانند شمارش و احصایه گیری میکند. (معجم مقاییس اللغه، ج ۲، ص ۵۹؛ لسان العرب، ج ۱، ص ۳۱۱).

مفهوم شرعی حساب: یعنی اینکه الله متعال در روز قیامت، بندگان را از اعمالشان آگاه می‌سازد و کارهای خوب یا بدی که انجام داده‌اند را به آنان

بیان می نماید. (ملاحظه شود: لمعة الاعتقاد، ص ۱۱۷؛ شرح الواسطیة، هراس، ص ۲۰۹).

أدلة اثبات حساب:

حسابرسی در روز قیامت، دلایلی از قرآن، سنت و اجماع مسلمانان دارد. (شرح العقيدة الواسطیة، صص ۴۱۱-۴۱۲؛ مجموع الفتاوی، ج ۳، ص ۱۴۶؛ لمعة الاعتقاد، ص ۱۱۷؛ رسائل فی العقيدة، ص ۳۰؛ شرح الواسطیة، هراس، صص ۲۰۸-۲۰۹).

قابل یادآوری است که: آیات و احادیث فراوان و متواتری دلالت بر وجود حساب و کتاب در روز قیامت می کنند.

طوریکه در سورة [الغاشیة: ۲۵-۲۶] آمده است: «إِنَّ إِلَيْنَا إِيَابَهُمْ ۚ ثُمَّ إِنَّ عَلَيْنَا حِسَابَهُمْ» (همانا بازگشت آنان به سوی ماست. سپس قطعاً حسابشان [نیز] با ماست).

پیامبر صلی الله علیه وسلم در برخی از نمازها، این گونه دعا میکردند: «اللَّهُمَّ حَاسِبِنِي حِسَابًا يَسِيرًا»؛ «پروردگارا! [اعمال] مرا به آسانی مورد محاسبه قرار بده.» أم المؤمنین عایشه (رض) پرسید: حساب آسان چیست؟ رسول الله صلی الله علیه وسلم جواب فرمودند: «أَنْ يُنْظَرَ فِي كِتَابِهِ، فَيَتَجَاوَزَ عَنْهُ»؛ «یعنی اینکه به نامه اعمالش نگاه شود و از [گناهان] او صرف نظر گردد.» (مسند احمد، ج ۶، ص ۴۸؛ ابن ابی عاصم در السنّة، شماره حدیث: ۸۸۵؛ آلبانی در تخريج السنّة، ج ۲، ص ۴۲۹ میگوید که اسناد این روایت، صحیح است).

در صحیح بخاری و صحیح مسلم از أم المؤمنین عایشه (رض) روایت شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مَنْ حُوسِبَ عَذَّبَ»؛ «کسی که [به دقت] مورد محاسبه قرار گیرد، عذاب می شود.»

أَمْ الْمُؤْمِنِينَ عَاشِيَهُ (رض) میگوید که پرسیدم: مگر الله متعال نمیفرماید: «فَسَوْفَ يُحَاسَبُ حِسَابًا يَسِيرًا» [الانشقاق: ۸]؛ «به زودی باحسابی آسان، محاسبه میشود.» وی در ادامه می آورد که رسول الله صلی الله علیه وسلم چنین جواب فرمودند: «إِنَّمَا ذَلِكَ الْعَرَضُ، وَلَكِنَّ مَنْ نُوقِشَ الْحِسَابَ يَهْلِكُ» «مراد از آن [حساب آسان در آیه قرآن] نشان دادن [اعمال انسان] است، اما کسیکه در حسابرسی او دقت و سختگیری شود، هلاک میگردد.» (صحیح بخاری، شماره حدیث: ۱۰۳ و ۴۹۳۹ و ۶۵۳۶ و ۶۵۳۷؛ صحیح مسلم، شماره حدیث: ۲۸۷۶). علاوه بر دلایل فوق، مسلمانان بر ثبوت حساب در روز قیامت، اجماع و توافق دارند.

حسابرسی مقتضای حکمت است:

خداوند متعال کتب آسمانی را نازل نمود و پیامبران را فرستاد و بر بندگان، پذیرش آنچه پیامبران آوردند را واجب و عمل به آنچه واجب است را فرض گردانید. بنابر این اگر حساب و جزایی نباشد، این امور بیهوده و بی فایده خواهد بود، اما الله تعالی از این کار منزه است.

خداوند متعال در سورة [الأعراف: ۶-۷] «فَلَنَسْأَلَنَّ الَّذِينَ أُرْسِلَ إِلَيْهِمْ وَلَنَسْأَلَنَّ الْمُرْسَلِينَ ۖ فَلَنَقْضِيَنَّهُمْ عَلَيْهِمْ بِعِلْمٍ ۖ وَمَا كُنَّا غَائِبِينَ» (قطعاً ما از کسانی که [پیامبران] به سویشان فرستاده شدند، سؤال خواهیم کرد. والبتّه از پیامبران [نیز] میپرسیم. یقیناً [کردار شان را] با علم [خود] برایشان بیان میکنیم و ما هرگز غایب نبوده ایم.) (برای معلومات مزید ملاحظه شود: رسائل فی العقیده، ص ۳۰).

شیوه و کیفیت حسابرسی:

متون شرعی شیوه و روش حسابرسی در روز قیامت را روشن ساخته اند.

به طور خلاصه میتوان گفت: الله تعالی بندگان را در حضور خویش نگهمیدارد و از آنان به سبب گناہانی که مرتکب شدند و اعمالی که انجام داده و سخنانی که بر زبان آوردند، اقرار میگیرد و آنان را از کفر یا ایمان، اطاعت یا نافرمانی و استقامت یا انحرافشان در دنیا و نیز از پاداش یا عذابی که مستحق آن هستند، آگاه می سازد.

حساب شامل آنچه پروردگار به آنان میگوید، سخنانی که بندگان بر زبان می آورند، عذر و بهانه‌هایی که آورده میشود، دلیل و برهان‌هایی که علیه آنان اقامه میگردد، گواهی شاهدان، وزن اعمال و امثال آن می شود. (رساله القيامة الکبری، صفحه ۱۹۳).

انواع حساب:

برخی از حساب‌ها سخت و برخی آسان هستند. انواع دیگر آن، حساب تقریر و تکریم و بزرگداشت، توییح و نکوهش، فضل و بخشش و مؤاخذه و مجازات بوده و متولّی آن، بخشنده ترین بخشندگان، مهربان ترین مهربانان و فرمانروا ترین فرمانروایان است.

(رساله القيامة الکبری، صفحه ۱۹۳).

قوانینی که بندگان بر اساس آنها مورد محاسبه قرار می گیرند:

اگر الله تمامی بندگان را عذاب نماید، بازهم بر آنان ظلمی نکرده است، زیرا بنده و تحت فرمان و سلطه او هستند و مالک هرگونه که بخواهد، میتواند در ملکش تصرف نماید. اما الله متعال آنان را عادلانه و براساس حکمت و عدالتش مورد محاسبه قرار میدهد.

الله متعال در متون بسیاری، تعدادی از قوانین را که محاکمه و حسابرسی براساس آنها واقع می شود، برای ما بیان نموده است. که: برخی از آن قوانین، به طور مختصر از این قرار است:

عدالتی که خالی و پاک از هر نوع ظلم و ستمی است؛ هیچ کس به سبب جرم و گناه دیگران، مورد مؤاخذه قرار نمیگیرد و هیچ شخصی بارگناه انسان دیگری را تحمّل نمیکند؛ آگاهی بندگان از اعمالیکه پیش فرستاده‌اند؛ چندین برابر شدن نیکی‌ها و نه بدی‌ها؛ آوردن شاهدان علیه کافران و منافقان (القیامه الکبری، صص ۲۰۲-۲۱۵).

عمومیت حساب و کسانی که مورد محاسبه قرار نمی‌گیرند:

تمامی مردم مورد محاسبه قرار داده میشوند، مگر هفتاد هزار نفری که پیامبر صلی الله علیه وسلم آنان را استثناء نمودند. در صحیح بخاری و صحیح مسلم از ابن عباس (رض) نقل شده که پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «عُرِضَتْ عَلَيَّ الْأُمَّمُ؛ «تمامی امت‌ها به من نشان داده شدند.» و در ادامه عرض کردند: «فَنظَرْتُ فَإِذَا سَوَادٌ كَثِيرٌ، قَالَ: هَؤُلَاءِ أُمَّتُكَ وَهَؤُلَاءِ سَبْعُونَ أَلْفًا قَدَّامَهُمْ لِاحِسَابَ عَلَيْهِمْ وَلَا عَذَابَ. قُلْتُ: وَلِمَ؟ قَالَ: كَانُوا لَا يَكْتُمُونَ وَلَا يَسْتَرْقُونَ وَلَا يَتَطَيَّرُونَ وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ؛ «سپس نگاه کردم و ناگهان جمعیت زیادی را دیدم. جبرئیل علیه السلام گفت: اینها امت تو هستند و این هفتاد هزار نفر که در جلوی‌شان هستند، هیچگونه حساب و عذابی ندارند. پرسیدم: چرا؟ جبرئیل علیه السلام جواب داد: چون آنان از داغ کردن پرهیز می‌کردند، درخواست رقیه نمی‌نمودند، فال بد نمی‌زدند و بر پروردگارشان توکل میکردند.»

عکاشه بن محسن برخاست و گفت: از الله تعالی بخواه که مرا از آنان قرار دهد. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «اللَّهُمَّ اجْعَلْهُ مِنْهُمْ؛ «پروردگارا! عکاشه را از آنان قرار بده.» سپس شخصی دیگری بلند شد و گفت: از الله تعالی بخواه که مرا از آنان بگرداند. پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند:

«سَبَقَكَ بِهَا عُكَّاشَةٌ» (صحيح بخاری، شماره حدیث: ۶۵۴۱؛ صحيح مسلم، شماره حدیث: ۲۲۰). «عكاشه در این کار از تو سبقت گرفت.».

شیوه رسیدگی به حساب کافران:

شیخ الإسلام ابن تیمیہ (رح) میفرماید: «الله متعال مردم را مورد محاسبه قرار میدهد و بنده مؤمنش را جدا نموده و از وی به سبب گناهی که انجام داده، اعتراف و اقرار میگیرد، چنانکه در قرآن و سنت بیان شده است. اما کافران همچون کسیکه نیکی‌ها و بدی‌هایش سنجیده شود، مورد محاسبه قرار نمیگیرند، زیرا آنان نیکی ندارند، اما اعمال شان شمارش می‌شود و آنان از آن آگاه شده و اقرار نموده و به سبب این اعمال، مجازات میشوند.» (مجموع الفتاوی، جلد ۳، صفحه ۱۴۶).

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه قبلی ملاحظه نمودیم که: میان کردار مشرکان، که بر سر مؤمنان تنگدست و بینوا فخر فروشی میکردند. و کردار ابلیس که بر سر آدم تکبر می‌ورزید و میگفت: من از آتشم و او از گل و خاک، همانندی دقیقی برقرار است.

اینک در آیات (۵۰ الی ۵۳) مبحث و داستان سجده به آدم علیهم السلام: یعنی داستان و مبحث سجده فرشتگان در برابر آدم علیه السلام و امتناع ابلیس و نافرمانی از خداوند متعال که از آیه پنجاهم آغاز می‌شود:

وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا ﴿٥٠﴾

و (ای پیامبر! برایشان بیان کن) زمانی که به فرشتگان گفتیم: «برای آدم سجده کنید» پس (همه) سجده کردند، بجز ابلیس که از جن بود - و از فرمان

پروردگارش سرکشی کرد، آیا او و نسلش را به غیر از من دوستان خود میگیرید، حال آنکه آنها برای شما دشمن هستند؟ شیطان چه بد عوض برای ظالمان است! (۵۰)

«وَإِذْ قُلْنَا لِلْمَلَائِكَةِ اسْجُدُوا لِآدَمَ»: روزی را یاد کن که خداوند متعال به فرشتگان دستور و هدایت فرمود تا از روی تکریم و شادباش نه عبادت، برای آدم سجده کنند.

خداوند متعال ابلیس را نیز به این کار دستور داد «فَسَجَدُوا إِلَّا إِبْلِيسَ كَانَ مِنَ الْجِنِّ فَفَسَقَ عَنْ أَمْرِ رَبِّهِ» پس فرشتگان امر پروردگار را به جا آورده، اطاعت کردند و همه سجده نمودند اما ابلیس از فرمان وی سرپیچید و برای آدم سجده نکرد. آیه به صراحت میگوید: ابلیس جن است نه فرشته. (در این مورد به کتاب «النبوة و الأنبياء» صفحه ۱۲۸ تألیف مرحوم شیخ صابونی مراجعه فرماید.).

انواع سجده در شرعیت اسلامی:

قابل تذکر است که سجده در شرعیت اسلامی به سه نوع است: سجده‌ی عبادت که مخصوص الله متعال است مثلاً سجده‌ی نماز. سجده‌ی اطاعت، مثل سجده‌ی فرشتگان بر آدم، که برای اطاعت فرمان الله متعال بود.

سجده‌ی تحیت، تکریم و تشکر از خداوند، مثل سجده‌ی یعقوب بر عاقبت یوسف.

در ضمن باید گفت که از فحوای آیه مبارکه معلوم میشود که: فرشتگان پیش از انسان بوده‌اند، و از جمله «اسْجُدُوا لِآدَمَ» بیان این واقعیت است که: انسان برتر از فرشته است که مسجود او قرار گرفته است. و باید گفت که: سرگذشت سجده فرشتگان بر آدم و تمرد ابلیس، قابل تأمل و مایه‌ی عبرت است.

«أَفَتَتَّخِذُونَهُ وَذُرِّيَّتَهُ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِي وَهُمْ لَكُمْ عَدُوٌّ ۗ ۵۰ كهف»: ای مردم! آیا بعد از آنکه ابلیس از سجده کردن ابا و ورزید و از فرمان الهی سرپیچید، باز هم او و نسلش را به دوستی خود میگیرید «به جای من؟» در نتیجه، از او و نسلش به جای اطاعت من اطاعت میکنید و آنها را بدل من می طلبید؟ «و حال آنکه آنها دشمن شمایند؟» یعنی: چگونه کسی را که نه فقط از او هیچ منفعتی ندارید بلکه دشمن شما نیز هست و همه وقت مترصد زیان زدن و ضربه زدن به شماست، بدل کسی میگیرید که شما را آفریده و نعمت هایی را که در آنها مستغرق هستید، بر شما ارزانی داشته است؟

- انسان نباید به سابقه‌ی خود مغرور شد. زیر دیده شد که: ابلیس با سابقه‌ی طولانی عبادت، خویش فاسق شد. و حکم شرعی همین که: فاسقان را نباید دوست خود انتخاب کرد.

«بِئْسَ لِلظَّالِمِينَ بَدَلًا»: شیطان و نسل او، دشمن انسانند. عبادت و اطاعت شیطان به جای اطاعت رحمان بی نهایت بد و ناپسند است. یعنی: موالات و دوستی و اطاعت شیطان به جای موالات پروردگار سبحان، برای ستمکاران چه بد عوضی است. واقعاً رها کردن الله و پیروی کردن از شیطان و ابلیس، انتخاب بدترین جایگزین است. آنان که به جای خدا پیرو شیطان می گردند از جمله ظالمان آند.

مَا أَشْهَدْتَهُمْ خَلْقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَلَا خَلْقَ أَنْفُسِهِمْ وَمَا كُنْتُمْ مُتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عَضُدًا ﴿٥١﴾

من آنان (= ابلیس و فرزندانش) را به هنگام آفرینش آسمان و زمین، و نه به هنگام آفرینش خودشان حاضر نکردم. و من هیچ وقت گمراه کنندگان را دستیار و مددکار خود قرار نمیدهم (و اصلاً نیازی ندارم). (۵۱)

آن شیاطینی که شما آنها را پرستش میکنید، بر خلق آسمانها و زمین گواه و ناظر قرار ندادیم. و خداوند در آفرینش، نیازی به شاهد ندارد.

«ما أَشْهَدُتُهُمْ خَلْقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ»: یعنی: ابلیس و نسل وی را «در هنگام آفرینش آسمانها و زمین حاضر نکرده بودم» یعنی: آنها در تدبیر و سامان دادن کار عالم شرکای من نبوده‌اند، به دلیل این که من آنان را در هنگام آفرینش آسمانها و زمین حاضر نکرده بودم. و اسرار هستی و آفرینش را جز خدا کسی نمی‌داند.

«وَلَا خَلَقَ أَنفُسِهِمْ»: و نه بعضی را بر آفرینش بعضی دیگر به گواهی قرار ندادیم، بلکه همه‌ی آنها مانند شما بندگان خدا می‌باشند و کاری از آنها ساخته نیست و چیزی را در اختیار ندارند.

«وَمَا كُنْتَ تَتَّخِذَ الْمُضِلِّينَ عُضْدًا (۵۱)»: در خلق و ایجاد کائنات، شیاطین را دستیار خود قرار ندادم. پس شما چگونه آنها را می‌پرستید و از آنها اطاعت میکنید؟

وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ فَادْعُوهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَوْبِقًا ﴿۵۲﴾

و [یاد کن] روزی را که [خدا به مشرکان] میگوید: شریکهای را که برای من می‌پنداشتید صدا بزنید (تا به کمک شما بشتابند) ولی هر چه آنها را میخوانند جوابشان نمیدهند، و ما در میان این دو گروه کانون هلاکتی قرار داده ایم. (۵۲) «وَيَوْمَ يَقُولُ نَادُوا شُرَكَائِيَ الَّذِينَ زَعَمْتُمْ»: و (یاد کن روز قیامت را) روزی که (الله متعال خطاب به مشرکان نموده) میگوید: آنانی را که با من در پرستش شریک می‌آوردید صدا بزنید، اعم از بتان و غیر آنها را «صدا بزنید» این خطاب در روز قیامت است تا اینکه عذاب را از شما دفع کرده و مانع آن بشوند و همانطوریکه گمان می‌بردید، شفیع شما بشوند.

«فَدَعَوْهُمْ فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ وَجَعَلْنَا بَيْنَهُمْ مَوْبِقًا»: پس آنها را بخوانند ولی پاسخی به آنان ندهند و ما میان شان موبقی قرار داده‌ایم.

«موبق»: وادی عمیقی است که خداوند متعال به وسیله آن میانشان جدایی می‌اندازد تا یکی به دیگری نرسد پس مراد از موبق: ورطه و مهلکه است. یعنی در بین پرستشگران و معبودان دام مهلکی نهاده‌ایم که از آن عبور کرده نمیتوانند، و آن عبارت است از آتش. (مراجعه شود به سورة مریم / ۸۱ و ۸۲، احقاف / ۶).

در آیه مبارکه به یک واقعیت انکار ناپذیر اشاره بعمل آمده است، و آن اینکه خداوند متعال در قیامت به مشرکان فرصت استمداد از معبودهای شان را میدهد، ولی هیچ سودی به حال شان نمیرساند. طوریکه در آیه مبارکه بیان شد: انانیکه از الله جدا شده اند، سرگردان و لالهند اند و به هر خس و خاشاک روی می آورند، واز انسان گرفته تا جماد و حیوانات، از آفتاب گرفته تا ماه در آسمان، از گاو گرفته تا گوساله در زمین، از فرشتگان معصوم گرفته تا شیاطین ملعون، دست طلب کمک دراز مینمایند، ولی به هر طرف کی میدوند «فَلَمْ يَسْتَجِيبُوا لَهُمْ» جوابی دریافت نمی دارند، ولی اگر الله را بخوانند، حتماً جواب شان داده میشود و به داد شان میرسید، زیرا خداوند متعال فرموده است:

«ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ» (غافر، ۶۰). (مرا بخوانید تا برای شما اجابت کنم).

وَرَأَى الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا ﴿٥٣﴾
و مجرمان آتش (دوزخ) را می بینند، پس یقین میکنند که در آن خواهند افتاد، و از آن هیچ راه گریزی نیابند. (۵۳)

«وَرَأَى الْمُجْرِمُونَ النَّارَ فَظَنُّوا أَنَّهُمْ مُوَاقِعُوهَا» و مجرمان آتش دوزخ را می بینند و گمان میکنند که در آن خواهند افتاد، گمان در اینجا به معنی علم و یقین

است، یعنی: می دانند و یقین پیدا کردند که حتماً در آن خواهند افتاد. دیدن آتش، در ذات خود نوعی از عذابی است و سوختن در آن عذابی دیگر «وَلَمْ يَجِدُوا عَنْهَا مَصْرِفًا» مجرمان در قیامت راه فرار و گریز ندارند، زیرا نجات یا در سایه ای ایمن است، یا به خاطر عفو الهی بر اساس توبه و عمل صالح، که دستشان از این موارد خالی است. و یا هم شفاعت، طوریکه در فوق ذکر شد که از بت ها کاری ساخته نیست، پس دوزخ برایشان حتمی است. و در مجموع در یک کلیمه باید گفت که: مجرم در قیامت امیدی به نجات و راه فرار از عذاب آخرت ندارد.

خوانندگان محترم!

در آیات (۵۴ الی ۵۹) در مورد هشدار قرآن، سبب تأخیر مجازات تا زمانی معین، بحث بعمل آمده است.

وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا ﴿٥٤﴾

و البته در این قرآن، هر گونه مثلی برای مردم بیان کرده ایم، ولی انسان بیش از هر چیز به مجادله می پردازد. (۵۴)

«وَلَقَدْ صَرَّفْنَا فِي هَذَا الْقُرْآنِ لِلنَّاسِ مِنْ كُلِّ مَثَلٍ»: در این قرآن برای مردم انواع مثل ها سودمندی، را بیان کرده ایم و دلایل و اندرزها را تکرار نموده ایم تا با این مثل ها پند و اندرز گرفته بیندیشند، تأمل و تفکر نمایند، اما انسان بیشترین خلق در خصومت و جدالگری است.

«صَرَّفْنَا»: به معنای بیان ها و تکرار های گوناگون است، یعنی ما به هر زبان و منطقی که امکان اثر داشته، با آنان سخن گفته ایم.

هدف اساسی قرآن عظیم الشان، هدایت همه ی مردم است و طوریکه یاد آور شدیم ذکر مثال های قرآن هم برای فهم عموم مردم می باشد.

«وَكَانَ الْإِنْسَانُ أَكْثَرَ شَيْءٍ جَدَلًا» (۵۴) و جدل و خصومت و عدم تسلیم در برابر حق جزو سرشت و طبیعت انسان است و پند و اندرز او را باز نمی دارد. انسان موجودی تنوع طلب و مجادله گر است، اگر روحیه‌ی پذیرش در انسان نباشد، مثال‌های بیشتر او را به جدال بیشتر میکشاند. «جدال» به معنای گفتگو به گونه‌ی نزاع و برتری طلبی است.

وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ الْأُولَىٰ أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا ﴿٥٥﴾

و چیزی مردم را باز نداشت از اینکه - وقتی هدایت به سویشان آمد - ایمان بیاورند، و از پروردگارشان مغفرت بخواهند؛ مگر اینکه سنت (و سرنوشت) مردمان سابق برای آنان نیز بیاید و یا اینکه عذاب گوناگون (و رویا روی) به آنها برسد. (۵۵)

بغاوت و سرباز زدن انسانها از ایمان با دیدن آن همه آیات، نشانه جدال‌گری انسان را نشان میدهد. طوریکه میفرماید: «وَمَا مَنَعَ النَّاسَ أَنْ يُؤْمِنُوا إِذْ جَاءَهُمُ الْهُدَىٰ» و چه چیزی مردم را پس از آنکه هدایت برای آنان آمد، از ایمان آوردن و آمرزش خواهی از پروردگارشان باز داشت؟

یعنی وقتی که هدایت و ارشاد به مردم برسد مانند کتاب و پیامبر و وحی، هیچ چیز مانع ایمان آوردن آنها نمیشود. از فحوای آیه مبارکه برمی آید که: خداوند متعال، حجت را بر مردم تمام میکند تا هیچ راه و بهانه‌ای برای کفر باقی نماند. و میفرماید: «وَيَسْتَغْفِرُوا رَبَّهُمْ» و هیچ امری مانع آنها نمیشود که از خدای خود طلب بخشودگی کنند. یعنی اینکه تنها ایمان کافی نیست، استغفار از لغزش‌ها هم لازم و ضروری است.

«إِلَّا أَنْ تَأْتِيَهُمْ سُنَّةٌ الْأُولَىٰ»: جز این انتظار که سرنوشت پیشینیان که همانا نابود شدن است، آنها را دربر گیرد.

سنت پیشینیان: یعنی عادتی که گریبانگیر آنان شد از این که ایمان نیاوردند و آمرزش نطلبیدند تا سرانجام مستحق عذاب شدند. باید گفت که: دست خدا برای عذاب باز است، چه عذابی از نوع پیشینیان یا عذابی جدید.

«أَوْ يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ قُبُلًا (۵۵)»: یا این که عذاب خدا به طور عیان و آشکارا بر آنان نازل شود.

در تاریخ ادیان دیده میشود که: موعظه و استدلال در همه جا کارساز واقع نمیشود، در برخی از اوقات و حالات ضرورت بر عقوبت لازم است. طوریکه در جمله: «يَأْتِيَهُمُ الْعَذَابُ» این فهم عالی به بیان گرفته شد. همچنان در برخی از اوقات هیچ یک از عوامل تربیتی از قبیل: وحی آسمانی، تبلیغ مستمر و دائمی، مشاهده حوادث تاریخی و عبرت ها، در انسانهای لجوج اثری بجا نمیگذارد.

معنی آیه چنین است: مردمان کافر را از ایمان آوردن و طلب غفران از خداوند سبحان باز نداشت جز این که آنها خواستار آن بودند که عذاب خدا به طور آشکار بر آنان نازل شود، به گونه ای که خود آن را مشاهده نمایند. همان گونه که قرآن از آنان نقل میکند که گفته اند: «فَأَمْطِرُ عَلَيْنَا حِجَارَةً مِّنَ السَّمَاءِ أَوْ إِنَّا بِعَذَابٍ أَلِيمٍ». (این خلاصه ی معنی مورد پسند ابن کثیر است. در مختصر نیز چنین است ۴۲۵/۲).

وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ وَيُجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنذِرُوا هُزُوًا ﴿٥٦﴾

وما پیامبران را جز بشارت دهنده (برای مؤمنان) و هشدار دهنده (برای مجرمان) نمیفرستیم، و کافران به باطل مجادله میکنند تا به وسیله آن حق را نابود گردانند و آیات مرا و چیزی را که به آن بیم داده شده اند به تمسخر گرفتند. (۵۶)

«وَمَا نُرْسِلُ الْمُرْسَلِينَ إِلَّا مُبَشِّرِينَ وَمُنذِرِينَ»: خداوند متعال پیامبران را به سوی بندگانش گسیل نمیدارد، جز برای آنانکه مؤمنان را به بهشت مژده داده و

کافران را از دوزخ هشدار دهند. واقعیت هم همین است که: کار انبیا بشارت و انذار است، نه اجبار مردم بر پذیرش دین.

«وَيُجَادِلُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِالْبَاطِلِ لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ»: با وجود این که حق روشن و جلی است، اما با این وجود کافران بیهوده به سرکشی و عناد و دشمنی ناروا مجادله می کنند تا با باطل خود حق نازل شده بر پیامبر صلی الله علیه وسلم را رد نمایند.

هدف نهایی کافران، محو حق، «لِيُدْحِضُوا» و ابزار کارشان، را جدال و استهزا تشکیل میدهد. مقابله و درگیری و جدال میان حق و باطل همیشه و در طول تاریخ وجود دارد، زیرا «يُجَادِلُ» فعل مضارع است و رمز تداوم کار را بیان میدارد.

با تأسف باید گفت که: کافران می خواهند جلوی حق را با باطل بگیرند، «لِيُدْحِضُوا بِهِ الْحَقَّ» غافل از آنکه باطل رفتنی و زوال پذیر است.

«وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَمَا أُنذِرُوا هُزُوًا»: به یقین کفار کتاب خدای یگانه قهار، حجت های عزتمند غفار و عذاب پروردگار جبار را که بدان بیم داده شده اند، به تمسخر گرفته اند.

باید گفت که: مسخره کردن آیات قرآنی و احکام الهی، جز کار دایمی کافران می باشد.

وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ إِنَّا جَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَى فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا ﴿٥٧﴾

و چه کسی ظالم تر از آن کسی است که به آیات پروردگارش پند داده شود، سپس از آن روی گرداند، و آنچه را با دستهای خود پیش فرستاده فراموش کرد؟! البته ما بر دل هایشان پرده ها کشیده ایم تا آن (حق و حقیقت) را نفهمند.

و در گوش هایشان سنگینی قرار داده‌ایم (تا آنرا نشوند)، و اگر آنها را به سوی هدایت دعوت دهی باز هرگز راه نیابند. (۵۷)

بی‌اعتنایی به آیات الهی و عدم تفکر به عمق آن از جمله بزرگترین ظلم است که انسانها آنرا در زندگی خویش مرتکب میشوند. طوریکه آیه مبارکه به این اصل با زیبای خاصی چنین اشاره بعمل آورده است: «وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنْ ذُكِّرَ بِآيَاتِ رَبِّهِ فَأَعْرَضَ عَنْهَا»؛ و کیست ستمکارتر از کسی که با آیات روشن پروردگارش مورد نصیحت و موعظه و ارشاد قرار گرفته، ولی از اجابت و اطاعت آن روی برگردانیده، آنها را نادیده میگیرد و به باد فراموشی می‌سپارد و به آن اهمیتی نمی‌دهد.

«وَنَسِيَ مَا قَدَّمَتْ يَدَاهُ»: دستاورد زشت و ننگین پیشین خود را فراموش کرده و از آن توبه ننموده است؟

«إِنَّا جَعَلْنَا عَلَى قُلُوبِهِمْ أَكِنَّةً أَنْ يَفْقَهُوهُ»: قطعاً خداوند متعال بر قلوب کفار پوشش‌هایی قرار داده است و مانع درک و فهم قرآن میشود از این رو آنها از قرآن نفع نبرده و از دریافت اسرارش ناتوانند و از بهره‌گیری از اندرز و احکام مندرج در آن محرومند. یعنی بر اثر اصرار و پافشاری شان بر کفر و عصیان، استعداد پذیرش ایمان و هدایت را از آنان سلب کرده است.

«وَفِي آذَانِهِمْ وَقْرًا»: و بر گوش‌های آنان سنگینی معنوی انداخته‌ایم که مجال شنیدن مفید را از آنان گرفته است.

«وَإِنْ تَدْعُهُمْ إِلَى الْهُدَى فَلَنْ يَهْتَدُوا إِذًا أَبَدًا»: و ای پیامبر! اگر کافران را به ایمان فراخوانی باز هرگز اجابت نخواهند کرد و از تو پیروی نخواهند نمود؛ زیرا خداوند بر آنان گمراهی را نوشته است.

این آیات ناظر بر گروهی از مشرکان مکه است که در علم ازلی خداوند متعال چنین رفته که آنها بر کفر خواهند مرد.

باید یاد آور شد که: راه هدایت، همانا قلب نرم و گوش شنودر کار دارد، ولی زمانیکه این دو دگرگون شود، حتی در برابر دعوت شخص پیامبر، هدایت پذیر نمی شود.

وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَّلَ لَهُمُ الْعَذَابَ بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَّنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْثِقًا ﴿٥٨﴾

و پروردگارت بسیار آمرزگار، و صاحب رحمت است، اگر به خاطر آنچه مرتکب شده اند، آنها را مؤاخذه میکرد، قطعاً هر چه زود تر عذاب را برای آنها میفرستاد، لیکن الله زود عذاب نمی دهد بلکه وعده مقرر شده دارند که (در آن وقت) هرگز از آن پناهگاهی نمی یابند. (۵۸)

«وَرَبُّكَ الْغَفُورُ ذُو الرَّحْمَةِ»: ای محمد! با وجود تقصیر و گردنکشی و نافرمانی بندگان، پروردگارت آمرزنده گناهان بندگان است؛ مشروط به آنکه به سویس باز گردند و از گناهان خویش توبه کنند.

یعنی: او بسیار آمرزنده و بسیار مهربان است و رحمتش بر همه چیز گسترده میباشد، از این روست که آنان را به شتاب عذاب نمیکند. آمرزش و رحمت، از شئون ربوبیت الهی و لازمه‌ی تربیت است.

«لَوْ يُؤَاخِذُهُمْ بِمَا كَسَبُوا لَعَجَّلَ لَهُمُ الْعَذَابَ»: «اگر به جرم آنچه کرده اند» از نافرمانی‌ها؛ که کفر و مجادله و روی گردانی از جمله آنهاست «آنان را مؤاخذه میکرد، قطعاً در عذابشان تعجیل می نمود» چرا که سزاوار این تعجیل بودند ولی چنین نمی کند.

سنت الهی مهلت دادن به گنهکاران است و سنتش بر این جاری است که ستمگر را مهلت بدهد ولی ظالمان و ستمگران به یاد داشته باشند که: در مورد آنان اهمال صورت نه خواهد گرفت. مهلت دادن و تأخیر در عذاب، از نشانه‌های لطف الهی است. او بردبار است و به شتاب مجازات نمیکند. «بَلْ لَهُمْ مَوْعِدٌ لَّنْ يَجِدُوا مِنْ دُونِهِ مَوْثِقًا»: بلکه برای کفار وعده گاه روز قیامت را

قرار داده است که در آن بر اعمال خود محاسبه می شوند؛ هیچ برگرداننده‌ای برای آن روز نیست و نه هم از آن گریز و گزیری وجود دارد. آنان موعدی در دنیا دارند، و در آن چیزی از عذاب گریبانگیرشان میشود. و طوریکه در آیه مبارکه بیان شد، موعدی نیز در آخرت دارند و در آنجا حساب و کتابشان به تمام و کمال داده میشود. آنان ستم کرده‌اند و مستحق عذاب یا هلاک همچون پیشینیان شده‌اند.

ولی قابل یادآوری است که: گنهکاران از مهلت دادن های الهی نباید بخود مغرور شوند، چون موعد آن تمام و نوبت قهری میرسد که در آن صورت هیچ راهی برای نجات و فرار آنان باقی نمی ماند.

وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِم مَّوْعِدًا ﴿٥٩﴾

و این شهرهایی است که چون [اهلش] ظلم کردند، هلاک کردیم، و برای هلاکت‌شان وعده مقرر کردیم. (۵۹)

از حوادثی تاریخی و سرگذشت پیشینیان باید درس گرفت. که باتمام وضاحت به این حقیقت برسیم که: رمز بدبختی و هلاکت مردم، ناشی از عملکرد ظالمانه‌ی خودشان است. طوریکه در آیه مبارکه آمده است: «وَتِلْكَ الْقُرَىٰ أَهْلَكْنَاهُمْ لَمَّا ظَلَمُوا» خداوند متعال مردم این شهرهای مجاور شما، مانند شهرهای قوم هود، صالح، لوط و شعیب را وقتی ظلم و ستم کردند آنها را نابود کردیم.

قهر الهی از روی حکمت بوده و دارای زمانی خاص است. و اگر ظالمان را در رفاه و آسایش دیدید، نباید مأیوس شوید، آنان هم مهلتی دارند. طوریکه میفرماید: «وَجَعَلْنَا لِمَهْلِكِهِم مَّوْعِدًا» و برای عذاب شان وقت معین و میعاد مقرر داد و چون آن وقت مقرر فرا رسید، بدون اینکه موعد اش پس و یا پیش

شود، آنان را گرفتار عذاب ساخت. پس آیا این تکذیب کنندگان لجوج پند و عبرت نمی گیرند؟ آیه مبارکه وعید و تهدید است برای کفار قریش. ابن کثیر گفته است: یعنی ای مشرکان! برحذر باشید که به مصیبت آنها گرفتار نشوید. در حقیقت شما بزرگترین و با شرفترین پیامبر را تکذیب کرده اید. و شما در نظر ما از آنها بزرگتر و مهمتر نیستید، پس از عذاب و تهدید ما بترسید. (مختصر ابن کثیر ۴۲۶/۲).

خوانندگان محترم!

در آیات قبلی از قصه یاران غار و سه مثال گویا و نمونه سخن گفت، تا حقیقت بیشتر روشن و ثابت گردد که عزت و سرافرازی و مرتبه ی والا به فراوانی مال و منال و اطرافیان و قدرت مؤقت و زور و تزویر نیست؛ بلکه به عقیده و ایمان پایدار و واقعی است.

اینک در آیات (۶۰ الی ۷۴) نیز از سرنوشت موسی و بنده ی صالح بحث بعمل آمده و یاد آور می شوند که موسی با وجود دانش گسترده و فراوان، باید متواضعانه نزد او کسب دانش کند و برخی رموز را بیاموزد.

وَإِذْ قَالَ مُوسَىٰ لِفَتَاهُ لَا أَبْرَحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا ﴿٦٠﴾
و (بیاد بیاور) هنگامی را که موسی به جوان (همراه) خود (یوشع بن نون) گفت: به سفر خود ادامه می دهیم تا اینکه به محل جمع شدن دو بحر برسیم، یا اینکه مدت دراز را می پیمایم. (۶۰)

«فَتَاهُ»: خادم خود. فَتَى به معنی جوان است که محض احترام خطاب به خدمتگذار گفته میشود. و استعمال این کلمه به جای غلام و پسر، نشانه ی ادب، مهربانی و نام نیک است.

و هدف از «فتاه» در آیه مبارکه، «یوشع بن نون» است که مصاحب و ملازم حضرت موسی در آن سفر بوده است.

یوشع بن نون:

یوشع بن نون؛ نواسه افراهم (یا افرائیم) فرزند یوسف علیه السلام است. نام اصلی او دربند و هوشع بود ولی موسی علیه السلام او را یوشع نامید. او جزء ۱۲ نفری بود که موسی علیه السلام او را برای بازرسی سرزمین موعود فرستاد و پس از بازگشت به همراه کالب بن یوفنا تنها کسانی بودند که برای فتح سرزمین موعود اعلام آمادگی کردند ولی بنی اسرائیل حاضر به جنگ و حمله به آن سرزمین نشدند. بعد از مرگ موسی، یوشع جانشین او شد و حمله اسرائیلیان به کنعان را رهبری و بعد از آن، سرزمین‌ها را میان اسباط تقسیم کرد. بعد از وفات موسی و هارون علیهما السلام، یکی از پیغمبران بنی اسرائیل (یوشع بن نون) سرپرستی بنی اسرائیل را بعهده گرفت. یوشع آنها را وارد فلسطین (سرزمین مقدس) نمود زیرا قبلاً در زمان موسی بدان وعده داده شده بودند. یوشع بن نون تا زمانیکه وفات یافت، مسئولیت رهبری قوم خویش را بعهده داشت. هکذا مطابق روایت ابن کثیر که: «وقد اتفق أهل الكتاب علی نبوته علیه السلام.» که یوشع بن نون نبی بود.

در حدیث آمده است: الإمام أحمد عن أبي هريرة قال: قال رسول الله صلی الله علیه وسلم: إن الشمس لم تحبس لبشر إلا لیوشع لیلی سار إلی بیت المقدس.

همچنان ابن کثیر فی البدایة والنهایة: می نویسد: ولما استقرت ید بنی اسرائیل علی القدس استمروا فیه و بین أظهرهم نبی الله یوشع یحکم بینهم بکتاب الله التوراة حتی قبضه الله إلیه وهو ابن مائة و سبع و عشرين سنة، فكان مدة حیاته بعد موسی سبعا و عشرين سنة.

بعد از وفات یوشع مسئولیت رهبری آنها به مدت ۳۵۶ سال به قضاتی از آنها واگذار گردید. این مقطع زمانی را دوران حکومت قضات می نامند.

مؤرخان مرگ او را در ۱۱۰ سالگی نوشته است. یوشع از شخصیت های مورد احترام مسلمین زیرا مسلمانان او را همراه موسی در سفر به آخر جهان و دیدار با خضر می داند.

قابل تذکر است که همه ساله دهم ماه نisan به مناسبت عبور بنی اسرائیل از رود اردن به رهبری یوشع، در اسرائیل تعطیل رسمی است.

«لَا أُبْرِحُ حَتَّىٰ أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ»:

«لَا أُبْرِحُ»: پیوسته راه می روم. همیشه در طلب خواهم بود (یوسف / ۸۰).

«مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ»: محلّ تلاقی دو بحر. در قرآن عظیم الشان این محلّ روشن نشده است، لیکن مفسران گفته اند: مراد از آن محلّ اتصال خلیج عقبه و خلیج سوئز، یا محلّ پیوند اقیانوس هند با بحر احمر در بغاز باب المندب، و یا این که محلّ پیوستگی بحر مدیترانه و اقیانوس اطلس است.

«حُقُبًا»: روزگاران. مدّت زیادی از زمان که آن را هفتاد و هشتاد سال تخمین زده اند. جمع آن احقّاب است (نبا / ۲۳).

خواننده محترم!

قبل از همه باید یادآور شد که: کلمه ی «موسی» بصورت کل (۱۳۶) بار در قرآن عظیم الشان مورد استعمال قرار گرفته است.

مبحث موسی علیه السلام که در این بخش از آیات متبرکه سوره کهف مورد بحث قرار میگیرد، ذکر چند مطلب را ضروری می دانم.

قرآن عظیم الشان؛ تاریخی دقیقی را مشخص نفرموده است که این حلقه از زندگانی موسی علیه السلام در کدام زمان به وقوع پیوسته است. آیا این واقعه زمانی واقع شده است که موسی علیه السلام در مصر بوده است و هنوز بنی اسرائیل را از مصر بیرون نبرده است یا پس از کوچ ایشان از مصر پیش

آمده است؟ پس از خروج از مصرکی روی داده است: آیا پیش از این که آنان را به سرزمین مقدس برساند، یا پس از این که آنان را بدانجا رسانده است و ایشان در برابر سرزمین مقدس ایستاده‌اند و بدانجا وارد نمی شوند چون در انجا مردمان مقتدر و قدرتمندی هستند؟ یا این واقعه پس از رفتن به بیابان برهوت و پخش و پراگنده شدن ایشان بوده است!

همچنین قرآن عظیم الشان چیزی از عبد صالح و بنده شایسته نمی گوید، ان کسی که با موسی ملاقات داشته است. او چه کسی است؟ نام او چیست؟ آیا او پیغمبری بوده است؟ یا فرزانه و دانشمندی بوده است؟ یا ولی بوده است: روایت های زیادی از ابن عباس (رض) و از دیگران در باره این داستان ذکر شده است. ما کوشش خواهیم کرد تا در این داستان صرف به آیات قرانی در زمینه بسند کنیم.

باید گفت که این سومین قصه و داستانی در این سورة مبارکه می باشد.

موسی علیه السلام و یوشع فرزند نون، پیوسته راه پیمودند و چون به محل تلاقی دو بحر رسیدند، پیش صخره نشستند و سرهای خویش را گذاشته به خواب رفتند.

موسی علیه السلام به یوشع سفارش کرده بود تا ماهی ای را با خود به عنوان توشه راه با خود بگیرد، یوشع ماهی را در زنبیلی گذاشته بود، ناگهان آن ماهی به اذن خداوند متعال زنده شده از زنبیل به بحر پرید و شناکنان در بحر برایش راهی مانند طاق باز گشوده می شد. یوشع نظاره گر این صحنه بود ولی چون موسی علیه السلام از خواب بیدار شد او فراموش کرد تا موضوع زنده شدن ماهی را به وی خبر دهد، پس به راه افتادند:

مجمع البحرين:

مجمع البحرين بمتابه اولین محل و مکان دیدار حضرت موسی علیه السلام با عبد صالح ذکر شده است. ولی از نظر جغرافیایی این مکان دقیقاً کجاست؟ برخی از مفسران مینویسند که: مراد از بحرین، بحر اردن و بحر قلزم یعنی محل تلاقی خلیج سویس با خلیج عقبه است.

تعدادی دیگری از مفسران بدین باوراند که: مجمع البحرين، محل تلاقی بحر روم و اقیانوس اطلس در تنگه (شاخه‌ای از دریا واقع بین دو خشکی که دو دریا را به هم وصل مینماید) جبل الطارق روبروی طنجه است. (طنجه سومین شهر مهم مراکش و شهری در نزدیکی جبل الطارق بین بحر مدیترانه و اقیانوس اطلس در مراکش).

در تفسیر «التحریر و التنویر» تألیف محمد الطاهر بن عاشور می نویسد که مجمع البحرين در سرزمین فلسطین و به قول صحیح تر محل وارد شدن رود اردن به بحریه طبریّه، رود بزرگی است، که به بحر الجلیل شهرت دارد. و حضرت موسی علیه السلام بعد از یک شبانه روز پیاده روی به آنجا میرسد پس مکان بسیار دوری از اقامتگاه موسی و بنی اسرائیل نمی باشد.

دانشمندی به نام عماد مهدی عضو انجمن باستان شناسان عرب تاکید مینماید که محل ملاقات حضرت موسی و عبد صالح که مجمع البحرين نامیده میشود در منطقه ای به اسم (رأس محمد) واقع در شرم الشيخ - سینا است، رأس محمد جایی است که دو خلیج العقبه و سویس در یک دریا و آن هم دریای سرخ جمع می شوند.

کلمه «مجمع» در علم لغت شناسی عربی به جمع شدن چیز های متفرق در یک جا گفته میشود با این توصیف مجمع البحرين از نظر جغرافیای فقط میتواند رأس محمد باشد چرا که دو خلیج مذکور در یک دریا جمع میشوند.

اگر دقیق تر بررسی کنیم کلمه التقاء مثل: «مَرَجَ الْبَحْرَيْنِ يَلْتَقِيَانِ». ترجمه: (دو دریا را در کنار هم روان کرده و مجاور یکدیگر قرار داده است) با کلمه اجتماع و مجمع فرق میکند التقاء به معنای برخورد و اجتماع به معنای جمع شدن در یک جا است همچون برخورد دو دریای مدیترانه و اقیانوس اطلس نزدیک تنگه جبل الطارق یا برخورد خلیج بحرین و خلیج عربی اینها دو خلیج هستند که باهم برخورد میکنند اما در یک بحر یا یک اقیانوس جمع نمیشوند چنانکه خلیج عقبه و خلیج سویس در بحر احمر جمع شده اند. مؤلف تفسیر کشاف محمود بن عمر زمخشری مینویسد: یکی از عجیب شگفت انگیز ترین تفسیرها این است که گفته اند: مراد از «بحرین دو بحر»، حضرت موسی و خضر هستند، زیرا آنان در برخورداری از دانش مانند دو بحر از علم هستند.

داستان حضرت موسی علیه السلام و حضرت خضر علیه السلام:

در حدیثی امام بخاری و مسلم از اَبی بن کعب (رض) آمده است: شنیدم که پیامبر صلی الله علیه وسلم میفرماید: موسی علیه السلام در میان بنی اسرائیل مشغول سخنرانی بود که از او پرسیده شد: عالم ترین مردم کیست؟ در جواب گفت: من! اینجا بود که خداوند عزوجل او را معاقبه کرد زیرا علم این مسئله را به خداوند متعال ارجاع نکرده بود، لذا بر او وحی فرستاد که ای موسی! من بندهایی دارم در مجمع البحرین که از تو عالم تر است، موسی علیه السلام فرمود: پروردگارا! چگونه می توانم به او برسم؟ خداوند (ج) فرمود: ماهی ای را برداشته در زنبیلی قرار ده و پا در راه بگذار پس هر جا که ماهی را گم کردی، آن بنده ام همانجاست.

ابن عباس (رض) میگوید: وقتی که موسی علیه السلام و قومش به سرزمین مصر رسیدند، آنها را وارد شهر کرد. پس از اینکه در آن دیار سکنی گزیدند، خداوند عزوجل به موسی علیه السلام امر نمود که نعمتهای خداوند را به قومش یادآور شود، موسی علیه السلام قومش را مورد خطاب داد و نعمتهای خداوند را که بر آنان ارزانی داشته بود یادآور شد از جمله نعمت نجات از دست فرعون و بهلاکت رسیدن دشمنانشان و بدست آوردن سرزمین فرعون و فرعونیان، سپس فرمود: خداوند با پیامبران سخن گفته و او را برای خود برگزیده است و محبت او را دل بندگانش نهاده، و آنچه را که از خداوند خواسته اید به شما عنایت نموده است و شما را بر سائر بندگانش برتری داده است، و به شما بعد از ذلت عزت داد و بعد از جهل و نادانی تورات، شخصی از میان قومش برخاست و گفت: آنچه را که گفتی میدانیم، حال بگو: ای نبی خدا آیا کسی عالم‌تر از تو بر روی زمین هست؟ موسی علیه السلام فرمود: خیر، و خداوند هم از اینکه موسی علیه السلام دانستن چنین موضوعی را به خداوند عزوجل نسبت نداده است وی را معاتبه نمود. (سرزنش کردن. ملامت کردن) و جبریل علیه السلام را نزد موسی علیه السلام فرستاد تا به وی بگوید: که ای موسی چه می دانی که من علم و دانش خود را کجا می نهم؟ بله ای موسی؛ من بنده ایی دارم در مجمع البحرین که از تو عالم‌تر است.

امام قرطبی میگوید: علماء درباره این جمله که او از تو داناتر است میگویند: یعنی: داناتر به احکام تفصیلی یک واقعه و حکم یک مسئله معین، نه مطلق اعلمتر بودن، به دلیل این گفته خضر علیه السلام به موسی علیه السلام: ای موسی! خداوند به تو علمی آموخته که من آنرا نمی دانم، کما اینکه به من علمی آموخته که تو از آن بی خبری، پس بنابراین گفته که هر یکی از دیگری

دانایتر است صحت دارد ولی نسبت به آنچه که هر یکی می داند و دیگری از آن بی خبر است، موسی علیه السلام چون این سخن بشنید، نفس پاک و همت عالیش مشتاق شد تا آنچه را که نمی دانست بداند و با کسی که گفته شده بود: وی عالم تر از توست ملاقات کند، و عزم جزم نمود و از بارگاه خداوندی عاجزانه خواست تا چگونه رسیدن به او را به وی بگوید، و خداوند نیز به وی دستور داد برای رسیدن به آن بنده صالح باید رخت سفر ببندد، و همچنین به موسی گفته شد: تا با خود ماهی برشته ای در سبدی با خود بردارد، و هر جا که ماهی زنده شد و آنرا گم کرد آن فرزانه را آنجا خواهد یافت، موسی نیز چنین کرد و خدمتکار نوجوانش را برداشت و مشتاقانه و مجتهدانه پا به راه نهاد و چنین فرمود: «لَا أَبْرَحُ حَتَّى أَبْلُغَ مَجْمَعَ الْبَحْرَيْنِ أَوْ أَمْضِيَ حُقُبًا» [الکهف: ۶۰]. «از پا نخواهم نشست تا اینکه به مجمع ابهرین برسم یا سالها عمر در طلب بگذارم». (داستان موسی علیه السلام و خضر نوشته: شیخ سعید عبدالعظیم (جدی) ۱۳۹۴ شمسی، ربیع الأول ۱۴۳۷ هجری) دروس حاصله از آیه مبارکه:

هجرت و سفر برای کسب علم، تاریخی بس طولانی دارد.

طالب علم باید سراغ عالم برود، نه آنکه به انتظار عالم بنشیند. «لَا أَبْرَحُ» یعنی تا رسیدن به عالم، دست از جستجو بر نمی دارم. بناءً موسی علیه السلام برای گوش فرادادن به سخنان خضر و افزودن علمش رنج سفر بجان خرید و رخت سفر بر بست، و طوریکه این راه و رسم صالحین است.

در طلب علم و عالم، اگر عمری جستجو کنیم هنوز هم کم است.

تحصیل علم پایان و حدی ندارد. پیامبری چون موسی نیز برای فراگیری علم باید آماده ی سفر طولانی شود.

امام قرطبی میگوید: از داستان موسی علیه السلام و خضر معلوم میشود که: عالم برای ازدیاد علم و معرفتش رخت سفر ببندد و در این راه می تواند از یار و خادمی طلب کمک کند، و فرصت دیدار با علماء و فضلاء را غنیمت شمارد اگر چه خانه و کاشانه آنها دور باشد، روش و سنت گذشتگان صالح و نیکوکار چنین بوده است. و بسبب سفر است که مسافران به بهره و سود برتر نائل می شوند و به سعی کامیابی دست می یابند و قدم هایشان در علم راسخ و شهره و صیت شان بر زبانها می افتد و به اجر و پاداش و عزت کرامت میرسند.

امام سیوطی در کتاب (الإکلیل فی أحكام التنزیل) میگوید: از این آیه اینگونه استنباط میشود که همراه بردن دوست و خادم به سفر اشکالی ندارد و همچنین استحباب سفر برای طلب علم و افزودن عالم به علم خود و تواضع متعلم در مقابل کسی که از او چیزی را فرا میگیرد گرچه که در مقابل خود از رتبه و مقام کمتری برخوردار باشد.

این آیه درسی است بزرگ برای معلمان و متعلمان، که معلمان باید شایسته ترین شاگردان خود را به صحبت خود برگزینند و متعلمان باید از صحبت و خدمت معلم سر نیچند.

و در اخیر باید گفت: همسفر جوانمرد کسی است که تا پایان سفر همراه انسان باشد.

فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا ﴿٦١﴾
 هنگامی که به محل جمع بینهما نسیا حوتهما شدن آن دو بحر رسیدند ماهی خود را (که برای تغذیه همراه داشتند فراموش کردند، پس ماهی آب را شگافته راهش را در بحر پیش گرفت. (۶۱)

در ادامه داستان حضرت موسی علیه السلام و یوشع بن نون آمده است: «فَلَمَّا بَلَغَا مَجْمَعَ بَيْنَهُمَا نَسِيَا حُوتَهُمَا»: موسی علیه السلام و یوشع بلا وقفه به سفر

خویش ادامه دادند، و زمانی که به محل تلاقی دو بحر (مجمع البحرین) رسیدند، پیش صخره نشستند و سرهای خویش را گذاشته به خواب رفتند. موسی علیه السلام به یوشع سفارش کرده بود تاماهی ای رابا خود به عنوان توشه را بگیرد، یوشع ماهی را در زنبیلی گذاشته بود که به اذن پروردگار یکباره زنده شد.

مفسیر تفسیر صفوأة التفاسیر مینویسد: روایت شده است که الله متعال به موسی وحی کرد یک ماهی را بردارد و آن را در زنبیل بگذارد، پس در هر جا ماهی ناپدید شد همانجا آن مرد صالح قرار دارد.

«فَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ سَرَبًا» (۶۱): ماهی بعد از اینکه زنده شد از زنبیل به بحر پرید و شناکنان در بحر برایش راهی مانند طاق باز گشوده می شد. و به اصطلاح راه خود را در بحر پیش گرفت.

رفتن ماهی را در بحربه «نقب» تشبیه گردیده است، زیرا آن ماهی آب را چنان می شکافت که آب از دوسویش مانند طاقی بالا آمده و به فرمان خداوند متعال جامد شده بود، گویی او در آب نقب می زد و راه می پیمود.

مفسران می نویسند: ماهی کباب شده بعد از اینکه به اذن خداوند متعال زنده شد، از زنبیل پرید و به بحر رفت و خدای متعال جریان آب را بر ماهی متوقف کرد. و به صورت یک طاق درآمد آنگاه آب در اطراف ماهی یخ بست. و آن هم یکی از معجزات درخشان الهی بود که به موسی علیه السلام ارائه داد. جمهور مفسرین میگویند که: ماهی وقتی از سبد بیرون پرید و داخل بحر شد و اثر راهی که در بحر طی کرد، خالی باقی ماند و موسی علیه السلام همین راه ماهی را تعقیب کرد تا اینکه به جزیره ای در بحر رسید و در آنجا با خضر علیه السلام ملاقات نمود، و ظاهر روایات و آنچه از کتاب [قرآن] بر می آید این است که موسی علیه السلام و خضر بر کناره دریا به هم رسیدند.

و این گفته که: «نَسِيًا حُوتَهُمَا ۶۱ كهف» یعنی: «آن دو، ماهی خود را فراموش کردند»، ولی در واقع نسیان از طرف همراه موسی؛ بود، و گفته شده که: منظور این که فراموش کرد که موسی علیه السلام را از آنچه که مشاهده کرده بود باخبر سازد، نسبت دادن نسیان به هر دو بخاطر همراهی آن دو با هم بود، در روایت بخاری آمده است: «فَقَالَ لِفَتَاهُ لَا أُكَلِّفُكَ إِلَّا أَنْ تُخْبِرَنِي بِحَيْثُ يُفَارِقُكَ الْحُوتُ. قَالَ مَا كَلَّفْتُ كَثِيرًا» «به خدمتکارش گفت: فقط از تو میخواهم هر گاه دیدی که ماهی را گم کرده‌ای مرا باخبر ساز، همراه موسی؛ گفت: این که در خواست سنگینی نیست».

در ادامه روایت میگوید: زمانی که او در سایه تخته سنگی در جایی که زمین تر بود ناگاه ماهی به حرکت در آمد و موسی؛ در آن هنگام در خواب بود [همراه موسی؛ باخود] گفت: موسی؛ را الآن بیدار نمی‌کنم [تا خود بیدار شود] و وقتی بیدار شد و فراموش کرد که موسی علیه السلام را از موضوع باخبر سازد، ماهی غلطان غلطان خود به بحر رسانید و خداوند هم راهی را که ماهی با شکافتن آب در پیش گرفته و رفته بود بر همان حالت نگهداشت گویا نقشی بر سنگ است.

و در روایتی آمده: و خداوند راه شکافته شده ماهی را محفوظ نگهداشت بمانند ریسمانی، و وقتی موسی علیه السلام بیدار شد رفیقش فراموش کرد قصه ماهی را به موسی علیه السلام؛ بگوید، و آن دو بقیه آن روز و آن شب را به راه خود ادامه دادند. روز بعد که شد موسی علیه السلام به خادمش گفت: «فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ ءَاتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا ۶۲» [الکهف: ۶۲]. یعنی: «موسی علیه السلام به آن جوان گفت: غذای چاشت ما را بیاور که ما در این سفر رنج و سختی فراوان کشیده‌ایم».

فَلَمَّا جَاوَزَا قَالَ لِفَتَاهُ آتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا ﴿٦٢﴾

پس هنگامی که (از آنجا) گذشتند، (موسی) به جوان (خدمتکار) خود (یوشع) گفت: نان چاشت ما را بیار که به راستی در این سفر ما رنج زیاد دیده ایم. (۶۲) زمانیکه موسی علیه السلام با خدمتگار جوانش از آن محل یعنی «مجمع البحرين» که میعادگاه ملاقات موسی علیه السلام و خضر علیهما السلام قرار داده شده بود، گذشتند، موسی علیه السلام به خدمتگار جوانش خود: گفت: آن ماهی بریان شده را بیاورد تا تناول کنیم: «لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا» همانا در این سفر سختی و خستگی زیادی را تحمل کردیم؛ چرا که بعد از این که صخره را ترک نمودند، تمام شب و قسمتی از روز را راه رفتند. جای تعجب در اینست که: موسی علیه السلام تا از آن مکان مقرر نگذشت، در آن سفر احساس خستگی نکرد ولی همینکه از آنجا گذشت، به فرمان خداوند متعال احساس خستگی نمود.

توشه راه برداشتن با توکل منافات ندارد:

موسی علیه السلام در سفرش ماهی ای را در سبدهای خود برداشت، و در این دلیلی است برای برداشتن توشه در سفر، و این فعل موسی علیه السلام است، با وجود توکل و شناختی که به خدا داشت توشه راه اش نیز با خود برداشت. در صحیح بخاری آمده است: «مردمی از اهل یمن به قصد حج می رفتند ولی توشه راه را بر نمیداشتند و میگفتند: ما توکل میکنیم، و وقتیکه [مکه] میرسیدند برای رفع مایحتاج و ضروریات خویش دست به گدای میزدند، این بود که خداوند این آیه را نازل کرد: «وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَى» [البقره: ۱۹۷]. یعنی: «توشه راه بردارید و بهترین توشه هم تقوی و خدا ترسی است».

منظور از خستگی در این آیه یعنی: گرسنه شدیم، از زبان موسی علیه السلام میفرماید: «ءَاتِنَا غَدَاءَنَا لَقَدْ لَقِينَا مِنْ سَفَرِنَا هَذَا نَصَبًا» [الکھف: ۶۲]. عنی: «غذای چاشت ما را بیاور که از سفرمان خسته شدیم».

و همچنین در این آیه دلیلی است برای باخبر ساختن دیگران به رنج و زحمت و گرسنگی و تشنگی و مریضی که انسان به آن دچار میشود، و این با رضایت و تسلیم شدن در برابر تقدیر خداوندی منافات ندارد به شرطی که از روی ناراحتی اظهار نارضایتی نباشد.

و حقیقت توکل یعنی: اعتماد قلبی بر خداوند در به دست آوردن آنچه که مایه سود بندگان در دین و دنیا و دفع ضرر دینی و دنیوی، و در کنار این اعتماد، باید اسباب آنها نیز فراهم کند، و إلا خلاف امر شرع و حکمت عمل کرده است، و نباید انسان عجز و ناتوانی خود را توکل و نه توکلش را عجز بحساب بیاورد، زیرا برنداشتن اسباب قدح و عیب بر شریعت و اعتقاد است و با توحید منافات دارد، و ما به اندازه گرسنگی و تشنگی که داریم می خوریم و می نوشیم تا تشنگی و گرسنگی را از خود دور کنیم، و هر دو از تقدیرات خداوندی است.

و برداشتن اسباب در کل امری است فطری و ضروری که کسی چاره‌ای جز آن ندارد حتی چهار پایان، بلکه نفس توکل کردن یعنی برداشتن اسباب آنگونه که خداوند عزوجل میفرماید: «وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ» [الطلاق: ۳]. یعنی: «هر کس بر خدا توکل کند خداوند برای او کافی است».

انسان با توکل به الله سبحانه و تعالی از کارهای مکروه و ناپسند دوری می کند و برخی از علماء توکل را به سببی از اسباب مانند خاموش کردن چراغ و بستن دروازه، تفسیر کرده و گفته اند: عملت اینجا باشد و نظرت به سوی آسمان و بدان که خالق سبب، قادر است که آنها را از کار بیندازد، و برای تحقق هدف نیازمند فضل بزرگ خداوند هستیم.

قَالَ أَرَأَيْتَ إِذْ أَوَيْنَا إِلَى الصَّخْرَةِ فَإِنِّي نَسِيتُ الْحُوتَ وَمَا أَنسَانِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ وَاتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا ﴿٦٣﴾

به یاد داری، هنگامی که (برای استراحت) به کنار آن تخته سنگ پناه بردیم، من (در آنجا) ماهی را فراموش کردم؛ و جز شیطان کسی آن را از یاد من نبرد، و ماهی به طور عجیب راه خود را در بحر پیش گرفت. (۶۳)

«یوشع بن نون» به موسی علیه السلام گفت: آیا به یاد داری وقتی که به صخره که در محل مجمع البحرین قرار داشت، نشستیم و تکیه کرده آرام گرفتیم. یوشع قصداً از آن صخره نام برد زیرا یادآوری آن متضمن تعیین بیشتر آن مکان بود، ماهی زنده شد و از زنبیل به بحر پرید، و من (پریدن) ماهی (به بحر) را فراموش کردم وقتی بیدار شدم آن را به تو بگویم و کسی جز شیطان آن را از یاد من نبرد، شیطان بود که با وسوسه خویش از یاد من برد که تو را از داستان عجیب و غریب آن ماهی آگاه کنم که چگونه زنده شد و به بحر پرید، و (در کمال) شگفتی ماهی راه خود را در بحر پیش گرفت (و رفت). «وَمَا أَنسَانِيهِ إِلَّا الشَّيْطَانُ أَنْ أَذْكُرَهُ» شیطان از یادم برد که داستان عجیب آن را به تو بگویم.

به این ترتیب، یوشع عذر خود را در فراموشی اش از یادآوری آن امر، به موسی علیه السلام اعلام کرد. شیاطین، مانع ملاقات و همراهی موسی و خضر هستند و به همین دلیل همراه موسی را به فراموشی انداختند.

«وَ اتَّخَذَ سَبِيلَهُ فِي الْبَحْرِ عَجَبًا (۶۳)» و در اوج نا باوری و تعجب ماهی راهش را به سوی بحر در پیش گرفت، آن جوان از کار ماهی در شگفت است؛ زیرا ماهی کباب شده دوباره زنده شد و به بحر رفت.

شیطان دشمن مصلحت انسان است:

در این شکی نیست که: شیطان دشمن قسم خورده انسان است که غالباً ما انسانها از او غافل هستیم، در صورتیکه شیطان از آن روزی که به سبب سجده

نکردن به آدم از مقامی که رسیده بود به پایین افتاد، قسم یاد کرد که تمام بنی آدم به جز یک عده از آنها را منحرف کند و همین کار را هم کرد. خداوند سبحان و تعالی در بسیاری از آیات ما را از فتنه ها و دشمنی های رنگا رنگ شیطان بر حذر داشته و هشدار میدهد که شیطان یک دشمن خبیث، نیرومند و جدی انسان است و البته مسلط بر ما نیست، ولی اگر کسی راه را برای او باز کند، وزمینه نفوذ را برای اش مساعد سازد، شیطان هم بر او مسلط میشود. سلطنت و حاکمیت شیطان بر کسانی است که از او متابعت میکنند. خداوند متعال میفرماید که شیطان دشمن شماست و شما هم او را دشمن بدانید.

راه های فریب شیطان:

در مورد اینکه شیطان ما را از چه راهی فریب میدهد؟ باید گفت: طوریکه خداوند متعال میفرماید که ای بنی آدم مگر ما با شما عهد و میثاق نبستیم که عبادت شیطان را نکنید و خدا را عبادت کنید؟ پس چه شده است که از شیطان اطاعت می کنید؟ اگر ما این دوسیه دشمنی شیطان با انسان را باز کنیم و آن را با دقت مطالعه نمایم در خواهیم یافت که دین دشمن قسم خورده چه نیرنگ‌هایی علیه ما دارد، چه توطیه ها و پلان های را بکار می بندد که ما را فریب دهد.

دسایس و توطیه های شیطان نه تنها در آیات قرآنی و احادیثی نبوی بلکه از طریق قصص و حکایت های مختلف و عبرت های دیگران آن را به ما متذکر شده‌اند که شیطان دشمن قسم خورده انسان است که از راه های مختلف انسان را اغوا و گمراه می کند.

خداوند متعال در آیه ششم سوره مبارکه فاطر با اشاره به دشمنی شیطان میفرماید «إِنَّ الشَّيْطَانَ لَكُمْ عَدُوٌّ فَاتَّخِذُوهُ عَدُوًّا إِنَّمَا يَدْعُو حِزْبَهُ لِيَكُونُوا مِنْ أَصْحَابِ السَّعِيرِ؛ در حقیقت شیطان دشمن شماست شما نیز او را دشمن گیرید

او فقط دار و دسته خود را میخواند تا آنها از یاران آتش باشند.»؛ همچنین خداوند متعال در آیه ۶۰ سوره مبارکه یس به بنی آدم هشدار میدهد و میفرماید «الْمَ أَعْهَدَ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ؛ ای فرزندان آدم مگر با شما عهد نکرده بودم که شیطان را مپرستید زیرا وی دشمن آشکار شماست.»

از ابتدای تا انتهای قرآن بحث خطر شیطان بیان شده است. از اوایل قرآن که سوره بقره باشد، قصه شیطان و سجده نکردن او به انسان بیان شده است و تا آخرین کلمه در قرآن که سوره ناس است، باز این خطر شیطان تکرار شده است و در سوره ناس هم که پایان بخش قرآن است، قرآن خطاب به انسان میفرماید به پروردگار و خالق خودتان از شر شیطانی که و سوسه میکند، پناه ببرید حتی شیطانی که در قالب شیطان انسی است او نیز در واقع ابزار شیطان جنی است. اینکه در باره خطر شیطان در سوره های مختلفی قرآن عظیم الشأن بحث بعمل آمده است، و این همه بحث ها و هشدارها برای این است که شناخت از شیطان برای ما انسانها بی نهایت دارای اهمیت می باشد.

خواننده محترم!

شیطان خبیث و متکبر است و این کبر شیطان او را به این وضع انداخت و از درگاه خدا رانده شد. از این جهت در بعضی از روایات آمده است که اگر شیطان شما را در نماز و سوسه کرد و شما مقاومت و به این و سوسه توجه نکنید تا و سوسه اش دفع شود، چون شیطان که این و سوسه را در دل شما انداخته خودش متکبر است که اگر یک بار یادوبار حرف او را گوش نکردید، شیطان به خاطر تکبری که دارد، مطمئن باشید که دیگر پشت شما را رها نمیکند.

قَالَ ذَلِكَ مَا كُنَّا نَبْغِ فَارْتَدَّا عَلَى آثَارِهِمَا قَصَصًا ﴿٦٤﴾

موسی گفت: این [جای فراموش کردن ماهی] همان است که ما میخواستیم، پس جستجو کنان نقش پای خود را گرفته و باز گشتند. (۶۴)

موسی گفت: این همان چیزی است که من در پی طلبش بودم زیرا از دست رفتن ماهی نشانه‌ای برایم بر محل وجود مرد صالح قرار داده شده است. «فَارْتَدَّا عَلَى آثَارِهِمَا قَصَصًا (۶۴)» و همین که این نشانه آشکار شد. به همان راهی که از آن آمده بودند باز گشتند نقش قدم های خود را تعقیب مینمودند، تا راه را گم نکنند تا اینکه به محل صخره رسیدند.

فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا ﴿٦٥﴾

پس (در آنجا) بنده ای از بندگانم (= خضر) را یافتند که از جانب خود به او رحمتی عطا کرده و علم فراوانی از نزد خود به او آموخته بودیم. (۶۵)
«عَبْدًا»: این بنده خدا (خضر) نام داشته است و مطابق تعریف تفسیر نور «ترجمه معانی قرآن» باید پیغمبر بوده باشد. چرا که:

اول: خداوند متعال درباره او فرموده است: «ءَاتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا». رحمت هم به معنی نبوت آمده است (سوره زخرف آیه ۳۲).

دوم: علم لدنی، مقتضی وحی است: «وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا ۶۵ كهف».

سوم: او به موسی چیزهایی آموخته است، و پیغمبر هم جز از پیغمبر کسب علم نمی کند.

چهارم: جمله: «ما فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي»، در آیه (۸۲ / كهف) دلیل نبوت است. خواننده محترم!

به همه حال موسی و یوشع علیهما السلام مرد صالح را که خضر علیه السلام بود یافتند؛ «فَوَجَدَا عَبْدًا مِنْ عِبَادِنَا» یعنی نزد همان سنگی که ماهی را در آنجا گم کرده بودند، خضر علیه السلام را دیدند و به وی ملاقی شدند.

خداوند متعال برای خضر رحمت را با علم سودمند یکجا ساخته بود؛ رحمت نرمی و بردباری مهر و صبر را با خود داشت و علم نیرومندی، تیزبینی و فراست، و حکمتی تام و استوار را با خود برداشته بود.

در حدیث آمده است: «حضرت موسی علیه السلام حضرت خضر علیه السلام را در حالی یافت که لباسش را به خود پیچیده و روی زمین دراز کشیده بود. موسی علیه السلام گفت:

السلام علیک، آنگاه خضر سر را بلند کرد و گفت: در سرزمین تو کجا و کی سلام یافت میشود؟!» (تفسیر صفوأة التفاسیر)

«آتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِنْ عِنْدِنَا» خداوند متعال برای خضر رحمت را با علم سودمند یکجا ساخته بود؛ رحمت نرمی و بردباری مهر و صبر را با خود داشت.

«وَعَلَّمْنَاهُ مِنْ لَدُنَّا عِلْمًا (۶۵)» و دانش مخصوص به خود را به او آموختیم که جز به توفیق ما دانسته نمی شود و آن عبارت است از: علم غیب و نهانها.

دانشمندان گفته اند: این علم ربانی ثمره و نتیجه‌ی اخلاص و پرهیزگاری است و به «علم لدنی» موسوم است. خدا آن را به افرادی عطا میفرماید که بندگی او را به اخلاص انجام بدهند. و با تلاش و زحمت نمیتوان بدان نایل آمد، باید گفت که: برخی از علوم، با تمرین و تجربه و آموزش به دست نمی آید و علم لدنی لازم دارد، مانند علم انبیا.

در نهایت باید گفت که: «علم لدنی» بخشش و عطیه‌ای است از جانب خدای رحمان و آن را به افرادی می دهد که خدا نسبت به آنها نظر مخصوصی دارد. قابل دقت و یادآوری می دانم: بالاتر از هر دانایی، داناتری است، پس انسانها نباید به علم خود مغرور شود.

همچنان باید دانست که در سیر و سفر موسی علیه السلام به طلب علم، درسی است بلیغ برای ما مسلمانان، که نباید به هیچ حال از طلب علم دست برداریم، هرچند در آن مدارجی از کمال را پیموده باشیم. همچنین از این داستان می آموزیم که عالم باید در برابر کسی که از او داناتر است، متواضع باشد.

آیا حضرت خضر نبی است یا ولی:

آن بنده مذکور در آیه: «فَوَجَدَا عَبْدًا مِّنْ عِبَادِنَا» [الکهف: ۶۵]. «پس یافتند بنده‌ای از بندگان ما را» نزد جمهور علماء همان خضر علیه السلام است و از مقتضای روایات ثابت شده نیز چنین بر می آید.

جمهور علماء بر آنند که خضر علیه السلام نبی است، این قول صحیح از اقوال اهل علم است، و اموری چند مؤید این نظریه است: از آن جمله این گفته خداوند در باره خضر: «ءَاتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا وَعَلَّمْنَاهُ مِمَّا لَدُنَّا عِلْمًا» [الکهف: ۶۵]. یعنی: «او را از لطف و رحمت خود برخوردار ساختیم و هم از جانب خود به او علم لدنی (اسرار غیب الهی) آموختیم».

هم حضرت موسی علیه السلام و هم حضرت خضر علیه السلام از جانب خداوند علم و دانشی داشتند که هر یکی از علم دیگری نا آگاه بود، آنگونه که در حدیث آمده است، زیرا باطن و حقیقت کارهای خضر بدون وحی شدنی نیست، و إلا خضر علیه السلام از کجا میدانست که آن طفل زمانیکه بزرگ شود کافر میگردد و با کفر و طغیانش باعث رنج و زحمت والدینش میشود، جز این است که بوسیله وحی از چنین موضوعی باخبر شده است، و خود (خضر) در پایان قصه میگوید: «وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي» [الکهف: ۸۲]. «آنچه را انجام دادم از طرف خودم نبود» پس کارهایش به امر و دستور خداوند بوده است، و می دانیم که وحی جز بر انبیاء و مرسلین نازل نمی شود. (منظور از وحی در اینجا وحی تشریحی است)

و اما درباره وحی ذکر شده در این آیه: «وَأَوْحَىٰ رَبُّكَ إِلَىٰ النَّحْلِ» [النحل: ۶۸]. «ما به زنبور عسل وحی کردیم».

و این آیه: «وَأَوْحَيْنَا إِلَىٰ أُمِّ مُوسَىٰ» [القصص: ۷]. «و ما به مادر موسی علیه السلام وحی کردیم» باید گفت که: وحی ذکر شده در این آیات یعنی الهام فطری و غریزه‌ای است. و وحی ذکر شده در این گفته خداوند: «وَإِنَّ الشَّيْطَانَ لِيَخُونُ أَلَيْسَ لَهُ لَأَوْلِيَاءَهُمْ لِيُجَدِّلُوكُمْ» [الأنعام: ۱۲۱]. یعنی: «و شیطانها به دوستان خویش القا می کنند تا با شما خصومت ورزند» این وحی بمعنی وسوسه است، و اما بر اولیا بدون داشتن نبوت وحی نمی شود.

و علماء و دانشمندان میگویند: وحی خداوند بر انبیاء علیهم السلام همان کلام نازل شده الله عزوجل بر پیامبران علیهم السلام است. و اما الهام شعوری است داخلی که نفس با یقین به آن به سوی نیازش سوق داده میشود بدون اینکه بداند این شعور و احساس از کجا آمد! و این الهام شبیه به احساس انسان به گرسنگی و تشنگی و غم و خوشی است.

و رحمت یاد شده در این گفته خداوند: «ءَاتَيْنَاهُ رَحْمَةً مِّنْ عِنْدِنَا» یعنی: رحمت نبوت. و اطلاق این کلمه بر نبوت در چندین مورد در قرآن تکرار شده است. مثل این آیه: «أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ» [الزخرف: ۳۲]. یعنی: «آیا اینها رحمت پروردگارت را تقسیم می کنند».

زمانی که مشرکان به نبوت آن حضرت اعتراض کردند و خود را شایسته آن دانستند و اما علم ذکر شده در این آیه: «وَعَلَّمْنَاهُ مِن لَّدُنَّا عِلْمًا» [الكهف: ۶۵].

یعنی علم با وحی و در چند جای قرآن تکرار شده است، مثل: «وَعَلَّمَكُم مَّا لَمْ تَكُن تَعْلَمُونَ وَكَانَ فَضْلُ اللَّهِ عَلَيْكُمْ عَظِيمًا» [النساء: ۱۱۳]. «و آنچه را نمی دانستی به تو آموخت؛ و همواره فضل خدا بر تو بزرگ است». و این آیه: «وَإِنَّهُ لَدُوٌّ عِلْمٌ لِّمَا عَلَّمْنَاهُ» [یوسف: ۶۸]. «و او به خاطر تعلیمی که ما به او دادیم، علم فراوانی داشت».

قَالَ لَهُ مُوسَى هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَيَّ أَنْ تُعَلِّمَنِي مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا ﴿٦٦﴾

موسی به او (خضر) گفت: آیا از تو پیروی کنم به این شرط که از رشد و هدایتی که به تو آموخته شده به من بیاموزی؟ (۶۶)

بعد از آنکه موسی علیه السلام با خضر علیه السلام، سلام و احوال پرسى به عمل آورد، به او گفت: آیا اجازه میدهی همراه شما باشم تا از علم و دانشی که به شما آموخته شده است مطالبی را اقتباس کنم که در زندگی مرا راهبر باشد؟ مفسران گفته‌اند: در این درخواست که از جانب «حضرت موسی علیه السلام» مطرح شده است، تواضع و فروتنی مشهود است؟ و انسان باید با آموزگار و استاد خود این چنین باشد.

در تفسیر «انوار القرآن» آمده است: باید دانست که عالم بودن خضر، دلیل افضلیت وی بر موسی علیهما السلام نیست زیرا گاهی شخص فاضل از شخص مفضول بهره علمی میگیرد؛ چنانچه خداوند متعال مفضول را به علمی مخصوص گردانیده باشد که دیگری آنرا نمیداند. گفتنی است که دانش موسی علیه السلام، علم به احکام شرعی بود در حالیکه دانش خضر علیه السلام، علم به بعضی از امور غیبی بود. آری! آموختن موسی از خضر علیهما السلام به معنی افضلیت وی بر موسی علیه السلام نیست زیرا اگر خضر ولی بود موسی علیهما السلام نبی بود و اگر خضر نبی بود، خداوند متعال موسی علیه السلام را به خلعت رسالت، فضیلت بخشیده بود.

در طلب علم شکیباء باشید:

طلب علم تکالیف و مشقت های خاصی خود را دارد که آنرا باید تحمل کرد. موسی علیه السلام به علمی که داشت اکتفا نمود لذا خانه و کاشانه را با صبر و شکیبایی و امید پاداش از خداوند ترک نمود و زمانیکه با خضر ملاقات نمود

به وی گفت: «هَلْ أَتَّبِعُكَ عَلَىٰ أَنْ تُعَلِّمَنِي مِمَّا عُلِّمْتَ رُشْدًا ۖ قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۖ ۶۷ وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ۖ ۶۸ قَالَ سَتَجِدُنِي إِنِ شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ۖ ۶۹» [الكهف: ۶۶-۶۹]. یعنی: «آیا می‌توانم از پی تو بیایم به این امید که از علمی که به تو داده شده است به من بیاموزی؟ (خضر) گفت: تو هرگز نمی‌توانی همپای من صبر و شکیبایی کنی، و چگونه می‌توانی بر چیزی که بر شناخت آن احاطه نداری شکیبا باشی؟ (موسی علیه السلام) فرمود: مرا ان شاء الله شکیبا خواهی یافت و از دستور تو سرپیچی نخواهم کرد».

تواضع و فروتنی در طلب علم:

سفر موسی علیه السلام برای شنیدن سخنان خضر نشانگر تواضع و فروتنی آنحضرت است، همه میدانیم که موسی علیه السلام یکی از پیامبران اولوالعزم است و همه به اتفاق معتقدند که رتبه ایشان از خضر برتر و بالاتر است، و هر یکی علمی داشت که دیگری آن را نمی‌دانست، موسی علیه السلام قدر و قیمت تواضع را درک کرده بود، لذا هیچگاه به علمش مغرور نشده بود، و حب و دوستی برتری جویی و ریاست را از او دور کرد، و هر کس برای خداوند تواضع اختیار کند خداوند به او رفعت و عزت می‌بخشد.

قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٦٧﴾

(خضر) گفت: تو هرگز نمیتوانی با من شکیبایی کنی! (۶۷)

ظرفیت افراد برای آگاهی‌ها متفاوت است، حتی موسی تحمل کارهای خضر را ندارد. طوریکه در آیه مبارکه «لَنْ تَسْتَطِيعَ» خضر به موسی گفت: تو هرگز نمیتوانی بر همراهی‌ام و آموختن از من صبر کنی؛ زیرا در صورت همراهی با من به زودی بر تو اموری آشکار خواهد شد که در پس آنها رموز و اصراری وجود دارد و تو هرگز از آنها سکوت نخواهی کرد.

ابن عباس (رض) گفته است: یعنی نمی توانی در مقابل کار من شکبیا باشی؛ زیرا من از جانب خدایم از علم غیب برخوردارم.

وَ كَيْفَ تَصْبِرُ عَلٰی مَا لَمْ تُحِطْ بِهٖ خُبْرًا ﴿٦٨﴾

و چگونه می توانی بر چیزی که به شناخت و حقیقت آن علم نداری صبر کنی؟ (۶۸)

باید گفت که: رشد علمی بدون صبر، میسر نیست. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: یعنی: چگونه میتوانی بر علمی که به حقیقت آن احاطه نداری، صبر کنی؟ زیرا من کارهایی میکنم که به ظاهر از نظر یک فرد عادی هم جزء منکرات است، چه رسد به تو که یک پیامبر هستی و به دقایق امور نظر داری.

«تفسیر انوار القرآن»

قَالَ سَتَجِدُنِيْ اِنْ شَاءَ اللّٰهُ صَابِرًا وَّلَا اَعْصِيْ لَكَ اَمْرًا ﴿٦٩﴾

(موسی) گفت: مرا (ان شاء الله) صابر خواهی یافت و در هیچ کاری از تو نافرمانی نمی کنم. (۶۹)

«لَا اَعْصِيْ»: سرکشی و نافرمانی نمی کنم. «اَمْرًا»: فرمان. کار.

قبل از همه باید گفت که: انسانها میتوانند با صبر و لطف الهی خود را به رشد و کمال حقیقی برسانند. در ضمن نباید فراموش کنیم که: در هر کاری که میخواهم آنرا در آینده انجام دهیم، مشیت الهی را نباید فراموش کرد و «اِنْ شَاءَ اللّٰهُ» باید بگوییم.

طوریکه حضرت موسی علیه السلام گفت: اگر خدا بخواهد و به امید خدا بر همپایی تو شکبیا خواهم بود و اوامرت را نافرمانی نخواهم کرد؛ پس از من شکبیایی خواهی دید و اطاعت از امر. اطاعت از معلّم و صبر در راه تحصیل، ادب و شرط تعلّم است. بدین گونه بود که موسی علیه السلام وعده شکبیایی خود را به مشیت الله متعال موکول کرد زیرا در آنچه که به گردن گرفته بود، بر

خودش اعتماد نداشت. البته این شیوه انبیا علیه السلام است که به اندازه چشم به هم زدنی نیز بر خویشتن خویش تکیه نمی کنند. «تفسیر انوار القرآن»

رفتار متعلم در مقابل عالم:

موسی علیه السلام به خضر علیه السلام فرمود: «قَالَ سَتَجِدُنِي إِِنْ شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ۖ ۶۹» [الکهف: ۶۹]. «اگر خدا بخواهد مرا صبور و بردبار خواهی یافت و دستوری از تو را نافرمانی نخواهم کرد».

وهم چنین فرمود: «قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَحِّبْنِي» [الکهف: ۷۶].

«گفت: اگر بعد از این درباره چیزی از تو سوال کردم با من همراهی نکن»

ربیع شاگرد امام شافعی رحمهما الله میگوید: از هیبت امام شافعی جرأت نکردم که پیش روی ایشان آب بنوشم در حالیکه ایشان به من نگاه می کرد، و امام شافعی علیرغم ضعف جسم از هیبت شدیدی برخوردار بود، گفته شده که: هیبت امام بخاطر رابطه ایشان با خدایش بود، زیرا آنها زمانی که رابطه خود را با پروردگارشان مستحکم کردند و امر خدا را پاس داشتند خداوند نیز هیبت آنها را در قلوب خلایق انداخت.

ابن عباس (رض) میگوید: در دو چیز شک داشتم و می خواستم درباره آنها از حضرت عمر (رض) سوال کنم و برای این کار بمدت یکسال دنبال فرصت می گشتم که از ایشان درباره دو زنی که علیه پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم با هم اتفاق کردند، پرسم که آنها که بودند، ولی زمان و مکان مناسبی نمی یافتم تا اینکه برای ادای مناسک عزم سفر نمود و من نیز با وی همسفر شدم و وقتی به منطقه مر الظهران رسیدم حضرت عمر (رض) برای قضای حاجت تشریف بردند و به من گفت که: برایشان ظرف آبی حاضر کنم، و پس از اینکه رفع حاجت کرد و بازگشت ظرف آب را آوردم و شروع کردم برریختن آب برای ایشان، فرصت را غنیمت شمردم و گفتم: ای امیر المؤمنین آن دو

زنی که علیه رسول الله صلی الله علیه وسلم با هم همدست شدند و تبانی کردند که بودند؟ هنوز سخنم به پایان نرسیده بود که گفت: آن دو زن یکی عایشه و دیگری حفصه بودند.

ابن عمر (رض) میگوید: حضرت ابن عباس (رض) از هیبت حضرت عمر (رض) و احترام به او نتوانسته بود این همه مدت مسئله‌ای را که در ذهن داشت با ایشان مطرح کند و این موضوع در حدیث ابن شهاب آمده است.

وسعید بن مسیب میگوید: به سعد بن مالک گفتم: میخواهم از تو سوالی بکنم ولیکن از تو بیم دارم، گفت: ای فرزند برادرم، از من بیم نداشته باش، اگر میدانی که علمی نزد من هست درباره آن از من بپرس. سعید بن مسیب میگوید: گفتم: درباره این گفته رسول الله صلی الله علیه وسلم: ای علی، آیا راضی نیستی که نسبت به من بمنزله هارون نسبت موسی باشی.

در حدیث صحیحی آمده است: «رَحْمَةُ اللَّهِ عَلَيْنَا وَعَلَى مُوسَى لَوْلَا أَنَّهُ عَجَلَ لَرَأَى الْعَجَبَ وَلَكِنَّهُ أَخَذَتْهُ مِنْ صَاحِبِهِ ذَمَامَةٌ» [الكهف: ۷۶]. «وَلَوْ صَبَرَ لَرَأَى الْعَجَبَ». یعنی: «رحمت خدا بر ما و موسی باشد، اگر عجله نمیکرد چیزهای تعجب آوری می دید ولیکن با رفیقش عهد بسته بود (که اگر بار دیگر از او سوال کرد میتواند با وی همراهی نکند) اگر صبر می کرد چیزهای عجیبی میدید». در بخاری روایتی از پیامبر صلی الله علیه وسلم آمده است که فرمود: «يَرْحَمُ اللَّهُ مُوسَى، لَوَدِدْنَا لَوْ صَبَرَ حَتَّى يُقْصَّ عَلَيْنَا مِنْ أَمْرِهِمَا». یعنی: «خدا رحمت کند موسی را دوست داشتیم که صبر می کرد تا خداوند عاقبت کار آنها را برایمان بیان می کرد».

اطاعت از دساتیر معلم:

شایسته است که متعلم گوش به حرف استاد خویش باشد و در کارها با او مشوره کند و نصایح او را قبول نماید، همانطوریکه مریض نصایح ورهنمود های طیب دلسوز و تجربه کار را می پذیرد، و این اولی تر است.

خضر علیه السلام به موسی علیه السلام گفت: «قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۖ ۶۷» [الکھف: ۶۷]. «تو هرگز نمیتوانی با من صبر کنی» یعنی ای موسی تو توان صبر کردن بر علمی که از من می بینی رانداری، زیرا علم ظاهر تو چنین چیزهایی را نمی پذیرد، و چگونه میتوانی بر کاری که آنرا اشتباه می بینی شکیبایی کنی و از حکمت و درستی آن باخبر نیستی، و این همان گفته خضر علیه السلام است که گفت: «وَكَيْفَ تَصْبِرُ عَلَىٰ مَا لَمْ تُحِطْ بِهِ خُبْرًا ۖ ۶۸» [الکھف: ۶۸]. «چگونه می توانی بر کاری که از حقیقت آن بی خبری شکیبایی».

واقعیت امر هم همین است که: انبیاء علیه السلام نمی توانند از عمل منکر چشم پوشی کنند و چشم پوشی هم در چنین مواردی جائز نیست، یعنی بنابر عادت و حکمی که داری مجال سکوتی برایشان نیست.

و موسی علیه السلام چون از آینده بی خبر بود و ماهیت کارهای خضر را نمیدانست گفت: «قَالَ سَتَجِدُنِي إِن شَاءَ اللَّهُ صَابِرًا وَلَا أَعْصِي لَكَ أَمْرًا ۖ ۶۹» [الکھف: ۶۹]. «اگر خدا بخواهد مرا صبور و شکیبایی یافتم».

ولی نتوانست صبر کند در نتیجه اعتراض کرد و پرسید. امام قرطبی میگوید: علماء گفته اند: این سخنی بود که موسی؛ گفت، زیرا صبر امری است که به آینده تعلق دارد و شخص نمیداند که حال وی در آن چگونه خواهد بود، و نفی معصیت کاری است تمام شده برای او در زمان حال، و استثناء در چنین حالتی با عزم و اراده قوی منافات دارد، و یا میشود اینگونه میان آنها فرق قائل شد که صبر امری اکتسابی نیست و بر خلاف انجام معصیت و ترک آن، که امری است اکتسابی. والله اعلم.

قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أُحْدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿۷۰﴾
(خضر) گفت: پس اگر واقعاً همراهی مرا میکنی، پس درباره چیزی از من مپرس، تا آنکه خودم از آن با تو سخن آغاز کنم. (۷۰)

در نهایت امر خضره مصحبتی موسی علیه السلام را پذیرفت، آنگاه قبل از شروع سفر با او شرط گذاشت که در باره‌ی اعمال و تصرفاتش هیچ سؤال و توضیحی نجوید، تا این که خود رازش را آشکار می‌سازد.

در آیه مبارکه ملاحظه مینمایم که: تعهد گرفتن در مسایل علمی و تربیتی جایز است موسی علیه السلام به منظور رعایت ادب در برابر استاد خود، شرط را از او پذیرفت؛ یعنی درباره‌ی آنچه انجام می‌دهم هیچگونه سؤالی از من نکن تا این که خودم آن را برای توضیح دهم.

باید گفت که: سؤال کردن، هم برای خود زمان دارد و شتاب زدگی در سؤال، ممنوع است.

فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا رَكِبَا فِي السَّفِينَةِ خَرَقَهَا قَالَ أَخَرَقْتَهَا لِتُغْرِقَ أَهْلَهَا لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا ﴿٧١﴾

پس هر دو به راه افتادند تا وقتی که در کشتی سوار شدند، تا چون سوار کشتی شدند، (و خضر) آن را سوراخ کرد. (موسی) گفت: آیا آن را سوراخ کردی تا سرنشینان آن را غرق کنی؟ بی‌گمان چیزی ناگوار آوردی (کار ناروا کردی). (٧١)

طوری‌که یادآور شدیم که: موسی و خضر علیهما السلام در ساحل بحر به راه افتادند تا این که یک کشتی از کنار آنها گذشت، آنها خضر را شناختند، و از این رو هر دو را بدون کرایه سوار کشتی کردند. وقتی سوار کشتی شدند و کشتی به وسط بحر رسید، خضر تبری را برداشت و یکی از تخته‌های کشتی را شکست.

به قولی: خضر علیه السلام دیوار کشتی را سوراخ کرد تا آن را معیوب گرداند ولی قسمتی را که به آب نزدیک است، سوراخ نکرد تا به غرق شدن کشتی نشینان نه انجامد.

«قَالَ أَخْرَقْتُهَا لِيُتَغْرَقَ أَهْلُهَا» موسی به خضر علیهما السلام گفت: «آیا کشتی را سوراخ کردی تا سرنشینانش را غرق کنی» موسی نتوانست خود را نگهدارد و بر آنچه که خضر با کشتی انجام داد، اعتراض نکند لذا این کار خضر را ناپسند شمرد چرا که این کار وی در نگاه اول، به نابودی جانها و اموال می انجامید. سوراخ کردن کشتی، به ظاهر هم تصرف بی اجازه در مال دیگری بود، هم زیان و خسارت رساندن بی دلیل به مال و جان خود و دیگران، لذا حضرت موسی اعتراض کرد. «لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا إِمْرًا (۷۱)» واقعا کاری هولناک و بس بزرگ را انجام دادی. روایت شده است که وقتی موسی چنین وضع را دید، لباس خود را در شکاف قرار داد و سپس به خضر گفت: آنان ما را بدون کرایه سوار کشتی کردند و تو در مقابل عمل نیک آنان کشتی آنها را سوراخ کردی تا صاحبانش را غرق کنی؟ این کاری است ناروا که نتوان بر آن شکیبایی ورزید! (تفسیر صفوای التفاسیر).

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿۷۲﴾

(خضر) گفت: آیا نگفتم تو هرگز نمی توانی با من صبر کنی؟ (۷۲) خضر به او تذکر داد و همان سخن سابق خود را به وی یادآور شد که: گفته بود: «قَالَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۶۷» (خضر) گفت: تو هرگز نمیتوانی با من صبر کنی!

قَالَ لَا تُؤَاخِذْنِي بِمَا نَسِيتُ وَلَا تُرْهِقْنِي مِنْ أَمْرِي عُسْرًا ﴿۷۳﴾

(موسی) گفت: مرا به خاطر آنچه فراموش کردم مؤاخذه مکن و در کارم بر من سخت مگیر. (۷۳) «تُرْهِقْنِي» رهق: پوشاندن. «لَا تُرْهِقْنِي عُسْرًا لَا تُرْهِقْنِي عُسْرًا»: به من سختی مرسان یعنی بر من سخت مگیر.

موسی علیه السلام عذر میخواید و به خضر گفت: مرا ببخش زیرا شرطی را که میان ما بود فراموش کردم؛ و خلاف شرط عمل کردم و عهد و قرار را فراموش نمودم.

به علاوه بامن در آموزش دهی نرم دل باش و در رفاقت و همسفری بر من سخت مگیر و کار را بر من آسان بگیر. پس از تو خواهان تحمل و قبول عذر هستم. در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «این عکس العمل اول از جانب موسی در برابر خضر، به سبب فراموشی وی بود. در این اثنا گنجشکی آمد و در کنار کشتی به دریا نوک زد، خضر به موسی گفت: بدان که علم من و تو در برابر علم خداوند متعال، جز مانند آنچه که این گنجشک از این بحر کم کرد، نیست».

برخی از مفسران می نویسند: نه انبیا فراموش کارند، نه فراموشی قابل انتقاد و مؤاخذه است. بنابر این در جمله‌ی «لَا تُؤَاخِذُنِي بِمَا نَسِيتُ»، مراد از نسیان، رها کردن قرار تبعیت و سکوت، به دلیل کارهایی بود که به نظر موسی علیه السلام خلاف شرع می آمد.

فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا لَقِيَا غُلَامًا فَقَتَلَهُ قَالَ أَقْتَلْتَنِي بِغَيْرِ نَفْسٍ لَّقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا ﴿٧٤﴾

پس [هر دو] به راه خود ادامه دادند، تا به نوجوانی روبرو شدند پس (خضر) او را کشت. (موسی) گفت: آیا انسان بی گناه را کشتی، بدون اینکه کسی را کشته باشد؟ البته کار ناپسندی را مرتکب شدی. (۷۴)

خضر موسی را معذور دانست و این بار از وی چشم پوشید. و از کشتی پایان شدند و به راه خود ادامه دادند. تا به ساحل رسیدند. در ساحل نوجوانی را دیدند که با اطفال دیگر مشغول بازی بود، در این اثنا خضر او را گرفت و به

دست خود سرش را از تن جدا کرد و به زمین انداخت، در این وقت موسی علیه السلام گفت: «قَالَ أَقْتَلْتَ نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ» آیا انسانی بی گناه و پاک را بدون این که مرتکب قتلی شده باشد، به قتل رساندی؟ یعنی: بی آنکه کسی را به ناروا به قتل رسانده باشد تا کشتن آن قصاص تلقی شود؟ نفس زکیه: یعنی شخص پاک و بی گناه «واقعاً کار ناپسندی را مرتکب شدی» نکرا: یعنی بسیار زشت و ناپسند.

«لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا» کاری بس ناپسند و بدی را انجام دادی، که سکوت در مقابل آن غیر ممکن است.

شیخ مرحوم صابونی در تفسیر این آیه مبارکه می نویسد: این مرتبه موسی نه فراموش کرده بود و نه غافل بود، بلکه عمداً خواست از عمل زشت او اعتراض کند، امری که با وجود به خاطر داشتن شرط و وعده، در مقابل وقوع آن نمیتوان صبر کرد. و در اینجا گفته است: «نُكْرًا»؛ یعنی ناپسند و وبد که از گفته‌ی «إمراً» در آیه‌ی سابق بلیغتر است. (تفسیر صفوآء التفاسیر) قرطبی گفته است: وقتی موسی علیه السلام به خضر گفت: «أَقْتَلْتَ نَفْسًا زَكِيَّةً» آیا نفس پاکی را به قتل رساندی، خضر عصبانی شد و شانه‌ی چپ پسر را کند و گوشت آن را برداشت، دید روی استخوانش نوشته شده است: کافر است و هرگز به خدا ایمان نمی آورد. (تفسیر قرطبی ۲۲/۱۱).

قتل پسر جوان توسط خضر علیه السلام:

در صحیحین و ترمذی آمده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم در مورد داستان موسی علیه السلام و حضرت خضر فرمود: «سپس آن دو از کشتی پیاده شدند در حالیکه در ساحل بحر قدم میزدند، خضر چشمش به پسر بچه‌ای افتاد که با سایر اطفال در حال بازی بود، خضر بادست سر آن پسر را از تنش جدا کرد و او را کشت، موسی علیه السلام با دیدن صحنه [به ظاهر دلخراش] گفت:

«أَقْتَلْتَ نَفْسًا زَكِيَّةً بِغَيْرِ نَفْسٍ لَقَدْ جِئْتَ شَيْئًا نُكْرًا ۗ ۷۴ قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ۗ ۷۵» [الكهف: ۷۴-۷۵]. «آیا کشتی نفس پاک و بی گناهی را بی گمان عمل بد و زشتی را مرتکب شدی! [خضر در جواب] گفت: آیا به تو نگفته بودم که تو هیچگاه توان صبر پیشه کردن با من را نداری؟» موسی این بار با لحنی عذر سختر از اول گفت: «[ای خضر] اگر از این به بعد درباره چیزی از تو سوال کردم با من همراهی مکن زیرا تو دیگر در قبال من معذوری و میتوانی از من جدا شوی».

موسی علیه السلام نخست فراموش کرد و عذر خواهی کرد زیرا نمیشود فراموشی را مورد مؤاخذه قرار داد و تحت تکلیف قرار نمی گیرد، اما قضیه در بار دوم طور دیگری بود، و خضر هم قبلاً گفته بود: «قَالَ فَإِنِ اتَّبَعْتَنِي فَلَا تَسْأَلْنِي عَنْ شَيْءٍ حَتَّىٰ أَحَدِثَ لَكَ مِنْهُ ذِكْرًا ۗ ۷۰» [الكهف: ۷۰]. یعنی: «اگر با من همراهی میکنی نباید در باره چیزی از من سوال کنی تا اینکه خود درباره آن با تو صحبت کنم».

یعنی تا اینکه من حکمت کارم را برای تو شرح دهم و این راهنمایی و ارشادی بود از جانب خضر برای ادامه همراهی، اگر موسی علیه السلام صبر پیشه میکرد و برای استمرار رفاقت سعی مینمود چیزهای عجیبی مشاهده میکرد ولیکن اعتراض های متکرر سبب شد تا آنها از هم دیگر جدا شوند. زیرا موسی علیه السلام قبلاً متعهد شده و گفته بود: «قَالَ إِنْ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَحِّبْنِي ۖ قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا ۗ ۷۶» [الكهف: ۷۶]. یعنی: «اگر از این بعد چیزی از تو پرسیدم با من همراهی نکن زیرا دیگر در قبال من عذری نداری».

و مسلمان باید بر عهدی که بسته پایند باشد، و محق ترین شرطهایی که باید به آنها وفا شود آن چیزی است که انبیاء علیهم السلام آن را بر عهده گرفته اند. علامه ابوبکر ابن العربی میگوید: این آیات دلیلی است بر پذیرفتن عذر در اول بار بصورت مطلق، و اقامه حجت و پایان دادن موضوع از بار دوم به بعد.

لازم به تذکر است «شروط هم باید اساسی در کتاب و سنت داشته باشند والا لازم به وفا نیستند گر چه به صد شرط هم برسند» و هم چنین آمده است که: «محققترین شروط به وفا آن شروطی می باشند که با آن همسران را برای خود حلال ساخته اید».

پایان جزء پانزدهم

خوانندگان محترم!

در آیات (۷۵ الی ۸۲) ادامه داستان وقصه‌ی موسی علیه السلام و خضر علیه السلام به بیان گرفته میشود.

و در آیات متبرکه که هذا و آیات قبلی ارتباط و پیوند خیلی روشن و واضح است. خداوند متعال به خضر علیهم السلام علم و فضیلت راعطا کرده بود که موسی علیهم السلام از آن اطلاع نداشت، همان گونه که خضر علیه السلام از آن دانشی که موسی علیه السلام مالک آن بود داشت، بی خبر بود.

قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا ﴿٧٥﴾

خضر گفت: [ای موسی!] آیا نگفتم که تو هرگز نمی توانی بر همراهی من شکیبایی کنی؟ (۷۵)

خواننده محترم!

در آیه مبارکه ملاحظه میشود که: خضر لفظ «لک: به تو» را افزود زیرا سبب عتاب و سرزنش موسی علیه السلام نسبت به سؤال اول وی در اینجا بیشتر و موجب آن قوی تر بود چرا که مخالفت موسی علیه السلام یک بار دیگر تکرار شده بود. «قَالَ أَلَمْ أَقُلْ لَكَ إِنَّكَ لَنْ تَسْتَطِيعَ مَعِيَ صَبْرًا» آیا قبلاً به تو نگفتم که هرگز نمی توانی بر کارهایی که از من می بینی و اسرار آنها را نمیدانی شکیبایی ورزی؟!!

مفسران مینویسند: حضرت خضر برای موسی علیه السلام احترام خاصی قایل شده است؛ چرا که در بار اول او را با کاف خطاب مخاطب قرار نداد اما وقتی

که در بار دوم به خلاف شرط عمل کرد، او را با عبارت: «لَکَّ» مخاطب قرار داد؛ زیرا در اینجا عذری ندارد، و موسی به خود می‌آید و در می‌یابد که دوباره خلاف وعده کرده است، لذا راه را بر خود بسته می‌بیند و می‌داند که آخرین فرصت و مهلت است.

قَالَ إِنَّ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنِي قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا ﴿٧٦﴾

موسی علیه السلام گفت: بعد از این اگر چیزی از تو پرسیدم، دیگر با من مصاحبت مکن [برای آنکه] از جانب من به عذر قابل قبولی رسیده ای [و برای جدا شدن از من دلیل قاطعی داری]. [٧٦)

«قَالَ إِنَّ سَأَلْتُكَ عَنْ شَيْءٍ بَعْدَهَا فَلَا تُصَاحِبْنِي» موسی مسئولیت بی صبری خود را برعهده گرفت و به خضر گفت: اگر بعد از این در مورد کاری از کارها چیزی از تو پرسیدم و ایرادی گرفتم دیگر با من همراهی، مصابت و همدمی نکن. «قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا» در مورد ترک رفاقت با من عذر و دلیل داری، و نزد من معذوری؛ زیرا کار بدانجا رسیده است که عذر مرا بخواهی. چون من دوبار خلاف وعده کرده‌ام. گریبازهم از تو سؤالی بکنم، این سومین بار خواهد بود که با امر تو مخالفت کرده‌ام. البته این سخن، سخن شخص نادمی است که از عملکرد گذشته خویش پشیمان است.

در جمله: «فَلَا تُصَاحِبْنِي قَدْ بَلَغْتَ مِنْ لَدُنِّي عُذْرًا» آیه مبارکه دریافتیم زمانیکه انسان از یک دیگر جدا میشود، آداب جدای را باید مراعات کند، و قابل دقت است که: هر جدایی، نشانه‌ی کینه و عقده و غرور و تکبر نمی‌باشد.

فَانْطَلَقَا حَتَّىٰ إِذَا أَتَيَا أَهْلَ قَرْيَةٍ اسْتَطَعَمَا أَهْلَهَا فَأَبَوْا أَنْ يُضَيِّقُوهُمَا فَوَجَدَا فِيهَا جِدَارًا يُرِيدُ أَنْ يَنْقُضَ فَأَقَامَهُ قَالَ لَوْ شِئْتَ لَاتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْرًا ﴿٧٧﴾

پس [هر دو] به راه افتادند تا هنگامی که به مردم قریه رسیدند، از مردم آن غذا خواستند، ولی آنان از مهمان کردن آن دو خود داری کردند، پس در آن

قریه، دیواری را یافتند که میخواست فرو ریزد، پس (خضر) آن را [به گونه ای] راست و درست کرد [که فرو نریزد]. (موسی) گفت: اگر میخواستی برای تعمیر آن دیوار، مزدی می گرفتی [که برای خود خوراک فراهم آوریم]. (۷۷) «إِسْتَطْعَمَا»: غذا خواستند. تقاضای خوراک کردند.

ابن عباس (رض) میفرماید این؛ دهکده عبارت است از انطاکیه، آنها از مردم آن خوراکی از غذا به رسم میهمانی خواستند. ولی مردم این قریه مردمان خسیس بودند و گرسنه را غذا نمی داند و از مهمان پذیرایی نمی کردند. بنابر این از پذیرایی و دادن غذا به آنها امتناع ورزیدند.

«فَوَجَدَا فِيهَا جِدَاراً يُرِيدُ أَنْ يَنْقُضَ»: در این میان موسی و خضر در آن قریه دیواری را یافتند که نزدیک به سقوط بود.

«فَأَقَامَهُ»: خضر با دستش آن را مسح کرد و کجی؟ دیوار راست و خوب شد. ملاحظه می داریم که اولیای الهی اهل کینه و انتقام نیستند. گرچه اهالی قریه آنان را مهمان نکردند، ولی خضر به آنان خدمت کرد. و دیوال کج آنان را راست کرد.

طوریکه در حدیث شریف آمده است: «خضر دستش را بر آن دیوار کشید پس دیوار بی درنگ راست شد». و بعضی میگویند: آنرا خراب کرد و دوباره آنرا ساخت. هر دو قول از ابن عباس (رض) روایت شده است.

بناءً از فهم آیه مبارکه در می یابیم که ما باید: نواقص را اصلاح و تعمیر کرد، نه آنکه هرچیز عیب دار را بی ارزش تلاقی نمایم و از ترمیم آن دست برداریم. «قَالَ لَوْ شِئْتَ لَاتَّخَذْتَ عَلَيْهِ أَجْراً»: موسی از این عمل خضر تعجب کرد و به وی گفت: کاش در برابر این کار مزدی می گرفتی تا حال که آنها از میهمانی ما امتناع کردند، با آن غذایی می خریدیم.

ملاحظه میشود که موسی علیه السلام از نیکی کردن با نااهل اعتراض کرد.

روایت شده است که موسی به خضر گفت: اینها ملتی هستند که از آنها خوراک خواستیم اما ندادند، از آنها خواستیم از ما پذیرایی کنند اما نکردند، آنگاه تو برای آنها دیوار میسازی. می بایست در مقابل آنها، اجرتی میگرفتی؟

فوائد مترتب از این داستان:

اول: موسی علیه السلام در هجرت به مدین داوطلبانه برای گوسفندان دختران شعیب از چاه آب کشید و خوراکی نخواست و لکن وقتی که با خضر؛ وارد آن آبادی شد طلب خوراک کرد، مفسران میگویند: در سفر به مدین موسی علیه السلام؛ تنها بود و در این سفر با شخص دیگری همسفر بود. و برخی میگویند: چون سفر اول موسی؛ سفر هجرت بود خداوند رنج و مشقتها آن را بر موسی علیه السلام آسان نمود ولی چون سفر دوم سفری برای آموختن علم و ادب بود تحمل مشقتها آن را بر عهده خود موسی نهاد.

و گفته شده است: این گرسنگی موسی علیه السلام و ابراز آن شباهت به گرسنگی وی هنگام سفر با همراهش دارد که برای مراعات حال همراهش (یوشع)؛ پس از اینکه از طولانی شدن راه خسته و گرسنه شده بودند، طلب خوراک کرد.

دوم: در این دلیلی است بر اینکه اگر کسی دچار گرسنگی شد و چیزی برای خوردن نداشت لازم است برای سد رمق خود طلب خوراک کند. و اینگونه پیدا است که پذیرایی از غریبه‌ها بر آن مردم واجب بوده، لذا خضر و موسی از آنها خواستند که به وظیفه مهمان نوازی خود عمل کرده و از ایشان پذیرایی بعمل آورند.

قتاده میگوید: بدترین ده و آبادی آن است که نه مهمان نوازند و نه حق مسافر را می دانند.

سوم: انسان نباید کنار دیواری که مایل به سقوط است نه بنشیند و نه راه برود و اگر راهی جز عبور از چنین مکانی رانداشت باید به سرعت از آنجا عبور کند. چهارم: برخی به قول مرجوحی معتقدند که خضر؛ ولی است اما نظر صحیح بر آن است که ایشان نبی بوده است. لذا این رخ دادها دلیل کرامات وی میباشد و کرامات اولیاء هم حق است و روایات ثابت شده و آیات بسیاری مؤید این فکر است و کسی جز بدعت گذار و منکر نمیتواند آنها را رد نماید، و ضابطه کرامت هم استقامت بر وحی منزل است.

ولی: صاحب کرامت و نبی صاحب کتاب توصیف گریده است. پنجم: در این قول خداوند متعال: «لَتَّخَذَ عَلَيْهِ أَجْرًا»: [الکهف: ۷۷]. دلیلی است بر جواز گرفتن مزد بر کار و این سنت انبیاء و اولیاء، علیهم صلوات الله اجمعین است.

قَالَ هَذَا فِرَاقُ بَيْنِي وَبَيْنِكَ سَأُنَبِّئُكَ بِتَأْوِيلِ مَا لَمْ تَسْتَطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿٧٨﴾

خضر گفت: [ای موسی!] اکنون زمان جدایی میان من و توست؛ به زودی تو را به تفسیر و علت آنچه نتوانستی بر آن صبر نمائی، آگاه می کنم. (۷۸) در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «یرحم الله موسی، لوددت انه كان صبر حتى يقص الله علينا من اخبارهما: «خدا برادرم موسی را ببخشد، ای کاش! صبر و شکیبایی نشان می داد تا خدا داستان و امر آنان را برایمان باز می گفت، اگر با رفیقش صبر می کرد، شگفتی ها را می دید» (قسمتی از حدیثی است که شیخان آن را اخراج کرده اند). یادداشت:

سورة كهف جزء پانزدهم آن به پایان میرسد و از آیه «أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ...». آیه (۷۹) جزء شانزدهم سوره كهف آغاز میابد.

أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا وَكَانَ
وَرَاءَهُمْ مَلِكٌ يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا ﴿٧٩﴾

اما آن کشتی از مساکینی بود که در بحر کار میکردند، و (من) خواستم آن را معیوب سازم، چون در پشت سر آنان پادشاه (ظالم) بود که هر کشتی (سالم) را به زور می گرفت. (۷۹)

«السَّفِينَةُ»: کشتی. «مَسَاكِين»: کسانی که درآمد و دارائی ایشان جوابگوی نیازهای آنان نباشد. شاید هم مراد کسانی باشد که نسبت به دیگران از نظر قدرت ضعیف و ناتوان باشند.

خواننده محترم!

خضر خطاب به حضرت موسی علیه السلام افزود: «به زودی تو را از تأویل آنچه که نتوانستی بر آن صبر کنی، آگاه خواهم ساخت».

تأویل: تفسیر، توجیه و بیان دلایلی است که خضر به سبب آن کارهایی را انجام داد که با انکار و استبعاد موسی علیه السلام روبرو شد.

مبحث اول تأویل سوراخ کردن کشتی:

«أَمَّا السَّفِينَةُ فَكَانَتْ لِمَسَاكِينَ يَعْمَلُونَ فِي الْبَحْرِ»: اما داستان کشتی که تخته‌ای آنرا من سوراخ کردم، این کشتی از چند نفر مسکینی که: ضعیف بودند و بر دفع ظلم از خود قدرت نداشتند، که در بحر مصروف کار بودند و به جز آن کشتی مال دیگری در اختیار نداشتند و آن را به مسافران بحری به اجاره میدادند. این اشخاص توان مقابله به ظالمین را نداشتند، آنها از آن کشتی برای کسب و کار استفاده می کردند.

«فَأَرَدْتُ أَنْ أَعِيبَهَا» با سوراخ کردنش خواستم آن را معیوب سازم تا پادشاه ظالم آن را غصب نکند.

«وَكَانَ وِرَاءَهُمْ مَلِكٌ»: و سر راه آنها پادشاهی کافر و ظالمی قرار داشت، «يَأْخُذُ كُلَّ سَفِينَةٍ غَصْبًا (۷۹)» هر کشتی سالم از عیبی را به زور می گرفت، بناءً چون این کشتی را معیوب دید آن را فرو گذاشت. نقل است که اسم آن پادشاه هدهد بن بدد، یا جلندی بن کرکر، یا منوار بن جلندی بود، «تفسیر انوار القرآن»

وَأَمَّا الْعُلَمَاءُ فَكَانَ أَبُوَاهُ مُؤْمِنِينَ فَخَشِينَا أَنْ يُرْهَقَهُمَا طُغْيَانًا وَكُفْرًا ﴿۸۰﴾

و اما [آن] نوجوان [که او را کُشتم]، پدر و مادرش هر دو مؤمن بودند، پس ترسیدیم که (اگر زنده بمانند) سرکشی و کفر را به آنها تحمیل کند. (۸۰) «يُرْهَقُهُمَا»: بر ایشان تحمیل کند. به طغیان و کفرشان کشاند (کَهف / ۷۳).

خضر علیه السلام به سبب الهام الهی دانست که آن نوجوان از همان بدو امر به کفر گرایش یافته و به زودی کفرش منجر به کفر و گمراهی پدر و مادرش نیز خواهد شد چرا که علاقه مفرط آنان به او، سرانجام به پیروی آنان از او در کفر و طغیان خواهد انجامید.

در حدیث آمده است: «پسری که خضر او را کشت کافر بود و اگر زنده میماند، پدر و مادر خود را در طغیان و کفر می انداخت». (تفسیر صفوأة التفاسیر).

فَأَرَدْنَا أَنْ يُبَدِّلَهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِنْهُ زَكَاةً وَأَقْرَبَ رُحْمًا ﴿۸۱﴾

پس خواستیم که پروردگارشان به عوض او، فرزند پاکتر و مهربان تری به ایشان دهد. (۸۱)

هدف ما از کشتن او این بود که خداوند به جای آن فرزند، فرزندی بهتر و پاک تر از او را به آنان بدهد «از روی پاکیزگی» یعنی: فرزندی پاک نهادتر در دین، در صلاح و وارستگی از گناهان «و نزدیکتر از جهت شفقت» و مهربانی به پدر و مادرش.

مطابق حکم آیه متبرکه که میفرماید «يُبَدِّلُهُمَا رَبُّهُمَا خَيْرًا مِنْهُ» اگر خداوند چیزی را از مؤمن گرفت، بهتر از آن را به او اعطا میکند. همچنان در حدیث

شریف آمده است: «لا يقضى الله للمؤمن قضاء إلا كان خيراً له». «خداوند در حق هیچ مؤمنی قضایی را نافذ نمی کند مگر این که آن قضا به خیر وی است». باید گفت که: «زَكَاهُ وَأَقْرَبَ رَحْمًا» تنها پاکی و صلاح فرزندان کافی نیست، باید نسبت به پدر و مادر مهربان باشند.

همچنان باید اضافه کرد که: آنچه ارزش است، سلامت، پاکی و محبت به والدین است، نه دختر یا پسر بودن فرزند.

رضایت در برابر قضاء:

بر هر فرد واجب است که راضی به قضاء و قدر خداوند باشد، زیرا فیصله و قضای خداوند در حق مؤمن در آنچه که نمی پسندد برای او بهتر از قضاء فیصله‌ای است که مؤمن آن را دوست دارد، چه که خداوند متعال مصلحت بنده اش را بهتر از خود آن بنده می شناسد.

قتاده میگوید: پدر و مادرش هنگام ولادت وی خوشحال شدند و وقتی که کشته شد ناراحت و غمگین، ولی اگر زنده می ماند سبب هلاکت پدر و مادرش می گشت.

از ابن جبیر و ابن جریج روایت شده که: بجای آن پسر بچه خداوند به آنها فرزند دختری عنایت نمود، کلبی میگوید: پیامبری از پیامبران با آن دختر ازدواج کرد و آن دختر پیامبری را به دنیا آورد که خداوند بوسیله آن پیامبر امتی از امتها را هدایت کرد.

از ابن عباس (رض) روایت شده که: در عوض دختری بدنیاء آمد که متعاقباً آن دختری پیامبری را بدنیاء آورد.

از این آیه درس آسان گرفتن مصیبت از دست دادن فرزند که جگر گوشه انسان است را فرا میگیریم، و هر کس تسلیم امر قضا شود عاقبت درخشانی را خواهد دید.

برای بنده در آنچه که نمی پسندد دو درجه و پاداش نهفته است: درجه صبر و شکیبایی و درجه رضایت و صبر بر هر مؤمنی واجب است و رضایت برای او فضیلت است، در روایتی از پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم آمده است که فرموده: «وَإِنَّ اللَّهَ إِذَا أَحَبَّ قَوْمًا ابْتَلَاهُمْ فَمَنْ رَضِيَ فَلَهُ الرِّضَا وَمَنْ سَخِطَ فَلَهُ السَّخَطُ» (روایت ترمذی).

یعنی: «خداوند عزوجل هر که را دوست بدارد او را با ابتلاء به رنج و مصیبت‌ها آزمایش میکند، پس اگر راضی به رضای خداوند گشت خداوند از او راضی می‌گردد ولی اگر بی‌تابی ببقارای کرد و راضی به رضای خداوند نشد، خداوند از او ناراض و بر او خشم می‌کند».

شیخ عبدالواحد بن زید می‌گوید: رضایت (در برابر قضاء) دروازه‌ای از دروازه های رحمت خدا و بهشت دنیا و استراحت گاه عابدان است.

در صحیح بخاری از ابو هریره (رض) روایتی ذکر شده که می‌گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «يُقُولُ اللَّهُ تَعَالَى مَا لِعَبْدِي الْمُؤْمِنِ عِنْدِي جَزَاءٌ، إِذَا قَبِضْتُ صَفِيَّهُ مِنْ أَهْلِ الدُّنْيَا، ثُمَّ احْتَسَبَهُ إِلَّا الْجَنَّةَ» یعنی: «خداوند عزوجل می‌فرماید: اگر عزیز و جگر گوشه بنده‌ام از اهل دنیا را از او بگیرم و او صبر نموده و از خداوند امید پاداش داشته باشد چنین بنده‌ای نزد من پاداشی جز بهشت نخواهد داشت». در صحیحین از اُم المؤمنین عایشه صدیقه (رض) روایت شده که می‌گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «مَا مِنْ مُصِيبَةٍ تُصِيبُ الْمُسْلِمَ إِلَّا كَفَرَ اللَّهُ بِهَا عَنْهُ، حَتَّى الشُّوْكَهَ يُشَاكُهَا» یعنی: «هیچ رنج و مهنّتی بر سر مؤمن نمی آید مگر اینکه خداوند بوسیله آن گناهانش را می‌آمرزد حتی اگر خاری به پایش فرو رود».

در حدیث آمده است: «لَا يَزَالُ الْبَلَاءُ بِالْمُؤْمِنِ أَوْ الْمُؤْمِنَةِ فِي جَسَدِهِ وَفِي مَالِهِ وَفِي وَكَلَدِهِ حَتَّى يَلْقَى اللَّهَ وَمَا عَلَيْهِ مِنْ خَطِيئَةٍ» (روایت امام احمد و ترمذی).
 «بلا پیوسته بر زن و مرد مؤمن فرود می آید چه در جان و مال و فرزندش تا اینکه نزد خداوند حاضر می شود و دیگر گناهی بر وی باقی نمانده است».
 و اگر مؤمن به مصیبتی مبتلا شود برای وی در آن مصیبت سه نعمت است:
 ۱- اینکه به مصیبت بزرگتری مبتلا نشده و دوم اینکه بلائی بود آمدنی و آمد، و سوم اینکه این بلا و مصیبت در دین او نبود.

و بر مؤمن واجب است که در مقابل بلاها مؤدبانه بایستد و استرجاع بخواند «إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ» و از کسیکه بر او رحم میکند نزد کسی که بر او رحم نمیکند شکایت نبرد، و بداند که خداوند با علم و عدلش خوشی و راحتی را در یقین و رضایت نهاده و غم و اندوه را در شک و بی قراری.

حفاظت از فرزندان با نیکوکار بودن پدران:

سعید بن مسیب (تابعی مشهور) نمازش را طولانی میکرد و به فرزندش میگفت: سوگند به خدا من نمازم را به این امید طولانی می کنم که از تو حفاظت کنم و این آیه را خواند: «وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِّن رَّبِّكَ» [الكهف: ۸۲]. یعنی: «و پدرشان نیکوکار بود لذا پروردگار تو خواست تا آن دو (یتیم) بزرگ شود و گنجینه خود را بیرون آورند (که این کار و تدبیر) رحمتی از جانب پروردگار بود».

جعفر بن محمد میگوید: پدر ذکر شده در این آیه جد هفتم بوده و مقاتل میگوید: جد دهم آنها بوده است، و خداوند با نیکی پدران نسل و فرزندان آنها را حفاظت کرده است. و این آیه مصداق این گفته رسول اکرم صلی الله

علیه وسلم است که ابن عباس (رض) آن را روایت کرده. آنحضرت صلی الله علیه وسلم میفرماید: «أَحْفَظِ اللَّهَ يَحْفَظُكَ» یعنی: «حد و حدود خداوند را رعایت کن تا خداوند از تو حفاظت کند»، پس خداوند بخاطر اطاعت و فرمانبرداری و نیکوکاری انسان از فرزندان و ذریه او حفاظت میکند، و این بصورت عموم است و موارد شاذ و نادری خلاف این عموم هم شاید دیده شود، یعنی چه بسا دیده میشود که پدر و مادر انسانهای شایسته و درستکار باشند و فرزندشان فاسد، مانند کنعان فرزند نوح علیه السلام که کافر بود، و نوح علیه السلام که از پیامبران اولوالعزم خداوند نیز هست از کافر بودن فرزند بی خبر بود و بهمین خاطر فرمود: «إِنَّ ابْنِي مِنْ أَهْلِي» [هود: ۴۵]. یعنی: «خداوند! فرزندم از اهل و پیروان من است». و در جواب گفته شد: «إِنَّهُ لَيْسَ مِنْ أَهْلِكَ» [هود: ۴۶]. یعنی: «ای نوح او از اهل و پیروان تو نیست».

حسن بصری میگوید: کنعان منافق بود، یعنی به ظاهر مؤمن ولی در واقع کافر بود. علماء میگویند: در این آیه تسلای خاطری است برای مردمی که با وجود درستکار بودنشان فرزندان فاسد دارند.

وَأَمَّا الْجِدَارُ فَكَانَ لِغُلَامَيْنِ يَتِيمَيْنِ فِي الْمَدِينَةِ وَكَانَ تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا ﴿٨٢﴾

و اما دیوار از دو پسر یتیم بود که در شهر سکونت داشتند و در زیر آن گنجی متعلق به آن دو وجود داشت، و پدرشان (مردی) صالح بود و پروردگار تو خواست که آن دو به سن بلوغ برسند و گنج خود را بیرون بیاورند که این کار رحمتی از جانب پروردگار تو بود و من این کارها را به امر خود نکردم.

این بود تأویل (و حقیقت) آنچه که نتوانستی بر آن صبر کنی. (۸۲)

خضر علیه السلام در مورد مبحث؛ دیواری را که حال فرو ریختن بود و من آنرا بدون اجرت نوسازی کردم، ملکیت دو پسر بچه یتیم از اهالی آن قریه بود که در زیر آن طلا و نقره‌ای متعلق به آن دو جاسازی شده بود، «وَكَانَ أَبُوهُمَا صَالِحًا» پدرشان مردی صالح و پرهیزگار بود، و به خاطر صلاح پدر، خدا گنج را برای آنها حفظ کرد.

مفسران گفته اند: صلاح و پرهیزگاری پدران برای فرزندان مفید است «فَأَرَادَ رَبُّكَ أَنْ يَبْلُغَا أَشُدَّهُمَا وَيَسْتَخْرِجَا كَنْزَهُمَا» پس خداوند متعال خواست تا آن دو پسر بچه بزرگ شده، به سن رشد برسند و طلا و نقره را از زیر دیوار بیرون آورند. «رَحْمَةً مِنْ رَبِّكَ» و این لطفی مسلم از جانب الله متعال به ایشان بود. خزانة زیر دیوار: «تَحْتَهُ كَنْزٌ لَهُمَا»

این خزانة که در زیر دیوار برای اطفال یتیم مدفون بود، در خصوص آن حضرت ابو الدرداء از رسول الله صلی الله علیه وسلم روایت نموده است که ذخیره ای طلا و نقره بود. (تفسیر قرطبی) ابن عباس (رض) فرموده است که آن لوحی بود از طلا که نصایح مندرجه ذیل در آن کنده شده بودند، و این روایت را حضرت عثمان بن عفان مرفوعاً از رسول الله صلی الله علیه وسلم هم نقل نموده است. (رواه الترمذی والحاکم وصححه از مظهری)

۱- بسم الله الرحمن الرحيم.

۲- شگفت از کسی که بر تقدیر الهی ایمان داشته و بازغمگین می شود.

۳- شگفت از کسیکه ایمان دارد که مسؤل رزق خداست، باز بیش از ضرورت در مشقت و مساعی بی مورد مشغول می باشد.

۴- تعجب از کسیکه بر مرگ ایمان دارد و باز چرا خرم و شادان می ماند.

۵- شگفت از کسیکه بر محاسبه آخرت ایمان دارد باز چرا غفلت می ورزد.

۶- تعجب از کسیکه دنیا و دگرگونی های آن را می داند، پس چرا بر آن مطمئن می نشیند.

۷- لا اله الا الله، محمد رسول الله. (مراجعه شود به: تفسیر معارف القران: حضرت علامه مفتی محمد شفیع عثمانی دیوبندی).

«وَمَا فَعَلْتُهُ عَنْ أَمْرِي» بصورت کل باید گفت که: سوراخ کردن کشتی و کشتن پسر و ساختن دیوار را که از من دیدی با رأی و اجتهاد خود انجام ندادم، بلکه آن را به فرمان و الهام خدا انجام دادم. «ذَلِكَ تَأْوِيلُ مَا لَمْ تَسْطِعْ عَلَيْهِ صَبْرًا» (۸۲). این بود تأویل آنچه که نتوانستی بر آن شکیبایی ورزی» یعنی: آنچه گفتم، تفسیر آن کارهایی است که صبر تو از آنها به سر آمد و بر آنها تاب سکوت نیاوردی.

لذا روشن شد که هر سه رویدادی که خضر علیه السلام در آنها دست برد، از باب انتخاب شر آسان تر در برابر شر و زیان سنگین تر، یعنی رعایت قاعده «یختار اھون الشریں» بود.

نام گزاری خضر:

امام ترمذی روایتی از ابو هریره (رض) نقل میکند که میگوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «إِنَّمَا سُمِّيَ الْخَضِرَ لِأَنَّهُ جَلَسَ عَلَى فَرْوَةٍ بِيضَاءَ فَاهْتَزَّتْ تَحْتَهُ خَضْرَاءٌ» «خضر بدین سبب خضر نامگذاری شد که بر روی فروه بیضاء (روی زمین) نشست پس ناگاه همانجایی که نشسته بود جنبید و سبز شد.» (روایت بخاری)

جمهور علماء بر آنند که خضر علیه السلام در گذشته است، به دلیل این حدیث شریف رسول الله صلی الله علیه وسلم که اندکی قبل از درگذشت خویش فرمودند: «این شب را خوب به خاطر بسپارید زیرا در رأس صد سال بعد از

این تاریخ، هیچ یک از کسانی که هم اکنون بر روی زمین زنده‌اند، زنده باقی نمی‌مانند». اما گروهی بر آنند که خضر علیه السلام زنده است زیرا از چشمه حیات نوشیده است.

یادداشت:

علامه شیخ امام قرطبی گفته است: «مطابق آیات و اخبار و به طریق تواتر کرامات اولیاء ثابت و محقق است. و جز انسان بدعتگر و منکر یافاسق و کم دین و منحرف، هیچکس آنرا انکار نمی‌کند. از جمله آیات دال بر تحقق کرامت این که خدا در مورد حضرت مریم خبر داده است که برای وی میوه‌های زمستانی در فصل تابستان و میوه‌های تابستانی در فصل زمستان فراهم شد. و درخت نخل خشک را تکان داد و دارای ثمر گشت، در حالی که مریم پیامبر نبود. و نیز سوراخ کردن کشتی و کشتن آن پسرو برپاداشتن دیوار توسط خضر بر وجود و ثبوت کرامت دلیل است. (قرطبی ۲۸/۱۱).

آخرین وصیت به موسی:

گفته شده: زمانی که خضر علیه السلام رفت تا از موسی علیه السلام جدا شود موسی علیه السلام خطاب به وی گفت: مرا وصیت کن، خضر فرمود: تبسم کننده باش نه خنده کننده، لجاجت را کنار بگذار، و بدون نیاز به جایی مرو، و گناه و خطای خطاکاران را بر آنها عیب مگیر، و بر خطاهایت گریه کن ای پسر عمران. (از کتاب: داستان موسی و خضر، شیخ سعید عبدالعظیم).

آیا خضر علیه السلام تاکنون زنده است؟

برخی از علماء معتقدند که گویا خضر علیه السلام تا هنوز زنده است و از جمله کسانی که مؤید این نظریه هستند میتوان به قرطبی و نووی و ابن صلاح و غیره اشاره کرد. و حکایاتی که صالحین درباره خضر گفته‌اند بی‌شمار است

و مدعی اند که خضر و الیاس هر سال به حج میروند و اورادی را از آنها روایت میکنند، و در این رابطه به احادیثی از انس (رض) استناد میکنند که صحت آنها به ثبوت نرسیده است، و قوی ترین استدلالشان در مورد زنده بودن خضر نشانه های تعزیه وی هنگام وفات پیامبر صلی الله علیه وسلم میباشد و این مسئله را امام ابن کثیر این گونه بیان میکند و میگوید:

«امام نووی و غیره در مورد زنده بودن خضر تا الآن و سپس تا قیامت دو قول را ذکر میکنند، و خود امام نووی و ابن صلاح به همین نظریه تمایل دارند و در این باره حکایاتی از گذشتگان ذکر می کنند که صحت هیچکدام از آنها ثابت نشده است که مشهورترین آنها همان حدیث تعزیه است که اسنادش ضعیف است.

و به فرض صحت حدیث تعزیه، چگونه میشود یقین نمود که تعزیه کننده خضر علیه السلام بوده و جنی نبوده؟ و در حدیث نیامده است که راویان خضر را دیده اند، و حال آنکه خداوند متعال درباره جن میفرماید: «إِنَّهُ يُرِيكُمْ هُوَ وَقَبِيلُهُ مِمَّنْ حَيْثُ لَا تَرَوْنَهُمْ» [الأعراف: ۲۷]. و شیخ امین شنقیطی در تفسیر اضواء البیان نظریه وفات خضر را ترجیح داده و استدلال هایی بر این نظریه دارد از آن جمله:

۱- ظاهر عموم این آیه: «وَمَا جَعَلْنَا لِبَشَرٍ مِّن قَبْلِكَ الْخُلْدَ أَفَإِنَّ مَتَّ فَهُمْ الْخُلْدُونَ» [الأنبياء: ۳۴]. یعنی: «ما به هیچ بشری پیش از تو عمر جاودان نداده ایم پس آیا اگر تو بمیری اینها عمر جاودان خواهند یافت». کلمه «بشر» بصورت نکیره و در سیاق نفی آمده که عموم بشر را شامل میشود و بالطبع خضر از این قاعده مستثنی نیست.

۲- این گفته پیامبر علیه السلام که در غزوه بدر اینگونه دعا فرمود: «اللَّهُمَّ إِنَّ تَهْلِكَ هَذِهِ الْعِصَابَةُ مِنْ أَهْلِ الْإِسْلَامِ لَا تُعْبَدُ فِي الْأَرْضِ» (روایت مسلم). «بار الها! اگر این گروه از اهل اسلام را نابود کنی کسی نخواهد بود که بر روی زمین تو را بپرستد» و اگر خضر بر روی زمین می بود پس خداوند بر روی زمین عبادت می شد.

۳- پیشگویی پیامبر صلی الله علیه وسلم به اینکه پس از صد سال از شبی که این سخن را گفت کسانی که در آن شب زنده بوده‌اند دیگر بر روی زمین نخواهند بود و اگر بالفرض خضر علیه السلام در آن لحظه زنده بوده دیگر نباید پس از صد سال از آن تاریخ زنده بماند.

عبدالله بن عمر (رض) میگوید: پیامبر صلی الله علیه وسلم در آخر حیات خود شبی پس از اینکه نماز عشاء را بر ما خواند و فارغ گشت، بلند شد و فرمود: «أَرَأَيْتُمْ كَيْفَ تَكُونُ هَذِهِ فَإِنَّ عَلَى رَأْسِ مِائَةِ سَنَةٍ مِنْهَا لَا يَبْقَى مِمَّنْ هُوَ عَلَى ظَهْرِ الْأَرْضِ أَحَدٌ» یعنی: «از تاریخ امشب تا رأس صد سال دیگر کسی از آنهایی که بر روی زمین قرار دارند زنده نمی‌مانند».

ابن عمر (رض) میگوید: مردم پس از شنیدن این گفته رسول الله صلی الله علیه وسلم به وحشت افتاده و مسئله را به گونه‌ای دیگر برداشت کردند، حال آنکه رسول الله صلی الله علیه وسلم منظورش از اینکه پس از صد سال کسی زنده نخواهد ماند کسانی بودند که در آن روز بر روی زمین زندگی میکردند یعنی این نسل از بین میروند.

۴- اگر خضر علیه السلام تا زمان پیامبر صلی الله علیه وسلم زنده می بود از پیروان آن حضرت می بود و در رکاب او می جنگید و او را یاری میداد، زیرا آنحضرت صلی الله علیه وسلم مبعوث برای همه انسانها و جنیان بود و آیاتی

که دال بر عام بودن رسالتش است فراوانند مانند این آیه که میفرماید: «قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعاً الَّذِي لَهُ مُلْكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ فَأَمِنُوا بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ الَّذِي يُؤْمِنُ بِاللَّهِ وَكَلِمَاتِهِ وَاتَّبِعُوهُ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ» (۱۵۸) (بگو: ای مردم! همانا من فرستاده‌ی خداوند به سوی همه شما هستم، آن (خدایی) که حکومت آسمان‌ها و زمین از آن اوست، هیچ معبودی جز او نیست، زنده میکند و می‌میراند، پس به خداوند و پیامبر او (همان) پیامبر درس ناخوانده‌ای که به خداوند و گفتار او ایمان دارد، ایمان بیاورید و از او پیروی کنید، باشد که هدایت یابید.

و این آیه: «وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ» [سبأ: ۲۸]. یعنی: «نفرستاده‌ایم تو را مگر برای همه مردم».

و اگر موسی علیه السلام هم تا زمان بعثت رسول الله صلی الله علیه وسلم زنده میبود بر وی واجب بود که از آن حضرت صلی الله علیه وسلم تبعیت کند و هم چنین خضر علیه السلام [چه نبی میبود و چه ولی] اگر در زمان رسول الله صلی الله علیه وسلم زنده می بود بهترین حالتش این بود که نزد پیامبر صلی الله علیه وسلم می آمد و به او ایمان می آورد و او را نصرت می داد و نمی گذاشت که دست هیچ دشمنی به او برسد، اگر خضر ولی باشد پس صدیق از او افضلتر است و اگر نبی باشد پس موسی علیه السلام از او برتر است. و آنچه را که بصورت قطع و یقین میتوان در باره خضر علیه السلام از نگاه دین دانست همین است.

و پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم در پی بازگشت از سفر معراج نماز صبح را بر انبیاء علیهم السلام امامت نمود، و می دانیم که عیسی علیه السلام پس از نزول در آخر الزمان با حکم شریعت اسلام حکم میکند و نه از آن دوری میکند و نه از چهار چوب شریعت محمدی خارج میشود در حالیکه ایشان از

پیامبران اولوالعزم هستند پس نظریه وفات خضر علیه السلام، شباهت بیشتری به صحت و درستی دارد، اگر چه عقیده بعضی از علماء بر خلاف این پندار است در پایان آنچه را که باید گفت این است که: علماء و مشایخ نزد ما محبوب اند ولی حق از همه محبوبتر.

خوانندگان محترم!

در آیات (۸۳ الی ۹۸) داستان و قصه ذوالقرنین، و سفرهای سه گانه او به شرقمیانه، و داستان یاجوج و ماجوج و ساختن سد، به بیان قرار گرفته است.

وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ ذِي الْقَرْنَيْنِ قُلْ سَأَتْلُو عَلَيْكُمْ مِنْهُ ذِكْرًا ﴿٨٣﴾

و از تو درباره «ذو القرنین» می پرسند؛ بگو: به زودی بخشی از سرگذشت او را [به وسیله آیاتی از قرآن] برای شما بازگو خواهم کرد. (۸۳)

ای پیامبر! کافران از تو درباره پادشاه نیکوکار، ذوالقرنین می پرسند؛ که وضع و داستانش چگونه بود؟

«قُلْ سَأَتْلُو عَلَيْكُمْ مِنْهُ ذِكْرًا»: در جواب شان بگو: که داستان و خبر درست و صحیحی که عبرت و اندرزی برای تان باشد در قالب قرآن و وحی از آن با خبر و بازگو خواهم ساخت.

ذوالقرنین کیست؟

«ذوالقرنین» پادشاهی نیکوکار بود که خداوند در زمین به او قدرتی بسیار داده بود و اسباب و لوازم حکومت و پیروزی را برایش فراهم کرده بود. او حاکمی نیرومند و عادل بود. فهمیده و دوراندیش بود و در سرزمین به آبادانی و عمران می پرداخت. او مملکت را به رشد و ترقی میرساند و مردم را به امنیت و آسایش. با مردم رفتاری نیکو و مهربانانه داشت و به همین خاطر بود که مردم نیز او را از خود می دانستند و از او پیروی و اطاعت می نمودند.

ذوالقرنین بنا بر بعضی از روایات، همان اسکندر فرزند فیلیپوس یونانی (۳۳۰ ق. م) بانی شهر اسکندریه است که تمام دنیا را تصرف کرد. اما اشکال این قول در این است که این اسکندر، کافر و شاگرد ارسطو بود.

به روایت دیگری: ذوالقرنین ابو کرب حمیری است که او نیز جهانگشا بود. و به قولی: ذوالقرنین فرشته‌ای از فرشتگان است. به قولی دیگر: او «سایرس ۵۹۹ ق. م» است که شرق و غرب دنیا را به زیر فرمان خویش درآورد. ولی بنا بر تحقیق مولانا ابوالکلام آزاد، او کورش کبیر (قرن ششم قبل از میلاد) است. به هر حال، نص قرآنی در باره شخصیت ذوالقرنین و زمان و مکان وی چیزی نمی‌گوید زیرا هدف، عبرت گرفتن از داستان اوست و این هدف، با همین مقدار برآورده می‌شود، هر چند که صاحب تفسیر «الاساس» تحقیق مولانا ابوالکلام را از همه اقوال در این باره قوی‌تر دانسته است. از جمله دلایل مولانا ابوالکلام این است که: از کورش در ایران تمثالی به دست آمده که دارای دو شاخ و دو بال می‌باشد. همچنین تحقیق او نشان می‌دهد که کورش، شرق و غرب و شمال و جنوب عالم را در نوردید و در تنگه «داریال» سدی نیز بنا کرد که هم‌اکنون در کوه‌های قفقاز موجود است و از جانبی او به دین حقیقی زردشت یعنی به خدای یگانه و روز آخرت مؤمن بود.

وجه تسمیه او به ذی‌القرنین:

تعدادی از مفسران طوریکه در فوق هم یادآور شدیم: «ذو القرنین همان اسکندر یونانی» است که پادشاه شرق و غرب شد. و به این سبب به ذوالقرنین موسوم شد که پادشاهی مؤمن بود و خدا او را بر روی زمین مسلط گرداند و عدالت را به کار گرفت و پادشاهی مصلح بود و در فاصله‌ی بین حضرت عیسی علیه السلام و حضرت محمد صلی الله علیه و سلم حکومت میکرد. (تفسیر کبیر ۱۶۴/۲۱).

مفسر تفسیر صفوأة التفاسیر مینویسد که: راجح این است که ذی القرنین یکی از پادشاهان مسلمان یمن است.

روایت شده است که چهار نفر بر کره‌ی زمین حکومت داشتند: دو نفر مؤمن و دو نفر کافر. دو نفر مؤمن عبارتند از حضرت سلیمان و ذو القرنین. و دو کافر عبارتند از نمرود و و بخت النصر. (البحر ۶/۱۵۷).

مفسر تفسیر فی ظلال القرآن مینویسد: نگارش تاریخ مقصود نیست. بلکه مراد عبرتی است که از داستان ذوالقرنین گرفته میشود. عبرت نیز تحقق پیدا می‌کند بدون این که به تعیین زمان و مکان در اغلب اوقات نیازی باشد.

تاریخ مدون، شاهی را به نام اسکندر ذوالقرنین می‌شناسد. اما قطعاً اسکندر ذوالقرنین شخصی نیست که در قرآن به نام ذوالقرنین مذکور افتاده است. چه اسکندر یونانی شخص بت پرستی بوده است. اما این شخص که قرآن از او صحبت میکند مومن به خدا و یکتاپرست است و به قیامت و روز رستاخیز و آخرت باور دارد.

ابوریحان بیرونی ستاره شناس مشهور در کتاب «الآثار الباقیة عن القرون الخالیة» میگوید: ذوالقرنین مذکور در قرآن از قبیله حمیر است آنگونه که از اسم او پیدا است. شاهان حمر با «ذو» ملقب بوده‌اند، از قبیل: ذونواس و ذو یزن. نام ذوالقرنین ابوبکر فرزند افریقای اش بوده است. او لشکریان خود را از ساحل بحر روم گذراند. در این سیر و سفر از تونس و مراکش و جاهای دیگری جز آنها عبور کرد. شهر افریقیه را ساخت و سراسر آن قاره به نام آن شهر افریقا گفته شد. او را ذوالقرنین نامیده‌اند چون به دو قرن آفتاب یعنی مشرق و مغرب رسیده است.

چه بسا این سخن درست باشد، ولی ما وسائل نقد و سره سازی آن را در دسترس نداریم. بدان خاطر که ممکن نیست بتوان در تاریخ مدون درباره

ذوالقرنینی که قرآن گوشه‌ای از سرگذشت او را ذکر کرده است پژوهش کرد، همچون بسیاری از داستانهای وارده در قرآن، مثل داستانهای قوم نوح و قوم هود و قوم صالح و جز آنان. زیرا تاریخ نوزاد تازه به دنیا آمده‌ای با مقایسه با عمر انسانها است. پیش از این تاریخ مدون حوادث و رخدادهای فراوانی روی داده است که تاریخ از آنها چیزی نمی‌داند. لذا تاریخ نمی‌تواند از آنها خبری بدهد!

اگر تورات از تعریف و افزایشها سالم و برکنار می‌ماند، می‌شد آن را مرجعی دانست و در چیزی از این حوادث و رخدادها بر آن اعتماد کرد.

ولیکن تورات با افسانه‌هایی احاطه گردیده است که شکی در افسانه بودن آنها نیست. همچنین از روایتی پرگردیده است که بدون شک افزون بر اصل توراتی است که از طرف یزدان نازل گردیده است. دیگر تورات منبع مورد اعتمادی برای داستانهای باقی نمی‌ماند که در آن ذکر شده است.

در این صورت جز قرآن باقی نمی‌ماند، قرآنی که از تعریف و تبدیل محفوظ است. قرآن یگانه منبع داستانهای تاریخی مذکور در آن است و بس.

مفسران و مؤرخان در وجه تسمیه او به ذی‌القرنین نضریات و تفاسیلی مختلفی تحریر داشته‌اند از جمله:

علت تسمیه او به ذوالقرنین شاید این باشد که مشرق و مغرب جهان آن روزی را تسخیر نمود و عرب‌ها به آن «قَرْنِي الشَّمْسِ»: یعنی دو شاخ آفتاب می‌گویند. یا بدین علت بوده است که کلاه خودی بر سر نهاده است که دو شاخک داشته است.

او شرق و غرب زمین را درنوردید.

به آغازگاه تابش آفتاب از جهت مشرق و غربگاه آن در بحر از جهت مغرب رسید و همه عالم را به تسخیر خویش در آورد.

یا سرش دو شاخک یا دو برجستگی داشت.

یا تاجش دارای دو شاخک بود.

و با آنکه مفسران در ایمان و صلاحش اتفاق نظر دارند اما صحیح آن است که او پیامبر نیست.

«قرن»:

«قرن»، دارای دو معنا می باشد: یکی دوران طولانی و دیگری به معنای شاخ حیوان، و ذوالقرنین را از آن جهت بدین وصف نامیده‌اند که یا حکومت طولانی داشته و یا آنکه دو رشته موی خود را مثل دو شاخ می بافته و یا روی کلاه او دو شاخک قرار داشته است. همچنین ممکن است مراد از «قرنین» شرق و غرب جهان باشد، «چنانکه عربها می گویند: «قرنی الشمس» یعنی دو شاخ آفتاب که مراد شرق و غرب عالم است. از اینکه او به تمام شرق و غرب عالم سلطه پیدا کرده بوده به «ذوالقرنین» شهرت یافت.

خواننده محترم!

در مورد اینکه چرا ذوالقرنین نام دارد؟ امکاناتش چه بوده، محدوده‌ی حکومتش کجا بود؟ طول و عرض و مشخصات سدی که ساخت چه بود؟ چه زمانی بود؟ آیا این سدّ همان دیوار چین است یا نه؟ سخنان بسیاری بیان شده و بحث در جزئیات آن چندان مفید نیست. باید دنبال هدف‌ها رفت، نه مسائل جزئی که در آنها هیچ فایده‌ای دیده نمی شود.

شان نزول آیه:

الف: قتاده گفته است: یهود در باره‌ی ذوالقرنین از پیامبر صلی الله علیه وسلم سؤال کردند، آنگاه که آیه‌ی «وَيَسْئَلُونَكَ عَنْ ذِي الْقَرْنَيْنِ...» نازل شد. (اسباب نزول ۱۷۲).

ب: امام مجاهد گفته است: يك نفر نزد پیامبر صلی الله علیه و سلم آمد و گفت: یا رسول الله! من صدقه میدهم و صلهی رحم را به جا می آورم و اینها را فقط به خاطر جلب رضایت خدا انجام میدهم. مردم عمل مرا باز میگویند و مرا ستایش میکنند و مسرور میشوند و به خود می بالم. پیامبر صلی الله علیه و سلم سکوت کرد و چیزی نگفت. آنگاه الله متعال آیه: «فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا» نازل شد. (تفسیر قرطبی ۷۰/۱۱).

إِنَّا مَكَّنَّا لَهُ فِي الْأَرْضِ وَآتَيْنَاهُ مِنْ كُلِّ شَيْءٍ سَبَبًا ﴿٨٤﴾

ما به او در زمین، قدرت و تمکن دادیم و از هر چیزی [که برای رسیدن به هدف هایش نیازمند به آن بود] وسیله ای به او عطا کردیم. (۸۴)

یعنی ما به ذوالقرنین در روی زمین قدرت و نفوذ و برتری دادیم؛ با اسباب و تمهیداتی که برایش فراهم ساختیم، آن گونه که او در روی زمین امکان و دسترس تمام داشت تا هر کجا که بخواهد برود و هر گونه که بخواهد عمل کند.

فَاتَّبَعَ سَبَبًا ﴿٨٥﴾

(راه شمال را درپیش گرفت و) از وسیله (و ابزار ممکن) استفاده کرد. (۸۵)
ذوالقرنین راهی را درپیش گرفت که برایش میسر گردید، و رهسپار غرب شد. مفسر «تفسیر انوار القرآن» می نویسد: «فَاتَّبَعَ سَبَبًا؛ پس در پی سببی افتاد یعنی: ذوالقرنین در پی راه و وسیله ای افتاد که او را به محل غروبگاه آفتاب برساند. این تعبیر به این حقیقت اشاره دارد که کارهای ذوالقرنین همه در بند اسباب بود، نه از باب خرق عادت.

یعنی ذوالقرنین از آن وسایل کار گرفت و آن راهها را با جدیت و نیرومندی و با همت و تکلیف اور تعقیب کرد.

در این هیچ جای شکی نیست که: خداوند متعال بر همه‌ی هستی و اسباب طبیعی، حاکم است و به هر کس بخواهد مکنت و قدرت می دهد. «مَكَّنَّا لَهُ» ولی بهره برداری صحیح، در سایه‌ی حسن نیت و حسن تدبیر انسان است. «فَاتَّبَعَ سَبَبًا» مهم‌تر از داشتن امکانات و قدرت، خوب استفاده کردن است. از تاریخ زندگی ذوالقرنین معلوم میشود که وی علاوه بر داشتن امکانات، از دانش بکارگیری اسباب خوبی نیز برخوردار بود.

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَغْرِبَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا قُلْنَا يَا ذَا الْقُرْنَيْنِ إِنَّمَا أَنْتُ تُعَذَّبُ وَإِنَّمَا أَنْ تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا ﴿٨٦﴾

تا زمانی که به محل غروب آفتاب رسید، آن را چنین یافت که (گویی) در چشمه دارای گل سیاه فرو میرود، و در آن نزدیکی قومی را یافت. گفتیم: ای ذوالقرنین! (اختیار داری) یا عذاب (شان) می دهی و یا به آنها خوبی و احسان می کنی؟ (۸۶)

چون ذوالقرنین به محل غروبگاه آفتاب رسید در دید چشمی، چنین به نظرش آمد که گویی آفتاب در چشمه‌ای گرم، گل آلود و سیاه غروب می کند. امام فخررازی گفته است: وقتی ذوالقرنین به مغرب رسید و درمقابلش اثری از عمارات نیافت، دید آفتاب گویا در چشمه غروب می کند و چنین چشمه‌ای تیره میباشد، اگر چه درحقیقت چنین نبود، همان طور مسافر بحری تصور میکند که آفتاب در بحر را طوری می بیند که گویا در بحر غرق می شود؛ زیرا ساحل را نمی بیند، در صورتی که آفتاب در ورای بحر غروب می کند. (تفسیر کبیر ۱۶۶/۲۱).

«حمئه»: گل آلود سیاه. به قولی: چون ذوالقرنین به ساحل اقیانوس رسید، به نظرش چنین آمد که آفتاب در آبی گل آلود و سیاه غروب می کند.

در تفسیر فی ظلال القرآن آمده است: مغرب الشمس، جائی است که بیننده آفتاب را می بیند در آنجا پشت اُفق نهران میگردد. مغرب هم با توجه به مکانها مختلف میشود. برخی از جاها بیننده چنین می بیند که آفتاب پشت کوه غروب میکند. در جای دیگری چنین می بیند که در آب غروب میکند، همان گونه که در اُقیانوسهای فراخ و- در ابحار وضع بدین شکل است. گاهی نیز بیننده چنین می بیند که آفتاب در میان ریگ ها غروب میکند، همان گونه که در بیابانهای وسیع وبدون موانع که تاجشم کار میکند سینه کشیده است و گسترش یافته است وضع بدین منوال است.

ظاهراً از نص آیه قرآنی چنین معلوم میشود که: ذوالقرنین به سمت غرب بار سفر بر بسته است تا به نقطه ای در ساحل اقیانوس اطلس رسیده است و چنین دیده است که آفتاب در آب غروب میکند. آنجا را بحر تاریکی ها نیز نامیده اند و گمان برده اند خشکی در آنجا به پایان میرسد.

أرجح این است که آنجا مصب یکی از رودخانه ها بوده است، جائی که گیاهان زیادی می رویند و پیرامون گیاهان گل لزج و چسبنده است و لجنزار سیاه و بد بوئی را تشکیل می دهند، و بر که هائی در آنجا یافته میشوند، گویا چشمه های آب هستند... ذوالقرنین آفتاب را دید در آنجا غروب میکند: «وَجَدَهَا تَغْرُبُ فِي عَيْنٍ حَمِئَةٍ».

به نظرش آمد که آفتاب گویا در چشمه گل آلود تیره رنگی فرو می رود. اما برای ما دشوار است که خود مکان را معین کنیم. چرا که نص قرآنی آن را مشخص و محدود نفرموده است. منبع مورد اعتماد دیگری هم در دسترس نداریم تا در تعیین مکان بر آن تکیه کنیم. هرسختی جزاین هم محل اعتماد نبوده و از لغزش در امان نیست، چون به منبع صحیح و درستی استناد نمیجوید. «وَوَجَدَ عِنْدَهَا قَوْمًا» در کنار این لجنزار سیاه و بدبو، ذوالقرنین قومی را یافت:

«قُلْنَا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ إِمَّا أَنْ تُعَذِّبَ وَإِمَّا أَنْ تَتَّخِذَ فِيهِمْ حُسْنًا» به طریق الهام پروردگارش به وی دستور داد ای ذوالقرنین! هرگاه آنها به الله ایمان نیاورند؛ یا به قتل، یا به اسارت عذابشان نماید و یا هم با آنان روش بهتری در پیش گیرد؛ همچون دعوتشان به راه هدایت همراه با نرمی و بردباری.

مفسران در این مورد در تفاسیر خویش می نویسند: آن قوم کافر بودند. از این رو الله متعال ذوالقرنین را مخیر کرد که یا آنها را به قتل برساند و یا نسبت به آنها راه نیکی را پیش گیرد و آنها را به اسلام بخواند.

قَالَ أَمَّا مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ عَذَابًا نُكْرًا ﴿٨٧﴾

ذوالقرنین گفت: اما هر که [با کفر، فساد و گناه] ظلم کند، او را عذاب خواهیم داد باز در آخرت به سوی پروردگارش برگردانیده میشود و او (الله نیز) او را عذاب بسیار سخت می دهد. (۸۷)

ذوالقرنین به امید توبه‌ی ظالمان بود بناءً در مجازات‌شان عجله و شتابی بخرچ نداد. «مَنْ ظَلَمَ فَسَوْفَ نُعَذِّبُهُ» ذوالقرنین گفت: اما هر کس به خداوند متعال کفر ورزد، به زودی در دنیا مجازاتش خواهیم کرد.

از کلمات «نُعَذِّبُهُ، فَيُعَذِّبُهُ» در آیه مبارکه معلوم می شود که عذاب دنیا، مانع مجازات در آخرت نیست. «ثُمَّ يُرَدُّ إِلَىٰ رَبِّهِ فَيُعَذِّبُهُ» به زودی در دنیا مجازاتش خواهیم کرد سپس روز قیامت هنگامی که به سوی پروردگار باز گردد، او وی را در آتش جهنم به طور همیشه جاوید عذاب خواهد کرد.

«عَذَابًا نُكْرًا» «عذابی سخت» نکرا: یعنی: بسیار سخت و دشوار. باید گفت که: عذاب دنیوی، شناخته شده و معلوم است، ولی عذاب آخرت ناشناخته است. که الله متعال ما را از آن نگاه دارد.

وَأَمَّا مَنْ آمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَلَهُ جَزَاءٌ الْحُسْنَىٰ وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا
يُسْرًا ﴿٨٨﴾

و اما کسیکه ایمان آورد و کار شایسته انجام داد، پس (در آخرت) پاداشی نیکو دارد، و ما به امر خود در باره او سخن آسان خواهیم گفت. (۸۸)
از فحوای آیه مبارکه معلوم میشود که: رهبران الهی باید بادر نظر داشت قوانین آسان بر مردم، حکومت کنند. برخورد شدید با ظالمان و نرمش با مؤمنان، شیوهی رهبران الهی است. وظیفه رهبر و حاکم الهی، اجرای عدالت و مبارزه با ظلم و آسان کردن مقررات اجتماعی است.

در تشویق و پاداش باید سرعت گرفت، ولی بالعکس در مجازات و عذاب نباید عجله صورت گیرد. زیرا حرف «سین» در «سَنَقُولُ» نشانه تسریع و حرف «سوف» نشانه تأخیر و معنایی است. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: «وَسَنَقُولُ لَهُ مِنْ أَمْرِنَا يُسْرًا» و در دنیا کار را بر او آسان می گیریم و تکلیف شاق و سخت را بر او فرض نمی کنیم بلکه تکلیف آسان و میسر از او می طلبیم.

پادشاه عادل ذوالقرنین، طریقهی دعوت آنها را به نیکی برگزید. پس هر کس ایمان آورد در دنیا با او به نیکی عمل میشود و در آخرت به بهشت وارد میشود و خداوند او را یاری خواهد داد و کارش را آسان خواهد کرد و هر کس بر کفر ماندگار شود در دنیا و آخرت شکنجه خواهد دید.

ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٨٩﴾

سپس از اسبابی (که در اختیارش بود) استفاده کرد. (۸۹)

در تاریخ بشریت دیده میشود که: شخصیت های متعهد و صالح دارای پیگری و پشت کار اند، با داشتن همه نوع امکانات رفاهی، برای نجات محرومان و گسترش عدالت حرکت میکنند. ذوالقرنین، پس از سفری به سوی غرب و

اقامه‌ی نظام عادلانه دینی در میان ساحل‌نشینان، یکجا با سر بازانش به سوی مشرق بازگشت تا از وسایل و اسبابی که الله متعال به وی بخشیده بود، با تمام جدیت از آن کار گیرد. رسالت مهم همانا؛ هدایت و خدمت به مردم است، فرق نمیکند که: در شرق باشد و یا هم در غرب.

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ مَطْلِعَ الشَّمْسِ وَجَدَهَا تَطَّلُعُ عَلَيَّ قَوْمٍ لَمْ نَجْعَلْ لَهُمْ مِنْ دُونِهَا سِتْرًا ﴿٩٠﴾

تا اینکه به محل طلوع آفتاب رسید(و) دید که آفتاب بر مردمانی می تابد که برای آنها در برابر تابش آن پوشش و لباسی قرار نداده‌ایم. (۹۰) «مَطْلِعَ الشَّمْسِ»: هدف از آن قسمت شرق جهان معمور آن روزی است. «سِتْرًا»: پرده و پوشش. مراد جامه یا خانه است.

و چون ذوالقرنین به طلوع گاه آفتاب رسید. از جهت مشرق به آخرین نقطه‌ی معموره رسید که بیننده تصور می کند آفتاب از آنجا طلوع می کند. یعنی: به اولین منطقه‌ای از زمین رسید که آفتاب د از آن برمی آید.

«وَجَدَهَا تَطَّلُعُ عَلَيَّ قَوْمٍ لَمْ نَجْعَلْ لَهُمْ مِنْ دُونِهَا سِتْرًا (۹۰)» در آنجا اقوامی را یافت که لباس، سقف و بصورت کل هیچ پوششی به تن نداشتند تا آنها را از حرارت آفتاب محفوظ بدارد. مؤرخان مینویسند که حتی؛ درختی هم وجود نداشت که ایشان را از آزار آفتاب سایه‌بان باشد. بصورت کل آنان قومی پابرنه، لوچ و عریان هستند که در پناه ساختمان و آبادی‌ای قرار ندارند.

(مانند ساکنان برخی از نواحی کشور سودان و اواسط آفریقای امروزی). وقتی آفتاب طلوع میکرد وارد چُقْری ها و پناه گاه ای شان میشدند، و هنگام غروب آفتاب برای کسب و کار بیرون می آمدند. بصورت کل گفته میشود که آنها در سرزمینی بودند که ساختمانی در آن یافت نمیشد و آنها را زنج میگفتند. (زاد المسیر ۱۸۷/۵ و طبری ۱۴/۱۶).

كَذَلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا ﴿٩١﴾

اینچنین بود (داستان قدرت ذی القرنین) و به راستی ما از آنچه در اختیار داشت (و انجام می داد) کاملاً آگاه بودیم. (۹۱)
 «كَذَلِكَ»: همان گونه رفتار کرد. یعنی: مؤمنان مشرق زمین را رها کرد و کافران آنجا را به قتل رساند، همان گونه که در حق مردمان مغرب زمین چنین کرده بود. یا این که: این چنین بود کار ذوالقرنین.

«كَذَلِكَ وَقَدْ أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا»: خداوند متعال بر آنچه که نزد ذوالقرنین از اسباب و آلات نظامی و لشکر و غیره بود، آگاهی کامل داشتیم. «أَحَطْنَا بِمَا لَدَيْهِ خُبْرًا»: (باز گویی سفرهای ذوالقرنین و حوادث و گفتگوهای او با مردم، نمونه ای از احاطه ای علمی خداوند است). هدف این است که: کثرت ابزار و آلات و لشکر و سپاه او به جایی رسیده بود که جز علم خدای دقیق سنج آگاه، علم هیچ کس دیگر به آن احاطه نداشت.

ثُمَّ أَتْبَعَ سَبَبًا ﴿٩٢﴾

سپس از اسبابی (که در اختیارش بود) استفاده کرد. (۹۲)
 برای مردان خدا، توقف از فعالیت و فراغت و باز نشستگی معنی ندارد. بناءً سپس ذوالقرنین بابه کارگیری نیرو، تجهیزات و وسایلی که حق تعالی به وی بخشیده بود با همت و پایداری مسیرش در راه سوم در بین مشرق و مغرب از جنوب به سوی شمال است را درپیش گرفت که از سمت شمال او را به کوه های بلند و سر به فلک کشیده می رساند.

حَتَّىٰ إِذَا بَلَغَ بَيْنَ السَّدَّيْنِ وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَّا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا ﴿٩٣﴾
 تا آن که در میان دو بند (کوه) رسید. و در ورای آن دو بند، قومی را یافت که هیچ سخنی را به آسانی نمی فهمیدند. (۹۳)

«السَّدَّيْنِ»: تثنيه سدّ، به معنی مانع و حاجز، و گاهی به کوه گفته میشود. هدف از دو کوه سلسله جبال سرزمین قفقاز میان دریای خزر و دریای سیاه است. «بَيْنَ السَّدَّيْنِ»: شاید مراد تنگه «داریال» باشد که در نقشه‌های موجود، میان «وادی کیوکز» و «تفلیس» نشان داده می‌شود.

«مِن دُونِهِمَا»: جدای از مردمان مغرب زمین و مردمان مشرق زمین. در جلو آن دو کوه. در فراسوی آن دو کوه.

مفسران بدین باور اند که این دو سد، دو کوه در ناحیه ارمنستان و آذربایجان است، طبری گفته است: سد عبارت است از حایل بین دو چیز و در اینجا عبارت است از آن دو کوه که حایل بین آن دو منطقه گشته است.

و ذو القرنین در بین یاجوج و ماجوج مانع و حائلی بنا نهاد تا شر آنها را از آن قوم کم کند و قطع نماید.

«وَجَدَ مِنْ دُونِهِمَا قَوْمًا لَا يَكَادُونَ يَفْقَهُونَ قَوْلًا» (۹۳): در فراسوی آن دو کوه باقومی عقب افتاده روبرو شد که تقریباً سخن دیگران را نمی‌فهمیدند. این قوم زبان مخصوص به خود را داشته و به فهم سخن مردمان دیگر نزدیک نبودند.

مفسران گفته‌اند: آن قوم به دلیل این که زبان عجیب و غریبی داشتند و دیر مطلب را متوجه می‌شدند و کمتر با دیگران اختلاط داشتند، حرف دیگران را درک نمی‌کردند و جز به وسیله مترجم زبانشان فهمیده نمی‌شد.

صاحب «المنیر» میگوید: «این قوم از صقالبه اند که در شرق بحیره سیاه در سدی استوار و منیع میان دو کوه نزدیک شهر «باب‌الابواب» یا «دربت» در کوهی به نام «قوقاف» زندگی میکنند و جهانگردان قرن حاضر آن را کشف کرده‌اند. «تفسیر انوار القرآن».

خواننده محترم!

در سورة كهف ما شاهد سه حادثه هستیم که: در هر سه، آن حرکت و هجرت وجود دارد: هجرت اصحاب كهف، هجرت حضرت موسی علیه السلام برای دیدار خضر، و هجرت ذوالقرنین؛ اولی هجرت برای حفظ ایمان است، دومی برای تحصیل دانش و سومی برای نجات محرومان می باشد.

قَالُوا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ إِنَّ يَأْجُوجَ وَمَأْجُوجَ مُفْسِدُونَ فِي الْأَرْضِ فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَيَّ أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا ﴿٩٤﴾

گفتند: ای ذوالقرنین! همانا یاجوج و ماجوج سخت در این زمین فساد میکنند، آیا ممکن است ما مزدی برای تو قرار دهیم که میان ما و آنها سدی ایجاد کنی؟ (۹۴)

«خِراج»: چیزی است که از زمین خارج می شود، و «خَرَجَ» به آنچه از مال خارج می گردد گفته می شود.

آن قوم به ذوالقرنین گفتند: ای ذوالقرنین! درحقیقت دو قبیله یاجوج و ماجوج؛ با کشتار، اسارت، ستم، تسلط زور گیرانه بر اموال مردم و راهزنی، در زمین فساد می کنند.

یاجوج و ماجوج - دو قبیله بودند که خلقتی نامتوازن داشتند، بعضی از آنها بسیار بلند قد و بعضی بسیار کوتاه قد بودند. (این مطلب از علی و ابن عباس رضی الله عنهما روایت شده است صفوأة التفاسیر).

«قَالُوا يَا ذَا الْقَرْنَيْنِ» گفتند: ای ذوالقرنین! این تعبیر مفید آن است که ذوالقرنین سخنان شان را فهمید و سخن خویش را نیز به آنان فهماند.

به قولی: فهمیدن سخنان از سوی ذوالقرنین از جمله اسبابی بود که خداوند متعال به او داده بود.

به قولی دیگر: آنها این سخن را به ترجمان‌شان گفتند تا او به ذوالقرنین بگوید: مفسران در تفاسیر خویش مینویسند؛ قوم یاجوج و ماجوج، قوم آدم خوار بودند، در بهار بیرون می‌آمدند، هر سبزه و علفی را میخوردند و هر گیاه خشکی را با خود می‌بردند.

«فَهَلْ نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا»: این قوم به ذوالقرنین پیشنهاد کرد؛ آیا می‌توانیم قسمتی از اموال خود را به عنوان مالیات در اختیار شما قرار دهیم.
«عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ بَيْنَنَا وَبَيْنَهُمْ سَدًّا» (۹۴): تا سدی بزرگی بسازی که ما را از شر و جلو هجوم یاجوج و ماجوج مصون بدارد.

خواننده محترم!

قصه‌ها، حوادث و داستانهای قرآنی چه زیبا و آموزنده‌اند؛ بطور مثال در آیه ۷۷ همین سوره خواندیم که قومی حاضر نشدند حتی لقمه نانی به دو پیامبر (موسی علیه السلام و خضر علیه السلام اعطا نمایند، ولی در این آیه مبارکه، در یافتیم که قوم حاضر شدند و خودشان پیشنهاد داند تا غرض دفع خطر و دفع مظالم و هجوم قوم یاجوج و ماجوج حاضرند سرمایه گذاری کلان در اختیار ذوالقرنین قرار دهند.

در این شکی نیست هر جا مردم احساس ضرورت کنند، سرمایه گذاری هم می‌کنند. در البحر آمده است: بدین ترتیب مؤدبانه از او درخواست کرده‌اند که بذل مال را از آنان بپذیرد. (البحر ۱۶۴/۶).

از جانب دیگر از فحوای آیه مبارکه با زیبای خاصی در یافتیم که: نیاز به امنیت بیش از مسکن و لباس است. «نَجْعَلُ لَكَ خَرْجًا عَلَىٰ أَنْ تَجْعَلَ... سَدًّا»: انسانهای که در برابر آفتاب، سایه‌بان و لباس نداشتند، از ذوالقرنین امنیت خواستند، نه لباس و سر پناه.

همچنان از فحوای آیه مبارکه دریافتیم: در جوامع انسانی، امنیت و آسایش نسبت به نان و لباس از اهمیت خاص و بخصوص برخوردار است.

مختصری در مورد قوم یاجوج و ماجوج:

یاجوج و ماجوج نام اقوامی است که به احتمال قوی در مغولستان فعلی چین زندگی بسر می بردند. نام قبیله یاجوج و ماجوج فقط دو بار در قرآن عظیم الشان تذکر رفته است، یکی در این سوره مبارکه و دیگری در آیه ۹۶ سوره انبیاء طوریکه میفرماید: «حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ» تا آن زمانکه (راه بر) یاجوج و ماجوج گشوده شود و آنان از هر بلندی بتازند و به سرعت عبور کنند.

اکثریت مفسران و مؤرخان، با استفاده از قرائن موجود بدین باور اند که: مراد از یاجوج و ماجوج همان قبایل مغول و تاتار می باشند. ابن کثیر میگوید: یاجوج و ماجوج دو طایفه ترک تبار و از سلاله آدم هستند. (بعضی گفته اند که این دو قبیله از کشور چین بر می خیزند و آنچه این فرضیه را تقویت میکند این است که نژاد ملت چین و ملت ترک یکی است و حتی در اشکالشان نیز به یکدیگر شباهت فراوانی دارند والله اعلم).

برخی دیگری از مفسران میفرمایند: یاجوج و ماجوج دو قبیله از بشر و به قولی از طایفه اتراک اند. فساد افگنی شان در زمین بنا به روایتی: عبارت بود از ظلم، جفاجویی، کشتار و دنبال کردن سایر راه و روش های فساد آلود. نقل است که آنان در فصل بهار بیرون می آمدند و هیچ سبزه ای را نمی گذاشتند مگر که آن را می خوردند و هیچ چیز خشکی را نمی یافتند مگر این که آن را بر می داشتند و می بردند.

صاحب تفسیر «المنیر» به نقل از تفسیر «مراغی» میگوید: «یاجوج و ماجوج دو قبیله از اولاد یافث بن نوح اند، یاجوج از قوم تاتار و ماجوج از قوم مغول است و اصلشان از پدر واحدی است که «ترک» نامیده می شد.

برخی از مفسران میفرمایند که: یاجوج و ماجوج گروهی از نوادگان یافث یکی از فرزندان نوح هستند که چون مردم زمین را مورد آزار و اذیت قرار می دادند، ذوالقرنین آنها را داخل سدی محبوس کرد تا خداوند اجازه خروجشان را صادر سازد.

{نوح علیه السلام چهار فرزند داشت به نام‌های: حام، سام، یام و یافث. یام که همان کنعان باشد که در طوفان غرق شد و نسل کنونی بشر زاده سه فرزند دیگر وی هستند. از سام، عرب، فارس و رومیان به وجود آمدند، از یافث ترک‌ها و سقالبه و یاجوج و ماجوج پدیدار شدند و از حام قبطیان و سودان و بربریان زاده شدند. این نسب بندی در حدیثی از رسول اکرم صلی الله علیه وسلم به روایت حافظ ابوبکر بزاز نقل شده است. البته ابن عبدالبر آن را به ساعد بن المسیب رحمه الله نسبت داده است والله اعلم}.

برخی از مفسران بدین عقیده اند که: این دو قبیله در بخش شمالی آسیا ساکن بودند و قلمروشان از تبت و چین تا اقیانوس منجمد شمالی امتداد داشته و از ناحیه غربی به سرزمین ترکستان منتهی میشود و چنگیزخان منسوب به آنان است. سپس می افزاید: ولی صحیح تر این است که یاجوج و ماجوج قومی ستمگر و ظالم هستند که پیشینیان شان از بحیره طبریه میگذرند و خداوند متعال در هنگام نزول عیسی علیه السلام از آسمان، آنان را بر می انگیزد چنانکه در صحیح مسلم و شرح نووی بر آن، آمده است. «تفسیر انوار القرآن». مؤرخان در تحقیقات خویش مینویسند: سرزمینی که، در بین دو سد در خاور دور در وسط قاره‌ی آسیا قرار گرفته بود و اهالی آنجا همچون انسان‌های نخستین زندگی میکردند هیچ دین و آیین آسمانی به آنها نرسیده بود و در بی خبری کامل قرار داشتند. گروه‌هایی از لشکریان یاجوج و ماجوج در مسیر خود هر چند مدت یک بار بر آنان می تاختند و آنان را مورد ستم و اذیت و

آزار قرار می دادند. لشکریان یا جوج و مأجوج به هر جا می رفتند، در آنجا فساد برپا می کردند، ستم میکردند و سرها می بریدند. بعضی مواقع آن قدر قتل و کشتار به راه می انداختند که جوی خون روان میشد و مردم را با این حال رها میکردند و هیچگونه کمک و یاری به آنها نمی نمودند. این ستمگری ها و وحشیگری های آنان بطور متداوم ادامه داشت و اهالی بین دوسد قادر به مقاومت و مقابله با آنان نبودند و نمیتوانستند آنها را از سرزمین و دیار خود برانند. در حدیث نواس بن سمعان آمده است که: «بعد از اینکه حضرت عیسی، مسیح دجال را نزد دروازه شهر لدّ می کشد، خداوند به عیسی علیه السلام وحی می کند که مردمی از بندگانم را خارج نموده ام که هیچ کس حتی تو نیز یارای مقابله با آنها را نداری. بندگانم را به کوه طور پناه ده، خداوند یا جوج و مأجوج را فرستاده که از هر تپه ای سرازیر میشوند، حضرت عیسی و همراهانش به خدا پناه میبرند و خداوند کرمی را مأمور آنها کرده و آنها را همچون مرگ یک نفر نابود میسازد و عیسی و یارانش به زمین بر میگردند، ولی حتی یک وجب از زمین را که بوی گندیده و متعفن آنها در امان مانده باشد نیز پیدا نمیکنند که دیگر بار عیسی و یارانش به خدا پناه می برند و خداوند پرندگان با گردنی همچون گردن شترهای عظیم الجثه و قوی هیکل را می فرستد و آنها را به جایی که خدا بخواهد انتقال می دهند، سپس خداوند بارانی را به مدت چهل روز میفرستد که به همه نقاط زمین از شهرها گرفته تا صحراها میرسد و زمین را به صورتی شستشو میدهد که مثل آینه پاک و منزه میگردد، به زمین گفته می شود ثمرات را برویان و برکات را بیرون بریز تا جایی که گروهی از مردم از یک انار میخورند و زیر پوستش نیز سایه میگیرند» تا آنجا که فرمود: «در این حالت خداوند نسیمی لطیف و خوش میفرستد که به زیر بغل مؤمنان نفوذ کرده و روحشان را میگیرد و فقط فاسدان و تبهکاران می مانند

که الاغ وار و حیوان صفت بر یکدیگر سوار میشوند و قیامت بر همین مردمان به پا میشود».

در حدیث صحیح آمده است که «روز قیامت خداوند به حضرت آدم دستور میدهد که جهنمیان را به جهنم بفرست. آدم می پرسد: چند درصد را؟ میفرماید: از هریک هزار نفر ۹۹۹ نفر را به جهنم و یک نفر را به بهشت بفرست و آن زمانی است که کودکان از ترس و وحشت پیر میشوند و زنان حامله سقط جنین میکنند، ندا میشود: مژده دهید که یاجوج و ماجوج فدیة شما خواهند بود و در روایتی: «در میان شما دو قوم به نامهای یاجوج و ماجوج هستند که هر جا باشند، اکثریت را تشکیل میدهند». (به روایت بخاری، مسلم و احمد).

قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ فَأَعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا ﴿٩٥﴾
(ذو القرنین) گفت: آنچه پروردگارم (از ثروت و نیرو و قدرت) در اختیار من گذاشته، بهتر است (از ثروت شما). پس مرا با نیروی (بازو) مدد کنید، تا میان شما و آنها سد بزرگ و محکمی بسازم. (۹۵)

«مَكَّنِّي»: دستیابی و دسترسیم داده است. قدرت و توانائیم بخشیده است.
«رَدْمًا»: مردم: سد محکم و نیرومند. اصل آن گرفتن شکاف با سنگ است.
«رَدْمَتِ الثَّلْمَةِ: سددتها» ویا «ردم» به بستن شکاف، «صدف» به کناره و جانب، «قطر» به مس گذاخته و «زُبْرًا» به قطعه‌های بزرگ آهنی گفته می‌شود.
«قَالَ مَا مَكَّنِّي فِيهِ رَبِّي خَيْرٌ»: ذوالقرنین گفت: «آنچه پروردگارم به من دسترس داده است» یعنی: آنچه حق تعالی برایم از قدرت و ملک گسترانده و تمکن بخشیده است «بهتر است» از خراج شما و مرا به خراج شما نیازی نیست.
ملاحظه می‌شود که: پیامبران برای رسالت و هدایت مردم، درخواست پول و مادیات از آنان نداشتند.

«فَاعِينُونِي بِقُوَّةٍ أَجْعَلْ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ رَدْمًا» (۹۵): امکانات مردمی را در راه مصالح آنان باید به کار گرفت ولی مرا به نیروی کاری یعنی نیروی انسانی خود یاری کنید تا میان شما و آنان سدی استوار که آزارشان را از شما دفع کند، بنا کنم. تا بدینوسیله در بین شما و آنها سد و حصاری محکم و استوار می سازم و حایل و مانعی محکم بنا می نهم. بدین ترتیب ذوالقرنین شهامت خود را نشان داده و از قبول مالیات آنها امتناع ورزید و ساختن سد را داوطلبانه به عهده گرفت و فقط به کمک نیروی انسانی اکتفا کرد.

آتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ قَالَ انْفُخُوا حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا قَالَ آتُونِي أُفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا ﴿٩٦﴾

قطعات بزرگ آهن برایم بیاورید، (و روی هم بچینید) تا وقتی که کاملاً میان دو کوه برابر کرد (و پوشانید)، گفت: «(در اطراف آن آتش بیفروزید) و در آن بدمید» (آنها دمیدند) تا وقتی قطعات آهن را سرخ و گداخته کرد. گفت: «(اکنون) مس ذوب شده برایم بیاورید؛ تا بر روی آن بریزم. (۹۶)»
«زُبْرًا»: جمع زبره. قطعات.

«سَاوَىٰ»: برابر و همسان کرد. هر دو سو را یکی کرد.

«الصَّدَفَيْنِ»: دو جانب دو سو.

«أُفْرِغْ»: بریزم.

«قِطْرًا»: مس گداخته.

طوری که ذوالقرنین گفت: «آتُونِي زُبَرَ الْحَدِيدِ» برای من قطعات آهن های بزرگی که در ساختمانهای بزرگ و حجیم به کار می رود، بیاورید. «حَتَّىٰ إِذَا سَاوَىٰ بَيْنَ الصَّدَفَيْنِ».

«صدفین»: دو جانب کوه است. یعنی: آنها برایش قطعات آهن را آوردند و پس از آنکه او زیر بنا و شالوده سد را ریخت، شروع به چیدن آهن‌ها در میان دو کوه کرد و میان دو کوه را از آهن انباشت تا آن را هم سطح کوه ساخت یعنی دیوار را به میزان دو طرف کوه بالا آورد.

«قَالَ أَنْفُخُوا»: بعد از آن به عمله و کارگران: گفت «بدمید» بر این قطعات آهن با آتش و دمه‌های آهنگری «حَتَّىٰ إِذَا جَعَلَهُ نَارًا»: تا آن آهن متراکم و انباشته شده داغ شد و از شدت حرارت گداخته شد.

به قولی: او به نهادن یک دسته از قطعات آهن و سنگ بر روی هم فرمان داد آنگاه بر آنها هیزم و زغال ریخت و دستور داد که بر آنها آتش افروخته و با دمه‌ها بدمند تا آن که حرارت حاصله، آهن‌ها را تا سرحد ذوب داغ ساخت و چون بر آهن آتش افروزند، همانند آتش سرخ و مذاب می‌گردد. «قَالَ أَتُونِي أَفْرِغْ عَلَيْهِ قِطْرًا (۹۶)» گفت: مس ذوب شده برایم بیاورید تا بر آن بریزم. سپس مس مذاب را آوردند و ذوالقرنین آنرا بر روی این لایه از آهن و سنگ ریخت و همین طور لایه‌های دیگر را بر روی آن قرار داد. «قطر»: مس گداخته را می‌گویند.

امام رازی در تفسیر خویش در این مورد می‌نویسد: وقتی قطعات آهن را آوردند آنها را روی هم چید تا بین دو کوه را تا قله مسدود کرد، آنگاه با دمه در آن دمیدند تا داغ و گداخته شد، آنگاه مس مذاب را بر آهن داغ ریخت و به هم چسبیدند و به صورت کوهی محکمی و آهنین مبدل شد.

فَمَا اسْتَطَاعُوا أَنْ يَظْهَرُوهُ وَمَا اسْتَطَاعُوا لَهُ نَقْبًا ﴿٩٧﴾

(هنگامی سد محکمی ساخت) پس آنها (= یا جوج و مأجوج) اصلاً نتوانستند بر آن بالا روند، و نتوانستند آن را سوراخ کنند. (۹۷)

سدّ ذوالقرنین چنان محکم، منیع، استوار و بزرگ بود که نمی توانستند آن را خراب کنند یا از آن بگذرند، طوریکه یاجوج و ماجوج به علت بلندی آن سد نتوانستند از آن بالا روند چنان که نتوانستند آن را از پائینش سوراخ نمایند؛ از آنکه بنیادش سخت نیرومند و در زمین فرو رفته بود.

مراغی در تفسیر خود در این مورد مینویسد: «سدی که ذوالقرنین آنرا بنا کرد و بعضی از مؤرخان در اوایل قرن پانزدهم میلادی آن را مشاهده کردند، در ورای جیحون (آمودریا) در منطقه «بلخ» نزدیک «ترمذ» قرار دارد و نام آن «باب الحديد» یا (دروازه آهن) است که تیمور لنگ از آن گذشت و شاهرخ بر آن گذر کرد چنان که مؤرخ اسپانیایی «کلافیگو» در سفر سال «۱۴۰۳م.» خویش به منطقه که به عنوان سفیر شاه «قشاله» در اندلس، به دربار تیمور لنگ میرفت، آنرا مشاهده کرد، طوریکه در توصیف آن میگوید: سد باب الحديد بر سر راه میان سمرقند و هند قرار دارد». والله اعلم.

قَالَ هَذَا رَحْمَةً مِنْ رَبِّي فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي جَعَلَهُ دَكَّاءَ وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا ﴿٩٨﴾

[ذوالقرنین پس از پایان یافتن کار سد] گفت: این رحمتی است از سوی پروردگار من، ولی زمانی که وعده پروردگارم فرا رسد، آن را ویران کرده و با زمین هموار میکند، و وعده پروردگارم حق و بازگشت ناپذیر است. (۹۸) «دَكَّاء» درهم کوبیده و با زمین یکسان شده.

واقعاً ایجاد امنیّت، از رحمت الهی به شمار میرود. طوریکه در آیه مبارکه خواندیم «رَحْمَةً مِنْ رَبِّي»: هدف و غایه کلی ساخت سد توسط ذوالقرنین هم برای امنیّت بود.

ذوالقرنین بعد از اعمار سد گفت: این سدی که آن را در برابر آزار یاجوج و ماجوج مانع قرار دادم، از رحمت حق تعالی بر من و بر مردمی است که از من تقاضای اعمار آنرا نمودند.

هدف اساسی اعمار این همان رساندن خیر و دفع شر بود.

«فَإِذَا جَاءَ وَعْدُ رَبِّي»: وقتی در نزدیکی قیامت موعد خروج یاجوج و ماجوج از جانب الله متعال فرا رسد خداوند توانا آن را ویران ساخته و با زمین یکسان و منهدم خواهد کرد، «وَكَانَ وَعْدُ رَبِّي حَقًّا (۹۸)» وعدهی خدا در مورد ویران شدن سد و قیام قیامت به طور حتم محقق میشود. و او وعده‌اش را خلاف نمیکند.

دیده میشود که: شخصیت های الهی، توفیقات خویش را از رحمت خداوند متعال می‌دانند، و هرگز درزندگی خویش مغرور نمی‌شوند.

با خاتمه آیه متبرکه، داستان ذی عبرت ذوالقرنین هم خاتمه می‌یابد. و در آیات بعدی بحث در مورد خوف و ترس و سختی های روز رستاخیز قیامت مورد بحث قرار می‌گیرد.

خوانندگان محترم!

در آیات متبرکه (۹۹ الی ۱۰۶) در باره فرجام کفر در روز رستاخیز، بحث بعمل می‌آید.

وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا ﴿٩٩﴾

در آن روز (که جهان پایان می‌گیرد) ما آنها را چنان رها میکنیم که درهم موج میزنند (و خلط شوند)، و در صور دمیده شود، پس آنان را به طور خاص جمع کنیم. (۹۹)

تشریح لغات و اصطلاحات:

«يَوْمَئِذٍ»: آن روز که برای بار اول در صور دمیده میشود و قیامت فرا می رسد (حاقه آیه ۱۳). «نُفِخَ فِي الصُّورِ»: مراد دمیدن در صور برای بار دوم است (زمر آیه ۶۸). «صُور»: بوق. شیپور (انعام / ۷۳). «جَمْعًا»: گرد آوردن عجیب و غریبی.

تفسیر:

«وَتَرَكْنَا بَعْضَهُمْ يَوْمَئِذٍ يَمُوجُ فِي بَعْضٍ»: روز رستاخیز انسانها را رها کرده - که از فزونی و کثرتشان - مانند موج دریا به یکدیگر آمده و آشفته می شوند. یعنی: در روز خروج یا جوج و مأجوج «رها میکنیم تا موج آسا در بعضی دیگر در آمیزند» یعنی: مردم در روز خروج یا جوج و مأجوج درهم می آمیزند و قتل و کشتار بسیار گشته کشتزارها نابود و سرمایهها تلف میشود. وهمه اینها قبل از برپایی قیامت و قبل از نفخ صور در زمانی است که برای ما معلوم نیست. یا معنی این است: مردم در روز قیامت موج آسا درهم می آمیزند زیرا خروج یا جوج و مأجوج یکی از نشانه‌های (کبرای) برپا شدن قیامت ظهور یا جوج و مأجوج هستند؛ خداوند میفرماید: «حَتَّىٰ إِذَا فُتِحَتْ يَأْجُوجُ وَمَأْجُوجُ وَهُمْ مِّنْ كُلِّ حَدَبٍ يَنْسِلُونَ * وَاقْتَرَبَ الْوَعْدُ الْحَقُّ فَإِذَا هِيَ شَاخِصَةٌ أَبْصَارُ الَّذِينَ كَفَرُوا يَا وَيْلَنَا قَدْ كُنَّا فِي غَفْلَةٍ مِّنْ هَذَا بَلْ كُنَّا ظَالِمِينَ» (الأنبياء/ ۹۶-۹۷) «تا زمانی که یا جوج و مأجوج رها می گردند و شتابان از هر بلندی و ارتفاعی میگذرند [و موجب پریشانی و هرج و مرج در زمین میگردند] * در این هنگام وعده راستین خدا (روز قیامت) فرا میرسد و به ناگاه چنان وحشتی کافران را فرا می گیرد و چشم هایشان از حرکت ایستاده و فریادشان بلند میشود که ای وای بر ما، ما از این روز غافل بودیم. بلکه ما به خود ظلم کرده ایم».

«وَنُفِخَ فِي الصُّورِ فَجَمَعْنَاهُمْ جَمْعًا» (۹۹): برای بار دوم در صور دمیده میشود، آنگاه همه را در یک مکان برای محاسبه و جزا جمع می‌کنیم و احدی از آن تخلف نمی‌ورزد. یعنی: پس از متلاشی شدن و تبدیل شدن اجسادشان به خاک، آنان را زنده می‌گردانیم سپس همه را به سوی محشر گرد می‌آوریم.

باید گفت که: شکسته شدن سدّ ذوالقرنین از نشانه‌های قیامت است.

پیش از قیامت، زمین توسط اقوامی به هرج و مرج کشیده می‌شود.

حدیث صحیحی در دست است که امام احمد آن را از سفیان ثوری، و او از عروه، و وی از زینب دختر ابوسلمه، و او از حبیبه دختر ام حبیبه دختر ابوسفیان، و او از مادرش حبیبه، و وی از زینب دختر جحش، همسر پیغمبر صلی الله علیه و آله وسلم روایت کرده است که گفته است: پیغمبر صلی الله علیه و آله وسلم از خواب بیدار شد در حالیکه چهره‌اش سرخ و برافروخته بود و می‌فرمود: «ویل للعرب من شر قد افترب. فتح الیوم من ردم یاجوج و ماجوج مثل هذا». وای به حال عرب از دست شر و بلائی که نزدیک گردیده است. امروز از سد یاجوج و ماجوج مثل این گشوده شد....

آنگاه انگشت سبابه یا انگشت شهادت را به سر انگشت ابهام که انگشت ستبر و کوتاه دست است چسباند و با آن دو حلقه‌ای تشکیل داد... گفتم: ای فرستاده خدا آیا در حالیکه افراد صالحی در میان هستند هلاک می‌گردیم؟ فرمود: «نعم اذا کثر الخبیث». بلی وقتی که ناپاک فراوان گردد.

وَعَرَضْنَا جَهَنَّمَ يَوْمَئِذٍ لِلْكَافِرِينَ عَرْضًا ﴿۱۰۰﴾

و در آن روز، جهنم را بر کافران عرضه می‌داریم. (۱۰۰)

در روزی که خلائق جمع میشوند، جهنم را به صورتی ترسناک در معرض دید کافران قرار میدهیم تا عموماً خوف و ترس و هراس آن را مشاهده کنند.

تا مشاهده دوزخ زجری بلیغ ورعبی عجیب در آنان پدید آورد. و باید به عرض رسانید که: دلیل عرضه‌ی جهنم بر کافران، ناشی از عملکرد و قساوت خودشان در دنیاست.

الَّذِينَ كَانَتْ أَعْيُنُهُمْ فِي غِطَاءٍ عَنِ ذِكْرِي وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا ﴿١٠١﴾
(آن) کسانی که چشمانشان از یاد من در پرده‌ی (غفلت) بود، و توان شنیدن (حق) را نداشتند. (۱۰۱)

طوری که معروف است، اکثراً راه شناخت، بیشتر به وسیله‌ی چشم و گوش صورت می‌پذیرد، در حالیکه چشمشان در پرده است و گوششان قدرت شنیدن حق را نداشتند. واضح است که حق را نمی‌فهمیدند، و الا ذکر که دیدنی نیست!

باتأسف باید گفت: همین انسان شنوا به خاطر عناد و دشمنی، در زندگی خویش در پیش می‌گیرد در نهایت به مرحله‌ای میرسد که حتی توان شنیدن حق را هم از دست می‌دهد.

«وَكَانُوا لَا يَسْتَطِيعُونَ سَمْعًا» (۱۰۱): چشمان آن کافران در دنیا از دیدن قدرت و اقتدار و یگانگی خدا کور بود و به دیده‌ی تدبر و تأمل، عبرت اندوزانه نمی‌نگریستند و بر اثر تیرگی نهادشان توانایی شنیدن کلام خدا را نداشتند.

ابو سعود گفته است: این بیان اعراض آنها از دلایل سمعی، و نادیده گرفتن آیات واضح و روشن می‌باشد که گویا کور و کر بودند. (ابو سعود ۳/۲۶۷).

أَفَحَسِبَ الَّذِينَ كَفَرُوا أَنْ يَتَّخِذُوا عِبَادِي مِنْ دُونِي أَوْلِيَاءَ إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ
لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا ﴿١٠٢﴾

آیا کسانی که کافر شدند؛ گمان کردند که جز من بندگان مرا بجای من اولیای خود بگیرند؟! یقیناً ما دوزخ را منزلگاه برای کافران آماده کرده‌ایم. (۱۰۲)

یعنی آیا کافران گمان می برند که چنانچه بعضی از بندگانم را به عنوان خدا برگرفته و آنها را پرستش کنند، همچون فرشتگان و عزیر و مسیح بن مریم، آیا گمان میبرند برای آنان مفید است؟ و آیا گمان می برند که من آنها را تعقیب نمی کنم و جزا نمی دهم؟!

امام قرطبی گفته است: جواب استفهام حذف شده است و تقدیر آن چنین است: آیا می پندارند چنان عملی برای آنان سودمند است و من آنها را کیفر نمی دهم؟

«إِنَّا أَعْتَدْنَا جَهَنَّمَ لِلْكَافِرِينَ نُزُلًا» (۱۰۲) «ما جهنم را به عنوان جای پذیرایی از آنان آماده کرده، و آن را بسان منزل پذیرایی از مهمان قرار داده‌ایم.

امام بیضاوی گفته است: سرزنش و تمسخر آنها، در آن مکنون است و یادآور این مطلب است که در ورای آن برای آنان عذابی مقرر است که جهنم نسبت به آن بسیار ناچیز و اندک است. (تفسیر صفواه التفاسیر)

قُلْ هَلْ نُنَبِّئُكُمْ بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا ﴿۱۰۳﴾

بگو آیا به شما خبر دهیم که زیانکارترین (مردم) در کارها، چه کسانی هستند؟ (۱۰۳)

انسان در معرض غفلت از سود و زیان خویش است در این آیه مبارکه میفرماید که: ای پیامبر! به آن کافران بگو: آیا میخواهید به شما بگویم زیانمندترین انسان نزد خدا کیست؟

مفسران در تفسیر آیه مبارکه «بِالْأَخْسَرِينَ أَعْمَالًا» می نویسند که:

الَّذِينَ ضَلَّ سَعْيُهُمْ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا ﴿۱۰۴﴾

[آنان] کسانی هستند که کوششان درزندگی دنیا گم شده است و گمان میکنند که کار نیک می کنند. (۱۰۴)

«ضَلَّ سَعْيُهُمْ»: قبل از همه باید گفت که هیچ عملی از انسان محو نمی شود، گرچه به نظر گم میشود. زیانکارترین مردم از نظر عمل کسانی اند که در دنیا به خداوند متعال کفر ورزیده، از راه راست منحرف شده و راه اهل دوزخ را در پیش گرفته‌اند ولی با این همه می‌پندارند که در آنچه کرده‌اند، کار خوب انجام داده، بر حق و صواب قرار دارند حال آنکه در بیراهه و گمراهی به سر می‌برند؛ چرا که از رشد و هدایت محروم ساخته شده‌اند.

مفسران می‌نویسند که: زیانکاران چند گروهند:

الف: گروهی که کار نیک نمی‌کنند.

ب: گروهی که برای دنیا کار می‌کنند، نه آخرت.

ج: گروهی که کار می‌کنند و می‌دانند که کارشان صحیح نیست.

د: گروهی که در زیانند و می‌پندارند که سود می‌برند.

سه گروه اول، ممکن است با توبه به فکر اصلاح خود و جبران بیفتند، ولی گروه چهارم چون به فکر چاره نمی‌افتند، بدترین انسانها اند.

مثل راهبان مسیحی که خود را از لذات حلال دنیا محروم می‌کنند و مورد انتقاد انبیا نیز هستند، یا مثل زاهد نماهای ریاکار.

ضحاک گفته است: آنها عبارتند از کشیشان و راهبان که به عبادت می‌پردازند و گمان می‌برند عبادتشان مفید است. در صورتی که عبادت آنها قبول نمیشود.

«وَهُمْ يَحْسَبُونَ أَنَّهُمْ يُحْسِنُونَ صُنْعًا» (۱۰۴) «حال آنکه آنها گمان میکنند با چنین اعمالی نیکوکار محسوب میشوند و عمل نیک انجام داده‌اند. (حافظ در الفتح ۳۲۴/۸ آنرا ذکر کرده است.)»

کسانی که اعتقادات صحیحی ندارند و از پندارهای باطل خود پیروی میکنند، تنها در یک عمل خسارت نمی‌کنند، بلکه در همه‌ی برنامه‌ها زیان می‌بینند. زیرا معیار ارزش هر کاری انگیزه‌ی درست آن است و قرآن نیز با تعابیری همچون:

«أَحْسِبَ يَحْسُبُونَ، لَا يَحْسَبْنَ، أَفَحَسِبْتُمْ و...» از حسابگری های متکی به خیال و پندار بی اساس، انتقاد کرده است.

أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَلِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا ﴿١٠٥﴾

آنها کسانی هستند که به آیات پروردگارشان و ملاقات او کفر ورزیدند، در نتیجه اعمالشان نیست و نابود شد پس روز قیامت هیچ ارزش (و منزلتی) و و زنی برایشان نخواهیم نهاد. (۱۰۵)

حبط:

«حبط»، در لغت آن است که شکم حیوان به خاطر خوردن گیاه سمی باد کند و آن را در معرض مرگ قرار دهد که هر کس می بیند، طوری فکر میکند، که این حیوانی سالم و پرگوشت است، درحالیکه درشکم آن باد و خودش مسموم است. تباه شدن اعمال انسان را نیز از این رو حبط میگویند که آنان توسط گناهان، مسموم و توخالی و در معرض نابودی قرار گرفته اند.

«أُولَئِكَ الَّذِينَ كَفَرُوا بِآيَاتِ رَبِّهِمْ وَ لِقَائِهِ فَحَبِطَتْ أَعْمَالُهُمْ» آن زیانکاران کسانی اند که آیات قرآن را تکذیب کرده و زنده شدن بعد از مرگ را انکار ورزیدند، «فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا (۱۰۵)» در نتیجه الله تعالی به سبب کفرشان اعمالشان را باطل گردانید و بنابر این آنها را نزد الله در روز قیامت هیچ قدر و قیمتی و منزلتی نیست.

در حدیث شریف آمده است: «۱۷۵۴- عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «إِنَّهُ لَيَأْتِي الرَّجُلُ الْعَظِيمُ السَّمِينُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ، لَا يَزِنُ عِنْدَ اللَّهِ جَنَاحَ بَعُوضَةٍ، وَقَالَ: اقْرَأُوا، «فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَزْنًا» [رواه البخاری: ۴۷۲۹]. (همانا شخص تنومند و چاق در روز قیامت می آید، درحالیکه [به دلیل اندیشه و عمل ناصواب خویش] نزد الله متعال به اندازه بال

پشه‌ای هم، وزن و قیمت ندارد اگر خواستید این آیه را بخوانید: «فَلَا نُقِيمُ لَهُمْ يَوْمَ الْقِيَمَةِ وَزَنًا» [الكهف: ۱۰۵]. آری! حدیث شریف ناظر بر کسانی است که در اندیشه و عمل خویش، از مصادیق این آیه می‌باشند.

ذَلِكَ جَزَاءُهُمْ جَهَنَّمَ بِمَا كَفَرُوا وَاتَّخَذُوا آيَاتِي وَرُسُلِي هُزُؤًا ﴿۱۰۶﴾

این است [وضع و حال زیانکاران] به سبب آنکه کفر ورزیدند و آیات من و پیامبرانم را به تمسخر گرفتند. (۱۰۶)

«هزو»: هزو، هزء: مسخره کردن.

نگاهی به آیات (۹۹ الی ۱۰۶):

۱- اثبات زنده شدن و گردآوری جن و انس در میدان قیامت پس از شیپور دوم،

۲- خود نمایی جهنم در برابر کافران به سبب بی توجهی آنان به دلایل وجود و یکتایی خدا و گوش ندادن به سخن آسمانی، گویا که کر و کور بوده اند.

۳- کافران در انتخاب و پرستش غیر خدا، به خطا رفته اند و از دست آن معبودهای ناحق، کاری ساخته نیست و قطعاً آن کافران سود نکرده اند.

۴- زیانکاران در روز قیامت، کسانی اند که جد و جهد دنیای آنان تباه می‌گردد؛ هر چند خود می‌پندارند که راه خوبی طی می‌کنند.

۵- سبب زیان بینی و خسارت، همان کفرورزی به آیات تکوینی و تنزیلی و انکار دوباره زنده شدن است.

۶- مجازات این سیاه بختان چنین است:

الف: تباه گشتن کردار،

ب: به هدر دادن کرامت و ارزش والای انسانی خود

ج: چشیدن عذاب آخرت.

خواننده محترم!

در آیات (۱۰۷ الی ۱۱۰) در باره ایمان و عمل نیکو، گستره و احاطه‌ی علم خدا بر همه‌ی هستی، مورد بحث قرار می‌گیرد.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنَّاتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿۱۰۷﴾
 مسلماً کسانی که ایمان آورده و کارهای نیک انجام داده اند، برای آنها باغ‌های جنت فردوس (باغ‌های انبوه) جایگاه مهمانی است. (۱۰۷)
 «فردوس»:

«الْفِرْدَوْسُ»: بهشت برین. (مؤمنون / ۱۱). فردوس، یکی از نام‌های بهشت موعود است. در تفسیر کشاف «الكشاف عن حقائق التنزیل و عیون الاقوایل فی وجوه التأویل» زمخشری آمده است: «الفردوس: هو البستان الواسع الجامع لاصناف الثمر». باغی که در آن میوه و گل و سائر اسباب لذات جمع است. لغویون در مورد کلمه فردوس تفصیلات بیشماری تحریر داشته اند، بعضی گفته اند کلمه فردوس اصلاً کلمه سریانی است که: به معنای تاکستان یعنی باغ انگور و اصل آن «فرداس» بوده، و بعضی دیگر گفته اند کلمه‌ای است حبشی و بعضی گفته اند عربی است و به معنای باغ پر درختی است که بیشتر درختانش انگور باشد. ظاهراً مراد از آن وسعت نعمت‌های بهشتی است مانند «جَنَّاتِ النَّعِيمِ».

کلمه فردوس بصورت کل دو بار در قرآن عظیم الشان ذکر گردیده است، یکبار در (آیه ۱۰۷ سورة كهف) و بار دیگر (در سورة مؤمنون - آیه ۱۱) «الذین یرثون الفردوس هم فیها خلدون». (وارثانی) که بهشت برین را ارث می‌برند، و جاودانه در آن خواهند ماند.

خَالِدِينَ فِيهَا لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿۱۰۸﴾

در آن جاودانه اند و از آن درخواست انتقال به جای دیگر نمی‌کنند. (۱۰۸)

«لَا يَبْغُونَ عَنْهَا حِوَلًا» انسان عادت دارند در صورتیکه در یک محل به مدت طولانی ساکن شود، خستگی احساس میکنند، و اگر جای بهتری ببینند، آرزوی انتقال به آنجا را دارد، ولی با وجود جاودانگی بهشت، هرگز بهشتیان آرزوی انتقال از آن را ندارند.

ابن رواحه رضی الله عنه گفته است: نمی ترسند از این که از بهشت فردوس اخراج شوند یا آن را عوض کنند.

در حدیث شریف به روایت احمد و ترمذی از عباده بن صامت (رض) آمده است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «همانا در بهشت صد درجه است که فاصله هر درجه از آن با درجه دیگر، مانند فاصله میان آسمان و زمین است و بلندترین درجه آن، فردوس است که عرش در بالای آن قرار دارد و رودخانه‌های چهارگانه بهشت از آن جاری می شود پس هرگاه از الله متعال میخواستید، از او فردوس را بخواهید».

بعد از اینکه در آیات فوقانی سرانجام کافران و اعمالشان را بیان نمود، اعمال مومنان و سرانجام آنان را نیز به بیان گرفته میفرماید: «إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا» همانا کسانی که با دل‌هایشان ایمان آوردند و با اعضا و جوارح خود کارهای شایسته انجام دادند این صفت، تمام دین از قبیل عقاید و اعمال و اصول و فروع ظاهری و باطنی آن را شامل میشود پس اینان بر حسب تفاوت در جات ایمان و عمل صالحشان باغهای بهشت جایگاه پذیرایی از آنان است.

طوریکه در فوق یادآور شدیم که جنت فردوس بالاترین و بهترین جای بهشت است، و این پاداش از آن کسی خواهد بود که ایمان و عمل صالح در او به طور کامل وجود داشته باشد و آنها پیامبران و مقربان هستند. و احتمال دارد که منظور از آن همه منزل های بهشت باشد، پس این پاداش شامل تمام

اهل ایمان اعم از مقربین و نیکان و «مقتصدین» میانه روان می شود، و هر یک از این گروه‌ها بر حسب حالت خود در آن قرار می گیرد.

«جنات فردوس» محل مهمانی و ضیافت اهل ایمان و عمل صالح می باشد، و چه پذیرایی بزرگتر از این وجود دارد که همه نعمت‌هایی را که موجب شادی دلها و ارواح و جسم‌ها می شود دربر دارد.

در بهشت هر چه انسان بخواهد و چشمها از دیدن آن لذت برند، از قبیل منازل زیبا، و باغهای سرسبز، و درختان پرمیوه، و همسران زیبا، و پرندگان ترانه خوان، و خوردنی‌های لذیذ و خدمتگذاران و فرزندان و نهرهای جاری، و منظره‌های زیبا و جمال ظاهری و معنوی و نعمت همیشگی وجود دارد.

«خَالِدِينَ فِيهَا» در آن جاودانه می مانند، در بهشت نعمت‌های کامل هستند، و کامل بودن آنها بدان معنی است که از بین نرفته و تمام نمی شوند.

قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنْفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾

بگو: اگر بحر برای نوشتن سخنان پروردگارم رنگ (سیاهی) گردد، پیش از آنکه سخنان پروردگارم خاتمه یابد، بدون شک بحر تمام خواهد شد، هر چند مانند آن بحر را به مدد آن بیاوریم. (۱۰۹)

واقعاً نشانه‌های الهی، بی‌نهایت است و انسان حتی از شمارش و نگارش آنها نیز ناتوان است.

شأن نزول آیه ۱۰۹:

۶۹۷- حاکم و غیره از ابن عباس (رض) روایت کرده اند: قریش به یهود گفت: چیزهایی به ما بگویید تا راجع به آن از این شخص [رسول الله] سؤال نمایم، یهودیان گفتند: در باره روح از او سؤال کنید آنها از پیامبر راجع به

روح پرسیدند. پس این کلام عزیز نازل شد: «وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الرُّوحِ قُلِ الرُّوحُ مِنْ أَمْرِ رَبِّي وَمَا أُوتِيتُمْ مِنَ الْعِلْمِ إِلَّا قَلِيلًا (۸۵)» از تو در باره روح می پرسند، بگو: روح از فرمان پروردگار من است و به شما بجز اندکی علم و دانش داده نشده است» (اسراء: ۸۵) یهود گفت: به ما تورات داده شده است که در آن همه علوم و دانش‌های گوناگون موجود است و کسیکه تورات را داشته باشد صاحب خیر بسیار است. آنگاه آیه: «قُلْ لَوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِكَلِمَاتِ رَبِّي لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ أَنْ تَنفَدَ كَلِمَاتُ رَبِّي وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهِ مَدَدًا» نازل گردید.

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِثْلُكُمْ يُوحِي إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا ﴿۱۱۰﴾

بگو: جز این نیست که من هم بشری مانند شمایم که به من وحی می شود که معبود شما فقط خدای یکتاست؛ پس کسیکه دیدار [پاداش و مقام قرب] پروردگارش را امید دارد، پس باید کاری شایسته انجام دهد و هیچ کس را در عبادت پروردگار خویش شریک نکند. (۱۱۰)

درس ای که از آیه مبارکه: می آموزیم یکی هم همین است که: انسان نباید خود را بیش از آنچه هست در بین جامعه معرفی کند، و نباید فراموش کنیم که پیامبران خود را بشر می‌شمردند. شرط نبوت، انسان بودن است تا پیامبر در عمل نیز نمونه و سرمشق سایر انسان‌ها باشد.

بر رهبران الهی است تا جلو غلّو و مبالغه‌ها را بگیرند، در آیه مبارکه آمده است که: ای محمد! به آنها بگو: من هم مثل شما انسانی بیش نیستم اما خدا به فضل خود بر من منت نهاده است و به من وحی کرده و فرمان داده است که به شما اطلاع بدهم و ابلاغ کنم یعنی: حال من محدود و مقصور به حال بشریت است و از بشریت به فرشته بودن یا الوهیت در نمی‌گذرد بنابراین، من علم

غیب را نمی‌دانم و اگر خدای عالم الغیب مرا آگاه نمی‌کرد، نمی‌توانستم به شما از داستان اصحاب کهف و ذوالقرنین خبر دهم «به من وحی می‌شود» پس همین صفت و ویژگی، برای ایجاد فرق و تمایز میان من و سایر انواع بشر کافی است و محور این وحی بر من این است: «فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ» «پس هر کس به لقای پروردگار خود امید دارد» و از سزای اش می‌ترسد.

باید یادآور شد: برای کار خدایی کردن، حتی امید به پاداش الهی کافی است گرچه یقین نباشد. ولی نباید فراموش کرد که: خصلت امید در انسان باید به صورت یک حالت دائمی و پیوسته باشد، نه لحظه‌ای. «فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا» با اخلاص، عبادت او را به جا آورد. زیرا امید بدون عمل، کارساز و مفید نمی‌باشد. «وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا» و از عملش قصد ریا را نداشته باشد و غیر از ذات خدا را نجوید؛ زیرا خدا جز عمل خالص را قبول نمی‌کند.

در این آیه مبارکه در یافتیم که: مهمترین مبحث عقاید مطرح بحث گردیده است از جمله: توحید، «إِلَهٌ وَاحِدٌ» هم نبوت، «يُوحَىٰ إِلَيَّْ» وهم معاد، «لِقَاءَ رَبِّهِ» هم امید به رحمت الهی، «يَرْجُوا» هم تلاش در رسیدن به آن، «فَلْيَعْمَلْ» و هم اخلاص در عمل «لَا يُشْرِكْ» آمده است.

از این جهت پیامبر صلی الله علیه و آله فرمود: اگر تنها آیه‌ی آخر سوره‌ی کهف بر امت من نازل می‌شد، برای آنان کافی بود.

در حدیث شریف به روایت احمد و ابن سعد از ابی سعید بن ابی فضاله انصاری (رض) آمده است که فرمود: از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم که فرمودند: «إِذَا جَمَعَ اللَّهُ الْأَوْلِينَ وَالْآخِرِينَ لِيَوْمٍ لَا رَيْبَ فِيهِ نَادَىٰ مَنْادٍ: مَنْ كَانَ أَشْرَكَ فِي عَمَلِهِ لَهِ أَهْدَىٰ، فَلْيَطْلُبْ ثَوَابَهُ مِنْ عِنْدِ اللَّهِ؛ فَإِنَّ اللَّهَ أَغْنَىٰ الشُّرَكَاءَ عَنِ الشُّرْكِ». «چون الله متعال پیشینیان و پسینیان را برای روزی که هیچ شک و شبهه‌ای در آن نیست گرد آورد، منادی ندا در می‌دهد که: هر

کس با خدا در عملی که برای او انجام داده، کسی را شریک آورده است، باید ثواب خویش را از غیر الله طلب کند زیرا خدا بی نیازترین شرکا از شرک است». همچنین در حدیث دیگری آمده است: «روز قیامت اعمال بنی آدم در نامه‌هایی سر به مهر به پیشگاه خداوند متعال عرضه میشود پس الله متعال میفرماید: این یکی را دور افکنید و آن یکی را پیش آورید. فرشتگان میگویند: پروردگارا! به ذات تو سوگند که ما از وی جز خیر چیزی ندیده‌ایم؛ میفرماید: آری! ولی عمل وی برای غیر رضای من بود و من امروز فقط آن عملی را می‌پذیرم که هدف از آن خالصاً رضای من بوده است».

خواننده محترم!

مرگ برای همه انسان‌ها به صورت حتمی بوقوع می‌پیوندد، و مرگ آمدنی است، ولی مرگی دارای ارزش است که: انسان آرزوی ملاقات با خالق خویش را داشته باشد.

شان نزول آیه ۱۱۰:

۶۹۸- ابن ابوحاتم و ابن ابوالدینا در کتاب «اخلاص» از طاوس روایت کرده اند: مردی گفت: ای رسول الله! من برای رضای الله جهاد می‌کنم و دوست دارم که جایگاهم در بهشت به من نشان داده شود.

پیامبر صلی الله علیه وسلم جواب او را نداد تا «قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوحَىٰ إِلَيَّ أَنَّمَا إِلَهُكُمْ إِلَهٌ وَاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا» نازل شد.

۶۹۹- حاکم این حدیث را در «مستدرک» به قسم موصول از طاوس از ابن عباس (رض) روایت کرده و به شرط بخاری و مسلم این حدیث را صحیح دانسته است (حاکم ۱۱۱/۲ و بیهقی در «شعب الایمان» ۶۸۵۴ از ابن عباس (رض) روایت کرده اند، حاکم این را به شرط بخاری و مسلم صحیح می‌داند و ذهبی

با او موافق است. با این وصف در این اسناد نعیم بن حماد را عده‌ای ثقه می‌دانند و گروهی ضعیف، زیرا بسیار احادیث منکر روایت کرده که اکثر آنها را حافظ ابن عدی در «الکامل فی الضعفاء» ذکر کرده است. در این اسناد عبدالکریم جزری ضعیف است. «تفسیر شوکانی» (۱۶۳۹).

۷۰۰- ابن ابو حاتم از مجاهد روایت کرده است: مسلمانی در راه خدا جهاد میکرد و علاقه‌مند بود جایگاه خود را در بهشت ببیند. آنگاه الله متعال «فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ» را نازل کرد.

۷۰۱- ابونعیم و ابن عساکر در «تاریخ» خود از طریق سدیی صغیر از کلبی از ابو صالح از ابن عباس (رض) روایت کرده اند: جندب بن زهیر اگر نماز میخواند یا روزه میگرفت و یا صدقه می‌داد در بین مردم نامش به نیکویی برده میشد از شهرت خود شاد میگردد و این کار را بیشتر انجام می‌داد تا مردم هرچه بیشتر از اعمال او یاد کنند. پس خدا او را سرزنش کرد، و این آیه «فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ» تا آخر در این باره نازل شد.

پایان سوره:

سورة مبارکه كهف كه با یاد وحی وتوحید آغاز گردیده است با این شعار بینظر كه میفرماید: «فَمَنْ كَانَ يَرْجُو لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ أَحَدًا».

(پس هر کس که خواهان دیدار پرورد دگار با عظمت خویش است، باید که کار شایسته را انجام دهد، و در پرستش پروردگارش کسی را شریک نسازد.) خاتمه می‌یابد.

و من الله التوفيق

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
سُورَةُ مَرْيَمَ
جزء ۱۶

سوره مریم در مکه نازل شده و دارای نودوهشت آیه و شش رکوع میباشد.

وجه تسمیه:

این سوره را به سبب اینکه مشتمل برداستان حامله شدن سیدتنا مریم علیها السلام و ولادت حضرت عیسی علیه السلام است، بنام «مریم» مسمی شده است. ابن مسعود رضی الله عنه در بیان داستان هجرت حبشه میگوید: «جعفر بن ابی طالب رضی الله عنه صدرا این سوره را بر نجاشی پادشاه حبشه و أصحابش قرائت کرد». موضوع این سوره همانند سایر سوره‌های مکی، مشتمل بر اثبات وجود خداوند جلّ جلاله و وحدانیت وی و اثبات بعث و جزا از خلال بیان داستانهای گروهی از انبیاء علیهم السلام است.

نامگذاری سوره:

به منظور ابدی کردن و جاودانه نمودن آن معجزه‌ی درخشان، یعنی خلق انسان بدون پدر، و سخن گفتن نوزاد در گهواره و حوادث شگفت‌انگیزی که بامیلاد حضرت عیسی علیه السلام همراه شد، طوریکه گفتیم سوره به نام سوره‌ی «مریم» موسوم گشته است.

همچنان در علت نام‌گذاری سوره مریم آمده است که این سوره به علت بنام مریم مسمی شده است که در آیات ۱۶-۳۵ این سوره داستان مریم دختر عمران و مادر عیسی علیه السلام و تولد عیسی علیه السلام مطرح بحث قرار گرفته است.

این سوره بنام سوره (کهیصص) که اولین آیاتش می باشد، نیز یاد می شود و از ابن عباس (رض) روایت است که (کهیصص) نامی از نام های خداوند متعال است، و بعضی میگویند که (کهیصص) نامی از نام های قرآن مجید است، و بعضی میگویند که نام همین سوره است، والله تعالی أعلم، و تمام این سوره مکی است، گرچه مقاتل به این نظر است که آیه سجده اش مدنی است.

یادداشت:

آیه پنجاه و هشتم سوره مریم، سجده تلاوت دارد.

مریم:

مریم دختر عمران، مادر عیسی علیه السلام، زنی که قرآن عظیم الشان به پاکی او شهادت داده است، نام اش سی و چهار بار در قرآن کریم ذکر شده است. و خداوند متعال نام هیچ زنی را با اسم خاص در قرآن ذکر نکرده، جز مریم و تنها سوره ای که به نام یک زن در قرآن نامیده شده، همین سوره مریم میباشد. خداوند متعال در دو آیه آخر این سوره میفرماید: هدف ما از نزول این سوره، بشارت و، انذار است و این هدف در قالب زیبای داستان زندگی پیامبران تبلور یافته است.

تعداد آیات، کلمات و حروف سوره مریم:

سوره مریم دارای شش رکوع (۶)، و نود و هشت (۹۸) آیت، و نه صد شصت و هشت کلمه (۹۶۸)، و سه هزار و نه صد و هشتاد و شش (۳۹۸۶) حرف، و یک هزار و نه صد و بیست و سه (۱۹۲۳) نقطه است. (لازم به تذکر است که اقوال علماء در تعداد کلمات و حروف سوره مریم مانند سایر سوره ها مختلف بوده. تفصیل در این مبحث را در سوره طور تفسیر «احمد». مطالعه فرماید.)

ارتباط سوره مریم با سوره کهف:

در آخر سوره کهف، درباره یگانگی خداوند متعال و دعا کردن گفتگو کرد.

در آغاز سوره مریم درباره پیامبران که بر این روش برانگیخته شده اند تا مردم به آنها اقتدا کنند و به وسیله آنها هدایت شوند، بحث به عمل می آورد.

ویژگی های سوره مریم:

سوره مریم از سوره های مثنایی می باشد. مثنایی سوره هایی هستند که بعد از سور مئین قرار گرفته اند و زیر صد آیه دارند مانند اینکه سور مئین مبادی باشند و توالی آن مثنایی آن فرض شده اند.

سوره های مثنایی عبارتند از: احزاب، حج، قصص، نمل، نور، انفال، مریم، عنکبوت، روم، یس، فرقان، حجر، رعد، سبأ، فاطر، ابراهیم، ص، محمد، لقمان و زمر.

محتوای سوره مریم:

طوریکه در فوق هم تذکر دادیم، سوره ی مریم مکی است و محور اساسی آنرا توحید و یکتاپرستی، و نفی فرزند و شریک با ذات اقدس الهی تشکیل میدهد. سوره مریم به مسایل و موضوعات زنده شدن دوباره و رستاخیزی می پردازد که استوار بر مسأله توحید و یکتا پرستی است. این موضوع اساسی و بنیاد دینی است که این سوره همچون اغلب سوره های مکی بدان می پردازد. همچنان در این سوره طریقه و روش هدایت شدگان و راه و رسم گمراهان را به بیان گرفته است.

- این سوره مبارکه به بازگویی قصه ی بعضی از پیامبران می پردازد در ابتداء با داستان زکریا و فرزندش، «یحیی» که الله متعال در سن پیری فرزندی از همسری نازا به او عطا کرده است، می پردازد و نشان میدهد که خداوند متعال بر همه چیز قادر است، دعا و التماس دل شکستگان را می شنود و بانگ و فریاد اندوه مند را استجابت میکند. از این رو خداوند متعال دعای زکریا را مستجاب کرد و پسری به او عطا نمود.

- در این سوره بعد از ذکر قصه زکریا و فرزندش یحیی؛ عجیب‌ترین و شگفت‌انگیزترین قصه را بیان کرده است؛ قصه‌ی مریم پاکدامن و زائیدن فرزندی بدون پدر، خواست و حکمت خداوند متعال چنان شد که این معجزه‌ی خارق‌العاده با تولد عیسی از مادر و بدون پدر تحقق پذیرد، تا قدرت الهی و عظمت خدای یگانه و توانا آنرا نمایان کند و در معرض دید قرار دهد.

- این سوره همچنین پیرامون قصه‌ی حضرت ابراهیم علیه السلام و پدرش سخن به میان آورده است.

سپس به تمجید و توصیف پیامبران الله متعال، اسحاق، یعقوب، موسی، هارون، ادریس آدم و نوح پرداخته است. بحث و سخن درباره‌ی این پیامبران گرامی حدود دو سوم سوره را به خود اختصاص داده است، که هدف از آن، اثبات وحدانیت و یگانگی، و زنده شدن و رستاخیز، و نفی فرزند و شریک به الله متعال، و بیان راه و روش یافتگان، و راه و روش گمراهان از میان پیروان پیغمبران است.

- سوره مریم به بعضی از صحنه‌های روز قیامت، و بعضی از جدال با منکران زنده شدن و رستاخیز، به میان می‌آید. آنجا که کافران و تبهکاران در اطراف جهنم دست به زانو نشسته تا در آن انداخته شوند و به صورت سوخت و افروزینه‌ی جهنم در آیند.

همچنان در این سوره از زشت شمردن شرک و ادعای فرزند برای خدا، و از هلاک و نابودی مشرکان و تکذیب‌کنندگان در دنیا و آخرت، سخن می‌رود.

- در خاتمه‌ی سوره تنزیه و مبرا بودن خدا از داشتن فرزند و شریک و شبیه به میان آمده است و با روشن‌ترین بیان و استوارترین برهان، گمراهی‌ها و توهمات پوچ مشرکین رد شده است.

سلسله نسب مریم:

حضرت مریم از زنان بزرگوار و از شخصیت‌های برجسته جهان بشریت است اصولاً در قرآن کریم جز مریم نام هیچ زنی برده نشده، تنها آن عقیقه‌ای است که در حدود بیست و چند سوره و درسی و چند آیه نام او را برده است در دین اسلام حضرت مریم از جمله معدود زنانی است که به مقام کمال و مطلوب انسانی دست یافته است.

در قرآن کریم بارها از این بانوی بزرگ سخن به میان آمده و پاکدامنی و عفت و حیا و ایمان و فضایل برجسته اخلاقی او تأیید شده است؛ حضرت مریم دختر عمران و از نسل حضرت داوود علیه السلام است. مادرش، حنّه، نذر کرد که فرزندی را که در شکم دارد خدمتگزار بیت المقدس گرداند حضرت مریم از ابتداء تحت سرپرستی پیامبر زمان، حضرت زکریا علیه السلام، قرار گرفت.

حنّه وقتی که حاملدار شد، تصور می کرد که فرزند مذکور، همان است که در رحم دارد (غافل از آن که منظور از آن پسری که خداوند به عمران وحی نمود، نواسه عمران به نام عیسی علیه السلام است، که حنّه برای مادر او (مریم) باردار می باشد).

ترجمه و تفسیر سوره مَرِّمَ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

به نام خدای بخشاینده و مهربان

کهیصص ﴿۱﴾

«کهیصص» چنین خوانده میشود: «کاف، ها، یا، عین، صاد». در «کاف» و «صاد» به مقدار شش حرکت یا سه الف، مد طویل کشیده میشود، در «ها» و «یا» مد به مقدار یک حرکت یا یک الف متعین است و در «عین»، هم مد طویل جایز است و هم قصر آن با دو حرکت به مقدار دو الف، از جمله حروف مقطعه، و مشابهات است، و یادآوری از اعجاز قرآن می باشند، لذا مناسب نیست که بندگان در تفتیض آنها قرار گیرند. (تفسیر قرطبی ۸۳/۱۱). (۱)

«کهیصص»: این کلمه از پنج حرف تلفیق شده است، طوریکه یادآور شدیم؛ «کاف ها یا عین صاد» (این حروف رموز و اسراری است در میان الله و رسول الله (ص)).

شیخ قرطبی در تفسیر خود در مورد حروف مقطعه مینویسد: «حروف مقطعه‌ای که در اوایل بعضی از سوره های قرآن آمده است، سر الهی در قرآن است و جز خداوند متعال کسی دیگر این سر را نمی داند. سپس می افزاید: اما جمع بسیاری از علما گفته‌اند: ما دوست داریم تا درباره آنها سخن گفته و فوایدی را که در حروف مقطعه نهان است، جويا شویم و از معانی‌ای که میتوان از آنها دریافت کرد، آگاه گردیم. پس ایشان در این باره به تأویلاتی پرداخته و نظریاتی ارائه کرده‌اند که در اینجا به مشهورترین آن بسنده میکنیم و آن این نظر است که: خداوند جلّ جلاله عربها را با این حروف مقطعه به مبارزه با

قرآن فرا میخواند، بدین معنا که این حروف به حروف هجای زبان عربی اشاره دارد تا به اعراب اعلام کند که قرآن مرکب از همان حروفی است که خودشان با آن سخن میگویند، پس اگر مدعی هستند که قرآن کلام خداوند جلّ جلاله نیست، نظیر آن را بیاورند! و چون عجز و ناتوانی آنان در این مبارزه و هم‌آورد طلبی آشکار است بنابر این، حجت بر آنان بلیغ‌تر و رساتر می‌گردد زیرا با وجود آن که قرآن از حروف مورد تکلمشان خارج نیست، نفس این واقعیت که نمیتوانند همانند آن را ساخته و برای مبارزه با آن به میدان آورند، خود برهانی روشن بر حقانیت قرآن کریم و الهی بودن آن می باشد»

زمخشری میگوید: «حروف مقطعه همه جمعاً در اول قرآن کریم وارد نگردید تا مبارزه طلبی و هم‌آورد خواهی قرآن بلیغ‌تر و جدی‌تر باشد، همان گونه که هدف از تکرار داستانهای قرآن نیز، تکرار اندرزها و هشدارهای الهی به بندگان است».

ابن کثیر میگوید: «از این رو، هر سوره‌ای که با این حروف آغاز شده است، حتماً ذکر برتری قرآن و بیان اعجاز و عظمت آن نیز در آن سوره وجود دارد». گفتنی است؛ حقیقتی که ابن کثیر در اینجا به آن پرداخته، با پژوهش استقرائی در بیست و نه سوره قرآن روشن شده است، همچون این سوره و سوره های: (الم (۱) اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ (۲) نَزَلَ عَلَيْكَ الْكِتَابَ بِالْحَقِّ [آل عمران: ۱ - ۳]، (المص (۱) كِتَابٌ أَنْزَلَ إِلَيْكَ [الأعراف: ۱ - ۲]، (الر كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ [إبراهيم: ۱]، (الم (۱) تَنْزِيلُ الْكِتَابِ لَأرِيدَ فِيهِ [السجده: ۱ - ۲] (حم (۱) تَنْزِيلٌ مِّنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ [فصلت: ۱ - ۲]، و دیگر سوره هایی که با حروف مقطعه آغاز شده‌اند.

خوانندگان محترم!

در آیات (۱ الی ۱۱) موضوعات در باره دعای زکریا و بشارت به او به فرزندی چون یحیی مورد بحث قرار داده شده است.

ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكَرِيَّا ﴿٢﴾

در این آیات پروردگار تو از رحمتش بر بنده خاص خود زکریا سخن میگوید. (۲)

داستان حضرت زکریا علیه السلام یکی از قصه های، دارای عبرت ها، اندرزها، حکمت ها، فواید و آموزه های بسیاری متعددی می باشد.

زکریا علیه السلام از جمله یکی از پیامبران بنی اسرائیل، که نام مبارکش در قرآن عظیم الشان هشت بار آمده است. در سوره های آل عمران، مریم، انعام و انبیاء. اما داستان شان به صورت مفصل در سوره های آل عمران و سوره مریم تذکر رفته است. در سوره ی مریم داستان زکریا علیهم السلام از ابتدای سوره تا آیه ی ۱۵ ادامه می یابد.

سلسله زکریا علیهم السلام به حضرت داؤد علیه السلام میرسد او رئیس رهبان و خدّام بیت المقدس بود و مردم را به شریعت حضرت موسی علیه السلام دعوت میکرد.

زکریا علیه السلام شغل نجاری داشت و همسرش خاله حضرت عیسی علیه السلام است.

سلسله نسب زکریا:

تاریخ نویسان نسب متصل و موثقی برای زکریا ذکر نکرده اند، ولی ابوالقاسم علی بن حسن دمشقی مشهور به ابن عساکر (۱۱۰۵ - ۱۱۷۶م) محدث و تاریخ نویس مشهور شامی در سده ششم هجری در کتاب تاریخی اش («تاریخ دمشق»

است که در ۸۰ مجلد است نسبی طویل و عریضی را برای او ذکر کرده که مکون از ۱۴ پدر است و به سلیمان میرسد که آن را بصورت مؤجز در اینجا می آوریم: «زکریا پسر دان بن مسلم پسر صدوق پسر حشبان... تا به رحبعم پسر سلیمان پسر داود» می رسد.

شیخ عبدالوهاب نجار در کتاب قصص الأنبياء میگوید: زکریای دیگری غیر از پدر یحیی وجود داشته که داستان او در قرآن نیامده او زکریای پسر برخیا بوده است و این زکریا صاحب یکی از کتاب های قانونی مورد اعتماد نصاری میباشد. در زمان داریوس، سه قرن قبل از تولد مسیح زندگی می کرد. او در فصل سوم کتابش از ولایت عمر پسر خطاب و غلبه‌ی او بر بیت المقدس که سوار بر الاغ وارد آن میشود سخن به میان آورده است. مسیحیان این روایت به ظهور مسیح تأویل میکنند ولی یهود او را به مسیح منتظر یعنی مسیح دجال تفسیر می کند. (قصص الأنبياء صفحه ۲۶۸).

رسالت وی در چه زمانی بوده است؟

کمی قبل از میلاد حضرت مسیح علیه السلام خداوند متعال حضرت زکریا را به عنوان پیغمبر در میان بنی اسرائیل برانگیخت او بنی اسرائیلی‌ها را به سوی خداوند دعوت کرد و از خشم و عذاب خدا بیم داد.

او در زمانی مبعوث گردید که فسق و فجور به شدت رواج پیدا کرده منکرات و معاصی به صورت فراوان رواج یافته بود و موج شدیدی از بی اخلاقی و لاابالی‌گری و طغیان مادی بر بنی اسرائیلی‌ها حاکم گشته بود. تا آنجا که خدا و روز آخرت را به کلی فراموش و پادشاهان ستمگر و خون آشام در زمین فساد به راه می انداختند و مرتکب جرم و جنایاتی می شدند که بدن از شدت آن به لرزه در می آمد.

احترام انبیاء را میشکستند و قداست دین را بد میکردند، دین آنها چیزی بود که شیطان از راه و سوسه بر قلب آنها القا میکرد. عبادت شان بر آوردن خواسته‌های شیطانی نفس و تبعیت از هوا و هوس بود. بر انبیاء و صالحان مسلط گشته و خون آنها را می‌ریختند. مجرم‌ترین این حکام (هیرودس) حاکم فلسطین بود که دستور قتل یحیی را صادر کرد و سر او را در حالی که خون از آن میچکید روی طبقی به نزدش آوردند و این عمل را در راستای جلب رضایت و بر آوردن معشوقه‌اش انجام داد چنانکه توضیح خواهیم داد.

حضرت زکریا از حکام جبار و طاغوت صفت و قوم بنی اسرائیل رنج‌های فراوان دید و شداید و سختی‌های فراوان از ناحیه‌ی آنان بر او فرود آمد که طاقت فرسا بود و بر اثر آن موهای سرش سفید گشت، ترسید بعد از مرگ او بنی اسرائیلیان در گرداب کفر و گمراهی هلاک شوند، این بود که در زمان پیری از خداوند درخواست کرد پسری به او عطا کند تا در امر تبلیغ امانت و رسالت خلیفه‌ی او باشد و در تحمل این آلام و شداید تنها نماند. خداوند میفرماید: «وَزَكَرِيَّا إِذْ نَادَى رَبَّهُ رَبِّ لَوْ تَدْرَنِي فَرِّدَا وَأَنْتَ خَيْرُ الْوَارِثِينَ ۸۹ فَاسْتَجَبْنَا لَهُ وَوَهَبْنَا لَهُ يَحْيَىٰ وَأَصْلَحْنَا لَهُ وَوَجَّهْنَا لَهُمُ الْخَيْرَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا وَكَانُوا لَنَا خَشِيعِينَ ۹۰» [الأنبياء: ۸۹-۹۰].

(و زکریا را (یاد کن) بدانگاه که پروردگار خود را به فریاد خواند و (گفت): پروردگارا مرا تنها مگذار تو بهترین وارثانی، ما دعای او را برآورده ساختیم و یحیی را بدو بخشیدیم و همسر او را برایش بایسته کردیم آنان در انجام کارهای نیک بر یکدیگر سرعت می‌گرفتند و در حالیکه چیزی میخواستند یا از چیزی میترسیدند ما را به فریاد میخواندند و همواره خاشع و خاضع میبودند) (مراجعه شود به رساله: پیغمبری و پیغمبران در قرآن کریم شیخ علی صابونی)

إِذْ نَادَى رَبَّهُ نِدَاءً خَفِيًّا ﴿٣﴾

(یادکن حکایت او را) وقتیکه پروردگارش را پنهانی (و از صمیم قلب) ندا کرد. (۳)

از لفظ «خَفِيًّا» آیه مبارکه بر می آید که آهسته و خفیه دعا کردن افضل است، طوریکه در حدیثی که از حضرت سعد بن ابی وقاص روایت گردیده آمده است؛ که رسول الله صلی الله علیه وسلم میفرماید: «أَنْ خَيْرَ الذِّكْرِ الْخَفِيُّ وَخَيْرَ الرِّزْقِ مَا يَكْفِي» یعنی: بهترین ذکر خفی (آهسته) و بهترین رزق آن است که کافی باشد. (از ضروریات نه بیش باشد نه کم) (تفسیر قرطبی).

دعای پنهانی با ارزش تر است، چون به اخلاص نزدیک تر است. تعداد کثیری از مفسران در تفاسیر خویش می نویسند که: دعا و التماس به صورت زمزمه و آرام بیشتر اخلاص را نشان میدهد و از ریا دورتر است. ولی اگر الله تعالی بخواهد، همان ندای مخفی بندگان خالص را برای تاریخ علنی می سازد.

قابل یاد آوری است که: عبادت و دعا، زمینه‌ی دریافت رحمت الهی است. و انسان نباید از نقش دعا در تحولات زندگی خویش غافل شود.

در تاریخ انبیاء تذکر شده است که: پیامبران علیهم السلام برای حل مشکلات خویش به دعا روی می آوردند، و یکی از حکمت دعا همین است که مؤمن هرگز در زندگی خویش احساس تنهایی هم نمی کند.

قَالَ رَبِّ إِنِّي وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّي وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ

شَقِيًّا ﴿٤﴾

گفت: ای پروردگارم! استخوانم سست شده است. و موی سرم از پیری شعله‌ور شده و ای پروردگارم! هرگز در دعایت (وقتی چیزی از تو خواسته‌ام) ناامید نبوده‌ام. (۴)

«عاقِرٌ» به مرد یازنی گفته میشود که از او فرزندی به تولد نمی آید. «اشتعال» به معنای زبانه کشیدن آتش و انتشار آن است. بنابر این، جمله‌ی «وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ» یعنی سفیدی موها در سر من، مثل آتش شعله کشیده و منتشر شده است. «وَهَنَ الْعَظْمُ» سستی و ضعف استخوانها که در آیه مبارکه ذکر از آن به عمل آمده است، نشانه آنست که از فرط پیری کهنسالی نیروی و قوت خویش را از دست داده ام، زمانیکه استخوان ها ضعیف بگردد همه بدن ضعیف میباشد، پایه‌ی اساسی جسم انسان همان استخوان است و ضعف استخوان، بمثابة ضعف تمام بدن را به دنبال دارد.

معنی جمله «وَاشْتَعَلَ الرَّأْسُ شَيْبًا» و سفیدی در سرم بسان آتش در علفزار گسترش یافته است، اشتعال شعله ور شدن است، در اینجا سفیدی موی ها را به روشنی آتش، تشبیه داد، مراد از آن فراگیری آن در تمام سر است. «وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا (۴)» هیچگاه مرا نا امید نکرده‌ای و همیشه دعا ها و درخواست‌های مرا اجابت نموده و مرا به نیکی و احسان خودت عادت داده‌ای. یعنی: هر زمانی که من به بارگاه تو دعا کرده‌ام، از درگاه تو دست خالی و ناامید برنگشته‌ام و تو دعایم را اجابت کرده‌ای؛ اکنون نیز از تو همین امید را میکنم که دعای مرا مستجاب گردانی همان‌طور که در گذشته آن را مستجاب فرمودی.

مطابق فرموده آیه مبارکه: انسان نباید در هیچ وخت و در هیچ شرایطی مأیوس شود، زیرا انسان مأیوس بدبخت و شقی است. «وَلَمْ أَكُنْ بِدُعَائِكَ رَبِّ شَقِيًّا» (۴: مریم) حتی در سخت‌ترین و دشوارترین شرایط و لحظات، در دل مردان خدا یأس راه ندارد.

امام بیضاوی در تفسیر خویش می نویسد: بدین ترتیب به دعاهایی که قبلاً از جانب خدا اجابت شده اند، توسل جسته است، و این که خدای متعال او را به

اجابت دعا عادت داده و او از آن بهره بر گرفته و شایسته است که شخص کریم نیازمند را نا امید نگرداند. (تفسیر بیضاوی ۱۴/۲).

زکریا در آن ندای آهسته خود گفت: «پروردگارا! استخوان هایم سست گردیده» هدف اش این بود که: استخوانهایش ضعیف و ناتوان شده است» و سرم از پیری شعله‌ور شده» یعنی: سپیدی بر سرم منتشر شده چنان که آتش درهیزم شعله‌ور میشود و این کنایه از پیری وی است «و ای پروردگارم! من هرگز در دعای تو بی بهره نبوده‌ام» یعنی: هر زمانی که من به بارگاه تو دعا کرده‌ام، دست خالی و ناامید از دربار تو برنگشته‌ام و تو دعایم را اجابت کرده‌ای؛ اکنون نیز از تو همین امید را دارم.

بالا کردن دست بسوی پروردگار لاجوب نمی ماند:

پیامبر صلی الله علیه و سلم فرمودند: «إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى لِيَسْتَحْيِي أَنْ يَسِطَ الْعَبْدَ إِلَيْهِ يَدِيَهٗ يَسْأَلُهُ فِيهِمَا خَيْرًا فَيُرَدِّهُمَا خَائِبَتَيْنِ» یعنی: «بدون شک خداوند متعال حياء میکند از این که بنده دستانش را به سوی او به دعا بلند کند، (در حالیکه از او در آنها خیری میخواهد)، و او آنها را خالی برگرداند».

ولی طوریکه در فوق هم یادآور شدیم: دعاء باید با تلفظ زبان ولی با صدای آهسته باشد بطوریکه خودش آنرا بشنود.

در مورد دعاء با صدای بلند، در روایت از چنین کاری نهی به عمل آمده است، خداوند متعال در قرآن عظیم الشان میفرماید: «وَإِذَا سَأَلَكَ عِبَادِي عَنِّي فَإِنِّي قَرِيبٌ أُجِيبُ دَعْوَةَ الدَّاعِ إِذَا دَعَانِ فَلْيَسْتَجِيبُوا لِي وَلْيُؤْمِنُوا بِي لَعَلَّهُمْ يَرْشُدُونَ» (البقرة: ۱۸۶) «وهرگاه بندگانم در باره من از تو پیرسند و دعای دعاکننده را (به هنگامی که مرا بخواند) اجابت میکنم، پس آنان باید برای من فرمان برداری کنند و به من ایمان آورند باشد که راه یابند»

در بیان شأن نزول آمده است: مرد اعرابی نزد پیامبر اکرم صلی الله علیه و سلم آمد و گفت: یا رسول الله! آیا پروردگار ما نزدیک است؛ که در این صورت با وی مناجات کنیم؟ یا که دور است تا او را با صدای بلند میخوانیم؟ رسول الله صلی الله علیه و سلم سکوت کرد، همان بود که این آیه نازل شد: «و هرگاه بندگام درباره من از تو پرسند» (به ایشان بگو که) «من نزدیکم» و به آنان با علم خویش و به آنچه که مقتضای اجابت دعاء است، پس مراد قرب مکانی نیست. و در مورد دعاء با تلفظ و با صدای آهسته، خداوند متعال در مورد زکریا علیه السلام میفرماید: «ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهُ زَكْرِيَّا* إِذْ نَادَى رَبَّهُ نِدَاءً خَفِيًّا» (مریم: ۴-۳) «بیان رحمت پروردگار تو بر بنده اش زکریا* آنگاه که پروردگار خود را به صدای آهسته ندا کرد»

بنابر این دعاء باید با صدای آهسته و با تلفظ زبان باشد، و در نماز و مخصوصاً در سجود مستجابتر است.

از شرایط دعاء کننده این است که:

- ۱- به قدرت مطلقه الهی دانا بوده و یقین داشته باشد که همه اسباب و وسایط در قبضه تسخیر وی می باشد.
- ۲- با حضور قلب و نیت راستین دعا کند زیرا خداوند دعا را از قلبی که غافل باشد نمی پذیرد.
- ۳- از خوردن حرام پرهیزد.
- ۴- از دعاء کردن ملول و دلتنگ نشود.

دعای حضرت زکریا علیه و سلام:

زکریا در آخرین مراحل زندگی خویش درحالی که سالخورده پیر و زهیر شده بود و خانمش نیز عقیم گردیده بود فراق فرزند داشتن بر سرش آمد. این خواست خویش را از خالق اش پنهان نکرد و دست به دعا برد.

در قرآن عظیم الشان آمده است: زمانیکه «حنه» همسر عمران در حال حاملگی با خود نذر کرده بود که، اگر خداوند طفلی به او دهد آنرا خادم بیت المقدس خواهد ساخت، ولی زمانی که طفل به دنیا آمد دختر بود.

گفتن: «الهی دختر زاییدم، گرچه آرزو پسر داشتم، او را مریم می نامم و از شیطان رجیم به تو پناه می آورم.» (سوره آل عمران: آیه: ۳۵)

پروردگار با عظمت هم نذر او را به نیکوی قبول کرد. «آل عمران: آیه ۳۷»

زکریا که شوهر خاله مریم و یکی از متنفذین بیت المقدس بود، سرپرستی مریم را بدوش میگرد او را بزرگ کرد و در میان مسجد محل و محرابی ساخت که مریم در آن به عبادت مشغول گردد.

زکریا هرگاه که به دیدار مریم می آمد، ملاحظه میکرد که طعام و میوه های غیر فصلی نزد مریم موجود است از مریم می پرسید:

«این ها از کجا برای تو آمده است؟» در مقابل جواب می شنوید: «از جانب پروردگار آمده است، و خداوند هرکسی را که خواهد روزی بی حساب میدهد.» در همین اثنا عبادت معنویت و کمالات مریم، بر ذکریا تاثیر نموده و با خود گفت:

ای کاش من هم فرزندی می داشتم، در همین وقت دست به دعا برد و گفت: «رب هب لی من لدنک ذریه طیبه انک سمیع الدعاء؛ پروردگارا! به من ذریه و فرزندی پاکیزه از نزد خود ببخش، به درستی که تو شنونده دعایی.» (سوره آل عمران: آیه ۳۸)

سپس در حالیکه در محراب مصرف نماز بود فرشتگان الهی به او بشارت دادند که خداوند فرزندی به نام یحیی که پیامبر خواهد بود به او نصیب خواهد کرد. زکریا در حال ناباورکردنی گفت: «کجا من پسری خواهم داشت، چرا

که من و همسر من پیر هستیم؟!» در مقابل جواب آمد: «خداوند انجام می دهد آنچه را میخواهد.»

همچنان در آغاز سوره (مریم آیات: ۳-۶) در مورد دعا: زکریا چنین آمده است: «پروردگارا! استخوانم سست شده و مویم سفید شده، تا کنون هر گاه تو را خوانده ام بدعاقت نبوده ام من از موالی پس از خود می ترسم، همسر من نیز عقیم است، فرزندی به من عطا کن از جانب خود که وارث من و وارث آل یعقوب باشد، و او را پسندیده بدار.» در همین اثنا از جانب خداوند ندای میشنود: «ای زکریا تو را بشارت می دهیم به پسری که نامش یحیی است و پیش از این همنامی نداشته است.»

زکریا گفت: پروردگارا! کجا من پسری خواهم داشت در حالیکه پیرم و همسر من عقیم است؟ «در جواب گفته شد.» خدای تو اینچنین می خواهد و برای او آسان است.

بیشتر تو را آفریدم در حالیکه چیزی نبود. «همین بود که پروردگار با عظمت یحیی را با کتاب و حکمت به زکریا عطا کرد.

همچنان همین داستان در سوره انبیاء نیز تذکر یافته است.

زمانیکه زکریا پروردگارش را ندا داد گفت: «پروردگارا! مرا تنها نگذار و تو بهترین وارثانی.» (سوره انبیاء، آیه ۸۹) و خداوند در جواب میفرماید: «ما دعای او را مستجاب کردیم و یحیی را به او بخشیدیم و همسرش را به صلاح آوردیم، آنان در کارهای خیر شتاب داشتند و با امید و بیم ما را میخواندند و در برابر ما خاشع بودند.»

وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي وَكَانَتِ امْرَأَتِي عَاقِرًا فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ
وَلِيًّا ﴿٥﴾

و همانا من پس از خود از خویشاوندانم بیمناکم، و همسرم [از شروع زندگی] بی فرزند، پس از نزد خویش وارثی (در نبوت) به من ببخش. (۵)
«وَإِنِّي خِفْتُ الْمَوَالِيَ مِنْ وَرَائِي»: شخصیت های الهی، همیشه از وارث بد میترسند. و باید هم انسان بصورت کل از وارث بد خویش تشویش واضطراب داشته باشد.

«مولی»: در اینجا: اقارب و اقوام عصبه مانند کاکاها و مانند آنها است یعنی اینکه در حقیقت من از آن بیم دارم که: اقارب و پسران کاکایم بعد از اینکه من بمیرم، نزدیکان و بستگانم در پرداختن به امر دعوت و برداشتن امانت رسالت، بعد از من کوتاهی ورزند، زیرا اکثر آنها این لیاقت و شایستگی را از دست داده بودند، و یا هم مصروف امور دنیوی شده بودند به اصطلاح گرفتار دنیا گشته بودند و مشغولیت های دنیوی آنها را از برپا داشتن کار دین برای بنی اسرائیل به خود سرگرم ساخته بود. پس زکریا از آن بیمناک شد که با مرگش دین حق از بین برود بنابر این، از خداوند متعال خواست تا ولی و سرپرستی را به وی عنایت فرماید که بعد از مرگش به امر دین قیام ورزیده و بر رونق بخشیدن به کار آن، حریص و مشتاق باشد.

«امْرَأَتِي عَاقِرًا»: «همسر» از فرط پیری یعنی کبر سن نازا گشته و اصلاً دارای اولاد نشده و از قبل نازا بوده است.

عافر: زن عقیم و مرد عقیم را میگویند. کلمه «عافر» فقط سه بار در قرآن عظیم الشان ذکر شده است و همه باردرباره زن زکریا است.

«فَهَبْ لِي مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا (۵)»: از فضل و کرم خودت، به من فرزندی صالحی ببخش که جانشین نیکی برایم بوده و رسالت را بعد از من بر دوش کشد؛ زیرا قدرت جاری و نافذ است. مؤمن، نباید هرگز از رحمت الهی مأیوس شود.

(در آیه مبارکه ملاحظه نمودیم که زکریا علیهم السلام در سن پیری از خداوند متعال فرزند می خواهد)

يَرْثِي وَيَرِثُ مِنْ آلِ يَعْقُوبَ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ﴿٦﴾

که از من ارث برد و از خاندان یعقوب [نیز] ارث برد و او را ای پروردگرم پسندیده بگردان. (۶)

«يَرْثِي وَيَرِثُ...»: هدف از آن ارث معنوی، یعنی دین و دانش و نبوت است (ملاحظه فرماید؛ سوره اعراف، آیه ۱۶۹، سوره فاطر، آیه ۳۲، و سوره شوری، آیه ۱۴). برخی ترکه زکریا را علم و نبوت، و میراث آل یعقوب و دارائی و شاهی می دانند.

«آلِ يَعْقُوبَ»: هدف از آن فرزندان یعقوب است که بسیاری از آنان مفتخر به خلیعت نبوت شده و انبیاء بنی اسرائیل بوده اند. («ترجمه معانی قرآن» دکتر مصطفی خرمدل).

«يَرْثِي وَيَرِثُ مِنْ آلِ يَعْقُوبَ»: (تا هم وارث من باشد و هم وارث آل یعقوب) امام بیضاوی میفرماید: منظور و راثت شرع و علم است؛ چون از پیامبران مال به ارث نمی ماند. (تفسیر بیضاوی ۱۴/۲).

طوریکه در حدیث شریف آمده است: «نحن معاشر الأنبياء لا نورث: ما جماعت انبياء میراث نمی گذاریم». پس معنی کلام زکریا علیهم السلام این است که: آن جانشین، علمی را که نزد وی و اولاد یعقوب علیه السلام هست، میراث ببرد و به سرپرستی امور دینی شان قیام ورزد.

«وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا»: بار خدایا! او را مورد رضایت خودت قرار بده. واقعا این امر همین است اگر اولاد کسی، مورد رضایت الله متعال باشد، رحمت است. از فحوای این آیه مبارکه معلوم میشود که: بر ما است که: برای صلاح و خوبی

فرزند، حتی قبل از انعقاد نطفه، باید دعا کرد، و از الله متعال بخواهیم که اولاد صالح نصیب ما فرماید.

امام فخر رازی در این بابت در تفسیر خویش می نویسد: زکریا علیه السلام سه مطلب را پیش از طلب فرزند بحضور پروردگار باعظمت مطرح فرمود: اول، این که ضعیف گشته است، دوم، این که خدا قطعاً التماسش را رد نکرده است و سوم، این که هدف از طلب و درخواستش رعایت مصلحت دین است. آنگاه به صراحت درخواست فرزند را ذکر کرده است و این امراهیت دعایش را افزایش میدهد؛ چرا که در دعایش بر قدرت و توانایی خدا تکیه کرده و از توسل به اسباب ظاهری خودداری می کند. (تفسیر کبیر ۱۸۱/۲۱).

يَا زَكَرِيَّا إِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلَامٍ اسْمُهُ يَحْيَى لَمْ نَجْعَلْ لَهُ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ﴿٧﴾

(الله دعای زکریا را قبول کرد و فرمود) ای زکریا ما تو را به تولد پسری مژده میدهیم که نام او یحیی است و پیش از این هیچ هم نام او را پیدا نکردیم. (۷) خداوند متعال دعای زکریا علیه السلام را اجابت فرمود، و این نداء را به وسیله فرشتگان به سوی وی فرستاد: ای زکریا! الله متعال تو را مژده میدهد که دعایت را اجابت کرده و برایت فرزندی بخشیده است که نامش یحیی است. همچنان عین یادآوری در (آیه ۳۹/آل عمران) نیز به عمل آمده است طوری که میفرماید: «فَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَى مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ ۳۹» (در حالیکه او (زکریا) در عبادتگاه نماز میخواند فرشته‌ها او را صدا زدند که الله تو را به پسری بنام یحیی مژده میدهد، که تصدیق کننده کلمه الله (عیسی علیه السلام) است، و سرور و پیشوا، و دور از گناهان، و پیغمبری از صالحان است.) پس اسمی است بدون سابقه. خدا او را نام نهاد و نام گذاری را به والدین واگذار نکرد. امام مجاهد گفته است: یعنی در فضل و کمال مانند ندارد.

انتخاب نام برای فرزند:

یکی از حقوق فرزندان بر پدر و مادر انتخاب نامی مناسب است تا با آن برای دیگران شناخته شود و با آن نام صدا زده شود.

انتخاب نام نیک و با معنا که اطفال آنرا یک عمر با خود باهمراه خواهد داشت بی نهایت مهم می باشد.

فرزند به عنوان یادگار پدر و مادر باقی می ماند و نام آن‌ها را زنده نگه میدارد. بنابراین والدین باید در انتخاب نام یادگارشان دقت لازم و همه جانبه به خرج دهند و رابطه اسم با مسمی را به خاطر بسپارند.

طوری‌که یادآور شدیم یکی از حقوق فرزند بر والدین، انتخاب بهترین و زیباترین نام‌ها برای فرزند است. منظور از نام زیبا، نامی است که از دیدگاه شرع پسندیده و دارای معانی نیکو باشد که شامل اسامی انبیا، صحابه، علماء، دلاوران میدان جنگ و شهدا است. متأسفانه با اینکه فرهنگ اسلام غنی و گسترده است، ولی در بسیاری از موارد مسلمانان تحت تأثیر فرهنگ بیگانگان قرار گرفته و اسم‌های کاملاً بیگانه‌ای را برای فرزندان خود انتخاب می کنند. پیامبر (صلی الله علیه وسلم) در این باره رهنمودی خاصی را بیان فرموده و به مسلمانان چنین امر فرموده است: «انکم تُدعون یوم القیامه باسمائکم و اسماء آبائکم فأحسنوا اسمائکم» (در روز قیامت شما را به نام‌هایتان و نام‌های پدرانتان صدا میزنند پس نام‌های نیک و پسندیده برگزینید. (ابو داود آن را روایت کرده است)

ابوالحسن ماوردی (۳۶۴ تا ۴۵۰ هـ ق - ۹۷۴ تا ۱۰۵۷ میلادی) فقهی مشهور جهان اسلام در کتاب خویش: «نصیحة الملوک» (صفحه ۱۶۷) می نویسد: «هرگاه طفل دنیا آمد، اولین احسان و اکرام در حق او آنست که وی را با انتخاب اسم زیبایی مزین ساخت، و اسم نیک در اولین لحظه سماع آن جایگاهی در نفوس خواهد یافت».

اکنون چند نکته مهم را برای انتخاب اسمی نیک و شایسته بیان می کنیم و سزاوار است والدین قبل از اقدام این نکات را مد نظر داشته باشند:

۱- اسامی تک تک مردان و زنان صحابی رضی الله عنهم مستحب نیست، چه بسا بعضی از این اسم ها در مجتمعی مقبول و معروف ولی همانها در مجتمع دیگری غریب باشد.

بر والدین لازمست اسمی را برای فرزندان خویش انتخاب نمایند که در مجتمع آن ها شاذ و غریب نباشد، چرا که غریب بودن اسم ممکن است سبب استهزاء و تمسخر شخص صاحب نام گردد، و یا از ذکر نامش در مقابل دیگران خجالت بکشد.

ماوردی می افزاید: «(مستحب است) اسم دارای معنای خوبی باشد، و با احوال صاحب نام تناسب داشته باشد، و از اسمهایی باشد که در بین طبقه و ملت و هم رتبه او رواج داشته باشد».

بنابراین کسی که میخواهد اسامی صحابه یا انبیاء و یا صالحین را انتخاب کند، اسمی را برگزیند که هم مناسب حال او و هم مناسب مجتمع و قومش باشد (و غریب نباشد).

۲- ملت های غیر عرب ملزم نیستند که اسامی عربی را انتخاب کنند، و بلکه واجب است از اسمهای اجتناب کنند که مختص به ادیان غیراسلامی است، و یا اسمهایی که غالباً اشخاص آن دین از آن نامها استفاده میکنند، مثل: پطرس، یوحنا، جورج، وامثال اینها، برای مسلمان جایز نیست که از این نامها برگزیند، چرا که اینکار موجب تشابه با آیین خاص نصاری است. ملاحظه شود رساله «أحكام أهل الذمة» (ابن القیم (۲۵۱/۳)).

بنابر این اگر اسم غیر عربی باشد و معنای زیبایی داشته باشد (و در مجتمع غریب و شاذ نباشد) ایرادی ندارد آنرا بر فرزند خود برگزید، پیامبران علیهم

الصلاة والسلام اسم خود و فرزندان خود را با اسامی نیک و پاکی از میان عرف و عادات (مجتمع خود) برگزیدند و ملتزم به اسامی عربی نبودند، مثلاً: اسرائیل و اسحاق و موسی و هارون..

۳- باید کوشش بعمل آریم تا از انتخاب اسامی زشت و قبیح، و یا اسمهایی که موجب تزکیه هستند اجتناب ورزید.

در آیات قرآنی آمده است که: «فَلَا تُزَكُّوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَى» (سوره نجم ۳۲). یعنی: نفسهای خود را تزکیه نکنید. علامه ابن کثیر در مورد این آیه مبارکه مینویسد که: معنای آیه اینست که خود را مدح نکنید، از نفسهای خود تشکر نکنید، و با اعمال تان منت گذاری نکنید.

امام طبری - آنگونه که حافظ ابن حجر از او نقل کرده - میگوید: «نباید اسمی را برگزید که معنای زشتی دارد و یا مقتضی تزکیه صاحب نام را داشته باشد، هرچند آن اسامی برای نام انسانها بکار روند، و یا اسمی که هدف از آن، حقیقت یک صفت باشد، بگونه ایکه وقتی شنونده آن اسم را می شنود گمان کند آن (اسم) صفت اوست..» بنقل از (فتح الباری (۵۷۷/۱۰).

و پیامبر صلی الله علیه وسلم بعضی از اسامی که معنای قبیح داشتند را تغییر میداد، مثلاً زنی که اسمش «عاصیه» بود را به «جمیله» تغییر داد. روایت مسلم (۲۱۳۹).

و یا زنی که اسمش «بَرَّة» به معنای (نیکوکار) بود را به زینب تغییر داد، زیرا معنای اسم «بَرَّة» دربردارنده نوعی تزکیه است. صحیح مسلم (۲۱۴۲).

اسمهایی همچون: متقی، زاهد، پارسا و محسن و مؤمن و ایمان و نعمت و مبارک و سرور امثال اینها دربردارنده نوعی تزکیه هستند.

همچنین از جمله اسم هایی که در بعضی کشور های اسلامی رواج دارد؛ اسامی هستند که به کلمه (الدین) و (الاسلام) اضافه شده اند، مثل: نور الدین، عماد

الدین، یا نور الاسلام و امثال اینها که اهل علم انتخاب این نوع اسمها را مکروه دانستند، چرا که دربردارنده نوعی از تزکیه است.

علامه بکر ابو زید در کتاب «تسمیة المولود (صفحه ۲۲/۲۲) می نویسد: «به دلیل بزرگی منزلت این دو لفظ: (الدین) و (الاسلام)، اضافه کردن اسم به این دو برای نامگذاری (افراد).. بعضی از علماء آنها حرام دانستند ولی اکثرا گفتند مکروه است، زیرا توهم معانی ناصحیحی میدهد که اطلاق و بکاربردن آن جایز نیست، و در اوائل امر که این اسامی بوجود آمدند برای القاب زائد بر اسامی بکار برده می شدند و بعدا بعنوان اسم مورد استفاده قرار گرفتند».

۴- در مورد نامگذاری دختران باید از اسمهایی که معانی شهوانی را تداعی میکنند اجتناب کرد، اسمهایی مثل: فتانه، فاتن، ناهد یا ناهده (دختری که پستانش بر آمده شده باشد).

همچنین انتخاب اسامی ملائکه برای نامگذاری دختران جایز نیست، زیرا مشرکین گمان داشتند ملائکه و فرشتگان دختران خدا هستند!

علامه بکر ابو زید میگوید: «نامگذاری زنان با اسامی ملائکه حرام است، زیرا اینکار یعنی تشابه با (عقیده) مشرکین که ملائکه را دخترن خدا می دانستند، خدای متعال از این باور آنها والاتر است، و نزدیک به این نوع؛ نامگذاری دختر به اسم ملائک (فرشته) یا ملکه است» «تسمیة المولود (صفحه ۲۴/۲۴).

قَالَ رَبِّ اَنْىٰ يَكُوْنُ لِىْ غُلَامٌ وَّكَانَتْ اِمْرَاْتِىْ عَاْقِرًا وَّقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ
عِتْيًا ﴿٨﴾

زکریا گفت: ای پروردگارم! چطور مرا پسری خواهد بود، حال آنکه همسرم

نازا است و خودم نیز به سبب پیری به نهایت ضعف رسیده‌ام. (۸)

«قَالَ رَبِّ اَنْىٰ يَكُوْنُ لِىْ غُلَامٌ» گفت: خدایا! چگونه دارای پسری می شوم؟

این استفهام از تعجب و سرور است؛ زکریا از اجابت درخواستش متعجب شد

و گفت: پروردگارا! آیا برایم فرزندی زاده خواهد شد.

«وَكَانَتْ إِمْرَأَتِي عَاقِرًا»: حال آنکه همسر من در جوانی نازا بود و اکنون پیرزنی ناتوان و کهنسال است. (تفسیر طبری ۱۶/۵۲).

«وَقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا»: و من خود نیز پیرمردی هستم کهن سال که شخصی مانند من بارور ساخته نمی تواند؟

مفسران گفته اند: در آن موقع سن زکریا علیهم السلام به یک صد و بیست سال رسیده بود. همچنان همسرش در سن نود و هشت سالگی بود. اما زکریا خواست مطمئن گردد و چگونگی به دنیا آمدن این پسر را بداند. به همین خاطر تعجب کرد.

قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا ﴿٩﴾

والله فرمود: اینگونه پروردگارت گفته (و اراده کرده) این بر من آسان است چون پیش از این تو را در حالی آفریدم که هیچ چیزی نبود. (۹)

خداوند متعال بوسیله فرشته به زکریا خبر داد که: فرمان چنین است که از شما دو تن در همین سن و سال فرزندی به دنیا می آید. بر پروردگارت ایجاد آنچه بخواهد سهل و ساده است؛ چه به اسباب باشد و چه بدون اسباب، همانگونه که تو را قبلاً از عدم آفرید پس پروردگارت را چیزی عاجز نمی گرداند.

«وَقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْئًا (۹)»: همان طور که تو را خلق کردم و چیزی قابل ذکر نبود، نیز میتوانم یحیی را از شما دو نفر خلق کنم.

مفسران می نویسند که: خلق و ایجاد به هیچ وجه برای الله متعال کاری سخت و دشوار نیست. پس وسیله ی خلق موجود کوچک و بزرگ و مهم و ناچیز یکی است و آن این که میگوید: بشو و بلادرنگ میشود، اما خلق انسان به مراتب آسان تر است؛ چون خدایی که قادر است از عدم خلق کند، میتواند از دو پیر سالخورده آنهم از طریق توالد و تناسل، خلق نماید و این کار، سهل و آسان برای پروردگار با عظمت می باشد.

واقعاً خداوند متعال بر هر چیزی قادر و هر کاری برای او آسان است. قوانین طبیعی و علل مادی، هرگز قدرت الله متعال را محدود نمی کند. طوریکه در آیه مبارکه خواندیم «هُوَ عَلِيُّ هَيِّنٌ» این کار بر من آسان و سهل است. قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ﴿١٠﴾ زکریا گفت: ای پروردگارم! علامتی برایم قرار ده، فرمود: گفت نشانه تو این است که سه شبانه روز قدرت تکلم (با مردم) نخواهی داشت، در حالیکه زبان تو سالم و تندرست است. (۱۰)

زکریا برای آنکه به وعده الله متعال مطمئن شود درخواست کرد و گفت: پروردگارا! نشانه ای میخواهم تا بدان حقیقت آنچه را که فرشتگان به من در مورد حمل همسر مژده داده اند بشناسم.

یعنی: نشانه ای که مرا بر تحقق خواسته ام و بشارت بر حامله دار شدن زنم به فرزندش یحیی، راهنمایی کند تا روان و دلم بدان آرام گیرد زیرا حمل گرفتن در این مرحله ای از عمر، مخصوصاً از زنی که عادت ماهانه وی به سبب کبر سن قطع شده، بسیار عجیب و شگفت آور است. فرمود: «قَالَ آيَتُكَ أَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَ لَيَالٍ سَوِيًّا» حق تعالی به وی وحی کرد: نشانه این است که تو در عین حالیکه صحیح و سالم هستی و هیچگونه مرضی در تونیست اما نمیتوانی مدت سه شبانه روز با مردم سخن بگویی، یعنی سه شبانه روز قدرت سخن گفتن با مردم را از دست می دهی.

ابن عباس (رض) گفته است: بدون هیچ مرض و علتی زبانش بند آمد. و ابن زید گفته است: زبانش بسته شد، طوریکه که نمیتوانست با مردم سخن بگوید؛ اما در همان حال تسبیحات میکرد و تورات را میخواند. در آن موقع هنوز انجیل نیامده بود؛ زیرا این امر قبل از تولد عیسی علیه السلام اتفاق افتاده بود،

به این صورت وقتی که می خواست با مردم سخن بگوید قادر به انجام این کار نبود. (تفسیر صفوای التفاسیر شیخ علی صابونی)

فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿١١﴾

پس زکریا در حالی که از محراب (عبادت) بر قومش بیرون آمد و با اشاره به آنها گفت صبح و شام (به شکرانه این نعمت) خدا را تسبیح گوئید. (۱۱)

«فَخَرَجَ عَلَى قَوْمِهِ مِنَ الْمِحْرَابِ»: پس زکریا از جای عبادت خود یعنی همانجایی که مژده تولد پسر به وی رسید بود، بر مردم که برای نماز انتظار او را می کشیدند ظاهر شد و به ایشان اشاره کرد که: «فَأَوْحَى إِلَيْهِمْ أَنْ سَبِّحُوا بُكْرَةً وَعَشِيًّا» که خدای متعال را صبح و شام از سرشکرگزاری و عبودیت تسبیح گویند. یعنی ایشان را به نماز خواندن صبح و عصر دستور داد. به قولی دیگر:

دستور داد تا به شکرانه این نعمت، صبح و شام «سبحان الله» بگویند. البته با اشاره با مردم سخن میگفت همانطوریکه خداوند متعال در (آیه ۴۱ سوره آل عمران) فرموده است: «قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِي آيَةً قَالَ آيَتُكَ إِلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ إِلَّا رَمْزًا وَ اذْكُرْ رَبَّكَ كَثِيرًا وَسَبِّحْ بِالْعَشِيِّ وَالْإِبْكَارِ» (زکریا) گفت: پروردگارا! برای من نشانه‌ای قرار ده (تا علم من به یقین و اطمینان تبدیل شود. خداوند) فرمود: نشانه‌ی تو آن است که تا سه روز با مردم سخن نگویی، مگر از طریق اشاره. (البته به هنگام ذکر خدا زبانت باز میشود. پس) پروردگار خود را (به شکرانه‌ی این نعمت) بسیار یاد کن و هنگام شب و صبح او را تسبیح گوی. خداوند متعال میتواند: زبان را هنگام تکلم با مردم ببندد و هنگام ذکر الله باز کند، میتواند از پدری پیر و مادری عقیم نیز طفلی به دنیا بیاورد.

خوانندگان محترم!

در آیات (۱۲ الی ۱۵) در باره قصه ای یحیی علیهم السلام مورد بحث قرار داده شده است.

يَا يَحْيَىٰ خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ وَآتِنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا ﴿١٢﴾

ای یحیی! کتاب (خدا) را با قوت بگیر، و ما فرمان نبوت (و عقل کافی) در کودکی به او دادیم. (۱۲)

«یا یحیی خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ»: مفسر تفسیر صفوای التفاسیر در باره این آیه مبارکه مینویسد: در کلام مقداری حذف شده که تقدیر معنوی آن چنین است: بعد از اینکه یحیی متولد و بزرگ شد و به سن بلوغ و تکلیف رسید، آنگاه الله به او گفت: ای یحیی! تورات را جدی بگیر و در مورد آن کوشا باش.

یعنی ای یحیی! با همت و عزم و باجد و جهد به تورات روی آور؛ از راه حفظ، فهم، عمل و دعوت به آنچه که در آن است. «وَ آتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا» در همان سن کودکی حکمت و فزونی عقل و خرد را به او عطا کردیم. «حکم» به معنای علم و فهم (لسان العرب) و قدرت قضاوت (قاموس القرآن). آمده است.

اما «حکم» در اینجا به معنای حکمت است، یعنی از کودکی به او فهم و دانش و بینش کتاب را دادیم. به قولی: مراد از حکم نبوت است که در دوران کودکی به او داده شد. نقل است که: یحیی علیه السلام در هفت سالگی به پیامبری برگزیده شد.

روایت شده است که اطفال به یحیی میگفتند: بیا با هم بازی کنیم، اما او به آنها میگفت: من برای بازی خلق نشده‌ام. و بنا به قولی در سن کودکی نبوت به او عطا شد. اما قول اول روشن تر است. طبری گفته است: قدرت فهم و درک کتاب خدا را در همان اوان کودکی و قبل از رسیدن به سن بلوغ به او عطا کردیم. (طبری ۱۶/۵۵).

مفسر تفسیر کابلی در ذیل: آیه مبارکه «وَ آتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا» مینویسد: (و دادیم او را حکم در حالت صباوت). یعنی تفسیر: حق تعالی در صباوت به او فهم و

دانش، علم و حکمت، فراست صادق، معرفت احکام کتاب و آداب عبودیت و خدمت عطا فرموده بود.

سید قطب در تفسیر «یا یحییٰ خذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ» (ای یحیی! کتاب (تورات) را با قوت و (قدرت هرچه تمام‌تر) بگیر). می‌نویسد: کتابی که باید آن را با قدرت هرچه بیشتر بگیرد و دریافت کند تورات است که کتاب بنی‌اسرائیل از زمان موسی به بعد برای بنی‌اسرائیل است، و انبیاء بنی‌اسرائیل آن را یاد میداده‌اند و بدان حکم و فیصله خویش را بعمل می‌آوردند. یحیی وارث پدرش زکریا گردید، و برای حمل بار سنگین رسالت و بر دست گرفتن امانت با قوت و قدرت و عزم و اراده فریاد زده شد، و از او خواسته شد که ضعف و سستی نشان ندهد و از تکالیف و وظائف و مشکلات چیزی که به ارث برده است ترس نداشته باشد و از آن عقب نشینی نکند.

وَحَنَانًا مِّنْ لَّدُنَّا وَزَكَاةً وَكَانَ تَقِيًّا ﴿۱۳﴾

و به او رحمت و محبت از ناحیه خود بخشیدیم، و پاکی (روح و عمل) و او پرهیزگار بود. (۱۳)

و نیز الله متعال از جانب خود به یحیی رحمت و محبت و پاکی از گناهان را بخشیده بود و این کارها را از روی مهر و رحمت فراوانی که نسبت به والدینش داشتیم، انجام دادیم.

«حَنَانًا»: رحمت، عاطفه و محبت است. حنانا: حنان: عاطفه و محبت، مهربانی «حنانک یا رب» یعنی مهربانی تو را میخواهیم ای رب.

عبدالرؤف مخلص هروی، در «تفسیر انوار القرآن» می‌نویسد: یعنی به او از نزد خویش رحمتی دادیم که در قلب وی پابرجا بود و با آن بر مردم - از جمله بر پدر و مادر و نزدیکانش - شفقت و عطوفت می‌ورزید و مردم را از کفر و معاصی نجات می‌داد.

«و به او زکات دادیم» مراد از زکات در اینجا: طهارت نفس و پاکی از گناه و داشتن برکت است، یعنی او را برای مردم مبارک گردانیدیم که به سوی خیر هدایت شان میکرد

«وَكَانَ تَقِيًّا»: و بنده‌ای صالح و پرهیزگار و از خدا ترس بود. و هرگز قصد نافرمانی و معصیت را نکرد. ابن عباس (رض) گفته است: یعنی پاک بود و مرتکب گناه نشد.

مفسران در ذیل جمله «وَكَانَ تَقِيًّا» (و او پرهیزگار بود.) مینویسند: او با الله ارتباط و پیوند داشت. از او میترسید. او را در نظر داشت و مراقب اوضاع و احوال خود می دید. احساس می کرد که الله متعال در پیدا و ناپیدا و درون و بیرون او را می پاید و زیر نظر می دارد.

وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٤﴾

او نسبت به پدر و مادرش نیکوکار بود و جبار (و متکبر) و نافرمان نبود. (۱۴) مقام و منصب نباید انسان را از یاد والدین غافل سازد، ترک نیکی به والدین، نشانه‌ی عصیان و سرکشی است. حتی، پیامبر هم باید نسبت به والدین نیکی کند. حضرت یحیی علیه السلام در جنب سایر صفات ممیزه ای که داشت، در برابر پروردگارش پرهیزگار بود، «تَقِيًّا» نسبت به والدین نیکوکار بود، «بَرًّا» و در برابر مردم، سرکش و عصیانگر نبود.

واقعیت اینست که: نیکی به پدر و مادر، نشانی تقوای الهی است. بخصوص آن مورد ستایش است که در آن هیچگونه نافرمانی و سلطه جویی وجود نداشته باشد.

حضرت یحیی علیه و السلام با نیکی به پدر و مادر شخصیت دلسوزی بود و از او امرشان فرمان بردار بود؛ او در مقابل مادر و پدر نرم دل و مهربان (و

زورگویی نافرمان نبود) او نه بر خلق گردنکش بود و نه خالق را نافرمان بلکه با مردم متواضع و در برابر پروردگارش متکبر و عاصی نبود.

وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾

و سلام بر او روزی که زاده شد و روزی که می میرد و روزی که زنده برانگیخته می شود. (۱۵)

ابن عطیه فرموده: در اوقاتی بر او درود فرستاده است که انسان در اوج ضعف و ناتوانی قرار دارد و بیش از هر زمان به رحم و توجه الله متعال نیازمند است. (قرطبی ۸۸/۱۱)

مفسر «تفسیر انوار القرآن» در تفسیر آیه مبارکه مینویسد: «و سلام بر او» یعنی: آمانی از جانب الله بر یحیی باد. به قولی معنی این است؛ خداوند متعال بر او سلام گفت در: «روزی که متولد شد» یعنی: او در روز تولدش از اینکه شیطان به وی گزند رسانده و او را لمس کند، در امان و سلامتی بود «و روزی که می میرد» از فتنه قبر و وحشت برزخ در امان است «و روزی که زنده برانگیخته میشود» نیز از خوف و ترس عرصات محشر در امان است. به قولی: وحشتناکترین حالاتی که انسان در آن قرار می گیرد، همین سه حالت است:

۱- روزی که متولد میشود؛ زیرا در آن روز از جایگاهی که در آن قرار و آرام داشته است، بیرون می آید.

۲- روزی که می میرد؛ زیرا او در آن روز کسانی را می بیند که قبلا آنان را نمی شناخته و با احکام و قضایایی روبرو می شود که پیشتر با آنها آشنایی نداشته است.

۳- روزی که برانگیخته میشود؛ زیرا باخوف و ترس روز قیامت روبرو میشود. پس یحیی علیه السلام در این سه حالت در امان است: از آسیب شیطان در روز ولادت، از عذاب قبر در وقت مردن و از هول و عذاب در روز قیامت.

قصه یحیی علیه السلام:

نام یحیی علیه السلام در چهار آیه از سوره‌های آل عمران، انعام، مریم و انبیاء آمده است. خداوند او را بسیار تمجید و تعریف کرده و او را بر تقوی، صلاح و استقامت توصیف نموده است. خداوند متعال در عمر سی سالگی نبوت را به او ارزانی کرد: و در یک روایت که قبلاً ذکر گردید در هفت سالگی به درجه نبوت رسید.

«وَأَتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا ۱۲»: [مریم: ۱۲]. (و ما در کودکی بدو بینش دادیم.) و او را سید و پرهیزکار و به دور از ارتکاب منکرات و شهوات نامشروع قرارداد. (وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِّنَ الْأَصْلَحِينَ ۳۹) [آل عمران: ۳۹]. (و پیشوا و برکنار از هوس های سرکش و پیغمبری از صالحان خواهد بود.).

ولادت حضرت یحیی علیه السلام:

یحیی سه ماه قبل از تولد حضرت عیسی مسیح بن مریم به دنیا آمد، یحیی هم عصر مسیح بود و مدت زمان طولانی باوی زیست و در مراحل مختلف دعوت رفیق او بود. یحیی بر تقوا و صلاح و طهارت و پاکی و دور از نعمت و اشراف نشأت پیدا کرد. او در زمان جوانی به صحرا و بیابانهای خشک و بی آب میرفت و از ملخ قوت و تغذیه میکرد و به روزی ساده‌ی که خداوند به او میداد قناعت می ورزید. یحیی بسیار به عبادت و خشوع و گریه می افتاد. امام مجاهد روایت میکند که طعام و روزی حضرت یحیی علیه اسلام گیاه بود و از ترس خدا چنان به گریه می افتاد اگر تکه (دستمالی) روی چشمانش میبود آنرا پاره میکرد. ابن عساکر روایت می کند: روزی پدر و مادرش در طلب و تعقیب او از شهر خارج شدند او را نزد دریاچه‌ای اردن یافتند به وقت عبادت و ترس از خدا آن چنان شدید گریه می کرد که پدر و مادر را به گریه انداخت.

خداوند در همان اوان جوانی به او حکمت ارزانی داشته بود به سوی اصول و احکام شریعت روی آورد تا اینکه عالمی متبحر شد و در امور دینی مرجع فتوا واقع شده بود. بعد قبل از اینکه به سن سی سالگی برسد به نبوت و پیغمبری برگزیده شده و خداوند آیهی «يَيْحَيٰى خُذِ لِكِتٰبٍ بِقُوَّةٍ» (ای یحیی! کتاب را به قوت بگیر.) را بر او فرستاد.

از حیثه روایت شده که، عیسی پسر مریم و یحیی پسر زکریا پسر خاله‌ی یکدیگر بوده‌اند. عیسی لباسی پشمی میپوشید. اما یحیی لباس وبری (پارچه‌ای دوخته شده از پشم شتر) می پوشید. هیچکدام صاحب درهم و دینار، و عبد(غلام) و جاریه(کنیز) نبودند و محلی برای اقامت گزیدن در آن نداشتند، شب در هر جا برآها فرود می آمد در آنجا می ماندند. چون خواستند از یکدیگر جدا شوند، یحیی خطاب به عیسی فرمود: مرا نصیحت کن، گفت: هرگز خشمگین مشو، گفت: نمی توانم که خشمگین نشوم. گفت: پس مالی ذخیره مکن، گفت: شاید بتوانم این را عملی کنم. (البدایه والنهایه جلد ۲ ص ۵۲). یحیی زاهدانه زندگی بسر میبرد و بیشتر اوقات از مردم عزلت می کرد. با حیوانات صحرائی انس و الفت میگرفت و از برگ درختان تغذیه میکرد. بر آب رودخانه‌ها وجویبارها می آمد. گاهی اوقات از گوشت ملخ استفاده میکرد و میفرمود: چه کسی از تو متنعم تر است ای یحیی؟!

دعوت یحیی علیه السلام:

حضرت یحیی قوم بنی اسرائیل را به سوی الله واحد دعوت می کرد و آن‌ها را به نزدیکی ملکوت آسمان‌ها مژده می داد، دعوتش با حکمت و موعظه حسنه همراه بود. امام احمد از رسول الله صلی الله علیه وسلم نقل می کند که فرمود: «خداوند یحیی پسر زکریا را به پنج چیز امر فرمود تا خود به آنها عمل کند و

به بنی اسرائیل اعلام نماید به آنها عمل کنند، نزدیک بود در مورد عمل به آنها از خود سستی نشان دهد. عیسی خطاب به او فرمود: شما مأمور به پنج چیز شده‌ای که هم خود بدان عمل کنی و هم بنی اسرائیل را به سوی آن فرا بخوانی یا به انجام آنها برخیز یا من اقدام به انجام آنها مینمایم. گفت: ای برادر میترسم اگر در انجام آن بر من پیش بگیری مورد عذاب واقع شوم یا در زمین فرو روم. بعد بنی اسرائیلیان را در مسجد بیت المقدس جمع کرد تا مسجد مملو از جماعت گردید. آنگاه در جای بلندی قرار گرفت و حمد و ثنای خدا را بر زبان آورد و گفت: خداوند مرا به پنج چیز امر کرده که هم خود بدان عمل نمایم و هم شما را فرا خوانم که به آنها عمل نمایید.

۱- خداوند را عبادت کنید و برای او شریک و هم‌تا قرار ندهید. مثلاً اگر یکی از شما بنده‌ای از مال خالص خویش خریداری کند، بعد آن عبد غله‌ی خود را به کس دیگری بدهد، آیا هیچ کسی از شما دوست دارد که بنده‌اش چنین باشد؟! خداوند شما را آفریده و روزی داده است. او را عبادت کنید و برایش شریک قرار ندهید.

۲- شما را به ادای نماز فرا میخوانم. خداوند رویش به سوی بنده است. مادام که به وقت نماز به این سو آن سو التفات نکند پس وقتی که نماز خواندید به اطراف نظر نکنید.

۳- شما را به روزه گرفتن امر میکنم زیرا نمونه‌ی روزه‌دار همچو کسی است که مُشکی در پارچه‌ای همراه دارد و همگان بوی آن را می‌یابند. بوی دهان روزه‌دار نزد خداوند از مُشک بهتر است.

۴- شما را به دادن صدقه فرا میخوانم نمونه‌ی مزد صدقه‌دهنده چون کسی است که دشمن او را اسیر کرده و دست خود را به دور گردن او حلقه زده و

او را آورده‌اند که گردش بزنند بعد می‌گویید: آیا رضایت می‌دهید بجای نفس خویش به شما فدیة بدهم خلاصه به یکی یک آنها فدیة میدهد تا از خویش درگذرند و خود را رها می‌کند.

۵- خداوند عز و جل را به یاد داشته باشید. نمونه‌ی کسی که به یاد خدا باشد چون کسی است که دشمن در طلب و تعقیب او است او قلعه‌ای می‌یابد و بدان پناه می‌برد و بهترین پناهگاه از دست و سوسه‌ی شیطان ذکر خدا است. (رواه الإمام احمد).

معنای تعمید نزد اهل کتاب:

یحیی نزد علمای نصاری (یوحنا) نام دارد و ملقب به معمدان است. زیرا مسئولیت غسل تعمید معروف میان نصاری را به عهده داشت. تعمید عبارت از غسل دادن به آب به قصد توبه از خطایا است، یحیی در منطقه اردن ظهور کرد و مردم را به توبه فرا میخواند. مردم بیت المقدس و دهات نزدیک اردن به سوی او آمدند آنها را در رودخانه غسل می‌داد و از نزدیک شدن ظهور ملکوت آسمان‌ها بیم می‌داد. حضرت یحیی، عیسی مسیح را در رودخانه‌ی اردن غسل تعمید داد و برای او دعای برکت نمود. و این امر در حالی رخ داد که عیسی سی سال عمر داشت یهودیان از او پرسیدند: آیا او عیسی مسیح است؟ گفت: نه. گفتند: آیا او پیغمبر است؟ گفت: نه. گفتند: اگر او مسیح و پیغمبر نیست چرا او را تعمید دادی؟ گفت: من صدای بلندی هستم که از صحرا برآمده‌ام راه (حرکت به سوی) پروردگار را آماده و هموار کنید و آن را بصورت مستقیم در پیش بگیرید. (کتاب العقیده الاسلامیه ص ۲۱۶).

خوانندگان محترم: غسل تعمید یا بپتسیم (Baptism) یک آیین تطهیری دینی برای کسب بخشش از گناهان و زندگی دوباره است که در مذاهب گوناگون مانند مسیحیت و آیین سیک ها رواج دارد که ریشه آن آیین یهودی

است. غسل تعمید به دین مقدس اسلام هیچ ربطی ندارد اینکه همه ادیان بعد از اسلام منسوخ گردیده لذا همه اعمال ادیان دیگر نزد دین مقدس اسلام منسوخ و مردود شمرده میشود این چنین اعمال و افعال بعد از آمدن دین مقدس اسلام نزد الله متعال قابل قبول نمیشد بناءً همه مسلمانان باید از چنین اعمال جداً خود داری نمایند.

داستان قتل یحیی علیه السلام:

تاریخ نویسان در بیان سبب کشته شدن حضرت یحیی پسر حضرت زکریا، اسباب فراوان ذکر کرده‌اند. مشهورترین این اسباب سببی است که ابن کثیر روایت کرده و شیخ نجار در کتابش قصص الأنبياء آن را چنین آورده است: «حاکم فلسطین (هیردوس) مردی شریر و فاسق بود برادر زاده‌ای به نام «هیرودیا» داشت که سرآمد جمال و زیبارویی بود. هیرودس قصد نمود با او ازدواج کند دختر و مادرش نیز با این ازدواج موافق و متمایل بودند چون یحیی اطلاع پیدا کرد با قصد آنان به مخالفت برخاست، چون این نوع ازدواج در شریعت اهل کتاب حرام بود چنانکه در شریعت اسلام نیز حرام است.

مادر دختر علیه یحیی کینه به دل گرفت و حيله‌ای براه انداخت که او را به کشتن دهد. هیرودیای دخترش را به شدت آرایش و زینت داد و لباس‌های فاخرانه به تن او کرد بعد او را به قصر هیرودس آورد. دختر شروع به رقص کرد و احساس و مشاعر او را از او ربود. گفت: هر چه می‌خواهی از من طلب کن! دختر (چنانکه مادرش به او یاد داده بود) گفت: سر یحیی پسر زکریا را روی این طبق می‌خواهم خواسته‌ی او را لیبک گفت و دستور داد سر او را بیاورند. یحیی را در حالیکه مشغول خواندن نماز بود، کشتند و سر او را چون سر گوسفند از تن جدا کردند سپس سر خون‌آلود او را روی طبق نهاده و نزد او آوردند. (قصص الأنبياء ص ۳۶۹).

این داستان نشان می‌دهد که حکام و سران بنی اسرائیل تا چه حد ستمگر و خون آشام بوده‌اند. تا آنجا که به خود جرأت می‌دادند پیغمبران خدا را به قتل برسانند و در راستای نیل به شهوات افسار گسیخته‌ی خویش خون بی‌گناهان را بر زمین بریزند و خون و حرمت مردم را به بازی بگیرند و شریعت آسمانی را از قداست بیندازند. این امر اصلاً جای تعجب نیست، چون بنی اسرائیل بود که سنت کشتن انبیاء را به میان انسان‌ها آوردند و این عمل جنایتکارانه به شعار و رمز طغیان آنها مبدل گشت، آنها زکریا و یحیی را به قتل رساندند و علیه عیسی توطئه‌چینی کردند و کسان بسیار دیگر از انبیاء که به ناحق خونشان بر زمین ریخته شد و قربانی توطئه‌ها یهودیان شدند.

بعضی از مؤرخین می‌گویند: زکریا نیز بعد از کشته شدن پسرش یحیی بوسیله‌ی ارّه دو نیمه گردید و کشته شد.

سعید پسر مسیب روایت میکند چون بختنصر وارد شام شد خون یحیی در غلیان و خروش بود. پرسید: چرا چنین است خبر چگونگی کشته شدن وی را به او دادند، دستور داد هفتاد هزار نفر در مقابل خون وی کشتند تا اینکه سرانجام از غلیان باز ایستاد. و سرنوشت یحیی با این وضعیت رقت بار در اینجا به پایان رسید.

حافظ ابن عساکر از زید پسر واقد روایت میکند: «هنگامی که می‌خواستند مسجد دمشق را بسازند، سر حضرت یحیی را مشاهده کردم که از میان یکی از ارکان قبله‌ای که در طرف محراب است، بیرون آمد موها و پوستش به حال خود بدون تغییری باقی مانده بود، و در روایتی آمده است: گویا همین ساعت فوت کرده است».

گویم: این سخن غریب و عجیب نیست چون در حدیث شریف آمده است که رسول الله صلی اله علیه وسلم فرموده: «إِنَّ اللَّهَ حَرَّمَ عَلَى الْأَرْضِ أَنْ تَأْكُلَ

أَجْسَادَ الْأَنْبِيَاءِ» (روایت از ابوداود). «خداوند خوردن و متلاشی کردن جسد پیغمبران را بر این زمین حرام کرده است».

شاگردان یحیی پس از کشته شدن وی، جسدش را برداشتند و دفن کردند. بعد به نزد عیسی آمدند و خبر کشته شدن یحیی را به او دادند آنگاه او بسیار محزون و اندوهناک گردید. بعد دعوت خود را آشکار نمود و موعظه کنان به میان مردم رفت. کسان بسیاری از وی تبعیت نمودند تا اینکه یهودیان جهت کشتن وی، در پی توطئه چینی و نقشه کشی برآمدند. ولی خداوند او را به سوی آسمان بالا برد و او را از شر و کید آنها نجات داد. چنانکه قبلاً توضیح داده شد. (برای مزید معلومات مراجعه شود کتاب: پیغمبری و پیغمبران در قرآن کریم، نوشته مرحوم شیخ علی صابونی)

خصوصیات یحیی علیهم السلام در قرآن:

خصوصیات حضرت یحیی علیه السلام را در قرآن عظیم الشان در نقاط ذیل چنین جمعبندی و خلاصه نمود است.

- ۱- جدی بودن و پایداری و شکیبایی در مسیر نبوت و تبلیغ فرمان حق،
- ۲- رسیدن به پیامبری در سن کودکی
- ۳- با محبت، مهربان و دلسوز بودن نسبت به بندگان الله، آن سان که پیامبر خاتم «رؤف و رحیم» بود.
- ۴- برای ملت، با برکت، سودمند و با عطف و سرایا نور و رحمت بود. [حجر/۸۸].
- ۵- باتقوا، پاکدامن، پرهیزگار، خداترس، دیندار، زاهد، صالح، مطیع فرمان کردگار و حق طلب بود.
- ۶- نسبت به پدر و مادرش نیکوکار و مهربان بود و در نظرش هیچ عبادتی پس از ارج نهادن برای ذات پروردگار مهمتر و بزرگتر از احترام آنان نبود. [اسراء/۲۳].

۷- خودخواه و گردن فراز و دغل، و دغلکار، منحرف، ناصاف، و کذاب نبود؛ بلکه بسیار نرمخو و فروتن بود، آن طور که پیامبر خاتم، آراسته به این صفات است. [آل عمران/۱۵۹]، [حجر/۸۸].

۸- از فرمان پروردگار و پدر و مادرش سرپیچی نمی‌کرد.

۹- سلام و درود بر او باد از روز ولادت تا روز قیامت! «و اسمہ یحیی» یعنی نامش پایدار و جاویدان است. (تفسیر فرقان)

خوانندگان محترم!

در آیات (۱۶ الی ۳۳) در باره قصه‌ی مریم، ولادت، نبوت و سخن گفتن عیسی در گهواره بحث بعمل آورده است.

وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ إِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا ﴿١٦﴾

و یادآور شو در کتاب (آسمانی قرآن) مریم را، وقتی که در ناحیه شرقی (بیت المقدس) از خانواده‌اش جدا شد. (۱۶)

دومین قصه این سوره، بعد از قصه تولد حضرت یحیی علیه السلام که در این سوره با زیبایی خاصی بیان گردیده است، قصه و داستان مریم و بخصوص به دنیا آمدن نوزاد از یک خانم باکره و پاکدامن که هنوز شوهر نگرفته است، می باشد.

البته این قصه به مراتب، عجیب تر است از تولد نوزاد از زنی عقیم و از یک شوهر پیر سالخورده.

در آیه متذکره میفرماید: «وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ» ای پیامبر! و در قرآن عظیم الشأن قصه ای مریم را یاد کن؛ «إِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا شَرْقِيًّا» روزی که از خانواده اش در قسمت شرقی بیت المقدس برای اشتغال به عبادت خدا، کنار گرفت و عزلت و گوشه گیری کرد.

«اتَّخَذَتْ»: از بند مشتق است که معنی اصلی آن؛ دور انداختن و کنار زدن، انتباز به معنی علی حده از اجتماع و دور رفتن است.

«مَكَانًا شَرْقِيًّا»: یعنی در داخل خانه به گوشه سوی مشرق رفت. این که در آن گوشه به چه هدف رفته بود؟ چندین احتمال و اقوالی وجود دارد. بعضی گفته اند که به خاطر غسل کردن به آن طرف رفته بود، بعضی گفته اند که طبق معمول برای عبادت خدا به گوشه جانب شرق محراب رفته بود، امام قرطبی این احتمال دوم را بهتر و احسن دانسته است.

ابن عباس (رض) میگوید: به همین سبب نصاری جهت مشرق را قبله خویش گرفتند زیرا عیسی علیه السلام در این جهت از بیت المقدس متولد شد. به قولی: مریم، به این خاطر از مردم کناره گرفت تا خدای سبحان را در خلوت و فراغت عبادت کند.

فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ﴿١٧﴾

و در برابر آنان پرده ای بر خود گرفت، پس روح خود (جبرئیل) را به سوی او فرستادیم و او در شکل انسانی بیعیب و نقص بر مریم ظاهر شد. (۱۷)

«فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا» مریم پرده ای برافراشت تا وی را از دیدگان کسانش و از دید مردم در حجاب قرار دهد، «فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا» پس به سوی او روح خود را فرستادیم «رُوحَنَا»: روح متعلق به خود. هدف از روح، جبرئیل علیه السلام است (شعراء آیه ۱۹۳). حق تعالی او را روح نامید زیرا دین به وسیله وحیی که او حامل آن است زنده می شود.

«فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا»: جبرئیل را به سویی فرستاد و او در چهره انسانی کامل اندام و خوش ترکیب نزد مریم نمایان شد، طوری که از اوصاف بنی آدم هیچ چیزی کم نداشت پس مریم طوری فکر کرد که او نسبت به وی قصد بدی دارد.

ابن عباس (رض) گفته است: جبرئیل به صورت جوانی سفید روی با موهای مجعد و راست قامت در مقابل مریم ظاهر شد. (زاد المسیر ۲۱۷/۵).
مفسران می افزایند: از این رو جبرئیل علیه السلام به صورت انسان درآمد تا مریم با او مونس شود و از او متنفر و بیمناک نگردد و اگر به صورت فرشته نمایان می شد، از او متنفر شده و قدرت شنیدن سخنان او را نمی داشت، و اینکه از این سیمای زیبا و بسیار نیکوی جبرئیل به خدا پناه جست، نشان میدهد که پاکدامن و پارسا بوده است. (البحر ۱۸۰/۶).

قَالَتْ إِنِّي أَعُوذُ بِالرَّحْمَنِ مِنْكَ إِنْ كُنْتَ تَقِيًّا ﴿١٨﴾

(مریم لرزان و هراسان) گفت: من از (سوء قصد) تو، به الله مهربان پناه می برم. اگر پرهیزگار هستی (بترس که من به خدا پناه برده و او کس بیکسان است). [از من فاصله بگیر. (۱۸)]

دیده میشود که چگونه، انسانهای پاکدامن با احساس احتمال گناه به خود می لرزند و به الله پناه می برند، چون مریم جبرئیل را دید گفت: اگر خدا ترس و پرهیزگار هستی، من از تو به خدای رحمان پناه میبرم که به من بدی یا آزاری برسانی. بهترین پناهگاه، رحمت الهی است.

«إِنْ كُنْتَ تَقِيًّا»: اگر پرهیزگار هستی. با توجه بدین معنی، جزای شرط محذوف و از سیاق پیدا است. تو پرهیزگار نیستی. چرا که بدون اجازه به حجره عبادتگاه او درآمده است. در این صورت، حرف (إِنْ) حرف نفی و به معنی (ما) است. («ترجمه معانی قرآن» تألیف: دکتر مصطفی خرمدل).

قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ رَبِّكَ لِأَهَبَ لَكَ غُلَامًا زَكِيًّا ﴿١٩﴾

جبرئیل گفت: جز این نیست که من فرستاده پروردگار توام تا به تو پسری پاکیزه از هر گناه) ببخشم. (۱۹)

جبرئیل به وی گفت: من فرستاده‌ای از سوی الله تعالی هستم. جبرئیل میخواست بیم و هراس حاصل شده را که مریم احساس آنرا داشت، از بین ببرد، پس گفت: (مترس که من یکی از فرشتگان الهی هستم و) پروردگارت مرا فرستاده است تا (سبب شوم و) به تو پسر پاکیزه‌ای از لغزش‌ها و پاکیزه از گناه (از نظر خلق و خوی و جسم و جان) ببخشم.

«رُكِيًّا»: پاکیزه از گناهان از لحاظ ظاهری و معنوی. بزرگ شونده بر خیر و صلاح.

قَالَتْ أَنَّى يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشْرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا ﴿٢٠﴾

مریم گفت: چگونه پسری خواهم داشت حال آنکه بشری به من دست نزده و بدکار (هم) نبوده‌ام؟! (۲۰)

مریم به حضرت جبرئیل علیهم السلام گفت: چگونه پسری به دنیا خواهم آورد حال آنکه «وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشْرٌ وَلَمْ أَكُ بَغِيًّا»: درحالیکه شوهر ندارم و هیچ انسانی با نکاح حلال به من نزدیکی نکرده است و به من دست نزده است و همچنان مرتکب فعل حرامی هم نشده‌ام و جز این نیست که فرزند از یکجا شدن مرد و زن به دنیا می‌آید؟

«بَغِيًّا»: زناکار. این کلمه وصف غالبی است برای زنان، مثل عاقر و حائض.

قَالَ كَذَلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ وَلِنَجْعَلَهُ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِنَّا وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾

جبرئیل گفت: فرمان حق همین است که پروردگارت فرموده است، این کار بر من سهل و آسان است، ما می‌خواهیم او را معجزه‌ای برای مردم قرار دهیم و رحمتی از سوی ما باشد، و قضای الهی بر این کار رفته است. (۲۱)

جبرئیل به مریم گفت: موضوع همین است که شما آنرا بیان داشتید؛ واقعاً! هیچ انسانی به تو نزدیکی نکرده است و فعل حرامی هم انجام نداده‌ای، زیرا حق تعالی تو را از این فعل بد مصون داشته است. «وَلِنَجْعَلَهُ آيَةً لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً

مِنَّا» ولی بدان که به وجود آوردن پسری بدون پدر بر خدای سبحان سهل و آسان است، زیرا قدرتش نافذ می باشد؛ تا این پسر نشانه‌ای بر قدرت وی و رحمتی از سوی وی بر مادرش و بر امتش باشد.

واقعاً وجود عیسی علیه السلام رحمت است. کسی که وجودش ایمان به خدا را در انسان‌ها زنده کند و کارش ارشاد و هدایت مردم باشد، بصورت قاطع رحمت است.

«وَكَانَ أَمْرًا مَّقْضِيًّا»: قطعاً الله متعال این امر را نوشته و مقدر ساخته است، و خاتمه پذیرفته است، هیچکس نمیتواند مانع کار الله متعال شود، دیگر کار انجام یافته است (و جایی برای بحث و گفتگو باقی نمانده است).

پس نه حکمش را بر گرداننده‌ای است و نه قضا و فیصله‌اش را بازدارنده‌ای. یعنی: تو ای مریم! ناگزیری که به این انتخاب الهی برای خویش و بر آنچه که به دنبال آن از افترای مفتریان و آزار آزاردهندگان پیش خواهد آمد، صبر کنی.

فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَدَتْ بِهِ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٢﴾

پس مریم (از دمیدن فرشته) به او (عیسی) باردار شد و به سبب آن حمل دور از مردم کناره شد. (۲۲)

در تفسیر «تفسیر انوار القرآن» مینویسد: یعنی: جبرئیل علیه السلام در چاک پیراهن مریم، دمید و اثر دمیدنش به شکم مریم، رسید آنگاه او به عیسی علیه السلام باردار شد.

مفسر دکتر عایض بن عبدالله القرنی در تفسیر المیسر می نویسد: بعد از آنکه جبرئیل در چاک گریبان مریم دمید و دم وی به رحمش رسید، مریم حامله شد و به جایی دور از چشم مردم رفت.

مفسران در این بابت می افزایند: جبرئیل در آستین بالاپوش مریم دمید و نفخ وارد بدن مریم شده و سبب حامله دار شدن مریم گشت. معنی آیه چنین است:

مریم پاکدامن چنین حامله دار شد و در همان حال که جنین را در شکم داشت از بیم این که مورد طعنه و عیبجویی باردار شدن قرار نگیرد گوشه‌ی عزلت و دوری از خانواده را برگزید. (تفسیر صفوأة التفاسیر، شیخ صابونی).

در برخی از اوقات حالات طوری پیش می‌آید که: انسان‌های پاک باید به خاطر دور ماندن از تهمت مردم، از مردم و مجتمع مردمی باید فاصله بگیرند. به همین دلیل بعد از اینکه مریم (از دمیدن فرشته) حمل گرفت، به سبب آن حمل از مردم کناره شد.

فَأَجَاءَهَا الْمَخَاضُ إِلَى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يَا لَيْتَنِي مِتُّ قَبْلَ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا
مَنْسِيًّا ﴿٢٣﴾

آنگاه درد زاییدن، او را به ناچار به جانب درخت خرما کشانید؛ [در آن حال] گفت: ای کاش پیش از این مرده بودم و یکباره از یادها فراموش شده بودم. (۲۳) یعنی بعد از اینکه شدت درد زایمان در او شدت یافت، او مجبور شد تا به تنه‌ی درخت خشکیده خرما پناه ببرد تا در موقع تولد نوزاد به آن تکیه دهد. «قَالَتْ يَا لَيْتَنِي مِتُّ قَبْلَ هَذَا وَكُنْتُ نَسِيًّا مَنْسِيًّا» و او از بیم اتهام مردم گفت: ای کاش پیش از امروز مرده بودم و اصلاً زنده به دنیا نیامده بودم، کاش شناخته شده نبوده و به یاد آورده نمیشدم و کسی نمی‌دانست که من کیستم. ای کاش! شخص ناقابل و ناشناخته‌ای بودم. (این نظر قتاده است و ابن عباس (رض) گفته است: كُنْتُ نَسِيًّا مَنْسِيًّا یعنی ای کاش! خلق نمی‌شدم و چیزی نبودم.) کاش: «نَسِيًّا: چیز ناقابل فراموش شده‌ای» می‌بودم و از خاطره‌ها محوه می‌شدم «نَسِيًّا»: پوشاکی است که برای جلوگیری از پخش شدن خون حیض مورد استفاده قرار می‌گیرد، و بعد از آن به دور انداخته میشود و به فراموشی سپرده میشود.

ابن کثیر گفته است: مریم می دانست که به سبب تولد این نوزاد از او بازخواست و امتحان و آزمایش به عمل می آید، از این رو آرزوی مرگ کرد؛ چون می دانست مردم سخنان او را تصدیق نمی کنند و بعد از این که مدت ها پارسا و عابد بوده است، اینک او را پست و زناکار می دانند، از این رو چنان گفت. (مختصر ابن کثیر ۴۴۸/۲).

یاد و شوق مرگ:

در حدیثی از حضرت ابو هریره روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده است: ای مردم! مرگ را یاد کنید و به یاد داشته باشید که لذت های دنیوی را ختم میکند. (جامع الترمذی، سنن ابن ماجه، معارف الحدیث). همچنان در حدیثی دیگری از عبد الله بن عمر روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده است که تحفه مؤمن مرگ است (شعب الایمان للبيهقي، معرف الحدیث).

آرزوی مرگ و ممانعت از طلب آن:

از حضرت انس رضی الله تعالی عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده است: کسی از شما بخاطر تکلیف و غم تقاضای مرگ را نکند و نه دعا نماید و اگر مجبور شدید این گونه بگوئید: «اللهم احیننی ما کانت الحیوة خیراً و تو فنی اذا کانت او فاه خیراً لی» (ای پروردگار اگر حیات طیبه نصیب من باشد من را زنده دار و اگر مرگ برایم بهتر باشد از دنیا خلاصم کن) (صحیح بخاری، مسلم، حصن حصین، معارف الحدیث).

فَنَادَاهَا مِنْ تَحْتِهَا أَلَّا تَحْزَنِي قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾

پس (فرشته) از جانب پائین او ندا داد که اندوهگین مشو، چون پروردگارت زیر [پای] تو چشمه آبی پدید را جاری ساخته است. (۲۴)

«فَنَادَاهَا مِنْ تَحْتِهَا أَلَّا تَحْزَنِي»: واقعاً هم الهامات غیبی، راه گشای انسان در وقت اضطرابات است. فرشته از زیر تنه‌ی نخل او را صدا زد. یعنی: چون جبرئیل علیه السلام این سخن مریم، را شنید، و (جبرئیل) که از زیر آن تل یا در زیر آن درخت خرما بود، وی را صدا زد (و گفت که از تنهائی و نبودن خوردنی و نوشیدنی، و از این که مردم چه خواهند گفت) غمگین و تشویش مه داشته باش. پروردگارت پائین (تر از) تو چشمه‌ای پدید آورده است (و روانش کرده است).

«أَلَّا تَحْزَنِي»: اندوهگین مشو، واقعاً هم برای یک زن پاکدامن، غمی به اندازه‌ی غم تهمت بی‌عفتی نیست که به آن متهم شود.

برخی از مفسران در تفاسیر خویش مینویسند: «نَادَاهَا»: او را صدا زد. فاعل جبرئیل است، اما سیاق آیات نشان میدهد که منادی، عیسی علیه السلام بوده است که از درون شکم، مادر خود را ندا داده است. تا مادر سخن او را بشنود و باور کند و بعد با خاطری آسوده به مردم بگوید که پاکدامنی مرا از نوزاد در گهواره پیرسید. «تَحْتِكَ»: زیرین و پائین تو.

«سَرِيًّا»: چشمه. رودخانه کوچک. پیدایش این آب، نخستین نشانه دالّ بر پاکی و کرامت مریم بود. از ماده (سَرِي، يَسْرِي). انسان والامقام که مراد عیسی است. یا از ماده (سَرَا، يَسْرُو).

«قَدْ جَعَلَ رَبُّكَ تَحْتِكَ سَرِيًّا»: خداوند پائین‌تر از مکان تو چشمه‌ای یا رودخانه‌ای پدیدار کرده است. خداوند از تو بزرگواری را به وجود می‌آورد. «ترجمه معانی قرآن».

«قَدْ جَعَلَ رَبُّكَ تَحْتِكَ سَرِيًّا»: خدایت جویباری کوچک را در پیش پایت جاری کرده است. ابن عباس (رض) گفته است: جبرئیل پا به زمین زد و چشمه‌ی آبی زلال و صفای جوشید و جویباری جاری گشت.

سری: جوی آب کوچکی است که خدای متعال برای دفع تشنگی مریم برایش جاری کرد تا از آن بیاشامد. پیدایش این آب، اولین نشانه دال بر پاکی و کرامت مریم بود. از ماده (سری، یسری). انسان والامقام که هدف از آن عیسی است، زیرا به مردان بزرگ و باعظمت، سری میگویند.

سید قطب مفسر تفسیر فی ظلال قرآن در تفسیر خویش می نویسد: (عیسی) از پائین او، وی را صدا زد (و گفت که از تنهایی و نبودن خوردنی و نوشیدنی، و از این که مردم چه خواهند گفت) غمگین باش. پروردگارت پائین (تر از) تو چشمه‌ای پدید آورده است (و روانش کرده است). تنه خرما را بجنبان و بتکان، تاخرمای نوس دست چینی بر تو فروافتد. پس (از این خرمای شیرین) بخور و (از آن آب گوارا) بیاشام و (به این فرزند دلبد و معجزه خداوند) چشم را روشن دار، و هرگاه کسی را دیدی (و در این زمینه از تو توضیح خواست با اشاره بدو بفهمان و) بگو: که من برای خدای مهربان روزه (سکوت و خود داری از گفتار) نذر کرده‌ام، و به همین دلیل امروز با انسانی سخن نمی گویم. خدا را! کودکی که هم اینک متولد گردیده است از زیر او، وی را فریاد میدارد، و دل او را اطمینان می بخشد، و او را با پروردگارش اتصال و ارتباط میدهد، و وی را به خوردنی و نوشیدنی خود رهنمود می سازد، و حجّت و برهان بدو می آموزد! به او میگوید: غمگن باش. «قَدْ جَعَلَ رَبُّكَ تَحْتَكِ سَرِيًّا»: پروردگارت پائین (تر از) تو چشمه‌ای پدید آورده است (و روانش کرده است).

خدا تو را فراموش نکرده است و به ترک تو نگفته است. بلکه زیر پاهایت جویباری را جاری کرده است - ارجح این است که این جویبار همین لحظه

از چشمه‌ای برجوشیده است و روان گردیده است. یا هم اینک از محل سیلابی در کوهسار برجوشانده است - (این درخت خرما را که بر آن تکیه زده‌ای بجنان و بتکان تا خرماى نوس دست چینی بر تو فرو افتد. این خوراک و آن نوشیدنی تو است. خوراک شیرینی که مناسب حال زن زائو است. خرما از جمله بهترین خوراکی های زنان زچه است.

«فَكُلِي وَاشْرَبِي»: پس (از این خرماى شیرین) بخور و (از آن آب گوارا) بیاشام. نوش جان و سلامت باد.

«وَقَرِّي عَيْنًا»: چشم را روشن دار، و شاد باش. قلبت را آرام بساز. هر وقت با کسی روبرو شدی با ایما و اشاره بدو اعلان کن که تو برای خداوند مهربان روزه سکوت گرفته‌ای و برای پرستش او گوشه‌گیری گزیده‌ای. و به پرسش کسی اصلاً جواب هم مده.

وَهَزِي إِلَيْكَ بِجِدْعِ النَّخْلَةِ تُسَاقِطُ عَلَيْكَ رُطْبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾

وتنه درخت خرما رابه طرف خود [بگیر و] بتکان بر تو خرماى تازه میریزد. (۲۵) یعنی شاخه‌ی نخل را تکان بده. «تُسَاقِطُ عَلَيْكَ رُطْبًا جَنِيًّا» رطب خوشمزه و تازه و آبدار بر تو فرو می ریزد. فحوای آیه مبارکه میرساند که: این آیه به بر کارگیری اسباب در طلب رزق دلالت دارد.

انسان در سخت ترین شرایط نیز باید برای کسب روزی تلاش ورزد. آرامش، بر تغذیه مقدم است. «أَلَّا تَحْزَنِي رُطْبًا جَنِيًّا»: زیرا انسان مضطرب، بهترین غذاها را نیز میل ندارد.

مفسران گفته‌اند: بعد از اینکه آب شیرین و گوارا را دید، برای این که معجزه‌ی زنده کردن شاخه‌ی خشکیده‌ی نخل رابه او نشان دهد، به او دستور داد شاخه‌ی خشکیده را تکان بدهد، تا درد زایمانش آرام بشود و بداند که این امر کرامتی است از جانب خدا.

رطب جنی: خرماى تازه‌ای است که آماده چیدن باشد. یعنی: بر تو رطب تازه پاکیزه می ریزاند. «ترجمه معانی قرآن» تألیف: دکتر مصطفی خرم‌دل زنان هنگام زایمان و پس از آن نیاز به آرامش، آب و غذای مناسب دارند که در این آیات بدان اشاره شده است.

غذای مورد سفارش قرآن و روایات برای زنی که وضع حمل کرده است، خرماى تازه است.

عمرو بن میمون میگوید: «برای زنان در حال نفاس (زایمان) چیزی بهتر از رطب نیست». در حدیث شریف به روایت علی (رض) از رسول الله صلی اله علیه وسلم آمده است که فرمودند: «عمه خود درخت خرما را گرامی بدارید زیرا درخت خرما از همان گلی آفریده شد که آدم علیه السلام از آن آفریده شد...».

در «تفسیر انوار القرآن» آمده است: آری! مریم، قبل از ولادت عیسی بی کسب و کار از سوی حق تعالی روزی پاک بهشتی داده می شد و این گرامیداشت و تجلیلی مخصوص برایش بود اما چون عیسی علیه السلام را به دنیا آورد، مأمور به تکاندن درخت خرما شد. علما در توجیه این امر گفته‌اند: مریم قبل از ولادت عیسی علیهم السلام تماماً مشغول عبادت حق بود اما بعد از ولادت، دل وی به دوستی عیسی علیه السلام نیز مشغول شد، از این جهت به کسب و تلاش در جهت به دست آوردن روزی مأمور گشت.

علما با این آیه استدلال کرده‌اند بر اینکه: هر چند فراهم آمدن رزق حتمی است ولی خداوند متعال آن را به سعی و تلاش خود انسان وابسته ساخته است زیرا کسب و کار، سنت خداوند متعال در بندگانش میباشد و این سنت با توکل در تضاد و تعارض نیست زیرا توکل بعد از توسل به اسباب است.

فَكَلِمِي وَاشْرَبِي وَقَرِّي عَيْنًا فَمَا تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا ﴿٢٦﴾

پس بخور و بنوش و چشم را روشن و آسوده دار. پس اگر کسی از انسان را دیدی، بگو: من برای پروردگار مهربان روزه نذر کرده‌ام بنابراین امروز با هیچ انسانی سخن نخواهم گفت. (۲۶)

از خرمای تازه بخور، از آب شفاف و شیرین بنوش. «وَقَرِّي عَيْنًا» و خاطر را به پست خوش و دیده به وی روشن و روح را آرام دار.

«فَمَا تَرَيْنَ مِنَ الْبَشَرِ أَحَدًا»: و اگر کسی از انسان ها را دیدی و از تو در مورد نوزاد سؤال کرد، «فَقُولِي إِنِّي نَذَرْتُ لِلرَّحْمَنِ صَوْمًا» من برای طاعت حق تعالی روزه سکوت نذر کرده‌ام که ساکت و بی صدا بمانم. «فَلَنْ أُكَلِّمَ الْيَوْمَ إِنْسِيًّا» از این رو با هیچ بشری مطلقاً سخن نخواهم گفت: به او امر شد زبان را در کام نگهدارد و سخن نگوید تا فرزندش او را کفایت کند و دلیل و معجزه‌ی آشکار بشود.

روزه سکوت مریم:

باید گفت که: روزه سکوت قبل از دین مقدس اسلام بحیث عبادت بشمار می رفت و کسیکه از سخن گفتن روزه بگیرد، و از صبح تا شام با کسی صحبت نکند، ولی به آمدن دین مقدس اسلام این عبادت منسوخ گردید.

دین مقدس اسلام به پیروان خویش هدایت فرمود که تنها از گفتار بد و دشنام و فحاشی و دروغ و غیبت پرهیز گزینند، ترک عموم گفتگو در اسلام عبادتی نیست، لذا نذر کردن به آن هم جایز نمی باشد.

در حدیثی از علی بن ابی طالب رضی الله عنه روایت است که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «لَا يُتَمَّ بَعْدَ احْتِلَامٍ، وَلَا صُمَاتَ يَوْمِ إِلَى اللَّيْلِ»: «پس از

بلوغ، یتیمی نیست و سکوت کردن از صبح تا غروب روا نمی باشد» رواه أبو داود والبیهقی فی السنن الکبری و صححه الألبانی.

اول اینکه وقتی کسی به بلوغ برسد، یتیم محسوب نمیشود. دوم اینکه در جاهلیت با سکوت کردن الله متعال را عبادت میکردند؛ چنانکه همه ی روز را سکوت میکردند و تا غروب آفتاب سخن نمی گفتند؛ رسول الله صلی الله علیه وسلم مسلمانان را از اینکار نهی میکند؛ چون باعث ترک تسبیح و تهلیل و تحمید و امر به معروف و نهی از منکر و قرائت قرآن و عبادات زبانی دیگر می شود؛ علاوه بر اینکه عمل دوران جاهلیت است؛ به همین دلیل از آن نهی کرده است.

اگر احياناً شخص به این مطلب، به عنوان حکمی از احکام اسلام ملتزم شود، بدعت در دین ایجاد کرده است که قطعاً مرتکب حرام شده است. لذا در حرمت این حکم، بین فقهاء اجماع است و روایات متعددی در این باره نیز رسیده است.

از ظاهر آیه ۲۶ سوره مریم چنین معلوم میگردد که مریم به خاطر مصلحتی مامور به سکوت بود و به فرمان خدا از سخن گفتن در این مدت خاص خود داری میکرد تا نوزادش عیسی، لب به سخن بگشاید و از پاکی او دفاع کند که این از هر جهت مؤثرتر بود. اما از تعبیر آیه چنین برمی آید که نذر سکوت برای آن قوم و جمعیت، کار شناخته شده ای بود، به همین دلیل این کار را بر او ایراد نگرفتند.

برخی از مفسران در مورد روزه سکوت حضرت مریم می نویسند که: روزه ی سکوت حضرت مریم در برابر مردم، یا برای این بود که آنان ظرفیت جواب را نداشتند، یا گفتگوی با آنان، تأثیر منفی به دنبال داشت و یا در ادامه ی پاسخ و سخن گفتن، سؤالات و بهانه های دیگری را مطرح می کردند. والله اعلم

فَأْتَتْ بِهِ قَوْمَهَا تَحْمِلُهُ قَالُوا يَا مَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٢٧﴾

آنگاه نوزاد را در حالیکه [در آغوشش] حمل میکرد، نزد قومش آورد. گفتند: ای مریم! به راستی که تو کاری شگفت [وبی سابقه و ناپسندی] مرتکب شده ای. (۲۷)

«تَحْمِلُهُ»: در حالیکه او را برداشته بود.

فریا: کار زشت و ناپسند و عجیب و نادری که همانا به دنیا آوردن فرزندی بی پدر در دنیا می باشد..

با تأسف باید گفت که: در زیاتر از موارد قضاوت های مردم معمولاً عجولانه و بر اساس قرائن ظاهری صورت می پذیرد، نه بر اساس واقعیت ها. «لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا» (با دیدن نوزادی همراه مریم، به بدی او حکم کردند).

يَا أُخْتَ هَارُونَ مَا كَانَ أَبُوكَ امْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ بَغِيًّا ﴿٢٨﴾

ای خواهر هارون! نه پدرت مرد بدی بود و نه مادرت بدکاره بود [این طفل را از کجا آورده ای؟] (۲۸)

مردم در خطاب به مریم گفتند: ای خواهر مرد صالح هارون! پدرت شخص گنهکاری نبود که مرتکب فحشا شود.

«وَمَا كَانَتْ أُمُّكَ بَغِيًّا»: و مادرت نیز بدکاره ای نبود تا زنا نماید. پس چگونه این عمل زشت از تو سر زده است در حالیکه از خانواده ی پاک و مشهور به نیکی و صلاح و عبادت برخاسته ای؟

قتاده گفته است: هارون مردی صالح در میان بنی اسرائیل بود و به نیکی و کثرت عبادت شهرت داشت و مریم را به او تشبیه کردند. (طبری ۷۷/۱۶).

این هارونی که مریم را به او تشبیه کردند، برادر حضرت موسی نیست؛ زیرا فاصله ی بین آن دو بیش از یک هزار سال است. و سهیلی گفته است: هارون یکی از پارسایان مجتهد بنی اسرائیل بود، وازلحاظ تلاش وجدیت در عبادت،

مریم به او تشبیه شده است. وهارون بن عمران برادر حضرت موسی نبود؛ زیرا فاصله‌ی زمانی بین آنها بسیار زیاد بود. (مختصر ابن کثیر ۲/۴۵۰). در حدیث شریف به روایت مغیره بن شعبه (رض) آمده است که گفت: «رسول الله صلی الله علیه وسلم مرا به سوی مردم نجران فرستادند، مردم نجران [که نصاری بودند] به من گفتند: بنگر که شما در قرآن خود میخوانید: «يَأْخُذَ هَرُونَ» [مریم: ۲۸] در حالیکه موسی علیه السلام سالیان سال قبل از عیسی علیه السلام زندگی میکرد؟! راوی میگوید: پس چون باز گشتم، این سخن‌شان را با رسول الله صلی الله علیه وسلم در میان گذاشتم، فرمودند: آیا به آنان نگفتی که مردم در آن زمان فرزندان خود را به نام پیامبران و صالحان پیشین نامگذاری می کردند، یعنی شیوه و عادتشان چنین بود؟...».

فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٢٩﴾

[مریم] به سوی [عیسی] اشاره کرد (که از او پرسید) گفتند چگونه با کسی که در گهواره [و] کودک است سخن بگوییم. (۲۹)

«فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ»: مریم با آنها سخن نگفت او فقط به اشاره اکتفا کرد و به پسرش عیسی که کودک در گهواره بود اشاره کرد تا از وی سؤال نمایند. زیرا برای خداوند متعال روزه سکوت نذر کرده بود.

«قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا»: با تعجب گفتند: چگونه با این کودک خردسال، شیرخور و گهواره‌ای که در قنّاق است و از پستان مادر تغذیه میکند که: نه سخن گفته میتواند و نه حرف‌های ما را میفهمد، سخن بگوییم؟! امام فخر رازی فرموده است: روایت شده است که حضرت عیسی علیه السلام در حالیکه مصروف نوشیدن شیر بود، زمانی که سخنان آنها را شنید، پستان مادر را رها کرد و به آنها رو کرد و با آنها به صحبت پرداخت. سپس از آن

زبان به گفتن نگشود تا به سن زبان باز کردن اطفال رسید. (تفسیر کبیر ۲۰۸/۲۱).

قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا ﴿٣٠﴾

نوزاد [از میان گهواره به سخن درآمده و] گفت من بنده خداوندم که به من کتاب آسمانی داده است و مرا پیامبر انتخاب نموده است. (۳۰)

عیسی علیه السلام در جواب پرسش مردم در حالی که در گهواره اش شیر میخورد، لب به سخن گشود و گفت: من بنده الله هستم؛ که با قدرت بی نهایت خود مرا بدون پدر خلق کرده است. واقعاً زمانیکه پروردگار با عظمت بخواهد؛ کودکی را در گهواره به سخن می آورد، و شایعات و فتنه ها را خاموش میسازد. در معرفی خود، قبل از هر چیز مظهر بندگی خدا را بر خود بزنیم که این، بزرگترین افتخار است.

ملاحظه می شود که: حضرت عیسی اولین سخنی که به آن نطق کرد، اعتراف به عبودیت خداوند بزرگ بود تا به نصاری اعلام کند که آنان در آنچه که بعداً از ربوبیت به وی نسبت خواهند داد، گمراهند. واقعاً هم بندگی خدا سرچشمه‌ی همه‌ی فیوضات الهی است.

«آتَانِيَ الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا»: حکم خدا چنان جاری شده است که انجیل را به من عطا فرماید و مرا پیامبر قرار دهد. او چنین مقدر کرده است که انجیل را بر من نازل کند و مرا برای بنی اسرائیل پیامبری قرار دهد.

خداوند متعال در ازل برایم مقدر کرده که پیامبری دارای کتاب باشم. و کتابش انجیل است «و مرا پیامبر ساخته است» یعنی: به نبوتم و به دادن کتاب برایم حکم کرده است. گفتنی است که عیسی علیه السلام در این حال کودکی نه پیامبر بود و نه بر وی کتاب نازل شده بود بلکه او از امر یقینی‌ای خبر می داد که وقوعش در آینده حتمی بود.

به منظور افاده‌ی تحقق آن به لفظ ماضی بیان شده است؛ زیرا خدا در ازل به هر چه حکم کرده باشد، حتماً تحقق می‌پذیرد.

وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾
و هر جا که باشم، مرا مبارک گردانیده است. و تا وقتی که زنده باشم، مرا به نماز و زکات سفارش فرموده است. (۳۱)

مفسر تفسیر المیسر دکتر عایض بن عبدالله القرنی در تفسیر آیه مبارکه مینویسد: از این رو خیرم بسیار و منفعتم عام و همگانی است؛ من نافع‌ترین مردم در علم و حلم و حکمت هستم، و تا زنده‌ام پروردگرم مرا به برپاداشت نماز و پابندی به اوقات آن و به دادن زکات سفارش کرده است زیرا نماز پاکی روح و زکات پاکی مال است.

- قابل یادآوری است که نماز از جمله عباداتی است که «ما دُمْتُ حَيًّا» و در طول عمر تعطیل شدنی نمی‌باشد.

وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٣٢﴾
و (همچنان) به نیک رفتاری با مادرم مرا سفارش نموده و مرا متکبر و سرکش و بدبخت نگردانیده است. (۳۲)

نیکی کردن به مادر، از اخلاق انبیاست، واقعاً شخصیکه به مادرش بی‌مهری و بی‌محبتی کند، یقین کامل داشته باشید که به مردم نیز رحم نخواهد کرد.

خداوند متعال در آیه مبارکه با زیبای خاصی می‌فرماید: «وَبَرًّا بِوَالِدَتِي» و مرا برای مادرم مطیع و فرمانبردار، مشفق و مهربان قرار داده «وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا» و انسانی زورگو، متکبر، درشتخو و نافرمان خود نگردانیده بلکه مرا انسانی شایسته و پرهیزگار قرار داده است.

«جَبَّارًا»: گردنکش زورگو و شقی: بدبخت نافرمان در برابر پروردگار است. یا شقی: به معنی ناامید، یا عاق و نفرین شده مادر است.

برخی از سلف گفته‌اند: هیچکسی را عاق پدر و مادر نمی‌یابد مگر این که گردنکش، نافرمان حق تعالی و بدبخت می‌باشد. تفسیر نور «ترجمه معانی قرآن» مصطفی خرمدل

وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا ﴿٣٣﴾

و سلام بر من، روزی که تولد شده‌ام و روزی که می‌میرم و روزی که دوباره زنده می‌شوم. (۳۳)

یعنی: بر من در روزی که متولد شدم سلامتی مقدر شده بود زیرا شیطان در آن وقت به من هیچ آسیبی نرسانید و بر من در هنگام مرگم نیز سلامتی مقدر است زیرا حق تعالی در آن هنگام مرا گمراه نمی‌سازد و مرا به حق و صدق ناطق می‌گرداند و بر من در هنگام برانگیختن مجددم نیز سلامتی است زیرا در آن روز از هول و هراس محشر در امان هستم. پس این مجموعاً نه موضوع بود که عیسی علیه السلام آن را در آغوش مادرش اعلام کرد. مالک بن انس (رض) می‌فرماید: «چه قدر سخت است این آیات بر معتقدان به عقیده قدر (قدریه) زیرا عیسی علیه السلام از همه اموری که در باره وی در گذشته و آینده حکم شده است خبر داد، در حالیکه قدریه می‌گویند: بنده خالق افعال خویش است!».

مفسر تفسیر صفوأة التفاسیر مینویسد: وقتی مسیح طفلی شیرخوار بود و به زبان آمد چنین گفت و بندگی خود را برای خدا این چنین اعلام می‌دارد. پس به عکس گمان نصاری او خدا نیست و فرزند خدا نیست و سوم سه گانه هم نیست. بلکه بنده و پیامبر است، و مانند دیگر افراد بشر زندگی می‌کند و مرگ او را می‌برد، خدا او را بدون پدر از مادر خلق کرده است تا دلیل بر قدرت آشکار خدا باشد. از این رو بدون فاصله فرموده است:

جماعت قدریه:

قدریه گروه است که منکر قدر الهی هستند و معتقدند که انسان هر آنچه میکند خدای متعال دخالتی در آن ندارد، و تا زمانیکه فعلی بوقوع نپیوندد خداوند از آن آگاه نمیشود، یعنی علم الهی رانسبت به افعال قبل از وقوع آن منکر هستند، و میگویند: خداوند افعال را مقدر نکرده و افعال انسانها را خلق نکرده و اصلاً او قدرتی بر آن ندارد! در حالیکه الله متعال میفرماید: «وَاللَّهُ خَلَقَكُمْ وَمَا تَعْمَلُونَ» (صافات ۹۶). یعنی: «خداوند هم شما را آفریده و هم آنچه انجام می دهید». که بر طبق این آیه اهل سنت معتقدند: انسان و افعال او هر دو مخلوق خدا هستند، یعنی خدا هم انسان را خلق کرده و هم افعال وی را، در حقیقت انسان کسب کننده افعالش است.

قدرت خداوند بر هر چیزی، موضوعی است که قدریه به طور کلی آن را تکذیب میکند به گونه‌ای که معتقدند که خداوند افعال بندگان را خلق نکرده و آنرا از دایره قدرت و آفرینش خدا خارج ساخته‌اند. قدری که قرآن و سنت و اجماع بدون شک بر آن دلالت دارند و قدری که قدریه آنرا انکار نموده‌اند، قدری است که خداوند برای بندگان تقدیر نموده و اندازه‌های مشخص آنها را مقرر فرموده است.

در مورد این که چرا به این گروه قدریه گفته می شود؟

در این مورد دو نظر وجود دارد:

- چون منکر قدر الهی هستند. (شرح صحیح مسلم؛ نووی).

- چون معتقدند که انسان بر افعال خود قدرت دارند.

اولین کسی که در مورد قدر سخن گفت شخصی بنام «معبد بن خالد الجهنی» بود، او در آخر حیات صحابه این نظریه را ترویج داد. از امام اوزاعی روایت شده که گفت: «اولین کسی که در مورد قدر سخن گفت؛ مردی از اهل عراق

بود که به وی سوسن یا سنسویه می گفتند، سوسن یک نصرانی بود که اسلام آورد سپس دوباره به دینش بازگشت و معبد جهانی عقیده قدر را از وی گرفت، و غیلان دمشقی نیز از معبد آموخت». (لالکائی در «شرح اصول» صفحه ۷۵۰).

خوانندگان محترم!

در آیات (۳۴ الی ۴۰) در باره اختلاف نظر پیروان دین مسیح در شأن عیسی علیهم السلام بحث بعمل می آید.

ذَلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِي فِيهِ يَمْتَرُونَ ﴿٣٤﴾

این است (اوصاف) عیسی پسر مریم، سخن راست و درست که ایشان (اهل کتاب) در آن شک میکنند. (۳۴)

این کس که الله متعال از وی خبر داده، حقیقتاً و یقیناً همان عیسی پسر مریم است؛ این همان داستان درست و صحیح وی است نه آنگونه که یهود و نصاری اباطیل و افتراهایی را در مورد وی ادعا می کنند.

خواننده محترم!

در چند آیه ای که گذشت، عیسی علیه السلام با هفت صفت برجسته و دو برنامه معرفی شده است؛ اما صفات برجسته ی او عبارتند از:

- بنده ی خدا بودن. «إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ»

- آوردن کتاب آسمانی. «آتَانِي الْكِتَابَ»

- پیامبری. «وَجَعَلَنِي نَبِيًّا»

- مبارک بودن. «وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا»

- نیکی به مادر. «وَبَرًّا بِوَالِدَتِي»

- جبار و شقی نبودن. «لَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا»

- متواضع، حق شناس و سعادت‌مند بودن. وَالسَّلَامُ عَلَيَّ...
و اما دو برنامه‌ی عیسی، یکی نماز و دیگری زکات است. این آیه میفرماید:
سخن درست در باره عیسی همان است که گفتیم. «ذَلِكَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ»
خداوند در قرآن، بارها مسیحیان را منحرف و عقاید آنان را درباره حضرت
عیسی باطل دانسته است، چنانکه در آیه ۷۳ سوره مائده: «لَقَدْ كَفَرَ الَّذِينَ قَالُوا
إِنَّ اللَّهَ ثَلَاثُ ثَلَاثَةٍ» و آیه ۳۰ / سوره توبه: «وَقَالَتِ الْنَّصَارَى الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ» از
آنان انتقاد کرده است، اما در اینجا با بیان سیمای واقعی حضرت عیسی علیه
السلام، راه صحیح را در مقابل راه باطل نشان می دهد.

برای تحقق اراده‌ی خداوند، هیچ گونه لفظی، حتی به لفظ «كُنْ» نیازی نیست،
ولی خداوند برای فهم ما اراده‌ی خود را در این قالب بیان کرده است.
خداوند قادر مطلق است و در آفریدن نیازی به اسباب ندارد و قدرت بی نهایت
او، دلیل منزّه بودن او از عجز و ناتوانی، و اختیار کردن فرزند است.
مَا كَانَ لِلَّهِ أَنْ يَتَّخِذَ مِنْ وُلْدٍ سُبْحَانَهُ إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ
فَيَكُونُ ﴿٣٥﴾

الله را سزاوار نیست که فرزندی گیرد، او پاک و منزّه است (از تهمت‌های
ناروا)، چون کاری را اراده کند، همین قدر به آن میگوید موجود شو پس بی
درنگ موجود میشود! (۳۵)

در آیه مبارکه آمده است: شأن خداوند متعال با فرزند داشتن سازگار نیست
بناءً خدای متعال را نسزد و برایش صحیح و مناسب نیست که برای خود از
خلقش فرزندی بر گیرد، او از این نسبت والا و منزّه است. یعنی: درست و
سزاوار نیست که حق تعالی صاحب فرزند باشد «منزه است او» و مقدس است
از این سخن و از این نسبت نادرست.

«إِذَا قَضَىٰ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ»: وقتی امری را مقدر و اراده کند و به آن حکم و دستور بدهد، میگوید بشو، فوراً میشود و به هیچ گونه تلاش و کوشش و زحمتی نیاز ندارد. چنین خدایی چگونه باید دارای فرزند باشد؟ باید گفت که: نه تنها عیسی علیه السلام بدون داشتن پدر و آدم علیه السلام بدون داشتن پدر و مادر خلق می شوند، بلکه هر چیزی به اراده‌ی خدا ایجاد میشود. میان خواست الله و تحقق اشیا، فاصله‌ای نیست.

مفسران گفته‌اند: این عبارت دلیل است برای ما سبق. آنگاه گفته است: ناتوان فرزند اختیار میکند، ضعیف و نیازمندی که توانایی چیزی را ندارد، چنین موجودی فرزند اختیار می‌کند. ولی خداوند توانایی که به هر چیز بگوید «بشو فوراً می‌شود» احتیاج به داشتن فرزند ندارد. وانسان که خدا او را با لفظ «کن» به وجود آورده است، فرزند نامیده نمی‌شود بلکه بنده‌ی او می‌باشد. بدین ترتیب با دلایل روشن و قطعی آنان را ملزم و نیز آنها را سرزنش می‌کند. خداوند هیچ گونه فرزندی ندارد. «مِنْ وَكَلِدٍ» (برخلاف بعضی‌ها که ملائکه را دختران خدا، یا عیسی را پسر خدا می‌پنداشتند.

وَإِنَّ اللَّهَ رَبِّي وَرَبُّكُمْ فَأَعْبُدُوهُ هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ ﴿٣٦﴾

و در حقیقت خداست که پروردگار من و پروردگار شماست پس او را پرستید این است راه راست. (۳۶)

از جمله مطالبی که حضرت عیسی در گهواره با قوم خود در میان نهاد این بود که خدا پروردگار او و آنها میباشد. پس باید فقط او را به تنهایی پرستش کنند و این همان آیین و دین مستقیمی است که کجی در آن وجود ندارد.

همچنین عیسی به بنی اسرائیل گفت: تنها خدا را به یگانگی پرستید و چیزی را به وی شریک نیاورید، زیرا پروردگار من و شما فقط اوست، برای ما جز او پروردگاری نیست؛ این همان روش پایدار و راه راست است و غیر آن هرچه هست باطل و گمراهی است.

همچنان در سوره مبارکه در قصه حضرت عیسی علیه السلام خواندیم که در قدم اول وی خود را به معرفی میگیرد و میفرماید: من بنده‌ی خدایم، «إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ» (آیه ۳۰ مریم) اولین دستوری که دریافت کرد درباره‌ی نماز و عبادت بود، «وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ» (آیه ۳۱ مریم) و اولین برنامه‌ای را هم که اعلام کرد پرستش و عبادت خداوند بود. «فَاعْبُدُوهُ» (آیه ۳۶ مریم).

اصرار حضرت مسیح بر یکتاپرستی و تأکید بر اینکه راه مستقیم همین است و بس، جوابی است به طرفداران تثلیث و دیگران. (طوریکه مشابه این آیه، در سوره‌ی آل عمران آیه‌ی ۵۱ و سوره‌ی زخرف آیه‌ی ۶۴ نیز آمده است).

فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿٣٧﴾
ولی گروه‌هایی از میان آنان [درباره عیسی] اختلاف کردند، پس وای بر کسانی که [با افراط در شأن عیسی] کافر شدند از حضور در روزی بزرگ (رستاخیز). (۳۷)

«فَاخْتَلَفَ الْأَحْزَابُ مِنْ بَيْنِهِمْ»: اما طوایف مختلف بنی اسرائیل در مورد عیسی علیه السلام به اختلاف پرداخته و به صورت احزابی متفرق در آمده اند، از جمله بعضی از آنها گمان بردند که حضرت عیسی علیه السلام پسر خداست مانند «نسطوریّه»، یا او سومین سه خداست العیاذ بالله، یا او خود، خداست!! مانند فرقه‌ی «یعقوبیه» و فرقه‌ی به تثلیث قائل شدند، همچنان یهود به دشمنی با وی پرداخته گفتند: او ساحر، یا پسر یوسف نجار است. «فَوَيْلٌ لِلَّذِينَ كَفَرُوا مِنْ مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيمٍ» «پس وای بر کافران از حضور در روزی بزرگ» و آنچه که در آن از حساب و عقاب به جریان می افتد! که این روز، روز قیامت روز حساب و جزا است.

نسطوریان:

که از پیروان نسطوریوس (نیمه اول قرن ۵ میلادی) کشیش اهل شامی اهل «ژژمان کن» در شمال سوریه بودند و اعتقاد داشتند که در حضرت مسیح دو

شخصیت و دو طبیعت وجود دارد انسانی و آسمانی، اما کشیش دیگر در صومعه نزدیک قسطنطنیه معتقد بود که در حضرت مسیح (ع) دو طبیعت ولی یک شخصیت موجود است. پیروان این فرقه را او نیکانسم بعدها منو فیزیسم نامیدند. آن ها بر این باور بودند که دو طیف ربانی و انسانی مسیح با یکدیگر عجین شده و طبیعت واحدی را تشکیل داده است و بعدها گفتند که در مسیح (ع) یک طبیعت و یک شخصیت است.

یعقوبیان:

پیروان دیگر از روحانیون مسیحی به نام یعقوب مارادیوس بودند. اینان درباره طبیعت و انسانی مسیح معتقدات خاصی داشته اند. دسته ای از آنها که در سوریه و شمال عراق ساکن بودند، یعقوبی و آن هایی که در مصر و حبشه (اتیوپی) سکونت داشتند قبطی می نامیدند.

أَسْمِعْ بِهِمْ وَأَبْصِرْ يَوْمَ يَأْتُونَنَا لَكِنِ الظَّالِمُونَ الْيَوْمَ فِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ ﴿٣٨﴾
 آنان روزی که به سوی ما می آیند [نسبت به حقایق] چه شنوا و چه بینا میشوند، ولی این ظالمان امروز در گمراهی آشکاری قرار دارند. (۳۸)

وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ ﴿٣٩﴾
 و آنان را که (اکنون) در غفلت به سر میبرند، از روز حسرت و پشیمانی بترسان، وقتی که کار به انجام رسانیده می شود و آنان ایمان نمی آورند. (۳۹)

کلید و عامل همه ی بدبختی ها، غفلت است. از جمله غفلت از خداوند، غفلت از معاد، غفلت از آثار و پیامدهای گناه، غفلت از توطئه ها، غفلت از محرومان، غفلت از تاریخ و سنت های آن و غفلت از جوانی و استعدادها و زمینه های رشد. «وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ» یکی از وظایف انبیاء، انذار است. در این آیه مبارکه آمده است که: ای پیامبر! و مردم را از روز حسرت روز رستاخیز بترسان و بر حذر بدار؛

«يَوْمَ الْحَسْرَةِ»: روز قیامت است که هنگام پشیمان شدن و فسوسا و دریغا گفتن است و آه کشیدن و تأسف خوردن که: نکردیم کاری که امروز ما را به کار آید.

وَيَوْمَ الْحَسْرَةِ:

آن روز را از این جهت یوم الحسره می نامند که: تحسراهل جهنم از آن، ظاهر است، که اگر آنان مؤمن صالح می بودند، مستحق بهشت قرار می گرفتند، در حالیکه الان در عذاب جهنم گرفتاراند، و اهل جنت هم به یک نوع حسرت مبتلا می باشند، چنان که طبرانی و ابو یعلی به روایت حضرت معاذ این حدیث را روایت کرده اند، که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده اند که اهل جنت بر هیچ چیزی تحسر نمیخورند، به جز این که، کمی از اوقات شان بدون از ذکر الله گذشته است، و بغوی به روایت از ابو هریره نقل کرده که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرموده که: هر مرده به ندامت و حسرت مبنی بر چه چیزی می باشد، آن جناب صلی الله علیه وسلم فرمودند، که نیکو کاران بر این حسرت میخورند که چرا بیشتر نیکی به جا نیاوردند، تا که به درجات بیشتری در بهشت نایل می آمدند، و بدکاران بر این تحسر می خورند که چرا از بد کاری خود باز نیامدند. (تفسیر مظهری).

«إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ» از آن روزی که کار دنیا پایان میگیرد (انعام/ آیه ۳۱ و زمر/ آیه ۵۶). آنگاه که به حساب همگان رسیدگی میگردد و نیکان رهسپار بهشت و بدان رهسپار دوزخ می شوند.

آن روزی که محکمه عدل الهی انعقاد می یابد و مردم مورد حساب قرار میگیرند فرمان الله متعال در باره ی مردم صادر شده است؛ گروهی به جنت و جمعی به دوزخ راهی میشوند. در نتیجه سعادت‌مندان پاداش یافته و شقاوت‌مندان به کیفر میرسند. بناءً تا که میتوانید، سعی بلیغ به خرج دهید تا هر عمل خیری

که توانمندی اجرا آنرا دارید در دنیا انجام دهید زیرا در روز قیامت، دیگر کار از کار می گذرد. و باز ندامت و پیشیمانی در آن روز اصلاً فایده‌ای به حال انسان نمی رساند.

«وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ»: حال آنکه کافران در این دنیا از فهم آن روز در غفلت و سرگردانی قرار دارند، زیرا از حق روی گردانیده و پیرو باطل گشته اند، یعنی: آنها هم اکنون در دنیا به علایق و اسباب دنیوی فریفته بوده و از عذابی که در آخرت برای شان آماده ساخته شده، غافل میباشند. در حالیکه اگر میدانستند و اندیشه میکردند، بی گمان در دنیا حال و وضع و کوشش و تلاش شان به گونه‌ای دیگر و در راستای دیگری بود. واقعیت هم همین است که: غفلت زمینه‌ی کفر است. و مرگ در حال غفلت و بی ایمانی، مایه‌ی حسرت است. «وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ» نه ایمان صحیحی نزدشان وجود دارد و نه عمل صالحی. و این در حالی است که حشر و نشر را تصدیق نمی کنند.

بر حذر داشتن از روز قیامت:

در حدیث شریف به روایت ابی سعید خدری (رض) از رسول اکرم صلی الله علیه وسلم آمده است که فرمودند:

۱۷۵۵- عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «يُوتَى بِالْمَوْتِ كَهَيْئَةِ كَبْشِ أَمْلَحٍ، فَيُنَادِي مُنَادٍ يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ، فَيَسْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: هَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَهُ، ثُمَّ يُنَادِي: يَا أَهْلَ النَّارِ، فَيَسْرَبُونَ وَيَنْظُرُونَ، فَيَقُولُ: وَهَلْ تَعْرِفُونَ هَذَا؟ فَيَقُولُونَ: نَعَمْ، هَذَا الْمَوْتُ، وَكُلُّهُمْ قَدْ رَأَهُ، فَيَذْبَحُ ثُمَّ يَقُولُ: يَا أَهْلَ الْجَنَّةِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، وَيَا أَهْلَ النَّارِ خُلُودٌ فَلَا مَوْتَ، ثُمَّ قَرَأَ: «وَأَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ إِذْ قُضِيَ الْأَمْرُ وَهُمْ فِي غَفْلَةٍ، وَهُؤُلَاءِ فِي غَفْلَةٍ أَوْلَى الدُّنْيَا (وَهُمْ لَا يُؤْمِنُونَ)» [رواه البخاری: ۴۷۳۰].

۱۷۵۵- از ابو سعید خدری (رض) روایت است که گفت: پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: (چون اهل بهشت به بهشت و اهل دوزخ به دوزخ در آیند، مرگ - که گویی قوچی ابلق است - آورده میشود و در میان بهشت و دوزخ متوقف ساخته میشود آنگاه ندا در داده میشود: ای اهل بهشت! آیا این را میشناسید؟ ایشان گردنهایشان را بلند کرده مینگرند و میگویند: آری! این مرگ است. سپس ندا در داده میشود: ای اهل دوزخ! آیا این را میشناسید؟ آنان گردنهایشان را بلند کرده می نگرند و میگویند: آری! این مرگ است. آنگاه دستور داده می شود که آن را ذبح کنند و بعد از ذبح آن چنین ندا در داده میشود: ای اهل بهشت! جاوادنگی است و مرگی در کار نیست. و ای اهل دوزخ! جاوادنگی است و مرگی در کار نیست. سپس رسول الله صلی الله علیه وسلم این آیه را خواندند و بعدا با دست خویش اشاره کرده فرمودند: اما اهل دنیا در غفلت دنیا به سر می برند».

در روایتی از ابن مسعود (رض) اضافه شده است: «پس اهل بهشت چنان خوشحال میشوند که اگر کسی از فرط شادی مردنی باشد، آنها باید بمیرند و اهل دوزخ چنان به گریه و ولوله در می آیند که اگر کسی از گریه و نوحه بمیرد، باید همانان باشند».

غفلت چیست؟

غفلت عبارت است از اینکه پرده ای بر فکر و دل انسان بیفتد و از یک واقعیت و حقیقتی دور بماند. قرآن عظیم الشان، در این باره میفرماید: «برخی از انسان ها دل دارند ولی فهم عمیق و ژرف نگری ندارند، چشم دارند ولی بصیرت ندارند، گوش دارند، ولی با آن نمیشنوند!» (آیه ۱۷۹ / سوره اعراف) و در ادامه ی آیه میفرماید: «أُولَئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ»؛ «اینها

مثل حیوانات هستند بلکه از حیوانات نیز پست ترند، اینها همان کسانی هستند، که غافلند! اینجا غفلت میتواند اعم باشد از غفلت از خدا، غفلت از آیات خدا، یا غفلت از آخرت، به تعبیر دیگر غفلت از هر آنچه که انسان را، به سوی کمال می برد.

مراتب انسان:

گاهی انسان کامل است انسانی که با شعور، و به یاد الله باشد؛ گاهی انسان، مانند حیوان میشود؛ و گاهی از حیوان هم پست تر میشود، چنانچه در آیه آمده است. برخی گفته اند: یک مرحله ی دیگر هم وجود دارد و آن این که انسان حیوان شود، نه مانند حیوان! به هر حال کسی که از یاد خدا غافل شود، از ابزارهای شناخت خودش که چشم و گوش و عقل باشد استفاده نکند، از مرحله ی انسانیت ساقط میشود.

غافلان از چه غفلت دارند؟!

۱- در سوره یونس میفرماید: «وَإِنَّ كَثِيرًا مِّنَ النَّاسِ عَنِ آيَاتِنَا لَغَافِلُونَ»؛ «بدرستی که بسیاری از مردم، از نشانه های ما غافل هستند.» از نشانه های خدا غافل هستند یعنی: به گل می بینند ولی گل آفرین را نمی بینند، ابحار را تماشا میکنند، ولی بحر آفرین را نمی بینند، به کھکشان ها و ستارگان نگاه میکنند، ولی آسمان آفرین را نمی بینند.

۲- گاهی غفلت از آخرت است، یعنی همه ی توجه انسان به دنیا باشد و از آخرت و رستاخیز، از زندگی دیگری که در پس این جهان است، غافل شود. از این رو در سوره ی روم میفرماید: «أَنهَآ فِقْطَ ظَاهِرِ دُنْيَا رَا مِي بِيْنِنْد، وَ لِيْ اَزْ اَخْرَتِ غَافِلِ مِي شُوْنِد.»

عوامل غفلت:

برای درمان غفلت باید دید عوامل غفلت از خداوند چیست؟

۱- قرآن عظیم الشان یکی از عوامل غفلت را دنیاگرایی میدانند و میفرماید: «ای کسانی که ایمان آورده‌اید، اموال و ثروت شما و فرزندان شما، شما را از یاد خدا غافل نکنند، هر کس چنین کند، او زیانکار است.» در این آیه به دو عامل غفلت زا اشاره شده که یکی: اموال است، دیگری فرزندان؛ یعنی ممکن است انسان، آنقدر سرگرم اموال و سرمایه اش بشود، که از یادش برود خدائی هم وجود دارد... یا ممکن است فرزندان مانع یاد خدا بشوند! البته این دو، نمونه ای است، از مسائل دنیوی، و مواردی که انسان را سرگرم می کند و از یاد خدا غافل می کند.

۲- دومین عامل از عوامل غفلت «تسلط شیطان بر انسان است» که در سوره ی مجادله مطرح شده و میفرماید: «اسْتَحْوَذَ عَلَيْهِمُ الشَّيْطَانُ فَأَنسَاهُمْ ذِكْرَ اللَّهِ أُولَئِكَ حِزْبُ الشَّيْطَانِ أَلَا إِنَّ حِزْبَ الشَّيْطَانِ هُمُ الْخَاسِرُونَ»؛ (آیه ۱۹ سوره مجادله) «شیطان بر آنان (= منافقین) مسلط شد، و یاد خدا را از خاطر آنها برد و آنها را به فراموشی انداخت» یکی از کارهایی که شیطان میتواند انجام دهد، این است که یاد خدا را از ذهن انسان ببرد، و انسان را دچار غفلت از یاد خدا کند! بعد میفرماید: «چنین افرادی حزب شیطان هستند!» و در همین راستا در سوره ی مائده میفرماید: «شیطان میخواهد بین شما دشمنی بیندازد، و لذا شما را به سوی شراب و قمار بازی می برد «وَيَصَّدِّكُمْ عَنْ ذِكْرِ اللَّهِ» او می خواهد مانع یاد خدا بشود.»

إِنَّا نَحْنُ نُحْيِي الْمَوْتَىٰ وَنَحْنُ أَلْمُتَّعُونَ ﴿٤٠﴾

یقیناً ما میم که زمین و همه کسانی را که روی آن قرار دارند به میراث می بریم و [همه] به سوی ما بازگردانده می شوند. (۴۰)

«نَحْنُ»: به ارث می بریم. هدف این است که اموال انسانها و خود ایشان، جاویدان نیست و مالک اصلی الله متعال است.

یعنی بازگشت بندگان به سوی او و حساب شان بر اوست و به زودی آنان را در برابر افعال شان جزا می بیند؛ پس اگر افعال شان خیر باشد جزای خیر و اگر شر باشد جزای شر به آنها می رساند.

یادداشت مفیده:

بصورت کل کلمه‌ی «مسیح» ۱۱ بار در قرآن عظیم الشان ذکر شده است. که آنجمله ۸ بار به تنهایی و ۳ بار به صورت ترکیب «المسیح عیسی بن مریم» آمده است.

باید گفت که: مریم دختر عمران از دانایان بزرگ بنی اسرائیل بود. همسر عمران به مریم حامله شد؛ نذر کرد فرزندش را به خدمتکاری هیکل سلیمان یا (معبد سلیمان) وقف و منصوب گرداند. عمران فوت کرد؛ هرچند فرزند دختر بود؛ ولی مادرش به نذر خود وفا کرد و خدا نیز پذیرفت. [آل عمران ۳۶ و ۳۷]. مریم هنوز کودک بود و به سرپرستی نیاز داشت.

نگهبانان هیکل قرعه کشی کردند قرعه به نام زکریا برآمد و او سرپرست و کفیل مریم شد، زکریا شوهرخاله‌ی مریم بود. مریم با پاکی و بندگی خدا و دوری از آلودگیها رشد نمود.

وقتی به سن معمول زنان رسید، جبرئیل پیش او آمد. مریم از ورود او به خلوتکده اش به الله پناه برد. جبرئیل در آن دم خود را معرفی نمود که فرستاده‌ی الله است، تا با نفخه ای در آستین لباسش او را پسری عطا کند.

آری! این حمل و این فرزند آوردن استثناست و با عادت مرسوم زنان، مقایسه نخواهد شد؛ چون فرزندی بدون پدر از مادری دوشیزه، پا به عرصه‌ی وجود میگذارد، تا آفریدگار نشان دهد که او بدون سبب هم می آفریند.

هیروُدس، فرمانروای فلسطین، در آن عصر به کشتن تمام کودکان «بیت لحم» فرمان داد. یوسف نجار از نزدیکان مریم و عیسی، در خواب دید که آنان را

از شر و ستم شاه به مصر می برد تا در امان باشند. همین که بیدار شد، فوراً آن دو را به مصر برد، آنان تا مرگ هیروُدس در آنجا ماندند و سپس به فلسطین باز گشتند. عیسی علیه السلام هفت سال را پشت سر گذاشته بود و در «ناصره» تربیت میشد. در دوازده سالگی بامادرش به اورشلیم رفت، تا برابر شریعت موسی، نماز را برپا دارد. پس از سه روز کسی از آنان نپرسید و علمای یهود با او به مجادله برخاستند. از آنجا نیز برگشتند. درسی سالگی بود، بامادرش به کوه زیتون رفت که زیتون بچیند. هنگام نمازظهر، جبرئیل برایش انجیل آورد.

انجیل:

انجیل؛ یعنی، بشارت، کتاب نور و هدایت مردم به سوی حق؛ اما آن انجیلی که مسیح آورد و به شاگردانش داد تا مردم را بشارت دهند، اکنون یافت نمیشود؛ انجیل کنونی در جهان مجموعه داستانی تأریخی پیوسته به هم در سیره ی مسیح است که شاگردانش آن را سر هم کرده و گرد آورده اند که در آن مطالبی از پند و اندرز و امثال از زبان مسیح دیده می شود. طبق تحقیقات مؤرخان و مفسران انجیل بیشتر از صد نوع است. کلیساها تنها به چهار نوع آن اعتراف کرده اند:

انجیل متی، انجیل مرقس، انجیل لوقا و انجیل یوحنا که قطعاً اینها در زمان مسیح نوشته نشده بودند. انجیل متی، نخستین و قدیمی ترین آنهاست و به اعتراف خود مسیحیان پیشین با انجیل آسمانی یکی نیست. این کتاب به زبان عبرانی نوشته و سپس به زبان یونانی برگردانیده شد. سند این ترجمه هم معلوم نیست.

متی، انجیل خود را سی و نه سال پس از مسیح بر مبنای اندیشه و نظر «ایرونیموس» قدیس، (پاک و پارسا، برای یاران دین مسیح.. به کار می رود)، نگاشت.

مرقس، مردی یهودی و از خدمتکاران هیکل سلیمان و شاگرد پطرس بود که الوهیت مسیح را انکار می کرد. کتاب انجیل منسوب به خود را در سال ۶۱ م. به رشته ی تحریر در آورد و در سال ۶۸ م. در زندان اسکندریه کشته شد. لوقا، طبیبی از دیار انطاکیه که هرگز مسیح را با چشم خود ندیده بود و مسیحیت را از شخصی به نام پولس قدیس، یهودی متعصب، یاد گرفت که او هم مسیح را ندیده بود. با نصاری میانه‌ی خوبی نداشت. وقتی دید که ستم ورزیدن بر آنان سودی ندارد، ناچار مسیحیت را پذیرفت، سپس از آن راه توانست، مردم نصاری را از احکام و واجبات تورات. که مسیح مأمور ابطال آن نبود - از هم متلاشی و پراکنده گرداند. لوقا، انجیل خود را پس از مرقس و پس از مرگ پطرس و پولس نگاشت.

یوحنا یکی از دوازده شاگرد مسیح به شمار میرفت، عیسی او را بسیار دوست میداشت. او نیز کتاب انجیل را در سال ۹۶ تا ۹۸ م نوشت. او مسیح را انسان میدانست. علمای مسیح بسیاری از مطالب این کتاب را از یوحنا نمی دانند؛ بلکه از تألیفات یکی از شاگردان او در دو قرن بعد میدانند که به یوحنا نسبت داده تا مردم را بدان بفریبد. هدف از نوشتن این کتاب برای اثبات خدایی مسیح نوشته شد.

به طور خلاصه، سند این اناجیل به مسیح نمی رسد و به اعتراف خود ترسایان، اینها همان اناجیل نیست که خدا برای مسیح فر فرستاد. و این، کاملاً طبیعی است. زیرا در آن زمان، یاران (حواریون) مجال نوشتن نداشتند و مطالبی که بعداً نوشته شد، بی تردید عین مطالب بیان شده‌ی قبلی نخواهد بود. و شاهد مطلب همین نسخ متعدد است.

انجیل برنابا:

این کتاب، یکی دیگر از اناجیل است که در باره‌ی سرگذشت مسیح نوشته شده. برنابا از پیروان مسیح و از ملا زمان نشر دعوت او بود و با سایر اناجیل دو فرق اساسی و جوهری دارد:

الف: به صراحت میگوید: عیسی انسان است، خدا نیست.

ب: به روشنی، به نزدیکی ملکوت آسمانها و یاد و نام «محمد»، پیامبر خاتم در بسیاری جاهای آن بشارت می دهد.

حواریان:

یاران و ندیمان مسیح بن مریم بودند که به او گرویدند و در محضرش تلمذ کردند و درس آموختند. گویند: تعداد آنان به دوازده نفر مرد میرسید و مطالب انجیل به لفظ «تلامیذ: شاگردان» از آنان نقل و تفسیر میکند. مسیح علیهم السلام آنانرا به نواحی یهودی نشین میفرستاد تا مردم را به دین خدا فراخوانند.

معجزات عیسی علیه السلام:

معجزات و خوارق عادات فراوانی از عیسی علیه السلام روی میداد، همان طور که سایر پیامبران، معجزات گوناگون داشتند. از جمله معجزات مسیح علیه السلام عبارتند از: شکل سازی پرنده از گل و دمیدن در آن، شفا دادن کور مادر زاد و بیماری ابرص به اذن خدا... [آل عمران/ ۴۹ تا ۵۱].

وفات مسیح علیه السلام:

رسوایی و بدنامی کاهنان و فریسیین * به دست مبارک حضرت مسیح، سبب شد تا به چاره جویی دست زند.

فریسیون، فریسیین، گروهی از بنیادگرایان یهودی که برای اجرای درست آیین یهود و روح بخشیدن به ایمان، متحد شدند؛ اما به تدریج از هدف اصلی خود دور گشتند و به دادن شعار خالی و ریاکاری و دین فروشی و دست آویز

قرار دادن دین خدا، پرداختند که به شدت مورد سرزنش عیسی (ع) واقع شدند و علیه حضرت مسیح قد علم کردند. فریسی، به یک تن گفته می شود. آنان به نزد حاکم وقت شکایت بردند و گفتند: عیسی خود را شاه یهودیان میداند.

آن ملت جز قیصر روم کسی را شاه و حاکم خود نمی دانستند. حاکم، سرباز فراوانی برای دستگیری او گسیل داشت. گفتند: عیسی، مردی هرج و مرج طلب و شورشی است، از دین ما برگشته، جوانان را فریفته و ما را از هم جدا کرده است. وجودش خطری برای حاکمیت است و در برابر نظام نرمشی نشان نمیدهد و پایبند به قانون نیست. یهودیان سخنان خود را به سیاست در آمیختند تا فرمانروایان بیگانه را علیه مسیح تحریک کنند. سرانجام سربازان حکومتی شخصی جوان به نام «یهودای اسخریوطی» را که به مسیح شباهت داشت به صلیب کشیدند و عیسی علیه السلام از دست یهودیان رستگار شد و مصلوب نگشت و خدا او را پیش خود خواند. [نساء/۱۵۷ و ۱۵۸]، [آل عمران/۵۵].

کشیشان و به طور کل اهل کتاب درباره‌ی حضرت عیسی اختلاف نظرهای فراوان دارند: برخی میگویند: عیسی خداست، پس از آن که کارش در زمین پایان یافت دوباره به آسمان صعود کرد. عده ای میگویند: او پسر خداست، دسته ای میگویند: یکی از اقنومهای سه گانه است (پدر، پسر و روح القدس)، عده ای میگویند: عیسی سومین تن از خدایان سه گانه است (الله، عیسی و مادر او خدا هستند). و برخی او را ساحر می دانند و....

وای بر دروغ پردازان بی باور، آنگاه که در بارگاه خداوند، حضور می یابند و راه گریزی ندارند! [آل عمران/۵۹ و ۶۰]، [نساء/۱۵۶].

سرانجام، عده‌ای از یهود و نصاری گویند: عیسی بنده، فرستاده و روح و کلمه‌ی خداست. (بنقل از تفسیر فرقان)

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه در آیات قبلی بر گمراهی نصاری توضیحاتی بعمل، اینک در آیات (۴۱ الی ۵۰) درباره قصه ابراهیم علیهم السلام و گمراهی های بت پرستان به بیان گرفته میشود؛ هر چند این دو گروه راه مشترکی را در پیش گرفته اند؛ ولی گمراهی دسته دوم بدتر و بزرگتر نسبت به گروه اول به شمار می آید؛ زیرا هدف سوره اثبات یکتاپرستی، ایمان به پیامبری و زنده شدن پس از مرگ است و منکران توحید هم دو دسته اند؛ دستهای چون مسیحیان. پیروان دین مسیح، انسانهایی را به جای الله، به خدایی میگیرند؛ دسته دوم، بت پرستان اند که موجودات بی جان و دست ساختهی خود را به خدایی بر می گزینند.

وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٤١﴾

و در این کتاب به یاد ابراهیم پرداز زیرا او پیامبری بسیار راستگوی بود. (۴۱) «صِدِّيقًا» از صیغه‌ی مبالغه و به معنی بسیار صادق است «صدیق» هم به شخصی اطلاق میگردد که حق را بسیار تصدیق میکند و هم به کسی که تمام گفتار و رفتارش بر اساس صداقت است. هر چه میگوید عمل می کند و هر چه عمل میکند میگوید.

«وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ»: در این هیچ جای شکی نیست که: توجه به کمالات دیگران و تجلیل از بزرگان، یکی از شیوه‌های تربیت است. در آیه مبارکه میفرماید: ای پیامبر! و در این قرآن داستان ابراهیم علیه السلام را برای مردم یاد کن زیرا او «إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا» همانا او بسیار صادق و درستکار بود، وی از بزرگ‌ترین اولیای صادق و مخلص الله بود که وی را به نبوت برگزید و به دوستی خویش گرامی داشت. واقعاً صداقت، شرط نبوت است.

هدف اینست که: عرب را به فضل و بزرگی حضرت ابراهیم متوجه سازد، عربی که گمان میبرند از نسل او هستند، درحالیکه ابراهیم پیشوای حنیفان میباشد و آنان بت پرست هستند. ابراهیم توحید خالص و بی‌آلایشی را آورد که خاتم پیامبران مردم را به سوی آن خواند.

یادداشت در مورد حنیف:

حنیف: حنف (بر وزن عمل) میل به حق. حنیف یعنی مایل به حق. حنیف یعنی مایل از باطل، مراد از آن در آیه موحد بودن است.

پیش از ظهور دین مقدس اسلام در عربستان «آیین حنیف» شهرت داشت و گروندگان به آنرا «أحناف» نامیدند. أحناف انسان‌های پاک و بصیری بودند که با بصیرت و هدایت درونی خویش از بت پرستی دوری کرده و برای خود آیینی ساخته بودند. بسیاری امروزه در جواب این سوال که آیا پدر پیامبر اسلام هم بت پرست بوده یا نه؟ میگویند که او از حنیفان بوده. در اینکه مبنا و خاستگاه مشی اعمال دینی و رفتاری حنفا، دستورات بقایای شریعت ابراهیم بوده یا صرفاً فطرت نیالوده و خدا دادی خود آنها و یا هر دو عامل وجود داشته است، احتمالات مختلفی وجود دارد. قطع نظر از مبنا و منشأ آیین حنیف، حنفا کارکردهای مهمی در دوران قبل از اسلام داشتند. آنها نه تنها از بت پرستی، ظلم، و خرافات اجتناب نموده، بلکه دیگران را نیز از آن نهی میکردند.

الله متعال در (آیه ۱۳۵/سوره بقره) از محمد صلی الله علیه وسلم با تمام وضاحت میخواهد که حنفی بودن خود را بیان کند: «وَقَالُوا كُونُوا هُوداً أَوْ نَصَاراً تَهْتَدُوا قُلْ بَلْ مِلَّةَ إِبْرَاهِيمَ حَنِيفاً وَمَا كَانَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ» (و اهل کتاب) گفتند: یهودی یا نصرانی باشید تا هدایت شوید، بگو: بلکه دین ابراهیم (را انتخاب میکنم) که از ادیان باطل رویگردان و یکتا پرست بود و از مشرکان نبود).

إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ﴿٤٢﴾
 هنگامی که به پدرش گفت ای پدر! چرا چیزی را پرستش میکنی که نمیشنود
 و نمی بیند و هیچ مشکلی را از تو دفع نمی کند؟! (۴۲)

در نهی از منکر، کوشش به عمل آید تا از منکرهای اعتقادی کار خویش را
 آغاز نمایم، به تأسف دیده میشود که ما بیشتر سرگرم منکرهای اخلاقی و
 اجتماعی هستیم. چه زیبا است که در آیه مبارکه آمده است:

یعنی آنگاه که ابراهیم علیه السلام به پدرش آزر گفت: پدرجان! چرا بت‌های
 بی جان را که نه میشنوند، نه می بینند، «لَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا»: هیچ گونه مشکلی
 را برای تو حل نمیکند و اصلاً هیچگونه شرّ و بلائی را از تو به دور کرده نمیتواند.
 پرستش این سنگ‌ها نه از تو زیانی رادفع نموده و نه برایت نفعی میرسانند،
 بدان که تنها ذات الله متعال است که جلب کننده نفع و دفع کننده زیان میباشد.
 قبل از همه باید که بت پرستی به همه انواع و اشکال آن در دین مقدس اسلام
 ممنوع و حرام و ناجایز می باشد. ولی یقین بکنید که: بت پرستی، از فرشته
 پرستی، انسان پرستی و گاو پرستی هم بدتر است، زیرا در آنها حد اقل بینایی
 و شنوایی و شعور هست، ولی در بت اصلاً شعور هم وجود ندارد.

در آیه مبارکه در می یابیم که: نهی از منکر مرز سنی را نمی شناسد، (پسر
 میتواند بزرگ خانواده را نهی کند، ولی توجه باید داشت که در این کار باید
 احترام آنانرا بصورت مطلق حفظ کند. در ضمن باید یاد آور شد که: همیشه
 کمال اشخاص به سن آنها بستگی ندارد؛ گاهی فرزند خانه از بزرگ‌ترها بهتر
 می فهمد.

خواننده محترم!

در بسیاری از اوقات سؤال به ذهن انسان خطور میکند که: چگونه بت‌ها که
 مجسمه‌هایی از سنگ و چوب هستند، انسان را گمراه می کنند؟

جواب همین است که: اولاً: بت‌ها همیشه جماد نیستند، گاهی انسان‌ها و طاغوت‌ها نیز بت میشوند.

ثانیاً: مسأله‌ی هنر و زیورآلاتی که همراه بت‌ها بود جاذبه داشت.

ثالثاً: گاهی جهل سبب می‌شود که سنگ و چوب نیز ارزش پیدا کند.

اگر این آیه را همراه با آیه‌ی قبل معنا کنیم نتیجه‌ی خوبی به دست می‌آوریم، زیرا در آیه‌ی قبل ابراهیم گفت: «خدایا! فرزندانم را از بت پرستی دور بدار.» در این آیه می‌گوید: «کسی که موحد و پیرو من بود از من است» بنابر این، تمام موحدان فرزندان مکتبی حضرت ابراهیم علیه السلام هستند.

دعوت ابراهیم علیه السلام از پدرش آزر:

قرآن عظیم الشان نحوه‌ی دعوت ابراهیم علیه السلام، از پدرش را چنین بیان می‌دارد.

ابراهیم علیه السلام در دعوت پدرش نمونه یک فرزند نیکو بود، جز خیر و نیکی پدرش چیزی نمی‌خواست با او به تندی سخن بر زبان نیارد بلکه در انتهای ادب و احترام با عبارات زیبا و پسندیده او را دعوت نمود در یک گفتگو برای او توضیح داد که پرستش بت‌ها هیچ سود و زیانی به او نمی‌بخشد، زیرا بت‌ها قدرت دیدن و شنیدن را ندارند به او تذکر داد، بت‌ها نمی‌توانند حتی زیانی از خود رفع کنند تاچه رسد به دیگران زیان برسانند یا از آن‌ها دفع کنند؟ حضرت ابراهیم علیه السلام در دعوت خویش برای پدرش روش حکمت و موعظه‌ی حسنه و ادب و وقار در پیش گرفت. اما پدرش بر راه شرک و گمراهی اصرار بیشتری می‌ورزید و نصیحت او را نمی‌پذیرفت و ابراهیم را به قتل و ضرب تهدید کرد «وَإِذْ كُرِّمَ فِي الْكِتَابِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ۚ إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا ۚ يَا أَبَتِ إِنَّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ۚ ۴۳ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ

الشَّيْطَانُ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ۴۴ يَا بَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ
مِّنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ۴۵ قَالَ أَرَأَيْتَ أَنْتَ عَنْ ءَالِهَتِي يَا بَرَهِيمَ لَئِن لَّمْ
تَنْتَه لَأَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا ۴۶ قَالَ سَلِّمْ عَلَيَّ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ
بِي حَفِيًّا ۴۷ [مریم: ۴۱-۴۷]

(در کتاب (گوشه‌ای از سرگذشت ابراهیم) ابراهیم را بیان کن، او بسیار راست
کردار و راست گفتار و پیغمبر بود، هنگامی که به پدرش گفت: ای پدر چرا
چیزی را پرستش میکنی که نمیشنوند و نمیبینند و اصلاً شر و بلایی از تو به دور
نمیدارد، ای پدر دانشی نصیب من شده است که بهره تو نگشته است بنابراین
از من پیروی کن تا تو را به راه راست رهنمائی کنم، ای پدر من از این
میتروسم که عذاب سختی از سوی خداوند مهربان گریبانگیر تو شود و آنگاه
همدم شیطان شوی، (پدر ابراهیم برآشفت) گفت: آیا تو ای ابراهیم از خدایان
من رویگردانی اگر دست نکشی حتماً تو را سنگسار میکنم برو، برای مدت
مدیدی از من دور شو (ابراهیم) گفت: خدا حافظ من از پروردگرم برای تو
آمرزش خواهم خواست چرا که او نسبت به من بسیار عنایت و محبت دارد.)
(بنقل از کتاب پیغمبری و پیغمبران در قرآن کریم شیخ علی صابونی)

يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ فَاتَّبِعْنِي أَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾
ای پدر! علم و دانشی نصیب من شده است که نصیب تو نشده، بنابراین از من
پیروی کن تا تو را به راه راست هدایت نمایم. (۴۳)

«صِرَاطًا سَوِيًّا»: راه راست و درستی که منتهی به بهشت می‌گردد.
علم، مسئولیت‌آور است: حضرت ابراهیم علیه السلام در خطاب به پدر خود
میگوید: «يَا أَبَتِ إِنِّي قَدْ جَاءَنِي مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَأْتِكَ» ای پدر جان! در حقیقت
الله متعال مرا به دانش سودمندی که برایم وحی نموده، گرامی داشته است

پس نصیحتم را بپذیر و با من به مسیر هدایت پیوند تا تو را به راهی راست که نه در آن کجی و نه گمراهی است هدایت نمایم. در آیه مبارکه برای ما می آموزاند: کسیکه نهی از منکر می کند باید خود عالم باشد.

دیده میشود که حضرت ابراهیم علیهم السلام با بسیار، لطف و مهربانی اندرز را تکرار کرد و پدر را به نادانی و جهالت متهم نمود، بلکه نرمش حاکمانه را در گفتار خویش به کار برد. یعنی شناخت و دانشی در مورد الله و صفات مقدسش به من عطا شده است که تو از آن برخوردار نیستی و آن را نمیدانی. واقعاً هم راه انبیاء، راه اعتدال است، نه افراط و تفریط. پیروی از انبیاء قرار گرفتن در راه مستقیم است.

بدین ترتیب حضرت ابراهیم علیهم السلام به پدرش فهماند که از جانب خدای سبحان به وسیله وحی بهره‌ای از علم به او رسیده که به وی نرسیده بنابراین، او در اثر این فیض الهی به حقایق دسترسی پیدا کرده و از این موهبت و توانایی برخوردار است که گمراهان را به راه حقیقت رهنمایی فرماید.

يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾

ای پدر! شیطان را پرستش مکن که شیطان نسبت به خداوند رحمن عصیانگر بود. (۴۴)

به یاد داشته باشید که: اطاعت، پیروی و دوستی با شیطان بی نهایت خطرناک است. او که الله متعال را معصیت کرده بر سر ما چه خواهد آورد؟ «إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا» «عَصِيًّا»: سرکش. نافرمان. (خدایی که سرچشمه‌ی همه‌ی رحمت هاست، عصیانش چقدر قبیح است؟).

«يَا أَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطَانَ»: مراد از پرستیدن شیطان، اطاعت از او در کار و بار زندگی، و از جمله در امر بت پرستی است (ملاحظه شود سوره سبأ آیه ۴۱ و یس آیه ۶۰).

ای پدر جان! با پرستش بتان و ترک عبادت رحمان، از شیطان پیروی و اطاعت مکن. «إِنَّ الشَّيْطَانَ كَانَ لِلرَّحْمَنِ عَصِيًّا»: زیرا ابلیس دشمن الله متعال است که از عبادتش استکبار ورزیده و از فرمانش سرپیچیده و نافرمانی نموده است. پس هر کس از او اطاعت کند او را فریب داده و گمراه میکند.

امام قرطبی در باره مینویسد: در آیه مبارکه فرمانبرداری را عین عبادت معرفی کرده است؛ چون هر کس در معصیت خدا از کسی اطاعت کند، واقعاً او را پرستش کرده است. (تفسیر قرطبی ۱۱/۱۱۱).

يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾

ای پدر! من از این میترسم که عذابی از ناحیه خداوند رحمن به تو رسد در نتیجه از دوستان شیطان باشی! (۴۵)

«وَلِيًّا»: دوست. همدم. («ترجمه معانی قرآن» تألیف: دکتر مصطفی خرمدل).

در آیه مبارکه «يَا أَبَتِ إِنِّي أَخَافُ أَنْ يَمَسَّكَ عَذَابٌ مِنَ الرَّحْمَنِ فَتَكُونَ لِلشَّيْطَانِ وَلِيًّا» او را از عاقبت بد بر حذر میدارد. طوری که میفرماید: پدر جان! من از آن میترسم که در حال کفر بمیری، آنگاه با عذاب دردناک از جانب خدا مواجه شوی و تا ابد در آتش بمانی و در آنجا همدم و ولی شیطان باشی. امام فخر رازی در تفسیر خویش می نویسد: بکار بردن لفظ «يَا أَبَتِ» از جانب ابراهیم خلیل الله در تمام خطاب‌هایش، بیانگر شدت علاقه و محبت او نسبت به پدر است؛ چرا که میخواهد او را از عذاب مصون بدارد و او را به راه راست هدایت کند.

ابراهیم علیه السلام در بیان مطلب بسیار دقت به خرج داده است؛ زیرا در مرحله اول او را از باطل بودن عبادت بت‌ها آگاه کرده، آنگاه دستور داد که از او پیروی کند، و تقلید کورکورانه را رها نماید. آنگاه یادآور شد که

عبادت شیطان عقلاً جایز نیست. سپس موضوع را با تهدید و وعید خاتمه داده است، آنهم با رعایت کمال ادب و نرمش: «إِنِّي أَخَافُ» و این بیانگر آن است که بسیار در فکر مصلحت و منفعت پدر و ادای حقوق او بوده است. (تفسیر کبیر ۲۱/۲۲۶).

از تعلیمات این آیه مبارکه بر می آید که: در کار دعوت، ارشاد و تبلیغ، با استفاده از عواطف، باید زمینه‌ی پذیرش را فراهم کنیم. بطور مثال ملاحظه فرمودیم که حضرت ابراهیم علیه السلام در خطاب با پدر خویش؛ چهار بار کلمه «یا اَبْتِ» را مورد استعمال قرار داد.

واقعاً شخصیت انبیاء علیهم السلام، شخصیت های دلسوزی اند و چه زیبا است که میفرماید: «إِنِّي أَخَافُ» من میترسم یعنی پدر جان! می ترسم در مورد اینکه بر کفرت بمیری، آنگاه با عذاب دردناک از جانب الله متعال مواجه شوی.

قَالَ أَرَأَيْبُ أَنْتَ عَنْ آلِهَتِي يَا إِبْرَاهِيمُ لَئِن لَّمْ تَنْتَهَ لِلْأَرْجُمَتِكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا ﴿٤٦﴾

(پدر ابراهیم) گفت: ای ابراهیم! آیا تو از معبودان من روگردانی؟ اگر (از مخالفت واعراض خود) باز نیایی حتماً تو را سنگسار خواهم کرد، و برو مدت دراز از من دور شو. (۴۶)

«أَهْجُرْنِي»: هدف اینست که؛ مرا رها کن و از پیش من برو.

«مَلِيًّا»: مدّت طولانی. از کلمه (مَلَاوَةٌ) به معنی زمان دراز. در این صورت ظرف است، یا صفت مصدر محذوف است. این کلمه را به معنی (سالم) نیز معنی کرده‌اند، که در این صورت حال است. «أَهْجُرْنِي مَلِيًّا»: مدّت‌های مدید از پیش من برو. برای همیشه از من دور شو. سالم از پیش من برو. («ترجمه معانی قرآن» تألیف: دکتر مصطفی خرم‌دل).

نپذیرفتن سخن حق، از کوچک‌تر از خود، نشانه‌ی تکبر است:

در آیه مبارکه آمده است که: از ر به پسرش ابراهیم می‌گوید: ای ابراهیم! آیا می‌خواهی غیر خدایانم را مورد پرستش قرار دهی؟ یعنی: آیا از پرستش این بتان به سوی غیر آنها روی می‌گردانی؟ استفهامی است متضمن معنی تعجب و انکار مبنی بر اینکه ابراهیم از عبادت بت‌ها روگردان شده است، این بدین معنی است که گویا: رها کردن پرستش بت‌ها از انسان عاقل نمی‌خیزد و سر نمی‌زند. مفسر بیضاوی در تفسیر خویش مینویسد: پدر ابراهیم در مقابل لطف و نرمش او، شدت و غلظت و تندگی و انکار را نشان داد و به نام خودش او را صدا کرد و مطابق گفته‌ی او: «یا اَبْتِ» عمل نکرد که بگوید: «یا اِبْنِی»، و خبر را جلو انداخته و در آغاز آن همزه آورده است تا رغبت او را انکار کند، طوریکه انسان عاقل از پرستش بت‌ها روگردان نیست. (بیضاوی ۱۷/۲).

به تأسف باید گفت: در برخی از حالت انسانها به مرحله‌ای می‌رسند که: شنیدن سخن حق هم برای شان تلخ تمام شده و سبب تعجب شان می‌گردد. پدر ابراهیم آغاز به تهدید میکند و برای پسر خویش می‌گوید: «لَئِنْ لَمْ تَنْتَهَ لِأَرْجُمَنَّكَ» اگر دشنام و نفرین بتانم را رها نکنی یقیناً تو را سنگسار خواهم کرد تا بمیری.

باید سعی و کوشش بعمل آریم تا آتش قهر و غضب دیگران را با سخنان زیبا و آرام بخش، خاموش و تسکین نمایم.

از ر به پسر خویش ابراهیم می‌گوید: «و برو روزگاری دراز از من دور شو» یعنی: مدتی دراز ترک صحبت من کن و از من جدا شو زیرا من بر تو خشمگینم. نمی‌خواهم که: من تو را بینم و نه تو مرا، نه با من سخن بگویی و نه با من روبه‌رو شو.

خواننده محترم!

از وقوع همچو حالات نباید مأیوس شویم بلکه مبارزه حق گویی و مبارزه با سنت‌های باطل، را با قوت باید ادامه دهیم، مبارزه حق گویی؛ آوراگی و محرومیت را به دنبال دارد.

قَالَ سَلَامٌ عَلَيْكَ سَأَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّي إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا ﴿٤٧﴾

ابراهیم گفت: سلام بر تو، به زودی از پروردگارم برای تو آمرزش میخواهم؛ زیرا او همواره نسبت به من بسیار نیکوکار و مهربان است. (۴۷)
ابراهیم علیه السلام به پدرش گفت: تو از جانب من در سلامت قرار داری و از جانب من به تو زیان و آزاری نمی رسد و لحاظ رعایت حق «پدری» بعدا هم چیزی نمی گویم که تو را برنجاند و از خدا خواهم خواست که تو را هدایت کند و گناہانت را ببخشد.

مفسران مینویسند: این سلام، سلام تودیع است نه سلام تحیت و گرمی داشت و از مصادیق این آیه است: «وَإِذَا خَاطَبَهُمُ الْجَاهِلُونَ قَالُوا سَلَامًا» [الفرقان: ۶۳] «و چون جاهلان، آنان را مخاطب سازند میگویند: سلام!».
حکم شرعی همین است که: پدر را باید به نیکی معامله کرد هر چند که کافر باشد، اما در معصیت نباید از او فرمان برد.

سپس افزود: «إِنَّهُ كَانَ بِي حَفِيًّا» «حفی» کسی است که در سؤال مبالغه کند و نیز به شخصی گفته می شود که: در عطا کردن لطف کند. اصل باب به معنی: آخر رساندن (مبالغه) است (لسان العرب)

ابراهیم علیه السلام به پدرش وعده داد که برایش از بارگاه ایزد الله متعال طلب مغفرت میکند که تو را به سوی ایمان هدایت کند و گناہانت را بیامرزد. ابراهیم علیه السلام می خواست تا بدین وسیله الفت وی را جلب نماید و بدین امید که بتواند نرمخویی و ملایمت را به طبع وی برگردانده و سختی و سنگدلی را از جان وی بزداید.

شیوه گفتگوی شخص مؤمن با کافر:

خواننده محترم! توجه شما را به شیوه مباحثه شخص مؤمن با یک شخص کافر جلب می‌نمایم:

- حضرت ابراهیم علیه السلام در صحبت های خویش با ازر پدر خویش شیوه عاطفی داشت، حضرت ابراهیم چهار بار کلمه «یا اَبْتِ» را استعمال می‌کند.

ولی پدر بت پرست اش حتی یک بار نگفت: «یا بنی»

- در مباحثه که بین حضرت ابراهیم و پدر اش از در گذشت ملاحظه فرموده

باشید که حضرت ابراهیم علیه السلام در جروبحث، با استدلال صحبت میکند،

ولی در مقابل آزر بی دلیل به صحبت آغاز می‌نماید؛ از جمله حضرت ابراهیم

در خطاب به پدر میگوید: «إِذْ قَالَ لِأَبِيهِ يَا أَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِي عَنْكَ شَيْئًا» (۴۲) (مریم) (آنگاه که (ابراهیم) به پدرش گفت: ای پدر! چرا

چیزی را میرستی که نمیشنود و نمی‌بیند و تو را از هیچ چیز بی‌نیاز نمیکند؟)

بالعکس پدر میگوید: «قَالَ أَرَأَيْتَ إِنْ أَنْتَ عَنْ آلِهَتِي يَا إِبْرَاهِيمُ لَئِنْ لَمْ تَنْتَه

لَأَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِي مَلِيًّا» (۴۶) (مریم) (گفت: ای ابراهیم! آیا از خدایان من

بیزاری؟ اگر از (این روش) دست برداری قطعاً تو را سنگسار خواهم کرد و

(اکنون) برای مدتی طولانی از من دور شو.)

- حضرت ابراهیم علیه السلام، دلسوزانه صحبت میکند، ولی آزر با تهدید

جواب آنرا می‌دهد.

- ابراهیم علیه السلام، سلام میکند، اما آزر دستور فاصله گرفتن و دور شدن از

خود را صادر میکند و میگوید: «وَاهْجُرْنِي» (۴۶) (مریم).

وَأَعْتَزَلُكُمْ وَمَا تَدْعُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَأَدْعُوا رَبِّي عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي

شَقِيًّا ﴿٤٨﴾

و(حالا) از شما و از آنچه به جز الله می‌پرستید، کناره‌گیری میکنم. و پروردگارم

را(به دعا) میخوانم، و امیدوارم دعایم در پیشگاه پروردگارم لاجواب نماند. (۴۸)

حضرت ابراهیم علیه السلام در خطاب به پدر میگوید: ای پدر! و من به زودی از تو و قومت و بتان شما که جز الله واحد را می پرستید جدا میشوم و همچنان از سرزمین شما کوچ می کنم.

«وَأَدْعُوا رَبِّي»: و به دعوت و عبادتم برای پروردگارم استمرار میدهم و خدایم را مخلصانه و به یگانگی پرستش میکنم. یعنی: هرگاه نصیحت مرا نپذیرفتید و دعوتم در شما هیچ تأثیری نکرد پس اینک با دین خود از میان شما هجرت کرده و از معبودان باطل شما دوری می گزینم.

یکی از اصول اساسی مکاتب الهی، همانا برائت از کفار است. و از مراحل نهایی نهی از منکر، قطع رابطه است. این بدین معنای است که اگر نمی توانید محیط فاسد را اصلاح کنید، لااقل آن را ترک کنید.

«عَسَىٰ أَلَّا أَكُونَ بِدُعَاءِ رَبِّي شَقِيًّا»: درحالیکه دینم را برای وی خالص گردانیده‌ام و مطمئن هستم که پروردگارم با رد درخواستم مرا بدبخت و ناامید نمی سازد.

مفسیر تفسیر صفوأة التفاسیر می نویسد: در اینجا به کنایه نشان میدهد که آنها به علت پرستش خدایان خود، در شقاوت قرار خواهند گرفت. بدین ترتیب ابراهیم علیه السلام از قوم خود و بت پرستی آنها کنار شد و عزلت جست و خانواده و وطن خویش را ترک کرد و مهاجر شد، اما الله متعال او را تنها نگذاشت، بلکه نسلی بهتر و خویشاوندانی نیکوتر به او عطا نمود. تا در دوران عزلت و گوشه گیری و غربت خود با آنان انس بگیرد و در وحشت تنهایی خود به وسیله آنان آرامش یابد.

اگر بخواهیم دعای ما دعای ابراهیمی شود، باید از افراد و مراکز آلوده به فساد دوری بجویم.

فَلَمَّا اعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾

هنگامی که از آنها واز آنچه غیر خدا می پرستیدند کناره گیری کرد ما اسحاق و یعقوب را به او بخشیدیم، و هر یک را پیامبر بزرگی قرار دادیم. (۴۹)
هم از گناهکار جدا شویم و هم از گناه، زیرا کناره گیری از منحرفان، زمانی مؤثر است که با کناره گیری از انحراف هم همراه باشد، هر کس اگر عبادت غیر الله را رها کند، بطور یقین اطمینان داشته باشد که: إن شا الله به امدادهای الهی دست می یابد.

مفسران در تفسیر این آیه مبارکه مینویسند: زمانیکه ابراهیم علیه السلام و وطنش را ترک نمود و در راه الله به سوی سرزمین بیت المقدس - یعنی جایی که بر آشکار ساختن دینش قادر بود - هجرت کرد، و در راه خدا از پدر دوری گزید، خدا نیکوتر از آنان را به او داد؛ از جمله اسحاق و یعقوب را به او عطا کرد، فرزندانی که همگی پیامبر شدند. بدین ترتیب خدا آنها را انیس و وحشت و تنهایی او قرار داد و آن فرزندان پاک سرشت را جانشین قومش کرد.
«وَهَبْنَا لَهُ إِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ»: اسحاق پسر ابراهیم بوده و یعقوب فرزند اسحاق و نواسه ابراهیم است. این هم مژده دیگری به ابراهیم بود که پسرش اسحاق، دارای فرزند خواهد بود. «كُلًّا»: هر یک از اسحاق و یعقوب.
ابن کثیر گفته است: یعنی از نسل و سلاله‌ی آنها پیامبرانی قرار دادیم که به وسیله‌ی نبوت آنها، خدا چشم ابراهیم علیه السلام را در حال حیات روشن گردانید. (مختصر ۴۵۴/۲).

بر این مبنا فرمود: «وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا» هر یک از آنها را به پیامبری برگزیدیم.
مفسران مینویسند: حضرت ابراهیم علیه السلام بعد از هجرت با ساره ازدواج کرد که فرزند وی اسحاق علیه السلام از او به دنیا آمد و قبل از تولد اسحاق، نخستین فرزندش اسماعیل علیه السلام از کنیزش هاجر متولد شده بود.

حضرت اسحاق (۱۸۰) سال عمر کرد و در «حبرون» که شهر «الخلیل» امروزی است، در غار «مکفیله» مدفون میباشد.

و حضرت یعقوب علیه السلام فرزند اسحاق که نامش اسرائیل بود با دو دختر خاله اش «لابان» به نامهای «لیئه و راحیل» در «فدان آرام» ازدواج کرد، بعد از آنان با دو کنیز شان: «زلفا و بلها» ازدواج کرد و فرزندان وی که همه جز «بنیامین» فلسطینی المولد بوده و در «آرام» به دنیا آمدند، از همین زنان وی هستند. (تفسیر انوار القرآن).

وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾

و به آنان از رحمت خود بخشیدیم، و برای آنان [در میان مردم] نامی نیک و ستایشی و الامرتبه قرار دادیم. (۵۰)

«وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا»: و خداوند متعال به تمام آنها یعنی ابراهیم و اسحاق و یعقوب فضل و رحمتی عظیم عنایت کرد؛ یعنی تمام خیرات دینی و دنیوی از قبیل مال و فرزند و دانش و عمل نیک را عطا کردیم.

«وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا»: و در بین مردم نام و آوازه نیک و ثنا و ذکر خیری ماندگار به آنها دادیم؛ زیرا به خاطر خصلت‌های نیک مورد رضایت تمام ملت‌ها و اهل ادیان قرار گرفته و آنها را ستایش می‌کنند و تا روز رستاخیز بر ابراهیم و آل ابراهیم درود می‌فرستند. امام طبری فرموده است: یعنی، در بین مردم برای آنان نام نیکو و ذکر خیر قرار دادیم. (طبری ۹۳/۱۶).

«لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا»: ذکر خیر و ستایش و ثنای نیکو بر زبان بندگان است، به طوری که نام و آوازه نیک آنها در میان تمام اهل ادیان فراگیر و منتشر میباشد؛ از آن جمله این که: ما امت محمد صلی الله علیه وسلم برای ابراهیم علیهم السلام و آل وی در نماز دعا و درود می‌فرستیم.

خوانندگان محترم!

در آیات (۵۱ الی ۵۳) در باره قصه ی موسی علیهم السلام بحث بعمل می آید. باید متذکر شد که این داستان چهارمین داستان بسیار کوتاه همانند داستان ابراهیم علیهم السلام که موسی در برابر الله متعال، پاکدل مخلص و خویشتن دار از شرک و آلودگی و ریا بود و خود را به بارگاه آفریدگار تسلیم کرد. **وَإِذْ كُرِّفِي الْكِتَابِ مُوسَى إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿۵۱﴾** در این کتاب (آسمانی) از موسی یاد کن، که او مخلص بود، و رسولی بزرگ و مبعوث به پیامبری بود. (۵۱)

ای محمد! در قرآن کریم داستان موسی علیه السلام را یاد کن و خبر حضرت موسی علیه السلام را بر قوم خود بازگویی کن. «إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا»: زیرا او برای الله خالص شده بود «وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا»: والله تعالی وی را به نبوت و رسالت برگزید و او نیز از جمله پیامبران اولی العزم بود. و الله متعال دو صفت والا را در او جمع کرده و لفظ «کان» رابه منظور تفخیم، بزرگ داشت، و گرامی داشت، شأن وی تکرار کرده است. ناگفته نماند که داستان موسی چهارمین داستان در این سوره مبارکه بیان مییابد.

فرق بین رسول و نبی:

«مشهور درباره فرق بین رسول و نبی اینست: رسول کسیست که شرعی به او وحی شده و به تبلیغ آن شرع نیز امر شده است، و نبی کسیست که شرعی به وی وحی شده ولی به تبلیغ آن امر نشده است.

اما این فرق بدون اشکال نیست، زیرا نبی نیز به دعوت و تبلیغ و حکم امر شده، و برای همین شیخ الاسلام ابن تیمیه گفته: صواب اینست: رسول کسیست که به سوی قوم کفار تکذیب گرا فرستاده شده، و نبی کسیست که به سوی قوم مؤمن به شریعت رسول قبل از خود ارسال شده تا آنها را پیاموزد

و بین آنها داوری نماید، چنانکه الله متعال میفرماید: «إِنَّا أَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ يَحْكُمُ بِهَا النَّبِيُّونَ الَّذِينَ أَسْلَمُوا» (مائده ۴۴). یعنی: «ما تورات را (بر موسی) نازل کردیم که در آن رهنمودی (به سوی حق) و نوری (زداینده تاریکی‌های جهل و نادانی) بود. انبیاء که تسلیم فرمان خدا بودند با آن برای یهودیان حکم می‌کردند».

پس انبیاء بنی اسرائیل به تورات داوری می‌کردند که الله متعال بر موسی علیه السلام نازل کرده بود، و اما اینکه (در باره محمد صلی الله علیه وسلم) میفرماید: «وَاخْتَمَ النَّبِيُّونَ» «ختم‌کننده و آخرین پیامبران است» و چرا نفرمود: «خاتم المرسلین»؟ زیرا ختم رسالت مستلزم ختم نبوت نیست، ولی ختم نبوت مستلزم ختم رسالت است، و برای همین پیامبر صلی الله علیه وسلم فرمودند: «انه لا نبی بعدی» یعنی: «هیچ پیامبری بعد من نیست»، و نفرمود: «لا رسول بعدی». از این فهمیده میشود که بعد از پیامبر صلی الله علیه وسلم نه هیچ رسولی می‌آید و نه هیچ پیامبری، بلکه او خاتم انبیاء و مرسلین علیهم الصلاه و السلام است». (الشیخ عبد الرحمن البراک).

وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾

ما او را از طرف راست (کوه) طور فرا خواندیم، و او را نزدیک ساختیم و با او سخن گفتیم. (۵۲)

«وَنَادَيْنَاهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ» الايمن: طرف راست. یعنی از جانب راست (کوه) طور او را ندا دادیم یعنی: با موسی علیه السلام از جانب راست کوه طور و از جانب راست وی سخن گفتیم. (تفسیر انوار القرآن).

طوریکه گفتیم «الْأَيْمَنِ»: طرف راست. هدف این است که نسبت به موسی، طرف راست بود و الا کوه اصلاً راست و چپ ندارد. «ترجمه معانی قرآن».

قابل تذکر است که: طور کوهی است که در میان مصر و مدین موقعیت دارد و هنگامی که موسی علیه السلام از مدین به سوی مصر می آمد، کلام الهی را از میان درختی در طور شنید «وَقَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا» (و نزدیک ساختیم او را رازگویان) یعنی: او را به خود نزدیک ساختیم؛ با نزدیک ساختن منزلت و جایگاه وی در حالی که با وی راز گفتیم و او رازگویی ما را شنید.

در قرآن عظیم الشان، در باره ی گفتگو و ارتباط موسی علیه السلام با خداوند هم به «تکلم» تعبیر شده، «كَلَّمَ اللَّهُ مُوسَى تَكْلِيمًا» (نساء، ۱۶۴)، هم به «ندا»، «نَادَيْنَاهُ» و هم به نجوی. «قَرَّبْنَاهُ نَجِيًّا» و مراد از قرب در آیه، قرب و نزدیکی مکانی نیست، بلکه قرب مقامی است.

ابن عباس (رض) گفته است: که موسی به ملکوت نزدیک شد و حجاب و پرده کنار رفت، تا جایی که صدای قلم ها را می شنید. (البحر ۶/۱۹۹). زمخشری گفته است: او را به فردی تشبیه کرده است که شخصیتی بزرگ برای مناجات، او را به نزدیک خود آورده است؛ چون خدا بدون واسطه ی فرشته با او صحبت کرده است.

وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هَارُونَ نَبِيًّا ﴿٥٣﴾

و از رحمت خود برادرش هارون را که دارای مقام پیامبری بود، به او بخشیدیم. (۵۳)

یعنی حق تعالی از روی رحمت و فضلی از جانب خویش، برادرش هارون را به عنوان مؤید و نصرت بخش به وی بخشید و به علاوه هارون را پیامبر نیز گردانید تا هر دو بر رساندن پیام حق با همدیگر یار و یاور باشند.

و بدین ترتیب دعای موسی علیه السلام را اجابت کردیم که گفت: «قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي (۲۵) وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي (۲۶) وَاخْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي (۲۷) يَفْقَهُوا قَوْلِي (۲۷) وَاَجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِي (۲۹) هَارُونَ أَخِي (۳۰) [طه: ۲۵-۳۰].

(گفت پروردگارا سینه ام را گشاده گردان (۲۵) و کارم را برای من آسان ساز (۲۶) و از زبانم گره بگشای (۲۷) [تا] سخنم را بفهمند (۲۸) و برای من دستیاری از کسانم قرار ده (۲۹) هارون برادرم را (۳۰) خوانندگان محترم!

در آیات (۵۴ الی ۵۵) پنجمین قصه و داستان در این سوره، داستان اسماعیل فرزند ابراهیم علیهم السلام است که مورد بحث قرار داده میشود. اسماعیل علیهم السلام در یکتاپرستی و ستیزه جویی با بت و بت پرستی بر سر راه و روش پدرش بود. اسماعیل - پیش از همه کس - نزدیکان خود را با فرمان الله متعال آشنا می کرد و به پیروی از آن، دستور می داد، تا پیشرو و قدومی مردم شوند.

در مورد اینکه چرا قصه و داستان موسی از داستان اسماعیل، در آیات قبلی به بیان گرفته شد بدین دلیل بود، تا سخن درباره‌ی یعقوب و فرزندان و نواسه گانش منسجم و بدون فاصله باشد.

وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥٤﴾
در کتاب آسمانی خود از اسماعیل یاد کن که او در وعده هایش صادق و رسول و پیامبر بزرگی بود. (۵۴)

«وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ»: ای محمد! و در این قرآن داستان اسماعیل داستان جد خود، «اسماعیل» بن ابراهیم را که پدر تمام اعراب است، یاد آور شو. «إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ»: او در وعده‌اش صادق بود؛ چون وعده می کرد وفا می نمود

در صدق وعده وی همین بس که او به پدرش وعده داد تا بر ذبح و سر بریدن خویش صبر کند و به این وعده هم وفا کرد چنان که در سوره «صافات/۱۰۲» تذکر یافته است.

بصورت عموم باید گفت که: وفا به عهد، از صفات عالی ارزشمند انسانی بشمار می رود مفسران گفته‌اند: هر چند که سایر پیامبران نیز صادق بوده‌اند اما به صورتی خاص او را به صفت «صداقت در وعد» متصف می کند که این به دو دلیل صورت پذیرفته است:

یکی، این که از مقام شامخ وی تجلیل و تکریم به عمل آورده باشد، دوم، این که وی در پای «وفای به عهد» سختی‌هایی را کشید که دیگر پیامبران آن را نکشیدند. از جمله وعده‌هایش، صبر و شکیبایی در قضیه‌ی ذبح بود و به همین سبب خدا از او تمجید به عمل آورده است.

«وَكَانَ رَسُولًا نَّبِيًّا»: و او نیز فرستاده‌ای از جانب الله متعال بود که وی را به نبوت مشرف گردانیده بود.

ابن کثیر گفته است: آیه بر این مطلب دلالت دارد که بر برادرش، اسحاق در شرف و بزرگواری برتری دارد؛ زیرا اسحاق فقط به نبوت موصوف گشته است در صورتی که اسماعیل هم به نبوت و هم به رسالت موصوف شده. (مختصر ۴۵۶/۲) و از نسل اسماعیل محمد خاتم پیامبران آمده است.

وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾

و او همواره خانواده‌اش را به نماز و زکات دعوت میکرد و همواره مورد رضایت پروردگارش بود. (۵۵)

أهله: زن و فرزندش را، خانواده اش را، خاندان خود را- مرضیا(رضی): مورد پذیرش پسندیده، مورد خشنودی.

«وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ»: حضرت اسماعیل علیه السلام خانواده خویش را به برپاداشتن نماز و پرداخت زکات دستور و هدایت میفرمود، تا اینکه خانواده اش در اطاعت از او امر خدا کوشا باشند، بخصوص در مورد

اقامه‌ی نماز که بمثابه ستون دین بشمار میرود، و ادای زکات که موجب تحقق نیکبختی و آسایش در جامعه می باشد.

در مورد «أَهْلَهُ» مینویسد که: هدف از اهل حضرت اسماعیل در این آیه مبارکه امت حضرت اسماعیل، و به قولی دیگر: قوم و قبیله‌اش می باشد و لی ارجح همان قول اول می باشد.

و مراد از نماز و زکات در اینجا، عبارت از همان دو عبادت شرعی معروف و مشهور است. «وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا» و الله متعال از اسماعیل راضی بود؛ به خاطر عملکرد نیک و طاعت کامل را بجا آورده است.

امام فخررازی فرموده است: این بخش از آیه نهایت مدح را می رساند؛ چون آن که به رضایت خدا نایل آمده باشد در تمام عباداتش به بالاترین درجه رسیده است. (رازی ۲۳۲/۲۱).

سلسله نسب حضرت اسماعیل:

حضرت اسماعیل پسر ابراهیم خلیل الرحمن است. مادرش هاجر نام داشت. اسماعیل اولین فرزند حضرت ابراهیم بود. در خواب به حضرت ابراهیم دستور دادند که اسماعیل را ذبح کند.

اسماعیل علیه السلام در حجر و کنار بیت العتیق در مکه‌ی مکرمه پرورش یافت و در همان جا بزرگ شد و با دختری از قبیله‌ی (جرهم) ازدواج کرد، آنچه از تاریخ زندگی او بر می آید اینکه بعثت او در میان همان قبیله که در وسط آنها می زیسته، بوده است.

آنچه از قول راجح تأریخی استفاده می شود اینکه: حضرت اسماعیل به سوی قبایل عربی که در میان آنها زیسته است مبعوث گردیده ولی بعضی از تأریخ نویسان گفته‌اند: به سوی برخی از قبایل یمنی و عمالقه ای که در آن اطراف می زیستند مبعوث گشته است.

ذبیح اسماعیل است یا اسحاق:

در مورد اینکه ذبیح حضرت ابراهیم کیست؟ برای توضیح بهتر می‌خواهم نظریات استاد عبدالوهاب النجار مؤلف کتاب مشهور قصص الأنبياء در اینجا برای شما باز گوی نمایم. وی در کتاب خویش قصص الأنبياء اثبات کرده که ذبیح اسماعیل است نه اسحاق طوری که یهودان ادای آنرا دارند.

وی مینویسد: دلیل بر اینکه ذبیح اسماعیل است، نص عبارت تورات است چون در آنجا آمده که: ابراهیم یگانه فرزند خود را ذبح کرد و سخاوتمندانه تقدیم کردن یگانه فرزند در راستای امثال فرمان خداوند، آنهم فرمانی که در خواب به او داده بودند، نشان از اوج اطاعت و امتثال است و این عین اسلام است، و اگر به اسحاق مراجعه کنیم در می‌یابیم که او روزی از روزها یگانه فرزند ابراهیم علیه السلام نبوده است چون اسحاق زمانی به دنیا آمد که اسماعیل ۱۴ سال عمر داشت و تورات به این امر تصریح دارد و حضرت اسماعیل تا زمان وفات ابراهیم زنده بود و در مراسم تدفین او شرکت داشت. علاوه بر این ذبیح بودن اسحاق مخالف وعده‌ی الهی است که به ابراهیم داده بود، و آن اینکه اسحاق دارای نسل خواهد بود، به اضافه اینکه واقعه‌ی ذبح در مکه اتفاق افتاد و ابراهیم، اسماعیل را در هنگام شیرخوارگی همراه خود به مکه برده بود نه اسحاق را والله اعلم. (قصص الأنبياء ص ۱۰۳).

اولاده اسماعیل:

اسماعیل دوازده پسر داشت و تورات نام همه‌ی آنها را ذکر کرده و همگی رؤسای قبایل بودند و تنها یک دختر داشت که او را به عقد برادر زاده اش عیص پسر اسحاق در آورد. اعرابی که به (عرب مستعربه) موسومند از نسل اسماعیل بوجود آمده‌اند. حضرت محمد صلی الله علیه وسلم خاتم النبیین نیز از اولاد اسماعیل به شمار می‌آید.

وفات اسماعیل:

حضرت اسماعیل علیه السلام ۱۳۷ سال عمر کرد، در مکه از دنیا رفت و بنا به قول مشهور مؤرخین در مکه در کنار مادرش در الحجر دفن گردید، و تورات مدعی است، در فلسطین از دنیا رفته و در آنجا مدفون است، لیکن روایت صحیح روایت مؤرخین عرب است و آن اینکه، در مکه وفات کرده و در آنجا مدفون است. والله أعلم (پیغمبری و پیغمبران در قرآن کریم مرحوم شیخ علی صابونی)

نگاه مختصری تاریخچه نماز در قرآن:

وقتی که ما به کلمه نماز نگاه می‌کنیم و یا تاریخچه نماز را به بررسی بگیریم درخواهیم یافت که: نمازیکی از پنج اصلی است که اسلام بر آن بنا یافته است. عبادت نماز در همه‌ای ادیان ابراهیمی وجود دارد، ولی کیفیت انجام آن متفاوت است. نماز دارای شرایط و آدابی است که شخص مسلمان مؤظف به رعایت برخی از آنها به صورت واجب و رعایت برخی به صورت مستحب می‌باشد.

در قرآن عظیم الشأن، نماز بارزترین مصداق ارتباط مخلوق با خالق می‌باشد، اهمیت نماز به حدی است که یکی از اهداف بعثت انبیاء را اقامه نماز می‌داند. در قرآن عظیم الشأن مهم‌ترین مصداق تقوی نماز را ذکر می‌کند.

«فَأَقِمْ وَجْهَكَ لِلدِّينِ حَنِيفًا فِطْرَتَ اللَّهِ الَّتِي فَطَرَ النَّاسَ عَلَيْهَا لَا تَبْدِيلَ لِخَلْقِ اللَّهِ ذَلِكَ الدِّينُ الْقَيِّمُ وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ» (آیه ۳۰ / سوره روم)

(پس رویت را با پیروی از حق و بی‌زاری از ادیان باطل به سوی این دین راست کن، با همان فطرتی که الله مردم را بر آن آفریده است. (چون) در خلقت الله تبدیلی نیست. این است دین محکم و استوار، ولیکن بیشتر مردم نمیدانند.) خداوند متعال انسان را طوری خلق نموده است که به حق تمایل دارد و از

باطل بیزار است. درست همانند علاقه‌ی مادر به فرزند که امری تعلیمی نیست، بلکه فطری و غریزی است.

و همچنان در (آیه ۳۱ / سوره روم) میفرماید: «مُنْبِیِّنَ إِلَيْهِ وَ اتَّقُوهُ وَ أَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَ لَا تَكُونُوا مِنَ الْمُشْرِكِينَ - ۳۱» (رجوع کنان به سوی الله برگردید و از او بترسید و نماز را برپا کنید و از جمله مشرکان نباشید).

تعریف و مفهوم نماز:

نماز در لغت بمعنی دعا است. خداوند متعال میفرماید: «خُذْ مِنْ أَمْوَالِهِمْ صَدَقَةً تُطَهِّرُهُمْ وَ تُزَكِّيهِمْ بِهَا وَ صَلِّ عَلَيْهِمْ إِنْ صَلَاتُكَ سَكَنَ لَهُمْ وَ اللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ» (سوره توبه: ۱۰۳). (ای پیامبر از اموال آنان، زکات بگیر که باعث پاکی و تزکیه آنها می شود و برای آنان، دعا کن چرا که دعایت، آرامش برای آنان بحساب می آید و خداوند، شنوا و داناست).

چنانچه مشاهده می کنیم کلمه «صل» بمعنی «دعا کن» است.

نبی اکرم صلی الله علیه وسلم میفرماید: «إِذَا دُعِيَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجِبْ فَإِنْ كَانَ صَائِمًا فَلْيَصِلْ وَإِنْ كَانَ مُفْطِرًا فَلْيَطْعَمْ» مسلم (۱۴۳۱) معلقات بخاری قبل از حدیث شماره (۴۷۹۷). «اگر کسی از شما (برای صرف غذا) دعوت شد، اجابت نماید. اگر روزه داشت، (برای صاحب غذا) دعای (خیر و برکت و استغفار) نماید. و اگر روزه نداشت، غذا بخورد». باید دانست که صلاه یعنی درودی که از طرف خداوند باشد، بمعنی ثناء و ستایش است و درودی که از طرف فرشتگان باشد، بمعنی دعا است. خداوند میفرماید: «إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا» (سوره احزاب: ۵۶) (همانا خداوند و فرشتگان بر پیامبر، درود میفرستند. ای کسانی که ایمان آورده‌اید، (شما هم) بر او، درود و سلام بفرستید).

ابوالعالیه میگوید: صلاة (درود) خداوند بمعنی تعریف و تمجید او، نزد فرشتگان است و درود فرشتگان بمعنی دعا است. و ابن عباس رضی الله عنهما میگوید: یصلون یعنی تبریک می گویند. ثریق ابن عثیمین (۲۲۸/۳) و برخی گفته اند: درود خدا یعنی همان رحمت الهی است و درود فرشتگان بمعنی استغفار کردن آنان است. و صحیح و درست، همان قول اول است (تفسیر ابن کثیر و شرح ممتع ابن عثیمین (۲۲۸/۳ - ۲۲۹).

خداوند متعال میفرماید: «أُولَئِكَ عَلَيْهِمْ صَلَوَاتٌ مِنْ رَبِّهِمْ وَرَحْمَةٌ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُهْتَدُونَ» (سوره بقره: ۱۵۷) (آنان) همان بردباران با ایمانی هستند که الطاف و رحمت و احسان و مغفرت خدایشان شامل حال آنان میگردد و مسلماً ایشان راه یافتگان (به جاده حق و حقیقت و طریق خیر و سعادت هستند). چنانچه مشاهده میکنیم رحمت، برصلوات، عطف شده است و اقتضای عطف، مغایرت می باشد.

پس صلاتی که از طرف خداوند باشد بمعنی ستایش است و صلاتی که از طرف مخلوقات یعنی فرشتگان، جن و انس باشد، بمعنی نماز، رکوع، سجده، دعا و تسبیح گفتن است. و صلاتی (درودی) که از طرف پرندگان و خزندگان باشد، بمعنی تسبیح گفتن است. (لسان العرب (۴۶۵/۱۴).

و «صلاة» در اصطلاح شریعت، عبارت از: عبادتی است که بخاطر خداوند، انجام میگردد و شامل اقوال و افعال معین و بخصوص میباشد که با تکبیر، آغاز و با سلام، به پایان میرسد و این، اقوال و افعال مخصوص، «صلاة» نامیده شده اند زیرا دعا را نیز در بر میگیرند (المغنی (۵/۳) ابن قدامه والشرح الکبیر (۵/۳) و الانصاف فی معرفه الراجح من أغلاف (۵/۳) و التعریفات جرجانی (۱۷۴).

در نتیجه کلمه «صلاة» که در آغاز به هر دعایی، اطلاق می شد، از آن مفهوم، انتقال پیدا کرد و هم اکنون بخاطر مناسبتی که میان دعا و نماز وجود دارد،

همان افعال و اقوال مخصوص، کلمه صلاه یعنی نماز، اطلاق می شود. پس هرگاه، کلمه «صلاه» یعنی نماز در شریعت اطلاق شود، مفهوم آن، فقط نماز با همان افعال و اقوال مخصوص است (شرح العمده ابن تیمیه (۲/۳۰ - ۳۱)).

و سرتاسر نماز، دعا یعنی طلب و درخواست است: زیرا طلب و درخواست یا با سؤال کردن، مطرح میشود چنانچه دعا کننده، خواهان جلب منفعتی و یا دفع ضرری میشود و طلب اینگونه نیازها از خداوند، فقط با زبان و سؤال کردن، انجام می گیرد.

یا اینکه طلب و درخواست با عبادت انجام میگردد. چنانکه انسان با اعمال نیک از قبیل نماز، رکوع، سجده و غیره، طلب اجر و ثواب مینماید. پس کسی که این، عبادت را انجام می دهد، در واقع با زبان حال از الله، طلب مغفرت مینماید. و از سخنان فوق، روشن میشود که سرتا سر نماز، دعا و درخواست با زبان و یا طلب و درخواست بوسیله عبادت است چرا که نماز هر دو نوع را در بر میگیرد.

نماز در لغت به معنای پرستش، نیاز، سجود، بندگی و اطاعت، خم شدن برای اظهار بندگی و اطاعت و یکی از فرایض دین و عبادت مخصوصی است که مسلمانان پنج بار در شبانه روز به جا می آورند. نماز یعنی خدمت و بندگی، فرمان برداری، سر فرود آوردن و تعظیم کردن به نشانه احترام.

نماز، داروی نسیان و وسیله ذکر خداوند است. نماز، رابطه معنوی مخلوق با خالق است. نماز یعنی دل کردن از مادیات و پرواز دادن روح: یعنی پا را فراتر از دیدنی ها و شنیدنی ها نهادن.

معنای لغوی نماز:

معنای لغوی نماز دعای خیر میباشد طوریکه الله سبحانه و تعالی به پیامبر اش میفرماید: «وَصَلِّ عَلَيْهِمْ إِنَّ صَلَاتَكَ سَكَنٌ لَهُمْ» صلوات بفریست بر آنان، (یعنی

در حق شان دعای خیر بعمل ار) واقعاً دعا خیر تو برای آنها باعث وقار، و بردباری است.

اما نماز در شریعت عبارت از اعمال و گفتار است که تعلیم از جانب پروردگار و پیامبر صلی الله علیه وسلم برای ما بعمل آمده است. نماز با تکبیر (الله اکبر) آغاز و با تسلیم (سلام گفتن) خاتمه می پذیرد.

نماز در اُدیان اِبراهیمی:

نماز در اُدیان اِبراهیمی، در میان عبادات همیشه رتبه اول را به خود اختصاص داده است. در قرآن مجید اولین نماز و دعا برای اقامه نماز از زبان حضرت ابراهیم علیه السلام شنیده میشود و بعد از او نماز یکی از ارکان اصلی دین برای تمام پیامبران شمرده شده است.

- در دعای حضرت ابراهیم علیه السلام هنگام سکونت در بیت الله الحرام آمده است:

«رَبِّ إِنِّهِنَّ أَضَلَّلْنَ كَثِيراً مِنَ النَّاسِ فَمَنْ تَبِعَنِي فَإِنَّهُ مِنِّي وَ مَنْ عَصَانِي فَإِنَّكَ عَفُورٌ رَحِيمٌ» (آیه ۳۶ / سوره ابراهیم) (پروردگارا! همانا بت‌ها بسیاری از مردم را گمراه کرده‌اند، پس هر که مرا پیروی کند، قطعاً او از من است و هر کس با من مخالفت کند، همانا تو بخشنده‌ی مهربانی). و در (آیه ۳۷) همین سوره میفرماید: «رَبَّنَا إِنِّي أَسْكَنْتُ مِنْ ذُرِّيَّتِي بِوَادٍ غَيْرِ ذِي زَرْعٍ عِنْدَ بَيْتِكَ الْمُحَرَّمِ رَبَّنَا لِيُقِيمُوا الصَّلَاةَ فَاجْعَلْ أَفْنِدَةً مِنَ النَّاسِ تَهْوِي إِلَيْهِمْ وَ ارْزُقْهُمْ مِنَ الثَّمَرَاتِ لَعَلَّهُمْ يَشْكُرُونَ» (۳۷)

پروردگارا! من (یکی) از ذریه‌ام را در وادی (و دره‌ای بی آب و) بی گیاه، در کنار خانه‌ی گرامی و با حرمت تو ساکن ساختم. پروردگارا! (چنین کردم) تا نماز برپا دارند، پس دل‌های گروهی از مردم را به سوی آنان مایل گردان و آنان را از ثمرات، روزی ده تا شاید سپاس گزارند.

- اقامه نماز توسط اسحاق و یعقوب (ع):

«وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا» (مریم: ۵۵)

«و اسحاق و یعقوب را [به عنوان نعمتی] افزون بر او بخشیدیم و همه را از شایستگیان قرار دادیم و آنانرا پیشوایان قرار دادیم که فرمان ماهدایت میکردند. و به ایشان انجام دادن کارهای نیک و بر پا داشتن نماز و دادن زکات را وحی کردیم و آنان پرستنده‌ها بودند».

- اقامه نماز توسط حضرت موسی (ع):

«وَ أَوْحَيْنَا إِلَىٰ مُوسَىٰ وَأَخِيهِ أَنْ تَبَوَّءَا لِقَوْمِكُمَا بِمِصْرَ بُيُوتًا وَ اجْعَلُوا بُيُوتَكُمْ قِبْلَةً وَأَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَبَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ» (سوره یونس/ ۸۷) «و به موسی و برادرش وحی کردیم که در مصر، برای قوم خودتان خانه‌هایی آماده کنید و خانه‌هایتان را مقابل هم (یا رو به قبله) بسازید و نماز به پا دارید و به مؤمنان بشارت بده (که سرانجام پیروزی با آنهاست).

- اقامه نماز حضرت شعیب (ع):

«قَالُوا يَا شُعَيْبُ أَصَلَاتُكَ تَأْمُرُكَ أَنْ نَتْرُكَ مَا يَعْبُدُ آبَاؤُنَا أَوْ أَنْ نَفْعَلَ فِي أَمْوَالِنَا مَا نَشَاءُ إِنَّكَ لَأَنْتَ الْحَلِيمُ الرَّشِيدُ» (سوره هود ۸۷) «اما مردم مدین در جواب گفتند: ای شعیب! آیا نمازت به تو فرمان میدهد که (به ما بگویی) آنچه را که پدرانمان می پرستیدند رها کنیم؟ (و) یا اینکه (نتوانیم) آن گونه که خود میخواهیم، در اموال خویش تصرف کنیم؟! تو که مرد بُردبار و فهمیده‌ای هستی! (این چه توقّعی است که از ما داری؟)

- اقامه نماز حضرت زکریا (ع):

«فَنَادَتْهُ الْمَلَائِكَةُ وَهُوَ قَائِمٌ يُصَلِّي فِي الْمِحْرَابِ أَنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكَ بِيَحْيَىٰ مُصَدِّقًا بِكَلِمَةٍ مِنَ اللَّهِ وَسَيِّدًا وَحَصُورًا وَنَبِيًّا مِنَ الصَّالِحِينَ» (آل عمران) (پس

در حالیکه زکریّا در محراب به نماز ایستاده بود، فرشتگان او را نداء دادند که خداوند تو را به (فرزندی به نام) یحیی بشارت میدهد که تصدیق کننده‌ی (حقّانیت) کلمه‌ی الله (حضرت مسیح) است و سید و سرور، و خویشان دار (از زنان) و پیامبری از صالحان است.

- سفارش لقمان به فرزندش در باره‌ی نماز:

«يَا بُنَيَّ أَقِمِ الصَّلَاةَ وَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ وَانْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَأَصْبِرْ عَلَيَّ مَا أَصَابَكَ إِنَّ ذَلِكَ مِنْ عَزْمِ الْأُمُورِ» (سوره لقمان آیه ۱۷)

فرزندم! نماز را برپا دار و امر به معروف و نهی از منکر کن و بر آنچه از سختی‌ها به تو میرسد مقاومت کن که این (صبر) از امور واجب و مهم است.

- دستور خداوند به مریم برای نماز:

«يَا مَرْيَمُ اقْنُتِي لِرَبِّكِ وَاسْجُدِي وَارْكَعِي مَعَ الرَّاكِعِينَ» (آل عمران ۴۳) ای مریم! (به شکرانه این همه نعمت)، برای پروردگارت خضوع کن و سجده بجای آور و بارکوع کنندگان رکوع نما).

نماز در دین یهودیت:

نماز در دین یهود یا «تفیلا» به عبری و در جمع تَفیلیم یا تَفیلوت، به نماز و دعای روزانه یهودیان گفته میشود. (توضیحات دقیق در باب نماز و دعای یهودیت را میتوان در کتاب سیدور یا بخش‌های میثنا که از کتب مشهور یهودیت، وجود دارد.

بصورت کل پیروان دین یهودی در هر روز سه بار نماز؟! میخوانند و در روز شبات (شنبه) و سایر روزهای مقدس فرقه‌های ارتدکس و محافظه کار مدعیان پیروی دین یهودی یک نماز به نماز سه گانه اُضاف میکنند که این نماز به نام موساف معروف است.

همچنان قرار اعتقاد یهودیت، در یهودیت نماز پنجمی هم به نام نئیلا وجود دارد که اکنون تنها در یوم کیپور دهمین روز از ماه «تیشری» (یعنی اولین ماه

سال مدنی عبری و همچنین ماه هفتم از سال در تقویم مذهبی عبری محسوب میشود. تعداد روز های این ماه به سی روز می رسند).

معمولاً نماز های انفرادی و یا نماز جماعت را به میان می خوانند. به ارجحیت نماز با جماعت نیز تأکید شده است. البته بخش هایی هم در نماز؟! شان وجود دارد که بدون در جماعت اجرا نمی شوند.

اکثر مراسم دین در یهودیت با ملودی سنتی به نام نیگون به حالت آوازی در کنیسه ها قرائت میشود. در هر کنیسه (یعنی محل عبادت و یا هم محل اجتماعات دینی یهودان گفته میشود) البته یهودان (گروهی قومی - مذهبی نشأت گرفته از بنی اسرائیل، یا عبرانیان شرقیمانه، است. قومیت، ملیت دین یهود عمیقاً با یکدیگر در پیوندند و یهودیت دین ملت یهود می باشد.

در هر کنیسه، سکویی (جایی بلند که قابل دیدن برای همه باشد) کم ارتفاع وجود دارد که بر فراز آن «حذان» قرار میگیرد و این مناجات را رهبری و هدایت میکند. «حذان» (یعنی موسیقیدان یهودی است که معمولاً در مراسم مذهبی دعا دینی را میخواند. در انگلیسی نام حذان معادل کانتور (Cantor) است. حذان کسی است که دعا را میخواند و در قوانین یهودی باید یک یهودی بالغ باشد. هر کسی میتواند حذان شود ولیکن در عمل معمولاً اشخاصی خوش صدا برای این کار انتخاب میشوند.

زنان اگر نماز بر ایشان واجب باشد تنها یکی از نمازها و ترجیحاً صبح را لزوماً باید بخوانند و باقی اختیاری است. شرکت نکردن زنان در دیگر نمازها، نوعی معافیت محسوب می شود.

در تلمود (ماسخت براخوت ۲۶ب) دو دلیلی برای سه گانه بودن نماز می آورد: قابل تذکر است که «تلمود» که به معنی آموختن است. تلمذ «که از آن به

عنوان «تورات شفاهی» نیز یاد میشود، یکی از کتاب‌های اصلی یهودیت ربانی است. نام دیگر آن به صورت سنتی، شاس است که مخفف شیشاس داریم که به معنی «شش دفتر» است. نام تلمود، معمولاً اشاره به «تلمود بابلی» است، با اینکه تلمود دیگری به نام «تلمود اورشلمی» نیز وجود دارد، که رواج کمتری دارد.

۱- هر نماز برابر یک قربانی در هیکل سلیمان در قدیم است که یک تعمید در صبح یکی در عصر بوده است و آخر شب هم بقایای تعمید روزانه را می‌سوزاندند.

«تعمید» یعنی (غسل تعمید یک فرضیه تطهیری دینی برای کسب بخشش از گناهان و زندگی دو باره است که در مذاهب گوناگونی مانند مسیحیت و هندویزم رواج دارد و ریشه آن آیین‌های طهارت یهودی است.

۲- این نمازها یادگاری شاه پدران سه گانه هستند که طبق تورات ابراهیم(ع) صبح‌ها و اسحق(ع) عصرها و یعقوب(ع) شب‌ها نماز می‌خواند اما حتی با تکیه بر این نظر زمان خواندن نمازها و نماز موساف هم بر اساس نظر قبلی تدوین و تشریح شده است.

طبق روایات داؤود و دانیال هم سه بار در روز نماز می‌خواندند. «دانیال» به عبری به معنای «خدا قاضی من است». دانیال از پیامبران بنی اسرائیل است.

در مزامیر داؤود علیه السلام آمده است: صبح و عصر شب می‌گیریم و عبادت می‌کنم و او صدایم را خواهد شنید. (مزامیر ۱۸:۱۵)

مزامیر به عبری (تهیلیم) زبور داؤود، یکی از بخش‌های تنخ یهودی و عهد عتیق در کتاب مقدس است. مزامیر به صورت شعر بی‌وزن عبری نگاشته شده است.

در کتاب دانیال آمده است: «پنجره اش رو به قدس بیت المقدس باز بود و او سه بار در روز زانو میزد و عبادت میکرد و چون آن همیشه خدایش را شکر میکرد. (دانیال ۱۱:۶).

یهودیت ارتدوکس بدین عقیده اند که مطابق هلاخا فقه یهود ایجاب می کند شخص یهودی هرروز سه نماز در شبات و روزهای مقدس چهار بار و در یوم کیپور پنج بار نماز بگذارد.

«هلاخا» به زبان عبری به مجموعه قوانین شرعیت یهود گفته میشود، قوانینی که از عهد عتیق مکتوب (تنخ)، (تورات شفاهی) تلمود، و حاخامها و همچین آداب و رسوم یهودیان ناشی میگردد. هلاخا قرار اعتقاد یهودیان دارای ۶۱۳ میتزوت (دستور) است.

«شبات» در عبری به معنی شنبه، در عربی سبت، و در دین یهودیت به روز تعطیل هفتگی (شنبه) میگویند که به صورت سمبولیک به معنای هفتمین روز آفرینش است. سنت استراحت شبات ریشه در تورات دارد. تورات می گوید خداوند جهان را در شش روز آفرید و در روز هفتم دست نگهداشت.

بسیاری یهودیان در این روز برای نیایش به کنیسه یا معبدهای خود می روند. زنان یهودی ارتدوکس ملزم به ادای تنها یکی از نمازها آن هم بدون رعایت زمان هستند. در یهودیت محافظه کار هم تعداد نمازها اجباری تلقی می شود. از سال دو هزار قرار بر این شد که زنان هم همان تعداد نمازها را به جماعت در همان زمان که مردان میخوانند باید بخوانند، به استثنای گروه های سنتی و افراد جدا از قوم و جمع. در یهودیت اصلاح طلب هلاخا الزام آور نیست و زمان نمازها اختیاری است.

هلاخا: میگوید تمام نمازهای فردی و جماعت باید به هر زبانی که نمازگزار می فهمد خوانده شود با این حال بسیاری از کنست های ارتدوکس اشکنازی

زبان عبری - عبری اشکنازی - را برای نمازهایشان ترجیح می دهند. باستانی برخی نمازها مثل کادیش که از ابتداء به زبان آرامی خوانده می شده است و مواعظ که به زبان محلی صورت می گیرد. ارتدوکس‌های سفاردی زبان لادینو یا پرتغالی و کنست‌های محافظه‌کار و اصلاح طلب هم زبان محلی را به کار می برند. یادداشت:

زبان آرامی از جمله زبان‌های سامی است که بیش از ۳۰۰۰ سال قدمت دارد، زبان آرامی‌ها، زبان اداری امپراتوری‌ها و حتی کاهنان تمدنهای سومر، آشور و بابل بوده است. زبان اصلی بخش عمده‌ای از کتاب‌های آسمانی دانیال و عزرا و زبان کتاب تلمود است. آرامی را زبان عیسی دانسته‌اند و امروز تعداد از جوامع که بیشتر آنها اشوری هستند به زبانهای آرامی نو تکلم میکنند.

حدِ نصاب در نماز جماعت:

به نزد یهودان نماز فردی مقبول است اما بهتر است با اقلاده نفر بالغ یعنی مرد یهودی بالای سیزده سال خوانده شود که «بارمیتسوا» گرفته باشد. (برمیتسوا و بت میتسوا) به عبری (مراسم است که در طی آن پسران و دختران یهودی که به سن بلوغ رسیده و آنرا جشن میگیرند. بر طبق شرع یهود، زمانی که پسران یهودی به ۱۳ سالگی میرسند، مکلف شده و برمیتسوا میشوند. در دین یهود دختران در سن ۱۲ سالگی به بلوغ میرسند. پیش از به بلوغ رسیدن بچه‌ها، پدر و مادر مسؤول کارهای فرزندان خویش می باشند). معمولاً زنان چون ملزم به نماز نبودند جزو این مینیان یا جماعت شمرده نمی شدند و حساب نبودند اما در ۱۹۷۳ یهودیت محافظه کار آنها را جزو جماعت شمرده و برخی فرق پذیرفتند و برخی نه.

مقام نماز در اسلام:

نماز در دین مقدس اسلام از جایگاه بسیار والای برخوردار است. و دلایل آن عبارتند از:

۱- نماز، ستون دین است:

در دین مقدس اسلام و شرعیت غُرای محمدی نماز بمثابة ستون (ستون دین) معرفی گردیده است، این بدین معنی است که: دین بدون این ستون، اساساً برپا نمی شود.

در حدیثی معاذ بن جبل میگوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «رَأْسُ الْأَمْرِ الْإِسْلَامُ وَعَمُودُهُ الصَّلَاةُ وَذِرْوَةٌ سَنَامِهِ الْجِهَادُ». یعنی «رأس امور اسلام و ستون آن، نماز است. و قله آن، جهاد می باشد». و باید دانست که اگر ستون بیفتد، ساختمان عمارت، نابود خواهد شد. (ترمذی (۲۶۱۶) و ابن ماجه (۱۳۱۴/۲) و احمد (۲۳۱/۵). و ترمذی درباره آن، گفته است: این حدیث، حسن و صحیح است و شیخ آلبنانی نیز آنرا در ارواء القلیل «۱۳۸/۲» تحسین نموده است.)

۲- اولین عملی که بنده بخاطر آن محاسبه می شود، نماز است.

و حتی خوبی و بدی اعمال انسان، به نمازش، بستگی دارد. انس بن مالک روایت می کند که: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: (أَوَّلُ مَا يَحَاسَبُ بِهِ الْعَبْدُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ صَلَاتُهُ فَإِنْ أَكْمَلَهَا كُتِبَتْ لَهُ نَافِلَةٌ فَإِنْ لَمْ يَكُنْ أَكْمَلَهَا قَالَ اللَّهُ سُبْحَانَهُ لِمَلَائِكَتِهِ أَنْظَرُوا هَلْ تَجِدُونَ لِعَبْدِي مِنْ تَطَوُّعٍ فَأَكْمَلُوا بِهَا مَا ضَيَعَ مِنْ فَرِيضَتِهِ ثُمَّ تَوَخَّذُوا الْأَعْمَالَ عَلَى حَسَبِ ذَلِكَ) «اولین چیزی که در روز قیامت، بنده بخاطر آن، محاسبه میشود، نماز است. اگر نمازش را کامل ادا نموده است، بطور کامل، برایش بحساب می آید. و اگر نمازش را بطور کامل ادا نکرده است، خداوند به فرشتگانش میگوید: ببینید آیا بنده ام، نماز نفلی دارد

که فرایضش را بوسیله آن، کامل کنید؟ بعد از آن، محاسبه زکات و سایر اعمال به همین ترتیب، انجام میگیرد». (ابو داوود (۸۶۴، ۸۶۶) و ابن ماجه (۱۴۲۵) و احمد (۶۵/۴، ۹۰۳، ۳۷۷/۵) و صحیح الجامع البانی (۳۵۳/۲)).

۳- آخرین چیزی که از دین، ضایع میشود، نماز است.

پس اگر نماز که آخرین امر دین است، ضایع گردد، چیزی از آن، باقی نمیماند. ابوامامه میگوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: (لَيَنْقُضَنَّ عُرَى الْإِسْلَامِ عُرْوَةَ عُرْوَةٍ فَكَلَّمَا انْتَقَضَتْ عُرْوَةٌ تَشَبَثَ النَّاسُ بِأَلْتِي تَلِيهَا وَأَوْلَهُنَّ نَقْضًا الْحُكْمُ وَآخِرُهُنَّ الصَّلَاةُ). «ریسمانهای اسلام، یکی پس از دیگری، کنده میشوند. هر گاه، یکی کنده شود، مردم به ریسمانهای بعدی، چنگ میزنند. اولین ریسمانی که کنده میشود، حکومت (حاکمیت اسلام) است و آخرین آنها، نماز میباشد». و در روایتی دیگر، رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمود: «اولین چیزی که از میان مردم، برداشته میشود، امانت است و آخرین چیزی که باقی میماند، نماز است و چه بسا نمازگزار یافت میشود که هیچگونه خیری نداشته باشد». (احمد (۲۹۰/۶، ۳۱۱، ۳۲۱) و البانی در إرواء القلیل (۲۳۸/۷) آنرا صحیح دانسته است.

۴- آخرین وصیت پیامبر اسلام به امتش، نماز بود:

نماز، آخرین وصیتی است که نبی اکرم صلی الله علیه وسلم امتش را به آن، وصیت کرد.

ام سلمه رضی الله عنها در حدیثی میفرماید: یکی از آخرین وصیت های رسول الله صلی الله علیه وسلم این بود که «الصَّلَاةُ الصَّلَاةُ وَمَا مَلَكَتْ أَيْمَانُكُمْ حَتَّى جَعَلَ نَبِيُّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَلْجُلِجُهَا فِي صَدْرِهِ وَمَا يَفِيصُ بِهَا لِسَانُهُ».

۵- خداوند، اقامه کنندگان نماز و کسی را که خانواده اش را بدان امر میکند ستوده است آنجایی که میفرماید: «وَأَذْكَرُ فِي الْكِتَابِ إِسْمَاعِيلَ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ

الْوَعْدِ وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا (۵۴) وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا (سوره مریم: ۵۴ و ۵۵). (و در قرآن از اسماعیل یاد کن. او در وعده هایش راست، و پیامبر والا مقامی بود. و خانواده اش را همواره به خواندن نماز و دادن زکات، دستور می داد و نزد پروردگارش، مورد رضایت بود).

۶- خداوند، کسانی را که تنبلی میکنند و نماز را ضایع مینمایند، مذمت نموده است. چنانچه میفرماید: «إِنَّ الْمُنَافِقِينَ يُخَادِعُونَ اللَّهَ وَهُوَ خَادِعُهُمْ وَإِذَا قَامُوا إِلَى الصَّلَاةِ قَامُوا كُسَالَى يُرَاءُونَ النَّاسَ وَلَا يَذْكُرُونَ اللَّهَ إِلَّا قَلِيلًا». (سوره نساء: ۱۴۲) (همانا منافقان، خدا را فریب میدهند در حالیکه خداوند، آنان را فریب میدهد. و هنگامی که برای نماز بر میخیزند باسستی و تنبلی، و برای نشان دادن مردم، نماز میخوانند. و خدا را فقط اندکی یاد میکنند).

۷- بزرگترین رکن و ستون اسلام بعد از شهادتین، نماز است.

عبدالله بن عمر (رضی الله عنهما) میگوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «بُنِيَ الْإِسْلَامَ عَلَى خَمْسٍ شَهَادَةٌ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّ مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ وَإِقَامُ الصَّلَاةِ وَإِيتَاءُ الزَّكَاةِ وَصِيَامُ رَمَضَانَ وَحَجُّ الْبَيْتِ». اساس اسلام بر پنج چیز بنا نهاده شده است:

- شهادت و گواهی دادن بر اینکه هیچ معبودی بجز الله، وجود ندارد و محمد صلی الله علیه وسلم فرستاده خداست.

- برپا داشتن نماز.

- پرداخت زکات.

- روزه ماه مبارک رمضان.

- حج بیت الله الحرام. (بخاری (۸) و مسلم (۱۶)).

۸- یکی از اموری که بر عظمت نماز دلالت میکند، اینست که خداوند متعال، آنرا بواسطه جبرئیل (ع) و در زمین، فرض نگرداند بلکه بدون واسطه در شب معراج و بالای هفت آسمان، آنرا فرض نمود.

۹- و از آنجا که نماز از اهمیت بسیار والایی برخوردار است، خداوند اعمال رستگاران را بانماز آغاز نموده و بانماز به پایان رسانیده است چنانکه میفرماید: «قَدْ أَفْلَحَ الْمُؤْمِنُونَ (۱) الَّذِينَ هُمْ فِي صَلَاتِهِمْ خَاشِعُونَ (۲) وَالَّذِينَ هُمْ عَنْ اللَّغْوِ مُعْرِضُونَ (۳) وَالَّذِينَ هُمْ لِلزَّكَاةِ فَاعِلُونَ (۴) وَالَّذِينَ هُمْ لِفُرُوجِهِمْ حَافِظُونَ (۵) إِلَّا عَلَىٰ أَزْوَاجِهِمْ أَوْ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ فَإِنَّهُمْ غَيْرُ مَلُومِينَ (۶) فَمَنْ ابْتَغَىٰ وَرَاءَ ذَلِكَ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْعَادُونَ (۷) وَالَّذِينَ هُمْ لِأَمَانَاتِهِمْ وَعَهْدِهِمْ رَاعُونَ (۸) وَالَّذِينَ هُمْ عَلَىٰ صَلَوَاتِهِمْ يُحَافِظُونَ». (سوره مؤمنون: ۱ - ۹).

(همانا مؤمنان، رستگار شدند. آن کسانی که در نمازشان، خشوع دارند، و از کارهای بیهوده، روی میگردانند، زکات اموالشان را میپردازند و شرمگاهایشان را حفاظت میکنند بجز همسران و کنیزان خود که در این صورت، قابل سرزنش نیستند. و کسانی که غیر از این را دنبال کنند، آنان تجاوز کارند. همچنین مؤمنان رستگار، کسانی هستند که امانت دارند و به عهد و پیمان خود، وفا میکنند و از نمازهایشان محافظت می کنند).

۱۰- خداوند به نبی اکرم صلی الله علیه وسلم و پیروانش دستور داده است که خانواده های خود را به خواندن نماز، امر کنند: «وَأْمُرْ أَهْلَكَ بِالصَّلَاةِ وَاصْطَبِرْ عَلَيْهَا لَا نَسْأَلُكَ رِزْقًا نَحْنُ نَرْزُقُكَ وَالْعَاقِبَةُ لِلتَّقْوَىٰ». (سوره طه: ۱۳۲). (خانوادهات را به خواندن نماز، امر کن و خود نیز بر خواندن آن، استقامت کن. ما از تو روزی نمی خواهیم بلکه ما به تو روزی می دهیم و سر انجام از آن پرهیز گاری است).

عبد الله بن عمر می گوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «مُرُوا أَوْلَادَكُمْ بِالصَّلَاةِ وَهُمْ أَبْنَاءُ سَبْعِ سِنِينَ وَاضْرِبُوهُمْ عَلَيْهَا وَهُمْ أَبْنَاءُ عَشْرٍ وَفَرَّقُوا بَيْنَهُمْ فِي الْمَضَاجِعِ» «فرزندانتان را در سن هفت سالگی، به خواندن نماز وادار کنید و در ده سالگی، آنها را بخاطر نماز، تنبیه کنید و محل خواب آنها را جدا کنید». (أبو داؤود (۴۹۵) و احمد (۱۸۰/۲، ۱۸۷) و آلبنی آنرا در ارواء القلیل (۷/۲) و (۲۶۶/۱) صحیح دانسته است.

علماء میگویند همین که طفل به سن هفت سالگی قدم گذاشت بر والدین لازم می شود که به طفل خویش طریق ادای نماز را تعلیم کرده و در صورت ضرورت وی را به ادای نماز امر کند. و هرگاه به سن ده سالگی رسید او را بر نخواندن نماز تنبیه و مجازات نمایند.

ولی متأسفانه دیده شده که در بسیاری از فامیل ها والدین، حتی خودشان خیلی نیک و صالح و پاییند نماز میباشند، اما نسبت به نماز فرزندشان توجهی کمتر بخرج می دهند. خودشان صبح وقت برای نماز بر میخیزند و یا به سوی مسجد میروند، ولی فرزندان ۸ سال یا ۱۰ ساله شان در برابر چشمانشان خوابیده اند، او را بیدار نمیکنند تا مبادا خوابش خراب نشود، در صورتیکه اگر فرزند نماز نخواند، خود او به دلیل غیر مکلف بودن گناهکار نمیشود، اما پدر و مادر به دلیل اینکه دستور رسول الله صلی الله علیه وسلم را در مورد فرزند خویش عملی نساخته، گناهکار میشوند.

پدر و مادر وظیفه دارند تا اطفال خویش از کودکی به رفتن به مسجد و نماز جماعت عادت دهند، آیات بیشمار قرآنی و احادیث متعددی پیامبر اسلام بر اهمیت نماز در اسلام دلالت می کند، پدر و مادر باید بدانند که اگر فرزندان در کودکی پاییند نماز نشدند، در بزرگی خیلی مشکل است که حرفشان را گوش کنند، بدیهی است فرزندان که نماز را ضایع کنند در هر امر دیگر کوتاهی خواهند کرد.

۱۱- به کسی که در خواب بماند و یا هم اقامه نماز را فراموش کند، دستور داده شده است تا قضای آن را بجای آورد. و این امر، اهمیت نماز را میرساند. انس بن مالک (رض) میگوید: نبی اکرم صلی الله علیه وسلم فرمود: «مَنْ نَسِيَ صَلَاةً فَلْيَصَلِّهَا إِذَا ذَكَرَهَا لَا كَفَّارَةَ لَهَا إِلَّا ذَلِكَ». (هر کس نمازی را فراموش کرد، هنگامی که بیادش آمد، آنرا بخواند. زیرا نماز، کفاره‌ای جز این (قضا آوردن) ندارد».

و در روایتی دیگری در صحیح مسلم، چنین آمده است که رسول اکرم فرمود: «مَنْ نَسِيَ صَلَاةً أَوْ نَامَ عَنْهَا فَكَفَّارَتُهَا أَنْ يَصَلِّيَهَا إِذَا ذَكَرَهَا» (هر کس نمازی را فراموش کرد یا خواب رفت، کفاره‌اش اینست که هنگام یاد آمدن (یا بیدار شدن) آنرا بخواند». (روایت بخاری (۵۹۷) و مسلم (۶۴۸).

همچنین، کسی که سه روز یا کمتر، بی هوش شود، حکم کسی را دارد که خواب رفته باشد (بعد از اینکه به هوش آمد، نمازهای فوت شده را بخواند) و این مطلب از عمار، عمران بن حصین و سمره بن جندب (رضی الله عنهم) روایت شده است. (الشرح الکبیر ابن قدامه (۸/۳) و المغنی (۵۰/۲ - ۵۲).

ولی اگر دوران بیهوشی، بیشتر از سه روز باشد، قضا آوردن نمازهای فوت شده، لازم نیست زیرا شخصی که بیشتر از سه روز بیهوش شود، در زوال عقل به انسانی که دیوانه است شباهت دارد. (تفصیل موضوع را میتوان در فتاوی شیخ عبدالعزیز بن عبدالله (۴۵۷/۲) مطالعه فرماید).

چرا اسلام بر خواندن نماز تأکید همیشگی میکند:

اهمیت نماز در بین همه دستوره‌های درخشان اسلام، بدین جهت است که:

۱- نماز روح انسان‌ها را به مبدا هستی بخش مرتبط و متصل میکند و با این ارتباط روح و جان انسان را زنده، با نشاط و آرام می سازد و او را برای انجام سایر تکالیف و وظایف فردی و اجتماعی آماده میکند از این رو میتوان گفت

نماز موثر محرکه سایر اعمال و دستورات اسلامی است، زیرا آن شخصیکه به نماز اهمیت بدهد، یقین داشته باشید که به سایر عبادات اهمیت بسزایی قایل بوده و با تمام اخلاصمندی آنرا بجاء میاورد.

اما اگر مسلمانی نماز خویش را بوجه احسن انجام ندهد و به آن اهمیتی قایل نباشد، سایر اعمال عبادی اش نیز از بهره و ثمره ای برخوردار نخواهد بود. ۲- نباید فراموش کرد که خواندان نماز علاوه بر آنکه انجام یک فریضه الهی است، بلکه خواندان نماز خود مانع بسیاری از اعمال بد شده و جلوی بسیاری از گناهان را میگیرد.

نماز گزار واقعی از فحشا و منکرات به دور میماند و این خاصیت بازدارندگی نماز را «ان الصلاه تنهی عن الفحشاء والمنکر» را نمیتوان در سایر عبادات اسلامی در یافت.

نماز، از لحاظ فهم سیاسی، مسلمانان سراسر جهان را هر روز به سمت قبله واحد، و مردم هر شهر و قریه در نماز جماعت با هم متحد میسازد. این حرکت در هر روز برای مسلمانان به مسلمانان شکوه و عظمت و اقتدار خاصی میبخشد. خواننده محترم!

بر اساس آنچه بیان شد می توان دریافت که دعا و نماز در ادیان ابراهیمی مورد تأکید بوده است و هر سه دین اسلام، یهودیت و مسیحیت آنرا از اصول ایمانی خود شمرده اند. در اسلام و یهودیت برای نماز آداب، شرایط و زمان خاصی فرض شده است و به صورت فردی و جماعت برگزار می گردد. در مسیحیت نیز گرچه مانند اسلام و یهودیت زمان، شرایط و الفاظ خاصی ندارد، اما به اصل آن در کلیسا وزیر نظر کشش توجه شده است. موجب تقرب و مانعی برای دفع فساد است.

خوانندگان گرامی!

در آیات متبرکه (۵۶ الی ۵۸) این سوره مبارکه ششمین داستان همانا، داستان و قصه ای ادریس علیهم السلام است، مورد بیان قرار داده میشود. ادریس علیهم السلام مردم را به توحید و خداپرستی دعوت می نمود، تا آنان از جزا و سزای روز قیامت نجات دهند، به یکتا پرستی، کردار نیک، عدالت، نماز و چند روز روزه از هر ماه، پیکار و مبارزه با دشمن، پرداخت زکات مال، دستگیری مستمندان و درماندگان، توجه خاص الخاص به پاکی و پاکیزگی، دوری از ناپاکی و غیره دستور میفرمود. و طوری که در فوق هم یادآور شدیم؛ وی در شهر «منف» مصر، یا به قولی در «بابل» عراق دیده به جهان گشود. مردم را به شهرسازی و نوپردازی آشنا کرد. او را «هرمس الهرامسه» میگفتند: یعنی داناترین ستاره شناسان.

وَأَذْكُرُ فِي الْكِتَابِ إِدْرِيسَ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٥٦﴾

و یادآور شو در این کتاب ادریس را، البته او بسیار راست کردار و پیغمبر بزرگ بود. (۵۶)

ای پیامبر! و در این قرآن داستان حضرت ادریس علیه السلام را یاد کن زیرا او در سخن و عمل بسیار راستکار و راستگو و به علاوه پیامبری بود که به وی وحی فرستاده می شد.

مفسرین گفته اند: ادریس جد نوح علیه السلام است و بعد از آدم، اولین پیامبر و اولین شخصی است که با قلم نوشت و لباس را دوخت، و قبل از وی بشر پوست حیوانات را میپوشید و او اولین کسی است که پیمانان و ترازو و اسلحه را به کار گرفت و با قابلیان مقاتله کرد و خداوند متعال سی صحیفه را بر او نازل کرد.

«إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا» «بی گمان او راست کردار پیامبری بود» «صدیق» به کسی گفته میشود که گفتار و رفتارش با هم هماهنگ و یکسان باشد. علما برای «صدیق»، «مخلص» و «مخلص» تعریفات بسیاری ارائه کرده اند، از آن جمله:

- صادق کسی است که راست کردار است و صدیق کسی است که در احوال مختلف، در راستی و درستی و استقامت خود افزون است.

- مخلص کسی است که برای خدا کار می کند و دوست ندارد که مردم او را ستایش کنند.

- مخلص کسی است که خداوند او را برای خود خالص ساخته لذا در او هیچ گرایشی به سوی غیر الله متعال باقی نمانده است.

ادریس علیه السلام:

- طوریکه در فوق یاد آور شدیم: حضرت ادریس علیه السلام، از اجداد حضرت نوح است و به دلیل اشتغال زیاد او به درس، یا به خاطر آن که اولین کسی بود که با قلم نوشت، به ادریس مشهور شد.

- نام شریف ادریس، دو بار در قرآن آمده و با اوصاف «صدیق»، «صابر» و «نبی» از او تجلیل شده است.

- ادریس، اولین کسی بود که علم نجوم و حساب را می دانست.

- اولین کسی بود که به انسان، خیاطی آموخت.

ادریس علیه السلام یکی از پیغمبران بزرگواری است که خداوند در قرآن کریم از او سخن به میان آورده و در برخی از سوره های قرآن به بیان او پرداخته است. او جزو آن عده از پیغمبرانی است که واجب است به صورت قطعی و جزمی به نبوت و رسالت همه ی آنها ایمان داشته باشیم، چون قرآن نام او را به صراحت ذکر کرده و شخصیت او را به عنوان نبی و صدیق تعریف کرده است.

نسب ادريس عليه السلام:

نام او ادريس پسر يارد پسر مهلائيل است. نسب او به شيث فرزند حضرت آدم منتهی ميشود. نام او نزد عبرانی‌ها (يهوديان) اخنوخ است و در ترجمه‌ی عربی اخنوخ آمده است. او از اجداد نوح به شمار ميرود. برخی از تأريخ نويسان گمان برده‌اند که ادريس قبل از نوح نيامده بلکه در زمان بنی اسرائيل بوده است. اما اين گمان خطاست، و حافظ ابن کثير و غير او از تأريخ نويسان معتبر اين گمان را رد کرده‌اند.

مولد و نشأت ادريس:

ادريس اولين کسی است که بعد از آدم و شيث به مقام نبوت نائل گشته ابن اسحاق ميگويد: ادريس اولين کسی است که به وسيله‌ی قلم نوشت، او ۳۰۸ سال از عمر خود را در زمان آدم سپری کرده است. چون آدم عليه السلام عمر طولانی داشته و قریب هزار سال زيسته است چنانکه در قصه‌ی زندگی او آمد. علماء در مورد مولد و نشأت او اختلاف کرده‌اند بعضی گفته‌اند: ادريس در بابل به دنيا آمده و گروهی گفته‌اند: در مصر چشم به جهان گشوده است، اما قول صحيح، همان قول اول است. (البدایة والنهایة ج ۱ ص ۹۹).

در ابتدای عمر از علم شيث پسر آدم استفاده ميکرد و چون بزرگ شد خداوند به او نبوت عطا کرد و انسان‌های مفسد را از مخالفت با شريعت آدم و شيث باز می‌داشت، گروه قلیلی از وی اطاعت ورزیدند. و کسان بسیاری با وی به مخالفت برخاستند، لذا قصد کرد از میان آن‌ها بیرون رود و به سرزمین و مملکت دیگری هجرت کند، پیروان خود را به هجرت دعوت کرد، ترک وطن بر آنها سخت و دشوار مینمود، گفتند: اگر از سرزمین بابل هجرت کنیم به کجا برویم؟ گفت: اگر در راه خدا هجرت کنیم خداوند مکان دیگری به

ما ارزانی خواهد کرد. از سرزمین بابل خارج شدند و راهی سرزمین مصر گشتند، چون رود نیل را دیدند ادریس بر روی آن توقف کرد و خدا را تسبیح گفت. ادریس و همراهان او در مصر استقرار پیدا کردند و مردم را به سوی خدا... و مکارم اخلاقی، فرا خواندند. (قصص الأنبياء، نجار، صفحه ۲۶).

مدت اقامت ادریس علیه السلام در روی زمین ۸۲ سال بود. بعد خداوند او را بسوی خویش بازگردانید و رفعت بخشید چنانکه گوید: «وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا» (۵۷). (مریم)

مواعظ و آدابی از او بر جای مانده است، مردم را به دین خدا فرا می خواند و به سوی عبادت خداوند و خلاصی نمودن نفس خود از عذاب آخرت به وسیله عمل صالح در دنیا دعوت می نمود و برزهد در این دنیای فانی تشویق و ترغیب میکرد، آنها را به نماز و روزه و زکات دستور می داد، بر انجام غسل جنابت بسیار تاکید می ورزید، مسکرات را حرام میدانست و مردم را به شدت از آن نهی میکرد. گویند: در زمان او مردم با ۷۲ زبان با هم صحبت میکردند که خداوند همه ی آن زبان ها را به او یاد داده بود، تا آموزه های دینی را با زبان خاص هر قومی به آنها آموزش دهد، چنانکه خداوند میفرماید: «وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَّسُولٍ إِلَّا بِلِسَانٍ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ» [إبراهیم: ۴]. ما هیچ رسولی را جز به زبان قومش نفرستادیم تا (وحی به زبان خودشان) برای آنها بیان کند و توضیح دهد.

ادریس اولین کسی بود که سیاست مدنی را تعلیم داد و قواعد شهرسازی را برای قومش پایه گذاری کرد. هر قوم و ملتی در سرزمین خود شهری بنا نهادند تا آنجا که در زمان او ۱۸۸ شهر بنا نهاده شد.

به حکمت و خرد و فلسفه شهرت داشت، از جمله ی سخنان گهر بار و حکیمانه او: «خوبی های دنیا مایه حسرت و بدی های آن مایه ی پشیمانی است» و

«خوشبخت و سعادت‌مند کسی است که به درون خود بنگرد و نگهدار افعال و کردار خود باشد و اعمال صالحه‌اش نزد خداوند شفیع او باشند» و «صبر همگام با ایمان فتح و ظفر می آورد» و غیره از سخنان گهربار و حکیم آن‌های که او به آن‌ها شهرت داشته است. سلام و درود خداوند بر پیغمبر ما و بر او باد. (پیغمبری و پیغمبران در قرآن کریم شیخ علی صابونی)

وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾

و [ما] او را به مقامی بلند ارتقا دادیم. (۵۷)

یعنی اینکه خداوند متعال ذکر وی را در میان جهانیان بلند آوازه و منزلتش را در میان مقربان رفعت داد پس یادش بلند و مقام و منزلتش والا است. با اعطای نبوت و تقرب جستن وی به پیشگاه خدا، نام و یاد و قدر و منزلتش را بالا بردیم. (عده‌ای میگویند: منظور بردنش به آسمان است.)

هدف از «مَكَانًا عَلِيًّا»، یا مقام بلند معنوی است یا عروج به آسمان‌ها، است. به قولی: خداوند متعال او را به آسمان چهارم بالا برد چنانکه مسلم در صحیح از حدیث شریف انس بن مالک (رض) روایت کرده است که پیامبر صلی الله علیه وسلم در شب معراج بر ادریس علیه السلام در آسمان چهارم گذر کردند. به قولی: مراد از بلند بردن او، ارتقای معنوی‌ای است که از شرف نبوت به او داده شده بود. «تفسیر انوار القرآن»

أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ مِنْ ذُرِّيَةِ آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ
وَمِنْ ذُرِّيَةِ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْرَائِيلَ وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا إِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُ
الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا ﴿٥٨﴾

آنان کسانی از پیامبران بودند که خداوند بر ایشان نعمت ارزانی داشت از فرزندان آدم بودند و از کسانی که همراه نوح [بر کشتی] سوار کردیم و از فرزندان ابراهیم و اسرائیل و از کسانی که [آنان را] هدایت نمودیم و برگزیدیم [و] هرگاه

آیات [خدای] رحمان بر ایشان خوانده می شد سجده کنان و گریان به خاک می افتادند. (۵۸)

«أُولَئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ»: آنهایی که نامشان ذکر شد، پیامبران و انبیای خدا بودند که قصه و داستان آنان را در این سوره برای تو باز گفتیم. آنها ده نفرند که اولین آنها زکریا و آخرین آنها ادریس است، که خدا نعمت نبوت را به آنها عطا کرده است.

«مِنْ ذُرِّيَّةِ آدَمَ»: ایشان از نسل آدم و از نسل کسانی بودند که خداوند متعال با نوح ایشان را سوار کشتی ساخت. از نسل آدم مانند ادریس. «وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ»: و مانند ابراهیم از نسل سام بن نوح. «وَمِنْ ذُرِّيَّةِ إِبْرَاهِيمَ»: و مانند اسماعیل و اسحاق و یعقوب که همه از نسل ابراهیم هستند.

«وَإِسْرَائِيلَ»: و از نسل اسرائیل «یعنی یعقوب» مانند موسی و هارون و زکریا و یحیی و عیسی.

«وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا»: و از آنان که از جانب ما هدایت یافتند و برگزیده شدند و به رسالت و وحی ما نایل آمدند.

«إِذَا تُلِيَتْ عَلَيْهِمْ آيَاتُ الرَّحْمَنِ خَرُّوا سُجَّدًا وَبُكِيًّا (۵۸)»: وقتی که کلام خدا را می شنیدند، باوجود رفعت مقام و والای روح و نزدیکی به خدا، از خوف خدا سر سجده بر زمین نهاده و تَضَرُّع و زاری را سر می دادند.

امام قرطبی میفرماید که: آیه متذکره نشان میدهد که آیات خدای رحمان بر قلوب تأثیر دارند. (تفسیر امام قرطبی ۱۲۰/۱۱ و تفسیر صفوأة التفاسیر شیخ صابونی).

در حدیث شریف آمده است: «اتلوا القرآن وابکوا، فإن لم تبکوا فتبکوا». «قرآن را بخوانید و بگریید پس اگر چشم شما نمی نگریست، خود را به زور بگریانید».

دروس حاصله از آیه مبارکه ۵۸:

باید گفت که: هدف همه‌ی انبیاء یکی است. (خداوند پیامبران را در کنار هم قرار می‌دهد و همه را با یک وصف توصیف می‌کند)
- مُنْعِم حقیقی، خداوند متعال است.

- با در نظر داشت اینکه همه‌ی انبیاء از ذریه آدم علیهم السلام هستند، ولی در نام بردن نوح و ابراهیم و اسرائیل (یعقوب)، از آنان ذکری خاصی به عمل آمده است.

خوانندگان محترم!

بعد از اینکه در آیات متبرکه که فوق الذکر توصیف در بابی پیامبران بزرگوار و پیروان راستینشان، بعمل آمد اینک در آیات (۵۹ الی ۶۳) در باره صفات ناپسند و ناشایست اشخاصی ناخلف اشاره بعمل می‌آید. که بعد از اینکه آنان واجبات و دستورات دین را به هدر میدهند و در پی لذایذ و خواسته‌های شهوانی خویش اند، در ضمن صفات تویه کاران واقعی را نیز به بیان می‌گردد.

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ أَضَاعُوا الصَّلَاةَ وَاتَّبَعُوا الشَّهْوَاتِ فَسُوفَ يَلْقَوْنَ
عَذَابًا ﴿٥٩﴾

اما بعد از آنها فرزندان ناشایسته‌ای روی کار آمدند که نماز را ضایع کردند و پیروی از شهوات نمودند و به زودی (مجازات) گمراهی خود را خواهند دید. (۵۹)

«خَلَفَ»: فرزند صالح را میگویند و «خَلْفٌ» فرزند ناصالح است. کلمه‌ی «غی» در مقابل رشد است «قَدْ تَبَيَّنَ الرُّشْدُ مِنَ الْغَيِّ» (بقره، ۲۵۶) ضایع کردن نماز، غیر از نخواندن و ترک آن است.

«تفسیر انوار القرآن» در تفسیر این آیه مبارکه می‌نویسد: مراد این است که آنها نماز را بر وجه مشروع به‌جا نیاوردند. البته روشن است که هر کس نماز را از

وقت آن به تأخیر اندازد، یا فرضی از فرایض، یا شرطی از شروط، یا رکنی از ارکان آن را ترک کند، بی گمان آن را ضایع و تباه گردانیده است و سخت تر از وی در تباه کردن نماز کسی است که آن را به کلی ترک کند، یا منکر فرضیت آن گردد.

در حدیث شریف آمده است: «قطعا اولین چیزی که بنده در روز قیامت درباره آن مورد محاسبه قرار میگیرد، نماز وی است پس اگر نماز وی درست و برابر بود، حقا که رستگار شده است و اگر نماز وی فاسد و تباه بود، حقا که ناکام و زیانمند گشته است...».

«فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غَيًّا (۵۹)» در آینده ای نه چندان دور دچار شر و خسارت و بدبختی خواهد شد. ابن عباس (رض) گفته است: «غی» دره ایست در جهنم. پناه بر خدا از شدت گرمای دره های جهنم!

«و» آن جانشینان ناخلف «از شهوات پیروی کردند» یعنی: محرماتی را که نفسهایشان بدان تمایل داشت مرتکب شدند؛ مانند شراب خواری و زنا را. حسن بصری در معنی آن می گوید: «آنها مساجد را تعطیل کرده پایبند منفعت سراها شدند؛ مانند چسبیدن به دکان و بازرگانی و کشتزار وغیره» «پس به زودی با غی رو در رو شوند»

غی: شر است و به قولی: زیان و ناکامی است. ابن عباس (رض) میگوید: «غی، وادیی در جهنم است».

در حدیث شریف آمده است: «پس از شصت سال از درگذشت من، جانشینانی خواهند آمد که نماز را تباه ساخته و از شهوات پیروی می کنند پس اینان به زودی با شر و زیان روبرو خواهند شد، سپس بعد از آنان جانشینانی خواهند آمد که قرآن را میخوانند اما از حنجره هایشان تجاوز نمیکنند. و سه کس قرآن را میخوانند: مؤمنی، منافقی و فاجری». یکی از علماء میگوید: «مؤمن به قرآن

ایمان دارد، منافق به قرآن کافر است و فاجر به وسیله قرآن نان میخورد». چنین روایت شده است از ابی عبدالرحمن مقرئ.

إِلَّا مَنْ تَابَ وَآمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا ﴿٦٠﴾

مگر آنان که توبه کرده و ایمان آورده و کار شایسته انجام داده اند، پس آنان به بهشت در آیند و ذره ای مورد ستم قرار نمی گیرند. (۶۰)

یعنی کسانی که به سوی پروردگار خویش باز گشته از گناهان خود نادم شده و به سوی الله متعال و طاعت وی باز گشته، به او ایمان آورده و عمل شایسته و صالح انجام دادند.

«فَأُولَئِكَ يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُونَ شَيْئًا»: آنها سعادت و ورود به بهشت را خواهند داشت، کمترین ظلمی بدیشان نمیشود. و از پاداش عملشان چیزی کم نمیشود. خداوند متعال یقیناً توبه شان را می پذیرد، گناهان شان را می زدايد و چیزی از پاداش اعمال خود را نیز کاسته نمیابند بلکه پاداش شان به کمال و تمام به ایشان پرداخته میشود. در حدیث شریف آمده است: «التائب من الذنب كمن لا ذنب له». «توبه کار از گناه همچون کسی است که هیچ گناهی ندارد». معمولاً قرآن عظیم الشأن به تعقیب آیات عذاب، جمله ای «إِلَّا الَّذِينَ تَابُوا»، و یا هم جمله ای «إِلَّا مَنْ تَابَ» را آورده است تا بگوید که: راه اصلاح، در هیچ وخت بر کسی بسته نیست. بلکه بالعکس توبه، واجب است. زیرا فرمان پروردگار با عظمت است طوری که در (آیه ۸ سوره تحریم) میفرماید: «تُوبُوا إِلَى اللَّهِ». قرآن عظیم الشأن ترک توبه را ظلم و هلاکت دانسته است. طوری که میفرماید: «وَمَنْ لَمْ يَتُبْ فَأُولَئِكَ هُمُ الظَّالِمُونَ» (بقره ۱۶۰) و در جای دیگری میفرماید: «ثُمَّ لَمْ يَتُوبُوا فَلَهُمْ عَذَابٌ جَهَنَّمَ» (نور ۳۱).

جَنَّاتِ عَدْنٍ الَّتِي وَعَدَ الرَّحْمَنُ عِبَادَهُ بِالْغَيْبِ إِنَّهُ كَانَ وَعْدُهُ مَأْتِيًا ﴿٦١﴾

باغهایی است جاودانی که خداوند رحمان، بندگانش را به آن وعده داده است، هر چند آن را ندیده اند، وعده خدا حتما تحقق یافتنی است. (۶۱)

در آیه قبلی کلمه‌ی «جَنَّت» به صورت مفرد آمده، «يَدْخُلُونَ الْجَنَّةَ»، ولی در این آیه مبارکه کلمه‌ی «جَنَّاتِ» به صورت جمع مطرح شده است و این نشان میدهد که باغ و بوستان اهل بهشت مجموعه‌ای از بوستان‌های متعدد است. استقرار در باغ‌های بهشت همیشگی است. «جَنَّاتِ عَدْنٍ» کلمه‌ی «عدن» به معنای اقامت می باشد.

مفسر تفسیر المیسر دکتر عایض بن عبدالله القرنی در تفسیر این آیه مبارکه مینویسد: این گروه ابرار، به بوستان‌های خلد خوشگوار، در اقامتی همیشگی و پایدار وارد میشوند؛ این همان باغ‌های جاویدانی است که حق تعالی از غیب بندگان صالحش را بدان‌ها وعده داده است. پس درحالیکه آن باغ‌ها را قبلاً مشاهده نکرده‌اند اما بدان تصدیق نموده اند. بی گمان وعده‌ی الله محقق است و هیچ برگرداننده‌ای برای آن نیست.

لَا يَسْمَعُونَ فِيهَا لَغْوًا إِلَّا سَلَامًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةً وَعَشِيًّا ﴿٦٢﴾

در آنجا کلام لغو و بیهوده ای نمی شنوند، بلکه آنچه می شنوند فقط سلام و درود است؛ و در آنجا صبح و شام، روزی شان برای آنان [آماده] است. (۶۲)

جنتیان در جنت سخن بیهوده و بی خیر را نمی شنوند بلکه فقط درود و شاد باشی را میشوند که نوید بخش سلامتی از هر آفت و ایمنی از هر بیمی برای ایشان است.

لغو: سخن بیهوده و یاوه‌ای است که هیچ سود و منفعتی دربر ندارد. به قولی: لغو، هر سخنی است که در آن ذکر خداوند متعال نباشد «جز سلام» یعنی: لیکن آن بهشتیان سلام یک دیگر بر خود را میشوند، یا سلام گفتن فرشتگان را بر خود میشوند.

«وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيهَا بُكْرَةً وَعَشِيًّا» آنها در بهشت در آغاز و پایان روز هر وقت که غذا بخواهند، غذا داده میشوند همراه بامقامی خوش درعین سلامتی وامنیت. علما میگویند: «در بهشت شب و روزی نیست بلکه آنجا به طور ابد نورانی و روشن است». پس مراد از صبح و شام در این آیه: مقداری از وقت به اندازه صبح و شام است. «تفسیر انوار القرآن».

تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِي نُورِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ﴿٦٣﴾

این همان جنتی است که به هر کس از بندگان ما که پرهیزگار باشد به میراث می دهیم. (۶۳)

بهشت، میراث پرهیزکاران است:

«نُورِثُ مَنْ»: به تملیک کسی در می آوریم که. «تَقِيًّا»: پرهیزگار. خداترس باشد. یعنی این بهشتی که الله تعالی از آن یاد کرده است، آن را برای بندگان با تقوایش مهیا می سازد البته ایشان همه کسانی اند که به اوامر الله عمل کرده و از نواهی اش پرهیز کرده اند.

خوانندگان گرامی!

در آیات (۶۴ الی ۶۵) در باره نزول فرشتگان که به امر الله متعال صورت میگیرد، بحث بعمل آمده است.

وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ لَهُ مَا بَيْنَ أَيْدِينَا وَمَا خَلْفَنَا وَمَا بَيْنَ ذَلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٦٤﴾

و [ما فرشتگان] جز به فرمان پروردگارت نازل نمی شویم آنچه پیش روی ما و آنچه پشت سر ما و آنچه میان این دو است [همه] به او اختصاص دارد و پروردگارت هرگز فراموشکار نبوده است. (۶۴)

باید گفت که: نزول قرآن عظیم الشان، تدریجی و براساس فرمان الهی میباشد، و فرشتگان تسلیم امر الهی هستند. تأخیر وحی به امر خداوند متعال بود، نه اینکه او فراموش کرده باشد.

مفسر تفسیر المیسر دکتر عایض بن عبدالله القرنی در تفسیر این آیه مبارکه مینویسد:

جبرئیل به پیامبر صلی الله علیه وسلم میگوید: ما فرشتگان جز به فرمان الله از آسمان به زمین نازل نمیشویم، همه آنچه که پیش روی ما از کار آخرت قرار دارد، همه آنچه که پشت سر ما از کار دنیا گذشته است و آنچه هم که مابین دنیا و آخرت هست همه به حق تعالی اختصاص دارد؛ پس هر آنچه در زمان و مکان واقع شده، از آن اوست. و او هرگز فراموشکار نیست. یعنی ای بنده ای مسلمان! خداوند تو را فراموش نکرده است، پس تو نیز او را فراموش نکن «ذَلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا» (و پروردگارت هرگز فراموش کار نیست) یعنی: ای محمد صلی الله علیه وسلم! حق تعالی تو را فراموش نکرده است هر چند وحی به تأخیر افتد - و او هرگز هیچ چیزی را فراموش نمی کند زیرا غفلت و فراموشی بر او جایز نیست.

اسباب نزول آیه ۶۴:

۷۰۲- بخاری از ابن عباس (رض) روایت کرده است: رسول الله صلی الله علیه وسلم (به جبرئیل امین گفت: ای حامل وحی دیرتر به دیدار من آمدی، چه چیزی باعث شده تا نتوانی بیشتر به دیدار ما بیایی؟ پس آیه: «وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ نازل گردید.» (صحیح بخاری ۳۲۱۸ و ۴۷۳۱ و ۷۴۵۵، ترمذی ۳۱۵۸، طبری ۲۳۸۰۵، واحدی در «الوسیط» ۳ / ۱۸۹ و در «اسباب نزول» ۶۰۶ از چند طریق از ابن عباس روایت کرده اند. «زاد المسیر» ۹۶۲).

۷۰۳- ابن ابوحاتم از عکرمه روایت کرده است: جبرئیل امین مدت چهل روز به حضور رسول خدا نیامد. سپس مانند روایت فوق بقیه حدیث را بیان کرده است. (این مرسل و به حدیث قبلی شاهد است).

۷۰۴- ابن مردویه از انس (روایت کرده است: رسول الله از جبرئیل امین پرسید: کدام سرزمین نزد خدا (محبوب تر و کدام سرزمین ناپسندتر است؟ جبرئیل امین گفت: تا از خدای تعالی نپرسم نمی دانم. و جبرئیل امین پس از مدتی تأخیر به حضور رسول الله صلی الله علیه وسلم فرود آمد. پیامبر گفت: آنقدر دیر به نزد من آمدی پنداشتم که بر من خشمگین شده‌ای. پس جبرئیل امین آیه «وَمَا نَنْزِلُ إِلَّا بِأَمْرِ رَبِّكَ...» را تلاوت کرد.

۷۰۵- ابن اسحاق از ابن عباس (رض) روایت کرده است: زمانی قریش راجع به اصحاب کهف از رسول الله سؤال کردند. پیامبر مدت پانزده روز در انتظار وحی صبر کرد. اما الله متعال (در این باره وحی نفرستاد. هنگامی که جبرئیل امین حضور مبارک پیامبر فرود آمد. پیامبر گفت: دیر آمدی، جبرئیل امین این آیه را خواند. (اسنادش ضعیف است، به «زاد المسیر» ۹۶۴ و «تفسیر بغوی» ۱۳۹۸ مراجعه نماید.

رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهِ هَلْ تَعْلَمُ لَهُ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾

پروردگار آسمان‌ها و زمین و آنچه در میان این دو است، پس او را پرستش کن و بر عبادت او صابر باش، آیا همتایی برای او می‌شناسی؟ (۶۵)

«رَبُّ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ» تنها خدای یگانه پروردگار آسمان‌ها و زمین است، او آفریننده هر چیزی است که میان آن دو قرار دارد، او مالک همه این‌هاست، پس فقط او را پرستش کن. و چیزی را با او شریک قرار نده و برانجام طاعت و قیام به عبودیتش صابر و شکیب باش؛ زیرا او را در اسماء، صفات و افعالش هیچ شبیه و مانندی نیست. فلسفه‌ی عبادت ما در برابر خداوند، ربوبیت انحصاری او نسبت به همه‌ی هستی است.

در آیه مبارکه به زیبای خاصی به یک اصلی تاکید بعمل آمده است و آن اینست که: عبادت، صبر لازم میخواهد: زیرا در آیه آمده است: «فَاعْبُدْهُ وَاصْطَبِرْ» عبادت، نوعی از مبارزه با هوس ها و طاغوت هاست که واقعاً خواستار صبر است. الله متعال تو را فراموش نکرده است، پس تو هم نیز او را فراموش نکن.

خوانندگان محترم!

در آیات (۶۶ الی ۷۶) شبهه‌ی مشرکان در مورد انکار زنده شدن بعد از مرگ، به بحث گرفته میشود.

وَيَقُولُ الْإِنْسَانُ أَإِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ أُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾

وانسان میگوید آیا وقتی بمیرم راستی زنده [از قبر] بیرون آورده می شوم. (۶۶) به یاد داشته باشید که: معاد، قهری و اجباری خواست و عدم خواست انسان در مورد مطرح نیست. «أُخْرَجُ» یعنی خروج قهری و بدون اختیار است.

باور نداشتن به روز جزا و بعث بعد الموت همانا، راه توجیه گناه و فرار از عبادت است. تعجب از معاد و زنده شدن دوباره، مربوط به یک زمان و یک گروه خاص از انسانها نمی باشد، بلکه در طول تاریخ بشریت همچو انکارها توسط کفار مطرح شده است. طوریکه در آیه مبارکه آمده است که: چگونه بعد از آنکه مُردم و فنا شدم مجدداً زنده میشوم؟ بی گمان این کار محال است. ابن کثیر گفته است: چنین انسانی تعجب میکند و بعید میداند که بعد از مرگش باز آید. لام در «لَسَوْفَ» برای مبالغه در انکار آمده است. این انکار، ناشی از غفلت انسان از آفرینش اولیه اش است؛ کجا بود؟ و چگونه بود؟ و اگر به یاد بیاورد، به وضوح خواهد دانست که قضیه‌ی «زنده شدن» بسیار آسان تر از حدس و گمان اوست.

ابن عباس (رض) در بیان سبب نزول آیه کریمه میگوید: این آیه درباره ولید بن مغیره و یارانش نازل شد.

همچنان فهم این آیه شبیه آیات ۷۸ و ۷۹ سوره یس است که شخصی با آوردن استخوانی پوسیده و خرد کردن آن درمقابل پیامبر صلی الله علیه وسلم، با پیامبر به بحث و گفتگو پرداخت و گفت: کیست که استخوان‌های پوسیده را زنده کند؟ خداوند در جواب فرمود: (ای پیامبر!) بگو: همان کسی که اول آفرید، پس از مرگ هم زنده میکند، و او همه چیز را میداند. «وَضَرَبَ لَنَا مَثَلًا وَنَسِيَ خَلْقَهُ قَالَ مَنْ يُحْيِي الْعِظَامَ وَهِيَ رَمِيمٌ» (۷۸)، «قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ وَهُوَ بِكُلِّ خَلْقٍ عَلِيمٌ» (۷۹)

أَوَّلًا يَذْكُرُ الْإِنْسَانَ أَنَا خَلَقْنَاهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْئًا ﴿٦٧﴾

آیا انسان به خاطر نمی‌آورد که ما او را پیش از این آفریدیم درحالیکه چیزی نبود. (۶۷)

یعنی: آیا این انسان منکر رستاخیز، خلقت اولیه‌ی خود را به یاد نمی‌آورد تا همان خلقت اولیه را دلیل برزنده شدن دوباره خودبداند، آیا همین انسان منکر در این حقیقت تأمل نمیکند که قبل از آفرینش به کلی معدوم بوده است و ما او را ایجاد کرده‌ایم؟

بعضی از دانشمندان گفته‌اند: اگر تمام خلائق با هم تلاش کنند که دلیلی با این اختصار بر وجود بعث و حشر اقامه کنند، نخواهند توانست؛ زیرا شکی نیست اعاده‌ی دوم آسان‌تر از آفرینش اولیه است. (مختصر ۴۶۰/۲) و نظیر این است آیه‌ی «قُلْ يُحْيِيهَا الَّذِي أَنْشَأَهَا أَوَّلَ مَرَّةٍ» (آیه ۷۹ سوره یس) (به او) بگو: همان کسی که بار اول آن را آفرید، (بار دیگر) آن را زنده خواهد کرد و او بر هر آفریده‌ای آگاه است.)

فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثَاً ﴿٦٨﴾

پس به پروردگارت قسم که آنها را با شیاطین محشور خواهیم ساخت سپس درحالیکه به زانو درآمده اند آنانرا گرداگرد دوزخ حاضر خواهیم کرد. (۶۸)

هشدار های قیامت را باید جدی گرفت. حشر در قیامت قطعی است. «فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ» «الشَّيَاطِينَ»: مراد شیاطین قرین و همدم ایشان در دنیا است که آنان را وسوسه میکردند و یا معبودشان بودند.

پس ای پیامبر! به پروردگارت قسم که یقیناً او تکذیبگران رستاخیز را با شیاطین که آنان را اغوا کرده اند، زنده و حشر می کنیم. مفسران می نویسند: هر کافر با شیطانی در یک زنجیر حشر می شود.

شیطان در کفر ورزی انسان، همدوش اوست. «لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيَاطِينَ» محشور شدن انسان ها و شیاطین در قیامت در کنار هم، بر اساس هم فکری و همکاری آنان می باشد.

«ثُمَّ لَنَحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا» در روز قیامت، حضور منحرفین در بدترین وضعیت قرار داشته می باشند؛ در کنار شیطان ها، گرداگرد جهنم، با حالت دو زانو و ذلیلانه. صورت میگیرد. این جمله حال و تصویری از بیچارگی و ناتوانی کافران را بیان می دارد.

کلمه ی «جِثِيًّا» یا جمع «جاثی» به کسی گفته میشود که برای محاکمه بر زانو نشسته است یا از «جثوّه» به معنای سنگ و خاک متراکم است. یعنی بدترین نوع نشستن.

مفسران می نویسند: بر اثر وحشت و دهشت شدیدی که بر آنجا حاکم است قدرت ایستادن را ندارند. (فخر رازی ۲۴۱/۲۱).

ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ عِتِيًّا ﴿٦٩﴾

سپس از هر گروه و جمعیتی کسانی را که از همه در برابر خداوند رحمان سرکشتر بوده اند جدا میکنیم. (۶۹)

کلمه ی «شِيعَةٌ»، فرقه یا گروهی است که در عقیده، یا در مذهب، یا در اندیشه بر یک رأی متفق «ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيعَةٍ» باشد.

«عِتْيَا»: به معنای تَمَرّد و سرکشی است.

گناهکاران در قیامت از هم جدا و طبقه‌بندی میشوند. (کسانیکه در برابر خدای رحمان بیشتر طغیان کنند، حساب و عذاب خاص و شدیدتری خواهند داشت.)
 «أَيُّهُمْ أَشَدُّ عَلَى الرَّحْمَنِ عِتْيَا»: آنگاه قطعاً از عذاب کسانی آغاز خواهد کرد که سرکش‌تر، متکبرتر، متمرّدتر و کفر پیشه‌تر بوده‌اند.

خلافکاران سه گروه اند:

گروهی که شخصاً خلاف میکنند، گروهی که وسیله و واسطه‌ی انجام خلاف دیگران میشوند. و اشخاصی که به تخلف دیگران راضی‌اند. واضح و معلوم‌دار است که گناه و کیفر هر یک از سه گروه مذکور تفاوت دارد.

منظور این است که مجرمان بر اساس میزان جرم و جنایتی که مرتکب شده‌اند در دوزخ انداخته میشوند و اول از آنهایی شروع میشود که جرم بیشتری دارند. ابن مسعود (رض) گفته است: از آنکه جرمش بزرگتر است، شروع میکند.

ثُمَّ لَنَحْنُ أَعْلَمُ بِالَّذِينَ هُمْ أَوْلَىٰ بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾

بعد از آن ما به خوبی از کسانیکه برای سوختن در آتش اولویت دارند آگاهیم (و آنها را پیش از دیگران مجازات خواهیم کرد). (۷۰)

«صِلِيًّا»: به معنای روشن کردن آتش، سوزاندن با آتش و ورود در آتش است. خداوند متعال در آیه متذکره بیان می‌دارد: و ما آگاه‌تریم که چه کس بیشتر مستحق ورود به دوزخ و آتش است و بیشتر شایسته‌ی کباب شدن می‌باشد! و چه کسی استحقاق چند برابر شدن عذاب را دارد، پس، از او شروع می‌کنیم. عذاب دوزخ دارای نظامی حساب شده و دقیق است و علم خداوند ضامن آن دقت و تفکیک است.

- باید گفت: جهنم، طبقات و درجات مختلفی دارد و نسبت به شدت و ضعف گناه، تفاوت خواهد داشت و مراتب استحقاق هریک برالله متعال پوشیده نیست.

وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَى رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا ﴿٧١﴾

و هیچکس از شما نیست مگر [اینکه] در آن وارد میگردد این [امر] همواره بر پروردگارت حکمی قطعی است. (۷۱)

«وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا»: و هیچکس از مردم نیست مگر اینکه با گذر بر صراطی که بر بالای جهنم نصب شده است، وارد آتش میشود؛ آنها بر حسب اعمال خویش در سرعت گذر از صراط متفاوت اند.

ورود: به معنی مرور و گذشتن از پل «صراط» است «كَانَ عَلَى رَبِّكَ حَتْمًا مَقْضِيًّا»: «این امر بر پروردگارت حکمی حتمی است» یعنی: عبور از دوزخ، امری محتوم و قطعی است که خدای سبحان آن را فیصله کرده و خواه ناخواه روی می دهد.

در حدیثی به روایت ابن مسعود (رض) از رسول الله صلی الله علیه وسلم آمده است: «مردم همگی به صراط وارد میشوند و ورود آنان ایستادنشان پیرامون دوزخ است پس با اعمال خویش از صراط میگذرند؛ از آنان کسانی هستند که مانند برق میگذرند و از آنان کسانی هستند که مانند باد میگذرند - همچون اسبان نیکو و تیز تک - و از آنان کسانی هستند که مانند شتران نیکو و اصیل میگذرند و از آنان کسانی هستند که مانند دویدن یک مرد میگذرند تا بدانجا که آخرین آنان در گذشتن از صراط، مردی است که نور وی در موضع دو انگشت ابهام پاهایش میباشد و در حالی از آن میگذرد که صراط او را بر میگرداند تا به زیر اندازد.

صراط پلی لغزنده است که پاها در آن قرار نمیگیرد، بر آن خاری مانند خار حسک (نوعی خار در نجد است که آنرا «سعدان» نیز می نامند.) وجود دارد،

بر دوکناره صراط فرشتگانی هستند که همراه آنان قلابهایی از آتش است و مردم را به وسیله آن می ربایند تا به دوزخ در افکنند».

قیامت و مراحل آن، حساب شده و دقیق است:

طوریکه در آیه ۷۱ سوره مریم خواندیم: «وَإِن مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَى رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ۗ۱» الله متعال قسم یاد کرده است که همه مخلوقات به جهنم وارد می شوند.

ابن مسعود (رض) میفرماید: این سوگندی واجب از طرف خداوند است. در صحیحین از حدیث زهری از سعید بن المسیب از ابوهریره روایت شده که رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «کسی که سه تن از فرزندان او وفات یابند، آتشی به او نخواهد رسید؛ مگر به اندازه رفع سوگند».

مفسرین در بیان معنوی حقیقی این ورود اختلاف رای دارند که قول راجح چنانچه در تفسیر نیز مقرر ساخته‌ایم، همان عبور از صراط است.

چون در ادامه آیه خداوند میفرماید: سپس پرهیزگاران را نجات داده و ستمگران را ذلیلانه در آن رها می سازیم.

مجاهد میگوید: تب، پناه مؤمن از جهنم خواهد بود. سپس آیه: «وَإِن مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا» [مریم: ۷۱]. را تلاوت نمود.

ابن جریر در تفسیرش حدیثی شبیه به این را از ابوهریره (رض) روایت میکند که فرمود: رسول الله صلی الله علیه وسلم به عیادت یکی از اصحابش که تب کرده بود رفته و من نیز با او بودم سپس فرمود: «خداوند میفرماید: این آتش من است که من آنرا به بنده مؤمن می‌چشانم تا جایی آتش آخرت را بگیرد» (سندش نیکوست).

امام احمد از عبدالله بن مسعود روایت میکند: «وَإِن مِّنكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا» [مریم: ۷۱]. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: «مردم همگی وارد جهنم میشوند

سپس بر حسب اعمالشان از آن بیرون می آیند» (ترمذی نیز به همین صورت از ابن مسعود مرفوعاً و موقوفاً روایت کرده است).

امام احمد از ام مبشر، همسر زید بن حارثه، روایت میکند که گفت: رسول الله صلی الله علیه وسلم در منزل حفصه (حفصه دختر عمر بن الخطاب ام المؤمنین) فرمودند: کسی که در غزوه بدر و صلح حدیبیه حضور داشته، وارد جهنم نخواهد شد. حفصه گفت: مگر نه اینکه خداوند فرموده: «وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا» [مریم: ۷۱].

رسول الله صلی الله علیه وسلم در جواب فرمودند: اجازه بده، مگر نه بعدش میفرماید: «ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثًا ۗ۷۲» [مریم: ۷۲]. (مسلم نیز روایت کرده است).

امام بخاری در حدیث شفاعت از ابو هریره روایت می کند که فرمود: پل جهنم برپا میشود. رسول الله صلی الله علیه وسلم فرمودند: من اولین کسی هستم که از آن عبور میکنم. پیامبران دعا میکنند: خداوندان نجات ده، خداوندان نجات ده، در آن اره یا خارهایی همچون خار سعدان وجود دارد، آیا خار سعدان (سعدان: گیاهی است که خارش دربین عرب آن زمان معروف بوده است). را دیده اید؟ گفتند: آری یا رسول الله. فرمود: آن همچون خار سعدان است، ولی اندازه اش و بزرگیش را فقط خدا میداند، هر کس به اندازه اعمالش گرفتار میشود. گروهی با اعمالشان هلاک میگردند و گروهی بعد از خدشه خوردن خود را نجات می دهند.

بخاری بار دیگر در حدیث شفاعت از ابو سعید خدری سخنان رسول الله صلی الله علیه وسلم را روایت میکند که فرمودند: سپس جسر (پل) آورده شده و در دو طرف جهنم قرار میگیرد. گفتیم: ای رسول الله صلی الله علیه وسلم! جسر چیست؟ فرمود: لغزشگاهی که قدم بر آن استوار نشود، آهن ها و میخ های

نوک تیز، اره های برنده و درخت خَسک که در منطقه نجد به نام سعدان معروف است و خاری سه طرفه با نوی کج دارد که عابر از آن درامان نمی ماند، بر آن گذراده شده است، مؤمن در یک چشم به هم زدن (طرفة العین) یا همچون برق و یا مانند باد و یا مثل اسبان تیزرو و یا همچون شترسوار از آن عبور میکنند، گروه به راحتی عبور کرده و گروهی با کمی سختی و زخم برداشتن از آن عبور میکنند و گروهی نیز با جهنم دست و پنجه نرم کرده و تا اینکه آخرین نفر کشان کشان از آن عبور می نماید.

مسلم از ابو هریره و حذیفه بن الیمان روایت میکند که رسول خدا صلی الله علیه وسلم فرمودند: «خداوند مردم را جمع میکند، وقتی بهشت به مؤمنان نزدیک می گردد و آنها نزد آدم رفته و می گویند: ای پدر، در بهشت را برایمان بگشا.

در جواب میگوید مگر نه گناه پدرتان بود که شما را از بهشت بیرون رانده است. این کار، کار من نیست نزد فرزندم ابراهیم خلیل الله بروید. ابراهیم نیز میگوید: این کار من نیست من بعد از بعد، خلیل الرحمن شده ام. نزد موسی بروید که خداوند با او سخن گفته است. نزد موسی آمده و او میگوید: این کار من نیست عیسی کلمه خدا و روحش بروید. عیسی نیز میگوید: این کار من نیست. نزد محمد آمده او برخاسته و به او اجازه داده میشود و امانت و خویشاوندی نیز فرستاده شده و در دو طرف صراط سمت چپ و راست قرار میگیرند. و اولین نفرتان همچون برق میگذرد. گفتم: پدر و مادرم فدایت باد یا رسول الله! عبور همچون برق چگونه است؟ فرمود: آیا برق را ندیده اید که در یک چشم به هم زدن می آید و می رود، سپس همانند باد و همچون پرندگان و مردان تیزرو و سریع عبور می کنند، اعمالشان آن ها را حرکت می دهد.

پیامبرتان بر صراط ایستاده و دعا میکند: خداوندا! سلامت بدار، سلامت بدار، و وقتی اعمال کم میشود، قدرت عبور نیز ضعیف میگردد و کسانی کشان کشان عبور میکنند و در دو لبه صراط اره‌ها و خارهایی مأمور شده‌اند که طبق دستور مانع عبور گردند. خلاصه گروهی باخراش و زخم و همه مشقات عبور کرده و گروهی نیز به جهنم سرازیر می گردند».

ابوهریره میگوید: «قسم به کسیکه جان ابو هریره در دست اوست، تا قعر جهنم هفتاد سال فاصله وجود دارد».

در صحیح بخاری ثابت گشته است: «هر کس در راه خدا دو صنف را از هر چیزی انفاق نماید، نگهبانان بهشت او را صدا می زنند: ای بنده خدا! این در بهتر است. کسیکه اهل نماز است، از باب الصلاة دعوت می شود و کسی که اهل زکات است، از باب الزکات دعوت میشود و کسی که اهل روزه است، از باب الریان دعوت می شود. ابوبکر صدیق فرمود: به خدا سوگند یا رسول الله صلی الله علیه وسلم! انسان از هر دری از این درها دعوت شود، مشکلی نخواهد داشت، آیا کسی هست که از همه درها دعوت شود؟ فرمود: آری و امیدوارم که تو ای ابوبکر از آن جمله باشی، و وقتی وارد بهشت میشوند به سوی منازلشان راهنمایی میگردند آنها خانه‌هایشان را بهتر از خانه‌های دنیا میشناسند (طبق احادیث نبوی، بهشت هشت در دارد که عبارتند از: باب الصلاة، باب الریان، باب الزکات، باب الحج، باب الذکر، باب الجهاد، باب الکاظمین الغیض و العافین عن الناس)

در صحیح بخاری از طریق قتاده از ابو متوکل ناجی از سعید خدری (رض) روایت شده است که رسول خدا (ص) فرمودند: «وقتی مؤمنان از جهنم رهایی می‌یابند، روی پلی بین بهشت و جهنم نگهداشته شده تا حقوق یکدیگر را

پرداخت نمایند و با همدیگر تسویه حساب نمایند، و بعد از پاک شدن و مهذب گشتن، اجازه ورود به بهشت را میگیرند، آنها منازلشان در بهشت را بهتر از خانه‌های دنیویشان می‌شناسند.

امام قرطبی (رض) در تذکره، در این حدیث سخن رانده و این پل را صراطی دوم جهت مؤمنان دانسته که کسی از آن به جهنم سقوط نمی‌کند. باید گفت: این مطلب بعد از گذشتن از جهنم است و احتمالاً این پل بر وحشتی دیگر که از علم ما خارج بوده و فقط خداوند آنرا میداند استوار باشد و الله اعلم. (معلومات مزید - رساله: سیمای رستاخیز، أشرار الساعة وأمور الآخرة) (مختصر "النهایه فی الفتن والملاحم") نوشته قاضی شیخ محمد بن احمد کنعان (حوت) ۱۳۹۴ شمسی جمادی الاول ۱۴۳۷ هجری.

ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا وَنَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًا ﴿٧٢﴾

آنگاه کسانی را که پرهیزگار بوده اند نجات می‌دهیم و ظالمان را به زانو در افتاده در [دوزخ] رها می‌کنیم. (۷۲)

«ثُمَّ نُنَجِّي الَّذِينَ اتَّقَوْا»: آنگاه خداوند متعال کسانی را که با عمل به شریعتش از وی پروا کرده‌اند، نجات میدهد. «وَ نَذَرُ الظَّالِمِينَ فِيهَا جِثِيًا» و کسانی را که با کفر بر خویشتن ستم کرده‌اند در حالی به آتش جهنم رها میکند که به زانو در افتاده‌اند.

امام بیضاوی (رح) در تفسیر خویش مینویسد: آیه بر این دلالت دارد که منظور از «ورود» نشستن در اطراف دوزخ و در آغوش گرفتن است. و مؤمنان از تبهکاران جدا شده و بعد از رهایی یافتن راهی بهشت می‌شوند و تبهکاران در همان حال می‌مانند. (تفسیر بیضاوی ۱۹/۲).

عقیده اهل سنت و جماعت این است که مرتکب گناهان کبیره ممکن است به قدر گناهان خویش در دوزخ عذاب شود، سپس به طور قطع از آن نجات می یابد.

اسباب نزول آیه ۷۷:

۷۰۶- بخاری، مسلم و دیگران از خباب بن ارت (روایت کرده اند: به نزد عاص بن وائل سهمی رفتم و حق خود را از او مطالبه کردم. گفت: تا به دین محمد کافر نشوی حقت را نمی دهم. گفتم: من هرگز به دین محمد کفر نمی ورزم و حق خود را وقتی که بمیری و دوباره زنده شوی از تو می گیریم. او گفت: آیا من بعد از مردن زنده میشوم؟ گفتم: بلی، گفت: آن جا مال و فرزند زیاد دارم حقت را در آنجا میدهم. پس آیه: «فَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّ مَالًا وَوَلَدًا (۷۷)» نازل شد. (صحیح است، بخاری ۲۲۷۵ و ۴۷۳۲ و ۴۷۳۳، مسلم ۲۷۹۵، ترمذی ۳۱۶۲، احمد ۵ / ۱۱۰، ابن حبان ۵۰۱۰ از چند طریق از سفیان از اعمش روایت کرده اند. بخاری ۲۰۹۱ و ۲۴۲۵ و ۴۷۳۴ و ۴۷۳۵، مسلم ۲۷۹۵ نسائی در «تفسیر» ۳۴۲، احمد ۱ / ۱۱۱، ابن حبان ۴۸۸۵، واحدی در «اسباب نزول» ۶۱۰ و ۶۱۱، طبرانی ۳۶۵۱ و ۳۶۵۲ و ۳۶۵۴ روایت کرده اند. «زاد المسیر» ۹۶۷).

وَإِذَا تُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ آيَاتُنَا بَيِّنَاتٍ قَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿۷۳﴾

وهنگامی که آیات روشن ما بر آنان تلاوت شود، کافران به مؤمنان می گویند: کدام یک از دو گروه جایگاهش بهتر و مجلسش زیباتر است؟! (۷۳) ندی ونادی: مجتمع ومحفل یک گروه است. یعنی: مجلس ومحفل ما از شما آراسته تر است. مراد آنها از این استدلال فاسدشان این است که: ما چگونه با این همه ناز و نعمت و کوبه و قدرت، بر باطل و ناروا قرار داریم و شما اندکترینها و بی همه چیزها، بر حق و حقیقت؟

باید گفت که: پول و ثروت، که انسان در این دنیا در اختیار دارد به هیچ صورت، نشانه‌ی حقانیت و شخصیت انسان شده نمیتواند. مفسر بیضاوی مینویسد: وقتی مشرکین آیات روشن و واضح را شنیدند و از معارضه‌ی با آن ناتوان ماندند، به سبب کوتاه نظریشان شروع کردند به افتخار کردن و مباحثات و ورزیدن به آنچه که از بهره‌های دنیا دارند و به افزونی نصیب خود، بر فضل و بزرگی خود استدلال میکردند. (تفسیر بیضاوی ۲/۲۰).

در بیان سبب نزول این آیه مبارکه روایت شده است: گوینده این سخن نصر بن حارث و امثال وی از قریش بودند که وقتی اصحاب رسول الله صلی الله علیه وسلم را در تنگدستی و فقر با لباسهای ژنده و خانه‌های درهم تکیده می‌دیدند و خود را در حرمی و آرایش و رفاه و با جامه‌های فاخر، این سخن را به آنان می‌گفتند؛ گویی معیار حق و باطل همین است!!

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هُمْ أَحْسَنُ أَثَاثًا وَرِعْيَا ﴿٧٤﴾

اقوام بسیاری را پیش از آنها نابود کردیم که هم مال و ثروتشان از اینها بهتر بود و هم ظاهرشان آراسته‌تر! (۷۴)

باید یادآور شد که: امکانات رفاهی و مادیات، دنیوی به هیچ صورت نشانه‌ی سعادت شده نمیتواند و نه انسان را از قهر الهی نجات داده میتواند.

«قَرْنٍ» به مردمی گفته می‌شود که در یک زمان با هم زندگی می‌کنند.

«أَثَاثٌ» به معنای امکانات زندگی و رفاهی است.

«رِعْيَا» منظره‌های دیدنی را گویند. یعنی نیکو منظرتر بودند در پیش مردم از روی خوش پوشی، یادداشتن قد و قواره و اندامهای ظاهر فریب و زیبا و برخوردار از ناز و نعمت.

استفاده نا روا و بیجا از رفاه و امکانات، عامل غرور، غفلت، طغیان و سرانجام هلاکت است، در آیه مبارکه میفرماید؛ همان طور که پیشینیان را نابود

کردیم، جانشینان آنها را نیز نابود میکنیم. پس آنها نباید به نعمت‌ها و متاعی که در اختیار دارند مغرور شوند.

قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٧٥﴾

بگو: هر کس که در گمراهی فرو رفته باشد، پروردگار مهربان به ایشان مهلت میدهد تا وقتی که آنچه را به آنان وعده داده شده است؛ یا عذاب، یا قیامت را ببینند، پس خواهند دانست که چه کسی جایگاهش بدتر و لشکرش ضعیف‌تر و ناتوانتر است. (۷۵)

مهلت و امداد، برخاسته از رحمت الهی است: «قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمَنُ مَدًّا» ای پیامبر! بگو: هر کس از هدایت رویگردان باشد پس الله متعال وی را در گمراهی اش مهلت میدهد. تا اجلش سر آمده و در پیشگاه خدا حاضر میشود. امام قرطبی گفته است: این آخرین درجه‌ی تهدید و وعید است. «حَتَّىٰ إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ»: تا وعده‌ی خدا در حقشان تحقق مییابد. «إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ» یا عذاب دنیا را می‌چشند، به گونه‌ای که کشته شده و یا به اسارت در می‌آیند، و یا عذاب شدید و خوف و هراس قیامت را می‌بینند. «فَسَيَعْلَمُونَ مَنْ هُوَ شَرٌّ مَكَانًا وَأَضْعَفُ جُنْدًا» در آن موقع که حقایق برملا میشود خواهند دانست که موقعیت و منزلت کدام گروه نزد خدا بدتر است و کدام گروه یاران کمتر دارند؟ کافران یا مؤمنان؟ و این در مقابل گفته‌ی آنان آمده است که گفتند: «أَيُّ الْفَرِيقَيْنِ خَيْرٌ مَقَامًا وَأَحْسَنُ نَدِيًّا». (۷۳ مریم) میگویند کدام یک از [ما] دو گروه جایگاهش بهتر و محفلش آراسته‌تر است (تفسیر صفوای التفاسیر) قابل یاد آوری است که: سنت پروردگار با عظمت بر این است که زمینه‌ی حرکت و رشد را برای همه‌ی انسان‌ها فراهم کند، البته این انسان است که اگر

گمراهی را برگزید. خداوند مدتی به او مهلت می‌دهد، «مَنْ كَانَ فِي الضَّلَالَةِ فَلْيَمْدُدْ» و اگر راه هدایت را در پیش گرفت خداوند بر هدایتش می‌افزاید. «وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى»

خداوند متعال برخی از انسانهای گمراه را در همین دنیا عذاب می‌دهد، ولی حساب قیامت شان همچنان پا برجا باقی می‌باشد، ولی برخی را تنها در قیامت سزا می‌دهد. واقعاً هم قیامت روز ظهور حقایق و کشف و شهود است.

وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَخَيْرٌ مَرَدًّا ﴿٧٦﴾

اما کسانی که در راه هدایت گام نهادند خداوند بر هدایتشان می‌افزاید، آثار و اعمال صالحی که (از انسان) باقی میماند در پیشگاه پروردگار تو ثوابش بیشتر و عاقبتش ارزشمندتر است. (۷۶)

«وَيَزِيدُ اللَّهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى»: ایمانی بر ایمان کسانی که به وی ایمان آورده و عمل شایسته کرده‌اند می‌افزاید؛ این بدان جهت است که خیر جلب کننده خیر است پس الله متعال پاداش متقیان را بدین گونه قرار می‌دهد که بر هدایت و یقین شان بیفزاید چنان که جزای کافران را به گونه‌ای قرار داد که بر گمراهی شان افزود.

«وَالْبَاقِيَاتُ الصَّالِحَاتُ خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا»: و اعمال شایسته‌ای که به عنوان ذخیره و توشه برای صاحبش در آخرت باقی می‌ماند، در نزد خدا از آنچه از آنچنان اجر و ثوابی برخوردار است که از تمام آنچه ساکنان زمین به آن افتخار میکنند، بهتر است. «وَخَيْرٌ مَرَدًّا» و عاقبت و سرانجامش بهتر است؛ چون نعمت‌های دنیا ناپایدار است و نعمت‌های آخرت پایدار.

خوانندگان گرامی!

در آیات (۷۷ الی ۸۷) سخن تمسخر آمیز مشرکان در مورد زنده شدن، بت پرستان و دوستان شیاطین آنان به بحث گرفته شده است.

أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِآيَاتِنَا وَقَالَ لَأُوتِيَنَّ مَالًا وَوَلَدًا ﴿۷۷﴾

آیا دیدی آن کسی را که به آیات ما کفر ورزید و گفت قطعاً به من مال و فرزند [بسیار] داده خواهد شد. (۷۷)

رها کردن الله و پناه بردن به مال و فرزند، شگفت آور است. ملاک ارزش نزد کفار، مال و فرزند است. و کافر در برابر منطق و تهدید، تنها به آنچه در دست دارد دل خود را خوش نگاه می دارد.

در آیه مبارکه آمده است که: ای پیامبر! آیا از حال آن شخص کافر (عاص بن وائل) و امثال وی تعجب نکردی؛ همان کسیکه آیات الله متعال را تکذیب کرد، به دینش کفر ورزید و باز سوگند خورد که قطعاً در آخرت به وی اموال و فرزندی داده خواهد شد؟ اگر آخرتی در کار باشد. دیده میشود که کافر، دین را مانع پیشرفت، و کفر را عامل رشد قلمداد می کند.

امام بخاری و مسلم و غیر آنان در شأن نزول آیه: «أَفَرَأَيْتَ الَّذِي كَفَرَ» [مریم: ۷۷] از خباب بن ارت (رض) روایت کرده اند که فرمود: من مردی حداد (آهنگر) بودم و به عاص بن وائل قرض داده بودم. پس آمدم و از وی تقاضای قرض خویش را کردم اما او در رد تقاضایم گفت: نه! به خدا قسم که تا به محمد کافر نشوی، و امت را نمی پردازم! گفتم: به خدا قسم که به محمد صلی الله علیه و سلم کافر نمیشوم تا تو بمیری و باز برانگیخته شوی.

گفت: بسیار خوب! چون مردم و باز برانگیخته شدم، نزد من آی و مرا در آنجا مال و فرزندان بسیاری است و در آنجا و امت را می پردازم! همان بود که الله متعال این آیه را نازل فرمود و سپس آن سخن تمسخر آمیز وی را چنین رد کرد:

أَطَّلَعَ الْغَيْبَ أَمْ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿٧٨﴾

آیا او از اسرار غیب مطلع گشته؟ یا از پروردگار مهربان عهده‌ی گرفته است؟ (۷۸) الله متعال با هیچکس قرار دادی امضاء نکرده است. گرچه عهد خداوند تخلف ندارد، ولی کفار با خداوند عهده‌ی نه بسته‌اند. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: آیا او بر علم غیب آگاهی یافته تا آن ادعا را برای خود انشا نماید، یا که نزد الله متعال بر حصول و تحقق این امور، عهد و پیمانی دارد که از وی گرفته است؟ حقیقت این است که نه علمی از غیب دارد و نه هم عهد و پیمانی گرفته است.

كَلَّا سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا ﴿٧٩﴾

این چنین نیست [که او میگوید]، ما به زودی آنچه را میگوید [دردوسیه عملش] خواهیم نوشت و عذاب را برای او خواهیم افزود. (۷۹) رفتار و گفتار انسانها در دیوان الهی ثبت میگردد. برای هر گفتار و عملی تا مدتی مهلت است، شاید پشیمان شده و توبه کند، ولی اگر آن مدت سرآمد و پشیمان نشد، ثبت می شود. حرف «سین» در «سَنَكْتُبُ» نشانه‌ی مهلت است. موضوع چنان نیست که او پنداشته است؛ بناءً نه علمی از غیب دارد و نه عهد و پیمانی بلکه او دروغ پردازی بیش نیست و به زودی خداوند آنچه را به هم بافته و افترا بسته است می نویسد و از انواع عذاب و اشکال گرفتاری و نکبت بر او می افزاید؛ انسان که او از تکذیب و کفر افزود. و به جای این که او را یاری دهیم و مال و فرزند به او بدهیم، مدت عذابش را چند برابر می کنیم.

وَكُرْهُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿٨٠﴾

و آنچه را میگوید، (از اموال و فرزندان) از وی به ارث می‌بریم و پیش ما تنها می‌آید. (۸۰)

«نَرْتُهُ مَا يَقُولُ»: مراد این است که او را می میرانیم و از دست او می گیریم اموال و اولادی را که از آنها صحبت می کند.
«فَرْدًا»: تک و تنها. حال است.

یعنی و بعد از به هلاکت رسیدنش، مال و فرزندی که از خود به جا می گذارد، از آن ما میشود، یعنی با مرگش تمام ملکیتش را نیز سلب خواهیم کرد، و او را تک و تنها بدون مال و فرزند و پشتیبان نزد ما می آید، نه مالی همراه دارد و نه فرزندی، و نه یآوری می یابد و نه تکیه گاهی.

وَآتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللَّهِ آلِهَةً لِيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾

و به جای الله معبودانی گرفتند تا برایشان مایه عزت باشند. (۸۱)

در این هیچ جای شکی نیست که: عزت خواهی در فطرت انسان ها هست، ولی به تأسف برخی از انسانها در مصداق آن دچار اشتباه میشوند و سراغ منبع حقیقی عزت نمیروند. طوریکه در آیه مبارکه میفرماید: کافران به جای اینکه الله را بحیث معبودی انتخاب نمایند که مایه عزت برای شان می باشد، بسوی معبودان حقیقی سرگردان هستند. آنان فراموش کرده اند که: عزت تنها و تنها نزد پروردگار با عظمت است.

كَلَّا سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾

هرگز چنین نیست، به زودی معبودها منکر عبادت آنها خواهند شد، بلکه بر ضدشان قیام می کنند. (۸۲)

«سَيَكْفُرُونَ»: بیزاری خواهند جست. منکر خواهند شد (ملاحظه شود سوره های: نحل آیه: ۸۶، عنکبوت / آیه ۲۵، احقاف / آیه ۶).

«ضِدًّا»: حال مؤ کده (عَلَيْهِمْ) است. «ترجمه معانی قرآن» دکتر مصطفی خرمدل همان کسانی که انسان بجای خدا به آنان دل بسته، بر ضد او قیام خواهند کرد. (تکیه بر غیر خدا، سبب دشمنی آنان در قیامت است).

کافران با پرستش خدایانی جز الله ابدأ به عزّت دست نخواهند یافت، بلکه به زودی خدایان خیالی شان در روز قیامت عبادت شان را انکار خواهند کرد و نزدالله متعال دشمن شان خواهند بود. یعنی خدایانی که ازسوی این پرستشگران گمراه مایه عزت پنداشته می شدند پس از آن همه دوستی و علاقه و ایمانی که نثار آنها کرده اند، دشمن و مخالف شان می شوند.

أَلَمْ تَرَ أَنَا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَوْرُهُمْ أَزًّا ﴿٨٣﴾

آیا ندانسته‌ای که ما شیطان‌ها را بر کافران فرستادیم تا سخت آنها را (بر انجام گناه) تحریک کنند؟ (۸۳)

«تَوْرُهُمْ»: تکان دهند و بجنابند. مراد تحریک و تشویق بر معاصی است (فصلت آیه ۲۵).

«أَزًّا»: برانگیختن. سخت تکان دادن. به جوش آوردن.

هیچ چیز حتی وسوسه‌های شیطان، از اراده خداوند خارج نیست. شیطان انسان را تحریک میکند، ولی اجبار نمی‌کند. ولی به یاد داشته باشید که: تحریک شیطان بی نهایت قوی است.

در آیه مبارکه میفرماید: ای پیامبر! آیا ندیدی که خداوند متعال شیاطین را بر کفار مسلط ساخته است که آنها را بر ارتکاب فواحش و رذایل ترغیب کرده و به هیجان می‌آورند. آنها را تحریک می‌کنند تا مرتکب معاصی و نافرمانی شوند. یعنی از راه منحرفشان میکنند. امام رازی گفته است. با وسوسه و فریب، آنها را به نافرمانی تشویق و تحریک میکنند. (تفسیر کبیر ۲۱/۲۵۲).

باید یادآور شد که: رابطه‌ی شیطان با اهل ایمان، ساده و دنبالش هوشیاری و توبه است. «فَوَسْوَسَ إِلَيْهِ»: (طه ۱۲۰) ولی رابطه‌ی شیطان با کفار، رابطه‌ی سلطه‌گرانه است. «أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ»: نه «الی الکافرین». البته این

سلطه‌ای است که کافر، خود زمینه‌ی آن را فراهم کرده است. «إِنَّمَا سُلْطَانُهُ عَلَى الَّذِينَ يَتَوَكَّلُونَهُ» (نحل، ۱۰۰).

فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَذَابًا ﴿٨٤﴾

بنابراین در باره آنها عجله مکن، جز این نیست که ما برای آنها مدت (عذاب) را می‌شماریم. (۸۴)

«نَعُدُّ»: می‌شماریم. حساب می‌کنیم.

ای پیامبر! به درخواست عذاب از جانب الله تعالی برای کفار شتاب نکن، زیرا بدون شک خداوند عمرها و عمل‌های شان را بدون کوتاهی به شمار می‌آورد بناءً همه چیز به میعاد معین و حساب و اندازه‌ای مقرر است.

ابن عباس (رض) گفته است: یعنی در دنیا همان طور که سال‌های عمر شان را بر می‌شماریم، نفس‌هایشان را نیز بر می‌شماریم. (تفسیر قرطبی ۱۵۰/۱۱).

يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَنِ وَفْدًا ﴿٨٥﴾

[یادکن] روزی را که پرهیزکاران را به ضیافت و میهمانی [خدای] رحمان حشر می‌کنیم. (۸۵)

کلید بهشت تقوای الهی است!

«وفد» به گروهی تازه وارد می‌گویند که برای زیارت یا طلب حاجت معمولاً سواره می‌آیند. روزی که الله متعال پرهیزگاران را در گروه‌هایی با اِکرام، اِغزاز و اِنعام به سوی رحمت و اِسعۀ خود گرد می‌آورد.

صحنه‌های قیامت یاد کردنی است، قیامت روز ظهور تفاوت متقین و مجرمین است. پرهیزکاران مهمان الله متعال، «وَفْدًا» ولی مجرمان به ذلّت روانه میشوند.

مهم‌تر از بهشت، رحمت الهی است که بهشت یکی از جلوه‌های آن است. «إِلَى الرَّحْمَنِ» بجای «إِلَى الْجَنَّةِ» آمده است.

پرهیزگاران در این روزبا استقبال خاصی بدرقه می شوند، آنها هم سوار بر شتر حشر میشوند، و انتظار انعام و پاداش را دارند.

طوریکه در حدیث شریف به روایت علی (رض) از رسول الله صلی الله علیه وسلم آمده است که فرمودند: «و الذی نفسی بیده ان المتقین اذا خرجوا من قبورهم استقبلوا بنوق بیض لها اجنحه علیها رحال الذهب». «سوگند به ذاتی که جانم در قبضه اوست، بی گمان متقین چون روز قیامت از قبرهایشان بیرون آیند، با شترهای سفید رام شده‌ای که بال دارند و بر آنها جهاز های طلا قرار دارد، مورد استقبال قرار می گیرند».

وَسُوقُ الْمُجْرِمِينَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وِرْدًا ﴿٨٦﴾

و مجرمان را تشنه به سوی دوزخ سوق دهیم. (۸۶)

«ورد» به معنای اینکه؛ آنان را پیاده و تشنه به دوزخ وارد میکنیم. مجرمان را، باتندی و خشم «در حال تشنگی به سوی دوزخ می رانیم» آنها را بسان حیوانات تشنه و با پای پیاده می رانیم، طوریکه شترهای تشنه رانده می شوند. در حدیث آمده است: (در روز رستاخیز مردم به سه طریق حشر میشوند: گروهی راغب و خواهان هستند. گروهی ترسان و هر اسان. دو نفر بر یک شتر، و سه نفر بر یک شتر و چهار نفر بر یک شتر و ده نفر بر یک شتر سوار میشوند و بقیه به آتش کشیده میشوند و آتش روز و شب را با آنها سر می کند) (اخراج از شیخان).

لَا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾

نمیتوانند شفاعت بکنند، مگر کسیکه از جانب پروردگار مهربان عهدهی گرفته باشد. (۸۷)

«لَا يَمْلِكُونَ»: نمیتوانند. دارا نیستند. مراد بندگان خدا به طور کلی است.

«إِلَّا مَنْ»: مراد کسانی است که یکتاپرست و مؤمن راستین باشند. چنین کسانی بعد از اجازه خداوند مهربان میتوانند شفاعت بکنند (ملاحظه شود سوره های: طه / آیه ۱۰۹، سبأ آیه ۲۳، زخرف آیه ۸۶، نجم آیه ۲۶). «عَهْدًا»: پیمان. مراد توحید و ایمان خالص است. برخی پیمان را (اذن) مذکور در آیات متعدد قرآن دانسته‌اند. «ترجمه معانی قرآن» مصطفی خرمدل).

قرآن عظیم الشأن، برای شفاعت شرایطی قائل است و چنین نیست که هر کس هر چه را خواست شفیع خود قرار دهد. در قیامت، کفار به هر دری میزنند و از هر کسی پناه می‌خواهند، ولی جواب منفی می‌شنوند.

آیه مبارکه میفرماید که: کافران «اختیار شفاعت را ندارند» یعنی کسی را نمی‌یابند که برای شان شفاعت کند و خود نیز نمی‌توانند برای دیگران شفاعت کنند. «إِلَّا مَنْ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا» استثناء منقطع است. یعنی: اما آن کس که به زیور ایمان آراسته شده و دارای عمل صالح است، حق شفاعت را دارد. ابن عباس (رض) گفته است: عهد و پیمان عبارت است از گواهی دادن بر این که «هیچ معبود و فریادرسی به جز ذات پاک «الله» وجود ندارد».

ممکن است مراد از «عهد»، همان عهد بندگی الله و دوری از شیطان باشد که قرآن عظیم الشأن میفرماید: «أَلَمْ أَعْهَدْ إِلَيْكُمْ يَا بَنِي آدَمَ أَنْ لَا تَعْبُدُوا الشَّيْطَانَ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ» (۶۰) «وَأَنْ اعْبُدُونِي هَذَا صِرَاطٌ مُسْتَقِيمٌ» (۶۱) (یس، ۶۰-۶۱). (ای فرزندان آدم! مگر با شما پیمان نبستم که شیطان را اطاعت نکنید که همانا او برای شما دشمنی آشکار است. و تنهامرا بپرستید، که راه مستقیم همین است.) و در (آیه ۱۰۹ / سوره طه) میفرماید: «لَا تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلَّا مَنْ أَذِنَ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلًا» (در آن روز، شفاعت هیچ کس سودی نمی‌بخشد جز کسی که خداوند به او اجازه داده و به گفتار او راضی است.)

در «تفسیر انوار القرآن» آمده است: هیچ کس، حتی متقیان نیز اختیار شفاعت برای کفار را ندارند زیرا شفاعت کردن فقط در مورد کسی است که همراه با ایمان، «لا اله الا الله» گفته و چیزی را به خدای سبحان شریک نیاورده است. در حدیث شریف به روایت ابن مسعود (رض) آمده است: از رسول الله صلی الله علیه وسلم شنیدم که خطاب به اصحابشان میفرمودند: «آیا یکی از شما ناتوان است از اینکه هر صبح و شام از الله متعال برای خود عهده بگیرد؟ گفته شد: یا رسول الله! این عهد چیست؟ فرمودند؛ هر صبح و شام بگوید: «اللهم فاطر السموات والأرض، عالم الغیب والشهادة، إني أعهد إليك في هذه الحياه الدنيا بأني أشهد أن لا إله إلا أنت وحدك لا شريك لك وأن محمدا عبدك ورسولك، فلا تكلني إلى نفسي، فإنك أن تكلني إلى نفسي تباعدني من الخير، وتقربني من الشر، وإني لا أثق إلا برحمتك، فاجعل لي عندك عهدا توفينيهِ يوم القيامة إنك لا تخلف الميعاد».

(بار خدایا! ای آفریننده آسمانها و زمین! ای دانای پنهان و آشکارا! من به تو در این زندگی دنیا عهد می سپارم که گواهی میدهم به اینکه: خدایی جز توی یگانه نیست و برایت شریکی نمیشد و گواهی میدهم که محمد بنده و فرستاده توست پس مرا به خودم وا مگذار زیرا اگر مرا به خودم وا گذاری، مرا از خیر دور و به شر نزدیک کرده ای و من جز به رحمت تو تکیه ندارم پس برای من نزد خود عهدی قرارده که در روز قیامت آنرا برایم وفا کنی، بی شک تو وعده را خلاف نمیکنی. پس چون این دعا را بخواند، خداوند متعال بر آن مهری نهاده سپس آنرا در زیر عرش خود میگذارد و چون روز قیامت فرارسد، ندا دهنده ای ندا میکند: کجایند کسانی که نزد الله متعال عهد و پیمانی دارند؟ آنگاه آن بنده مؤمن که این دعا را خوانده است، برمیخیزد و وارد بهشت میشود).

خوانندگان گرامی!

طوریکه در آیات قبلی در مورد مردود شمردن بت پرستی بحث بعمل آمد اینک در آیات (۸۸ الی ۹۵) در رد نسبت دادن فرزند به خداست که یهودیان عزیر را و مسیحیان عیسی را پسرالله مینامند. (توبه آیه ۳۰) بحث بعمل آمده است. و برخی از مشرکان عرب فرشتگان را دختران الله می دانند که همگی دروغ محض و بی ادبی است. که البته خلاصه مجموعی سوره مبارکه ربه بیان میگیرد.

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَنُ وَلَدًا ﴿۸۸﴾

و [مشرکان] گفتند: [خدای] رحمان برای خود فرزندی گرفته است. (۸۸) «قَالُوا»: مراد مسیحیان و یهودیان است (ملاحظه شود سوره: توبه آیه ۳۰) و مشرکان قریش است (ملاحظه شود سوره: زخرف آیه ۱۹). «ترجمه معانی قرآن» دکتر مصطفی خرمدل

اعتقاد به فرزند داشتن خدا، سخنی بی پایه، بی بنیاد و بسیار زشت است، باید گفت: فرزند داشتن خدا نشانه‌ی کمال نیست، بلکه مایه‌ی نقص است. طوریکه در آیه مبارکه آمده است که: یهود و نصاری به دروغ پنداشته‌اند که الله متعال از بندگانش فرزندی گرفته است. فرشتگان دختران خدا می باشند. حق تعالی از این پندار دروغین والا و منزّه است؛ زیرا او یگانه یکتاست؛ کسی را زاده و زاده هم نشده است.

لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ﴿۸۹﴾

واقعا چیز زشتی را [بر زبان] آوردید. (۸۹)

یقیناً کفار با این گفته های خویش منکر بی نهایت زشت و چیزی در منتهای وقاحت و سخنی است بدون دلیل گفته اند.

تَكَادُ السَّمَاوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ هَدًّا ﴿۹۰﴾

نزدیک است آسمان ها از این [ادعای بی اصل و سخن ناروا] پاره پاره شوند، و زمین بشگافد، و کوه ها به شدت در هم بشکنند و فرو ریزند!! (۹۰)

«تَكَادُ»: نزدیک است.

«يَتَفَطَّرْنَ»: شق شوند. متلاشی گردند.

«تَخِرُّ»: فرو افتند. فرو ریزند.

«هَدَاءٌ»: به شدت ویران کردن و اجزاء پیکره را پراکنده نمودن. مفعول مطلق تأکیدی (تَخِرُّ) است. یا اینکه به معنی متفرق و پراکنده است، که در این صورت (هَدَاءٌ) به معنی (مَهْدُودَةٌ) و حال است. «ترجمه معانی قرآن» مصطفی خرمدل).

از فحوای آیه مبارکه بر می آید: که بالاترین فساد در جهان هستی، عقیده‌ی فاسد است، گناه می‌تواند مایه‌ی برهم ریختن نظام هستی گردد. خداوند، هستی را برای انسان آفرید و اگر انسان منحرف شود، سقوط هستی بی‌جا نیست.

أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾

از اینکه به پروردگار مهربان فرزند قایل شدند. (۹۱)

مفسیر تفسیر صفوای التفاسیر در تفسیر این آیه مبارکه می نویسد: از اینکه آنان برای خدا، فرزند قرار دادند؛ چرا که اختیار کردن فرزند شایسته‌ی شأن خدای سبحان نیست؛ چون اتخاذ فرزند مقتضی نیاز به همجنس است و ناشی از احتیاج و نیازمندی است، در صورتی که خدا از داشتن شبیه و نظیر منزله است و از یار و یاور بی‌نیاز است.

وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾

و برای پروردگار مهربان سزاوار نیست که فرزند گیرد. (۹۲)

«ما يَنْبَغِي»: سزاوار نیست. یعنی «و خدای رحمان را نسزد که فرزندی اختیار کند» یعنی سزاوار عظمت و جلال خداوند متعال نیست که فرزندی داشته باشد؛ زیرا او از هر کس بی‌نیاز است، نه کسی را زاده و نه زاده شده است.

إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِي الرَّحْمَنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾

هیچکس در آسمان‌ها و زمین نیست مگر اینکه [ذاتاً] بنده [و مملوک] به سوی [خدای] رحمان می آید. (۹۳)

لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾

یقیناً همه آنها را به حصر و حساب آورده و تعدادشان را به شمارش خاص شمار کرده است. (۹۴)

«أَحْصَاهُمْ»: ایشان را شمار کرده است. شماره ایشان را داشته است. یعنی: بعد از آنکه آنها را تحت شمارش آورده است، افراد و اشخاصشان را نیز شمار کرده است بنابر این، حال احدی از آنان بر او مخفی نیست و کسی نمیتواند از حاضر شدن در پیشگاه وی تخلف کند. «تفسیر انوار القرآن».

وَكُلُّهُمْ آتِيهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾

و روز قیامت همه آنان تنها به پیشگاه او می آیند. (۹۵)

«فَرْدًا»: تک و تنها. از همه چیز بریده و به پیش خدا رسیده. حال است.

و هر یک از انسانها در روز قیامت به تنهایی در پیشگاه و محضر الله متعال حاضر میشود، نه مالی در اختیار دارد و نه یاوری و نه کمکی می یابد و نه پناهگاهی. پس هرگاه حال همگی خلق این باشد، دیگر چگونه به خداوند متعال نسبت فرزند را می دهند؟!

خوانندگان محترم!

در آیات (۹۶ الی ۹۸) که آیات پایانی سوره مبارکه می باشد در باره؛ محبوبیت مؤمنان، و نابودی گناهکاران بحث بعمل می آورد.

إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾

البته آنان که ایمان آوردند و کارهای نیک کردند، به زودی پروردگار مهربان در دل های آنان محبت و دوستی قرار می دهد. (۹۶)

«سَيَجْعَلُ لَهُمُ وُدًّا»: ایشان را دوست می دارد. آنان را در نظر مردم عزیز، و محبت آنان را به دلها می اندازد (سوره: حشر آیات ۹ و ۱۰). «ترجمه معانی

قرآن» دکتر مصطفی خرمدل

بعد از اینکه در آیات متذکره احوال مجرمان، به یاد آوری گرفته شد، در این آیات متبرکه به ذکر احوال مؤمنان می پردازد.

باید گفت که: ایمان بدون عمل و عمل بدون ایمان، کارساز نیست. ایمان و کار شایسته، کلید محبوبیت نزد مردم است. هرگاه دیدیم محبوبیت ما کم شده، عقیده یا عملکرد خود تجزیه و تحلیل کنیم. زیرا که وعده‌ی خداوند تخلف ندارد.

مفسر تفسیر المیسر؛ دکتر عایض بن عبدالله القرنی در تفسیر این آیه مبارکه می نویسد: در حقیقت کسانی که به الله ایمان آورده از پیامبرش صلی الله علیه وسلم پیروی کرده و اعمال شایسته مشروعی را انجام داده اند، به زودی خداوند متعال به رحمتش برای شان در دل‌های بندگانش محبت و مودتی قرار خواهد داد که از آن جمله است: انداختن ثنا و ستایش آنها بر سر زبان‌ها، بلند آوازه ساختن شان به نام نیک و مورد قبول قرار گرفتن شان در میان مردم. محبوب شدن، رحمتی الهی است که نصیب مؤمنان و صالحان می شود، ممکن است امروز به کار شایسته‌ی شما ارج نه نهند، ولی صبر و تلاش مداوم شما، در آینده به ثمر خواهد نشست.

در حدیث شریف آمده است: «إذا أحب الله عبداً نادى جبريل: إني قد أحببت فلاناً فأحبيه، فينادى في السماء ثم ينزل له المحبة في أهل الأرض، وإذا أبغض الله عبداً نادى جبريل: إني قد أبغضت فلاناً، فينادى في أهل السماء، ثم ينزل له البغضاء في الأرض». «چون خدای متعال بنده‌ای را دوست بدارد، جبرئیل را ندا میکند که ای جبرئیل! من فلان کس را دوست گرفتم پس تو نیز او را دوست مدار. آنگاه جبرئیل در آسمان ندا میکند، سپس در میان اهل زمین نیز

برایش محبت فرود آورده میشود. و چون الله متعال بنده‌ای را دشمن بدارد، جبرئیل را ندا میکند که: من بر فلان کس خشم گرفتم پس او را دشمن مدار. آنگاه جبرئیل در اهل آسمان ندا میکند، سپس در زمین نیز برایش دشمنی فرود آورده میشود».

اسباب نزول آیه ۹۶:

۷۰۷- ابن جریر از عبدالرحمن بن عوف روایت کرده است: او (هنگام مهاجرت به مدینه از دوری دوستان از جمله شیبیه و عتبه پسران ربیع و امیه بن خلف اندوهگین بود. پس آیه: «إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا» (۹۶) نازل شد. زبان قرآن گویاست: دل مسلمان سرشار از محبت و صمیمیت است. (طبری ۲۳۹۷۰ از عبدالرحمن بن عوف روایت کرده است، اسناد آن جداً ضعیف است از جهت عبدالعزیز بن عمران در این اسناد راوی‌های مجهول هستند و متن باطل است، زیرا تمام این سوره به اتفاق علما مکی است. ابن کثیر ۴ / ۳۰۵).

فَإِنَّمَا يَسَّرْنَاهُ بِلسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَتُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لُدًّا ﴿٩٧﴾

جز این نیست که ما این [قرآن] را بر زبان تو آسان ساختیم تا به وسیله آن پرهیزکاران را مژده دهی و مردم ستیزه جو را بترسانی. (۹۷)

«یَسَّرْنَاهُ»: قرآن را سهل و ساده کرده‌ایم. قرآن را آسان و روان فراهم آورده‌ایم (ملاحظه فرماید سوره قمر آیات ۱۷ و ۲۲ و ۳۲ و ۴۰).

«بِلسَانِكَ»: به زبان تو که عربی فصیح و روشن و گویا است (ملاحظه شود سوره: نحل آیه ۱۰۳، سوره یوسف آیه ۲).

«لُدًّا»: «جمع ألد»، دشمنان سرسختی که به باطل بر عداوت لجاجت دارند (بقره آیه ۲۰۴).

آسان سازی فهم معارف و مطالب متعالی قرآن برای بشر، موهبتی از جانب الله متعال است: آسان گویی، شیوه‌ای قرآنی برای ارشاد است.

«يَسِّرْنَا»: البته آسان گویی غیر از سست گویی است، سخن باید محکم ولی روان باشد. طوریکه در (آیه ۱ / سوره هود) میفرماید «أَحْكَمْتَ آيَاتَهُ» یعنی آیات آن استوار گشته است، در آیه مبارکه آمده است: ای پیامبر! «جز این نیست که ما قرآن را بر زبان تو آسان ساختیم» از این رو این قرآن را به زبان عربی نازل کرده و تدبر و تفکر آن را سهل و آسان نموده‌ایم، تا تو به وسیله‌ی آن کسانی را که لباس تقوا و عفت در بر کرده‌اند «به آن مژده دهی و مردم ستیزه جو را» که با حق ستیزنده و دشمنند به آن از آتش جهنم بیم دهی.

قرآن عظیم الشان شیوه کار را با زیبایی اعجاز امیز خویش بیان نموده است که: با هر گروهی به نحوی خاص باید سخن گفت. «لُتَّبَشِّرَ... وَ تُنذِرَ» یعنی با متقین به زبان بشارت و با دشمنان کسانی که سخت منکرند و به شدت اهل خصومت و جدال هستند. به صورت انداز.

حکمت و فلسفه آسان بودن قرآن:

- آسان بودن و آسان قرار دادن قرآن از سوی خداوند، برای پندگیری است: «فَإِنَّمَا يَسِّرْنَا لِبِلْسَانِكَ لَعَلَّهُمْ يَتَذَكَّرُونَ» (سوره دخان / آیه ۵۸) (ما آن قرآن) را بر زبان تو آسان ساختیم تا متذکر شوند (همچنان در (آیه ۱۷ / سوره قمر) میفرماید: «وَلَقَدْ يَسِّرْنَا الْقُرْآنَ لِلذِّكْرِ فَهَلْ مِنْ مُدَكِّرٍ» (ما قرآن را برای تذکر آسان ساختیم آیا کسی هست که متذکر شود)

- آسان شدن قرآن برای پیامبر صلی الله علیه وسلم جهت انداز اشخاصی لجوج است: طوریکه در (آیه ۹۷ / سوره مریم) میفرماید: «فَإِنَّمَا يَسِّرْنَا لِبِلْسَانِكَ لُتَّبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِينَ وَ تُنذِرَ بِهِ قَوْمًا لُدًّا» (ما قرآن را بر زبان تو آسان ساختیم تا پرهیزکاران را بوسیله آن بشارت دهی و دشمنان سرسخت را انداز کنی).

«لُدَّ» شدت خصومت است.)

- آسان شدن قرآن برای پیامبر صلی الله علیه وسلم جهت بشارت به تقوا پیشگان است: طوریکه در (آیه ۹۷ سوره مریم) خواندیم: «ما قرآن را بر زبان تو آسان ساختیم تا پرهیزکاران را بوسیله آن بشارت دهی و دشمنان سرسخت را انذار کنی.»

باید گفت که: معارف قرآن مطابق فطرت است. (انسان از درون حقایقی را درک میکند، ولی به خاطر عواملی فراموش میکند که در این صورت به تذکر نیاز دارد. و طوریکه قرآن آنرا به کلمه «يَتَذَكَّرُونَ» هدف از نزول قرآن تذکر مردم است بیان داشت. واقعیت اینست که: نعمت بیان و نرمی آن از خداست. «يَسْرِنَاهُ بِلِسَانِكَ» و خداوند با فرستادن قرآن به مردم اتمام حجت کرده است، اگر نپذیرند منتظر قهر الهی باشند. «فَارْتَقِبْ إِنَّهُمْ مُرْتَقِبُونَ» (آیه: ۵۹ / سوره دخان) (پس منتظر باش که آنان نیز منتظرند. (تو منتظر پیروزی و آنان منتظر سرنوشت شوم خود).

وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ﴿٩٨﴾

وچه بسیار ملت‌ها را پیش از آنان [به سبب طغیانشان] هلاک کردیم. آیا کسی از آنان را می‌یابی، یا هیچ زمزمه و صدایی آهسته از آنان میشنوی؟ (۹۸).

هلاکت دشمنان حق، یکی از سنت‌های الهی است:

هلاکت اقوام لجوج، نشانه جدی بودن هشدارهای قرآن عظیم الشان را بیان می‌دارد. این آیه مبارکه، مایه تسکین و دل‌داری پیامبر اکرم صلی الله علیه وسلم است و تلویحاً به او نوید میدهد که دشمنان لجوج تو به زودی نابود خواهند شد؛ چنان که بسیاری از حق‌ستیزان در گذشته به هلاکت رسیدند.

طوری که میفرماید: «وَكَمْ أَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِنْ قَرْنٍ» و خداوند متعال چه بسیار از اُمّت‌های پیشین را نابود ساخته است یعنی: از امّت‌ها و نسل‌های گذشته را که به آیات الهی کفرورزیده و پیامبرانش را تکذیب میکردند. «كَمْ» برای تکثیر است. «هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِنْ أَحَدٍ أَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا»: «رکز» به معنای صدای آهسته و مخفی است. مانند صدایی که از زبان شخصی که به مرگ نزدیک شده باشد با لرزه زبان بریاید، یعنی که هم اکنون نه کسی از آنان را مشاهده می‌کند و نه صدایی از آنها می‌شنوی. یعنی: آیا یکی از آنان را می‌بینی؟ «یا صدایی پنهانی از آنان میشنوی؟» هرگز! زیرا تمام آنها نابود شدند و سرزمینشان خالی گشت و وحشت بر منازل آنان حکم فرما شد. پس این گروه نیز باید به هوش آیند و از چنان سرنوشتی پروا کنند همانطور که آنها را نابود کردیم، اینها را نیز نابود می‌کنیم.

دروس آموزنده سوره مریم:

- ۱- زکریا از پروردگارش التماس کرد تا او را فرزندی شایسته عطاء کند و اسبابش را فراهم آورد.
- ۲- التماس و دعایش اجابت شد و او را به یحیی بشارت داد، که تا آنوقت چنین نامی وجود نداشت.
- ۳- زکریا از آفرینش چنین فرزندی از پدری پیر و کهنسال و مادری بی‌اولاد و بی‌سابقه، بسی در شگفت ماند.
- ۴- برای اطمینان خاطر در این مورد به نشانه‌ای از الله خواست.
- ۵- یحیی در همان دوران صباوت و کودکی، نبوت و حکمت را دریافت کرد.
- ۶- رویدادهایی همچون: کناره‌گیری مریم از خانواده، آمدن جبرئیل نزد او در شکل و هیأت مردی کامل، پناه بردن مریم به الله و سرانجام خبر دادن جبرئیل که از سوی الله آمده است.

۷- حامله شدن مریم به عیسی و به جای دور دستی رفتن تا از دید مردم نهان باشد.

۸- صدا زدن عیسی مادرش را هنگام دیده به جهان گشودن و به فرمان الله درخت خرما را تکان دادن تا از خرمایی تازه و دست چین، بخورد.

۹- مریم، عیسی را در بغل گرفت و نزد خویشاوندانش آمد. آنان، زبان به نکوهش مریم گشودند که: هیچکس از خانواده‌ات این گونه آلوده نشده است و همگی پرهیزگار و پاکدامن بوده اند.

۱۰- به سخن آمدن عیسی - در همان لحظه. و تبرئه کردن مادرش، اشاره به پیامبری خود، دارا بودن صفات کمال و برکت و نیکویی نسبت به مادرش...

۱۱- اختلاف نظر نصاری در مورد عیسی مسیح

۱۲- قصه‌ی ابراهیم علیهم السلام با پدرش، آزر و موصوف نمودنش به بت پرستی و درنگ نکردن و نیندیشیدن درباره‌ی پرستش خدایان دروغین و هشدار دادن به پدر. از طرفی آزر نیز ابراهیم را تهدید نمود و او را از خود راند.

۱۳- قصه و مناجات موسی در کوه طور و اینکه: الله بر او منت نهاد که هارون برادرش را به پیامبری و یاوری او برگزید.

۱۴- اشاره به داستان اسماعیل و راستگویی و وفاداری در پیمان و ادای نماز و زکات اموال،

۱۵- اشاره به داستان ادريس و پیامبری و رفعت مقام و قدر او در بارگاه خدا،

۱۶- اشاره به آنان که پس از پیامبران و نیک مردان، در پی هوای و هوس اند و نماز را تباه می گردانند.

۱۷- مژده و وعده به توبه کاران و نیک رفتاران به بهشت برین که از هرگونه بیهوده گویی و آلودگی به گناه پاک اند.

- ۱۸- آمدن جبرئیل نزد پیامبران، فقط به اجازه‌ی خداست.
- ۱۹- مشرکان زنده شدن را انکار می کنند، خداوند نیز سخنان را مردود می‌شمرد و به آفرینش و پیدایش نخست اشاره می کند.
- ۲۰- به حسابرسی کافران در روز قیامت همراه شیاطین و دوستان و یاوران ابلیسی اش و به خواری و زبونی پیرامون دوزخ قرار دادنشان و پیش از همه به مجازات رسانیدن سران وزعمای شان.
- ۲۱- همه‌ی مردم، آتش دوزخ را می بینند پاکان از کنارش عبور می کنند و در امان هستند.
- ۲۲- مشرکان به مجلس عیش و نوش و آلوده‌ی خود در برابر مؤمنان افتخار میکردند. البته این شیوه در میان جامعه‌ی ناسالم و نا آشنا به قرآن - هر چند جامعه‌ی به ظاهر مسلمان هم باشد. اکنون نیز رایج است.
- ۲۳- هشدار سخت به بی باوران که باید از پیشینیان کر رفتار خود درس بگیرند و گرنه به سرنوشت آنان دچار می شوند.
- ۲۴- خداوند، به ظالمانی که بر سر راه نخواهند آمد، مهلت زمانی و مکانی مالی و... میدهد تا به میل خود در بدیها و زشتکاری ها فرو روند، سپس آنان را در برابر کردارشان کیفر کند.
- ۲۶- خدایان دروغین و ساختگی مشرکان، روز قیامت دشمن خود آن مشرکان خواهند شد.
- ۲۶- خداوند، پیامبر را از شتاب ورزی در نابودی مشرکان و بی باوران باز میدارد؛ چون؛ هر چند زندگانی دراز مدتی هم داشته باشند، زیر نظر خدا هستند و به لحظات عمر و به حساب کارشان می رسد.

۲۷- جایگاه نیکان دار کرامت و رحمت و جایگاه بدان، خواری و زبونی و آتش است.

۲۸- وای بر آن کس که فرزند را به خدا نسبت می دهد.

۲۹- نزول قرآن به زبان پیامبر، ساده و گویا. [یوسف آیه ۲، (نحل آیه ۱۰۳)، (سوره قمر آیات: ۱۷، ۲۲، ۳۲ و ۴۰). (بنقل از تفسیر فرقان)

و من الله التوفیق

مکثی بر بعضی از منابع و مأخذها

- ۱- تفسیر و بیان کلمات قرآن کریم:
شیخ حسنین محمد مخلوف (۷۵۱هـ - ۸۱۲ق)، اسباب نزول، علامه جلال الدین سیوطی ترجمه: از عبدالکریم ارشد فاریابی. (انتشارات شیخ الاسلام احمد جام)
- ۲- تفسیر انوار القرآن:
تألیف عبدالرؤف مخلص هروی. «تفسیر انوار القرآن» گزیده ای از سه تفسیر: فتح القدیر شوکانی، تفسیر ابن کثیر و تفسیر المنیر وهبه الزحیلی می باشد.
سال نشر: ۱۳۸۹ هجری قمری - محل نشر: احمد جام - افغانستان
- ۳- تفسیر نور دکتور مصطفی خرم دل:
نام کامل تفسیر نور: «ترجمه معانی قرآن» تألیف: دکتور مصطفی خرم دل از کردستان: (متولد سال ۱۳۱۵ هجری، وفات ۱۳۹۹ هجری).
سال نشر: ۱۳۸۴ ش، مکان نشر: تهران - ایران ناشر: احسان.
- ۴- تفسیر المیسر:
تألیف: دکتور عایض بن عبدالله القرنی (اول جنوری ۱۹۵۹م مطابق ۱۳۷۹ هجری) انتشارات: شیخ الاسلام احمد جام سال چاپ: ۱۳۹۵ هـ
- ۵- تفسیر کابلی
مفسر: شیخ الإسلام حضرت مولانا شبیر احمد عثمانی رحمه الله علیه
مترجم: شیخ الهند حضرت مولانا محمود الحسن رحمه الله علیه
ترجمه: جمعی از علمای افغانستان

۶- تفسیر معالم التنزیل - بغوی:

تفسیر البغوی تألیف حسین بن مسعود بغوی (متوفی سال ۵۱۶ هجری قمری) (ناشر دار احیا التراث العربی ۱۴۲۰ ق ۲۰۰ م بیروت - لبنان) این تفسیر به زبان عربی نوشته شده، و از تفسیر الکشف والبیان ثعلبی بسیار متأثر می باشد.

۷- تفسیر زاد المسیر فی علم التفسیر:

تألیف: ابن جوزی ابوالفرج عبدالرحمن بن علی (۵۱۰ هجری / ۱۱۱۶ میلادی - ۱۲ رمضان ۵۹۲ هجری) (ناشر: المکتب الإسلامی - دار ابن حزم، سال نشر: ۱۴۲۳ - ۲۰۰۲ م) «زاد المسیر فی علم التفسیر» مشهور به «زاد المسیر»، تفسیر متوسط ابن جوزی می باشد که: این تفسیر خلاصه از تفسیر بزرگ وی بنام المغنی فی تفسیر القرآن می باشد.

۸- البحر المحیط فی التفسیر القرآن: ابو حیان الأندلسی:

تألیف: محمد بن یوسف بن علی بن حیان نفری غرناطی (۶۵۴-۷۴۵ق) مشهور به ابو حیان غرناطی. تفسیر «البحر المحیط» به زبان عربی می باشد.

سال نشر: ۱۴۳۱ هجری - ۲۰۱۰ م

۹- تفسیر القرآن الکریم - ابن کثیر:

تفسیر القرآن العظیم تألیف عماد الدین اسماعیل بن عمر بن کثیر دمشقی (متوفی ۷۷۴ق) مشهور به ابن کثیر. (ناشر: دار الکتب العلمیة، منشورات محمد علی بیضون، مکان نشر بیروت - لبنان) (جلال الدین سیوطی، مفسر و قرآن شناس بزرگ اسلامی میفرماید:

ابن کثیر تفسیری دارد، که در سبک و روش همانندش نگاشته نشده است).

۱۰- تفسیر بیضاوی:

یا «أنوار التنزیل و أسرار التأویل، مشهور به «تفسیر بیضاوی» تألیف شیخ ناصرالدین عبد الله بن عمر بیضاوی (متوفی سال ۷۹۱ ه) در قرن هفتم هجری

این تفسیر به زبان عربی تحریر یافته است. و در سال (۱۴۱۸ ق یا ۱۹۹۸م) دار
إحياء التراث العربی - بیروت - لبنان بچاپ رسیده است.

۱۱- تفسیر الجلالین «التفسیر الجلالین»:

جلال الدین محلی و شاگردش جلال الدین سیوطی (وفات جلال الدین محلی
سال ۸۶۴ و وفات جلال الدین سیوطی سال ۹۱۱ هـ) (سال نشر: ۱۴۱۶ ق یا
۱۹۹۶ م).

ناشر: مؤسسه النور للمطبوعات مکان نشر: بیروت - لبنان) این تفسیر در قرن
دهم هجری بزبان عربی واز معدود تفاسیری است که توسط چند عالم نوشته
شده باشد.

۱۲- تفسیر جامع البیان فی تفسیر القرآن -تفسیر طبری:

محمد بن جریر طبری متولد (۲۲۴ وفات ۳۱۰ هجری قمری) در بغداد ویا (۸۳۹
- ۹۲۳ میلادی) (قرن ۴ قمری، ناشر: دار المعرفه، محل نشر: بیروت لبنان) شیخ
طبری یکی از محدثین، مفسر، فقهی و مؤرخ مشهور سده سوم قمری است.

۱۳- تفسیر ابن جزی التسهیل لعلوم التنزیل:

تألیف محمد بن احم دبن جزی غرناطی الکلبی مشهور به جزی (متوفی ۷۴۱ق)
(ناشر: شرکه دار الأرقم بن أبیالأرقم، مکان نشر: بیروت - لبنان) یکی از
موجزترین و درعین حال مفیدترین و فراگیرترین تفاسیر مغرب اسلامی است.

۱۴- تفسیر صفوة التفاسیر:

تألیف محمد علی صابونی (مولود ۱۹۳۰م) این تفسیر در سال ۱۳۹۹ق نوشته
شده است. نویسنده در تدوین این تفسیر از مهم ترین و معتبرترین کتب تفسیر
از جمله: تفسیر طبری، کشاف، قرطبی، آلوسی، ابن کثیر، البحر المحیط و...
استفاده بعمل آورده است.

١٥- تفسير ابو السعود:

«تفسير إرشاد العقل السليم إلى مزايا الكتاب الكريم» تأليف: مفسر شيخ ابو السعود محمد بن محمد بن مصطفى عمادى (متوفى ٩٨٢) از علمای ترک نژاد می باشد. (محل طبع مكتبة الرياض الحديثه بالرياض).

١٦- تفسير في ظلال القرآن:

تأليف: سيد بن قطب بن ابراهيم شاذلى (متوفى سال ١٣٨٧ هـ).

سال نشر ١٤٠٨ق يا ١٩٨٨ م. ناشر: دار الشروق، مكان نشر، بيروت - لبنان

١٧- تفسير الجامع لاحكام القرآن - تفسير القرطبي:

نام مؤلف: الام ابو عبد الله محمد بن احمد الانصارى القرطبي (متوفى سال ٦٧١ هجرى)

سال نشر: ١٤٢٧ - ٢٠٠٦ م، الناشر: مؤسسة الرسالة

١٨- تفسير معارف القران:

مؤلف: حضرت علامه مفتى محمد شفيح عثمانى ديوبندى مترجم مولانا شيخ الحديث حضرت مولانا محمد يوسف حسين پور، سال نشر: ١٣٧٩ هـ محل چاپ كتابخانه ملي ايران.

١٩- تفسير خازان:

نام تفسير: «لباب التأويل في معاني التنزيل (تفسير الخازان)» تأليف: علاء الدين على بن محمد بغدادى مشهور به الخازان (متولد ٦٧٨ و متوفى ٧٤١ هجرى ميباشد).

سال نشر: ١٤٢٥ - ١٤٢٥ محل نشر: دار الكتب العلمية.

٢٠- روح المعانى (آلوسى):

تفسير «روح المعانى في تفسير القرآن العظيم» اثر محمود أفندى آلوسى است. (١٢١٧ - ١٢٧٠ق) سال نشر: ٠١ يناير ٢٠٠٧ محل نشر، ادارة الطباعة المنيرية تصوير دار إحياء التراث العربى.

۲۱- جلال الدین سیوطی:

«الاتقان فی علوم القرآن» تفسیر الدار المثلثون فی التفسیر با لمأثور» مؤلف: حافظ جلال الدین عبد الرحمن بن ابی بکر سیوطی شافعی. (۱۴۴۵-۱۵۰۵م) مجمع الملک فهد لطباعة المصحف الشریف ۱۴۲۶ هـ المدینه المنوره

۲۲- زجاج: «تفسیر معانی القرآن فی التفسیر»:

مؤلف: الزجّاج أو أبو إسحاق الزجّاج أو أبو إسحاق إبراهيم بن محمد بن السری بن سهل الزجاج البغدادی است. (۲۴۱ هجری - ۳۱۱ هجری ۸۵۵ - ۹۲۳ میلادی)

۲۳- تفسیر ابن عطیة:

نام کامل تفسیر: «المحرر الوجیز فی تفسیر الکتاب العزیز ابن عطیة» بوده مؤلف آن: أبو محمد عبدالحق بن غالب بن عبدالرحمن بن تمام بن عطیة الأندلسی المحاربی (المتوفی: ۵۴۲هـ) سال نشر: سنه النشر: ۱۴۲۲ - ۲۰۰۱، دار ابن حزم.

۲۴- تفسیر قتاده:

أبو الخطاب قتاده بن دعامة بن عكابه الدوسي بصری (۶۱ هـ - ۱۱۸ هـ ۶۸۰- ۷۳۶م)

تاریخ نشر: (۱۹۸۰/۰۱/۰۱) محل نشر: عالم الکتبوی از جمله تابعین بوده، که در علوم لغت، تاریخ عرب، نسب شناسی، حدیث، شعر عرب، تفسیر، دسترسی داشت. و در ضمن حافظ بود، در بصره عراق زندگی بسر برده ولی نابینا بود.

امام احمد حنبل در باره او میگوید: «او با حافظه ترین اهل بصره بود و چیزی نمی شنید مگر اینکه آن را حفظ میکرد، من یک بار صحیفه جابر را برای او خواندم و او حفظ کرد.» حافظه او در طول تاریخ ضرب المثل بود. او در عراق به مرض طاعون در گذشت.

سال نشر ۱۴۱۸ق یا ۱۹۹۸م: ناشر: دار إحياء التراث العربی، مکان نشر: بیروت.

۲۵- تفسیر کشاف مشهور به تفسیر زمخشری.

«تفسیر الکشاف عن حقایق التنزیل و عیون الأقاویل فی وجوه التأویل» مشهور به تفسیر کشاف. مؤلف: جارالله زمخشری (۲۷ رجب ۴۶۷ - ۹ ذیحجه ۵۳۸ هـ). این تفسیر برای بار اول در سال: ۱۸۵۶ میلادی در دو جلد در کلکته به چاپ رسید، سپس در سال ۱۲۹۱ در بولاق مصر، و در سال های ۱۳۰۷، ۱۳۰۸، و ۱۳۱۸ در قاهره به چاپ رسیده است. محل نشر: انتشارات دار احیاء التراث العربی. ۲۶- تفسیر مختصر:

تفسیر ابن کثیر: مؤلف: ابو جعفر محمد بن جریر بن یزید بن کثیر بن غالب طبری مشهور به جریر طبری متولد ۲۲۴ وفات ۳۱۰ هجری قمری در بغداد (۲۱۸ - ۳۰۱ هجری شمسی). تاریخ طبری مشهور به پدر علم و تاریخ و تفسیر است. سال طبع هفتم: ۱۴۰۲ هـ - ۱۹۸۱ م - محل طبع: دار القرآن الکریم، بیروت - لبنان.

۲۷- مفسر صاوی المالکی:

«حاشیة الصاوی علی تفسیر الجلالین فی التفسیر القرآن الکریم» مؤلف: احمد بن محمد صاوی (۱۱۷۵ - ۱۲۴۱ ق) است.

سال و محل طبع: بالمطبعة العامرة الشرفیة سنة ۱۳۱۸ هجریة.

۲۸- فیض الباری شرح صحیح البخاری:

داکتر عبد الرحیم فیروز هروی، سال طبع: ۲۰۱۶ Jan ۲۶

۲۹- صحیح مسلم - و صحیح البخاری:

گردآورنده: مسلم بن حجاج نیشاپوری مشهور به امام مسلم که در سال ۲۶۱ هجری قمری وفات نمود. و گرد آورنده صحیح البخاری: حافظ ابو عبدالله محمد بن اسماعیل بن ابراهیم بن مغیره بن بردزبه بخاری (۱۹۴ - ۲۵۶ هجری)

۳۰- سعید حوی:

حَوّی، سعید، حَوّی، سعید، مفسر «الاساس فی التفسیر (یازده جلد؛ قاهره ۱۴۰۵)، که از مهم‌ترین و اثرگذارترین آثار حوی به شمار می‌آید.

سال نشر: ۱۴۲۴ق یا ۲۰۰۳م، محل نشر قاهره - مصر موسسه دار السلام

۳۱- تفسیر کبیر فخر رازی:

تفسیر فخر رازی مشهور به تفسیر کبیر، شیخ الإسلام فخرالدین رازی (۵۴۴هـ - ۶۰۶هـ) تفسیر کبیر مهمترین و جامع‌ترین اثر فخر رازی و یکی از چند تفسیر مهم و برجسته قرآن کریم به زبان عربی است.

۳۲- تفسیر سدی کبیر:

تفسیر سدی کبیر اثر «ابو محمد اسماعیل بن عبدالرحمان»، معروف به سدی کبیر، متوفای ۱۲۸هجری قمری از مردم حجاز است که در کوفه زندگی میکرد. وی مفسری عالی قدر و نویسنده‌ای توانا در تاریخ، بخصوص درباره‌ی غزوات (جنگ‌های) صدر اسلام است. از تفسیر او به نام «تفسیر کبیر» یاد می‌شود که از منابع سرشار تفاسیری است که پس از وی به رشته‌ی تحریر در آمده است. «جلال الدین سیوطی» به نقل از «خلیلی» میگوید: سدی، تفسیر خود را با ذکر سندهایی از «ابن مسعود» و «ابن عباس» نقل کرده است و بزرگانی چون «ثوری» و «شعبه» از او روایت کرده‌اند.

۳۳- تفسیر المحرر الوجیز فی تفسیر الکتاب العزیز:

مؤلف: ابو محمد عبدالحق بن غالب بن عبدالرحمن بن غالب محاربی معروف

به ابن عطیه اندلسی (۴۸۱ - ۵۴۱ هجری)

۳۴- تفسیر فرقان

تألیف: شیخ بهاءالدین حسینی

۳۵- کتاب حاشیة محیی الدین شیخ زاده علی تفسیر القاضی البیضاوی

نویسنده: شیخ زاده، محمد بن مصطفی - زبان: عربی

ناشر: دار الکتب العلمیه

سایر نویسندگان: نویسنده: بیضاوی، عبدالله بن عمر - مصحح: شاهین، محمد

عبدالقادر - نویسنده: شیخ زاده، محمد بن مصطفی - تعداد صفحات: ۸ جلد

۳۶- مفردات الفاظ القرآن:

از راغب اصفهانی. (خیر الدین زرکلی در کتاب «الأعلام» گفته: او اهل

اصفهان بود اما در بغداد سکونت گزید، ادیب مشهوری بود، و در سال ۵۰۲

هجری قمری وفات کرد». امام فخرالدین رازی در کتاب «تأسیس التقدیس»

در علم اصول ذکر کرده که راغب از ائمه اهل سنت است و مقارن با غزالی

بود. (بغیة الوعاء ۲ / ۲۹۷، و أساس التقدیس صفحه ۷).

بیوگرافی مختصر
امین الدین «سعیدی - سعید افغانی»
مدیر مطالعات ستراتیژیک افغان
و مسؤل مرکز کلتوری د حق لاره - جرمنی

مولانا امین الدین «سعیدی- سعید افغانی» فرزند مرحوم مولوی دکتور محمد سعید «سعید افغانی» نواسه خطیب مولوی عبدالمجید در سال (۱۹۵۸) در قریه خیر آباد عمرزائی ولایت لغمان، در یک فامیل روحانی چشم به جهان گشوده است، تعلیمات ابتدایی خویش را در مکتب ابتدایه مسجد جامع حیدر خانی و مکتب دهنزیارت ولایت لغمان به اتمام رسانیده و در سال (۱۳۴۹) شامل مدرسه عالی امام ابوحنیفه (رح) در شهر کابل گردید.

بعد از ختم تحصیلات عالی، ابتدا بحیث معلم تفسیر و علوم دینی در مکاتب شهر کابل مقرر شد. در سال (۱۳۵۸) بحیث مدیر بورد تبلیغات اسلامی وزارت اطلاعات و کلتور و بعداً بحیث رئیس دفتر مطبوعاتی آن وزارت و در سال (۱۳۶۳) بحیث عضو مدیریت دوم سیاسی (شرق میانه و افریقا) وزارت امور خارجه موظف گردید.

در سال (۱۳۶۴) بحیث سکرتر اول واتشه مطبوعاتی سفارت افغانستان در شهر دمشق کشور جمهوری عربی سوریه مقرر گردید، در سال (۱۳۶۷) هجری شمسی مطابق (۱۹۸۷) م دوباره به کشور مراجعت نموده و بحیث مدیر امور شرق میانه و افریقا در وزارت امور خارجه اجرای وظیفه نموده است.

موصوف در سال (۱۹۸۹) م بحیث مستشار وزیر مختار سفارت افغانی در شهر «تریپولی» کشور جمهوری عربی لیبیا اجرای وظیفه نموده و در سال (۱۹۹۲) م به کشور جمهوری فدرالی المان مهاجر و در این کشور تحصیلات خویش را در رشته امراض روانی، منجمت و اداره به پایان رسانیده و مصروف کار شد.

«سعیدی- سعید افغانی» متاهل بوده و چهار اولاد دارد، به زبان های پشتو، دری، عربی و المانی تسلط دارد. و همچنان با برادر خویش محترم دکتور صلاح الدین «سعیدی- سعید افغانی» مسؤلیت «مرکز مطالعات ستراتیژیک افغان و مسؤلیت مرکز کلتوری دحق د لاره» را به عهده دارد.

آثار چاپ شده:

- تعلیمات اسلامی، سال (۱۹۹۸م) دحق دلاری کلتوری تولنه او دافغانستان داستراتیژیکو مرکز - جرمنی
- پشتو متلونه، سال (۱۹۹۸م) دحق دلاری کلتوری تولنه او دافغانستان داستراتیژیکو مرکز - جرمنی
- عقیده و ایمان، سال (۱۹۹۹م) دحق دلاری کلتوری تولنه او دافغانستان داستراتیژیکو مرکز - جرمنی
- شیطان، سال (۲۰۰۴م) دحق دلاری کلتوری تولنه او دافغانستان داستراتیژیکو مرکز - جرمنی
- زن در اسلام، سال (۲۰۰۵م) دحق دلاری کلتوری تولنه او دافغانستان داستراتیژیکو مرکز - جرمنی
- رمضان المبارک، سال (۲۰۰۶م) دحق دلاری کلتوری تولنه او دافغانستان داستراتیژیکو مرکز - جرمنی
- نماز راه ارتباط با خدا، سال (۲۰۰۷م) دحق دلاری کلتوری تولنه او دافغانستان داستراتیژیکو مرکز - جرمنی
- زن و نبوت، سال (۲۰۰۷م) دحق دلاری کلتوری تولنه او دافغانستان داستراتیژیکو مرکز - جرمنی
- مقام و منزلت شب قدر، سال (۲۰۰۷م) دحق دلاری کلتوری تولنه او دافغانستان داستراتیژیکو مرکز - جرمنی

تفسیر احمد

-
-
- نکاح در اسلام، سال (۲۰۰۷م) دحق دلاری کلتوری تولنه او دافغانستان
داستراتیژیکو مرکز - جرمنی
 - غازی مولوی عبد المجید، سال (۲۰۰۸م) دحق دلاری کلتوری تولنه او
دافغانستان د استراتیژیکو مرکز - جرمنی
 - حیلہ دور اسقاط در قبرستان افغانستان سال (۲۰۱۵ م) دحق دلاری کلتوری
تولنه او دافغانستان د استراتیژیکو مرکز - جرمنی
 - تفسیر احمد تفسیر شریف جزء سی ام (۳۰)
 - تفسیر احمد جزء بیست ونهم (۲۹)
 - تفسیر احمد جزء بیست وهفتم و بیست وهشتم (۲۷-۲۸)
 - تفسیر احمد جزء بیست و پنجم و بیست وششم (۲۵-۲۶)
 - تفسیر احمد جزء بیست دوم و بیست وسوم و بیست وچهارم (۲۲-۲۳-۲۴)
 - تفسیر احمد جزء نوزدهم، بیستم و بیست ویکم (۱۹-۲۰-۲۱)
 - تفسیر احمد جزء شانزدهم، هفدهم و هژدهم (۱۶-۱۷-۱۸)
 - تفسیر احمد جزء سیزدهم، چهاردهم و پانزدهم (۱۳-۱۴-۱۵)

آدرس: **Mailing Address In Germany:**
Mr. A. Saidi – Wiettsbacher Str.34 , 50321 – Bruhl, Germany,
E- mail: saidafgani@hotmail.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

In the name of Allah, Most Gracious, Most Merciful
Praise be to Allah, the Cherisher and Sustainer of the worlds;
Most Gracious, Most Merciful;
Master of the Day of Judgment.

We worship you alone and seek only your help!
Lead us on to the path of righteousness.

Sura e Al-Fateha I., 1-6

And,

Blessing and Peace be upon our beloved Prophet Mohammad,
his family, his companions and his ummah.

Dear reader,

This is Volume13-14-15 of «Tafseer Ahmad», the commentary on and interpretation of the Holy Quran in Dari (Afghan Persian).

This updated version of the commentary is compiled by Brother Aminuddin Saidi - Said Afghani a new, modern style and peer reviewed by knowledgeable and well know scholars. It is now available for use by seekers of truth and especially by the youth.

This compilation of the «Tafseer Ahmad» has some unique features that distinguish it from other compilations:

The language has been updated and simplified. Specific terms and words have been clearly and concisely defined therein.

Going into the differences in interpretation due to the emergence of various schools of thought (mazahib) has been avoided.

In interpreting various topics, related verses in the same chapter of the topic and other chapters have been used to protect the authenticity of the topic.

The topics are discussed using authentic narrations of the Prophet (PBUH) and references are provided therewith.

Such narrations have been cited from authoritative sources, scholars and historians and references are provided.

Unreliable, unnecessary, and marginal issues have been excluded from the text.

We know that Allah (SWT) is exalted and absolutely perfect.

His book, The Holy Quran is also perfect. In the technical part and the refinement of this noble interpretation, however, it is possible that there are inaccuracies for obvious reason that nothing a human being makes is perfect. I pray to Allah (SWT) that such issues, if identified, can be further refined with the constructive comments and feedback from readers and technical experts which be considered in future editions.

Dr. Salahuddin Sayedi "Said Afghani"

Editor of Tafseer Ahmad, Email: saidafghani@hotmail.com

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**